

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. Φ.
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΝ.
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ,
ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ, ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΛΥΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΘΗΝΑ",
Α. Ι. ΡΑΛΛΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ
1932

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. Φ.
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ

1932 040

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΗΜΙΓΥΜΝΑΣΙΩΝ,
ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ, ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΛΥΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΘΗΝΑ,,

Α. Ι. ΡΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ—ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6

1932

Πάν γνήσιον αντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχει-
ρον ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως θεωρεῖται κλοπι-
μαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν Νόμον.

A handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke at the bottom.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ἄβουλέω-ῶ (οὐ βούλομαι, δὲν θέλω). μόνον ὁ ἐνεστώς. παρὰ δὲ τοῖς μεταγ. ἀπαντᾷ ἢ μετοχή τοῦ ἄορ. **ἄβουλήσας**. Ρημ. **ἄβούλητος**.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄβουλος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

Ἄβρύνω (ζάμνω τινὰ ἄβρόν, μαλακόν· καλλωπίζω τινά, στολίζω τινά). Ποιητικόν καὶ μεταγεν. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. παρατ. τοῦ **ἄβρύνομαι** (σεμνύνομαι, καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι) παρατ. ἠβρυνόμην. Ρημ. ἄβρυντής.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄβρός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἄμύνω* ἐκ τοῦ *ἄμυνα*· ἐκ δὲ τοῦ *ἄβρός* γίνεται καὶ *ἄβρότης*.

Ἄγάλλω (λαμπρύνω, κοσμῶ, μεγαλύνω, φαιδρύνω) ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. τοῦ ἐνεργητ. (οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων) παρατ. ἐκόσμουν, μέλλ. κοσμήσω, ἄορ. ἐκόσμησα, παρακ. κεκόσμηκα, ὑπερσ. ἐκεκοσμήκειν. Μέσ. ἀγάλλομαι (εὐφραίνομαι, καυχῶμαι, χαίρω) παρατ. ἠγαλλόμην (οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων) μέλλ. εὐφρανθήσομαι, π. ἄορ. εὐφρανθήην καὶ ἠϋφρανθήην, παρακ. περιφραστ. περιχαρῆς γέγονα, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν. Ρημ. ἄγαλμα, αἴγλη, (ἀγίλη), ἀγλαός.

Σημ. θέμα *ἀγαλ.* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ἀγάλ} + j + \omega$, τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ $\lambda = \text{ἀγάλλω}$. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ καὶ παρατ. ἠγαλλον, μέλλ. ἀγαλῶ, καὶ ἄορ. κατ' ἀπαρεμφ. ἀγῆλαι. Συνώνυμα τῷ μὲν *ἀγάλλω* εἶναι τὰ: *κοσμῶ, καλλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω, σεμνύνω, τιμῶ, φαιδρύνω, ὠραίζω*· τῷ δὲ *ἀγάλλομαι* τὰ: *εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι, ἡδομαι, στέργω, τέρπομαι, φαιδρύνομαι, χαίρω, γέγηθα, γάμμαι*.

Ἄγαμαι (θανμάζω, ἐκτιμῶ) ἀποθ. παθ. ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαια κλπ. ἄνευ ὑποτακ. καὶ προστ. Εὐκτ. κατὰ τὰ βαρύτενα ἀγαίμην, ἀγαιντο, παρατ. ἠγάμην, παθ. μέλλ. ἀγασθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ ἐνεργ. ση-

μασίας ἠγίσθη (ἐθαύμασα) μέσ. μέλλ. ἀγίσσομαι, μέσ. ἄορ. ἠγασάμην, (μόνον κατ' εὐκτ. ἀγάσαιτο), παρκα. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Ρημ. ἀγαστός, ἀξιόγαστος, ἀγαμένως.

Σημ. Θέμα Γα καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος α—γα—καὶ θέμα αγασ—Τὸ ἄγαμαι εἶναι ἀποθετικὸν παθητικόν, κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμαι. Συνώνυμα τῷ ἄγαμαι εἶναι τὰ: θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβοῦμαι, ἐν θαύματι εἶμι, ἐν θαύματι τίθεμαι.

'Αγγέλλω (ἀναγγέλλω, δίδω ἢ φέρω ἀγγελίαν, εἶδησιν, γνωστοποιῶ), παρκα. ἠγγελλον, μέλλ. ἀγγελῶ, ἄορ. ἠγγεῖλα, παρκα. ἠγγελκα, ὑπερσ. ἠγγέλκειν. (**ἀγγέλλω πόλεμον**)=κηρύττω πόλεμον. Παθ. καὶ μέσ. ἀγγέλλομαι, παρκα. ἠγγελλόμην, παθ. μέλλ. ἀγγεληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠγγεληθην, μέσ. ἄορ. ἠγγειλάμην, παρκα. ἠγγελιμαί, ὑπερσ. ἠγγέλιμην. Ρημ. ἀγγεῖμα, ἀγγεληθῆς, καταγγελητός, ἐξάγγελτος, αὐτελάγγελτος.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄγγελος (θέμα ἄγγελ. καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=ἀγ, ἐλ+j+ω τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ=ἀγγέλλω. Συνώνυμα τῷ ἀγγέλλω εἶναι τὰ: σημαίνω, μηνύω. λέγω, διδάσκω, ἀγγελίαν φέρω, δῆλον ποιοῦμαι. Τὸ ἀγγέλλω ἀπαντὰ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναγγέλλω, ἀπαγγέλλω, ἀπαγγέλλω πόλεμον=κηρύττω πόλεμον, διαγγέλλω, εἰσαγγέλλω, ἐξαγγέλλω, ἐπαγγέλλω πόλεμον=κηρύττω πόλεμον. Τὸ μέσον ἐπαγγέλλομαι μετὰ δοτ.—ὀπόσχομαι καὶ μετ' αἰτιατικ.—μετέρχομαι ἐπιτήδευμα, ἔχω τι ὡς ἐπάγγελμα, καταγγέλλω, κατεπαγγέλλω, παραγέλλω, παραγγέλλω πόλεμον=κηρύττω πόλεμον, περιπαγγέλλω, προπαγγέλλω, προσπαγγέλλω.

'Αγείρω (συναθροίζω, συμμαζεῦω) παρκα. ἠγειρον, μέλλ. (συν) ἠθροίσω, καὶ ἀγερῶ, ἄορ. ἠγγεῖρα, παρκα. ἀγήγερα ἢ (συν) ἠθροικα, ὑπερσ. ἠγηγέρομαι, ἢ (συν) ἠθροίκεν. Παθ. καὶ μέσ. συναγεύρομαι μέλλ. ἀγεροῦμαι, μ. ἄορ. ἠγειράμην, παθ. ἄορ. ἠγέρθη, παρκα. ἀγήγεομαι, ὑπερσ. ἠγηγέρομην. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλυτικῶς: **ἀγείρω ἐμαυτόν**. Ρηματ. ἀγορά, ἄγυρις, (ποιητικόν) πανήγυρις, ὀμήγυρις, ἀγύρις, συναγερός, συναγερός.

Σημ. θέμα γερ—καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ α καὶ τοῦ προσφ. j ἀγέρ+j+ω τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ ρ ἀγέρω τὸ ἐν ρ ἐκπίπτει καὶ τὸ ε ἀναπληρωματικῶς ἐκτείνεται εἰς εἰ—ἀγείρω. Συνώνυμα τῷ ἀγείρω εἶναι τὰ ἀθροίζω, συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω, συναυλιζώ, συμφορῶ, σωρεύω. Τὸ ἀγείρω ἀπαντῆ σύνθετον μετὰ προθέσεων, συναγείρω.

'Αγνοέω-ῶ (δὲν γνωρίζω) παρκα. ἠγνόουν μέλλ. ἀγνοήσω, ἄορ. ἠγνόησα, παρκα. ἠγνόηκα, ὑπερσ. ἠγνοήκειν. Παθητ. ἀγνοοῦμαι (εἶμαι ἀγνώστος) παρκα. ἠγνοοῦμην μέσ. μέλλ. ἀγνοήσομαι, παθ. μέλλ. ἀγνοηθήσομαι, παρκα. ἠγνόημαι, ὑπερσ. ἠγνοήμην· τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλυτικῶς—**ἀγνοῶ ἐμαυτόν**. Ρημ. ἀγνόημα, ἀγνοητικός, ἀγνοητέον.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἄγνος—ἀγνους, τὸ δὲ ἄγνους ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ θέματος γνο—τοῦ γινώσκω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος· ἐκ δὲ τοῦ ἄγνους γίνεται τὸ ἄγνοια. Τὸ ἀγνοῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἀγνοῖαν ἔχω, οὐκ οἶδα, ἀγνώως εἰμί τις· τὸ δὲ ἀγνοοῦμαι λέγεται καὶ: ἀγνώως εἰμί τι=ἀγνοοῦμαι ὑπὸ τινος, ἀγνώστος εἶμαι εἰς τινα.

Ἄγνυμι καὶ ἄγνώω (θραύω, συντριβώ) ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν, πάντοτε σύνθετον κατάνυμι, παρτ. συνέτριβον, μέλλ. κατᾶξω, ἢ συντριβώ, ἄορ. κατέαξα, προστ. ἄξον, ἀπαρέμφ. ἄξαι, παρακ. (συν) τέτριφα, ὑπερσ. (συν)ειετριφείην. Παθ. κατάνυμι, παρτ. συνειετριβόμην, μέλλ. συνειετριβήσομαι, μέσ. καὶ παθ. μέλλ. συνειετριβήσομαι, παθ. ἄορ. β' κατεάγην, παρακ. ἐνεργ. β'. μετὰ παιητικῆς σημασίας κατέαγα=εἶμαι συντετριμμένος, ὑπερσ. κατεαγώς ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλ. κατεαγὼς ἔσομαι, παθ. παρακ. κατέαγμα, ὑπερσ. κατεάγμην. Ρημ. κατακτός, κάταγμα, ἀκτῆ, ἀκτῆ=(φυτόν κουφοξυλιά), Ἄιτικῆ, κυματωγῆ, καρνάκτις, ναυαγός, ἀγμός.

Σημ. Θέμα Fay—ἀγ καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφ. νυ—ἄγνυμι. Τὸ ἐν ἀοχῇ τοῦ θέμ. F ἀποβάλλεται. Συνώνυμα τῷ ἄγνυμι εἶναι τὰ : συντριβώ, θραύω, θρύπτω, θλώ, (-αω)κλώ-(αω), ῥήγγυμι, ῥάσσω, σπῶ(-αω), διασπῶ. Τὸ ἄγνυμι ἀπαντᾷ σύνθετον ἐκτός τῆς κατά προθέσεως καὶ μετὰ τῆς οὐν καὶ περι προθέσεως **συνάγνυμι** (=συντριβώ, θραύω, περιάγνυμι).

Ἄγοράζω (ἀμετ. διατριβώ ἐν τῇ ἀγορᾷ, διημερεύω ἐν τῇ ἀγορᾷ. μεταβ. ὡς καὶ νῦν ἀγοράζω), παρτα. ἡγόραζον, μέλλ. ἀγοράσω, καὶ συνήθως ὠνήσομαι, ἄορ. ἡγόρασα, παρακ. ἡγόρακα, ὑπερσ. ἡγοράκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγοράζομαι, παρτα. ἡγοράζομην, ἄορ. ἡγορασάμην, παθ. μέλλ. ἀγορασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡγοράσθην, παρακ. ἡγόρασθαι, ὑπερσ. ἡγοράσθην. Ρημ. ἀγόρασμα, ἀγοραστής, ἀγόρασις, ἀγορασία, ἀγορασμός, ἀγοραστός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀγορά ἐκ τοῦ ὁποίου : ἀγορατός, τὸ δὲ ἀγορά ἐκ τοῦ ἀγείρω (θέμα ἀγοράδ+j+ω=ἀγοράζω). Συνώνυμα τῷ μεταβ. ἀγοράζω εἶναι τὰ : ὠνοῦμαι, ὠνή ποιούμαι, ὠνήτης εἰμι, ὀφωνῶ, ὀφωνίζω. Τὸ ἀγοράζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως **ἀναγοράζω, καταγοράζω, προαγοράζω, συναγοράζω, προσαγοράζω.**

Ἄγορεύω (ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει, διημεροῦ) παρτα. ἡγόρευον, μέλλ. ἀγορεύσω, καὶ ἔρω, ἄορ. α'. ἡγόρευσα καὶ β'. εἶπον ὑποτ. εἶπω, εὐκτ. εἶποιμι, προστ. εἶπε, ἀπαρέμφ. εἶπειν, μετοχ. εἰπών, παρακ. ἡγόρευκα καὶ εἶρηκα, ὑπερσ. ἡγορεύκειν, εἶρηκειν καὶ εἰρηκός ἦν. Παθ. ἀγορεύομαι, παρτα. ἡγορεύομην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀγορεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἡγορευσάμην, παθ. μέλλ. ῥηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἔρηθην, καὶ ἡγορεύθην, παρακ. εἶρημαι καὶ ἡγόρευμαι, ὑπερσ. εἶρημην καὶ εἰρημένος ἦν. Ρημ. ἀναγόρευσις, ἀπαγόρευσις, πρόσρησις, ἀνίσρησις, ἀπόρητος, προσρητός, προσαγορευτέος, πρόσρημα, ἀπορητέον **διαρρηθῆν** (ῥητῶς, σαφῶς, ὠρισμένως).

Σημ. τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀγορά κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῷ ἀγορεύω εἶναι τὰ : λέγω, φράζω, φημί, διημερῶ, διηγοῦμαι, διαλέγομαι, φθέγγομαι, ἐκκλησιάζω, παρηγοιάζομαι, φωνῶ, λαλῶ. Τὸ ἀγορεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : **ἀναγορεύω** (ἄορ. β'. ἀνεῖπον ὑπ. ἀνεῖποι, εὐκτ. ἀνεῖποιμι, προσ. ἀνεῖπε, ἀπαρέμφ. ἀνεῖπειν μετοχ. ἀνεῖπών), **ἀπαγορεύω**, (ἄορ. β'. ἀπέπον ὑποτακ. ἀπέπω ὡς τὸ ἀνεῖπον) **ἀναγορεύω**. (Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ π. ἄορ. διαρρηθῆν γίνεται τὸ ἐπίρημα **διαρρηθῆν** (ῥητῶς, σαφῶς, ὠρισμένως) **καταγορεύω, προαγορεύω, προαπαγορεύω, προσαγορεύω, συναγορεύω, ὑπαγορεύω.**

Ἄγρεύω 1) θηρεύω 2) συλλαμβάνω, παγιδεύω, 3) ἐπιδιώκω,

διψῶ) καὶ παθ. ἀγρευόμαι· τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα καὶ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *θηρῶ, θηρεύω, κυνηγῶ, κυνηγῶ*. Ρημ. ἀγρευσις, ἀγρευτός, ἀγρεύς, ἀγρευτής, ἀγρευτήρ, ἀγρευμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄγρα κατ' ἀνολογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τὸ δὲ ἄγρα ἐκ τοῦ ἄγω (ἐκ τοῦ ἄγρα καὶ τὰ: *ποδάγρα, πιδάγρα, ὀδοντάγρα*).

Ἄγρυνέω-ῶ (εἶμαι ἄγρυνος, ἄϋπνος, δὲν κοιμῶμαι, ἐργηγοῶ) παρατ. ἡγρύνουν μέλλ. ἀγρυνήσω, ἄορ. ἡγρύνησα, παρακ. ἡγρύνηκα (καὶ ἀγρυνος ἢ ἐν ἀγρυνία γέγονα), ὑπερσ. ἡγρυνήκειν (καὶ ἄγρυνος ἢ ἐν ἀγρυνία ἐγεγόνειν). Ρημ. ἀγρυνητήρ, ἀγρυνητής, ἀγρυνητικός, ἀγρυνητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄγρυνος (ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀγρυνία) κατ' ἀνολογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Συνώνυμα τῷ ἀγρυνῶ εἶναι τὰ: *ἐργήγορα, ἐργηγοῶ, ἐν ἀγρυνία εἰμί, ἄγρυνός εἰμι*. Τὸ ἀγρυνῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων *διαγρυνῶ, προαγρυνῶ, προσαγρυνῶ, συναγρυνῶ*.

Ἄγγω (πέξω ἰσχυρῶς τὸν λαϊμόν, σφίγγω τὸν λαϊμόν, πνίγω) παρατ. ἡγγον μέλλ. ἄγξω, ἄορ. ἡγξα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων, ἄγγονῶ (—άω), *κρεμάννυμι, αἰωρῶ, θλίβω, πνίγω, ἀγγόνη χρῶμαι*. Παθ. καὶ μέσ. ἄγγομαι, παρατ. ἀπηγγόμην, μέλλ. ἀπάγξομαι, μέσ. ἄορ. ἀπηγγάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἄγγόνη.

Σημ. θέμα ἄγγ. (ἔξ οὗ ἄγγι (=πλησίον, κοντά), ἄγγου (=πλησίον). ἄσσορ (ἄγγιον), συνάγγη, κινάγγη, στηθάγγη.

Ἄγω (φέρω, ὀδηγῶ) παρατ. ἡγον, μέλλ. ἄξω, ἄορ. β'. ἡγαγον ὑποτ. ἀγάγω, εὐκτ. ἀγάγοιμι, προστ. ἄγαγε, ἀπαρσεμφ. ἀγαγεῖν μετοχ. ἀγαγόν, παρακ. ἡγα, ὑπερσ. ἡχειν. παρακ. β', ἀγήοχα, ὑπερσ. ἀγηόχειν. Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι, παρατ. ἡγόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἄξομαι, παθ. μέλλ. ἀχθήσομαι, παθ. ἄορ. (ὄστις κεῖται καὶ ὡς μέσ.) ἡχθῆην, παρακ. ἡγμα ὑπερσ. ἡγμην, μέσ. ἄορ. β'. ἡγαγόμην, ὑπ. ἄγάγομαι, εὐκ. ἀγαγοίμην, προστ. ἀγαγοῦ, ἀπαρσέμφ. ἀγαγέσθαι. Ρημ. ἀγόν, ἀγωγή, ἀγωγεύς, ἀγώγιμος, ἀγωγός, ἐπακτός, ἀκτέον, ἄξιος, ἀγός, (λοχαγός, στρατηγός, οὐραγός) ἀγυῖα, ἄγμα, ἄξων.

Σημ. θέμα ἄγ. καὶ μετ' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἀγαγ. ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β'. πλὴν τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ λαμβάνουσι καὶ χρονικὴν αἰθῆρον. Ἡ προστ. *ἄ/ε. ἀγετε*. καὶ ὡς παραζελουσιαστικὸν ἐπίρρημα—ἐλα, εἰμρός, ἐλάτε. Τὸ ἄγω ἡσυχίαν—ἡσυχάζω, τὸ δὲ ἄγω καὶ φέρω—λεηλατῶ Ἄντι τοῦ ἄγω λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἀγωγήν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τοῦ ἄγω εἶναι τὰ φέρω κομίζω. Τὸ ἄ,ω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, μετὰ προθέσεων *ἀνά ω. ἀνάγομαι*, (ἐξέρομαι ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος), *ἀντανάγω, ἀντενάγω, ἀπάγω, ἀμεταβ. ἀπάγω ἐμμαντόν*—ἀπομακρύνομαι, ἀπέρομαι, ἀναχωρῶ, *διάγω, ἐνάγω, εἰσά ω, εἰσάγω γυναῖκα παρ' ἐμμαντῶ*, καὶ *εἰσάγομαι* (=νυμφεύομαι), *ἐξάγω, ἐπάγω, ἐπανάγω, ἐπεισάγω, ἐπικατάγω*. Μέσ. *ἐπικατάγομαι* (=κατέρομαι πρὸς τὴν ξηράν), *κατάγω μέσ. κατάγομαι* (καταπλέω), *μετά ω, παράγω* ἀντι τοῦ *παράγω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *παράγωγην ποιοῦμαι, περιάγω, προάγω. προσάγω, συμπεριάγω, συνάγω* ἀντι τοῦ *συνάγω* λέγεται καὶ *συναγωγός γίγνομαι τινος, συναγάγω, συνεξάγω, συνεπάγω, ὑπάγω*.

Ἀγωνίζομαι (υφίσταμαι ἀγῶνα, κοπιάζω, πολεμῶ) Μέσ. ἀποθ. μετά ἐνεργ. διαθέσεως παρατ. ἠγωνιζόμεν, μέσ. μέλλ. ἀγωνιούμαι, μέσ. ἀόρ. ἠγωνισάμην, παθ. μέλλ. ἀγωνισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠγωνίσθην, παρακ. ἠγωνίσμαι, ὑπερσ. ἠγωνίσμην. Ρημ. ἀγωνίσις, ἀγωνισμα, ἀγωνιστής ἀγωνιστέον, ἀνανταγώνιστος, ἀνταγωνιστέος, ἀγωνιστικός, ἀναγώνιστος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀγών, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐρίζω ἐκ τοῦ ἔρις—Θέμα ἀναλογικὸν ἀγωνιδ + j + ομαι = ἀγωνίζομαι (τὸ δὲ ἀγών ἐκ τοῦ ἄγω). Συνώνυμα τῷ ἀγωνίζομαι εἶναι τὰ : ἔστι μοι ἀγών, πονώ, κάμνω, μοχθῶ, κοπιῶ, ἀθλῶ, ἀθλητής εἰμι, παλαιῶ, μάχομαι, ἀντιπολεμῶ. Παθ. ἀγωνισμα γίνεται. Τὸ ἀγωνίζομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνταγωνίζομαι, διαγωνίζομαι, ἐπαγωνίζομαι, προαγωνίζομαι, συναγωνίζομαι, ὑπεργωνίζομαι.

Ἀδικέω-ῶ (εἶμαι ἄδικος, διαπράττω ἄδικον) παρατ. ἠδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἀόρ. ἠδίκησα, παρακ. ἠδίκηκα, ὑπερσ. ἠδικήκειν. Παθ. ἀδικούμαι, παρατ. ἠδικούμην μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. ἀδικήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠδικήθην, παρακ. ἠδίκημαι ὑπερσ. ἠδικήμην, καὶ ἠδικημένος ἦν. Ρηματ. ἀδίκημα, ἀδικητέον, εὐαδίκητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄδικος, τὸ δὲ ἄδικος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ δίκη. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς λέγεται καὶ ἀναλελυμένως: ἀδικῶ ἐμαυτόν. Τὸ ἀδικῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνταδικῶ, προαδικῶ, προσοδικῶ, συναδικῶ.

Ἀδοξέω-ῶ (εἶμαι ἄδοξος, δὲν ἔχω καλὴν φήμην, διατελῶ ἐν δυσφημίᾳ), παρατ. ἠδόξουν, μέλλ. ἀδοξήσω, ἀόρ. ἠδόξησα, παρακ. ἀδοξος γέγονα, ὑπερσ. ἀδοξος ἐγεγόνειν. Παθ. ἀδοξοῦμαι (περιφρονοῦμαι, καταφρονοῦμαι) οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως: ἀδοξος γίνομαι. Ρημ. ἀδόξημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄδοξος, τὸ δὲ ἄδοξος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ δόξα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος.

Ἄδω (ἀμετβ. ψάλλω, τραγῳδῶ, διηγοῦμαι ψάλλον, ὕμνῶ, ἐπαινώ· ἐπὶ ζῶων = κελαδῶ) παρατ. ἤδον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἄσομαι, ἀόρ. ἤσα. παρακ. ἄσας ἔχω καὶ ἤκα, ὑπερσ. ἄσας εἶχον καὶ ἤκειν. Παθ. ἄδομαι καὶ ἀπροσ. ἄδεται (=λέγεται, διαδίδεται) παραο. ἠδόμην, μέσ. μέλλ. ἠσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤσθην, παρακ. ἤσμαι, ἤσαι ὑπερσ. ἤσμην, ἤστο. Ρημ. ᾄδῆ (ᾄοιδῆ ἐκ τοῦ θέματ. ἀειδ. τὸ εἰ τρέπεται εἰς οἱ καὶ τὸ α μετὰ τοῦ οἱ συναιρεῖται-φ), ἐπιφ. ἠ, ᾄδειον, ἄσμα, ἄστέον, ἠδῶν, ᾄοιδός, συνφδός, (ἐκ τοῦ συναοιδός) ἐλφδός, τραγφδός, αοίδημος.

Σημ. Θέμα F ε δ καὶ μετὰ τοῦ προθεματικοῦ α = αFεδ καὶ τοῦ προσφύματος j = αFεδ + j + ω καὶ τῇ ἐπενθέσει τοῦ j = αFεῖδω· τὸ δὲ F εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται. Συνώνυμα τῷ ἄδω εἶναι τὰ: ψάλλω, ὕμνῶ, ὕμνωδῶ, ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω. Τὸ ἄδω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντάδω, ἀπάδω, ἐξάδω, ἐξεπάδω, ἐπάδω, κατεπάδω, προᾄδω, προσᾄδω.

Ἀθροίζω (συναθροίζω) παρατ. ἠθροίζον, μέλλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἠθροίσα, παρακ. ἠθροίκα, ὑπερσ. ἠθροίκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀθροί-

ζομαι, παρατ. ἡθροίζομην, παθ. μέλλ. ὡς μεσ. ἄθροισθήσομαι παθ. ἄορ. ἡθροίσθην καὶ ὡς μεσ. ἡθροίσθην (=ἡθροισα ἑμαυτόν), μεσ. ἄορ. ἡθροισάμην, παρακ. ἡθροισμαι, ὑπερσ. ἡθροισμην. Ρημ. ἄθροισ, ἄθροισμα, ἄθροισμός, ἄθροιστής, ἄθροιστικός, ἄθροιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θέματ. ἄθρο—τοῦ ἀθροός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστικοῦ α καὶ θρός: θροῦς (θόρυβος) ἐκ θέματος ἀθροῖδ—κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς: ἀθροῖδ + j + ω = ἀθροίζω. Τὸ ἀθροίζω δασύνεται κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, ψιλοῦται κατὰ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας. Συνώνυμα τῷ ἀθροίζω εἶναι τὰ: ἀγείρω, συνάγω, συλλέγω, συναλίζω, συμφορῶ. Τὸ ἀθροίζω ἅπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: συναθροίζω.

Ἄθυμῶ-ῶ (ἀμετβ. εἶμαι ἄθυμος, λυποῦμαι, φοβοῦμαι, ἀποθαροῦμαι. μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἀθυμῆ), παρατ. ἡθύμουν, μέλλ. ἄθυμος ἔσομαι, ἄορ. ἡθύμησα, παρακ. ἄθυμος γέγονα, ὑπερσ. ἄθυμος ἐγένονεν. Ρημ. ἀθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄθυμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος) τὸ δὲ ἄθυμος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ θυμός (=ψυχὴ)· τὸ δὲ θυμός ἐκ τοῦ θύω καὶ (ἐκ τοῦ ἄθυμος—ἀθυμία). Τὸ ἀμετβ. ἀθυμῶ λέγεται καὶ ἀναλελυμένος: ἄθυμός εἰμι, ἀθύμως ἔχω, ἀθύμως διάγω, ἀθύμως διακίμαι, εἰς ἀθυμίαν καθίσταμαι, εἰς ἀθυμίαν ἐμπίπτω. Τὸ μετβ. ἀθυμῶ λέγεται καὶ ἀναλελυμένος: ἀθυμίαν παρέχω τινί, ἀθυμίαν ἐμβάλλω τινί, ἀθυμίαν ἐντίθημί τινι εἰς ἀθυμίαν καθίσθημί τινα. Παθ. ἀθυμία ἐγγίγεται μοι. Συνώνυμα τῷ ἀθυμῶ εἶναι τὰ: ἀνωῶ, λυπῶ, ἐνοχλῶ. Τὸ ἀθυμῶ ἅπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: καταθυμῶ.

Αἰδέομαι-οὔμαι (ἐντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι) ἀποθ. παθ. μετὰ ἐνεργ. σημασίας, παρατ. ἡδοῦμην, μέσ. μέλλ. αἰδέσομαι, παθ. μέλλ. αἰδεσθήσομαι, παθ. ἄορ. μετ' ἐνεργ. σημασίας ἡδέσθην μέσ. ἄορ. ἡδεσάμην (συνεχώρησα, εἰς συμπάθειαν ἐκίνησα), παρακ. ἡδεσμαι (=παρακληθεὶς ἡλέησα), ὑπερσ. ἡδέσμην. Τὸ παθ. λέγεται ἀναλελυμένος: αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ρημ. Αἰδεσις, αἰδώς, αἰδήμων, αἰσχος, αἰσχρός, αἰδεστός, αἰδεστέον.

Σημ. Θέμα αἰδес—τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται αἰδοῦμαι (ἐντρέπομαι, διὰ πρᾶξιν μήπω πραχθεῖσαν) αἰσχνομαι—ἐντρέπομαι διὰ πρᾶξιν πραχθεῖσαν). Συνώνυμα τῷ αἰδοῦμαι εἶναι τὰ: αἰδώς ἔχει με (παθ. αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος), αἰσχνομαι, δσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι. Τὸ αἰδοῦμαι ἅπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων ἀνταἰδοῦμαι, καταιδοῦμαι, ὑπαιδοῦμαι (=ὀλίγον τι σέβομαι, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι).

Αἰθῶ (καίω, λάμπω, φωτίζω) ποιητικόν, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲ μόνον τὸ αἶθειν καὶ αἶθεσθαι ἅπαντῶσι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καίω, πίμπρημι καὶ πυρπολῶ. Ρημ. αἶθος, αἰθός, αἶθοψ, αἰθίοψ.

Σημ. Θέμα αἶθ. Συνώνυμα τῷ αἰθῶ εἶναι τὰ: καίω, πίμπρημι, πυρπολῶ.

Αἰκίζομαι (κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ) μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἡκίζομην, μέσ. μέλλ. αἰκιοῦμαι καὶ αἰκίσσομαι, μέσ. ἄορ. ἡκισάμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. σημασίας ἡκίσθην παρ. ἡκισμαι, ὑπερσ. ἡκίσμην. Ρημ. αἰκισμός, αἰκισμα, αἰκιστής.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *αἰνία* (κακοποίησης *κάκωσις*) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλαπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλαπίς*. (Θέμα ἀναλογικὸν αἰκιδ + j + ομαι = αἰκίζομαι), τὸ δὲ αἰκία ἐκ τοῦ στεροητικοῦ *α* καὶ τοῦ θεμ. *Fiκ* (τοῦ εἰκω = εἰκα) αἰκίης (ἀεικίης) = ἀπεικίης. Συνώνυμα τῷ *αἰκίζομαι* εἶναι τὰ: *μαστιγῶ*, *πληγὰς ἐντεινῶ*, *πληγὰς ἐντριβῶ*, *πληγὰς ἐμβάλλω*, *κακῶς ποιῶ*.

Αἰνέω-ῶ (ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω) συνήθως σύνθετον ἐπαινῶ παρ. ἤνουν, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. αἰνέσομαι καὶ σπανίως αἰνέσω, ἀόρ. ἤνεκα ὑπερσ. ἤνεκιν. Παθ. ἐπαινοῦμαι παρτ. ἤνούμην, παθ. μέλλ. αἰνεθήσομαι παθ. ἀόρ. ἤνέθην παρτκ. ἤνημαι, ὑπερσ. ἤνιμην καὶ ἐπρημημένος ἦν. Τὸ μέσον κατ' ἀνάγνωσιν ἐπαινῶ ἐμαντόν. Ρημ. αἰνεσις, συναίνεσις, παραίνεσις, αἰνέτης, ἐπαινέτης, αἰνετός, ἐπαινετέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *αἶνος* = (ἐγκώμιον, διήγημα) ὁ θεμ. χαρακτῆρ *ε* μόνον ἐν τῷ παθ. παρτκ. καὶ παθ. ὑπερσ. ἐκτείνεται εἰς *η*. Ἄντι τοῦ ἐπαινῶ λέγεται καὶ ἀναλελυμ. ἐπαινέτης εἰμί τινος: ἐπαινον λέγω τινός, ἐπαινον ποιῶμαι, λέγεται καὶ ἐπα ρον τυγχάνω, ἐπαίν υ ἀξιοῦμαι, ἐπαινον ἔχω πρὸς τινος. Τὸ αἰνῶ ἐκτός τοῦ συνθέτου ἐπαινῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: ἀντεπαινῶ, καταινῶ, παραινῶ, (ἀντι τοῦ παραινῶ) λέγεται καὶ: παραινέειν ποιῶμαι, παραινέειν ἔχω πρὸς τινα. (παθ. δὲ τούτων εἶναι παραινέσις ἐστι, παραινέσις γίγνεται), προσεπαινῶ, συναίνῶ, συγκαταινῶ, συνεπαινῶ, ὑπερεπαινῶ.

Αἰνίττομαι ἢ αἰνίσσομαι (ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς, αἰνιγματῶδῶς, σκοτεινῶς) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρτ. ἤνιττόμην, μέσ. μέλλ. αἰνίξομαι, μέσ. ἀόρ. ἤνιξάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθέσεως ἤνιχθην παρτκ ἤνιγμαί, ὑπερσ. ἤνιγμην. Ρημ. αἰνίγμα, αἰνιγμός, αἰνικτός, αἰνικτῆρ, αἰνικτής.

Σημ. Θέμα *αἰνιγ-* καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *αἰνιγ* + *j* ομαι τὸ *j* μετὰ τῶν οὐρανισκοφόνων γίνεται δύο τ ἢ δύο σ = αἰνίττομαι. Τὸ αἰνίττομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ὑπαινίσσομαι, ἢ ὑπαινίττομαι, παραινίττομαι ἢ παραινίσσομαι.

Αἰρέω-ῶ (ἐπὶ ἐμφύζων συλλαμβάνω, ἐπὶ ἀφύζων κυριεύω) παρτ. ἤρουν, μέλλ. αἰρήσω, ἀόρ. β' εἶλον, ὑποτ. ἔλω, ἐνκτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε, ἀπαρέμφ. ἔλειν, μετοχὴ ἔλων, ἐλοῦσα, ἐλόν, παρτ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρήκειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀφρησικῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. αἰροῦμαι (ἐκλέγω, προτιμῶ) μετ' ἐνεργ. σημασίας. αἰροῦμαι στρατηγόν (= ἐκλέγομαι στρατηγός), αἰροῦμαι στρατηγός (= ἐκλέγομαι στρατηγός) μετὰ παθ. σημασίας παρτ. ἤρούμην μεσ. μέλλ. αἰρήσομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀφαιρήσομαι, παθ. μέλλ. αἰρήσομαι, μέσ. ἀόρ. εἰλόμην, ὑποτακτ. ἔλωμαι, ἐνκτ. ἐλοίμην, προστ. ἔλοῦ, ἀπαρέμφ. ἐλέσθαι, μετ. ἐλόμενος, παθ. ἀόρ. ἤροθην παρτκ. ἤρημαι ὑπερσ. ἤρήμην μετ. ὀλίγ. μέλλ. ἤρήσομαι καὶ ἤρημένος ἔσομαι. Ρημ. αἰρετός, ἐξαιρετός, ἀνθαίρετος, διαίρετός, αἰρετός, ἐξαιρετός, ἀφαιρετέον, προαιρετέον, αἴρεσις, διαίρεσις, ἀφίρεσις, προαίρεσις, ἀναίρεσις, καθαίρεσις, διαίρεσις, ἔλωρ (= λέια, λάφυρον), ἐλώρια (= λάφυρα)

Σημ. Θέμα *Fap* (καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *Fapj* = αἰρ = αἰρ καὶ τοῦ προσφύματος *ε* = αἰρε- τὸ *F* ἐτρόπη εἰς *δασεϊαν* = αἰρέ + ω = ῶ) καὶ θέμα *Fel-ἐλ-* καὶ ἐκ τοῦ θέματος — ἐλ σχηματίζεται ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. οἵτινες λαμβάνουσι συλλαβικὴν αὔξησην, διότι τὸ θέμα *ελ-* ἄρχεται ἀπὸ δίγαμ-

μα, ὅπερ εἶναι σύμφωνον ε*F*ελον· τὸ δίγαμμα τρέπεται εἰς δασεῖαν καὶ τὰ δύο εε συναίρουνται εἰς ει. Τὸ αἰρῶ ἔχει παθ. τὸ ἀλίσκομαι· τὸ αἰρούμαι (ἐκλέγω), εἶναι παθ. τοῦ μέσου αἰρούμαι (ἐκλέγω). Ὁ θεμ. χαρακτηρισ ε δὲν ἐκτείνεται εἰς η πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξων ἐν τῷ παθ. μέλλ., παθ. ἄορ. καὶ ἐν τοῖς ρηματικοῖς. Τὸ μέσον αἰρούμαι λέγεται καὶ ἀναελευμένως αἰρεῖσιν ποιοῦμαι, αἰρεῖσιν προτ θημί τινι, αἰρεῖσιν προβάλλω τινί. αἰρεῖσιν δίδωμί τινι. Συνώνυμα τῷ αἰρῶ εἶναι τὰ: χειροῦμαι, ὑποχείριον ποιοῦμαι, ὑποχείριον λαμβάνω, καταστρέφομαι, κυριεύω, παρίσταμαι. Τῷ δὲ μέσο αἰρούμαι εἶναι τὰ: διαλέγω, ἐκλέγω, περὶ πλείονος ποιοῦμαι, προσιμῶ. Τὸ αἰρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. ἀναίρω, ἀνθαιρούμαι, ἀφαίρω, διαίρω, ἐξαιρῶ, ἐπαναίρω, καθαίρω, παραιρῶ, προαιρῶ, προαναίρω, προαναίρω, συναίρω, συναίρω, συνεξαιρῶ, συγκαθαίρω, ὑπεξαιρῶ, ὑφαιρῶ.

Αἴρω (σηκώνω, ὑψώνω) παρτ. ἦρον, μέλλ. ἄρῶ, ἄορ. ἦρα, ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄραμι, προστ. ἄρον, ἄραρ. ἄραι, μετοχ. ἄρας, ἄρασα, ἄραν, παρκ. ἦρακα, ὑπερσ. ἦρακιν. Μεσ. καὶ παθ. αἴρωμαι, παρτα. ἦρόμην, μέσ. μέλλ. ἄρούμισι, μέσ. ἄορ. ἦράμην (= ἦρά τι ἐπ' ἑμαυτοῦ, ἐφορτώθην) παθ. ἄορ. ἦρθην, ὅστις λαμβάνεται καὶ ὡς μέσ. (ἦρθην=ἦρα ἑμαυτόν, ἐσηκώθην) παρκ. ἦρμαι, ὑπερσ. ἦρμην. Ρημ. ἄροις, ἄραμα, ἄρά, ἄρτηρ, ἄρτός, ἄρτος, ἄρτέος, ἄορτή, ἄρδην (=σηκωτά ὑψηλά. παντελῶς ἐκ θεμελίων) μίσθαρος, ξυνωρίς, (ἐκ τοῦ ξυνάωρος, τὸ α μετὰ τοῦ ω συνηρέθη εἰς ω), μετέωρος (ἐκ τοῦ μετώρος καθ' ὑπερβασμὸν χρόνον).

Σημ. Θέμα *Fa*ρ σὺν τῷ προσφύματι $j = Faρ + j + ω$ καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ *j* ὅπερ μετὰ τοῦ *a* συναίρεται εἰς αι=αἴρω. Ὁ ενεργ. μέλλ. καὶ ἄορ. ἐσηκωτίσθησαν ἐκ τοῦ θέματος ἄ*F*ερ = *aF*ερ + ε + σω - αερώω=αερώω=ἄρῶ, ἄορ. *ηF*ερ-σα ἠέρρα=ἠείρ=ἦρα / η + ει νόθη διφθόγγω εἰς=η), ὑποτ. ἄερω=αερω-αιρω=ἄρω). Συνώνυμα τῷ αἴρω εἶναι τὰ: ἐγείρω, ἀντίστημι, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνατείνω, ἀνυψῶ, ἀνυψῶ, ἀνορθῶ, ἀναφέρω. Τὸ αἴρω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνταίρω, ἀπαίρω, διαίρω, ἐξαιρῶ, ἐπαίρω, ἐπαναίρω, κατάρω, μεταίρω, συναίρω, συνεπαίρω, ὑπεραίρω.

Αἰσθάνομαι (λαμβάνω γνῶσιν τινος διὰ τῶν αἰσθήσεων, καταλαμβάνω, ἐννοῶ), μεσ. ἀποθ. μετὰ ενεργ. διαθέσ., παρτ. ἦσθάνομην, μέσ. μέλλ. αἰσθάνομαι, μέσ. ἄορ. β'. ἦσθόμην, ὑποτκ. αἰσθῶμαι, εὐκτ. αἰσθοίμην, προστ. αἰσθοῖ, ἄπαρ. αἰσθέσθαι, παθ. μέλλ. αἰσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἦσθάνομην, παρκ. ἦσθημαι, ὑπερσ. ἦσθήμην. Ρημ. αἰσθηεῖς, αἰσθημα, αἰσθητής, αἰσθητός, ἀναίσθητος, εὐαίσθητος, αἰσθητικός, αἰσθητήριον.

Σημ. Θέμα αἰσθ—καὶ προσλήψει τῶν προσφυμάτων (ε καὶ αν) αἰσθ-ε καὶ αἰσθάν. Τὸ αἰσθάνομαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς: αἰσθῶνιν λαμβάνω τινός, αἰσθηοῖς ἐστίν μοί. Παθ. εἰς αἰσθῶνιν ἐμπίπτω. αἰσθῶνιν παρέχω, αἰσθῶνιν ποιῶ, αἰσθῶνιν ἐμποῶ τινι, αἰσθήσει λαμβάνομαι. Συνώνυμα τῷ αἰσθάνομαι εἶναι: γινώσκω, μανθάνω, συνίημι, συμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἐπαῖω. Τὸ αἰσθάνομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαισθάνομαι, ἐπαισθάνομαι, προαισθάνομαι, παραισθάνομαι, συναισθάνομαι, ὑπαισθάνομαι.

Αἰσχύνω (μεταβ. κάμνω τι ἄσχημον, ἐντροπιάζω τινά, ἄσχημιζω) παρτα. κατήσχυνον, μέλλ. καταισχυνῶ, ἄορ. ἦσχυνα, παρκ. ἦσχυνκα ἢ ἦσχυνκα καὶ αἰσχύνῃ περιβέβληκά τινα, ὑπερ. ἦσχύκειν. Μέσ. αἰσχύνομαι, παρτα. ἦσχυνόμην, μέσ. μέλλ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ.

αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠσχύνθη, παρκ. ἠσχύνμαι ἢ ἠσχῦμαι, ὑπερσ. ἠσχύνμην ἢ ἠσχύμην. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως **κατασχύνω ἑμαυτόν**. Ρημ. αἰσχυντήρ, αἰσχυντός, ἀναἰσχυντος, οἰσχυντέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ **αἰσχος** (θέμ. ἀναλογικόν αἰσχύν-κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἀμύνω** ἐκ τοῦ ἀμύνη) (θέμ. ἀναλογικόν ἀμύν) σὺν τῷ προσφύματι $j = \text{αἰσχύν} + j + \omega$ τὸ j ἀφομοιοῦται τῷ $\nu = \text{αἰσχύννω}$, τὸ ἐν ν ἐκπίπτει, καὶ τὸ ν βραχὺ ἐκτείνεται ἀναπληρωματικῶς εἰς ν μακρόν, τὸ δὲ αἰσχος γίνεται ἐκ ῥίζης αἰδ—τοῦ αἰδοῦμαι. (αἰδ-χος=αἰσχος). Ἀντὶ τοῦ **αἰσχύνω** λέγεται περιφραστικῶς: εἰς **αἰσχύνην καθίστημί τινα**, **αἰσχύνῃ περιβάλλω τινί**, **αἰσχύνῃ περιβάλλω τινά**. παθ. **αἰσχύνης τυγχάνω ὑπό τινος**. Συνώνυμα τῷ **αἰσχύνω** εἶναι τὰ: **αἰδοῦμαι** **δυσωποῦμαι**, **εὐλαβοῦμαι**, **ἐντρέπομαι**. Τὸ **αἰσχύνω** καὶ **αἰσχύνομαι** ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ προθέσεων: **καταισχύνω**, **ἀνταισχύνομαι**, **ἀπαισχύνομαι**, **καταισχύνω**, **ὑπεραισχύνομαι**, **ἐπαισχύνομαι**.

Αἰτέω-ῶ (ζητῶ νὰ λάβω) παρσ. ἦτουν, μέλλ. αἰτήσω, ἄορ. ἦτησα, παρκ. αἰτήσας ἔχω καὶ ἦτηκα, ὑπερσ. αἰτήσας εἶχον καὶ ἦτηκεῖν. Παθ. καὶ μέσ. αἰτοῦμαι, παρσ. ἦτοῦμην μέσ. μέλλ. αἰτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἦτησάμην, παθ. μέλλ. αἰτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἦτηθῆν, παρκ. ἦτημαι, ὑπερσ. ἦτήμην. Ρημ. αἰτήσις, αἰτήμα, αἰτητής, ἐπαίτης, αἰτητός, αἰτητέον, αἰτίζω.

Σημ. Θέμα **αἰτε**=τὸ **αἰτῶ** διαφέρει τοῦ **ζητῶ** κατὰ τοῦτο, καθότι τὸ μέν **ζητῶ** σημαίνει (=ἐρευνῶ νὰ εὔρω, τὸ δὲ **αἰτῶ**=ζητῶ νὰ λάβω τὸ δὲ **ἀπαιτῶ** (ζητῶ νὰ λάβω ὅτις). Συνώνυμα τῷ **αἰτῶ** εἶναι τὰ: **ζητῶ**, **ἐρευνῶ**, **ἐξετάζω**. Τὸ **αἰτῶ** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἀνταιτῶ**, **ἀπαιτῶ**, **ἐξαιτῶ**, **ἐπαιτῶ**, **μεταιτῶ**, **παραιτῶ**, **παραιτοῦμαι**, **προσαιτῶ**.

Αἰτιάομαι (κατηγοροῦμαι) ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθέσεως παρὰ τοῖς Ἀγικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστώς εὐρίσκεται ὁ δὲ παρτ. ἠπλάζομην μεταγ. πάντες δὲ οἱ λοιποὶ ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων: **κατηγοροῦμαι**, καὶ **αἰτιῶμαι** ἐπὶ παθ. διαθ. ἢ περιφραστικῶς: **αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος**, ἐν **αἰτία** εἰμί, **αἰτίαν λαμβάνω**, **αἰτίαν ὑπέχω**.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ **αἰτία** ἐκ θέματος ἀναλογικόν **αἰτιάδ+j+ομαι**=αἰτιάομαι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἐλπίζω** ἐκ τοῦ **ἐλπίζ**. Συνώνυμα τῷ **αἰτιάομαι** εἶναι τὰ: **κατηγορῶ**, **κακῶς λέγω**, **κακῶς ἀγορεύω**, **αἰτίαν ἐπάγω**, **δι' αἰτίας ἔχω**, ἐν **αἰτία** ποιοῦμαι, **αἰτιῶμαι**, **ἐγκλιῶ**, **διαβάλλω**, **μέμφομαι**, **κακολογῶ**, **ὀνειδίζω** **συκοφαντῶ**, **λοιδορῶ**, **ὕβριζω**, **ψέγω**, **κακουργῶ**.

Αἰτιάζομαι-ῶμαι (θεωρῶ τινὰ αἰτιόν τινος, κατηγορῶ) μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρσ. ἠτιάζομην, μέσ. μέλλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἄορ. ἠτιασάμην, παθ. μέλλ. αἰτιαθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠτιάθην, παθ. παρκ. ἠτιάζομαι, ὑπερσ. ἠτιάζομην. Ρημ. αἰτίασις αἰτίωμα, αἰτιατός, αἰτιατέος.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ **αἰτία** ἐξ οὗ καὶ τὸ αἰτιάομαι = κατηγοροῦμαι. ὁ φωνηεντόληκτος χαρακτήρ **α** δὲν ἐκτείνεται εἰς **η**, ἀλλὰ εἰς **α** μακρόν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ τοῦ χαρακτήρος **α** ὑπάρχει **ι**. Ἀντὶ τοῦ **αἰτιῶμαι** λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἐν **αἰτία** ἔχω τινά, **δι' αἰτίας ἔχω τινά**, **αἰτίαν παρέχω τινί**, **αἰτίαν ἐπιφέρω τινί**, **αἰτίαν ἀντιθιμί τινι** ὡς παθ. δὲ εἶναι: ἐν **αἰτία** εἰμί, **αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος**, **αἰτίαν λαμβάνω ὑπό τινος**, **αἰτίαν ὑπέχω τινός**, εἰς **αἰτίαν ἐμπίπτω**, **αἰτίαν τινός φέρομαι**, **αἰτία ἐπιφέρεται τινι**. Συνώνυμα τῷ **αἰτιῶμαι** ἰδὲ **αἰτιάομαι**. Τὸ **αἰτιῶμαι** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἐπαιτιῶμαι**, **καταιτιῶμαι**.

Ἀκρόμαι-οὔμαι (θεραπεύω, διορθώνω, εὐβαλόνω) μέσ. ἀποθ. μετά ἐνεργ. διαθ. παρατ. ἠκούμην, μέσ. μέλλ. ἀκούμαι, μέσ. ἄορ. ἠκροάμην, παθ. ἄορ. ἠκροάσθην παρκ. ἄκος πεποήμαι τινι καὶ ἠκροσμαι ἢ ἀκροσσεμαι, ὑπερσ. ἠκροσμην. Ρημ. ἀκροστός, ἀκροστέος (ἀθερό-πευτος) ἀκροστίης, ἀκροκή, ἀκροστήρ, ἀκροστίς, ἀκρόνη, ἀκροῦθα, ἀκροσις, ἀκροστρα (βελόνη), ἀκροστωρ, ἀκρος, ἀκρίς, ἀκρον (ἀκρόντιον), ἀκραινα.

Σημ. Θέμα *ἀκρο*—τὸ σ μεταξύ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται *ἀκροσμαι* (*ἀκούμαι*). Τὸ θέμα *ἀκρο*—ἐκ τοῦ *ἄκος* γεν. *ἄκρο-ος* *ἄκρου*. Ὁ μέσ. ἄορ. δὲν ἐκτείνει τὸ ε εἰς *η* (ἠκρο-σάμην-ἠκροσάμην). Συνώνυμα τῶ *ἀκού-*μαι εἶναι τὰ: *ἄκος ποιούμαι τινι, ἰῶμαι, θεραπεύω ἰατροῦ, ὑγιαίνω, ὑγιᾶ τινα καθίστημι*. Τὸ *ἀκούμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως ἐκ= *ἐξακούμαι*.

Ἀκμήζω (εἶμαι εἰς ἀκμὴν ἢ ἀκμαῖος) παρατ. ἠκμαζον, μέλλ. ἀκμάσω, ἢ ἐν ἀκμῇ ἔσομαι, ἄορ. ἠκμασα, παρκ. ἠκμακα, ὑπερ. ἠκμάκειν. Ρημ. ἀκμαστίης (ἀκμαῖος).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀκμή (=ὄξυτης, νεότης, καιρός). Θέμα (*ἀκμαδ* +*γ*+*ω*)=ἀκμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω*, ἐκ τοῦ *λιθάς*. Τὸ *ἀκμάζω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἐν ἀκμῇ εἶμι, ἀκμὴν ἔχω*. Συνώνυμα τῶ *ἀκμάζω* εἶναι τὰ: *θάλλω, ἀνθῶ, β αστάνω, νεάζω, ἀνδρ ὄμαι, ἠβῶ, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὐήμερῶ*. Τὸ ἀκμάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως παρακμάζω.

Ἀκολουθήω-ῶ (εἶμαι ἀκόλουθος, συμβαδίζω, συμφωνῶ) παρατ. ἠκολούθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἄορ. ἠκολούθησα, παρκ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἠκολούθηκειν. Ρημ. ἀκολουθήσις, ἀκολουθήμα. ἀκολουθητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόλουθος τὸ δὲ ἀκόλο-θος ἐκ τοῦ ἀθροιστικοῦ *α* καὶ κέλευθος (=ὁδός, πορεία) ἐν ᾧ τὸ *ε* ἐτάπη εἰς *ο*. Τὸ ἀκολουθῶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Συνώνυμα τῶ ἀκολουθῶ εἶναι τὰ: *ἔπομαι, ἔχομαι τινος*. Τὸ ἀκολουθῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων *ἐξακολουθῶ, ἐπακολουθῶ, κατακολουθῶ, συνακολουθῶ, συνεπακολουθῶ, σ παρακαλοουθῶ*.

Ἀκωνίζω-ῶ (ἀκονίζω, ὀξύνω τι) παρατ. ἠκόνων μελ. ἀκονήσω, ἄορ. ἠκόνησα. Μέσ. παρατ. ἠκονώμην παρακ. ἠκόνημαι. Οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσι καὶ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: *θῆγω, ὀξύνω*. Ρημ. ἀκόνησις, ἀκόνημα, ἀκονιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόνη, τὸ δὲ ἀκόνη ἐκ τοῦ ἀκῶμαι. Τὸ ἀκωνῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως *συνακωνῶ*.

Ἀκοντίζω (ρίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου, ἐκσφενδονῶ), παρατ. ἠκόντιζον, μέλλ. ἀκοντιῶ, ἄορ. ἠκόντισα, παρκ. ἠκόντικα, καὶ ἀκοντίσας ἔχω, ὑπερσ. ἠκοντίκειν καὶ ἀκοντίσας εἶχον. Παθ. ἀκοντίζομαι, παρατ ἠκοντιζόμην, μέσ. μέλλ. ἀκοντιοῦμαι, παθ. μέλλ. ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠκοντίσθην, παρκ. ἠκόντισμαι, ὑπερσ. ἠκοντίσμην. Ρημ. ἀκόντισμα, ἀκόντισις, ἀκοντισμός. ἀκοντιστῆρ ἢ ἀκοντιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόντιον τὸ δὲ ἀκόντιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ *ἄκων*, ἐκ θεμ. *ἀκοντιδ*+*γ*+*ω*=*ἀκοντίζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς

τὸ ἐ-πίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. Τὸ ἀκοντίζω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων, διακοντίζω καὶ μέσ. διακοντίζομαι (μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι), εἰσακοντίζω. ἐξακοντίζω, κατακοντίζω, συνακοντίζω, ὑπερακοντίζω.

Ἀκούω παρ. ἤκουον, μέλλ. ἀκούσομαι (μετ' ἔνεργ. σημασίας) ἄορ. ἤκουσα, παρκ. ἀκήκουα, ὑπερσ. ἤκηζοειν καὶ ἀκηκόως ἦν. Παθ. ἀκούομαι, παρτ. ἤκουόμην, παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤκουσθην, παρκ. ἤκουσμαι, ὑπερσ. ἤκούσμην. Ρημ. ἀκοή, ἄκουσμα, ὑλήκουος, ἀκουστός, ἀνήκουστος (=ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἀκούσῃ, τρομερός), ἀκουστέον.

Σημ. 1. Θέμα ἰσχυρὸν ἀκου—καὶ θέμα ἀσθενὲς ἀκο—ὁ ἔνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι ἀτιτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τινος (=ἐπαινοῦμαι ὑπό τινος) εἶναι παθ. τοῦ εὖ λέγω τινα (=ἐπαινοῦ τινα). Τὸ δὲ κακῶς ἀκούω ὑπό τινος (=κακολογοῦμαι, κατηγοροῦμαι ὑπό τινος) εἶναι παθ. τοῦ κακῶς λέγω τινα. (=κακολογῶ, κατηγορῶ τινα). Συνώνυμον τῷ ἀκούω εἶναι τὸ ἀκροῶμαι. Τὸ ἀκούω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διακούω, εἰσακούω, ἐξακούω, ἐπακούω, κατακούω, προρακούω, προσακούω, συνακούω, ὑπακούω.

Ἀκροῶμαι (ἀκούω μετὰ προσοχῆς, προσέχω. ἀκροῶζομαι) μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, παρτ. ἤκροόμην, μέσ. μέλλ. ἀκροῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἤκροασάμην, παρκ. ἀκροατῆς γεγέννημαι καὶ ἤκροαται, ὑπερσ. ἀκροατῆς ἐγεγενήμην. Ρημ. ἀκροῶσις ἀκροάμα, ἀκροατῆς, ἀκροατήριον, ἀκροατέος, καὶ ἀκροῶζομαι, ἀξιακροάτος.

Σημ. Θέμα ἀκροα—ὁ χαρακτήρ α εἰς τὸν μέλλ. ἄορ. καὶ παρακ. καίτοι προσετέθη κατάληξις ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένη δὲν ἐκτείνεται εἰς ἡ ἄλλ' εἰς α μακρόν, διότι πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ο. Ἄντι τοῦ ἀκροῶμαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἀκροατῆς γίγνομαι, ἀκροῶσιν ποιοῦμαι, παρέχω ἑμαυτὸν ἀκροατῆν τι.

Ἀκροβολίζομαι (ὀπίτω τι μακρόθεν, πόρρωθεν μάχομαι, ἀψιμαχῶ) μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, παρτ. ἤκροβολίζομην, μέλλ. ἀκροβολισμοὺς ποιήσομαι, ἄορ. ἤκροβολισάμην, παρακ. ἀκροβολισμοὺς πεποιήμαι καὶ ἤκροβολίσμην, ὑπερσ. ἀκροβολισμοὺς ἐπεποιήμην καὶ ἤκροβολίσμην. Ρημ. ἀκροβόλις, ἀκροβόλιμα, ἀκροβολισμός ἀκροβολιστῆς.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀκροβόλος τὸ δὲ ἀκροβόλος ἐκ τοῦ ἄκρος καὶ βάλλω (θέμα ἀκροβολιδ+ι+ομαι—ἀκροβολίζομαι) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐρίζω ἐκ τοῦ ἐρις). Συνώνυμα τῷ ἀκροβολίζομαι εἶναι τα: ἀψιμαχῶ, ἀκροβολισμοὺς ποιοῦμαι, ἀκροβολισμαῖς χρωῶμαι. Τὸ ἀκροβολίζομαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: διακροβολίζομαι (=ἐρχομαι εἰς ἀκροβολισμοὺς πρὸς ἄλλους, ἀψιμαχῶ).

Ἀκρωτηριάζω (περικόπτω τὰ ἄκρα, κολοβῶνω, ἐπὶ πλοίων κόπτω τὰ ἐμβόλια τῶν πλωρῶν) ἄορ. ἤκρωτηρίασα. Μέσ. ἀκρωτηριάζομαι, μέσ. ἄορ. ἤκρωτηριασάμην, παρκ. μετὰ σημασίας μέσης ἤκρωτηρίασμαι. Παρὰ τοῖς Ἰτακοῖς πεζοῖ. μόνον ὁ μέσ. ἄορ. καὶ ὁ παρακ. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: περικόπτω καὶ κολούω. Ρημ. ἀκρωτηρίασις, ἀκρωτηρίασμα, ἀκρωτηριασμός.

Σημ. Τὸ ἀκρωτηριάζω γίνεται ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ

ματος *ἀκρόω*- ω τὸ δὲ *ἀκρόω* ἐκ τοῦ *ἄκρος* (ἐκ θέμ. *ἀκρωτηριῶδ*+ j + ω) (= ἀκρωτηριάζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς*).

'Αλαζονεύομαι (ἐπαίρομαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι ψευδῶς). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. μέσ. ἀλαζονεύομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς: *ἀλαζῶν εἶμι, ἀλαζονεῖαις χρῶμαι, ἐπαίρομαι, κομπῶ* (=έω), *κομπάζω, μέγα φρονῶ, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι, ὑπερήφανός εἶμι, ὑπερηφάνως ἔχω, νεανιεύομαι.*

Σημ. Τὸ *ἀλαζονεύομαι* γίνεται ἐκ τοῦ *ἀλαζῶν* τὸ δὲ *ἀλαζῶν* ἐκ τοῦ (*ἄλη* (=πλάνη, περιπλάνησις) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλείω, ἐκ τοῦ βασιλεύς. Τὸ *ἀλαζονεύομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον 1) *καταλαζονεύομαι* (=α) καυχῶμαι ἢ κομπορομηδόνος ὑπερηφανεύομαι διά τ' β) μετὰ κομπορημοσύνης διηγοῦμαι γ) μεθ' ὑπερηφανείας περιφρονῶ τινα).

'Αλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω δυνατά), παρ. ἡλάλαζον, μέλλ. ἀλαλάξω, καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἀλαλάξομαι, ἄορ ἡλάλαξα, παρκ. ἀλαλάξας ἔχω, ὑπερσ. ἀλαλάξας εἶχον. Ρημ. ἀλαλαγή, ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς ῥίζης ἀλ- μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀλαλαγή καὶ ἐκ τοῦ ἀλαλαγή (φωνή θορυβώδης) θέμα *ἀλαλάξ*+ j + ω , τὸ j μετὰ τοῦ γ γίνεται ζ =*ἀλαλάξω* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀρπάξω* ἐκ τοῦ *ἀρπαγή*). Συνώνυμα τῷ *ἀλαλάξω* εἶναι τὰ: *βοῶ γιγωνῶ* (έω) *γεγωνόκοο, κράζω, κραυγάζω, κραυγῆν ποιῶ, φωνῶ*. Τὸ *ἀλαλάξω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐπαλαλάξω, ἀναλαλάξω, καταλαλάξω, συναλαλάξω*.

'Αλγέω-ῶ (πονῶ, ἔχω ἄλγος, πόνον), παρ. ἡλγουν, μέλλ. ἀλγήσω, ἄορ. ἡλγησα, παρκ. ἀλγήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀλγήσας εἶχον. Ρημ. ἀλγηδών (=πόνος σωματικός) ἐπὶ ψυχικοῦ πόνου (=θλίψις, ὀδύνη), ἄλγησις, ἄλγημα.

Σημ. Τὸ *ἀλγῶ* γίνεται ἐκ τοῦ ἄλγος, θέμα *ἄ γε*+ ω *ἀλγῶ*. Συνώνυμα τῷ *ἀλγῶ* εἶναι τὰ: *ὀδυνῶμαι, πάσχω, πονῶ*. Τὸ *ἀλγῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαλγῶ, διαλγῶ, ἐπαλγῶ, καταλγῶ, περιαλγῶ, συναλγῶ, ὑπεραλγῶ*.

'Αλείφω (ἀλείφω ἢ χρίω δι' ἐλαίου, ἀλείφω τὸ δέρμα) παρ. ἡλειφον, μέλλ. ἀλείφω, ἄορ. ἡλειψα, παρκ. ἀλήλιφα, ὑπερσ. ἀληλίφειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀλείφομαι, παρ. ἡλειφόμεν. μέσ. μέλλ. ἀλείφομαι, ἄορ. ἡλειψίμην, παθ. μέλλ. ἀλειφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡλειφθην, παρκ. ἀλήλιμμαι, ὑπερσ. ἀληλίμην. Ρημ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, ἄλειψις, ἀλείπτῃς, ἀλειπτῆ, ἀλειπτῆριον, ἀλειπτρον, ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ἔξαλειπτόν.

Σημ. Θέμα *ἄλειφ*. ὁ παρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν, ἔνθα ἡ δίφθογγος *ει* συστέλλεται εἰς *ι*. Εἰς τὸ ρηματικὸν *ἀλοιφή* ἢ δίφθογγος *ει* ἐτράπη εἰς *οι*. Συνώνυμον τῷ *ἀλείφω* εἶναι τὸ: *χρίω*. Τὸ *ἀλείφω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαλείφω, διαλείφω, ἐξαλείφω, ἐπαλείφω, ἐναλείφω, καταλείφω, προαλείφω, προσαλείφω, περιαλείφω, συναλείφω, ὑπαλείφω*.

'Αλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, βοηθῶ, προφυ-

λάττω, ὑπερασπίζω) παρτ. ἤλεξον, μέλλ. ἀλεξήσω, ἀόρ. ἤλεξισα. Μέσ. ἀλέξομαι, παρτ. ἤλεξόμην, μέλλ. ἀλέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἤλεξάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀρήγω, βοηθῶ, ἀμύνω, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, μάχομαι, προμαχῶ, προασπίζω, ὑπερασπίζω. Ρημ. ἀλεξιτήρ, ἀλέξησις, ἀλεξητήριον, Ἀλέξανδρος, ἀλεξίκακος, αἱ ἄλλεις (=προμαχῶνες). Ἐπαλεις.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θέματος ἀλκ—εἰς ὃ παρατίθεται μετὰ τὸ τοῦ λ καὶ ἐν ε καὶ τῇ προσθήκῃ ἐνός ἐν τέλει σ ὅπερ μετὰ τοῦ κ γίνεται ξ ἀλέξω.

Ἄληθεύω (λέγω ἀλήθειαν) παρτ. ἠλήθειον, μέλλ. ἀληθεύσω, ἀόρ. ἠλήθευσα, παρκ. ἀληθῆ εἶρηκα, ὑπερσ. ἀληθῆ εἰρήκειν. Παθ. ἀληθεύομαι μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: ἀληθῆ λέγω, ἀληθείαις χρῶμαι. Παθ. δὲ ἀληθῆ λέγεται.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀληθής, τὸ δὲ δληθής ἐκ τοῦ στερητικῷ α καὶ λήθη καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Τὸ ἀληθεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπαληθεύω, ἐπαληθεύω.

Ἀλλίζω (συναθροίζω) ἀόρ. ἤλισα κατὰ μετοχὴν μόνον συναλίσας. Παθ. ἀλίζομαι, παθ. ἀόρ. ἠλίσθην, ὑποτακτ. ἀλίσθῶ. Τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀγελῶ, ἀθροίζω, συλλέγω, συνάγω, συμφορῶ (-έω).

Σημ. Τὸ ρῆμα ἀλίζω γίνεται ἐκ τοῦ ἀλία (=ἐκκλησία), κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. Θέμα ἀλιδ.+j+ω=ἀλίζω. Τὸ ἀλίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: συναλίζω (=ἄγω εἰς αὐτὴν, συνάγω, συναθροίζω), παθ. συναλίζομαι=α) ἔρχομαι ὁμοῦ, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, β) συνεταιρίζομαι μετὰ τινος ἄλλου.

Ἀλίσκομαι (συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι) ἀποθ. παθ. παρτ. ἠλίσκομην, μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. διαθ. ἀλώσομαι, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐάλων καὶ ἤλων, ὑποτ. ἀλῶ, ῶς, ῶ, εὖκτ. ἀλόιην, προστ. ἄλωθι, ἀλώτω, ἀπαρ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς, παρκ. ἐάλωκα καὶ ἤλωκα, μετὰ παθ. διαθ. ὑπερσ. ἠλώκειν. Ρημ. ἀλωτός, αἰχμιάλωτος, εὐάλωτος, δυσάλωτος, δορυάλωτος, ἀλώσιμος, κατανάλωσις, παρανάλωμα.

Σημ. Θέμα Fal- καὶ προσλήπει τῶν προσφωμάτων ιοκ- καὶ ο-Fαλιοκ- καὶ Falο- τὸ F τρέπεται εἰς δασεῖαν-άλιοκ-καὶ ἀλο- ἐκ τοῦ θέματος ἀλο- σχηματίζεται ὁ παρκ. καὶ ὁ μέσ. μέλλ. Ὁ παρκ. λαμβάνει τὸ α' εἶδος τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ FeFalo καὶ τὸ πρῶτον F τρέπεται εἰς δασεῖαν ἐFalo-κα, τὸ δὲ μετὰ τῶν δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον F ἀποβάλλεται καὶ τὸ ο τρέπεται εἰς ω, ἐπειδὴ προστεθῆ κατάληξις ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένη. Ὁ ἀόρ. β' προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐFάλων=ἠάλων καὶ κατ' ἀντιμετάθεσιν χρόνου φωνηέντων η καὶ α ἐάλων. Τὸ ἀλίοκομαι κατὰ τὴν διάθεσιν εἶναι παθητικὸν τοῦ αἰρῶ (-έω). Συνώνυμα τῷ ἀλίοκομαι εἶναι τὰ: ἄρχομαι, κρατοῦμαι, δεσπόζομαι, κυριεύομαι. Τὸ ἀλίοκομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνθαλίοκομαι, προαλίοκομαι, προαλίοκομαι.

Ἀλλάττω ἢ ἀλλάσσω (ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω), παρτ. ἠλλατον, μέλλ. ἀλλάξω, ἀόρ. ἠλλαξα, παρκ. ἠλλαχα, ὑπερσ. ἠλλάχειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀλλάττομαι καὶ ἀλλάσσομαι, παρτ. ἠλλατόμην,

μέσ. μέλλ. ἀλλάξομαι, παθ. ἀόφ. ἠλλάχθην καὶ β' μετὰ μέσ. σημ. ἠλλάγην, παθ. μέλλ. ἀλλαχθήσομαι, παρκ. ἠλλαγμαί, ὑπερσ. ἠλλάγμην καὶ ἠλλαγμένος ἦν, παθ. μέλλ. β' μετὰ μέσ. σημασίας ἀλλυγήσομαι, μέσ. ἀόφ. ἠλλαξάμην, μετ' ὀλίγον μέλλ. ἠλλάξομαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἔσομαι. Ρημ. ἀλλαγή, μεταλλάξις, ἀλλαγμα, ἀλλάκτης, ἀνταλλακτήριον, ἀνταλλάξιμος, ἀλλακτός, δυσάπλλακτος, ἀδιάλλακτος, ἀπαλλακτέον, ἐναλλάξ.

Σημ. Θέμα ἀλλαγ+ι+ω τὸ ι μετὰ τοῦ γ γίνεται ττ ἢ σσ=ἀλλάττω ἢ ἀλλάσσομαι. Συνώνυμα τῷ ἀλλάττω εἶναι: ἀλλοιωῶ, μεταποιῶ, μεταβάλλω, τρέπω, ἀμείβω, μετατίθηναι. Τὸ ἀλλάττω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνταλλάττω, ἀντικαταλλάττομαι, ἀπαλλάττω, διαλλάττω, μέσ. διαλλάττομαι, ἐξάλλάττω, ἐπαλλάττω, καταλλάττω, μεταλλάττω, μεταλλάττω βίον (=ἀποθνήσκω), παραλλάττω.

"Ἀλλομαε (πηδῶ) ἀμετρβ. Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἠλλόμην, μέσ. μέλλ. ἄλλοῦμαι, μέσ. ἀόφ. ἠλάμην, ὑποτ. ἄλωμαι, εὐκτ. ἀλαίμην, προστ. ἄλαι, παρκ. πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν. Ρημ. ἄλαια, ἄλοις, ἀλτήρ, ἄλις, ἀλικός.

Σημ. Θέμα σαλ+ι+ομαι τὸ σ τρέπεται εἰς δασεῖαν καὶ τὸ ι ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ=ἄλλομαι. Συνώνυμα τῷ ἄλλ μαι εἶναι τὰ: πηδῶ, σκιρτῶ. Τὸ ἄλλομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνάλλομαι, ἀφάλλομαι, διάλλομαι, εἰσάλλομαι, ἐνάλλομαι, ἐξάλλομαι, ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, προσάλλομαι, ὑπεράλλομαι.

'Ἀλλοτριῶ-ῶ (ἀποξενώνω, κίμνω τι ἀλλότριον), παρατ. ἠλλοτριῶν, μέλλ. ἠλλοτριῶσω, ἀόφ. ἠλλοτριῶσα καὶ ἀλλότριόν τι ἐποίησα, παρκ. ἠλλοτριῶκα, ὑπερσ. ἠλλοτριῶκειν. Μέσ. ἠλλοτριῶμαι (ἀποξενώνω ἑμαυτὸν) ἢ ἠλλοτριῶς δίακειμαι πρὸς τινα καὶ ἠλλοτριῶ ἑμαυτὸν καὶ παθ. ἠλλοτριῶμαι (ἀποξενουῖμαι), παθ. ἀόφ. ἠλλοτριῶθην καὶ ὡς μέσ. (ἄπ.) ἠλλοτριῶθην, παρκ. ἠλλοτριῶμαι. Ρημ. ἠλλοτριῶσις.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀλλότριος, τὸ δὲ ἀλλότριος ἐκ τοῦ ἄλλος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. λέγεται ἀναελκνόμενος: ἠλλοτριῶ ἑμαυτὸν. Τὸ ἠλλοτριῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἠλλοτριῶς δίακειμαι πρὸς τινα, ἀλλοτριότης ἐστὶν ἐν ἐμοὶ πρὸς τινα, ἀλλοτριῶς ἔχω. Τὸ ἠλλοτριῶ, ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπαλλοτριῶ, ἐξαπαλλοτριῶ, προσαλλοτριῶμαι, συναλλοτριῶ.

'Ἀλοῖω-ῶ (ἀλωνίζω), παρατ. ἠλόων, ἀόφ. ἠλόησα, παθ. παρκ. ἀπηλόημαι. Ρημ. ἀλόησις, ἀλοητός, μητραλοῖας, πατραλοῖας.

Σημ. Θέμα ἀλοα- παρὰ ποιηταῖς λέγεται καὶ ἀλοιάω, ἐξ οὗ πατραλοῖας καὶ μητραλοῖας.

*Ἀμαρτίνω (ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ὀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, κίμνω ἀμαρτήμα), παρατ. ἠμάρτινον, μέσ. μέλλ. μετὰ ἐνεργ. σημασι. ἀμαρτήσομαι, μέσ. ἀόφ. β' ἠμαρτον, παρκ. ἠμάρτηκα, ὑπερσ. ἠμαρτήκειν. Παθ. (μόνον εἰς γ' ἐνικ. πρόσωπον) ἠμαρτάνεται, παρατ. ἠμαρτάνετο, παθ. ἀόφ. ἠμαρτήθη, παρκ. ἠμαρτήται, ὑπερσ. ἠμαρτήτητο. Ρημ. ἠμάρτημα, ἠμαρτία, ἀνομάρτητος, ἐξαμαρτητέον, ἠμαρτωλός.

Σημ. Θέμα *ἄμαρ* - καὶ προσλήψει τῶν προσφύματων *τ, ε* καὶ *αγ-αμαρτ-ἄμαρτ-ε ἄμαρτ-αν*. Συνώνυμα τῷ *ἄμαρτάνω* εἶναι τὸ *ἄποινγγάνω*. Τὸ *ἄμαρτάνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων. *ἀφαμαρτάνω, διαμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, προεξαμαρτάνω, προσεξαμαρτάνω, συναμαρτάνω, συνεξαμαρτάνω*.

Ἀμείβω (ἀλλάσσω, μεταβάλλω, ἀποκρίνομαι) παρ.τ. ἤμειβον, μέλλ. ἀμείψω, ἄορ. ἤμειψα. Μέσ. ἀμείβομαι, παρ.τ. ἤμειβόμην, μέσ. μέλλ. ἀμείβομαι, μέσ. ἄορ. ἤμειψάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἤμειψθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **ἀλλάττω, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ**. Ρημ. ἀμοιβή, ἀμοιβῆς, ἀμοιβός.

Σημ. Θέμα *ἄμεβ*, καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *ι*: *ἄμεβ. + ι + ω = ἀμείβω*. Τὸ *ἀμείβω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: *ἀπαμείβομαι*. (Παθ. ἄορ. *ἀπημείφθην* = ἀπεκρίνάμην.) *διαμείβω, ἐξαμείβω, ἐπαμείβω, παραμείβω, παραμείβομαι*.

Ἀμελέω-ῶ (εἶμαι ἀμελής), παρ.τ. ἤμέλουν, μέλλ. ἀμελήσω, ἄορ. ἤμέλησα, παρ.τ. ἤμέληκα, ὑπερσ. ἤμελήκειν. Παθ. ἀμελοῦμαι, παρ.τ. ἤμελούμην, παθ. μέλλ. ἀμεληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤμελήθην, παρ.τ. ἤμελημαι, μετοχ. ἤμελημένος (ἐξ ἧς τὸ ἐπίρρημα *ἤμελημένος* = μετ' ἀμελείας, ἀπερισκέπτως), ὑπερσ. ἤμελήμην. Ρημ. ἀμελημα, ἀμελητής, ἀμελητός, ἀμελητέον, ἀμελητή (ἐκ τοῦ ἀμελητός).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀμελής, τὸ δὲ ἀμελής ἐκ τοῦ στερεητικοῦ *α* καὶ τοῦ μέλει. Ἡ προστ. τοῦ ἔνεστ. *ἀμέλει* (= εἶσο ἀφρονεῖς, ἀφρονίμος) ἔχει καὶ ἐπιρρημ. σημασίαν = βεβαίως, ἀναμφιβόλως χωρὶς ἄλλο, ἐξάπαντος. Ἀντὶ τοῦ *ἀμελῶ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *εἰμί ἢ γίγνομαι ἀμελής, ἀμελῶς ἔχω πρὸς τι, ἀμελῶς ἔχω τινὸς ἢ περὶ τινα*. Παθ. *ὀλιγοροῦμαι, ἐν ἀμελείᾳ εἰμί, ἐν ἀμελείᾳ κείμεναι, οὐ θεραπεύομαι, ἀμελείᾳ ἐστὶ τινος, ἀμέλεια γίγνεται τινος*. Συνώνυμα τῷ *ἀμελῶ* εἶναι τὰ: *ὀλιγοροῶ, οὐ φροντίζω, ὀλιγοῶς ἔχω πρὸς τι, ὀλι. ὥρως διακίμαι πρὸς τι, ἐν ὀλιγοῦρίᾳ ποιῶμαι τι, εἰς ὀλιγοῦριαν τρέπομαι τινος, ῥαθυμῶ, ῥασιτονεύω, οὐκ ἐπιμελοῦμαι*. Τὸ *ἀμελῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: *καταμελῶ, παραμελῶ*.

Ἀμιλλῶμαι-ῶμαι (διυγωνίζομαι, συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νῦν ὑπερβῶ τινα). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, παρ.τ. ἤμιλλόμην, μέσ. μέλλ. ἀμιλλήσομαι, παθ. ἄορ. μετ' ἄορ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, ἤμιλλήθην, παρ.τ. ἤμιλλημα, ὑπερσ. ἤμιλλήμην. καὶ ἄμιλλον ἐλεποτήμην. Ρημ. ἀμίλλημα, ἀμιλλητής ἢ ἀμιλλητής, ἀμιλλητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀμιλλα* (= ἀγών), τὸ δὲ *ἀμιλλα* ἐκ τοῦ *ἀμιλ + ι + α*, ἔνθα τὸ *ι* ἀφομοιοῦνται πρὸς τὸ *λ*. Τοῦ *ἀμιλλῶμαι* ἐνεργητικὸν μεταβ. εἶναι: *ποιῶ τινα εἰς ἀμιλλάν τινος* καὶ παθ. *ἀμιλλα γίγνεται*. Συνώνυμα τῷ *ἀμιλλῶμαι* εἶναι τὰ: *ἀμιλλαν ποιῶμαι πρὸς τινα, φιλονικῶ, διαγωνίζομαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι*. Τὸ *ἀμιλλῶμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: *ἀνθαμιλλῶμαι, διαμιλλῶμαι, συναμιλλῶμαι*.

Ἀμπέχω (ἐνδύω τινά, περιβάλλω, κυλύτω) μόνον ὁ ἔνεστος σύνθετος *περιαμπέχω* καὶ τὸ μέσ. *ἀμπέχομαι*, παρ.τ. ἤμπαιχόμην. Ρημ. ἀμπεχόνη.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *ἀμφί* προσθέτος καὶ *ἔχω* ἔνθα τὸ φ ἐπιλώθη ὁ μέσος παρ.τ. ἀβάνεται καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἔξωθεν μὲν χρονικῶς ἔσωθεν δὲ συλλαβικῶς *ἀμπεσέχομαι*, διότι τὸ τοῦ *ἔχω* θέμα εἶχεν

ἐν ἀρχῇ σ, ὅπερ ἀλεβλήθη, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ἐτροπή εἰς δασείαν (ἔξω) παρατ. ἡμιπροσχόμεν τὸ σ εὐρισκόμενον μεταξύ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται ἡμιπροσχόμεν καὶ τὰ δύο ε συναιροῦνται εἰς εἰ—ἡμιπροσχόμεν. Τὸ ἀμπέχω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον *προσαμπέχω*.

Ἄμπισχω (περιβάλλω, καλύπτω, ἐνδύω τινά) παρατ. ἡμιπροσχον. Μέσ. ἀμπισχομαι, παρ. ἡμιπροσχόμεν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *ἀμφι* προθέσεως καὶ *ἴσχω*.

Ἄμυνω (ἵτομακρύνω κακόν τι ἀπὸ τινος, ἀποκρούω, βοηθῶ, ὑπερασπίζω), παρατ. ἡμυνον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἀόρ. ἡμυνα. τα δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων *ἀρήγω, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ*. Μέσ. ἀμύνομαι, παρατ. ἡμυνόμην, μέσ. μέλλ. ἀμυνοῦμαι μέσ. ἀόρ. ἡμυνάμην, ὁ δὲ παρκ. καὶ ὑπερσ. ἐκ τῶν συνωνύμων *μάχομαι, προϊσταμαι, προμάχομαι, συναγωνίζομαι, συμβάλλομαι, προμαχῶ*. Ρημ. *ἄμυνα, ἀμύντωρ, ἀμυντήρ, ἀμυντήριον, Ἄμυντας, Ἄμυνίας, ἀμυντέον*.

Σημ. Θέμι *ἀμυν*—καὶ προσλήγει τοῦ προσφύματος $j = \text{ἀμυν} + j + \omega$ τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ $\nu = \text{ἀμύνω}$ τὸ ἐν ν ἐκπίπτει καὶ τὸ ν βουχὺ ἐκτείνεται εἰς ν μακρὸν ἀναπληρωματικῶς *ἀμύνω*. Τὸ *ἀμύνω τινί* = βοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά· τὸ δὲ *ἀμύνομαι τινά* = μάχομαι ὡς ἐμαυτοῦ κατὰ τινος, ἀποκρούω τινά· Συνώνυμα τῷ *ἀμύνω* εἶναι τὰ: *ἀρήγω, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, μάχομαι, προϊσταμαι, προμαχῶ, προμάχομαι, προσταπίζω, προστατῶ, συναγωνίζομαι, συμβάλλομαι, συντελῶ, ὑπερασπίζω*. Τὸ *ἀμύνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαμύνω, ἐπαμύνω, προαμύνω, συνεπαμύνω*. Μέσ. *ἀνταμύνομαι, προαμύνομαι, συνεπαμύνομαι*.

Ἀμφεγγυόω-ῶ (ἀμφιβάλλω, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς), παρατ. ἡμφεγγύουσιν, μέλλ. ἀμφεγγυήσω, ἀόρ. ἡμφεγγυήσα, ποιθ. ἀόρ. ἡμφεγγυήθη. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *διστάζω, ἐνδοιάζω, διαφωνῶ, διχονοῶ, ἀμφιδοξῶ, ἀμφίδοξός εἰμι, ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρήστου *ἀμφίγρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀξάνεται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν συγχρόνως.

Ἀμφιέννυμι (ἐνδύω), παρατ. ἡμφιέννυν, μέλλ. ἀμφιῶ (= εἰς-εἰ κλ.) ἀόρ. ἡμφίεσι, παρκ. ἀμφίεσας ἔχω, ὑπερσ. ἀμφίεσας εἶχον. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, παρτ. ἡμπειχόμεν, μέσ. μέλλ. ἀμφίεσομαι μέσ. ἀόρ. ἡμφιεσάμην, παρκ. ἡμφίεσμαι, ὑπερσ. ἡμφιέσμην. Ρημ. ἀμφίεσμο, ἀμφίεσις, ἡμίον, ἄμφιον, ἐσθής, ἀμφιεσμός.

Σημ. Τὸ *ἀμφιέννυμι* εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *ἀμφι* καὶ *έννυμι*, ὅπερ ἐκ θέματος *Γεσ-* τὸ *Γ* ἐτροπή εἰς δασείαν = *εσ-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\nu = \text{εσ-νυ-μι}$ τὸ σ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ $\nu = \text{έννυμι}$. Τὸ *ἀμφιέννυμι*, καίπερ σύνθετον, ἀξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔσωθεν. Συνώνυμα τῷ *ἀμφιέννυμι* εἶναι τὰ: *ἀμπέχω, ἀμπίσχω, ἐνδύω, ἱματίζω, περιβάλλω, στέλλω*. Τὸ *ἀμφιέννυμι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *προσαμφιέννυμι*.

Ἀμφεσβήτητέω-ῶ (ἔχω διάφορον γνώμην, διαφωνῶ, φιλονικῶ), παρατ. ἡμφεσβήτητον, μέλλ. ἀμφεσβήτησῶ, ἀόρ. ἡμφεσβήτησα, παρκ.

ἐξέρομαι εἰς τὸ φανερόν, ἀναφαίνομαι, σηκώνομαι ἰδίως ἐπὶ ἡλίῳ καὶ σελήνῃς), παρτ. ἀνείτελλον, μέλλ. ἀνατεῖλω, ἀόφ. ἀνείτελα, παρκ. ἀνατέταλκα, ὑπερσ. ἀνετετάλκειν. Ρημ. ἀνατολή (ἐπὶ ἡλίῳ) ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀστέρων=ἐπιτολή.

Σημ. Τὸ ἀνατέλλω εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἀνά καὶ τοῦ τέλλω τὸ δὲ τέλλω ἐκ τοῦ θέματος $τελ+ι+ω$ ἔνθα τὸ $ι$ ἀφ' αἰμοῦται πρὸς τὸ $λ$ =τέλλω. Συνώνυμα τῷ ἀνατέλλω εἶναι τὰ: ἀναφύω, φαίνομαι, ἀνίσχω, ἀνέχω. Τὸ ἀνατέλλω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐξανατέλλω, προανατέλλω, προσανατέλλω, συνανατέλλω, ὑπανατέλλω, ὑπανατέλλομαι.

Ἀνδραποδίζω (καθιστῶ τινα δοῦλον, ὑποδουλώω, πωλῶ τοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας κυριευθείσης πόλεως ὡς δούλους), παρτ. ἡνδραποδίζον, μέλλ. ἡνδραποδιῶ, ἀόφ. ἡνδραποδίσσα, παρκ. ἡνδραποδίσσας ἔχω, ὑπερσ. ἡνδραποδίσσας εἶχον. Παθ. καὶ Μεσ. ἡνδραποδίζομαι, παρτ. ἡνδραποδίζομαι, παθ. μέλλ. ἡνδραποδισθήσομαι, παθ. ἀόφ. ἡνδραποδισθήην, μέσ. μέλλ. ἡνδραποδιοῦμαι, μέσ. ἀόφ. ἡνδραποδισίμην, παρκ. ἡνδραποδίσσαι, ὑπερσ. ἡνδραποδίσαι. Ρημ. ἡνδραποδίσαι, ἡνδραποδισμός, ἡνδραποδιστής, ἡνδραποδιστικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀνδράποδον=(ὁ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ πωληθεὶς ὡς δοῦλος) ὑπερ ἀνδράποδον ἐκ τοῦ ἀνήρ+ἀποδόσθαι (=πωλεῖν)=ἀνδραπ δοτος καὶ συγκοπῇ -ἀνδράποδον=πωλημένον κρέας. Θέμα ἀνδραποδιδ+ι+ω=ἀνδραπ δίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. Συνώνυμα τῷ ἀνδραποδίζω εἶναι τὰ: δουλῶ, ὑποδουλῶ (-ῶω) Τὸ ἀνδραποδίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως ἐξ: ἐξανδραποδίζω α) ὑποδουλώω ἐντελῶς β) δημεύω.

Ἀνδρίζω (κάμνω τι ἄνδρα, ἀνδρεῖον) μόνον ὁ ἐνεστώς τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ μέσου ἀνδρίζομαι (δεικνύομαι ὡς ἀνὴρ, φέρομαι ἀνδρεῖως), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: τῷ μὲν ἀνδρίζω εἶναι τὰ: ἐπιρρῶννυμι, κρατύνω, ἐνισχύω, κραταῖω (-ῶω) τῷ δὲ ἀνδροζομαι εἶναι τὰ: ἐπιρρῶννυμι ἐμαυτὸν, ἐνισχύομαι. Ρημ. ἄνδρισμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστής, ἀνδριστί, ἀνδριστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀνήρ, γεν. ἀνδρός, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικόν ἀνδριδ+ι+ω=ἀνδρίζω).

Ἀνέχομαι (ὑποφέρω, ὑπομένω, κρατῶ τι ὑψηλά), παρτ. ἡνεχόμην, μέσ. μέλλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἀόφ. ἡνεσχόμην, ὑποτ. ἀνίσχομαι, εὐκτ. ἀνασχοίμην, προστ. ἀνάσχοι, ἀπαρ. ἀνασχεσθαι, μετοχ. ἀνασχόμενος, παρκ. ὑπομεμένηκα, ὑπερσ. ὑπεμεμένηκειν. Ρημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσἀνεκτός, ἀνασχετός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἔχομαι· αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσθην καὶ ἔξωθεν. Συνώνυμα τῷ ἀνέχομαι εἶναι τὰ: ἀνιέχω, ὑπομένω, φέρω, κρατερῶ (-έω), ἀνατλάω=ῶ.

Ἀνέχω (κρατῶ τι ὑψηλά, ἀνυψώνω, ἀνατείνω), παρτ. ἀνείχον, ἀνέξω καὶ ἀνιστήσω, ἀόφ. β'. ἀνέσχον ὑποτ. ἀνάσχω, εὐκτ. ἀνάσχοιμι, προστ. ἀνάσχεις, ἀπαρ. ἀνασχεῖν, μετοχ. ἀνασχών, παρακ. ἀνέσχηκα, ὑπερσ. ἀνεσχίθειν. Ρημ. ἀνακοχή. (ἐκ τοῦ ἀνοχή δι' ἀναδιπλισιασμοῦ) καὶ ἀνοκωχή, ἀνοχαί.

Σημ. Τὸ ῥήμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἔχω. Ὁ παρσι. αὐξάνεται διὰ τοῦ ει (ἔσοθεν ὡς σύνθετον), διότι τὸ ἔχω εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ (ἀνέσχον=ἀνέσχον=ἀνείχον).

Ἄνθεω-ὦ (ἀνθίζω, ἀκμάζω), παρσι. ἤνθουν, μέλλ. ἀνθήσω, ἀόρ. ἤνθησα, παρσι. ἤνθηρα, ἕπερσ. ἤνθηκειν. Ρημ. ἄνθη (ἦ)=(ἦ ἀνθησις), ἀνθημα, ἀνθηρός, ἀνθήλη, ἀνθηδών, ἀνθήμων.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀνθος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πλουτῶ ἐκ τοῦ πλοῦτος. (Θέμα ἀνθοσ- καὶ ω κατάληξις=ἀνθέσω ἀποβολῇ τοῦ σ=ἀνθέω=ἀνθῶ). Συνώνυμα τῷ ἀνθῶ εἶναι τὰ: θάλλω, βλαστάνω, ἀκμάζω, νεάζω, ἡβῶ, ἀνδροῦμαι, εὐνυγῶ, εὐδαιμονῶ, εὐήμερῶ. Τὸ ἀνθῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διανθῶ, ἐξανθῶ, ἐπανθῶ, προανθῶ, προσανθῶ, οννανθῶ, ὑπανθῶ, ὑπερανθῶ.

Ἄντιζω-ὦ (λιπῶ, ἐνοχλῶ), παρσι. ἠνίων, μέλλ. ἀνιάσω, ἀόρ. ἠνίασα, παρσι. λελύπηρα, ἕπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. ἀνιῶμαι, παρσι. ἠνιόμησ, μέσ. μέλλ. ἀνιάσομαι, παρσι. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠνιάθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἀνιάθω.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀνία (=λύπη) ὁ θεματικὸς χαρακτὴρ α βραχίης καίτοι προστίθεται κατάληξις ἀπὸ συμφώνου ἀσχομένη δὲν ἐκτείνεται εἰς η διότι πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ι, ἀλλ', ἐκτείνεται εἰς α μακρόν. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀνιῶ εἶναι τὰ: λιπῶ, ἐνοχλῶ, τῷ δὲ ἀνιῶμαι εἶναι τὰ: λιποῦμαι, ἄχοθμαι, ἀγανακτῶ, ἀθυμῶ, ἀσχάλλω, θλίβομαι, ἀλγῶ.

Ἄντιμίζω-ὦ (ἀνεγκύω, ἀνασύρω, ὄντλῶ ὑδωρ διὰ δεξιαιτῶν ἠιάντων), παρσι. ἀνιμών, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου ἀνέλω, μέλλ. ἀνεγκύσω, ἀόρ. ἀνιμήσα, καὶ ἀνείλωσα, παρσι. ἀνείλωκα, ἕπερσ. ἀνείλωκειν. Παθ. ἀνιμῶμαι, παρσι. ἀνιμώμη, μέλλ. ἀνιμῶσομαι, μ. ἀόρ. ἀνιμησίμην, π. ἀόρ. ἀνιμήθην, παρσι. ἀνιμησοί, Ρημ. ἀνιμήσις.

Σημ. Τὸ ῥήμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ τοῦ ἰμάω, τὸ δὲ ἰμάω γίνεται ἐκ τοῦ ἰμάς.

Ἄνοιγῶ καὶ σπανίως ἀνοίγνυμι, παρσι. ἀνέφωρον, μέλλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέφωξα, παρσι. ἀνέφωκα καὶ παρσι. β'. ἀνέφωγα (σὺδ. =εἶμι ἀνοικτός), ἕπερσ. ἀνέφωξην καὶ ἕπερσ. β'. ἀνέφωξην. Παθ. ἀνοίγομαι καὶ σπανίως ἀνοίγνυμαι, παρσι. ἀνεφώρομη, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνοίξομαι, παθ. μέλλ. α'. ἀνοιγήσομαι καὶ β' ἀνοιγήσομαι, παρσι. ἀόρ. ἀνεφώξην καὶ β'. ἠνοίγην, παρσι. ἀνέφωγμα, ἕπερσ. ἀνεφώγημην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀνεφώξομαι. Ρημ. ἀνοίξις, ἀνοίγμα, ἀνοικτός, ἀνοικτέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά προθέσεως καὶ τοῦ ποιητ. ῥήμ. εἶγω. Θέμα *Foiy-* ἀποβαλλομένου τοῦ *F* μεταξὺ δύο φωνηέντων *-oig* καὶ μετὰ τῆς ἀνά προθέσεως=ἀνοίγω καὶ ἀνοίγ=ἀνοίγνυμι. μετὰ τοῦ προσφώνηματ. *ny*. τὸ ἀνοίγω λαμβάνει διπλὴν σφίξιν σπλλαβικὴν καὶ χρονικὴν. Συνώνυμα τῷ ἀνοίγω εἶναι τὰ: ἀναπετάγγνυμι, ἐκτείνω, ἀπλῶ (-ῶ), ἀνελλίτω, ἀναπτύσσω, ὀρέγω. Τὸ ἀνοίγω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διανοίγω, ἐξανοίγω, ἐπανοίγω, προανοίγω, ὑπανοίγω.

Ἄντιζῶ (ἀντικρούζω, ονναντῶ, ἱκετεύω) ἄλλοιον ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἄιτικοῖς εἴρηται μόνον ὁ ἐνεστικὸς σύνθετος ὑπαντιάζω (=πλησίω εἰς συνάντησιν) καὶ παρσι. ὑπνητιάζον· τὰ δὲ ἄλλα ἀνα-

πληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. α) τῷ μὲν **ἀντιάζω**. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀντικρύζω, συναντῶ εἶναι τὰ: **ἀπαντῶ, ὑπαντῶ, ἐντυγχάνω, συντυγχάνω, ἀντιῶ (-άω), ἀντιβολῶ** β) τῷ δὲ **ἀντιάζω** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ἰκετεύω** εἶναι τὰ: **ἀντιβολῶ, δέομαι, ἰκετεύω, λιτανεύω, λιπαρῶ**.

Ἀντιβολέω-ῶ (συναντῶ ἐκ τύχης, ἰκετεῖω, παρακαλῶ), παρ. ἠντιβόλουν, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἀοφ. ἠντιβόλησα. Ρημ. ἀντιβόλησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **ἀντιβολή**, τὸ δὲ **ἀντιβολή** ἐκ τοῦ **ἀντιβάλλω** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κρατῶ** ἐκ τοῦ **κράτος**). Τὸ **ἀντιβολῶ** ἀξάνεται καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν συγχρόνως.

Ἀντιδικέω-ῶ (ἔχω δίκην πρὸς τινα, εἶμαι ἀντίδικος, ἀντιλέγω), παρ. ἠντιδικουν, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἀοφ. ἠντιδικήσα, παρκ. ἀντίδικος καθέστηκα, ὑπερ. ἀντίδικος καθιεστήκειν. Ρημ. ἀντιδικήσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **ἀντίδικος**, τὸ δὲ **ἀντίδικος** ἐκ τῆς **ἀντί** προθέσεως καὶ **δίκη** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κρατῶ** ἐκ τοῦ **κράτος**). Τὸ **ἀντιδικῶ** ἀξάνεται ὡς τὸ **ἀντιβολῶ**, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν συγχρόνως. Συνώνυμα τῷ **ἀντιδικῶ** εἶναι τὰ: **ἀντιλέγω** καὶ περιφραστικῶς **ἀντίδικος καθίσταμαι πρὸς τινα**.

Ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ), παρ. ἠντλουν, μέλλ. ἀντλήσω, ἀοφ. ἠντλήσα. Παθ. ἀντλοῦμαι, παρ. ἠντλούμην, παθ. ἀοφ. ἠντλήθην, παρκ. ἠντλήμισι, ὑπερσ. ἠντλήμην. Ρημ. ἀντλήσις, ἀντλήμα, ἀντλήτης, ἀντλήτης.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **ἀντλος**, τὸ δὲ **ἀντλος** ἐκ τῆς **ἀνά** προθέσεως καὶ **τλάω**.

Ἀνύτω καὶ σπανίως **ἀνύω** (τελειώνω, ἐκτελῶ, τελεσφορῶ, ἀπεργάζομαι), παρ. ἠνυτον καὶ ἠνυον, μέλλ. ἀνύσω, ἀοφ. ἠνυσι, παρκ. ἠνυκα, ὑπερσ. ἠνύκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀνύτομαι, παρ. ἠνυτόμην, μέσ. ἀοφ. ἠνυσάμην, παθ. μέλλ. ἀνυσθήσομαι, παθ. ἀοφ. ἠνυσθην, παθ. παρκ. ἠνυσισι, ὑπερσ. ἠνύσομην. Ρημ. ἄνυσις, ἄνυσιμα, ἄνυστός (=κατορθωτός), ἀνύνητος ἢ ἀνύνηστος (=ἀτελεύτητος, ἀκατόρθωτος), ἀνύσιμος (=ἀποτελεσματικός). ἄνυστός, ἀνυστικός, ἀνυστέον ἢ ἀνυτέον.

Σημ. Θέμα **ἀνυ** καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος τ=ἀνύτ-. Τὸ **υ** πανταχοῦ εἶναι βοαχό. Συνώνυμι τῷ **ἀνύτω** ἐπὶ μὲν ἀμεταβ. σημασίας εἶναι τὰ: **δύναμαι** καὶ **οἶός τ' εἰμί** ἐπὶ δὲ μεταβ. σημασίας εἶναι τὰ: **περαίνω, τελῶ, ἐκτελῶ, συντελῶ, ἐπιτελῶ, ἐξεργάζομαι, τελειῶ (-όω), τελευτῶ, περατῶ, ἀνάλισκο, διαπράττομαι**. Τὸ **ἀνύτω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων, **διανύτω, ἐξανύτω, καθανύτω, προανύτω**.

Ἀξιώ-ῶ (ἀπαιτῶ, κρίνω ἄξιον), παρ. ἠξίουν, μέλλ. ἀξιόσω, ἀοφ. ἠξίωσα, παρκ. ἠξίωκα, ὑπερσ. ἠξιώκειν. Παθ. ἀξιοῦμαι, παρ. ἠξιώμην, μέσ. ἀοφ. ἠξιωσάμην, παθ. μέλλ. ἀξιωθήσομαι, παθ. ἀοφ. ἠξιώθην, παρκ. ἠξίωμισι, ὑπερσ. ἠξιώμην. Ρημ. ἀξίωσις, ἀξίωμα, ἀξίωσις, ἀξιώτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **ἄξιος** τὸ δὲ **ἄξιος** ἐκ τοῦ **ἄγω**. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς εὐρίσκεται ἀναλελυμένως **ἀξιώ ἑμαυτὸν** καὶ τὸ παθ. εὐρίσκεται ἀνα-

λελυμένως: εἰμί ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τινος. Τὸ ἀξιῶ ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνταξιῶ, ἐπαξιῶ, καταξιῶ, σινοξιῶ.

Ἀπαγορεύω (μεταβ. κολύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέλω γὰ ποιῆ τίς τι ἄμειοβ. ἐγκυαταλείπω, ἀποκρίνω, κουφίζομαι, ἀπαυδῶ), παρτ. ἀπηγόρευον, μέλλ. ἀπαγορεύσω, καὶ ἀπερῶ, ἄορ. ἀ'. ἀπηγόρευσα καὶ ἄορ. β'. ἀπειπον, ὑπ. ἀλείπω. ἐγκτ. ἀλείπομαι, προστ. ἄλειπε, ἀπαρεμφ. ἀλειπεῖν, μετοχ. ἀλειπών, παρκ. ἀληγόρευκα, καὶ ἀλείρηκα, ὑπερσ. ἀλειρήσειν. Παθ. ἀπαγορεύομαι, παρτ. ἀπηγορευόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπαγορεύομαι, παθ. μέλλ. ἀπορρηθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἀπερρηθῆην καὶ ἀπηγορευθῆην παρκ. ἀπειρήμαι, ὑπερσ. ἀπειρήμην. Ρημ. ἀπαγόρευσις, ἀπαγόρευσις, ἀπαγορευτικός, ἀπαγορευτικός, ἀπόρρησις, ἀπόρρησις, ἀπόρρητος, ἀπορρητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀγορά καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἀπό=ἀπαγορεύω, (τὸ δὲ ἀγορά γίνεται ἐκ τοῦ ἀγείρω).

Ἀπαντῶ-ω (1) ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἐπιτυγχάνω, 2) ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπάντησιν), παρτ. ἀπήντηον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἀπατήσομαι, ἄορ. ἀπήνησα, παρκ. ἀπήνηκα, ὑπερσ. ἀπήνηκαίην. Ρημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπάντητον.

Σημ. 1. Τὸ ἀπαντῶ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ προθέσεως καὶ ἀντάω-ῶ. Τὸ δὲ ἀντάω γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιρρηματος ἄντα (=ἀλέναντι, κατέναντι, ἀντιπρῶ). Συνώνυμα τῷ ἀπαντῶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἐπιτυγχάνω εἶναι τὰ: ἀντιάζω, ἀντιῶ, ἀντιβοῶ ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἀποκρίνομαι τὰ: ἀποκρίνομαι, ἀμείβομαι. Τὸ ἀπαντῶ εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: προαπαντῶ, προῦπαντῶ, συναπαντῶ, ὑπαντῶ.

Σημ. 2. Τὸ δὲ τῆς Νεοελληνικῆς γλώσσης ἀπαντῶ (=εὐρίσκο) ἐμπρός μου, συναντῶ) εἶναι ἰσοδύναμον τῷ ἐντυγχάνω τινί.

Ἀπατῶ-ῶ (ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ), παρτ. ἠπάτηον, μέλλ. ἀπατήσω, ἄορ. ἠπάτησα, παρκ. ἠπάτηκα, ὑπερσ. ἠπατήσειν. Παθ. ἀπατῶμαι, παρτ. ἠπατώμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι, παθ. μέλλ. ἀπατηθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἠπατήθην, παρκ. ἠπάτημαι, ὑπερσ. ἠπατήμην. Ρημ. ἀπάτησις ἀπάτημα, ἀπατητής, εὐαπάτητος, ἐξαπατητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπάτη ἐκ δὲ τοῦ ἀπάτη τὸ ἀπατεῖν καὶ ἀπατηλός. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ἐξαπατῶ ἐμαντόν. Συνώνυμα τῷ ἀπατῶ εἶναι τα: παρακρούομαι, παραλογίζομαι, βουκολῶ, παράγω, σοφίζομαι, δελεάζω, δολῶ, πλανῶ, γελῶ, μαγεύω, ροητεύω, φενακίζω, ψεύδω-ψεύδομαι. Τὸ ἀπατῶ ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαπατῶ, ἐξαπατῶ, παραπατῶ, προαπατῶ, προσαπατῶ, συναπατῶ.

Ἀπειθέω-ῶ (ἀμετβ. εἶμαι ἀπειθής), παρτ. ἠλείθουν, μέλλ. ἀπειθήσω, ἄορ. ἠλείθησα παρκ. ἀπειθήσις γέγονα, ὑπερσ. ἀπειθήσις ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος) ἐκ τοῦ ἀπειθής, τὸ δὲ ἀπειθής ἐκ τοῦ ἀστερητικοῦ καὶ πειθομαι. Τὸ ἀπειθῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἀπειθής εἰμί τινι καὶ ἀπειθῶς ἔχω πρὸς τινα. Μετβ. δέ: ἀπειθειαν ἐμβάλλω τινί καὶ παρέχω τινὰ ἀπειθῆ τινι.

Ἀπειλέω-ῶ (φοβερίζω), παρτ. ἠπειλῶν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἀφθ. ἠπειλήσα, παρκ. ἀπειλήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀπειλήσας ἴχον. Παθ. ἀπειλοῦμαι, παρτ. ἠπειλούμην, ἀφθ. ἠπειλήθην, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνακληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων *ἐπιηραῶζω, κατηγορῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι, λυμαίνομαι, φθείρω, βλάπτω, ὑβρίζω*. Ρημ. ἀπείλημα, ἀπείλησις, ἀπειλητῆρ, ἀπειλητής, ἀπειλητήριος.

Σημ. 1 Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπειλή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Τὸ μέσον ἀπειλοῦμαι εὐρίσκειται σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως διὰ—διαπειλοῦμαι, ἀφθ. παρτ. διηπειλούμην, μέσ. ἀφθ. διηπειλησάμην.

Σημ. 2 Τὸ ἀπειλῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαπειλῶ, ἐπαπειλῶ, καταπειλῶ, προαπειλῶ, προσοπειλῶ, οὐναπειλῶ, ὑπαπειλῶ.

Ἀπεχθάνομαι (γίνομαι μισητός, μισοῦμαι παρὰ ἑαυτοῦ), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθέσεως, παρτ. ἀπηχθάνομην, μέσ. μέλλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἀφθ. β'. ἀπηχθόμην, ὑποτ. ἀπέχθωμαι, εὐκτ. ἀπεχθοίμην, προστ. ἀπεχθοῦ, ἀποσσεμφ. ἀπεχθέσθαι, παρκ. ἀπήχθημα, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ρημ. ἀπεχθής, φιλαπεχθήμων (=φιλόνομος), ἀπέχθημα, ἀπεχθήμων.

Σημ. Θέμα ἐχθ- καὶ τῆ προσλήφει τῶν προσφωμάτων -αν καὶ ἐ- ἐχθ-αν- καὶ ἐχθ-ε- καὶ τῆς προθέσεως ἀπό=ἀπεχθάνομαι. Τὸ ῥῆμα ἀπεχθάνομαι μετὰ δοτικῆς εἶναι παθ. διαθέσεως: ἀπεχθάνομαι τινι=μισοῦμαι ὑπὸ τινος· μετ' αἰτιατικῆς εἶναι ἑνεργ. διαθέσεως: ἀπεχθάνομαι τινα=μισῶ τινα, κίβητο τινὶ ἐναντιῶ ἀπεχθῆ. Συνώνυμα τοῦ ἀπεχθάνομαι εἶναι τὰ· δι' ἀπεχθείας τινὶ γίνομαι, εἰς ἀπέχθειαν ἐρχομαι τινι, ἀπεχθῶς ἔχω τινί, μισοῦμαι, ἐχθαίρω, ἐχθραίνομαι. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως πρὸ· προαπεχθάνομαι (=γίνομαι ἐχθρὸς ἐκ τῶν προτέρων).

Ἀπιστέω-ῶ (δὲν πιστεύω, εἶμαι ἄπιστος.), παρτ. ἠπίστουν, μέλλ. ἀπιστήσω, ἀφθ. ἠπίστησα, παρκ. ἠπίστηκα, ὑπερσ. ἠπιστήειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, παρτ. ἠπιστούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. μέλλ. ἀπιστηθήσομαι, παθ. ἀφθ. ἠπιστήθην, παρκ. ἄπιστος γέγονα, ὑπερσ. ἄπιστος ἐγγέγονεν. Ρημ. ἀπιστέων.

Σημ. 1. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄπιστος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ἄπιστος ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ πιστός, τὸ δὲ πιστός ἐκ τοῦ θέματος πιθ τοῦ πείθομαι, ἐκ δὲ τοῦ ἄπιστος γίνεται τὸ ἀπιστία:

Σημ. 2. Τὸ ἀμεταβ. ἀπιστῶ ἐκφέρεται καὶ περιφραστικῶς· ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος ἢ πρὸς τι, καταπίνω εἰς ἀπιστίαν, ἀπιστός εἰμι, (ἐνεργ. καὶ παθ. σημασίας) ἀπίστως ἔχω. Τὸ δὲ μεταβ. ἀπιστῶ λέγεται καὶ ποιῶ τινα ἄπιστον. Συνώνυμα τῷ μὲν μεταβ. ἀπιστῶ εἶναι τὰ· ὑποπιτεύω, ὑπογοῶ, ὑποποπτεύω, εἰκάζω, ὑφορῶ, τεκμαίρομαι, ἐν ὑποψίᾳ ποιοῦμαι τινα, τῷ δὲ ἀμεταβ. ἀπιστῶ εἶναι τὸ ὑπόπτως ἔχω.

Σημ. 3. Τὸ ἀπιστῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως διὰ· διαπιστῶ =ἐντελῶς διαπιστῶ.

Ἀποδημέω-ῶ (λείπω ἐκ τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ταξιδεύω), παρ. ἀπεδήμουν, μέλλ. ἀποδημήσω, ἀφθ. ἀπεδήμησα, παρκ. ἀποδεδήμεκα, ὑπερσ. ἀπεδεδημήκειν. Ρημ. ἀποδημητής, ἀποδημητικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπόδημος (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος) ἀντίθετον δὲ τοῦ ἀπ. δημοσ εἶναι τὸ ἐνδημος· ἐκ τοῦ ἀπόδημος γίνεται τὸ ἀπεδημία. Τὸ ἀποδημῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς· ἀποδημητής εἰμι,

ἀποδημίαν ποιῶμαι. Συνώνυμα τῆ ἀποδημιῶ εἶναι (διὰ ἕξητος) τὸ ἐκδημῶ, ὀδοιπορῶ (διὰ θαλάσσης) πλέω, ναυίλλομαι, ναυστολῶ(—έω), θαλασσοπορῶ(—έω).

Ἄποδιδράσκω (φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω ἀπότινος λάθρα, δρασκετεύω εἰς μέρος ἄνωστον), παρτ. ἀπεδιδρασκον, μέσ. μέλλ. μετ' ἔνεργ. διαθ. ἀποδράσσομαι, ἄορ. β'. ἀπέδρασαν-αζ-α-κλιπ. ὑποτ. ἀποδρῶ ἄς-ᾶ, εὐκτ. ἀπδρῶ ἄην-αἴης-αἴη, προστ. ἀπόδραθι-αίτω, ἀπαρέμ. ἀποδράναι, μετοχ. ἀποδράς-ἄσα-άν, παρκ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδέδρακην, Ρημ. ἀπόδρασις, ἀπόδραστος, ἀναπόδραστος.

Σημ. Θέμι δρα μετὰ τοῦ ἐνεστωικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ διδρα καὶ προσλήψῃ τοῦ προσφίματος —σκ—διδρά+σκ+ω καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἀπ—ἀποδιδράσκω. Ὁ θεματ. κ. χαρακτηριστ. α δὲν ἐκτείνεται εἰς η, διότι προηγεῖται ρ. Συνώνυμα τῆ ἀποδιδράσκω εἶναι τὰ: δρασκετεύω, ὑπεκφεύγω.

Ἄποκρινομαι (δίδο ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἰς ἐρώτημα), ἀποθ. μέσ. παρτ. ἀπεκρινόμην, μέσ. μέλλ. ἀποκρῖνομαι, μέσ. ἄορ. ἀπεκρινάμην, παρκ. ἀποκρίματα, ὑπερσ. ἀπεκρίμαθην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀποκρῖνόμενος ἔσομαι, Ρημ. ἀπόκρισις, ἀπόκριμα, ἀποκρίτεον.

Σημ. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀποκρίνω (=ἀποχωρίζω) ἔχει παθ. τὸ ἀποκρίνομαι (=ἀποχωρίζομαι) μετ. ἄορ. ἀπεκρινάμην (=ἔδωκα ἀπάντησιν), παθ. ἄορ. ἀπεκρίθην (=ἀπεχωρίσθην). Τὸ ἀποκρίνομαι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό καὶ κρίνομαι. Συνώνυμα τῆ ἀποκρίνομαι εἶναι τὰ: ἀπαντῶ, ἀμείβομαι, καὶ περιφραστικῶς ἀπόκρισιν δίδωμι, ἀπόκρισιν ποιῶμαι, ἀποκρίσει χρῶμαι.

Ἄπολαύω (καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω, μετέχω) παρ. ἀπέλαυον, μέσ. μέλλ. μετὰ ἔνεργ. σημασίας ἀπολαύσομαι, ἄορ. ἀπέλαυσα, παρκ. ἀποτέλαυκα, ὑπερσ. ἀπέτελαυκην καὶ ἀποτέλαυκώς ἦν, Ρημ. ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσμα, ἀπολαυστός.

Σημ. Τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό προθέσεως καὶ τοῦ ἀχορήστου ρήματ. λαύω καὶ αὐξάνεται ἔσθην συλλαβικῶς. Συνώνυμα τῆ ἀπολαύω εἶναι τὰ: καρποῦμαι, νέμομαι, ὠφελοῦμαι, ὀνίναμαι, καὶ περιφραστικῶς ἀπόλαυσις ἐστὶ μοί τις, ἀπόλαυσιν ἔχω τινός. Τὸ ἀπολαύω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον συναπολαύω.

Ἄπολογέομαι-οὔμαι (ἀποκρούω κατηγορίαν ἐναντίον μου, ἀπαντῶ εἰς τὴν καὶ ἐμοῦ κατηγορίαν, ὑπερασπίζω ἑμαυτόν), μέσ. ἀποθ. παρτ. ἀπελογοῦμην, μέσ. μέλλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελογησάμην, παθ. ἄορ. ἀπελογήθην (=ἀπελύθην, ἠθωθήθην), παρκ. ἀποτελογήμην, ὑπερσ. ἀπετελογήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀποτελογημένος ἔσομαι, Ρημ. ἀπολόγημα, ἀπολογητής, ἀπολογητέον.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπόλογος καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. τὸ δὲ ἀπόλογος ἐκ τῆς ἀπό προθέσεως καὶ λέγω, ἐκ δὲ τοῦ ἀπόλογος γίνεται ἀπολογία. Ἄντι τοῦ ἀπολογοῦμαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἀπολογίαν ποιῶμαι. Τὸ δὲ ἀπολογία τυγγάνω παρὰ τινος (=ἐπιτρέπικώς ἀπολογίαν ποιῶμαι). Τὸ δὲ ἀπολογοῦμαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον εἰς ἐμὲ ἐκ μέσουσιν τινός γὰ ἀπολογηθῶ. Τὸ ἀπολογοῦμαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. ἀναπολογοῦμαι, ἐναπολογοῦμαι, συναπολογοῦμαι, ὑπεραπολογοῦμαι.

Ἄπολλυμι καὶ ἀπολλύω (καταστρέφω ἐντελῶς, χάνω ἢ ἐντελῶς), παρτ. ἀπόλλυν, μέλλ. ἀπολλῶ, ἄορ. ἀπόλεσα, παρκ. ἀπολόλεκα,

ὑπερσ. ἀπολωλέκειν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ἀπολωλέκω· ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. ἀπόλλυμαι (γίνομαι, καταστρέφομαι, ἐκλείπω), παρτ. ἀπολλύμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἀόφ. β'. ὡς παθ. ἀπολόμην, ὑποτ. ἀπόλωμαι-η-ηται κλπ. Εὐντ. ἀπολοῖμην-οιο-οιτο κλπ., προατ. ἀπολοῦ-έσθω, ἀπ-σφ. ἀπολέσθαι, μετ. ἀπολόμενος-μένη-μενον παθ. μέλλ. ἀπο-λεσθήσομαι, παθ. ἀόφ. ἀπολέσθην, παροχ. β'. ὡς παθ. ἀπόλωμι, ὑπερσ. ἀπολώλειν. Ρημ. ἀπόλεια, ὄλεθρος, ὄλεθρον (θηλ. ὄλετιρα), ἐξώλης, προώλης, πανώλης.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό καὶ τοῦ ὄλλυμι. Θέμα τοῦ ὄλλυμι εἶναι ὄλ τῆ προσλήφει τῶν προσφωμάτων *νυ=ολ+νυ+μι* καὶ ἀφομοῶσει τοῦ ν πρὸς τὸ λ=ὄλλυμι καὶ τοῦ ε=ὄλε— Ἐκ τοῦ θέματος ὄλλυ σχηματίζεται ὁ ἐνεστώς καὶ παρτ. ἐκ δὲ τοῦ θέματος ο=ε οἱ λοιποὶ χρόνοι. Ὁ παροχ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι ἀετιζὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὁ δὲ ὑπερσ. καὶ χρονικὴν αὔξησιν. (ἰδὲ ῥῆμα ὄλλυμι).

Ἀπορῶ (ἀμεταβ.—ἐρύιζουμαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανία. ἐλογέριον ἐξ ἐνδορίας), παρτ. ἠπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω ἀόφ. ἠπόρησα, παρτ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. ἠπορήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀποροῦμαι, παρτ. ἠποροῦμην, μέσ. μέλλ. εἰς ἀπορίαν καταστήσομαι, παθ. ἀοφ. καὶ ὡς μέσ. ἠπορήθην, παροχ. ἠπόρησαι, ὑπερσ. ἠπορήμην. Ρημ. ἀπόρημα, ἀπόρησις, ἀπορητικός.

Σημ. 1. Τὸ ῥῆμα γίνεται (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος) ἐκ τοῦ ἀπορος ἐξ οὗ καὶ ἀπορία, τὸ δὲ ἀπορος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πόρος· τὸ δὲ πόρος ἐκ τοῦ περῶ-ᾶ. Ἀντὶ τοῦ ἀπορῶ ἀμεταβίβω· λέγεται καὶ ἀπόρος ἔχω, ἀπόρος διάκειμαι. ἐν ἀπορίᾳ εἶμι, ἐν ἀπορίᾳ ἔχομαι, εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτω, καὶ ὡς ἐνεργ. μεταβ. λέγεται· εἰς ἀπορίαν τινὰ καθίστημι, εἰς ἀπορίας ἐμβάλλω τινάς. ἀπορίας παρέχω, ποιῶ τινὰ ἀπορεῖν, καθίστημι τινὰ ἄπορον καὶ παθ. εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι. Τὸ δὲ μέσον ἀποροῦμαι (=ὑπὸ τῶν ἀποριῶν κλυδωνιζόμενος ῥιπτομαι εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν) εἶναι συνώνυμον τῷ· ἀμηχανῶ.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ἀπορῶ εἶναι τὰ· κακοπαθῶ, δυστυχῶ, δυστυχῆς εἶμι, κακοτυχῶ, ἀτυχῶ, κακοδαιμονῶ, κακοπραγῶ, κακῶς πράττω, ἐνδέομαι, πένομαι, εἰς πέναν καθίστημι. Τὸ ἀπορῶ ἀναντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων· διαπορῶ, ἐπαπορῶ, καταπορῶ, προαπορῶ, προαποροῶ, συναποροῦμαι.

Ἀποχορῆ (ἀρχεῖ, εἶναι ἀρχεῖόν) ἀπόρροπον. ἀπαρ. ἀποχορῆν, μετ. ἀποχορῶν-ῶσα-ῶν παρτ. ἀπέχορῃ, μέλλ. ἀποχορήσει, ἀόφ. ἀπέχορησε, παροχ. ἀποχύντως ἐχορηγε, ὑπερσ. ἀρχοῦντως ἐχορήκει. Ρημ. ἀποχορῶντως (=εκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστ. (=ἐκάνως, ἐπαρκῶς, ἀρχεῖα).

Σημ. Τὸ ῥῆμα ἀποχορῆ εἶναι γ' ἐνικ. πρόσφωτον τοῦ ἀποχρέω-ᾶ, τὸ ὄλοστον εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό καὶ χρέω-ᾶ (=χρησιμοδοῦν). Συνώνυμα τῷ ἀποχορῆ εἶναι τὰ· ἀρχεῖ, ἐξαρχεῖ, ἀρχοῦντως ἔχει, ἄλις ἔχει, εὖ ἔχει.

Ἀπτω 1) προσκολλῶ, συνάπτω, ἐγγίζω. 2) ἀνάπτω), παρτ. ἠπτον, μέλλ. ἄψω, ἀόφ. ἠψι, παροχ. ἄψαις ἔχω, ὑπερσ. ἄψαις εἶχον. Μέσ. ἠπτομαι, παρτ. ἠπτόμην, μέσ. μέλλ. ἄψομαι, μέσ. ἀόφ. ἠψάμην παθ. ἀόφ. ἠψθην, παροχ. ἠψιμαι, ἠψαι, ἠπται, ἠμμεθα, ἠψθε, ἠμμένοι, εἰσί, ὑπερσ. ἠμμην, ἠψο, ἠπτο κλπ. Ρημ. ἄψις (=ψαῖσις), ἄψις, ἄψή, ἄψια (=κόμβοι), ἄπτως, ἄπτέον.

Σημ. Θέμ. *Fap* τῇ προσλήφει τοῦ προσφύματος $\tau = \text{Fap} + \tau =$ τὸ μὲν *F* τοῦεται εἰς διαισίαν *ἀφ*- τ . ὁ δὲ θεμ. χαρακτηρ *φ* πρὸ τοῦ ὀδοντοφ. προσφύματος τ τοῦεται εἰς τὸ ὁμόπουν *π* πρὸ δὲ τοῦ *σ* εἰς *ψ* καὶ πρὸ τοῦ *μ* ἀφουσιῶνται-*ἄπτω*. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. *ἄπτω* εἶναι τὰ: *αὔω*, *ἀνάπτω*, *ἀνακαίω*, *ἀναφλέγω*, *ὑπεκκαίω*, τῷ δὲ μέσφ *ἄπτομαι* εἶναι τὰ: *έχομαι*, *συνέχομαι*, *ψαύω*, *θιγγάνω*. Τὸ *ἄπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων, *ἀνάπτω*, *ἀνθάπτομαι*, *διάπτω*, *ἐνάπτω*, καὶ θ. *ἐνάπτομαι*. Μέσ. *ἐνάπτομαι*, *ἐξάπτω*, *καθάπτω*, *προάπτω*, *προσάπτω*, *περιάπτω*, *συνάπτω*, *δράπτω*.

Ἀρίομαι-ῶμαι (ἐπὶ μὲν καλῆς σημασίας = εἶδομαι, ἐπὶ δὲ κακῆς = καταδοῦμαι), παρτ. ἠρώμην, μέσ. μέλλ. ἀρίσσομαι, ἄορ. ἠρασίμην, παρκ. ἠραμίαι, ὑπερσ. ἠρίμην. Ρημ. ἀρατός, κατάραιος, τρισκατάραιος, πολυάρατος, ἐπάραιος, ὄν. Ἄρατος.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀρά*, τὸ δὲ *ἀρά* ἐκ τοῦ *αἶρω*, ὁ χαρακτηρ *α* καίτοι προστιθεὶ κατὰλήξει ἀπὸ συμφώνων ἀρομένην δὲν ἐκτείνεται εἰς ἡ ἀλλὰ εἰς *α* μικρὴν, διότι πρὸ αὐτοῦ ἔχει *ρ*. Συνώνυμα τῷ *ἀροῦμαι* εἶναι τὰ: *ἀράς τίθεμαι*, *ἀράς ποιοῦμαι*, *κατεύχομαι* καὶ παθ. *ἀροῖ γίνονται*. Τὸ *ἀροῦμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *καταροῦμαι*, *ἐπαροῦμαι*.

Ἀργέω-ῶ (ἀμετάβ. μένω ἀργός, εἶμαι ἀργός), παρτ. ἠργουν, μέλλ. ἀργήσω, ἄορ. ἠργησα, παρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Παθ. ἀργοῦμαι (μένω ἀνεκτέλεστος, ἡμελημένος, ἀνωφελής). Γὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: *ἐν ἀμελείᾳ εἰμί*, *ἐν ἀμελείᾳ κεῖμαι* ἢ ἐκ τοῦ συμφωνήμου: *ὀλιγωροῦμαι*.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀργός* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*) τὸ δὲ *ἀργός* ἐκ τοῦ στερητικοῦ *α* καὶ *ἔργον* = $\alpha + \text{Γεργος}$ = ἀργός, ἐγένετο δὲ συναίρεσις δ' ὅτι τὸ *F* ἐπιστοχισθῆ. Συνώνυμα τῷ μὲν *ἀργῶ* εἶναι τὰ: *σχολάζω*, ἔστι μοι *σχολή*, *σχολῆν ἄρω*, *σχολῆν ποιοῦμαι πρὸς τι*, τῷ δὲ *ἀργοῦμαι*, εἶναι τὰ: *σχολή γίνεταί ἀπὸ τινος*, *ὀλιγωροῦμαι*, *ἐν ἀμελείᾳ εἰμί*, *ἐν ἀμελείᾳ κεῖμαι*, οὐ θεραπεύομαι, *ἀμέλειά ἐστί τινος*, *ἀμέλεια γίνεταί τινος*.

Ἀργυρολογέω-ῶ (συνάζω χρήματα), παρτ. ἠγυρολόγουν, μέλλ. ἀγυρολογήσω, ἄορ. ἠγυρολόγησα, παρκ. ἠγυρολόγημα, ὑπερσ. ἠγυρολογήκειν. Ρημ. ἀγυρολογητός.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀγυρολόγος* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*) τὸ δὲ *ἀγυρολόγος* ἐκ τοῦ *ἀγυρος* καὶ *λέγω* ἐκ δὲ τοῦ *ἀγυρολόγος* γίνεται τὸ *ἀγυρολογία*. Συνώνυμα τῷ *ἀγυρολογῶ* εἶναι τὰ: *δασμολογῶ*, *ἀγυρίζομαι*, *χρήματα πρᾶντω*.

Ἄρω (ποιῶ), παρτ. ἠρδον, μέλλ. ἄρσω, ἄορ. ἠρσα, παρκ. ἄρωαι ἔχω, ὑπερσ. ἄρσας εἶχον. Παθ. ἄρδομαι, μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Θέμα *ἄρω*. Συνώνυμον τῷ *ἄρω* εἶναι τὰ: *ἄρδύω*. Τὸ δὲ *ἄρω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διάρρω*, *ἐπάρρω*, *κατάρρω*.

Ἀρέσκω (εἶμαι ἀρεστός, εὐχαριστῶ, εὐαρεστῶ), παρτ. ἠρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἄορ. ἠρσα, παρκ. ἀρήκεα ἢ ἀρεστός γέγονα, ὑπερσ. ἀρεστός ἐγεγόνειν. Μέσ. *ἀρέσκομαί τινα* (= ἐξελθῶ, ἐξεμνηστῶ τινά) ἀρέσκομαι, παρτ. ἠρεσκόμην, μέσ. μέλλ. ἀρέσομαι, μέσ. ἄορ. ἠεσάμην, παθ. ἄορ. ἠρέσθην, παρκ. ἠρεσμαι, ὑπερσ. ἠρέσθην. Ρημ. ἀρεστής, ἀρεστῶς, ἀρετέον.

Σημ. Ἢμα *ἄρε*— καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος —σκ= *ἄρεσκω*— Συνώνυμα τῷ μὲν *ἄρεσκομαί τι* (=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) εἶναι τὰ: *χαίρω*, *στέργω*, *ἀρκοῦμαι*. Τῷ δὲ *ἄρεσκομαί τινα* εἶναι τὰ: *ἰλάσκομαι*, *ἰλεοῦμαι*. Ἐντὶ τοῦ *ἄρεσκω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἄρεστός εἰμι*. Τὸ *ἄρεσκω* ἅπαντῃ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαρέσκω*, *ἐξαρέσκομαι*, *συναρέσκω*.

Ἀρήγω (βοηθῶ), μέλλ. ἀρήξω. Τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *βοηθῶ*, *ἀμύνω*, *ἐπαμύνω*, *ἐπικουρῶ*, *τιμωρῶ*. Ρημ. σρωγή, ἀρωγός.

Σημ. Ἢμα *ἀρηγ*. Τὸ *η* εἰς τὰ παράγωγα ἐστράφη εἰς *ω*. Τὸ *ἀρηγῶ* ἅπαντῃ καὶ σύνθετον: *ἐπαρηγῶ*.

Ἀριθμέω·ῶ (λογαρίζω, μετρῶ, συγκαταλέγω), παρτ. ἤριθμουν, μέλλ. ἀριθμήσω, ἄορ. ἤριθμησο, παρκ. ἤριθμησον, ἕπερσ. ἤριθμήκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀριθμοῦμαι, παρ. ἤριθμούμην, μέσ. μέλλ. ἀριθμήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤριθμησάμην, παθ. ἄορ. ἤριθμήθην, παρκ. ἤριθμημα, ἕπερσ. ἤριθμήμην. Ρημ. ἀριθμήσεις, ἀριθμημα, ἀριθμητής, ἀναριθμητος, ἀριθμητός, εὐφριθμητος.

Σημ. Τὸ ἦμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀριθμός* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*). Τὸ μὲν *ἀριθμῶ* λέγεται ἐπὶ ποσῶ διακεκριμένον, τὸ δὲ *μετρῶ* ἐπὶ ἐκτάσεως, τὸ δὲ *ἴσημι* (=ζυγίζω) ἐπὶ βάρους. Ἐντὶ τοῦ *ἀριθμῶ* ἐπὶ ἀριθμῶσεως καὶ ἔξετασεως στρατιωτικῆς λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἀριθμὸν ποιοῦ* καὶ ἄντι τοῦ παθ. *ἀριθμοῦμαι* λέγεται: εἰς *ἀριθμὸν ἔρχομαι*. Συνώνυμα τῷ *ἀριθμῶ* εἶναι τὰ: *λογίζομαι*, *μετρῶ*. Τὸ *ἀριθμῶ* ἅπαντῃ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναριθμῶ*, μέσ. *ἀναριθμοῦμαι*, *ἀπαριθμῶ*, *διαριθμῶ*. Παθ. *διαριθμοῦμαι* (=χωρίζω τι ἀπ' ἄλλο, διαχωρίζω). Μέσ. *διὰριθμοῦμαι* (=κρίνω τι, σταθμίζω, ἀναλογίζομαι) *ἐναριθμῶ*, *ἐξαριθμῶ*, *ἐπαριθμῶ*, *καταριθμῶ*, *παραριθμῶ*, *προσαριθμῶ*, *συναριθμῶ*, *ὑπαριθμῶ*.

Ἀριστάω·ῶ (προγενεματίζω), παρτ. ἤριστων μέλλ. ἀριστήσω ἄορ. ἤριστῃσα, παρκ. ἤριστήσον, ἕπερσ. ἤριστήκειν. Μέσ. διὰ τοῦ συνωνύμου: *ἀριστοποιοῦμαι* ἢ περιφραστικῶς *ἄριστον ποιοῦμαι*. Ρημ. ἀριστητής, ἀριστητήριον, ἀριστητικός.

Σημ. Τὸ ἦμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄριστον*. (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *τολμῶ* ἐκ τοῦ *τόλμη*). Παρ. Ὀμήρω: *ἄριστον* (=πρόγευμα), *δειπνον* (=γεῦμα), *δόρυπος* (=ἐσπερινόν φαγητόν, δειπνον. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀτικοῖς *ἀκράτισμα* (=πρόγευμα) *ἄριστον* (=γεῦμα), *δειπνον* (=ἐσπερινόν φαγητόν). Συνώνυμα τῷ *ἀριστῶ* εἶναι τὰ: *εὐχοῶ*, *ἐσιῶ*, *δειπνίζω*, *ξενίζω*, *φιλῶ*, *δειπνῶ*. Τὸ *ἀριστῶ* ἅπαντῃ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαριστῶμαι*, *καταριστῶ*, *προσαριστῶ*.

Ἀριστοποιέω·αι·οῦμαι (προγενεματίζω), μέσ. ἀποθ. μετὰ ἔνεργ. ὀμεταβ. σημασίας (μετοχ. τοῦ ἔνεστ. τὰ *ἀριστοποιούμενα* ἔχει παθ. σημασίαν (=τὰ παρασκευαζόμενα διὰ τὸ ἄριστον (πρόγευμα), παρτ. ἤριστοποιοῦμην, μέσ. μέλλ. ἀριστοποιοῦσθαι, μέσ. ἄορ. ἤριστοποίησάμην, παρκ. ἤριστοποίημα, ἕπερσ. ἤριστοποίημην.

Σημ. Τὸ ἦμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀριστοποιός*, τὸ δὲ *ἀριστοποιός* ἐκ τοῦ *ἄριστον* καὶ *ποιῶ*. Τὸ *ἀριστοποιοῦμαι* λέγεται καὶ περιφραστικῶς *ἄριστον ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *ἀριστοποιοῦμαι* εἶναι τὰ: *εὐχοῦμαι*, *ἀριστῶ*, *δειπνῶ*, *εὐφραίνομαι*.

Ἀρκέω·ῶ (ἀποσοβῶ, ἀποτρέπω, ἀποκρούω κακόν τι ἀπὸ τίνος, ἐπαρκῶ, εἶμι ἀρκετός), παρτ. ἤρκουν, μέλλ. ἀρκέσω, ἄορ. ἤρκεσα, παρκ.

ἀρκέσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρκέσας εἶχον. Παθ. ἀρκοῦμαι, παρσ. ἤρκοῦμην, παθ. μέλλ. ἀρκεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤρκεσθην, παρσ. ἤρκεσμαι, ὑπερσ. ἤρκεσμην. Ρημ. ἄρκεσις, ἄρκεσμα, ἄρκετος, ἀρκοῦντος, ἀντάρκως, διαρκής.

Σημ. Θέμα *ἀρκέσ-ω* = ἀρκῶ (τὸ σ μεταξύ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀπεβλήθη), μέλλ. *ἀρκέσ-σω* τὸ ἐν σ ἀπλοιοῖται καὶ διὰ τοῦτο τὸ ε δὲν ἐξετάθη εἰς η. Συνώνυμα τῷ ἀρκῶ εἶναι τὰ: *ἀρύνω ἐπικουρῶ βοηθῶ καὶ ἀντάρκης εἰμί*. Τὸ ἀρκῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων, *ἀνταρκῶ, διαρκῶ ἐπαρκῶ προσαρκῶ*.

Ἄρμότης καὶ σπανίως ἄρμότης (ἐφαρμοζώ, συνάλτω, συναρμότης), παρσ. ἤρμοιτον, μέλλ. ἄρμότησω, ἀόρ. ἤρμωσα, παρσ. ἤρμοικη, ἢ ἄρμωσας ἔχω, ὑπερσ. ἤρμοικειν ἢ ἄρμωσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἄρμότημαι, παθ. ἀόρ. ἤρμοσθην, παρσ. ἤρμωσμαι, μέσ. ἀόρ. ἤρμωσμην, παθ. μέλλ. ἄρμοσθήσομαι. Ρημ. ἄρμωσις, ἄρμωγή, ἄρμωσμαι, ἄρμωστής, ἄρμωστήρ, ἄρμωστής, ἀνάρμωστος, ἄρμωστέος, συναρμωστής, ἄρμωστέον.

Σημ. Θέμα *ἀρμότη-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφράματος *-j- ἀρμότη+j+ω* = ἄρμότης τὸ j μετὰ τοῦ γ γίνεται *σσ* ἢ *ττ* = ἄρμότης καὶ θέμα *ἀρμότη+ω* ἄρμότης. Συνώνυμα τῷ ἄρμότης εἶναι τὰ: *ἐνῶ συνάλτω, συζεύγνυμι, συναρθῶ συζέδω*. Τοῦ δε ἀπροσώπου ἄρμότης συνώνυμα εἶναι τὰ: *προσῆκει πρέπει εἰσκει*. Τὸ ἄρμότης ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαρμότης ἢ διαρμότης, ἐναρμότης, ἢ ἐναρμότης, προσαρμότης*.

Ἄρνεομαι-οὔμαι. Ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. διαθέσεως, παρσ. ἤρνούμην, μέσ. μέλλ. ἄρνήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤρνήσθην, παθ. μέλλ. ἄρνηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρνησάμην, παρσ. ἤρνησμαι, ὑπερσ. ἤρνήμην. Ρημ. ἄρνησις, ἄρνητής, ἔξαρνος, ἄρνητος, ἄρνητέον, ἄρνητικός.

Σημ. Θέμα *ἀρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφράματος *νε-ἀρνε-*. Συνώνυμα τῷ ἄρνούμαι εἶναι τὰ: *ἀνανεύω, ἀναίνομαι οὔφρημι, ἀπόφρημι, ἀποφάσκω, καὶ περιφραστικῶς: ἀπαρνος εἰμί, ἀπαρνος γίγνομαι, ἔξαρνος εἰμί τι περί τινος, ἔξαρνος γίγνομαι τι περί τινος* (παθ. εἶναι τὸ: *ἀρνήσις ἐστὶ*). Τὸ ἄρνούμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαρνούμαι, ἔξαρνούμαι καταρνούμαι*.

Ἄρῶ-ῶ (ἄροτροῦ, ὀργῶνω, ἀλετριζῶ) παρσ. ἤρουν, μέλλ. ἄρῶσω (καὶ ἄρῶσω), ἀόρ. ἤρῶσα, παρσ. ἄρῶσας ἔχω, ὑπερσ. ἄρῶσας εἶχον. Παθ. ἄρῶμαι, μέσ. μέλλ. ἄρῶσομαι, παθ. ἀόρ. ἤρῶσθην, παρσ. ἄρῶσμαι. Ρημ. ἄρῶσαι, ἄροτρον, ἄροτος, ἄρῶσιμος, ἄροτης, ἄροτήρ, ἄροσις, ἄροτέον, ἄροτος (δ).

Σημ. Θέμα *ἀρο-* ὁ χιρικήτης ο ἐν τῷ ἀρίστῳ δὲν ἐκτείνεται εἰς ω καίτοι προστεθῆ κατάληξις ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένη ὡς καὶ εἰς τὰ παράγωγα.

Ἄρπίζω, παρ. ἤρπαζον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἄρπασμαι καὶ ἄρπασω, ἀόρ. ἤρπασα, παρσ. ἄρπασας ἔχω, ὑπερσ. ἤρπασκειν. Παθ. ἄρπάζομαι, παρσ. ἤρπαζόμην, μέσ. ἀόρ. ἤρπασάμην, παθ. μέλλ. ἄρπασθήσομαι, παθ. μέλλ. β'. ἄρπαγήσομαι, παθ. ἀόρ. α'. ἤρπασθην, παθ. ἀόρ. β'. ἤρπαγην, παρσ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἤρπασμην καὶ ἤρπασμένους ἦν. Ρημ. ἄρπαγή, ἄρπαγή, ἄρπᾶξ, ἄρπασμα, ἄρπασμα, ἀρπαστός, ἄρπαστός, ἄρπαστός, ἄρπαστής, ἄρπαστήρ, θηλ. ἄρπαστειον, ἄρπαστός.

Σημ. Θέμα *ἀρπαγ-* και τῆ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ἀρπαγ} + j + \omega$, *ἀρπάξω* τὸ γ μετὰ τοῦ j ἐτροπήει εἰς $\zeta = \text{ἀρπάξω}$ ἃ τὸ τοῦ *ἀρπάξω* λέγεται και περιφραστικῶς *ἀρπαγῆν ποιῶμαι*. Συνώνυμα τῶ *ἀρπάξω* εἶναι τὰ: *δράττομαι, ἐπιλαμβάνομαι, ἔχομαι*. Τὸ *ἀρπάξω* ἀπαντιᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναρπάξω, ἀφαρπάξω, διαρπάξω, εἰσαρπάξω, καθαρπάξω, προαρπάξω, προαναρπάξω, συναρπάξω, ὑφαρπάξω*.

Ἄρρωστέω-ῶ (γίνομαι ἢ εἶμαι ἄρρωστος), παρτ. ἤρρωστον, μέλλ. ἄρρωσ ἦσω, ἄρω. ἤρρωστησα, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφρ. *νοσῶ, ἀσθενῶ, κάμνω, ἄρρωστος εἰμι, ἄρρωστος γίνομαι, ἄρρώστως διάκειμαι, ἄρρώστημα συμβαίνει μοι, ἀσθενής εἰμι*. Ρημ. Ἄρρώστημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄρρωστος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, ἐκ δὲ τοῦ *ἄρρωστος* γίνεται *ἄρρωστία* (= νόσος, ἀσθένεια), τὸ δὲ *ἄρρωστος* γίνεται ἐκ τοῦ *α* στερητικοῦ και *ζῶννυμι*.

Ἄρτιω-ω (αρτιῶ, ἐξαρτιῶ) ὁ ἐνεστώζ πᾶντοτε σύνθετος, μέλλ. ἀρτήσω, ἄορ. ἤρτησα, παρκ. ἀρτήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρτήσας εἶχον. Παθ. και μέσ. ἀρτῶμαι, μέσ. μέλλ. ἀρτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤρτησάμην, παρκ. ἤρτημαι, ὑπερσ. ἤρτημην. Ρημ. ἀρτιῆν, ἐξάρτημα, παράρτημα, προσάρτησις, ἐξάρτησις, ἀνάρτησις, ἀρτητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄρτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *τολμῶ* ἐκ τοῦ *τόλμη*, τὸ δὲ *ἄρτος* ἐκ τοῦ *αἶρω*. Συνώνυμα τῶ *ἀρτῶ* εἶναι τὰ: *αἰωρῶ, αἰωρίζω, αἶρω, μετεωρίζω, κερμάννυμι*. Τὸ ἀρτῶ ἀπαντιᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαρτῶ, ἀναρτῶ, ἐπαρτῶ, ἐξαρτῶ, καταρτῶ, προσαρτῶ, συναρτῶ*.

Ἄρτύω (συναρμόζω, βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ) πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως *ἐξ* και *κατά-* ἐξαρτύω, παρκ. ἐξήρτυον. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *εὐτερερίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐπισκευάζω* (και παρὰ τοῖς μεταγ. ἀπαντιῶσιν: μέλλ. ἀρτύσω, ἄορ. ἤρτυσα, παρκ. ἤρτυκα). Παθ. και μέσ. ἐξήρτυόμην, παρκ. ἐξήρτυόμην, μέσ. μέλλ. ἐξαρτύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐξήρτυσάμην, παθ. ἄορ. ἐξήρτυθήν, παρκ. ἐξήρτυμαι, ὑπερσ. ἐξήρτυμην. Ρημ. ἄρτυσις, ἄρτυμα, ἄρτυτιῆρ, ἄρτυτός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἢ *ἀρτύς* γεν. -τός (φιλία, σύμβασις). Θέμα: *ἀρτυ-*, τὸ δὲ *ἀρτύς* ἐκ τοῦ *αἶρω*.

Ἄρύτω και ἄρύω (ἀντιῶ), παρκ. ἤρυον, ἄορ. ἤρυσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *ἀντιῶ, ἐξάγω, ἀνασύρω*, Μέσ. ἀρύτομαι και μέσ. ἄορ. ἤρυσάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *κτιῶμαι, πορίζομαι, κερδαίνω* Ρημ. ἄρυστις, ἄρυστιῆρ και ἄρυστιῆρ, ἄρυσταινα (= χαλκοῦν σκεῦος, δι' οὗ ἔχρον ἔλαιον εἰς τοὺς λίχνους), ἄρυστέον.

Σημ. Θέμα *ἄρυ-* και *ἄρυσ*. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ *υ* εἶναι βραχὺς πανταχοῦ.

Ἄρχω (1) κάμνω πρῶτος ἀρχήν, 2) ἐξουσιάζω), παρκ. ἤρχον, μέλλ. ἄρξω, ἄορ. ἤρξα, παρκ. ἄρξας ἔχω, ὑπερσ. ἄρξας εἶχον. Παθ. και μέσ. ἄρχομαι, παρκ. ἤρχόμην, μέσ. μέλλ. και ὡς παθ. ἄρξομαι,

παῖδ. ἄορ. ἤρχθην, παῖδ. μέλλ. ἀρχθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤρξιμην, παρκ. ἤρχμα, ὑπερσ. ἤρχμην. Ρημ. ἀρχή, ἀναρχτος, ἀρχτεόν, ἔναρξις.

Σημ. Θέμα *ἀρχ-ἄρχω* τοῦ λόγου (=κάνω ἀρχήν τοῦ λόγου καὶ ἐξακολουθεῖ ἄλλος), *ἄρχομαι* τοῦ λόγου (=ἀρχίζω ἐγώ καὶ ἐξακολουθῶ ὁ ἴδιος μέχει πέρματος. Ἐντὶ τοῦ *ἀρχω*—κάνω ἄρχήν, λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἀρχήν τινος ποιοῦμαι* καὶ παθ. *ἀρχή τινος γίγνεται*. Συνώνυμα τοῦ *ἀρχω* (—ἐξουσιάζω) εἶναι τὰ: *ταγεῦω*, *ἀνάσσω*, *βασιλεύω*, *δυναστεύω* κρατῶ, *δεσπόζω* ἡγεμονεύω, *ἡγοῦμαι*, *τυραννεύω*, *τυραννῶ*, *ταγός* εἰμι. Τὸ *ἀρχω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπάρχωμαι* *διάρχω*, *ἐνάρχωμαι*, *ἐξάρχω*, *ἐπάρχω*, *κατάρχω*, *προάρχω*, *προσπάρχω* *προϋπάρχω*, *συγκατάρχωμαι*, *ὑπάρχω*.

Ἀσεβέω-ῶ (εἰμὶ ἀσεβής), παρκ. ἡσίβουν, μέλλ. ἀσεβής εἶσομαι, ἄορ. ἡσέβησα, παρκ. ἡσεβήκα, ὑπερσ. ἡσεβήκειν. Παῖδ. ἀσεβοῦμαι, παῖδ. ἄορ. ἡσεβήθην, παρκ. ἡσεβήθαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: *ἀσεβής* εἰμι ἢ *ἀσεβής γίνομαι*. Ρημ. ἀσίβημα.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀσεβής*, τὸ δὲ *ἀσεβής* ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ *σέβω* ἐκ δὲ τοῦ *ἀσεβής* γίνεται καὶ τὸ ἀφρημένον *ἀσεβεία*.

Ἀσθενέω-ῶ (εἰμὶ ἀσθενής), παρκ. ἡσθένουν, μέλλ. ἀσθενής εἶσομαι, ἄορ. ἡσθένησα, παρκ. ἀσθενής γέγονα, ὑπερσ. ἀσθενής ἐγγόνειν. Τα δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: *ποιῶ τινα ἀσθενῆ*.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀσθενής*, τὸ δὲ *ἀσθενής* ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ *σθένος* ἐκ δὲ τοῦ *ἀσθενής* γίνεται καὶ τὸ ἀφρημένον *ἀσθένεια*. Συνώνυμα τῷ *ἀσθενῶ* εἶναι τὰ: *ἀσθενής* εἰμι *ἀσθένειά* ἐστὶ μοι, *νοσῶ*, *ἀρρωστῶ*, *κάνω*.

Ἀσθενώ-ῶ (κάνω τινα ἀσθενῆ, ἀδύνατον), μέλλ. ἀσθενώσω. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: *ποιῶ τινα ἀσθενῆ*.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἀσθενής* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πληρῶ ἐκ τοῦ *πλήρης*.

Ἀσκέω-ῶ (γυμνάζω), παρκ. ἡσκουν, μέλλ. ἀσκήσω, ἄορ. ἡσκησα, παρκ. ἡσκηκα, ὑπερσ. ἡσκήκειν. Παῖδ. ἀσκοῦμαι, παρκ. ἡσκούμην, μέσ. ἄορ. ἡσκησθμην, παῖδ. μέλλ. ἀσκηθήσομαι, παῖδ. ἄορ. ἡσκήθην, παρκ. ἡσκημαι, ὑπερσ. ἡσκήμην. Ρημ. ἀσκησις, ἄσκημα, ἀσκητής, ἀσκητός, ἀσκητέος, ἀσκητικός, ἀνάσκητος.

Σημ. Θέμα *ἀσκε-*. Ἐντὶ τοῦ *ἀσκῶ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἀσκησιν παρέχω τινί* καὶ ἐντὶ τοῦ *ἀσκοῦμαι*: *ἀσκησιν ποιοῦμαι* καὶ *ἀσκητής* εἰμί τινος. Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφερεται ἀναλελυμένως: *ἀσκῶ ἐμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *ἀσκῶ* εἶναι τὰ: *μελετῶ*, *μελέτην ποιοῦμαι* *διὰ φροντίδος* *ἔχω*, *φροντίζω*, *ἐπιμελοῦμαι* *μεριμνῶ*, *θεραπεύω*, *κήδομαι*, *ἐπεξεργάζομαι*. Τὸ *ἀσκῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διασκῶ*, *ἐνασκῶ*, *ἐξασκῶ*, *ἐπασκῶ*, *προασκῶ*, *συνασκῶ*.

Ἄσμενος (χαίρων, ἀγαπῶν, εὐχαριστημένος) μετοχὴ τοῦ παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει ῥήματος *ἀνδάνω* (=ἄρεσκω). Πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *ἡδομαι*. *ἡδονὴν παρέχω τινί*, *ἡδονὴν ἐμποιῶ τινί*. *Εὐφραίνομαι*, *χαίρω*, *ἀγάλλομαι*, *γέγηθα*, *τέρπομαι*. *εὐθυμοῦμαι*, δι' ἡδονῆς *ἔχω*, *ἡδομένω* μοί ἐστι.

Σημ. Θέμα *ἀδ-* τὸ ὀδοντόφονον πρὸ τοῦ *μ* τῆς καταλήξεως -μενος τρέπεται εἰς *σ* *ἄδμενος*—*ἄσμενος*, ἢς μετοχῆς τὰ παραθετικά εἶναι: *ἄσμενέστερος*, *ἄσμενέστατος* καὶ *ἄσμενώτερος*, *ἄσμενώτατος* καὶ *ἄσμεναίτερος* καὶ *ἄσμεναίτατος*. τοῦ δὲ ἐπιρ. *ἄσμένως* τὰ παραθετικά εἶναι: *ἄσμενέστερον*, *ἄσμενέστατα* *ἄσμεναίτερον*, *ἄσμεναίτατα*.

Ἀσπάζομαι (ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως, ἐναγκαλίζομαι, περιπτυσσομαι, χαιρετίζω, φιλῶ). ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθήσεως, παρτ. ἡσπαζόμεην, μέσ. μέλλ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἀορ. ἡσπασάμην, παθ. μέλλ. ἀσπασθήσομαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνώνυμων **περιπτύσσομαι**, **φιλῶ**, **ἀγαπῶ**, **προσαγορεύω**. Ρημ. ἄσπασμα, ἀσπαστή, ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστής, ἀσπάσιος (ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τὸ κύριον ὄνομα Ἀσπασία), ἐπιρ. ἀσπασίως.

Σημ. Θέμα *ἀσπαδ-* (καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ *σπῶ*—ἐλκω καὶ τοῦ στερητικοῦ *α*-) καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος—*ἀσπαδ*+*j*+ομαι—*ἀσπάζομαι*. Τὸ *ἀσπάζομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντασπάζομαι* *κατασπάζομαι* *προσασπάζομαι*, *συνασπάζομαι* *ὑπερασπάζομαι*.

Ἀστράπτω (ἀστράφτω, πέμπω ἀστράπας, λάμπω) παρτ. ἡστραπιον. μέλλ. ἀστράψω, ἀορ. ἡστραψα. Ρημ. ἀστραπή (ἐξ οὗ ἀστραπαῖος, ἐπιρ. ἀστραπηδόν).

Σημ. Θέμα *ἀστραπ-* τῇ προσλήφει τοῦ προσφύματος τ—*ἀστράπ*+*τ*+ω—*ἀστράπτω*. Τὸ *ἀστράπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπαστράπτω*, *διαστράπτω*, *ἐξαστράπτω*.

Ἄτακτέω-ῶ (εἶμιαι ἄτακτος, ἀκατάστατος, διάγω βίον ἄτακτον) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: *ἄτακτός εἰμι*, *ἄτακτος γίγνομαι*, *ἀτάκτως ἔχω*. Παθ. *ἀταξία ἐστί*. Ρημ. ἀτάκτημα.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄτακτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρᾶτὸ ἐκ τοῦ κρᾶτος τὸ δὲ *ἄτακτος* ἐκ τοῦ στερητικοῦ *α* καὶ *τακτός*.

Ἀτιμίζω (ὑβρίζω, καταφρονῶ, δὲν τιμῶ, ἀφαιρῶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα), παρτ. ἡτίμαζον, μέλλ. ἀτιμῶσω, ἀορ. ἡτίμασα, παρτ. ἡτίμακα, ὑπερσ. ἡτιμάκειν. Παθ. ἀτιμίζομαι, παρτ. ἄτιμος ἦν, παθ. μέλλ. ἄτιμος ἔσομαι, καὶ ἀτιμασθήσομαι, παθ. ἀορ. ἡτιμάσθην, παρτ. ἡτίμασμα, ὑπερσ. ἡτιμάσθην. Ρημ. ἀτιμασμός, ἀτιμαστήρ, ἀτιμαστός, ἀτιμαστέος, ἀτιμαστέον.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄτιμος*, τὸ δὲ *ἄτιμος* ἐκ τοῦ στερητικοῦ *α* καὶ *τιμή*, τὸ δὲ *τιμή* ἐκ τοῦ *τίω*. Θέμα *ἀτιμαδ*+*j*+ω—*ἀτιμάζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω (ἐκ τοῦ λιθάς). Ἄντι τοῦ *ἀτιμάζω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *εἰς ἀτιμίαν καθίστημι* τινα. Παθ. *ἀτιμῶς εἰμι*. Συνώνυμα τῷ *ἀτιμάζω* εἶναι τὰ: *ὑβρίζω*, *προπηλακίζω*, *ὀνειδίζω* *καταφρονῶ* *λοιδορῶ*, *μέμφομαι*.

Ἀτιμώω-ῶ (καθιστῶ τινα ἄτιμον, στερῶ τινα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων), παρτ. ἡτίμουν, μέλλ. ἀτιμώσω, ἀορ. ἡτίμωσα, παρτ. ἡτίμωκα, ὑπερσ. ἡτιμώκειν. Παθ. ἀτιμῶμαι, ὑπερσ. ἡτιμώμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἡτιμώσομαι. Ρημ. ἀτιμώσις, ἀτιμώτιον.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἄτιμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *δηλῶ*

ἐκ τοῦ δῆλος, τό δὲ ἄτιμος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ τιμή. Ἀντί τοῦ ἄτιμῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἄτιμόν τινα ποιοῦμαι, ἄτιμόν τινα καθίστημι, παθ. ἄτιμός εἰμι. ἀτιμία ζημιοῦμαι.

Ἀττικίζω (λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων, ὁμιλῶ ἀττικιστί, ἢ μιμοῦμαι τὰ ἦθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν), παρτ. ἠτικίζον, μέλλ. ἀττικῶ, ἀόρ. ἠτικίσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: ἀττικιστί λέγω, ἀττικιστί λαλῶ. Ρημ. ἀττικιστής, ἀττικισμός, ἀττικιστί, ἀττικίσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ Ἀττικός. Θέμα ἀττικιδ+ι+ω=ἀττικίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπής.

Ἄττω (κινεῖμαι μὲ ὀρμὴν), ἀόρ. ἤξα καὶ σύνθετον ἀνῆξα, ἐπῆξα, προσεῖξα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ποιητικοῦ αἴσσω.

Ἄτυχέω-ῶ (ἀμεταβ.: δὲν ἔχω τύχην, δυστυχῶ, ἀποτυγχίνω), παρτ. ἠτύχουν, μέλλ. ἀτυχήσω, ἀόρ. ἠτύχησα, παρκ. ἠτύχηκα, ὑπερσ. ἠτυχήκειν. Ἐκ τοῦ παθ. ἢ μετοχ. παθ. ἀόρ. τὰ ἀτυχηθέντια (=ἀτυχήματα, τὰ ἀτυχῶςπραχθέντια). μετοχ. παρκ. ἠτυχημένα, ὑπερσ. ἠτύχητο. Ρημ. ἀτύχημα, ἀτύχησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀτυχής κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τό δὲ ἀτυχής ἐκ τοῦ στερητικῶ α καὶ τύχη καὶ ἐκ τοῦ ἀτυχής γίνεται: ἀτυχία. Ἀντί τοῦ ἀτυχῶ λέγεται: ἀτυχής εἰμι, περιπίπτω ἀτυχήμασι, ἀτυχία μοι συμπίπτει καὶ μετβ. εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά. Συνώνυμα τῶ ἀτυχῶ εἶναι τὰ: δυστυχής εἰμι, κακῶς πράττω, κακοπαθῶ, κακοδαιμονῶ, κακοπραγῶ, κακοτυχῶ ἀπορῶ, ἐνδέομαι, πένομαι εἰς πενίαν καθίστημι.

Ἀυαίνομαι (ξηραίνομαι) παθ. παρτ. ἠυαίνομην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. αυανοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐξηράνθην καὶ ἐξηράνθην, παθ. μέλλ. αυανθήσομαι, παρκ. ἐξήρασμα ἢ ἐξήραμμα. Ρημ. αυήμος, αυάνσις, αυασμός (ξηρασία).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ αυός. Θέμα αυ- καὶ προσλήψει τῶν προσφυσμάτων αν καὶ ι- αυαν+ι+ομαι καὶ τῇ μεταθέσει τοῦ ι- αυαίνομαι. Συνώνυμα τῶ αυαίνομαι εἶναι τὰ: ξηραίνομαι ἀναψύχομαι, μαραίνομαι ἀποσβέννυμαι, ἐκλείπω.

Ἀυθαδέζομαι (εἶμαι ἢ γίνομαι αυθάδης, φέρομαι αυθαδῶς) ἀποτ. μέσον μόνον κατὰ μετοχ. αυθαδιζόμενος, καὶ μέσ. ἀόρ. αυθαδισάμενος. Ρημ. αυθαδισμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ αυθάδης, τό δὲ αυθάδης ἐκ τοῦ αυτός καὶ ἀνδάνω. Θέμα αυθαδιδ+ι+ομαι=αυθαδέζομαι.

Ἀυλέω-ῶ (παίζω τὸν αυλόν), παρτ. ἠύλουν, μέλλ. αυλήσω, ἢ τῶ αυλῶ χοίσομαι, ἀόρ. ἠύλησα, παρκ. αυλήσας ἔχω, ὑπερσ. αυλίσας εἶχον. Μέσ. αυλοῦμαι (=τέρπομαι, εὐχαιριστοῦμαι ἀκούων τὸν αυλόν) καὶ παθ. αυλοῦμαι (=πληροῦμαι ὑπὸ ἤχων αυλοῦ), παρτ. ἠυλούμην. Ρημ. αυλήσις, αυλήμα, αυλητής, αυλητρίς, αυλητήριον, αυλήτρια.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀβλός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ἀβλός ἐκ θέματος αF τοῦ ποιητικοῦ ῥήματος ἄ(F)ημι = ἄημι (=πνέω, φρῶ).

Ἀβλίζομαι (μανδρίζομαι, διανυκτερεύω ἐν ὑπαίθρῳ, στρατοπεδεύω ἐν ὑπαίθρῳ). Μέσ. ἀποθ. παρ. ηὐλίζομαι, μέσ. μέλ. ἀβλίσσομαι, παθ. ἄβρ. ὡς μέσ. ηὐλίσθη, μέσ. ἄβρ. ηὐλίσσῃ, παρ. ηὐλίσσομαι, ὑπερσ. ηὐλίσθη. Ρημ. ἀβλισμός, ἀβλισίς, ἀβλιστήριο, ἀβλιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀβλή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. Θέμα ἀναλογικόν: ἀβλιθ+ι+ομαι=ἀβλίζομαι. Συνώνυμα τῷ ἀβλίζομαι εἶναι τὰ: σηκάσομαι, στρατοπεδεύω συγκλείομαι. Τὸ ἀβλίζομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐναυλίζομαι, ἐξναυλίζομαι, ἐπανυλίζομαι καταυλίζομαι.

Ἀβξάνω καὶ ἀβξω (1) μεταβ. κίμνω τι μέγα, μεγεθύνω, 2) μεταβ. γίγνομαι μέγας, μεγαλώνω), παρ. ηὐξον, μέλλ. ἀβξήσω, ἄβρ. ηὐξῆσα, παρ. ηὐξῆκα, ὑπερσ. ηὐξῆκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀβξίνομαι καὶ ἀβξομαι, παρ. ηὐξανόμην καὶ ηὐξόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. ἀβξήσομαι, παθ. μέλλ. ἀβξήθησομαι, παθ. ἄβρ. καὶ ὡς μέσ. ηὐξήθη, παρ. ηὐξῆμαι, ὑπερσ. ηὐξήμην. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως: ἀβξάνω ἐμαυτόν. Ρημ. ἀβξη, ἀβξημα, ἀβξησις, ἀβξητής, ἀβξητός, ἀβξητέον.

Σημ. Θέμα ἀβγ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος σ—αῖξ- καὶ τῶν προσφυσμάτων —αν=αῖξάν- καὶ τοῦ ε=αῖξε—Συνώνυμα τῷ ἀβξάνω ἐπὶ μεταβ. σημασίας εἶναι τὰ: μεγαλύνω, μεγεθύνω μεγαλοποιῶ, μεγεθοποιῶ αἶρω ἐπὶ μέγα τῷ λόγῳ, αἶρω μείζον τῷ λόγῳ, αἶρω τῷ λόγῳ. Τὸ ἀβξάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐναυξάνω, ἐπανυξάνω, προαυξάνω, προσαυξάνω, συναυξάνω, ὑπεραυξάνω.

Ἀυτομολέω-ῶ (λιποτακτῶ. δραπετεύω ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ καταφεύγω εἰς τὸν ἐχθρόν), παρ. ηὐτομόλουν, μέλ. αὐτομολήσω, ἄβρ. ηὐτομολήσα, παρ. ηὐτομολήκα, ὑπερσ. ηὐτομολήκειν. Ρημ. αὐτομολήσις, αὐτομολητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ αὐτόμολος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ αὐτόμολος ἐκ τοῦ αὐτός καὶ μολεῖν (ἀορίστου β' τοῦ βλώσκω (=ἔρχομαι). Ἀντὶ τοῦ αὐτομολῶ λέγεται καὶ αὐτομολία χωρῶ πρὸς τινα.

Ἀυτοσχεδιάζω (κίμνω τι ἐκ τοῦ προχείρου), μέλλ. αὐτοσχεδιάσω, ἄβρ. ηὐτοσχεδιάσα. Ρημ. αὐτοσχεδιασμός, αὐτοσχεδιαστής, αὐτοσχεδιάσμα, αὐτοσχεδιαστέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ αὐτοσχεδῖος, τὸ δὲ αὐτοσχεδῖος ἐκ τοῦ αὐτός καὶ σχέδιον, τὸ δὲ σχέδιον ἐκ τοῦ ἔχω.

Ἀῶω (ἰνάπτω, στεγνώνω) πάντοτε σύνθετον ἐναύω καὶ ὁ μέσ. ἄβρ. κατ' ἀπαρεμφ. ἐναύσασθαι ἀπαντᾷ. Ρημ. ἔναυσμα.

Σημ. Θέμα αυ-.

Ἀφανίζω (κίμνω τι ἀφανές, καταστρέφω), παρ. ἠφάνιζον, μέλλ. ἀφανιῶ, ἄβρ. ἠφάνισα, παρ. ἠφάνικα, ὑπερσ. ἠφάνικειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀφανίζομαι, παρατ. ἠφανίζομην, παθ. μέλλ. ἀφανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠφανίσθη, παρακ. ἠφάνισμαι, ὑπερσ. ἠφανίσμην. Ρημ. ἀφάνις, ἀφανιστής, ἀφανισμός, ἀφανιστέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀφανής, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. Θέμα ἀναλογικὸν ἀφανιδ+ι+ω=ἀφανίζω· τὸ δὲ ἀφανής ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ φαίνομαι. Συνώνυμα τῷ ἀφανίζω εἶναι τὰ : ἀπόλλυμι ἀποβάλλω, φθείρω.

Ἐφικνέομαι-οὔμαι (σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ἰκνέομαι-οὔμαι=ἔρχομαι, φθάνω εἰς τόπον τινά). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμεταβ. σημασ. παρατ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλλ. ἀφίξομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀφικόμην, ὑποτ. ἀφίκωμαι, εὐκτ. ἀφικόμην, προστ. ἀφικουῦ-έσθω, ἀπαρεμφ. ἀφικέσθαι, μετοχ. ἀφικόμενος-μένη-μένον, παρακ. ἀφίγμαι, ἀφίξει, ἀφίχται, ἀφίγμεθα, ἀφίχθε, ἀφίγμενοι εἰσί, προστ. ἀφίξο, ἀφίχθω, ἀπαρεμ. ἀφίχθαι, ὑπερσ. ἀφίγμην, ἀφίξο, ἀφίχτο. Ρημ. ἀφίξις.

Σημ. Θέμα ἀφικ καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος νε=ἀφικνε-. Συνώνυμα τῷ ἀφικνούμαι εἶναι τὰ : ἀφίξιν ποιοῦμαι, παραγίγνομαι, ἔρχομαι φθάνω, καθήκω, διήκω.

Ἐφροντιστέω-ῶ (δὲν φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ. Ρημ. ἀφροντιστός, ἀφροντιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀφροντις, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ἀφροντις ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ φροντίς. Τὸ ἀφροντιστῶ ἐκφέρεται καὶ περιφραστικῶς ἀφροντίς εἰμι, ἀφροντίστως ἔχω.

Ἐφυλακτέω-ῶ (δὲν φυλάττω, ἀμελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀμελῶ, οὐ φροντίζω.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ἀφύλακτος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ φυλακτός.

Ἐχαριστέω-ῶ (εἶμαι ἀχάριστος, δὲν κάμνω χάριν εἰς κανένα). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. κατὰ μετοχ. ἀχαριστήσας. Παθ. ἀχαριστοῦμαι (=ὀφίσταμαι ἀχαριστίαν παρὰ τινος).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχάριστος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ἀχάριστος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ χαρίζομαι. Τὸ ἀχαριστῶ ἐκφέρεται καὶ περιφραστικῶς: ἀχάριστός εἰμι, ἀχαριστῶς ἔχω.

Ἐχθομαι (εἶμαι φορτωμένος, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι). Ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ., παρακ. ἠχθόμην, μέσ. μέλλ. ἀχθέσομαι, παθ. μέλλ. ἀχθεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠχθέσθη, παρακ. ἠχθεσμαι, καὶ λελύθημαι, ὑπερσ. ἠχθέσμην καὶ ἐλελυτήμην. Ρημ. ἀχθηδών.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἄχθος (=βάρος). Θέμα ἀχθ-καὶ ἀχθεσ-Συνώνυμα τῷ ἀχθομαι εἶναι τὰ : βαρύνομαι, ἀνιάμαι λυποῦμαι θλίβομαι, χαλεπῶς φέρω, ἀθυμῶ, ἀλγῶ, ἀγανακτῶ, ἀσχάλλω. Τὸ ἀχθομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : συνάχθομαι (=συλλυποῦμαι).

Ἐψευδέω-ῶ (δὲν ψεύδομαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀψευδῆς, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός, τὸ δὲ ἀψευδῆς ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ ψεῦδος.

Ψευδέω-ῶ (ἀνοίγω μάχην, δίδω ἀφορμὴν εἰς μάχην). Μόνον κατ' ἔνεστ. ἀπαντᾷ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀψίμαχος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός τὸ δὲ ἀψίμαχος, ἐκ τοῦ ἄπτω καὶ μάχομαι.

B

Βαδίζω (πορεύομαι βραδέως, περιπατῶ), παρατ. ἐβάδιζον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάδισα, παρακ. βεβάδικα καὶ πεπόρευμαι, ὑπερσ. ἐβεβαδίκειν καὶ ἐπεπορεύμην. Ρημ. βάδισις, βαδισμός, βαδιστής, βαδιστός, βαδιστέον.

Σημ. Θέμα βαδ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος βαδ+j+ω=βαδίζω. Συνώνυμα τῷ βαδίζω εἶναι τὰ: *βαίνω, πορεύομαι, ἔρχομαι ὀδεύω, ὀδοιπορῶ, στείχω, βλώσχω*. Τὸ βαδίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαβαδίζω, προσβαδίζω, συμβαδίζω*.

Βαθύνω (κάμνω τι βαθύ), παρατ. ἐβάθυνον, μέλλ. βαθυνῶ, ἀόρ. ἐβάθυνα, (ἀπαρεμφ. βαθῦναι), παρκ. βαθύ τι πεποίηκα καὶ βεβάθυγκα, ὑπερσ. βαθύ τι ἐπεποιήκειν. Παθ. βαθύνομαι, παρακ. βεβάθυθηται, ὑπερσ. ἐβεβάθυθητο καὶ ἐβεβάθυστο. Ρημ. βάθυσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ βαθύς, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμύνω ἐκ τοῦ ἀμύνη. Θέμα ἀναλογικόν, βαθυν+j+ω=βαθύνω. Συνώνυμα τῷ βαθύνω εἶναι τὰ: *βαθύ τι ποιῶ, ἐμβαθύνω, εἰς βάθος διήκω, κοιλαίνω*. Τὸ βαθύνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐμβαθύνω*.

Βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι), παρατ. ἐβαῖνον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. βήσομαι, ἀόρ. β' ἔνεργ. ἔβην, ὑποτ. βῶ, βῆς, εὐκτ. βάην, προστ. βῆθι, βήτω, ἀπαρεμφ. βῆναι, μετοχ. βάς, ἀόρ. α' μεταβ. ἐν τῇ προστ. ὑπερβησάτω, παρακ. βέβηκα, ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Παθ. *βαίνομαι* παθ. ἀόρ. ἐβάθη, παθ. μέλλ. βαθήσομαι, παρακ. βέβομαι τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *πορεύομαι, ἔρχομαι*. Ρημ. βάσις, βῆμα, βμός, βακτηρία, βαθμός, βάθρον, ἢ βάθος, βάδην, ἀπο-βάθρα, δια-βάτης, δια-βήτης, βατός, ἀδιάβατος, διαβατός, ὑπερβατός, διαβατέος, ὑπερβατέος.

Σημ. Θέμα βεν-βα-βαν καὶ j τὸ πρόσφμμα βαγ+j+ω τὸ j μετατίθεται =βαίνω. Ὁ ἀόρ. β' σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς μι ρήματα. Συνώνυμα τῷ βαίνω εἶναι τὰ: *βαδίζω, πορεύομαι, ὀδεύω, ὀδοιπορῶ, στείχω, βλώσχω*. Τὸ βαίνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀμφιβαίνω, ἀναβαίνω, ἀντιβαίνω, ἀντιδιαβαίνω, ἀποβαίνω, διαβαίνω, εἰσβαίνω, ἐκβαίνω, ἐμβαίνω, ἐπαναβαίνω, ἐπεμβαίνω, ἐπεισβαίνω, ἐπεκβαίνω, ἐπιδιαβαίνω, ἐπικαταβαίνω, καταβαίνω, μεταβαίνω, παραβαίνω, παρεκβαίνω, περιβαίνω, προβαίνω, προσεμβαίνω, προσβαίνω, προδιαβαίνω, συμβαίνω, συναναβαίνω, συνδιαβαίνω, ὑπερβαίνω ὑποβαίνω, ὑποκαταβαίνω*.

Βῆλλω (ὀπίτω, ἀκονίζω, ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ κτύπημα, κτυπῶ μακροθῆν, εὐστοχῶ, καταβάλλω), παρατ. ἔβαλλον, μέλλ. βαλῶ, ἀόρ. β' ἔβαλον, παρακ. βέβληκα, ὑπερσ. ἐβεβλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. βάλλομαι, παρατ. ἐβαλλόμην, μέσ. μέλλ. βαλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐβαλόμην, παθ.

μέλλ. βληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβλήθην, παρακ. βέβλημαι (ἢ εὐκτ. τοῦ παρακ. ἐκφέρεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς, βεβλήμην, —ἦο—ἦτο) ὑπερσ. ἐβεβλήμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. βεβλήσομαι, καὶ βεβλημένος ἔσομαι. Ρημ. βολή, βέλος, βελόνη, βολίς, βλήμα; βαλβίς, βόλος, βλωμός, βλητήρ, (ὑπο)βολεύς, βλήδην, ἀποβλητός, μεταβλητέος, ἀποβλητέον.

Σημ. Θέμα βελ-βλ-βάλ καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j $βάλ+j+ω$ τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ $λ=βάλλω$. Τὸ $βάλλω$ ὅταν σημαίη κτυπῶ ἔχει παθ. τὸ $πάθ.$ τὸ $βάλλομαι$, ὅταν δὲ σημαίη ῥίπτω κάτω ἔχει παθ. τὸ $πίπτω$. Τὸ $βάλλω$ λέγεται ἐπὶ τοῦ κτυπῶ τινα μακρόθεν διὰ τινος, ἐπὶ δὲ τοῦ κτυπῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τινος εἶναι τὰ: $παίω$ καὶ $πατάσσω$. Συνώνυμα τῷ $βάλλω$ εἶναι τὰ: $ῥίπτω$ καὶ $ἵμι$. Τὸ $βάλλω$ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: $ἀναβάλλω$, $ἀντεμβάλλω$, $ἀντιβάλλω$, $ἀνθυποβάλλω$, $ἀνθυπερβάλλω$, $ἀντι-παραβάλλω$ $ἀποβάλλω$, $διαβάλλω$, $εἰσβάλλω$, $ἐκβάλλω$, $ἐμβάλλω$, $ἐπεμ-βάλλω$, $ἐπιβάλλω$ $ἐπικαταβάλλω$, $καταβάλλω$, $μεταβάλλω$ $παραβάλλω$, $παρακαταβάλλω$ $περιβάλλω$, $προβάλλω$ $προεμβάλλω$ $προπαραβάλλω$, $προσβάλλω$, $προσπεριβάλλω$, $συμβάλλω$ $συνδιαβάλλω$ $συνεμβάλλω$, $ὑπερ-βάλλω$, $ὑποβάλλω$.

Βάπτω (βουτῶ, βιάπτω, χρωματίζω), παρακ. ἔβαπτον, μέλλ. βιάψω, ἄορ. ἔβαψα παρακ. βιάψας ἔχω, ὑπερσ. βιάψας εἶχον. Παθ. βάπτομαι, παρακ. ἐβαπτόμην, μέσ. μέλλ. βιάψομαι, μέσ. ἄορ. ἐβαψάμην, παθ. μέλλ. β' βαψήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐβιάφην καὶ α' ἐβιάφην, παρακ. βέβαμμαι, ὑπερσ. ἐβεβιάμην. Ρημ. βιάψις, βαψή, βαφεύς, βιάμμα. ἔμβαμμα, βαπτός.

Σημ. Θέμα βαψ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $t=βαψ-τ$, τὸ χειλόφωνον $φ$ πρὸς τοῦ ὀδοντοφώνου $τ$ γίνεται ὁμόφθονον $π=βάπτω$. Συνώνυμα τῷ $βάπτω$ εἶναι τὰ: $καταδύω$ $χρωματίζω$ $χρῶννυμι$, $μελαινῶ$, $ὑπογράφω$. Τὸ $βάπτω$ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως $ἐν=ἐμβάπτω$ (βουτῶ τι μέσα εἰς τι).

Βαρβαρίζω (μιμοῦμαι τὰ ἦθη τῶν βαρβάρων ἢ ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν βαρβάρων), μόνον ὁ ἐνεστώς εὐχρηστος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ $βάρβαρος$ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ $ἐλπίζω$ ἐκ τοῦ $ἐλπίς$. Θέμα ἀναλογικὸν $βαρβαριδ+j+ω=βαρβαρίζω$.

Βαρύνω (δίδω βάρος, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ), παρακ. ἐβάρυνον, μέλλ. βαρυνῶ, ἄορ. ἐβάρυνα, παρακ. βάρος δέδωκα, ὑπερσ. βάρος ἐδεδώκειν. Παθ. βαρύνομαι, παρακ. ἐβαρυνόμην, παθ. μέλλ. βαρυνθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐβαρύνθην, παρακ. βεβάρημαι, ὑπερσ. ἐβεβαρήμην. Ρημ. βάρημα, βάρησις, βάρυνσις, βαρυντικός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ $βαρῶς$ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ $ἀμύνω$ ἐκ τοῦ $ἀμύνη$. (Θέμα ἀναλογικὸν $βαρυν-$) ὁ δὲ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐκ τοῦ θέματος $βαρε$. Συνώνυμα τῷ $βαρύνω$ εἶναι τὰ: $βαρῶ$ $τι$ $καθίστημι$, $βάρος$ $δίδωμι$, $ἐνοχλῶ$, $δυσαρεστῶ$.

Βασανίζω (δοκιμάζω, διακρίνω, ἔξετάζω), παρακ. ἐβασάνιζον, μέλλ. βασανιῶ, ἄορ. ἐβασάνισα, παρακ. βασανιστῆς γέγονα, ὑπερσ. βασανιστῆς ἐγεγόνειν. Παθ. βασανίζομαι, (ἀνακρίνομαι, ἐλέγχομαι, δοκιμάζομαι), παρακ. ἐβασανίζομην, παθ. μέλλ. βασανισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβασανίσθην, παρακ. βεβασάνισμαι, ὑπερσ. ἐβεβασανίσμην, μετ'

ὀλίγ. μέλλ. βεβασανισμένος ἔσομαι. Ρημ. ἀβασάνιστος, βασανιστέος, βασανιστέον, βασανιστής, ἢ βασανιστήρ.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ *βάσανος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*, (θέμα ἀναλογικὸν *βασανιδ+j+ω* = *βασανίζω*). Συνώνυμα τῷ *βασανίζω* εἶναι τὰ: *βάσανον λαμβάνω τινός*, *βάσανον ἔχω τινός*, *βάσανον ποιούμαι*, *βασάνω χρῶμαι*, *βασανιστής γίνομαι*, *στρεβλῶ κατατρώχω*, *κακῶ λυπῶ*, *ταλαιπωρῶ*.

Βασίλευω (εἶμαι βασιλεύς), παρ. *ἐβασίλευον*, μέλλ. *βασιλεύσω*, ἄορ. *ἐβασίλευσα*, παρ. *βασιλεὺς γέγονα*, ὑπερσ. *βασιλεὺς ἔγγόνοιεν*. Παθ. *βασιλεύομαι*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *ταγεύω*, *ταγός εἰμι*, *ἄρχω*, *δυναστεύω*, *δεσπόζω*, *κρατῶ*, *ἡγεμονεύω*, *ἡγοῦμαι*, *τυραννεύω*, *τυραννῶ*. Τὸ *βασιλεύω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *βασιλεὺς εἰμι*, *βασιλεὺς γίνομαι*. Ρημ. *βασιλεία*, *βασιλευτός*, *ἀβασίλευτος*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βασιλεύς* τὸ δὲ *βασιλεύς* ἐκ τοῦ *βά(βαίνω)* καὶ *λεύω*.

Βεβαιόω-ῶ (βεβαιώνω, ἀσφαλίζω, στερεώνω, πιστοποιῶ), παρ. *ἐβεβαίουν*, μέλλ. *βεβαιώσω*, ἄορ. *ἐβεβαίωσα*, παρ. *βέβαιόν τι καθίστηκα*. Παθ. καὶ Μεσ. *βεβαιοῦμαι*, παρ. *ἐβεβαιούμην*, μέσ. μέλλ. *βεβαιώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐβεβαιωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐβεβαιώθην*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *βέβαιόν τι καθίστημι*, *κρατύνω*, *πιστοποιούμαι*, *κυρῶ*, *ἐμπεδῶ*, *στερεῶ*, *στηρίζω*. Ρημ. *Βεβαίωσις*, *βεβαίωμα*, *βεβαιωτής*, *βεβαιωτέον*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βέβαιος*, τὸ δὲ *βέβαιος* ἐκ τοῦ *βαίνω* μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ *βεβα-* καὶ ἡ κατάληξις *ιος* = *βέβαιος*.

Βήττω καὶ βήσσω (βήχω), παρ. *ἐβηττον*, μέλλ. *βήξω*, ἄορ. *ἐβηξα*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βήξ* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος *j* *βηχ+j+ω* = *βήττω* (τὸ *j* μετὰ τοῦ *χ* γίνεται δύο *ττ* ἢ δύο *σσ*).

Βεβάζομαι (ὡς μέσ. στενοχωρῶ, πιέζω βαρέως, ἐπιτυγχάνω τι διὰ τῆς βίας· ὡς παθ. στενοχωροῦμαι, πιέζομαι, ἀναγκάζομαι.) Ἀποθ. μετὰ μέσης καὶ παθ. διαθέσεως, παρ. *ἐβιαζόμην*, μέσ. μέλλ. *βιάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐβιασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐβιάσθην*, παρ. *βεβίασμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβιάομην*. Ρημ. *βιασμός*, *βιστής*, *βιαστός*, *βιαστέον*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βία*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *βιαδ+j+ομαι* = *βιάζομαι*). Τὸ μὲν μέσον *βιάζομαι* λέγεται καὶ περιφρ. *βία χρῶμαι*· τὸ δὲ παθ. *βιάζομαι*, *βίαια πάσχω* καὶ *βίαίον τι πάσχω*. Τὸ *βιάζομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποβιάζομαι*, *διαβιάζομαι*, *εἰσβιάζομαι*, *καταβιάζομαι*, *προβιάζομαι* *προσβιάζομαι*.

Βεβάζω (ἀναβιβάζω). Μόνον σύνθετον ἀπαντᾷ—*βιβάζω*, παρ. *ἐβίβαζον*, μέλλ. *συννηρημ. βιβῶ—ᾶς* κ.λ.π. ἄορ. *ἐβίβασα*, παρ. *βιβάσας ἔχω*, ὑπερσ. *βιβάσας εἶχον*. Παθ. καὶ μέσ. *βιβάζομαι*, μέσ. μέλλ. *βιβῶμαι—ᾶ—ᾶται*, μέσ. ἄορ. *ἐβιβασάμην*, παθ. μέλλ. *βιβασθήσομαι*,

παθ. ἄορ. ἐβ-βιάσθην, παρκ. βεβίβασμαι, ὑπερσ. ἐβεβιάσθην. Ρημ. βίβασις, βιβαστής, ἀναβιβαστέον.

Σημ. Θέμα βad καὶ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ=βιβάδ καὶ j τὸ πρόσφωμα=βιβad+j+ω, τὸ j μετὰ δ γίνεται ζ=βιβάζω. Συνώνυμα τῷ βιβάζω εἶναι τὰ: ἀνάγω, ἀνατίθην: ἀναφέρω. Τὸ βιβάζω ἀπιντῆ παρὰ τοῖς πε-
 ζοῖς πάντοτε σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναβιβάζω ἀνταναβιβάζω ἀπο-
 βιβάζω, ἀντεμβιβάζω, διαβιβάζω, εἰσβιβάζω, ἐκβιβάζω, ἐμβιβάζω ἐπανα-
 βιβάζω, ἐπιβιβάζω, καταβιβάζω, μεταβιβάζω, μετεκβιβάζω, μετεμβιβάζω,
 προβιβάζω προσβιβάζω, συνεκβιβάζω, συνεμβιβάζω, συμβιβάζω, συν-
 διαβάζω ἕὑπερβιβάζω, ὑποβιβάζω.

Ἐβρώσκω (τρῶγω). παρτ. ἐβίβρωσκον, μέσ. μέλλ. μετὰ ἐνεργ. διαθ. βρώσσομαι, ἄορ. ἔβρωσα καὶ β' ἔβρων, παρακ. βέβρωκα, ὑπερσ. ἐβεβρώκειν. Παθ. βιβρώσκομαι, παρτ. ἐβιβρωσκόμην, παθ. μέλλ. βρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβρώθην, παρκ. βέβρωμαι, ὑπερσ. ἐβεβρώμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. βεβρώσομαι. Τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ **ἐσθίω**. Ρημ. βρωσις, βρώμα, βρώμη, βρωτήρ, βρωτός, βρωτικός, βρώσιμος, βρωτέος.

Σημ. Θέμα βρω- καὶ διὰ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ=βιβρω- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος -σκ=βιβρώ-σκ-ω. Τὸ βιβρώσκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποβιβρώσκω διαβιβρώσκω, καταβιβρώσκο.

Ἐβιοτεύω (ζῶ) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. βιοτεύσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ζῶ καὶ βιω. Ρημ. βιοτή, βιοτεία, βιότευμα, βιοτικός, ἀποχειροβίωτος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βίωτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Τὸ βιοτεύω λέγεται καὶ περιφραστικῶς τὸν βίον ποιοῦμαι, τὴν βιοτὴν ἔχω.

Ἐβιώω-ω (ζῶ) ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. ἔλλείπονσιν ἀναπληρούμενοι ὑπὸ τοῦ βιοτεύω καὶ ζῶ, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι, ἄορ. ἀ' ἐβίωσα, ἄορ. β' ἐβίων, ὑποτ. βιω, βιῶς, βιῶ, κλπ. εὐκτ. βιώην, κλπ. προστακτ. βιώθι—ώτω, ἀπαρέμφ. βιώναι, μετοχ. βιούς—οὔσα—όν, παρακ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Παθ. καὶ μέσ. βιοῖμαι, παρτ. ἐβιοῖμην, παθ. μέλλ. βιωθήσομαι, παρκ. βεβιώται. Πάντα τὰ λοιπὰ ἔλλείπουσι. Ρημ. βίωσις, βιωτός, ἀβιώτος, βιωτέος, βιωτέον, βιώσιμος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βίος, (ὁ παρτ. ἐβίουν μεταγ.). Συνώνυμα τῷ βιω εἶναι τὰ: ζῶ, βιοτεύω, τὸν βίον ποιοῦμαι, βίος ἔστι μοι, τὴν βιοτὴν ἔχω, διατῶμαι, διάγω διατρίβω. Τὸ βιω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναβιω διαβιω ἐπιβιω καταβιω, συμβιω.

Ἐβώσκομαι 1] ἀμεταβ. ἀναζῶ, ζωντανεύω, 2] μετβ. ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ), ἀποθ. πάντοτε σύνθετον ἀναβιώσκομαι, παρατ. ἀνεβιωσκόμην, μέσ. μέλλ. ἀναβιώσομαι, καὶ σπαν. ἐνεργ. βιώσω, μέσ. ἄορ. ἀνεβιωσάμην, ἐπὶ δὲ ἀμετβ. σημ. ἄορ. ἀνεβίων, παρκ. βεβίωμαι, ὑπερσ. ἐβεβιώμην.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βίος (θέμα βιω- τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος -σκ-βιω+σκ+ομαι=βιώσκομαι). Συνώνυμα τῷ βιώσκομαι εἶναι τὰ: ἀναζῶ, ἀναζωῶ (-όω), ζωοποιῶ.

Βλακεύω (εἶμαι βλάξ, φέρομαι ὡς βλάξ, ἀμελῶ, πρῶττον τι ἀμελῶς), ἀόρ. ἐβλάκευσα, πάντα δὲ τὸ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **βλάξ εἰμι**, **ἀμελῶ**, **ὀφθνυμῶ**, **ὄκνῶ**. Ρημ. βλακεία, βλάκευμα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βλάξ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Τὸ βλακεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **καταβλακεύω**.

Βλάπτω (προξενῶ βλάβην, καταστρέφω, ἔξασθενίζω), παρτ. ἐβλαπτον, μέλλ. βλάψω, ἀόρ. ἐβλαψα, παρκ. βέβλαψα, ὑπερσ. ἐβεβλάψειν. Παθ. βλάπτομαι, παρτ. ἐβλαπτόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. βλάψομαι, παθ. μέλλ. β' βλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐβλάβηθη καὶ β' ἐβλάβην, παρακ. βέβλαμμαι, ὑπερσ. ἐβεβλάμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. βεβλάψομαι. Ρημ. βλάβη, βλάβης, βλάβος, βλαπτικός, βλαπτήριος.

Σημ. Τὸ θέμα **βλαβ-** τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος τ καὶ τῇ τροπῇ τοῦ β εἰς τὸ ὁμόπουν π=βλάπτο. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: **βλάπτο ἐμαντόν**. Συνώνυμα τῷ βλάπτω εἶναι τὰ: **βλάβην παρέχομαί τινι**, **λυμáινομαι**, **φθείρω**, **δηῶ**, **λωβῶμαι**, **κακῶ**, **κακουργῶ**. Τὸ βλάπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **καταβλάπτο**.

Βλαστίνω (ἐκβάλλω βλαστόν), παρτ. ἐβλάστανον, μέλλ. βλαστήσω, ἀόρ. β' ἐβλαστον καὶ α' ἐβλάστησα, παρκ. ἐβλάστηκα καὶ βεβλάστηκα, ὑπερσ. ἐβλαστήκειν, καὶ ἐβεβλαστήκειν. Ρημ. βλάστησις, βλάστημα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βλαστός. Θέμα **βλαστ-** καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος αν— καὶ ε— **βλαстан—** καὶ **βλαστε—**. Τὸ βλαστάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **ἀναβλαστάνω**, **διαβλαστάνω**, **ἐπιβλαστάνω**, **παραβλαστάνω**.

Βλασφημέω-ῶ (ὕβριζω), παρτ. ἐβλασφήμουν, μέλλ. βλασφημήσω, ἀόρ. ἐβλασφήμησα, παρακ. βεβλασφήμηκα. Ρημ. βλασφημητέος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βλάσφημος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ βλάσφημος ἐκ τοῦ βλάπτο καὶ φήμη. Τὸ βλασφημῶ λέγεται καὶ ἀναλελυμένως: **βλασφημίας ποιῶμαι εἰς τινα**.

Βλέπω (διευθύνω, ὀπίτω τὰ βλέμματα ἢ τὴν προσοχὴν μου πρὸς τι, παρατηρῶ), παρτ. ἐβλεπον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βλέφομαι, ἀόρ. ἐβλεψα, παρκ. βέβλεψα καὶ ἐόρακα, ὑπερσ. ἐβεβλέφειν καὶ ἐωράκειν. Παθ. βλέπομαι, παθ. ἀόρ. ἐβλέφθη, παρκ. βέβλεμμαι, ὑπερσ. ἐβεβλέμην. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **ὄρω**, **θεῶμαι**, **ἀθρῶ**, **θεωρῶ**. Ρημ. βλέμμα, βλέψις, βλέφαρον, βλεφαρίς, βλεπτέος, περιβλεπτός.

Σημ. Θέμα **βλέπ-** Συνώνυμα τῷ βλέπω (στρέφω τὰ βλέμματα) εἶναι τὰ: **ὄρω** (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν), **θεῶμαι** (βλέπω μετὰ προσοχῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον), **ἀθρῶ** (=έω), **θεωρῶ**. Τὸ βλέπω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: **ἀναβλέπω**, **ἀντιβλέπω**, **ἀποβλέπω**, **διαβλέπω**, **ἐμβλέπω**, **ἐπιβλέπω**, **περιβλέπω**, **προβλέπω**, **προσβλέπω**, **ὑποβλέπω** (=ἀγριοκυττάζω).

Βλίττω (τρυνῶ τὰς μελίσσας, ἀφαιρῶ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων) ἀόρ. ἐβλισσα, παθ. ἐνεστ. βλίττεται. Τὰ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Θέμα *βλιτ*— και προσλήπει τοῦ προσφύματος $j = βλιτ + j + ω = βλίτω$.

Βλώσχω (ἔρχομαι, πορεύομαι), ἄορ. β' ἔμολον, ὑποτ. μόλωσι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ποιητικά και ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *βαίνω, βαδίζω, ἐρχομαι, πορεύομαι, ὄδεύω, ὄδοιπορῶ*. Ρημ. αὐτόμολος (= λιποτάκτης), ἀντιμολία και ἀντιμολία (— δίκη καθ' ἣν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι παρουσιάζονται).

Σημ. Θέμα *μολ*— και κατὰ μετὰθεσιν *μλο=βλω*— και προσλήπει τοῦ προσφύματος —*σχ*— βλώσχω.

Βοάω· ὦ (ἐπὶ ἐμφύχων, φωνάζω, κραυγάζω, ἐπὶ ἀψύχων— ἦχῶ, ἀνιηχῶ), παρ. ἐβῶων, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι, ἄορ. ἐβόησα, παρ. βοήν πεποίηκα ἢ παρέσχησα, ὑπερσ. βοήν ἐπεποιήκειν, ἢ παρεσχέκειν. Μέσ. βοῶμαι, παρ. ἐβῶομην, παιθ. ἄορ. ἐβοήθην, παιθ. παρ. βεβόημαι (διαβεβόηται) Ρημ. βόησις, βόημα, βοητής, βοητός, διαβόητος, περιβόητος, ἐπιβόητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βοή*. Συνώνυμα τῷ *βοῶ* εἶναι τὰ: *βοῆ* χρωμαι, *βοήν παρέχω, βοήν ποιῶ, βοῶς ἐνεργάζομαι, κραυγάζω, γεγωνίσκω, ἦχῶ*. Παθ. *βοή γίνεται*. Τὸ *βοῶ* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναβοῶ, ἀντιβοῶ, διαβοῶ, ἐπιβοῶ, ἐμβοῶ, ἐκβοῶ καταβοῶ, παραβοῶ, συμβοῶ*.

Βοηθέω· ὦ (τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς ὑπεράσπισιν τινος, ὑπερασπίζω), παρ. ἐβοήθουν, μέλλ. βοηθήσω, ἄορ. ἐβοήθησα, παρ. βεβοήθηκα, ὑπερσ. ἐβεβοηθήκειν. Παθ. βοηθοῦμαι (δέχομαι, λαμβάνω βοήθειαν), παρ. ἐβοηθούμην, μέλλ. βοηθήσομαι, παιθ. ἄορ. ἐβοηθήθην, παρ. βεβοήθημαι, ὑπερσ. ἐβεβοηθήμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *βοηθός τινι καθίσταμαι, βοηθείας τινὲ ποιῶμαι* (τούτων παιθητ. *βοηθείας τυγχάνω παρά τινος, βοηθὸν ἔχω τινά, ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικουρῶ, λυσιτελῶ, τιμωρῶ*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται και ἀναλελυμένως: *βοηθῶ ἐμαντῶ*. Ρημ. βοήθημα, ἀβοήθητος, βοηθητικός, βοηθητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βοηθός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *βοηθός* ἐκ τοῦ *βοή* και *θέω*. Τὸ *βοηθῶ* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιβοηθῶ, ἐκβοηθῶ, ἐπεκβοηθῶ, παραβοηθῶ προσβοηθῶ συμβοηθῶ*.

Βόσχω (ὀδηγῶ εἰς βοσκὴν, τρέφω, περιποιῶμαι, φυάττω πρόβατα), παρ. ἐβοσκον, μέλλ. βοσκήσω, ἄορ. ἐβόσκησα. Παθ. κοί μέσ. βόσκομαι, μέσ. μέλλ. βοσκήσομαι, παιθ. ἄορ. ἐβοσκήθην. Ρημ. βόσκησις, βόσκημα, βοτός, μηλόβοτος, βοσκητέον.

Σημ. Θέμα *βο*— και τῇ προσλήπει τῶν προσφύματων —*σχ*— και *ε*— *βοσκ*— και *βοσκε*—.

Βουθυτέω· ὦ (θυσιάζω, σφάζω βοῦν). παρ. ἐβουθύτουν, μέλλ. βουθυτίσω ἢ βοῦν θύσω, ἄορ. ἐβουθύτησα, παρ. βεβουθύτηκα ὑπερσ. ἐβεβουθητήκειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βουθύτης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ*

ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ βουθύτης ἐκ τοῦ βουῖν καὶ θύω ἐκ δὲ τοῦ βυθύτης γίνεται καὶ βουθυσία. Συνώνυμα τῷ βουθυτῶ εἶναι τὰ: θύω σφαγιάζομαι, καθιερεύω, ὀλοκαντέω—ῶ καὶ ὀλοκαντόω—ῶ.

Βουλεύω (εἶμαι βουλευτής, σκέπτομαι, συμβουλεύω), παρατ. ἐβούλευον, μέλλ. βουλεύσω, ἄορ. ἐβούλευσα, παρακ. βεβούλευκα, ὑπερσ. ἐβεβουλεύκην. Παθ. καὶ μέσ. βουλευόμαι, παρατ. ἐβουλευόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθητ. βουλευσομαι, μέσ. ἄορ. ἐβουλευσάμην, παθ. ἄορ. ἐβουλευθήην, παρακ. βεβούλευμαι, ὑπερσ. ἐβεβουλεύμην. Ρημ. βούλευσις, βούλευμα, βουλευτής, βουλευτήριον, βουλευτικός, βουλευτέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεσθαι ἐκ τοῦ βουλή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῷ βουλεύω εἶναι τὰ: βουλευτής εἶμι σκοπῶ, σκοποῦμαι ἐνθυμοῦμαι, διαλογίζομαι ἐννοῶ, παραινῶ, νουθετῶ εἰσηγοῦμαι, διδάσκω. Τὸ βουλεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιβουλεύω, ἀντεπιβουλεύω, διαβουλεύω, ἐπιβουλεύω, μεταβουλεύω, προβουλεύω προεπιβουλεύω συμβουλεύω. Ἐντὶ τοῦ συμβουλεύω τινί, λέγεται καὶ συμβουλήν ποιοῦμαι, σύμβουλος γίγνομαι τινί τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. συμβουλεύομαι τινι λέγεται καὶ: συμβούλω τινί χρώμαι, σύμβουλον ποιοῦμαι.

Βουλόμαι (ἐν νῶ ἔχω, θέλω, ἐπιθυμῶ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρατ. ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, μέσ. μέλλ. βουλήσομαι, παθ. μέλλ. βουληθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐβουλήθην καὶ ἠβουλήθην, παρακ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἐβεβουλήμην. Ρημ. βούλησις, βούλημα, βουλητός, βουλητέος.

Σημ. Θέμα βόλ— λαμβάνει τὸ πρόσφρημα j, ὅπερ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ ἐξ οὗ βόλλομαι τὸ ἐν λ ἀπλοποιεῖται καὶ τὸ ο ἐκτείνεται ἀναπληρωματικῶς εἰς ου=βούλομαι. Τὸ βούλομαι λαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὴν χρονικὴν ἀφῆσιν κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἠθέλον τοῦ ἐθέλω. Συνώνυμα τῷ βούλομαι εἶναι τὰ: ἐθέλω ἢ θέλω, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιποθῶ, γλίχομαι. Τὸ βούλομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, συμβούλομαι.

Βραβεύω (δίδω βραβεῖον), μέλλ. βραβεύσω, παθ. βραβεύομαι, παθ. ἄορ. ἐβραβεύθην. Ρημ. βραβευτής, βραβευσις.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βραβεύς. Τὸ βραβεύομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: καταβραβεύομαι. Συνώνυμα τῷ βραβεύω εἶναι τὰ: γεραίρω, τιμῶ.

Βραδύνω (ἄργοπορῶ), παρατ. ἐβραδύνων, μέλλ. βραδυνῶ, ἄορ. ἐβραδύνα, παρακ. βεβραδύνα, ὑπερσ. ἐβεβραδύκην. Παθ. βραδύνεται.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ βραδύς. Ἐντὶ τοῦ βραδύνω λέγεται καὶ βραδύς εἶμι. Συνώνυμα τῷ βραδύνω εἶναι τὰ: μέλλω, χρονίζω, διατρίβω, χρονοτριβῶ.

Βρέχω (ὕαντίζω, μουσκεύω, ὑγραίνω, ὕπτω βροχίν), παρατ. ἐβρεχον, μέλλ. βρέξω, ἄορ. ἐβρεξα, παρακ. βρέξας ἔχω, ὑπερσ. βρέξας εἶχον. Παθ. βρέχομαι, παρατ. ἐβρεχόμην, παθ. μέλλ. α' βρεχθήσομαι καὶ β' βραχθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐβρέχθην, καὶ β' ἐβράχην, παρακ. βέβρεγμα, ὑπερσ. ἐβεβρέγμην. Ρημ. βρέξις, βροχή, βρέγμα, ἄβροχος, διάβροχος, βρεχτέον.

Σημ. Θέμα *βρεχ*—Τὸ *βρέχω* ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσώπως: *βρέχει* (=πίπτει βροχή), *ἔβρεχε* (=ἐπιπτε βροχή). Συνώνυμα τῷ *βρέχω* εἶναι τὰ: *ἄρδω*, *ἄρδεύω*, *ὑδρεύω*, *ὕγραίνω*, *ποτίζω*, *ξάινω*, *δέυω*, *νοτίζω*, *τέγγω* ὕω.

Βροντιάω-ῶ (ποιητ. καὶ μεταγενέστερον), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐνεβροντήθην καὶ παρκακ. ἐμβεβρόντημαι. Ρημ. ἐμβρόντητος, βρόντημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βροντή*, τὸ δὲ *βροντή*, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ *βρέμω* (=βοῦζω).

Βρυχάομαι-ῶμαι (ὠρύομαι, οὔρλιαζω, μουγκρίζω), παρτ. ἐβρυχώμην, μέσ. μέλλ. βρυχήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐβρυχήθην, μέσ. ἀόρ. ἀνεβρυχησάμην. Ρημ. βρυχητής, βρυχή, βρύχημα, βρυγμός, βρυχηθμός, βρυχητέος.

Σημ. Θέμα *βρυχα*—

Βρύω (εἶμαι γεμᾶτος) μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ. Ρημ. βρύσις.

Σημ. Θέμα *βρυ*—τὸ *ν* πανταχοῦ βραχύ.

Βωμολογεύομαι (εἶμαι βωμολόγος, κινῶ τὸν γέλωτα). Ἀποθ. ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατ' ἐνεστώτα. Ρημ. βωμολόγευμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *βωμολόγος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*.

Γ

Γανῶω-ῶ (γαυάλλω, γανῶνω). Τὸ ἐνεργ. εὐχρηστόν παρὰ μεταγ. Παθ. γανούμαι, παθ. ἀόρ. ἐγανώθην, παρκακ. γεγάνωμα. Ρημ. γάνωσις, γάνωμα, γανωτός.

Σημ. Θέμα *Γανο*—

Γάνυμαι (φαιδρύνομαι, χαίρω), παρκακ. γεγάνωμα (ἐκ τοῦ μεταγ. *γανῶω-ῶ* (γανῶνω)).

Σημ. Θέμα *γα-* καὶ προσλήψαι τοῦ προσφύματος—*νυ* = *γα+νυ+μαι* = *γάνυμαι*.

Γαυρίζω-ῶ (καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι), ἀόρ. ἐγαυρίασα. Μέσ. γαυριῶμαι μόνον. Ρημ. γαυρίασμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γαῦρος* (=ὑπερήφανος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *τιμῶ* ἐκ τοῦ *τιμῆ*.

Γαυρόομαι-οὔμαι (φουστῶνω, ὑπερηφανεύομαι), ἀποθ. μόνον ἐνεστώς καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. κατὰ μετοχ. ἐπιγαυρωθείς.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γαῦρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *δουλοῦμαι* ἐκ τοῦ *δοῦλος*.

Γεγωνέω-ῶ καὶ γεγωνίσκω (φωνάζω μεγαλοφώνως), παρτ. ἐγεγώνουν, μέλλ. γεγωνήσω, ἀόρ. ἐγεγώνησα, παρκακ. β' γέγονα, μετὰ σημ. ἐνεστ. ὑπερσ. ἐγεγόνειν, μετὰ σημ. παρτ. Τὰ δὲ ἄλλα ἀνακληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων *βοῶ*, *κράζω*, *κραυγάζω*, *κραυγῆν ποιῶ*, *κραυγῆ χρῶμαι*, *βοῆ χρῶμαι*, *βοῆν παρέχω*, *βοᾶς ἐνεργάζομαι*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γεωνή* (= ὀμιλία) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

Γειτονεύω καὶ **γειτονεύω-ῶ** καὶ **γειτνιάω-ῶ** (γειτνιάζω, εἶμαι γείτων), παρ. ἐγειτόνουν. Ρημ. γειτόνημα, γειτνιάσμα, γειτόνευσις, γειτόνησις, γειτνιάσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γείτων* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεὺς* καὶ πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

Γελῶω-ῶ παρ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. γελῶσομαι καὶ γελῶσω, ἄορ. ἐγέλασα, παρκ. γελῶσας ἔχω, ὑπερσ. γελῶσας εἶχον. Παθ. καταγελῶμαι, παθ. ἄορ. ἐγελῶσθην, παθ. μέλλ. γελῶσθήσομαι, παρκ. γεγέλασμαι. Ρημ. γέλως (ἔξ οὗ γελῶσις), γέλασμα, γελαστής, γελαστός, γελαστέος, ὑπερκαταγέλαστος.

Σημ. Θέμα *γελασ+ω* = *γελῶω-γελῶω*. Τὸ *γελῶω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναγελῶω, διαγελῶω, ἐκγελῶω ἐπιγελῶω, ἐπεγγελῶω, καταγελῶω προσγελῶω, ὑπογελῶω*.

Γελωτοποιεῶω-ῶ (προξενῶω γέλωτα). εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνεστώσ, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν: *γέλωτα ποιῶω, γέλωτα παρέχωω, ποιῶω τινα γελῶων*. Ρημ. γελωτοποίησις, γελωτοποίημα, γελωτοποιητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γελωτοποιός*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶω* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *γελωτοποιός* ἐκ τοῦ *γέλως* καὶ *ποιῶω*.

Γεμίζω (μετβ. γεμίω, κάμνω τι γεμίωτον), παρ. ἐγέμιζον, μέλλ. γεμιῶω, ἄορ. ἐγέμισα· παρκ. πεπλήρωκα, ὑπερσ. ἐπεπλήρωκειν. Μέσ. γεμίσομαι, παρ. ἐπληροῦμην, μέσ. μέλλ. πληρῶσομαι, παθ. μέλλ. πληρωθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπληρωσάμην. παθ. ἄορ. ἐγεμίσθην, παρκ. γεγέμισμαι, ὑπερσ. ἐγεγεμίσμην. Ρημ. γέμισμα, γεμιστός.

Σημ. Θέμα *γεμ-* καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*. (θέμα ἀναλογικόν *γεμιδ+ι+ω* = *γεμίζω*. Τὸ μὲν *γέμω* ἀμετάβατον, τὸ δὲ *γεμίζω* μεταβατικόν. Συνώνυμα τῷ *γεμίζω* εἶναι τὰ: *πληρῶω, ἐμπίμπλημι*. Τὸ *γεμίσομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ὑπεργεμίσομαι*.

Γέμω (ἀμετβ. εἶμαι γεμίωτος). παρ. ἔγεμον.

Σημ. Θέμα *γεμ-*. Τὸ *γέμω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ὑπεργέμω*.

Γενεαλογεῶω-ῶ (ἀπαριθμῶω τὴν γενεάν τινος), ἄορ. ἐγενεαλόγησα. Παθ. γενεαλογοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐγενεαλογήθην, παρκ. γεγενεαλόγημαι. Ρημ. γενεαλόγημα.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ *γενεαλόγος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶω* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *γενεαλόγος* ἐκ τοῦ *γενεά* καὶ *λέγω*.

Γενεῖασκω (ἀρχίζω νὰ βγάζω γένεια) Ἐνεργ. Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γένειον* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *σκ-* καὶ τὸ *γένειον* ὑποκοριστικόν τοῦ *γένυς*.

Γενεῖάω-ῶ (ἔχω, τρέφω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *ἔχω γένειον*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γένειον*.

Γενειάζω (προσκιῶμαι γένεια, φθάνω εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν), εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστώτα σύνθετον: **ὑπογενειάζω** (= παρακαλῶ τινα ἀπτόμενος τοῦ γενείου αὐτοῦ).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γένειον* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *γενειαδ*+*j*+*ω*=*γενειάζω*).

Γεννώ-ῶ (παράγω, γεννῶ), παρατ. ἐγέννων, μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα, παρακ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν. Παθ. καὶ μέσ. γεννώμαι, παρατ. ἐγεννώμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. γεννήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγγεννησάμην, παθ. μέλλ. γεννηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγεννήθην, παρακ. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγεννήμην. Ρημ. γέννημα, γέννησις, γεννήτης ἢ γεννητήρ (θηλ. γεννήτειρα), γεννητής, γεννήτωρ, γεννητός, ἀγέννητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ποιητικοῦ *γέννα* (= *γεννεά*). Τὸ *γεννώ* κυριολεκτεῖται ἐπὶ ἀνδρὸς, ἐπὶ γυναικὸς δὲ *τίκτω*.

Γεραίρω (τιμῶ, βραβεύω). παρατ. ἐγέραιρον, μέλλ. γεραρῶ, ἀόρ. ἀ' γέρας ἔδωκά τινι ἢ ἐγέριτρα καὶ ἐγέραρα, ἀόρ. β' ἐγέραρον, παρακ. γέρας δέδωκα, ὑπερσ. γέρας ἔδεδόκειν. Παθ. γεραίρομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ **γέρα λαμβάνω**.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γέρας* (= βραβεῖον). Θέμα *γεραρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *γεραρ*+*j*+*ω* τὸ *j* μετὰ τοῦ πρὸ τοῦ *χα-* ρακτιῆρος *a* συναφρεῖται εἰς *αι*=*γεραίρω*. Συνώνυμα τῷ *γεραίρω* εἶναι τὰ: *γέρας ἢ γέρα δίδωμι* (παθ. *γέρα λαμβάνω*, *γέρα δέχομαι ἢ λαγχάνω*, *γέρα ἐστίν ἐμοί ὑπό τινος*), *βραβεύω*, *τιμῶ*. Τὸ *γεραίρω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐπιγεραίρω* (= τιμῶ τινα ἐπὶ τινι).

Γεύω (δίδω εἰς τινα νὰ γευθῆ τι, δίδω γεῖμα, φιλεύω τινά), παρατ. ἔγευον, μέλλ. γεύσω, ἀόρ. ἔγευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *ἐστιῶ ἢ εὐωχῶ*. Μέσ. γεύομαι παρατ. ἐγεύομην, μέσ. μέλλ. γεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγευσάμην, παθ. ἀόρ. ἐγεύθην, παθ. μέλλ. γευθήσομαι, παρακ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγεγεύμην. Ρημ. γεῦσις, γεῖμα, γευστήριον, γευστός, ἄγευστος, γευστίον.

Σημ. Θέμα *γευσ-* ἐκ τοῦ ὁποίου *γευ-*. Συνώνυμα τῷ *γεύω* εἶναι τὰ: *ε-* *σθίω*, *τρῶγω*, *ἐστιῶ* *εὐωχῶ*, *βιβρώσκω*. Τὸ *γεύομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀπογεύομαι*.

Γεωμετρέω-ῶ (εἶμαι γεωμέτρης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς ἀπαντᾷ

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γεωμέτρης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

Γεωργέω-ῶ (καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἶμαι γεωργός), παρατ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώρησα, παρακ. γεωργήσας ἔχω, ὑπερσ. γεωργήσας εἶχον. Παθ. γεωργοῦμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *τὴν γῆν ἐργάζομαι*, *γεωργίας ἐπιμελοῦμαι*, *ἀρῶ* (—*ῶ*), *ἀροτριῶ*, *ἀροτριάζω*. Ρημ. γεώργημα, γεώργησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γεωργός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

Γήθω ἢ Γηθέω-ῶ (χαίρω, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι) μόνον ὁ

παρακ. γέγηθα μετά σημασίας ἐνεστώτος, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου *χαίρω*. Ρημ. Γῆθος, γηθόσυνος (ἐκ τοῦ ὁποίου γηθοσύνη καὶ τὸ ἐπίρρημα γηθοσύνης).

Σημ. Θέμα *γηθ-*. Συνώνυμα τῷ *γῆθω* εἶναι *τά*: *χαίρω, χαρὰν ἔχω, περὶ χαρῆς εἶμι, ἡδομαι, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι*.

Γηράσκω (ἀμειβ. = γίγνομαι γέρον, γηράζω, ἀμειβ. = κáιμνω τινὰ νὰ γηράσῃ) καὶ **γηράω-ω** τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον κατ. ἀπαρεμφ. **γηρᾶν**, καὶ κατὰ μετοχ. καταγηρῶν, παρατ. ἐγήρασκον, μέλλ. γηροῖσω καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. γηράσομαι, ἀόρ. ἐγήρασα, καὶ β' ἐγήραν (κατ' ἀπαρεμφ. μόνον γηράναι), παρακ. γεγήρακα, ὑπερσ. ἐγεγηράκειν. Ρημ. γήρασις ἢ γήρανσις, γήραμα, ἀγήρατος.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ *γῆρας* τὸ *γηράω-ω* καὶ ἐκ τοῦ θέματος *γηρα-* τὸ ἀναρκετικὸν *γηράσκω* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *σκ-*. Τὸ *γηράσκω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπογηράσκω, ἐγγηράσκω, καταγηράσκω, προγηράσκω, συγγηράσκω, ὑπεργηράσκω, ὑπογηράσκω*.

Γηροτροφέω-ω (τρέφω τινὰ κατὰ τὸ γῆρας, γηροκομῶ), μέλλ. γηροτροφήσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἐκ τοῦ **γηροβοσκῶς γίγνομαι**. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγηροτροφήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἐκ τοῦ **γηροβοσκῶν τυγχάνω**.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *γηροτρόφος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Τὸ δὲ *γηροτρόφος* ἐκ τοῦ *γῆρας* καὶ *τρέφω*. Συνώνυμον τῷ *γηροτροφέω* εἶναι τὸ: **γηροβοσκῶ**.

Γεγνομαι (γίνομαι) ἀποθ. οὐδ. παρατ. ἐγιγνόμην, μέσ. μέλλ. γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα καὶ γεγονώς εἶμι καὶ γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν, καὶ γεγονώς ἦν καὶ ἐγεγενήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. γεγονώς ἔσομαι καὶ γεγενημένος ἔσομαι Ρημ. γένος, γενεά, γόνος, γονή, γένεσις, γονεύς, γενέτης ἢ γενετήρ, (θηλ. γενέτειρα) γενέθλιος, γενητός, ἀγένητος.

Σημ. Θέμα *γεν-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *ε-* = *γενε* καὶ ἀσθεν. *γν* καὶ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ *γινν*. Ὁ παρακ. *γέγονα* καὶ ὁ ὑπερσ. *ἐγεγόνειν* χρησιμεύουσι καὶ ὡς τοιοῦτοι χρόνοι τοῦ *εἶμι*. Τὸ *γίνομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπογίνομαι, διαγίνομαι, ἐγγίνομαι, ἐπιγίνομαι, περιγίνομαι, παραγίνομαι, προσγίνομαι, συγγίνομαι, ὑπεργίνομαι, ὑπογίνομαι*.

Γεγνώσκω (γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω, ἀποφασίζω), παρατ. ἐγίνωσκον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι, ἀόρ. β' ἔγγων, ἔποτακτ. γνώγνως, γνώ κλπ. εὐκτ. γνώθην, προστ. γνώθι—γνώτω, κλπ. ἀπαρεμφ. γνώσθαι, μετοχ. γνώους, κλπ. παρακ. ἔγγωκα, ὑπερσ. ἔγγώκειν καὶ ἔγνωκώς ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἔγνωκώς ἔσομαι. Παθ. γιννώσσομαι, παρατ. ἐγιννωσκόμην, παθ. μέλλ. γνωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνώσθην, παρακ. ἔγνωσμαι, ὑπερσ. ἐγνώσμην. Τὸ μέσον αὐτολαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: **γιννώσκω ἑμαυτόν**. Ρημ. γνώσις, διάγνωσις, γνώμη, συγνώμη, γνώστης, γνωστήρ, γνώμων, γνωστός, ἄγνωστος, γνωστέος.

Σημ. Θέμα *γνω-* καὶ μετ' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ τοῦ προσφύματος *σκ-* = *γιννώσκω*. Ἀντὶ τοῦ *γιννώσκω* (= φρονῶ, δοξάζω), λέγεται καὶ

περιφραστικῶς: γνώμην ἔχω, γνώμην ποιοῦμαι, γνώμας ποιοῦμαι, ἀντί τοῦ: ταῦτά γινώσκω λέγεται περιφραστικῶς: τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχομαι, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Τὸ γινώσκω ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας: ἔχω γνώσιν, γνωρίζω, ἔχει συνώνυμα τὰ: οἶδα, ἐπίσταμαι, καταμανθάνω, ἐπαίω, αἰσθάνομαι ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας: κρῖνω, ἀποφασίζω ἔχει συνώνυμα τὰ: φρονῶ, δοξάζω. Τὸ γινώσκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναγινώσκω, ἀπογινώσκω, διαγινώσκω, ἐπαναγινώσκω, ἐπιγινώσκω, καταγινώσκω, μεταγινώσκω μεταναγινώσκω, παραναγινώσκω, προγινώσκω, προδιαγινώσκω, προκαταγινώσκω, προσαναγινώσκω, προσκαταγινώσκω, συγγινώσκω.

Ἐλίχομαι (ἐπιθυμῶ). ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, παρ. ἐγλιχόμεν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐφίεμαι, δρέγομαι, ἐπιθυμῶ, θέλω, βούλομαι, ποθῶ, ἐπιποθῶ.

Σημ. Θέμα γλιτ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος σκ γλι-σκ+ομαι = γλίχομαι.

Ἐλυκαίνω (κίμνω τι γλυκύ), μέλλ. γλυκανῶ, ἀόρ. ἐγλύκανα. Παθ. γλυκαίνομαι, παθ. μέλλ. γλυκανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγλυκάνθην, παρ. γεγλύκασμαι. Ρημ. γλύκασμα, γλύκανσις, γλυκασμός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ γλυκός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαίνω ἐκ τοῦ μέλας. Θέμα ἀναλογικόν: γλυκαν+ι+ω=γλυκαίνω.

Ἐλύφω (σκαλίζω λίθους διὰ γλυφίδος, βασιουλῶνο), παρ. ἐγλυφον, μέλλ. γλύψω, ἀόρ. ἐγλυψα, παρ. ἐγλυφα ἢ γέγλυφα. Παθ. ἐγλυψομαι, παρ. ἐγλυμμα ἢ γέγλυμμα, παθ. ἀόρ. β' ἐγλύφην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: —ξέω, ξύω, ἐγχαράσσω, ἐγκολάπτω Ρημ. γλύπτεις, γλύμμα, γλυφή, γλυφίς, γλυφεῖον, γλυπτῆρ, γλύφανον, γλυπτός, τοζογλύφος.

Σημ. Θέμα γλυφ-.

Ἐγνωρίζω (καθιστῶ τι γνωστόν), παρ. ἐγνωρίζον, μέλλ. γνωριῶ, ἀόρ. ἐγνωρίσα, παρ. ἐγνωρίκα, ὑπερσ. ἐγνωρίζειν. Παθ. γνωρίζομαι, παρ. ἐγνωρίζομαι, παθ. μέλλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνωρίσθην, παρ. ἐγνωρίσμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμεν. Ρημ. γνώρισις γνωριστής, γνώρισμα, γνωρισμός, γνώριμος, ἀγνωριστος, γνωριστέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ θέματος γνωριδ- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίζω=γνωριδ+ι+ω τὸ ι μετὰ τοῦ δ γίνεται ξ=γνωρίζω. Συνώνυμα τῆ γνωρίζω εἶναι τὰ: γινώσκω, οἶδα, ἐπίσταμαι, καταμανθάνω. Τὸ γνωρίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναγνωρίζω.

Ἐγοητεύω (ἀπαίω, κολακεύω), ἀόρ. ἐγοήτευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: γόης εἰμί. Παθ. γοητεύομαι, ἀόρ. ἐγοητεύθην, παρ. γεγοήτευμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀπαίω, πλανῶ, κολακεύω, φενακίζω, μαγεύω. Ρημ. γοήτευσις, γοητευτής, γοητεία, γοήτευμα, δυσγοήτευτος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ γόης γεν. γόητος (=μάγος, ἀπατεῶν) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς.

Ἐράζω (γράφω), παρ. ἐγραφον, μέλλ. γράψω, ἀόρ. ἐγραψα, παρ. γέγραφα, ὑπερσ. ἐγεγράφειν καὶ γεγραφώς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. γράφομαι, παρ. ἐγραφόμεν, μέσ. μέλλ. γράψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγρα-

ψάμην, παθ. μέλλ. β' γραφήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐγράφην, παρακ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην καὶ γεγραμμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. γεγράφομαι καὶ γεγραμμένος ἔσομαι. Ρημ. γραφή, γραφεύς, γραμμή, γραίμα, γραφίς, γραπτός, γραπτεός, γραπτεόν. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς εὐρίσκειται καὶ περιφραστικῶς: **γράφω ἑμαυτόν**. Τὸ **γράφομαι τινά τινος** (φόνου, αἰσχροκερδείας) Ἀττικὸς δικανικὸς ὄρος (=καταγγέλλω ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον ἕνεκα φόνου, αἰσχροκερδείας).

Σημ. Θέμα **γραφ-**. Τὸ **γράφω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἀναγράφω, ἀντεγγράφω, ἀντεπιγράφω, ἀντιγράφω ἀπογράφω, διαγράφω ἐγγράφω, εἰσγράφω ἐκγράφω, ἐπιγράφω, καταγράφω, μεταγράφω, παραγράφω, περιγράφω προγράφω προσαπογράφω προσπαραγράφω, συγράφω ὑπογράφω**.

Γρύζω (γρυλίζω, μουρμουρίζω), παρατ. ἔγρυζον, μέλλ. γρυΐξω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. γρυΐξομαι, ἀόρ. ἔγρυξα, παρακ. γρυΐξας ἔχω, ὑπερσ. γρυΐξας εἶχον. Ρημ. γρυγιμός, γρυκτός, ἄγρυκτος, ἄγρυξία (=ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις ὁμιλίας).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος **γρυ-** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κράζω** (θέμα ἀναλογικὸν **γρυγ-** καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος **j=γρυγ+ j+ω=γρύζω**).

Γυμνάζω (ἀσκῶ τινα γυμνὸν εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ἀσκῶ), παρατ. ἐγύμναζον, μέλλ. γυμνάσω, ἀόρ. ἐγύμνασα, παρακ. γεγύμνακα καὶ περιφρ. γυμνασίας πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐγεγυμνάκειν, καὶ περιφρ. γυμνασίας ἐπεποιήμην. Παθ. καὶ μέσ. γυμνάζομαι, παρατ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγυμνασάμην, παθ. μέλλ. γυμνασθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην, παρακ. γεγύμνασμαι, ὑπερσ. ἐγεγυμνάσμην. Ρημ. γύμνασις, γυμνασία, γύμνασμα, γυμνάσιον, γυμναστής, γυμναστήριον, γυμναστός, γυμναστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **γυμνός** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **λιθάζω** ἐκ τοῦ **λιθάς** (θέμα ἀναλογικὸν **γυμναδ+ j+ω=γυμνάζω**). Συνώνυμα τῷ μὲν **γυμνάζω** εἶναι τὰ: **ἀσκῶ παιδεύω, παρασκευάζω, γυμνασίας ποιοῦμαι καὶ γυμναστικαὶς χρῶμαι** τῷ δὲ μέσ. **γυμνάζομαι** εἶναι τὰ: **ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι παιδεύομαι, σωμασκῶ καὶ γυμνάζω ἑμαυτόν**. Τὸ **γυμνάζω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσ.: **ἐγγυμνάζω, προγυμνάζω, προσγυμνάζω, συγγυμνάζω**.

Γυμνασιαρχέω-ῶ (εἶμαι γυμνασιάρχης), παρατ. ἐγυμνασιάρχουν, μέλλ. γυμνασιάρχεις ἔσομαι, ἀόρ. ἐγυμνασιάρχησα, παρακ. γεγυμνασιάρχηκα, ὑπερσ. ἐγεγυμνασιάρχηκειν. Παθ. καὶ μέσ. γυμνασιαρχοῦμαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: **γυμνασιάρχης γίγνομαι ἢ γυμνασιάρχης καθίσταμαι**.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **γυμνασιάρχης** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κρατῶ** ἐκ τοῦ **κράτος**. Τὸ δὲ **γυμνασιάρχης** ἐκ τοῦ **γυμνάσιον** καὶ **ἄρχω**.

Γυμνώω-ῶ (γυμνῶνω), παρατ. ἐγύμνων, μέλλ. γυμνώσω, ἀόρ. ἐγύμνωσα, παρακ. γεγύμνωκα, ὑπερσ. ἐγεγυμνώκειν. Μέσ. γυμνοῦμαι, παρατ. ἐγυμνούμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐγυμνώθην, παρακ. γεγύμνωμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου **ἐκδύω**. Ρημ. γύμνωσις, γυμνωτέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **γυμνός** τὸ δὲ **γυμνός** ἐκ τοῦ **δύω** (**δυμνός** κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ **δ** καὶ τοῦ **γ=γυμνός**).

(λαμβάνω χορήματα ἐπὶ τόκῳ), παρατ. ἐδανειζόμεν, μέσ. μέλλ. δανείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδανεισάμην, παθ. ἀόρ. ἐδανείσθην, παρακ. δεδάνεισμαι, ὑπερσ. ἐδεδανείσμεν καὶ δεδανεισμένοι ἦν. Ρημ. δάνεισμα, δανειστής, δανειστέον, δανεισμός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *δάνος* (=δάνειον). Θέμα ἀναλογικόν *δανεισίδ-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος *j* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπῖς*)=*δανεισίδ*+*j*+*ω*=*δανείζω*, τὸ *σ* μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται καὶ τὸ *ε* μετὰ τοῦ *ι* συναϊρεῖται εἰς *ει*=*δανείζω*. Συνώνυμα τῷ *δανείζω* εἶνα τὰ: *δάνεισμα* ποιοῦμαι, *κίχρημι*. Τὸ *δανείζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *εἰσδανείζω*, *ἐπιδανείζω*, *προδανείζω*, *προσδανείζω*.

Δαπανῶ-ῶ (ἐξοδεύω), παρατ. ἐδαπάνων, μέλλ. δαπανήσω, ἀόρ. ἐδαπάνησα, παρακ. δεδαπάνηκα, ὑπερσ. ἐδεδαπάνηκην. Παθ. καὶ μέσ. δαπανῶμαι (φθείρομαι, ἐξαντλοῦμαι, ἐξοδεύομαι, καταναλίσκομαι), παρατ. ἐδαπανώμην, παθ. μέλλ. ἀναλωθήσομαι καὶ δαπανηθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδαπανήθην, μέσ. ἀόρ. α' ἐδαπανησάμην, παρακ. δεδαπάνηκα, ὑπερσ. ἐδεδαπάνημην. Ρημ. δαπάνημα, δαπάνησις, δαπανητής.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *δαπάνη*, τὸ δὲ *δαπάνη* ἐκ τοῦ *δάπτω* (σχίζω, τρώγω). Συνώνυμα τῷ *δαπανῶ* εἶναι τὰ: *ἀναλίσκω*, *ἀναισιμῶ-ῶ*. Τὸ *δαπανῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *καταδαπανῶ*, *προσδαπανῶ*.

Δαρθάνω (κοιμῶμαι) οὐδ. διαθές. πάντοτε σύνθετον καταδαρθάνω, ἀόρ. β' κατέδαρθον, παρακ. καταδεδάρθηκα. Ἐὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων *καθεύδω*, *κοιμῶμαι*, *ὕπνώτιω*.

Σημ. Θέμα *δαρθ-* καὶ προσλήπει τῶν προσφύματων *αν* καὶ *ε*=*δαρθ-* καὶ *δαρθ-ε*. Τὸ *καταδαρθάνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως: *ἐπι-καταδαρθάνω*.

Δασμολογῶ-ῶ (συλλέγω δασμούς, φόρους, φορολογῶ), παρατ. ἐδασμολόγουν, μέλλ. δασμολογήσω, ἀόρ. ἐδασμολόγησα καὶ παθ. δασμολογοῦμαι. Ἐὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων: *δασμούς* ἐκλέγω, *χρήματα* πράττω, *ἀργυρολογῶ*.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *δασμολόγος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *δασμολόγος* ἐκ τοῦ *δασμός* καὶ *λέγω*, τὸ δὲ *δασμός* ἐκ τοῦ *δατέομαι*=*διανέμω*.

Δασμοφορέω-ῶ (ὑπόκειμαι εἰς φόρον, δίδω φόρον) μόνον ὁ παθ. ἐνεστώς ἀπαντᾷ μονολεκτικῶς *δασμοφορεῖται* (πληρώνεται φόρος εἰς τινα), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. δασμοφόρησις.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *δασμοφόρος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *δασμοφόρος* ἐκ τοῦ *δασμός* καὶ *φέρω*. Τὸ *δασμοφορῶ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *δασμὸν ἀποφέρει*, *δασμὸν ἀποδίδωμι*.

Δεῖδω (φοβοῦμαι, τρέμω, συστέλλομαι, διατάζω) ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. παρὰ ποιηταῖς ἀντ' αὐτοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὡς ἐνεστώς λαμβάνεται ὁ παρακ. *δέδοικα* (ἀμετβ.=φοβοῦμαι, εἶμαι περίφοβος' μετβ.=φοβοῦμαι τινα) ἢ *δέδια*. Ὁ παρακ. *δέδοικα* κλίνεται

ὡς ἐξῆς: ἐν. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε καὶ δέδια, δέδιας, δέδιε· πληθ. δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασι καὶ δεδοίκασι. Ὑποτ. μόνον γ' ἐνικ. δεδίη καὶ γ' πληθ. δεδίωσι καὶ δεδοίκωσι. Εὐκτ. ἔλλειπει. Πρост. δέδιθι, δεδίτω, δέδιτε. Ἀπαρέμφ. δεδιέναι καὶ δεδοικέναι. Μετοχ. δεδοικώς, δεδοικυῖα, δεκοικὸς καὶ δεδιώς, τὸ δεδιός. Ὑπερσ. μετὰ σημασίας παρατ. ἐδεδοίκεν καὶ ἐδεδοίκη, ἐδεδοίκεις, ἐδεδοίκει καὶ ἐδεδέειν, ἐδεδέεις, ἐδεδέει, α' καὶ β' πληθ. ἔλλειπει γ' πληθ. ἐδεδοίκεσαν καὶ ἐδεδέισαν, μέσ. μέλλ. δεισομαι, ἄορ. ἔδεισα, παρακ. πεφόβημαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. Ρημ. δεῖμα (ἐξ οὗ τὸ ῥῆμα **δειμαίνω** = εἶμαι ἐν φόβῳ, φοβοῦμαι) καὶ δέος (ἐξ οὗ **δειλός** (δεεσ-λός = δεελός = δειλός καὶ **δεινός** (δεεσ-νός = δεενός = δεινός) καὶ ἀδειής ἐξ οὗ ἄδεια).

Σημ. Θέμα ἀσθενές δι- καὶ ἰσχυρὸν δει- καὶ μετὰ τοῦ ἀναδιπλ. δέδοικα τὸ εἰ τρέπεται εἰς οἰ κατ' ἀναλογίαν πρὸς πέποιθα, λέλοιπα = δέδοικα. Τοῦ δέδοικα ὡς ἐνεργ. εἶναι τὸ ἀποθ. **δεδίσσομαι** ἢ **δεδίττομαι** (= φοβίζω, φοβερίζω). Συνώνυμα τῷ δειδῶ εἶναι τὰ: φοβοῦμαι, εἰς φόβον καθίσταμαι, ἐν φόβῳ εἰμί, δειμαίνω, πτήσσω ὄκνῶ, τρέω, ὄρρωδῶ.

Δέδοικα (ιδὲ δειδῶ)

Δείκνυμι ἢ δεικνύω (δείκνω, ὀδηγῶ, γνωστοποιῶ), παρατ. ἐδείκνυν καὶ ἐδείκνυνον, μέλλ. δείξω, ἄορ. ἔδειξα, παρακ. δέδειχα, ὑπερσ. ἐδεδείχεν. Παθ. καὶ μέσ. δεικνυμαι, παρατ. ἐδεικνύμην, μέσ. μέλλ. δείξημαι, μέσ. ἄορ. ἐδειξάμην, παθ. μέλλ. δειχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδειχθῆναι, παρακ. δέδειγμα, ὑπερσ. ἐδεδείχην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. δεδειγμένος εἶσομαι. Ρημ. δείγμα, δείξις, δείκτης, δεικτίος, ἀποδεικτέον.

Σημ. Θέμα δεικ- καὶ μετὰ προσφύματος **νυ** = δεικνυ- = δεικνυμι. Τὸ **νυ** τοῦ προσφύματος εἶναι μακρὸν μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ τῆς ἐνεργ. ὀριστ. καὶ ἐν τῷ β' ἐνικῷ τῆς προστακτ. Τὸ μέσον αὐτοπ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως: δεικνυμι ἐμαντόν. Συνώνυμα τῷ δεικνυμι εἶναι τὰ: δηλῶ, σημαίνω, ἀναφαίνω μηνύω ἐμφαίνω. Τὸ δεικνυμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναδεικνυμι ἀνταποδεικνυμι ἀντεπιδεικνυμι ἀποδεικνυμι, ἐναποδεικνυμι, ἐνδεικνυμι, ἐπιδεικνυμι, καταδεικνυμι, προαποδεικνυμι, υποδεικνυμι, προεπιδεικνυμι, προσαποδεικνυμι, συναποδεικνυμι, ὑποδεικνυμι.

Δειλιάω-ῶ (εἶμαι δειλός), παρατ. ἐδειλίων, μέλλ. δειλιάσω, ἄορ. ἐδειλιάσα, παρακ. δεδειλιάκα, ὑπερσ. ἐδεδειλιάκειν. Ρημ. δειλιάσις, ἀποδειλιάτεον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ δειλία, τὸ δὲ δειλία ἐκ τοῦ δειλός, τὸ δὲ δειλός ἐκ τοῦ δέος. Τὸ α' τρέπεται εἰς α' μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρ-χομένων καταλήξεων ἀντὶ εἰς η'. Συνώνυμα τῷ δειλιῶ εἶναι τὰ: δειμαίνω. Τὸ δειλιῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποδειλιῶ, καταδειλιῶ.

Δειπνέω-ῶ (τρώγω τὸ τῆς ἐσπέρας φαγητόν, τρώγω), παρατ. ἐδείπνουν, μέλλ. δειπνήσω, ἄορ. ἐδείπνησα, παρακ. δεδείπνηκα, ὑπερσ. ἐδεδειπνήκειν καὶ δεδειπνηκώς ἦν. Ρημ. δειπνητής, δειπνητήριον, δειπνητικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ δειπνον, ἐξ οὗ καὶ τὸ δειπνίζω. Τὸ δειπνῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: συνδειπνῶ.

Δειπνίζω (φλεῖω τινὰ ἐν τῷ δειπνῶ), παρατ. ἐδείπνιζον, μέλλ.

δειπνῶ, ἄορ. ἐδειπνισα. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων *ἐστιῶ* ἢ *εὐχῶ* ἢ περιφραστικῶς: *δειπνον παρέχω τινί* ἢ *ἐπὶ δειπνον καλῶ*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δειπνον* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *δειπνιδ+j+ω=δειπνίζω*).

Δειπνοποιέω-ῶ (ἐτοιμάζω τὰ τοῦ δειπνοῦ ἢ τὸ δειπνον), παρατ. ἐδειπνοποιούν, τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *παρασκευάζω δειπνον*. Μέσ. δειπνοποιούμαι (=ἐγὼ δειπνῶ), παρατ. ἐδειπνοποιούμην, μέσ. ἄορ. ἐδειπνοποιησάμην, τὰ δὲ λ.π. ἐκ τοῦ *δειπνῶ*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δειπνοποιός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Τὸ δὲ *δειπνοποιός* ἐκ τοῦ *δειπνον* καὶ *ποιῶ*.

Δεκάζω (διαφθείρω τινὰ διὰ δώρων, δωροδοκῶ τινα), μέλλ. δεκάσω, ἄορ. ἐδέκασα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *φθείρω τινὰ χρήμασι*. Παθ. δεκάζομαι, παρατ. ἐδεκαζόμην, παρακ. δεδέκασμαι, ὑπερσ. εὐκτ. δεδεκασμένοι εἶψαν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *δωροδοκῶ* (=διαφθείρομαι διὰ χρημάτων). Ρημ. δεκασμός, ἀδεκαστος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ θέματος *δεκαδ-* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς*. Θέμα *δεκαδ+j+ω=δεκάζω*. Ἀντὶ τοῦ *δεκάζω* λέγεται καὶ *φθείρω τινὰ χρήμασι*. Τὸ *δεκάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐνδεκάζω* *συνδεκάζω*.

Δεκατεύω (δεκατίζω, λαμβάνω τὴν δεκάτην), παρατ. ἐδεκάτευον, μέλλ. δεκατεύσω, ἄορ. ἐδεκάτευσα, παρακ. δεκατεύσας ἔχω, ὑπερσ. δεκατεύσας εἶχον. Παθ. ἄορ. ἐδεκατεύθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς: *δεκάτην ἐκλέγω*, *δεκατηλογῶ*, *δεκατόω-ῶ*. Ρημ. δεκατεία, δεκάτευσις, δεκάτευμα, δεκατευτής, δεκατευτήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δεκάτη* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*: (*δεκάτη*)=1) *δεκάτη* (ἐνν. μερίς)=τὸ δέκατον μέρος. 2) *δεκάτη* (ἐνονν. ἡμέρα)—ἡ δεκάτη ἡμέρα τῆς οἰκογενειακῆς ἐορτῆς ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου, κατ' ἣν ἐλάμβανε τὸ ὄνομα του.

Δελεάζω (ἀπατῶ), μέλλ. δελεάσω. Παθ. δελεάζομαι. Πάντα δὲ τὰ ἄλλα μεταγ. Ρημ. δελέασμα, δελεαστής, δελεασμός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δέλεα* (=δόλωμα, ἀπάτη, δόλος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς*.

Δεξιούμαι (χαριετίζω πίωνων τὴν δεξιάν τινας, ὑποδέχομαι τινα φιλικῶς) Ἀποθ. μέσ. μετὰ ἐνεργ. διαθ. παρατ. ἐδεξιούμην, μέσ. μέλλ. δεξιώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδεξιώσάμην, παθ. ἄορ. ἐδεξιώθην, παρακ. ὑποδέδεγμαί ἢ δεξιὰν δέδωκα, ὑπερσ. ὑπεδέδεγμην ἢ δεξιὰν ἐδέδωκειν. Ρημ. δεξιώσις, δεξίωμα, δεξιωτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δεξιός*, τὸ δὲ *δεξιός* ἐκ τοῦ *δέχομαι*. Συνώνυμα τῷ *δεξιούμαι* εἶναι τὰ: *δεξιὰν δίδωμι*, *δεξιὰν λαμβάνω*, *ὑποδέχομαι*. Τὸ *δεξιούμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀντιδεξιούμαι*.

Δέρω σπ. δαίρω, καὶ Ἰων. *δείρω* (ἀποσπῶ τὸ δέριμα, γδέρνω).

παρατ. ἔδερον, μέλλ. δερῶ, ἄορ. ἔδειρα, παρακ. δέδαγκα ἢ δείρας ἔχω, ὑπερσ. ἐδεδάγκειν ἢ δείρας εἶχον. Παθ. δέρομαι, παρατ. ἐδερόμην, παθ. μέλλ. β' δαρήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐδάροθην καὶ β' ἐδάροην, παρακ. δέδαομαι, ὑπερσ. ἐδεδάομην. Ρημ. δέρη, δορά, δέρας, δέσμα, δέροισ δέριτρον, δαρτός, νεόδατος.

Σημ. Θέμα δερ- καὶ δαρ-. Συνώνυμα τῷ δέρω εἶναι τὰ: *μαστιγῶ τύπτω, παίω, πατάσσω πλήττω, αἰκίζομαι, τῇ μάστιγι τύπτω τινά πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς ἐντρίβω, κακῶς ποιῶ τινα*. Τοῦ δέρω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποδέρω, ἐκδέρω.

Δεσμεύω (βάλλω ἢ εἰς τὰ δεσμά, δένω), παρατ. ἐδέσμευον, μέλλ. δεσμεύσω, ἄορ. ἐδέσμευσα, παρακ. δεδέσμευκα, ὑπερσ. ἐδέδεσμεύκειν. Παθ. δεσμεύομαι, παρακ. δεδέσμευμαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς: *δέω, συνδέω, καταδέω, ἐνόω ὦ, ζεύγνυμι, συνάπτω, ἐν δεσμοῖς δεῖν τινα, ἐν δεσμῶ δεῖσθαι ὑπό τινος, ἐν δεσμοῖς εἶμι, δεσμοὶ γίνονται*.

Σημ. Τοῦ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ δεσμός, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τὸ δὲ δεσμός ἐκ τοῦ δέω-ῶ (δένω).

Δεσπόζω (εἶμι δεσπότης, ἔξουσιάζω), παρατ. ἐδέσποζον, μέλλ. δεσπόσω, ἄορ. ἐδέσποσα. Παθ. δεσπόζομαι. Ρημ. ἀδέσποτος.

Σημ. Τοῦ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ δεσπότης, τὸ δὲ δεσπότης ἐκ τοῦ θέματ. δεσ- (τοῦ δέω=δένω) καὶ ποτ-. Ἀντὶ τοῦ δεσπόζομαι λέγεται καὶ: *δεσπότης τινὸς καθίσταμαι*.

Δεύω (βρέχω, μουσκεύω, ὑγραίνω), ἄορ. ἔδευον, παθ. παρακ. δέδευμαι. Ρημ. δεῦσις, δευτήρ, δευσοποιός.

Σημ. Θέμα δευ-.

Δέχομαι (λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρατ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλλ. δέξομαι, μέσ. ἄορ. ἐδεξάμην, παθ. μέλλ. δεχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. ἐδέχθην, παρακ. δέδεγμα, ὑπερσ. ἐδεδέγμην. Ρημ. δοχή, δοχεῖον, δέξις, δοχεύς, δοκός, δοκάνη, δέκτης ἢ δέκτωρ, δεκτήρ, (θηλ. δέκτρια), δεκτός, δεξιός, δεκτέος, δεκτέον, ἀποδεκτέον.

Σημ. Θέμα δεκ- ἐκ τοῦ ὁποῖον δεχ- κατὰ μετάπτωσιν τοῦ χαρακτήρος κ εἰς χ. Τοῦ δέχομαι διαφέρει τοῦ λαμβάνω: *δέχομαι* (=λαμβάνω τὸ προσφερόμενον ἐν χερσὶ), *λαμβάνω* τι. Τοῦ δέχομαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναδέχομαι, ἀντιδέχομαι, ἀπεκδέχομαι, ἀποδέχομαι, διαδέχομαι, εἰσδέχομαι, ἐκδέχομαι, ἐνδέχομαι, ἐπιδέχομαι, καταδέχομαι, παραδέχομαι, προσδέχομαι, ὑποδέχομαι*. Τοῦ ἐνδέχεσθαι λαμβάνεται καὶ ἀπροσώπως: *ἐνδέχεται* (=εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν).

Δέω (1) ἔχω ἀνάγκην, ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι· 2) ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν τινος) δεῖς, δεῖ, εἶναι προσωπικὸν καὶ ὑπρόσωπον. Καὶ προσωπικὸν δ' εἶναι ὅταν συντάσσεται μετὰ γενικῆς: πολλοῦ, ὀλίγου, τοσούτου, ἐπομένου ἀπαρεμφ. (=πολύ, ὀλίγον, τόσον μού λείπει, πολὺ ἀπέχω τοῦ νά: *πολλοῦ δέω περὶ ἔμαντοῦ ἀπολογεῖσθαι*), παρατ. ἔδεδον, ἔδεις, ἔδει κλπ. μέλλ. δεήσω, ἄορ. ἐδέησα, παρακ. δεδέημα, ὑπερσ. ἐδεδεήκειν. Ἀπρόσωπον δέ: ὅταν εἶναι εἰς τὸ γ' ἐνικὸν μετὰ δοτικῆς

προσωπικῆς καὶ ὡς ὑποκειμ. ἀπαρεμφ. Ὅρ. δεῖ, ὑποτ. δέη, εὐκτ. δέοι, ἀπαρεμφ. δεῖν, μετχ. δέον, παρτ. ἔδει, μέλλ. δεήσει, ἄοφ. ἐδέησε, παρακ. δεδέηκε. Μέσον δέομαι (ἔχω, ἀνάγκην, παρακαλῶ) πάντοτε προσωπικῶς, δέει (δέεσαι, δέεσαι=δέει), δεῖται κλπ. παρτ. ἐδέομην, μέσ. μέλλ. δεήσομαι, παθ. μέλλ. δεηθήσομαι, παθ. ἄοφ. ὡς μέσ. ἐδέηθη, παρακ. δεδέημαι, ὑπερσ. ἐδεδεήμην. Ρημ. δέησις, δέημα, δεητός, ἀδέητος, δεητός, δεητήριος.

Σημ. Θέμα δε- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος ε=δεε-. Ἡ μετοχὴ δέον ἀπαντᾷ καὶ δεῖν (ἐκ τοῦ δεῖον) εἰς τὰς φράσεις: μικροῦ, ὀλίγου δεῖν=σχεδόν. Τὸ δέω συναίρει τὸν χαρακτήρα ε ὅταν ἀκολουθῆ ε ἢ ει. Διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ ἔνεργ. ἐνεστώτος σχηματίζονται περιφράσεις πρὸς ἔκφρασιν τῶν ἀοιθμῶν ληγόντων εἰς 9 ἢ εἰς 8: π. χ. ἐνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος=19. δυσὸν δέοντα τεσσαράκοντα =38 δυσὸν δεούσαις εἰκοσι ναυσί=18. Ἐντὶ τοῦ δέομαι λέγεται καί: δέησιν ποιοῦμαι παρίεμαι, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, λιπαρῶ, λιτανεύω, κελεύω. Τὸ δέω καὶ δέομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ προθέσεων: ἀποδέω, ἐνδέω καταδέω προσδέω.

Λέω-ῶ (δένω, δεσμεύω, ἐμποδίζω) μετοχ. δῶν, δοῦσα, δοῦν, παρτ. ἔδουν, μέλλ. δήσω, ἄοφ. ἔδησα, παρακ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Παθ. καὶ μέσ. δοῦμαι, παρτ. εδούμην, μέσ. μέλλ. δήσομαι, μέσ. ἄοφ. ἔδησάμην, παθ. μέλλ. δεθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐδέθην παρακ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδεήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. δεδήσομαι. Ρημ. δέσις, δεσμός, διάδημα, ὑπόδημα, δέμα, δέσμα, δεσίμς, δοῦλος, δέσμη, δετός, δετέος.

Σημ. Θέμα δε- καὶ δεσ-. Τὸ ῥῆμα δέω-ῶ ἂν καὶ ἔη μονοσύλλαβον θέμα λήγον εἰς ε ἐξαιρεῖται καὶ συναίρειται πανταχοῦ, ὁ δὲ θεματικὸς χαρακτήρ ε ἐκτείνεται εἰς η εἰς τοὺς ἐνσήμετους χρόνους καὶ τὰ ῥηματικά οὐσιαστικά πλην τοῦ δέσις, δέμα, δεσμός· φυλάττεται δὲ βραχὺ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους καὶ εἰς τὰ ῥηματικά ἐπίθετα πλην τοῦ ἀνυπόδητος. Τὸ μέσον αὐτολαθ. ἐκφέρεται καὶ περιφραστικῶς: δῶ ἑμαυτόν. Τὸ δέω-ῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναδῶ, διαδῶ, ἐγκαταδῶ, ἐνδῶ, ἐπιδῶ, καταδῶ, περιδῶ προσδῶ, συνδῶ, ὑποδῶ.

Δηλώω-ῶ (φανερόνω), παρτ. ἐδήλουν, μέλλ. δηλώσω, ἄοφ. ἐδήλωσα, παρακ. δεδήλωκα, ὑπερσ. ἐδεδηλώκειν. Παθ. δηλοῦμαι, παρτ. ἐδηλούμην μέσ. μέλλ. ὡς παθ. δηλώσομαι, παθ. μέλλ. δηλωθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐδηλώθη, παρακ. δεδήλωμαι, ὑπερσ. ἐδεδηλώμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. δεδηλώσομαι. Ρημ. δήλωσις, δήλωμα, δηλωτός, ἀδήλωτος, δηλωτικός, δηλωτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ δήλος. Συνώνυμα τῶ δηλῶ εἰναι τὰ: δῆλωσιν ποιοῦμαι, δῆλον ποιῶ, κατάδηλον ποιῶ (οὐ τὸ παθητ.: κατάδηλος, πρόδηλός εἰμι ἢ γίνομαι ἢ ὑπάρχω), μηνῶ, σημαίνω, φαίνω, δείκνυμι ἐμφαίνω, ἐκφαίνω, ἀναφαίνω, ἐμφανῆ καθίστημι, διασαφῶ, σαφηνίζω. Τὸ δηλῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναδηλῶ, ἀποδηλῶ, διαδηλῶ ἐκδηλῶ, ἐπιδηλῶ, παραδηλῶ, προδηλῶ, προσδηλῶ, συνδηλῶ, ὑποδηλῶ.

Δημαγωγέω-ῶ (εἶμαι δημαγωγός), μέλλ. δημαγωγήσω μόνον. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: δημαγωγός εἰμι καὶ δημαγωγός καθίσταμαι.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *δημαγωγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*; τὸ δὲ *δημαγωγός* ἐκ τοῦ *δήμος* καὶ *ἄγω*.

Δημεύω (κίμνω τι δημόσιον), ἀόρ. ἐδήμεισα, μόνον. Παθ. δημεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐδήμεισθην, παρακ. δεδήμειμαι, ὑπερσ. ἐδεδημεύμην. Ρημ. δήμεισις, διμευτικός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *δήμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*; τὸ *δήμος* ἐκ τοῦ *δάμνημι*—*δαμάζω*.

Δημηγορέω-ω (ὀμιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, εἶμαι δημηγόρος), παρακ. ἐδημηγόρουν, μέλλ. δημηγορήσω, ἀόρ. ἐδημηγόρησα, παρακ. δεδημηγόρηκα, ὑπερσ. ἐδεδημηγορήκειν. Παθ. παρακ. ἐδημηγορούμην, παρακ. δεδημηγόρημαι.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *δημηγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*; τὸ δὲ *δημηγός* ἐκ τοῦ *δήμος* καὶ *ἀγορεύω*. Ἐντὶ τοῦ *δημηγορῶ* λέγεται καί: *δημηγορίαν ποιοῦμαι*, *δημηγός* εἶμι ἢ *γίνομαι*.

Δημιουργέω-ω (πλάττω, κατασκευάζω), ἀόρ. ἐδημιούργησα. Παθ. δημιουργοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδημιουργήθην, παρακ. δεδημιούργημαι. Ρημ. δημιούργημα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *δημιουργός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *δημιουργός* ἐκ τοῦ *δήμιος* καὶ *ἔργον*.

Δημοκρατέομαι-οὔμαι (κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθήσεως, παρακ. ἐδημοκρατούμην, παθ. μέλλ. δημοκρατηθήσομαι, μέσ. μέλλ. δημοκρατήσομαι, (τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικῶς ἦτοι;) μέσ. ἀόρ. ἐν *δημοκρατία ἐβίων* ἢ *ἐπολιτευσάμην*, παρακ. ἐν *δημοκρατία βεβίωκα* ἢ *πεπολίτευμαι* καὶ δεδημοκράτημαι, ὑπερσ. ἐν *δημοκρατία ἐβεβιώκειν* ἢ *ἐπεπολιτεύμην*.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ ἀρχέιστου *δημοκράτης* τὸ δὲ *δημοκράτης* ἐκ τοῦ *δήμος* καὶ *κρατῶ*. Ἐντὶ τοῦ *δημοκρατοῦμαι* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἐν *δημοκρατία πολιτεύομαι*, ἐν *δημοκρατία ζῶ*.

Δηῶ-ω (κατακόπτω, φονεύω, σφάζω, λεηλατῶ, καίω, καταστρέφω), παρακ. ἐδήουν, μέλλ. δηώσω, ἀόρ. ἐδήωσα, παρακ. δηώσας ἔγω, ὑπερσ. δηώσας εἶχον. Παθ. δηοῦμαι, παρακ. ἐδηοῦμην, παθ. ἀόρ. ἐδηώθην, παρακ. δεδήωμαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: *ἐρημῶ*, *λεηλατῶ*, *κακῶ*, *βλάπτω*, *κακουργῶ*, *λυμαίνομαι*, *δενδροκοπῶ*, *φθειρίζω*, *κατακόπτω*, *πολεμῶ*, *κατακαίνω*. Ρημ. δήωσις, ἀδήωτος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *δήϊος* (*δαΐος*)—ἐχθρικός, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, φοβερός, τὸ δὲ *δήϊος* ἐκ τοῦ ποιητ. ρημ. *δαίω*=*ἀνάπτω*, *καίω*.

Διαιτώ-ω (1) τρέφω κατὰ τινὰ ὀρισμένον τρόπον, ἐπιβάλλω δίαιταν, τρέφω, θεραπεύω τινὰ ἀσθενῆ δι' ὀρισμένης διαίτης; 2) κρίνω ὡς διατητής), παρακ. ἐδιήτων, μέλλ. διαιτήσω, ἀόρ. ἐδιήτησα, παρακ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. ἐδεδιητήκειν. Μέσ. διαιτῶμαι, (διάγω, ζῶ εἰδός τι ζωῆς), παρακ. ἐδιητώμην, μέσ. μέλλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδιητη-

σάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐδιητήθην, παρακ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. ἐδεδιήτημην. Ρημ. διαίτησις, διαίτημα, διαιτητήριον, διαιτητής, διαιτητικός, διαιτητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *δίαιτα* (=τρόπος ζωῆς). Τὸ *διαιω* ἀξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν καὶ ἔσωθεν. Ἄντι τοῦ *διαιωμαι* λέγεται καὶ *δίαιταν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *διαιω* εἶναι τὰ: *τρέφω*, *θεραπεύω*, *κρίνω*, *ζῶ*. Τὸ *διαιω* ἅπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποδιαιω* *καταδιαιω* *συνδιαιω*.

Διακονέω-ῶ (εἶμαι διάκονος, ὑπηρετῶ), παρατ. ἐδιακόνουν, μέλλ. διακονήσω, ἄορ. ἐδιακόνησα, παρκ. δεδιακόνηκα, ὑπερσ. ἐδεδιακονήκειν. Παθ. καὶ μέσ. διακονοῦμαι, παρτ. διεκονοῦμην, μέσ. μέλλ. διακονήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδιακονησάμην, παθ. ἄορ. ἐδιακονήθην, παρκ. δεδιακόνημαι, ὑπερσ. ἐδεδιακονήμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. δεδιακονήσομαι. Ρημ. διακόνησις, διακόνημα, διακονητής, διακονητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *διάκονος* = ὑπηρετής κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κρατός*. Τὸ *διακονῶ* ὄν παρασύνθετον αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν μὲν παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς πεζολόγοις, ἔσωθεν δὲ ἢ ἐξωθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις παρατ. *διηκόνουν*, ἄορ. *διηκόνησα*, μεσ-ἄορ. *διηκονησάμην*, π. ἄορ. *διηκονήθην*. Συνώνυμα τῷ *διακονῶ* εἶναι τὰ: *θεραπεύω*, *ὑπηρετῶ*, *ὑπουργῶ*.

Διαλέγω (διαχωρίζω, καθαρίζω, συναίρω, ἐκλέγω), παρτ. διέλεγον, μέλλ. διαλέξω, ἄορ. διέλεξα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων *αἰροῦμαι* ἢ *ἐκλέγω*. Διαλέγομαι, (ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετὰ τινος), παρατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι, μέσ. ἄορ. διελεξάμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. διελέχθην καὶ β' διελέγην, παρακ. διελεγμαι, ὑπερσ. διελεγμην. Ρημ. διάλεξις, διάλογος, διάλεκτος, διαλεκτικός, διαλεκτέον.

Σημ. Θέμα *λεγ-*. Τὸ *διαλέγομαι* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *λόγον δίδωμι*, *λόγον δέχομαι*, *εἰς λόγους ἔρχομαι* τινι. Συνώνυμα τῷ *διαλέγομαι* εἶναι τὰ: *διηγοῦμαι*, *ἀγορεύω*, *δημηγορῶ*, *λέγω*, *ἐκφράζω*, *φθέγγομαι*, *λαλῶ*, *παρησιάζομαι*, *φωνῶ*, *φημί*.

Διανοοῦμαι (ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι). Μέσ. ἀποθ. παρατ. διανοοῦμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι, καὶ σπανιώτερον μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. διανοήθην, παρακ. διανενόμην, ὑπερσ. διενενόμην. Ρημ. διανόησις, διανόημα, διανοητός, ἀδιανόητος, διανοητικός, διανοητέον, προσδιανοητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *διὰ* καὶ *νοέω-ῶ*. Τὸ *διανοοῦμαι* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἐπὶ τινι τὴν διάνοιαν ἔχω*, *διανοίαν ἔχω*. Συνώνυμα τῷ *διανοοῦμαι* εἶναι τὰ: *ἐννοῶ*, *ἐνθυμούμαι*, *λογίζομαι*, *σκοπῶ*, *σκοποῦμαι*, *κατέχω*, *νοῶ*, *ἐν νῶ* ἔχω, *ἐννοια* γίγνεται μοι, *ἐννοια* ἐμπίπτει μοι, *λαμβάνω ἐννοίαν* τινα.

Διαχειρίζω (διαχειρίζομαι, ἔχω τινα ἀνὰ χεῖρας, διευθύνω), παρατ. διεχειρίζον, μέλλ. διαχειριῶ, ἄορ. διεχειρίσα, παρακ. διαχειρίρικα, ὑπερσ. διεχειρίζομαι, παρτ. διεχειρίζομαι, παρτ. διεχειρίζομαι, παρτ. διεχειρίζομαι, παρτ. διεχειρίζομαι. Ρημ. διαχειρίσις, διαχειρισμός.

Σημ. Τὸ ῥήμα *διαχειρίζω* γίνεται ἀμέσως ἐκ τοῦ *διὰ χεῖρός* ἢ *διὰ χειρῶν ἔχω* τι (ἐκθέματος *χειρῖδ*+*ι*+*ω*=*χειρίζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλ-*

Δικάζω (κρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής), παρατ. ἐδίκασον, μέλλ. δικάσω, ἄορ. ἐδίκασα, παρακ. δικάσας ἔχω, ὑπερσ. δικάσας εἶχον. Μέσ. καὶ Παθ. δικάζομαι, παρατ. ἐδικαζόμην, μέσ. μέλλ. δικάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδικασάμην, παθ. μέλλ. δικασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδικασθήην, παρακ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεδικασμην. Ρημ. δίκασις, δικαστής, δικαστήριον, δικασμός, ἀδίκαστος, δικαστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δίκη* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς*. (ἴθιμα ἀναλογικόν: *δικαδ*+*ζ*+*ω* *δικάζω*). Συνώνυμα τῷ *δικάζω* εἶναι *τά: κρίνω, διαιτῶ*. Τὸ *δικάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποδικάζω, διαδικάζω, ἐκδικάζω, ἐπιδικάζω, καταδικάζω, προδικάζω, προσδικάζω, συνδικάζω*.

Δινέω·ὦ (περιστρέφω, συστρέφω, στριφογυρίζω), παρατ. ἐδίνουν, μέλλ. δινήσω, ἄορ. ἐδίνησα. Μέσ. δινούμαι, παρατ. ἐδινούμην, παθ. ἄορ. ἐδινήθην, παρακ. δεδίνημαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *δονῶ, στρέφω, περιστρέφω, στροβελίζω, στροφῶ*. Ρημ. δίνησις, δίνημα, δινητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δίνη* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

Διψῶ (αἰσθάνομαι δίψαν, ἔχω δίψαν, σφόδρα ἐπιθυμῶ τι), διαρῆς, διψῆ κτλ. παρατ. ἐδίψων, μέλλ. διψήσω, ἄορ. ἐδίψησα, παρακ. διψήσας ἔχω καὶ δεδίψηκα, ὑπερσ. διψήσας εἶχον καὶ ἐδεδιψήκειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα *διψῶ* γίνεται ἐκ τοῦ *δίψος* ἢ *δίψη* ἢ *δίψα*: συναιρεῖται ὁ θεματ. χαρακτήρ *α* εἰς *η* καὶ οὐχὶ εἰς *α* διότι ἦτο *διψῶ-ῶ*, *διψῆεις* *διψῆς* *διψῆει* = *διψῆ* κτλ. Τὸ *διψῶ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *δίψει συνέχομαι καὶ δίψη συνέχομαι*.

Διώκω (καταδιώκω), παρατ. ἐδίωκον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι, ἄορ. ἐδίωξα, παρακ. δεδίωχα, ὑπερσ. ἐδεδιώχην. Παθ. διώκομαι, παρατ. ἐδιωκόμην, παθ. μέλλ. διωχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδιώχθην, παρακ. δεδίωχμαι, ὑπερσ. ἐδεδιώχμην. Ρημ. διώξις, δίωγμα, διωγμός, διώκτης, ἢ διωκτήρ, διωκτέον.

Σημ. Θέμα *διωκ-*. Συνώνυμα τῷ *διώκω* εἶναι *τά: δίωξιν ποιῶμαι ἀπελαύνω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, σοβῶ, ἀποσοβῶ*. Ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ παθ. τοῦ *διώκω* εἶναι τὸ *φεύγω* (δίχην διώκω = ἐνάγω τινά εἰς τὸ δικαστήριον). Παθ. *φεύγω ὑπό τινος*). Τὸ *διώκω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποδιώκω, ἐκδιώκω, ἐπιδιώκω, καταδιώκω, μεταδιώκω, προδιώκω, συνδιώκω, συγκαταδιώκω*.

Δοκέω·ὦ (νομίζω), παρατ. ἐδόκουν, μέλλ. δόξω, ἄορ. ἔδοξα, παρακ. δόκησιν ἔσχηκα καὶ δεδόκηκα καὶ δέδοχα, ὑπερσ. δόκησιν ἔσχηκα καὶ δεδοκῆκα καὶ δεδόχην. Τὸ *δοκῶ* ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως: ἐν. *δοκεῖ* (φαίνεται εὐλογον, φαίνεται καλόν), παρατ. ἐδόκει, μέλλ. δόξει, ἄορ. ἔδοξε, παρακ. δέδοκται, ἢ δεδογμένον ἐστίν, ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν. Παθ. *δοκοῦμαι* (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) παθ. ἄορ. ἐδόχθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *νομίζομαι*. Ρημ. δόξις, δόκησις, δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

Σημ. Θέμα *δοκ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *ε=δοκ-ε*. Ἄντι τοῦ

δοκῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *δόκησιν ἔχω*. Συνώνυμα τῷ μὲν δοκῶ εἶναι τὰ: *φαίνομαι, νομίζω ὑπολαμβάνω, οἶμαι, ἠγοῦμαι φρονῶ, δοξάζω*. Τῷ δὲ ἀπροσώπῳ δοκεῖ εἶναι τὰ: *γιννώσκω, διαγιννώσκω, προαιρούμαι*. Τὸ δοκῶ καὶ δοκεῖ ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ προθέσεων: *ἀποδοκεῖ συνδοκῶ, καταδοκῶ, μεταδοκῶ, προσδοκῶ*.

Δοκιμάζω (κείμενον δοκιμήν, ἐξετάζω ἀκριβῶς, βασανίζω ἐγκρίνω), παρατ. ἐδοκίμασον, μέλλ. δοκιμάσω, ἀόρ. ἐδοκίμασα, παρακ. δεδοκίμασα, ὑπερσ. ἐδεδοκιμάκειν. Παθ. δοκιμάζομαι, παρατ. ἐδοκιμάσθην, ὑπερσ. ἐδεδοκιμάσθην, παθ. ἀόρ. ἐδοκιμάσθην, παρακ. δεδοκίμασθην, μέλλ. δοκιμασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδοκιμασθήσθην, ὑπερσ. ἐδεδοκιμασθήσθην. Ρημ. δοκιμασία, δοκιμαστής, δοκιμαστής, δοκιμαστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δόκιμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς*. (Θέμα ἀναλογικὸν *δοκιμαδ+j+ω* *δοκιμάζω*) τὸ δὲ *δόκιμος* γίνεται ἐκ τοῦ *δοκῶ*. Συνώνυμα τῷ *δοκιμάζω* εἶναι τὰ: *δοκιμασίαν ποιοῦμαι, πειρῶμαι, ἀποπειρῶμαι, διαπειρῶμαι, ἀπόπειραν λαμβάνω, ἀπόπειραν ποιοῦμαι, ἀπέπειραν λαμβάνω, ἀπέπειραν ποιοῦμαι, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, βασανίζω, βάσανον ποιοῦμαι, δέχομαι, παραδέχομαι*. Τὸ *δοκιμάζω* ἀπαντῶσι καὶ σύνθετον: *ἀποδοκιμάζω, διαδοκιμάζω, συνδοκιμάζω*.

Δολιχοδρομέω-ῶ (τρέχω τὸ δόλιχον ἐν τῷ σταδίῳ, διαγωνίζομαι τὸν δολιχοδρομόν), ἀόρ. ἐδολιχοδρόμησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἐκ τοῦ: *δόλιχον θέω*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δολιχοδρόμος* (=ὁ τρέχων τὸν δόλιχον) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *δολιχοδρόμος* ἐκ τοῦ *δολιχός* ἢ *δόλιχος* (=μακρὸς δρόμος ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ) καὶ *δρόμος*.

Δοξάζω (φρονῶ, νομίζω, φαντάζομαι), παρατ. ἐδόξαζον, μέλλ. δοξάσω, ἀόρ. ἐδόξασα, παρακ. ἐδόξασθην, ὑπερσ. ἐδεδοξάσθην. Παθ. δοξάζομαι, παρατ. ἐδοξάσθην, ὑπερσ. ἐδεδοξάσθην, παθ. ἀόρ. ἐδοξάσθην, παρακ. δεδοξάσθην, μέλλ. δοξασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδοξασθήσθην, ὑπερσ. ἐδεδοξάσθην. Ρημ. δοξασία, δόξασμα, δοξαστής, δοξαστικός, δοξαστής, ἀδόξαστος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δόξα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀγοράζω* ἐκ τοῦ *ἀγορά*. (Θέμα ἀναλογικὸν *δοξαδ+j+ω* *δοξάζω*), τὸ δὲ *δόξα* ἐκ τοῦ *δοκῶ*. Ἀντὶ τοῦ *δοξάζω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *εἰς δόξαν καθίστημί τινα*, *παθ. δόξαν λαμβάνω, δόξαν ἔχω*. Τὸ *δοξάζω* καὶ τὸ παθ. *δοξάζομαι* ἀπὸ τῆς σημασίας *δόξαν, φήμην παρέχει τινί* εἶναι μεταγ. καὶ ἀντὶ τούτων οἱ Ἀττικοὶ πεζολογοὶ λέγουσι: *δόξαν περιτίθημί τινι, δόξαν περιάπτω τινί*. Τὸ *δοξάζω* ἀπαντῶσι καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιδοξάζω, διαδοξάζω, καταδοξάζω, μεταδοξάζω, προδοξάζω, προσδοξάζω*.

Δουλόω-ῶ (μειβ.=κείμενον τινὰ δοῦλον), παρτ. ἐδοῦλουν, μέλλ. δουλώσω, ἀόρ. ἐδοῦλωσα, παρακ. δεδοῦλωσα, ὑπερσ. ἐδεδοῦλώκειν. Παθ. καὶ μέσ. δουλοῦμαι, παρατ. ἐδουλούμην, μέσ. μέλλ. δουλώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδουλώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδουλώσθην, παρακ. δεδουλώσθην, μέσ. ὡς παθ. δεδουλώμαι, ὑπερσ. ἐδεδουλώμην, καὶ δεδουλωμένος ἦν. Ρημ. δοῦλωσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δοῦλος* τὸ δὲ *δοῦλος* ἐκ τοῦ *δέω-ῶ*. Συνώνυμα τῷ *δουλώω* εἶναι τὸ: *ἀνδραποδίζω*. Τὸ *δουλώω* ἀπαντῶσι καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *καταδουλώω συγκαταδουλώω*.

Δουπέω-ῶ (κάμνω δοῦπον, κρότον), μόνον ὁ μέλλ. δουλήσω καὶ ὁ ἀόρ. ἐδούλησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου: **κροτῶ**. Ρημ. δούπημα, δουπήτωρ.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐν τῆς πεποιημένης λέξεως δοῦπος=πᾶς βαρῆς ὑπόκοφος ἤχος, κρότος, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κροτῶ** ἐκ τοῦ **κρότος**).

Δραπετεύω (φεύγω κρυφίως), παρατ. ἐδραπέτευον, μέλλ. δραπετεύσω, ἀόρ. ἐδραπέτευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **διδράσκω**, **ὑπεκφεύγω**. Ρημ. δραπέτευσις, δραπετεία, δραπέτευμα.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ **δραπέτης** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **βασιλεύω** ἐκ τοῦ **βασιλεύς**), τὸ δὲ **δραπέτης** ἐκ τοῦ **διδράσκω**.

Δράττομαι καὶ **δράσσομαι** (λαμβάνω, πιάνω μὲ τὸ χεῖρ μου, ἀρπάζω, ἀδράχνω). Ἀποθετ. παρατ. ἐδραττόμην, μέλλ. δράξομαι, ἀόρ. ἐδραξάμην, παρατ. δέδραγμα. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **ἐπιλαμβάνομαι**, **ἔχομαι**, **ἀρπάζω**. Ρημ. δράξ, δράγμα, δραγμός, δραγμή, δράγδην (=φουχτωτά, ἀρπαχτά).

Σημ. Θέμα **δρακ-** ἢ **δραγ-** καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος **j** **δρακ+j+ο-** **μα** ἢ **δραγ+j+ομαι** = **δρασσ-** ἢ **δραττ-** = **δράττομαι** ἢ **δράσσομαι**.

Δράω-ῶ (πράττω, ἐκτελῶ), παρατ. ἔδρων, μέλλ. δράσω, ἀόρ. ἔδρασα, παρατ. δέδρακα, ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ. δρώμαι, παρατ. ἐδρώμην, παιθ. ἀόρ. ἐδράσθην, παρατ. δέδραμαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **ἐργάζομαι**, **ποιῶ**, **δραίνω**, **πράττω**, **πραγματεύομαι**, **ἔρδω**. Ρημ. δρᾶσις, δρᾶμα, δραστήρ ἢ δρᾶστης, δραστήριος, δραστικός, δραστήειον. Αἱ περιφράσεις **εὖ δρῶ** ἢ **ποιῶ** καὶ **εὖ ἐργάζομαι** (=εὐεργετῶ τινα) εἶναι ἰσοδύναμοι, ὡς καὶ αἱ περιφράσεις εἶναι πρὸς ἀλλήλας ἰσοδύναμοι: **κακῶς δρῶ**, **κακῶς ποιῶ**, **κακῶς ἐργάζομαι**.

Σημ. Θέμα **δρα-**.

Δύναμαι (ἐμπορῶ) ἀποθ. παιθ. μετὰ ἐνεργ. σημ. δύναμαι, δύνασαι, δύναται κλπ. ὑποτακ. δύνομαι, δύνη, δύνηται, εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, προστακτ. δύνω-δυνάσθω, καὶ δυνάσθωσαν, (γ' πληθ.) ἀπαρμόφ. δύνασθαι, μετοχ. δυνάμενος, παρατ. ἐδυνάμην καὶ ἠδυνάμην, ἠδύνω, ἠδύναιτο κτλ. μέσ. μέλλ. δενήσομαι, παιθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐδυνήθην καὶ ἠδυνήθην καὶ ἠδυνάσθην, παρακ. δεδύνημαι, ὑπερσ. ἐδεδυνήμην. Ρημ. δύναμις, δυνάστης, δυνατός, ἀδύνατος.

Σημ. Θέμα **δυνα-** καὶ **δυνατ-**. Τὸ **δύναμαι** κινεῖται ἐν τῇ ὀριστικ. κατὰ τὸ **ἵσταμαι** ἢ δὲ ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. τονίζεται κατὰ βαρύτερα. Τὸ **σ** τῆς καταλήξεως **-σο** τοῦ β' ἐν. προσωπ. τοῦ παρατ. καὶ τὸ β' ἐν. πρόσ. τῆς προστ. τοῦ ἐνεστ. ἀποβάλλεται. Ὁ παρατ. καὶ ὁ παιθ. ἀόρ. λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ χρονικὴν αἵξιν κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἠθέλον** ἐκ τοῦ **ἐθέλω**. Τὸ **δύναμαι** λέγεται καὶ κατὰ περιφράσιν **δύναμιν ἔχω**, **ἐν δυνάμει εἰμί**, **δυνατός εἰμι οἷός τ' εἰμί καὶ ἔχω** (μετ' ὑπαρρημάτων).

Δυναστεύω (εἶμαι δυνάστης, τυρανῶ), παρατ. ἐδυναστεύον, ἀόρ. ἐδυναστεύσα. Παθ. δυναστεύομαι μόνον. Ρημ. δυναστεία.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δυνάστης*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*, τὸ δὲ *δυνάστης* ἐκ τοῦ *δύναμαι*. Τὸ *δυναστεύω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν: *δυναστείαν ἔχω* καὶ *δυνάστης εἰμί*. Τὸ *δυναστεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐνδυναστεύω*, *καταδυναστεύω*.

Δύνω ἰδὲ **Δύω**—**Δύομαι**.

Δυσκολαίνω (δυσχεραίνω, εἶμαι δύσκολος, δυστροπῶ, δυσαρεστοῦμαι διὰ τι), παρτ. ἐδυσκόλαινον, μέλλ. δυσκολανῶ, ἀόρ. δύσκολος ἐγενόμην, παροκ. δύσκολος γέγονα, ὑπερσ. δύσκολος ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δύσκολος* (=δύστροπος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνω* ἐκ τοῦ *μέλας* (θέμα *δυσκολαν-* προσλήψει τοῦ προσφύματος *j*—*δυσκολαν*+*j*+*ω*—*δυσκολαίνω*). Ἀντὶ τοῦ *δυσκολαίνω* λέγεται *δύσκολος εἶμι*, *δυσκολίαν ἔχω*, *δυσκόλως ἔχω*, *δυσκόλως διαίκεται*, *δυσκόλως διατίθεμαι*.

Δυστυχέω-ῶ (ἀμεταβ.=εἶμαι δυστυχής), παραι. ἐδυστύχουν, μέλλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα, παροκ. δεδυστύχηκα, ὑπερσ. ἐδεδυστύχηκειν. Παθ. μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐδυστυχήθη, μετ. τὰ *δυστυχηθέντα* (=ἀποτυχία, τὰ δυστυχήματα), τὰ δὲ ἄλλα, ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: *δυστυχῆς γίγνομαι ὑπὸ τινος*. Ρημ. δυστύχημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δυστυχῆς*, τὸ δὲ *δυστυχῆς* ἐκ τοῦ *δύς* καὶ *τύχη*. Συνώνυμα τῶ *δυστυχῶ* εἶναι τὰ: *δυστυχῆς εἶμι*, *κακῶς πράττω*, *κακοπαθῶ*, *κακοδαιμονῶ*, *πένομαι*, *εἰς πενίαν καθίστημι*, *ταπεινὰ πράττω*. Τὸ *δυστυχῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *προδυστυχῶ*, *συνδυστυχῶ*.

Δυσχεραίνω (μεταβ.=κάνω τι δύσκολον, δυσαρεστῶ ἀμετ. στενοχωροῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), παραι. ἐδυσχέρανον, μέλλ. δυσχερανῶ, ἀόρ. ἐδυσχέρανα, παροκ. ἠγανάκτηκα, ὑπερσ. ἠγανάκτηκειν. Παθ. δυσχεραίνομαι (εἶμαι δυσάρεστος, εἶμαι δύσκολος) καὶ παθ. ἀόρ. ἐδυσχεράνη, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: Ρημ. *δυσχέρασις*, *δυσχέρασμα*, *δυσχεραίνεον*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *δυσχερῆς*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνω* ἐκ τοῦ *μέλας* (θέμα ἀναλογικόν: *δυσχεραν-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j*—*δυσχεραν*+*j*+*ω*—*δυσχεραίνω*). Τὸ δὲ *δυσχερῆς* γίνεται ἐκ τοῦ *δυσ-* καὶ *χείρ* ἐκ δὲ τοῦ *δυσχερῆς* γίνεται *δυσχέρεια*. Τὸ *δυσχεραίνω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *δυσχερῶς ἔχω πρὸς τι*, *δυσχερῆς τι ποιῶμαι*, *δυσχερῆς εἶμι*. Συνώνυμα τῶ *δυσχεραίνω* (=ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι) εἶναι τὰ: *ἀγανακτῶ*, *ἀσχάλλω*, *δυσφορῶ*, *δυσανασχέτῶ*, *δυσθετοῦμαι*, *θυκοῦμαι*, *ὀργίζομαι*, *χαλεπαίνω*, *ἀκροχολῶ*.

Δύω (βυθίζω), λέγεται πάντοτε σύνθετον: παραι. ἔδυνον, μέλλ. δύσω, ἀόρ. ἔδυσσα, παροκ. δέδυκα, ὑπερσ. ἐδεδύκειν. Μέσ. *δύομαι* καὶ *δύνω*, παραι. ἐδύομην, μέσ. μέλλ. δύσομαι, ἀόρ. β' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδυν, ἔδυσ, ἔδν κλπ. ὑποτ. δύω, εὐκτ. δύομι, προστ. δύνῃ, ἀπαρ. δύναι, μετ. δύς, δύσα, δύν, παροκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδυκα, ὑπερσ. ἐδεδύκειν. Παθ. δύομαι. παρτ. ἐδύομην, παθ. μέλλ. δυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδύθη, παροκ. δέδυμαι, ὑπερσ. ἐδεδύμην. Ρημ. δύσις, δυομαί, δύτης, ἐνδυμα, ἐνδυτός, ἄδυτος, ἀποδυτέον.

Σημ. Θέμα *δυν-* καὶ *ισχυρὸν δυν-*. Συνώνυμα τῶ *δύω* εἶναι τὰ: *βάπτω*, *βαπτίζω*. Τὸ *δύω* ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποδύω*, *καταδύω*, *ἐνδύω*, *ἐκδύω*, *περιδύω*, *ὑποδύω*. Τὸ δὲ *δύομαι*, *ἀναδύομαι*, *ἀποδύομαι*,

διαδύομαι, ἐκδύομαι, εἰσδύομαι, ἐνδύομαι, ἐξαναδύομαι, καταδύομαι, παραδύομαι, παρειδύομαι, παραποδύομαι, ὑποδύομαι.

Δωρέομαι-δῶραι (δῶρον τι προσφέρω, φιλοδωρῶ, δωρίζω), ἀποθ. παρτ. ἐδωροῦμην, μέσ. μέλλ. δωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδωρησάμην, παθ. ἀόρ. ἐδωρήθην, παρκ. μέσ. καὶ σπαν. παθ. δεδῶρημαι, ὑπερσ. ἐδεδωρήμην. Ρημ. δωρητήρ ἢ δωρητής, δῶρημα, δωρητός, δωρητικός, δωρητήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ δῶρον (τὸ δὲ δῶρον ἐκ τοῦ δίδωμι) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Τὸ ἐνεργ. δωρῶ (= δίδω, παρέχω, χαρίζω δῶρον) εἶναι ποιητικόν. Συνώνυμα τῷ δωροῦμαι εἶναι τὰ: δωρεᾶν δίδωμι τινί, δωρεᾶς ἄγω τινί δωροφορῶ, δωροτελῶ, χαρίζομαι, καὶ παθ. δωρεᾶν λαμβάνω, δωρεᾶς λαμβάνω, δωρεᾶς τυγχάνω παρά τινος, δωρεᾶς ἀξιόσμαι, δῶρα δέχομαι. Τὸ δωροῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: ἀντιδωροῦμαι.

Δωροδοκέω ὦ (δῶρα δέχομαι, λαμβάνω δῶρα ἐπὶ παραβίσει τοῦ καθήκοντος, κοινῶς δωροδοκοῦμαι), παρτ. ἐδωροδοκῶν, μέλλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδοκήσα, παρτ. δεδωροδοκήκα, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήκειν. Παθ. δωροδοκοῦμαι, παρτ. ἐδωροδοκοῦμην, πηθ. μέλλ. δωροδοκηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδωροδοκήθην, παρκ. δεδωροδοκῶμαι, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήμην. Ρημ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ δωροδόκος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ δωροδόκος ἐκ τοῦ δῶρα καὶ δέχομαι. Ἐντὶ τοῦ δωροδοκῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: δωροδόκος εἰμί, δωροδοκῶν γίγνομαι: ἐπὶ καλῆς ἀμιεμπτοῦ ἔννοιας λέγεται καὶ δῶρα δέχομαι, δωρεᾶς λαμβάνω παρά τινος. Τὸ δωροδοκῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: καταδωροδοκῶ.

Ε

Ἐαρίζω (διάγω, διέρχομαι τὸ ἔαρ), μέλλ. ἐσοῖθ καὶ μέσ. ἐαρίζομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: τὸ ἔαρ διάγω.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἔαρ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐρίζω ἐκ τοῦ ἔρις (θέμα ἐαριδ+ι+ω=εαρίζω). Τὸ ἐαρίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν προθέσεως: ἐνεαρίζω.

Ἐἴω-ῶ (ἀφήνω, δὲν ἐμποδίζω, ἐπιτρέπω), παρτ. εἴων, μέλλ. εἴσω, ἀόρ. εἴασα, παρτ. εἴακα, ὑπερσ. εἴακειν. Παθ. εἴωμαι, παρτ. εἴωμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. εἴσομαι, παθ. ἀόρ. εἴσθην παρκ. εἴμαι, ὑπερσ. εἴαμην. Ρημ. εἰατέος καὶ εἰατέον.

Σημ. Θέμα ἐα- λαμβάνει αἴζησιν εἰ, διότι τὸ θέμα εἴχε τὸ πάλαι ἐν ἀρχῇ σ, ὅπερ εἰς τὸν ἐνεστώτα δὲν μετεβλήθη εἰς δασείαν. Τὸ εἴω λαμβάνει αἴζησιν εἰ ἀντὶ η, διότι τὸ πάλαι εἴχεν ἐν ἀρχῇ σ εσσα+ον=εἴσων=εἴων εἴσα-σα=εἴασα=εἴασα. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ α βραχύς δὲν ἐκτείνεται εἰς η ἀλλὰ εἰς α μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ε. Συνώνυμα τῷ εἴω εἶναι τὰ: ἀρίημι, προῖημι, μεθίημι, ἀνίημι, παρήμι, ἀποτίθημι, λείπω, ἀπολείπω, λιμπάνω.

Ἐγγυάω-ῶ (ἐγγερίζω, δίδω τι ἐνέχυρον, ἀρροβωνίζω τινί τὴν θυγατέρα), παρτ. ἠγγύων, καὶ ἐνεγύων, μέλλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἠγγύησα καὶ ἐνεγύησα, παρκ. ἠγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα, ὑπερσ. ἠγγυήκειν καὶ ἐνεγυήσει. Μέσ. ἐγγυῶμαι (1) δίδω ἐγγύησιν, γίνομαι ἐγγυητής,

2) μνηστεύομαι, νυμφεύομαι) καὶ παθ. παρτα. ἡγγυώμην καὶ ἐνεγγυώμην, μέσ. μέλλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγγυησάμην καὶ ἐνεγγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἡγγυήθην, παρτα. ἡγγυήμαι καὶ ἐγγυήμαι, ὑπερσ. ἡγγυήμην καὶ ἐνεγγυήμην καὶ ἡγγυημένος ἦν. Ρημ. ἐγγυητή, (γυνή=ἡ μεμνη-
στευμένη), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ: **ἐταίρα**), ἐγγυήσις, ἐγγυητής, ἐγγυητός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐγγύη (=ἐγγυήσις), τὸ δὲ ἐγγύη ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ γυῖον (=μέλος τοῦ σώματος, χεῖρ). Τὸ ἐγγυῶ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἢ ἐξωθεν ἢ ἔσωθεν. Τὸ ἐγγυῶ λέγεται καὶ περιφρα-
στικῶς: ἐγγυητὴν καθίστημι, ἐγγυητὴν παρέχω (οὗ ἀντίθετον εἶναι ἐγγυη-
τὴν λαμβάνω). Παθ. ἐγγυητὴς γίγνομαι, μέσ. ἐγγυῶς ποιοῦμαι (=ἀρρηθ-
νίζομαι, νυμφεύομαι). Τὸ ἐγγυῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων καὶ ἢ αὐξήσις καὶ ἀναδιπλασιασμός γίνεται ἔσωθεν ἢτοι ἐν ἀρχῇ παρασυνθέτου ῥήματος: διεγγυῶ, ἐξεγγυῶ, ἐπεγγυῶ, κατεγγυῶ, παρεγγυῶ, προσεγγυῶ.

Ἐγχεῖρω (ἐπιπνῶ, σηκώνω τινά), παρτα. ἡγειρον, μέλλ. ἐγεροῦ, ἀόρ. ἡγειρα, παρτακ. β' ἀμεταβ. ἢ οὐδ. ἐγορήσορα (=εἶμαι ἀγρυπνος, ἀγρυπνῶ) καὶ α' ἐγηγέρορα, ὑπερσ. β' ἐγορηόρην καὶ α' ἐγηγέροειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγειρόμην, παρτα. ἡγειρόμην, μέσ. μέλλ. ἐγεροῦμαι, παθ. μέλλ. ἐγεροθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' καὶ ὡς μέσ. ἡγέροθην, μέσ. ἀόρ. β' ἡγροίμην, ὑποτ. ἔγομαι, εὐκτ. ἐγοίμην, προστ. ἐγοῦ, ἀπαρ. ἐγρέ-
σθαι, παρτακ. ἐγήγερομαι, ὑπερσ. ἐγηγέρομην. Ρημ. ἐγεροῖς, ἐγεροῖσιον, ἐγεροτός, ἐγεροτέον.

Σημ. Θέμα ἐγερ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $i-ēger+j+ω$ τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ $ρ=ἐγέρρω$ τὸ ἐν $ρ$ ἐκπίπτει καὶ τὸ ε ἐκτείνεται ἀναπλη-
ρωματικῶς εἰς $ει=ἐγείρω$ καὶ θέμα κατὰ συγκοπὴν ἐγρ-. Ὁ β' παρτακ. ἐσχη-
ματίσθη ἐκ τοῦ θέματος ἐγερ (καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ συγκεκριμένου θέματος ἐγρ)
λαβὼν ἀτιχὸν ἀναδιπλασιασμόν ἐνθα ἐπανελήφθησαν τὰ γράμματα ἐγρ- ἐξε-
τάθη τὸ ἀρχτ. φωνῆεν ε τοῦ θέματος εἰς η, τὸ δὲ ε ἐτρόπη εἰς ο, ὡς εἰς τὸ
ἀπέκτινα πέμπτομα ἐργήσορα. Συνώνυμα τῷ ἐγείρω εἶναι τὰ: αἶρω, εἰς
ὑψος αἶρω, ἐπαίρω, ἀνατείνω, ἀγορθῶ, ἀνέχω ἀνίσχω ἀνυψῶ, ἀναφέρω,
ἀνατείνω, ἀνορθῶ, ἀφηνίξω, διῦπνίξω. Τὸ ἐγείρω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον
μετὰ προθέσεων: ἀνεγείρω, διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐπεγείρω, συνεγείρω, ὑπ-
εξεγείρω, ὑπεγείρω.

Ἐγκωμιάζω (ἐπαινῶ τινά), παρτα. ἐνεκομιάζον, μέλλ. ἐγκω-
μιάσω καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἀόρ. ἐνεκομιάσα, παρτα.
ἐγκεκομιάσα, ὑπερσ. ἐνεκεκομιάσκην. Παθ. ἐγκωμιάζομαι, παθ. ἀόρ.
ἐνεκομιάσθην, παρτακ. ἐγκεκομιάσμαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ
τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς: ἐπαινῶ, εὐφημῶ, εὐλογῶ, διὰ
σιόματος ἔχω, δι' εὐφήμων γλώττης ἄγω, ἄδω, ὕμνῶ, ὕμνωδῶ,
μακαρίζω Ρημ. ἐγκωμιαστής, ἐγκωμιαστός, ἀνεγκωμιαστός, ἐγκωμια-
στέος.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐγκώμιον, τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐκ τῆς προ-
θέσεως ἐν καὶ κῶμος (=ὄδι, ἄσμα ψαλλόμενον εἰς πανηγυρικὴν πομπὴν
κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάσω ἐκ τοῦ λιθάς (θέμα ἀναλογικὸν ἐγκωμιάδ
+j+ω ἐγκωμιάζω). Τὸ μέσον λέγεται ἀναλελυμένως: ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν,
ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐγκωμιάζω λέγεται καὶ ἐγκώμιον
ποιῶ τινι, ἐγκώμια ἐνεῖσι καὶ παθ. ἐγκωμίον τυχάνω ὑπὸ τινος.

Ἐγχειρέω-ῶ (βάλλω χεῖρι ἐπὶ τινος, ἐπιχειροῦ, ἀρχίζω ἔργον
τι καὶ ἰατρικ. ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν τινος, κάμνω ἐγχείρησιν),

παρ. ἐνεχειρίζουν, μέλλ. ἐγχειρήσω, ἀόρ. ἐνεχειρήσα, παρ. ἐγχειρήσῃ, ὑπερ. ἐνεχειρήσειν. Ρημ. ἐγχειρητής, ἐγχειρήσεις, ἐγχειρήματα, ἐγχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ χεῖρ. Συνώνυμα τῶ ἐγχειρῶ εἶναι τὰ: ἐπιχειρῶ, ἄπτομαι, ἐπιβάλλομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι.

Ἑγχειρίζω (δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, παραδίδω), παρ. ἐνεχειρίζον, μέλλ. ἐγχειρῶ, ἀόρ. ἐνεχειρίσα, παρ. ἐγχειρίσῃ, ὑπερ. ἐνεχειρήσειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγχειρίζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεχειρισάμην (=ἀνέλαβον), παθ. ἀόρ. ἐνεχειρίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: παραδίδομαι, προσχωρῶ, ἐκδοτον ἐμαυτὸν ποιῶ, προσχωρῶ. Συνώνυμον δὲ τῶ ἐγχειρίζω εἶναι τὸ: παραδίδωμι. Ρημ. ἐγχειρίσεις, ἐγχειριστής, ἐγχειριστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐν χεῖρὶ ἢ χερσὶ τίθημι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικὸν ἐγχειριδ+ j +ω=ἐγχειρίζω). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: ἐγχειρίζω ἐμαυτὸν. Συνώνυμα τῶ ἐγχειρίζομαι εἶναι τὰ: παραδίδομαι, ἐκδοτον ἐμαυτὸν ποιῶ προσχωρῶ.

ἕζομαι (κάθημαι), ἀποθ. μετ' οὐδετέρας διαθέσεως καὶ πάντοτε σύνθετον: καθέζομαι (βάλλω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς καθίσθη, κάθημαι), παρ. ἐκαθεζόμην, μέλλ. καθησέομαι. ἀόρ. ἐκαθεζόμην, ἢ ἐκαθησίμην, ἢ εἰσάμην ἢ ἐσάμην μέσ. μέλλ. καθηδήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαθησίμην, ἢ εἰσάμην ἢ ἐσάμην μέσ. μέλλ. καθηδήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαθησίμην, καὶ ὡς μέσ. ἐκαθησέθην, παρ. κάθημαι, ὑπερ. ἐκαθήμην καὶ καθήμην. Ρημ. ἕδρα (καθέδρα, ἐνέδρα), ἕδος, ἐδώλιον, ἐστία.

Σημ. Θέμα (σεδ-)-ἡδ- καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος j -εδ+ j +ομαι=έζομαι. Συνώνυμα τῶ καθέζομαι, εἶναι τὰ: καθίζομαι καὶ κάθημαι. Τὸ καθέζομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐγκαθεζομαι, παρακαθεζομαι, περικαθεζομαι, προσκαθεζομαι, συγκαθεζομαι.

ἔθελω (θέλω) καὶ ἐνίοτε θέλω, παρ. ἠθέλον, μέλλ. ἐθελήσω καὶ θελήσω, ἀόρ. ἠθέλησα ὑποτακτ. ἐθελήσω, εὐκτ. ἐθελήσοιμι, προστ. ἐθελήσον, ἀπαρέμφ. ἐθελήσαι, μετοχὴ ἐθελήσας καὶ θελήσας, παρ. ἠθέληκα καὶ τεθέληκα, ὑπερ. ἠθέληκειν καὶ ἐτεθέληκειν. Ρημ. θέλησις, θέλημα θελήμων καὶ ἐθελήμων, ἐθελήμος, θελητός, ἐθελήτος, ἐθελοντής (θηλ. ἐθελοντής), ἐθελοντήρ, ἐθελούσιος, ἐθελοντί.

Σημ. Θέμα θελ- καὶ μετὰ τοῦ προθέματος ε=έθελ- καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε(-θεμ. θελ-ε- καὶ ἐθελ-ε-). Συνώνυμα τῶ ἐθέλω ἢ θέλω εἶναι τὰ: βούλομαι ἐπιθυμῶ, ἐπίεμαι, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐπιποθῶ γλίχομαι. Τὸ ἐθέλω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: συνεθέλω. Τὸ ἐθέλω λέγεται θέλω συνήθως εἰς τὰς φράσεις: θεοῦ θέλοντος, ἢν θεὸς θέλη εἰάν θεοὶ θέλωσι.

ἔθιζω (συνηθίζω τινά), παρ. εἶθιζον. μέλλ. ἐθιῶ, ἀόρ. εἶθισα, παρ. εἶθικα, ὑπερ. εἶθικειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐθίζομαι, παρ. εἶθειζόμην, μέσ. μέλλ. ἐθιοῦμαι καὶ ἐθίσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. καὶ παθ. εἶθίσθην καὶ παρ. εἶθισμαι ὑπερ. εἶθισμην καὶ εἰθισμένος ἦν. Ρημ. ἐθισμα, ἐθισμός, ἐθιστός, συνεθιστέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ ἔθος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλλιζω ἐκ τοῦ ἐλλίς (θέμα ἀναλογικὸν ἐθιδ+j+ω=ἐθίζω). Τὸ ἐθίζω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει διότι εἶχε τὸ πάλα ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔθεματος σ ἐ-σ ἐ-θίζον=εεθίζον=εἴθίζον. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς λέγεται καὶ ἀναλελυμένως: ἐθίζω ἐμαντόν. Συνώνυμα τῷ ἐθίζω εἶναι τὰ: συνοικειῶ, ἀσκῶ, παιδεύω, παρασκευάζω. Τὸ ἐθίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπεθίζω, προεθίζω, προσεθίζω συνεθίζω.

Ἔθω οὐδ. ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εἴχρηστος ὡς ἔνεσι. ὁ παρκ. εἴωθα (=εἴθισμαι, συνηθίζω), ὑποτ. εἰάθω καὶ ὡς παρκ. ὁ ὑπερσ. εἰώθειν ἢ εἰωθῶς ἦν. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ μέσου ἐθίζομαι, μέλλ. ἐθιοῦμαι, ἀόρ. εἰθίσθην, παρκ. εἴθισμαι, ὑπερσ. εἰθίσμην. Ρημ. εἰωθότως=κατὰ τὸν συνηθῆ τρόπον, κατὰ τὸ σύνηδες.

Σημ. Θέμα σFηθ- λαμβάνει τὸν διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἀρχτικοῦ συμφώνου μεθ' ἑνὸς ε ἀναδιπλασιασμόν =σεσFηθ τὸ ἐν ἀρχῇ σ ἀποβάλλεται, τὸ δὲ ε ἔκτεινεται ἀναπληρωματικῶς εἰς ει καὶ τὸ η τρέπεται εἰς ω ὡς εἰς τὸ ἔρρογα, τὸ δὲ F ἀποβάλλεται. Συνώνυμα τῷ ἔθω εἶναι τὰ: ἐθίζομαι, φιλῶ, ἐθέλω, συνεθίζομαι, συνοικειοῦμαι, συμμαναθάνω.

Εἰκάζω (παρομοιάζω τινὰ μὲ τινα, συμπεραίνω), παρκ. ἦκαζον, ἢ εἶκαζον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. εἰκάσομαι, ἀόρ. ἦκασα—καὶ εἶκασα, παρκ. εἰκάσας ἔχω, ὑπερσ. εἰκάσας εἶχον: Παθ. εἰκάζομαι, παρκ. ἦκαζόμην ἢ εἶκαζόμην, παθ. μέλλ. εἰκασθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἦκασθην ἢ εἶκασθην, παρκ. ἦκασμαι, ἢ εἶκασμαι, ὑπερσ. ἦκασμην ἢ εἶκασμην. Ρημ. εἰκασία, εἶκασις, εἶκασμα, εἰκασμὸς ἢ εἰκαστής, εἰκαστικός, εἰκαστός, εἰκαστέος, εἰκαστέον.

Σημ. Θέμα εικ- καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς (θέμα ἀναλογικὸν =εικαδ+j+ω=εικάζω). Τὸ μέσον λέγεται ἀναλελυμένως: ἀπεικάζω ἐμαντόν. Τὸ εικάζω παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται τρέπον τὸ ει εἰς η, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι μένει ἀναύξητον. Συνώνυμα τῷ εικάζω εἶναι τὰ: παραβάλλω, παρατίθημι, συγκρίνω, τεκμαίρομαι, σημαίνω, ὀρίζω, τοπάζω.

Εἶκω (ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), παρκ. εἶκον, μέλλ. εἶξω, ἀόρ. α' εἶξα, ἀόρ. β' εἶκαθον, (ὑποτ. παρεικάθη, εὐκτ. ὑπαικάθοιμι), γὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου ἐνδίδωμι. Ρημ. ὑπαικτέον.

Σημ. Θέμα Fικ- καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προθέματος ε=εFικ τὸ F ἀποβάλλεται =εἶκω. Τὸ εἶκω ἀπαντᾷ πάντοτε ἀναύξητον, ὡς καὶ τὰ: εἶργω καὶ εἶρω. Τὸ εἶκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: παρείκω, ὑπείκω.

Εἶκω (ὁμοιάζω, φαίνομαι) ποιητ. παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζολόγοις εἴχρηστος ὁ παρκ. εἶοικα μετὰ σημασίας ἐνεσιῶτος (=ὁμοιάζω, φαίνομαι) γ'. πληθ. εἶοικασι καὶ εἶξασι, ὑποτακ. εἶοικω, εὐκτ. εἶοικοιμι, προσ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. εἶοικέμαι καὶ εἶκέναι, μετοχ. εἶκώς, εὐκνῖα, εἶκός, καὶ εἶοικός,—νῖα—ός, ὑπερσ. ἐφίκειν μετὰ σημασίας παρκ. πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς (φαίνομαι, ὁμοιωῶ, ὁμοίως ἔχω, δοκῶ, δόξαν παρέχω) μέλλ. εἶξω ἢ φανήσομαι, ἀόρ. εἶχον ἢ ἐφάνην, παρκ. εἶσχηκα ἢ πέφα-

σμαι, ὑπερσ. ἐσχίκειν ἢ ἐπεφάσμεν. Ρημ. ἴκελος, εἴκελος, εἰκών, εἰκότως.

Σημ. Θέμα *Ἔικ-* καί μετὰ τοῦ προθέματος *ε=εἰκ-* τὸ *Ἔ* ἀποβάλλεται *εἴκ=εἴκω*, ὁ παρξ. ἐζηματίσθη ἐκ τοῦ θεμ. *Ἔικ-* μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ *εἰκ-*. Τὸ *Ἔ* ἀποβάλλεται *εἰκ-α* καὶ τὸ *εἰ* τρέπεται εἰς *οι=οἶκα* ὡς τὸ *οἶδα λέλοιπα*. Ὁ ὑπερσ. *ἠοῖκειν* καὶ καθ' ὑπερβιασμόν χρόνου *εἴκειν*. Τὸ ἀπαρέμφ. *εἰκέμαι* καὶ ἡ μετοχὴ *εἰκῶς* ἐζηματίσθη ἐκ τοῦ θεμ. *Ἔικ-FeἜικέναι=εἰκέμαι* καὶ *εἰκῶς=εἰκῶς*. Τοῦ *εἰκῶς* (=φυσικόν, πρέπον, πιθανόν) συγχρητικόν εἶναι: *εἰκότερον*. Τὸ *οἶκα* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπέοικα προσέοικα*.

Ἑξήμαρται ἰδὲ τὸ ρήμα *μεῖρομαι*.

Ἑξήμε (εἶμαι, ὑπόλωξω) εἶ, ἐστί, ἐστόν, ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί, ὑποτ. ὦ, ἦς, ἦ, κλπ. εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶητον, καὶ εἶτον, εἶήτην καὶ εἶτην, εἶήμεν καὶ εἶμεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν, προστ. ἴσθι, ἔστω, ἔστων, ἔστε, ἔστων καὶ ὄντων καὶ ἔστωσαν, ἀπαρέμφ. εἶναι, μετοχ. ὄν, οὔσα, ὄν, παρξ. ἦν καὶ ἦ, ἦσθα, ἦν, ἦστον, ἦστην ἦμεν, ἦτε καὶ ἦστε, ἦσαν. Μέλλ. *ἔσομαι*, ἔσει, ἔσεται καὶ ἔσται κλπ. ἄοφ. *ἐγενόμην*, παρξ. *γένονα*, ὑπερσ. *ἐγενόμην*. Ρημ. οὐσία, ὄντως, ἐσθλός, οὖν, εἰσιμος, εἴτιμος, ἐτός, ἐτέος, συνεστέον.

Σημ. Θέμα *ἔσ-* καὶ *μῖ* ἢ κατάληξις *ἔσμι* τὸ *σ* ἀφομοιοῦται πρὸ τοῦ *μ=ἐμμι* τὸ ἐν *μ* ἐκπίπτει καὶ τὸ *ε* ἀναπληρωματικῶς ἐκτείνεται εἰς *εἰ=εἰμί* ὑποτ. *εσω* τὸ *σ* ἀποβάλλεται *εω=ᾶ*, εὐκτ. *ἔσ-ιη-ν* τὸ *σ* ἀποβάλλεται *=εἶην* εἰς τὴν προστ. τὸ *ε* τρέπεται εἰς *ι=ἴσθι* ἀπαρέμφ. *ἔσ-ναι* τὸ *σ* ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ *ν=ενναι* τὸ ἐν *ν* ἐκπίπτει καὶ τὸ *ε* ἀναπληρωματικῶς ἐκτείνεται εἰς *εἰ=εἶναι*. Ἡ ὀριστικὴ τοῦ *εἰμί* ἐπὶ συνθετικῆς ἐννοίας ἐγκλίνεται πλὴν τοῦ β' ἐνικῷ προσώπῳ *εἶ*. Τὸ γ' ἐνικὸν πρόσωπον: *ἐστί(ν)* ἀναβιβάζει τὸν τόνον καὶ γίνεται *ἔστι(ν)* εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις: α) ὅταν εἶναι ἐν ἀρχῇ λόγον, β) ὅταν σημαίνῃ: *ὑπάρχει*, γ) ὅταν σημαίνῃ: εἶναι δυνατόν, δ) μετὰ τὰς λέξεις: *οὐκ, μή, εἰ, ὡς καί, ἀλλ'* τοῦτ', ε) εἰς τὰς φράσεις: *ἔστιν ὅς=ὅστις ἔστιν ὅτι ἔστιν ὅτε* (=ἐπίστε), *ἔστιν ὅπου, ἔστιν ὅπως*. Τὸ *εἰμί* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἄπειμι, ἔξειμι, ἐνειμι, μέτειμι, πάρειμι, περιέειμι, πρόσσειμι, σύνειμι, συμπάρειμι*. Καὶ ἀπροσώπως: *ἐνεστί* (=εἶναι δυνατόν), *ἔξεστί* (=εἶναι δυνατόν. ἐπιτρέπεται, εἶναι ἐπιτετραμμένον), *πάρεστί μοι* (=ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοῦ εἶναι πρόχειρον), *μέτεσσί μοι τίνος* (=ἔχω μέρος τίνος πράγματος, μετέχω τίνος ἢ ἔχω ἀξιώσεις ἐπὶ τίνος πράγματος).

Ἑξήμε (βὰ ἔλθω) ἐνεστ. ὀριστικ. ἔρχομαι κλπ. ὑποτακ. ἴω, ἴης, ἴη, εὐκτ. ἰοῖην, καὶ σπαιῶς ἰοίμι, ἴοις, ἴοι κλπ. προστ. ἴθι, ἴτω, ἴτον, ἴτε, ἰόντων, ἀπαρξ. ἰέναι, μετοχ. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν, παρξ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει-καὶ ἦειν, ἦτον, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν, μέλλ. εἶμι, εἶ, εἶσι, ἴτον, ἴμεν, ἴτε, ἴασι, εὐκτ. ἰοῖην καὶ ἰοίμι, ἴοις, ἴοι κλπ. ὡς ὁ ἐνεστ. ἀπαρέμφ. ἰέναι, μετοχ. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν, (ὁ μέλλ. *ἐλεύσομαι* εἶναι ποιητ. καὶ μεταγ.), ἄοφ. ἦλθον, παρξ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν. Ρημ. ἴτης, ἰταμός, ἰθύς, ἐξίτηλος, ἀνεξίτηλος, ἰσθμός, ὀδός, εἴσοδος, οἴμος, οἰστός, εἰσιτήριον, νήλυς, ἐπηλυς, προσήλυτος, ἐλεύθερος, ἰτός, δυσπάριτος, *ἀμαξίτος* ἰτέος, ἰτέον, ἰτητέον.

Σημ. Θέμα *ι=ἰσθεν* καὶ *εἰ=ἰσχυρ*. Τὸ *εἶμι* καθ' ὀριστικὴν ἔχει σημα-

σίαν μέλλοντος (=θά ἔλθω) καὶ ἀναπληροῖ τὸν μέλλ. τοῦ ἔρχομαι εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἀπαρεμφ. καὶ μετοχ. ἔχει σημασίαν ἐνεστώτους καὶ μέλλοντος πλὴν τῆς ὑποτακτικῆς καὶ προστ. ἔνθα ἔχει πάντοτε σημασίαν ἐνεστώτους. Τὸ εἶμι ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἐνεστώτι τῆς ὀριστικ. καὶ προστ. εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις ἀπαρεμφ. μετοχ. τονίζεται ὡς καὶ τὸ ἀπλοῦν. Τὸ εἶμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἄπειμι δίδειμι, διέξειμι, εἴσειμι, ἔξειμι ἔπειμι, ἐπέξειμι, ἐπάνειμι κάτειμι, μέτειμι, περιέειμι. πάρειμι, πρόειμι, πρόσειμι, σύνειμι, ὕπειμι. Συνώνυμα τῷ εἶμι εἶναι τὰ: ἀφικνοῦμαι, παραγίγνομαι, φθάνω, φοιτῶ, βαδίζω, βαίνω, ὀδεύω, στείχω, πορεύομαι, ὀδὸν ποιοῦμαι.

Εἶργω (κλιεῖω ἔξω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον), παρτ. εἶργον, μέλλ. εἶρξω, ἄορ. εἶρξα, παρκ. εἶρξας ἔχω, ὑπερσ. εἶρξας εἶχον. Παθ. εἶργομαι, παρτ. εἶργόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. εἶρξομαι, παθ. ἄορ. εἶρχθην, παρκ. εἶργμαι, ὑπερσ. εἶργμην. Ρημ. ἄερχτος (=ἀπερίφρακτος), εἶρχτέον.

Σημ. Θέμα *Ferg-* καὶ προσλήψει τοῦ προθέματος $\epsilon = \text{ε}Ferg-$ τὸ *F* ἀποβάλλεται $\epsilon\epsilon\rho\gamma + \omega = \text{εἶργω}$. Συνώνυμα τῷ εἶργω εἶναι τὰ: ἐκκλιεῖω, διακωλύω, ἀποκωλύω, ἐμποδῶν ἴσταμαι, ἐμποδῶν γίγνομαι. Τὸ εἶργω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνείργω, ἀπείργω, διείργω, ἐξείργω, κατείργω, περιείργω.

Εἶργυνώ καὶ **Εἶργυνμι** (ἐγκλιεῖω, ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον), μέλλ. εἶρξω καὶ ἐγκλιεῖσω, ἄορ. εἶρξα, παρκ. εἶρξας ἔχω, ὑπερσ. εἶρξας εἶχον. Παθ. εἶργυνμαι παθ. ἄορ. εἶρχθην, παρκ. εἶργμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου ἐγκλιεῖω. Ρημ. εἶρχτή, εἶργμός, ἔρχος.

Σημ. Θέμα *Ferg-* καὶ προσλήψει τοῦ προθέματος $\epsilon = \text{ε}Ferg = \epsilon\epsilon\rho\gamma = \text{εἶργ-}$ ἢ δὲ δασεῖα προέρχεται ἀπὸ τὸ *F* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *νυ* = $\text{εἶργ} + \nu\upsilon + \omega = \text{εἶργνύω}$ καὶ $\text{εἶργ} + \nu\upsilon + \mu\iota = \text{εἶργυνμι}$ γίνεται ἐκ τοῦ θέματος $\text{ε}ε\rho\gamma$ καὶ *νυ* τὸ πρόσφωμα = $\text{εἶργ-}\nu\upsilon + \mu\iota = \text{εἶργνυμι}$. Τὸ εἶργνύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: καθείργνύω καὶ καθείργυνμι, περιεργνύω, συγκαθειργνύω, συνειργνύω.

Εἶϋθη παρκ. μετὰ σημασίας ἐνεσιτώτους τοῦ ποιητ. ὀήματος ἔϋθω. Ἴδὲ ἔϋθω.

Ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, συζητῶ ἐν αὐτῇ, ὀμιλῶ ἐν αὐτῇ), παρτ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠκκλησιάζον, μέλλ. ἐκκλησιάζω. ἄορ. ἐξεκκλησίασα καὶ ἠκκλησίασα, παρκ. ἐκκλησιάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐκκλησιάσας εἶχον. Ρημ. ἐκκλησιαστῆς, ἐκκλησιασμός, ἐκκλησιαστικός, ἀνεκκλησιαστος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ ἐκκλησία, ἰὸ δὲ ἐκκλησία ἐκ τοῦ ἐκκλητος, τὸ δὲ ἐκκλητος ἐκ τοῦ ἐκκαλῶ (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάω ἐκ τοῦ λιθάς). Θέμα ἀναλογικὸν ἐκκλησιαδ + j + ω = ἐκκλησιάζω. Τὸ ἐκκλησιάζω αὐξάνεται ἢ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν. Περὶ δὲ τῶν ἀρχόντων τῶν συγκαλοῦντων τὴν ἐκκλησίαν ἐλέγτο περιφραστικῶς: ἐκκλησίαν ποιῶ, ἐκκλησίαν ἀθροίζω καὶ παθ. ἐκκλησία γίνεται καὶ ἐκκλησία καθίσταται.

Ἐκών, ἐκούσα, ἐκὸν (θέλων, ἐκουσίως, ἁσμένως) μετοχὴ τοῦ ἀρχήσθου ὀήματος ἐκω. Συνώνυμα τῷ ἐκω εἶναι τὰ: ἐθέλω, βούλομαι, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι. Ρημ. ἐκούσιος, ἐπίρρ. ἐκουσίως.

Σημ. Θέμα *Γεκ-*. Τὸ ἐκὼν μετὰ τοῦ στερητικοῦ $a = a + \text{εκὼν} = \acute{\alpha}\kappa\omega\nu$, $a + \text{εκουσα} = \acute{\alpha}\kappa\omega\sigma\alpha$, $\acute{\alpha} + \text{εκόν} = \acute{\alpha}\kappa\omicron\nu$.

Ἐλαττώω-ῶ (ἐλαττώνω, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, βλάπτω), μέλλ. ἐλαττώσω, ἄορ. ἠλάττωσα, παρακ. ἠλάττωκα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *μειῶ*, *συντέμνω*, *μειόν τι ποιῶ*, *συστέλλω*, *βλάπτω*, *κακῶ*, *κακουργῶ*, *λυμαίνομαι*. Μέσον καὶ παθ. ἐλαιτοῦμαι, παρτ. ἠλαιτούμην, μέσ. μέλλ. ἐλαττώσομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ἐλαιτωθήσομαι, ἄορ. ἠλαιτώθην, παρκ. ἠλάττωμαι καὶ ἔλαττον ἔσχηκα ὑπὸ τινος, ὑπερσ. ἠλαιτώμην καὶ ἔλαττον ἔσχηκειν ὑπὸ τινος. Ρημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐλάττων, τὸ δὲ ἐλάττων ἐκ τοῦ ποιητ. *ελαχῦς*—*ἐλάχ*+*j*+*ων*=*ἐλάττων*. Τὸ μέσον *ἐλαιτοῦμαι* εἶναι οὐδ. διαθέσεως κυρίως (=εἶμαι κατώτερος, ὑπολείπομαι). Τὸ παθ. *ἐλαιτοῦμαι* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἐλαττον ἔχω ὑπὸ τινος*.

Ἐλαύνω (τρέχω, πορεύομαι, καταδιώκω), παρτ. ἤλαυνον, μέλλ. συνηρ. ἐλῶ, ἐλῆς, ἐλῆ, εὐκτ. ἐλῶμι, ἐλῶς, ἐλῶ καὶ ἐλόην, ἐλόης, ἐλόη κλπ. ἀπαρφ. ἐλᾶν, μετ. ἐλῶν-ῶσα, -ἐλῶν, ἄορ. ἤλασα, παρκ. ἐλίλακα, ὑπερσ. ἐληλόκειν. Παθ. ἐλαύνομαι, παρσ. ἠλαυνόμην, παθ. μέλλ. λαθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλάθην, καὶ ἠλάσθην, μέσ. μέλλ. ἐλάσομαι μέσ. ἄορ. ἠλασάμην, παρακ. ἐλίλαμαι, ὑπερσ. ἐληλόμην. Ρημ. ἔλασις, ἐξέλασις, προέλασις, ἔλασμα, ἔλασμός, ἐλατήρ (θηλ. ἐλάτειρα), ἐλάτης (ὄνηλάτης, βοηλάτης, ἄμαξηλάτης) ἐλατήριον, ἐλατός, (εὐήλατος, σφυρήλατος, νεήλατος) ἐλατέον.

Σημ. Θέμα *ελα-* (καὶ ἄορ. *ελασ-*) καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *νυ* καὶ ἀντιμεταθέσει τοῦ *ν*=*ελαυν-ω*, παρκ. λαμβάνει ἀτιτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συνώνυμα τῷ ἐλαύνω εἶναι τὰ: *ᾠθῶ*, *ἀποδιώκω*, *διαπορεύομαι*, *διέρχομαι*, *ἐπέρχομαι*, *ἐρέσσω*. Τὸ ἐλαύνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀπελαύνω*, *διελαύνω*, *εἰσελαύνω*, *ἐξελαύνω*, *ἐπελαύνω*, *παραελαύνω*, *περιελαύνω*, *προσελαύνω*, *ὑπελαύνω*.

Ἐλέγγω (ἐξελέγγω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ), παρτ. ἤλεγχον, μέλλ. ἐλέγξω, ἄορ. ἤλεγξα, παρκ. ἐλέγξας ἔχω ἢ ἔλεγχον πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐλέγξας εἶχον ἢ ἔλεγχον ἐπεποιήμην. Παθ. ἐλέγχομαι, παρσ. ἠλεγχόμην, παθ. μέλλ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλέγχθην, παρκ. ἐλίλεγμαι, ὑπερσ. ἐληλέγμην. Ρημ. ἔλεγξις, ἔλεγγος, ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτήριον, ἐλεκτός, ἐλεγκτέον.

Σημ. Θέμα *ελεγχ-*. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως: *ἐξελέγγω ἑμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ *ἐλέγγω* λέγεται καὶ: *ἔλεγχον ποιοῦμαι*, *ελεγκτήρ εἶμι*, *ἔλεγχον λαμβάνω* (τῶν ὁποίων ἀντίθετα εἶναι: *ἔλεγχον δίδωμι*, *ἔλεγχον παρέχω*) καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. *ἐλέγχομαι* λέγεται καὶ: *εἰς ἔλεγχον καθίσταμαι*, *ἔλεγγος γίνεται*, *ἔλεγγός ἐστι*. Τὸ ἐλέγγω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνελέγγω*, *ἀπελέγγω*, *διελέγγω*, *ἐξελέγγω*, *προελέγγω*.

Ἐλεέω-ῶ (εὐδυσπλαχνίζομαι), παρτ. ἠλέουν, μέλλ. ἐλεήσω, ἄορ. ἠλέησα, παρκ. ἠλέηκα, καὶ ἔλεον πεποιήμαι, ὑπερσ. ἠλέηκειν καὶ ἔλεον ἐπεποιήμην. Παθ. ἐλεοῦμαι, παρσ. ἠλεοῦμην, παθ. μέλλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλεήθην, παρκ. ἠλέημαι καὶ ἔλεον τετύχησα, ὑπερσ.

ἡλεήμην καὶ ἔλεον ἐτευχίρειν, ἢ τευχικῶς ἦν. Ρημ. ἐλεήμων (ἐξ οὗ ἐλεημοσύνη), ἐλεητός, ἀνελέητος.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἔλεος ἐκ δὲ τοῦ ἔλεος γίνεται τὸ ἐλεετός (= ὁ ἀξιός ἐλεού, ἀξιολύπητος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ ἐλεῶ λέγεται καί: ἐλεον ποιοῦμαι καὶ ἀντι τοῦ παθ. ἐλεοῦμαι λέγεται καί: ἐλεόν τυγχάνω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα τῷ ἐλεῶ εἶναι τὰ: οἰκτιρω, οἰκτιζω. Τὸ ἐλεῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: κατελεῶ.

Ἑλελίζω (φωνιάζω ἐλευλεῦ), ἀόρ. ἡλέλιξα, καὶ μέσον ἐλελίζομαι. πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: (ἐπὶ χαρᾶς) ἀλαλάζω, κράζω, κραυγάζω, βοῶ, φωνῶ (ἐπὶ λύπης) θρηνώ, δλοφύρομαι, γοῶ (-άω), οἰμώζω, κόπτομαι.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πολεμικοῦ ἐπιφωνήματος ἐλελεῦ (= πολεμικὴ κραυγὴ, ἣν ἐμμελῶς ἐφώναζον οἱ εἰς τὴν μάχην ὁρμῶντες) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς.

Ἑλευθερόω-ῶ (ἐλευθερόνω), παρτ. ἡλευθέρουν, μέλλ. ἐλευθερώσω, ἀόρ. ἡλευθέροσα, παρκ. ἡλευθέροκα, ὑπερσ. ἡλευθερώθεισμαι. Παθ. ἐλευθεροῦμαι, παρτ. ἡλευθερούμην, παθ. μέλλ. ἐλευθερωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡλευθερώθην, παρκ. ἡλευθέρομαι, ὑπερσ. ἡλευθερώμην. Ρημ. ἐλευθέροσις, ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτέον.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐλεύθερος τὸ δὲ ἐλεύθερος ἐκ τοῦ θέματος ἐλευθ- (τοῦ ἐρχομαι). Ἄντι τοῦ ἐλευθερῶ λέγεται καί: ἐλεύθερόν τινα ποιοῶ, ἐλευθερίαν τινὶ πράττω καὶ παθ. ἐλευθερία γίνεται. Συνώνυμα τῷ ἐλευθερῶ εἶναι τὰ: λύω, ἀπολύω, ἀφίημι, ἀπαλλάττω. Τὸ ἐλευθερῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπελευθερῶ, συνελευθερῶ.

Ἑλίττω καὶ ἐλίσσω (τυλίσσω, περιστρέφω, γυρίζω, κινῶ τι μετὰ ταχύτητος) συνήθως σύνθετον, παρτ. εἴλιπτον, μέλλ. ἐλίξω, ἀόρ. εἴλιξα, παρκ. ἐλίξας ἔχω, ὑπερσ. ἐλίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἐλίττομαι, παρτ. εἴλιπτόμην, μέσ. μέλλ. ἐλίξομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. εἴλιχθην, παρκ. εἴλιγμαι καὶ ἐλήλιγμαι, ὑπερσ. εἴλιγμην καὶ ἐλήλιγμην. Ρημ. ἐλίξις ἐλίχη (=ίτεα), ἔλιγμα, ἐλιγμός, ἐλικών, ἐλικτήρ, ἐλικτός.

Σημ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐλιξ γεν. ἐλικος (θέμα *Ἑλικ-* τὸ *F* τρέπεται εἰς δασείαν καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{ἐλικ} + j + \omega$ τὸ j μετὰ τοῦ κ γίνεται $\tau\tau = \text{ἐλιττ-}$ ἢ ἐλίσσ-). Τὸ ἐλίττω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ $\epsilon\iota$ διὰ τὸ *F*, τὸ ὅποιον εἶχε τὸ πάλαι τὸ ῥῆμα ἐν ἀρχῇ. Συνώνυμα τῷ ἐλίττω εἶναι τὰ: εἰλέω, συστρέφω, συσπειράω, περιστέλλω, περιβάλλω, τυλίσσω. Τὸ ἐλίττω συνήθως ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνελίττω, ἐνελίττω, ἐξελίττω, περιελίττω.

Ἑλκω καὶ ἔλκω (σύρω, τραβῶ), παρτ. εἴλκον, μέλλ. ἔλξω καὶ ἔλκωσω, ἀόρ. εἴλκυσα καὶ εἴλξα, παρκ. εἴλκυσα, ὑπερσ. εἴλκυνκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἔλκομαι, παρτ. εἴλκωμην μέσ. μέλλ. ἔλξομαι, καὶ ἔλκυσσομαι, μέσ. ἀόρ. εἴλκυσάμην καὶ εἴξάμην, παθ. μέλλ. ἔλκυσθήσομαι, παθ. ἀόρ. εἴλκυσθην, παρκ. εἴλκυσμαι, ὑπερσ. εἴλκυσμην. Ρημ. ἔλκος, ὄλκας, ὄλκή, ὄλκος, ἔλξις, ἔλκυσις, ἔλκυσμα, ἔλκυσμός, ἔλκυστήρ, ἔλκυστός, ἔλκυστέον ἐλκίσις, ἐλκτέον.

Σημ. Θέμα *Ἑλικ-* καὶ *Ἑλκν-*. Τὸ *F* τρέπεται εἰς δασείαν = *ἐλκ-* καὶ *ἐλκν-*. Τὸ ν τοῦ θέματος φυλάττεται πανταχοῦ βραχύ. Τὸ μέσον αὐτοπαθ.

ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: ἔλκω ἑμαυτὸν ὡς καὶ τὸ μέσ. ἀλληλοπαθεῖς: ἔλκουσιν ἀλλήλους. Συνώνυμα τῷ ἔλκω εἶναι τὰ: *σύρω, σπῶ (-άω), ἐπισπῶμαι*. Τὸ ἔλκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνέλκω, ἀνθέλκω, ἀφέλκω, διέλκω, ἐφέλκω, καθέλκω, περιέλκω, συνέλκω, συνεφέλκω*.

Ἑλπίζω (ἀμετρ. ἔχω ἐλπίδα), παρ. ἤλπίζον, μέλλ. ἐλπιδῶ ἄορ. ἤλπισα, παρ. ἐν ἐλπίσι γέγονα καὶ ἤλπικα, ὑπερσ. ἐν ἐλπίσιν ἐγεγόνειν καὶ ἤλπικειν. Παθ. ἐλπίζομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. ἔλπεις, ἔλπισμα, ἔλπισμός, ἐλπιστής, ἐλπιστός, δυσέλπιστος, ἐλπιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐλπίς. Θέμα ἐλπίδ- τῇ προσλήπει τοῦ προσφῆματος j ἐλπίδ+j+ω τὸ j μετὰ τοῦ δ γίνεται ζ=ἐλπίζω. Ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *εἰμι ἐν ἐλπίσι, ἐλπίδα ἢ ἐλπίδας ἔχω, τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐπὶ τινι, τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐν τινι, ἐλπίδας ποιοῦμαι*. Παθ. *ἐλπίς ἐστὶ, αἱ ἐλπίδες καθίστανται ἐν τινι*. Συνώνυμα τῷ ἐλπίζω εἶναι τὰ: *προσδοκῶ (-άω), προσδέχομαι, ἀπεκδέχομαι, καταδοκῶ (-έω), πιστεύω*. Ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ ῥήματος ἔλπω (=δίδω ἐλπίδα, κάρνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ) λέγεται περιφραστικῶς παρὰ τοῖς ἀπτικοῖς: *ποιῶ τινὰ ἐλπίδας ἔχειν, ποιῶ τινὰ ἐλπίζειν, ἐλπίδας ἐμποιοῦ τινι, ἐλπίδας παρέχομαι, εἰς ἐλπίδας καθίστημι τινὰ*. Τὸ ἐλπίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπελπίζω, ἐπελπίζω*.

Ἐμέω-ῶ (ξερῶ, φλυαρῶ), παρ. ἤμιον, μέλλ. ἐμέσω καὶ ἀπ. ἐμῶ, ἄορ. ἤμεσα, παρ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν. Μέσ. μέλλ. ἐμοῦμαι, παθ. μέλλ. ἐμεθήσομαι, παρ. ἐμήμεσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἐμεσις, ἐμεσία, ἐμισμα, ἐμετος (ἐξ οὗ ἐμετικός).

Σημ. Θέμα ἐμε- καὶ ἀρχαιότερον ἐμεσ-. Ὁ ἄνεργ. καὶ παθ. παρ. λαμβάνουσιν ἀπτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ ἐμῶ φυλάττει τὸν θεματικὸν χαρακτῆρα ε πάντοτε βραχύν. Συνώνυμα τῷ ἐμῶ εἶναι τὰ: *ἐξερῶ (-άω), ἐξερεῦγω, ληρῶ, φλυαρῶ, φληναφῶ, φρεσχελῶ (-έω)*. Τὸ ἐμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐξεμῶ*.

Ἐμπεδῶ-ῶ (στερεῶνω, ἀσφαλίζω), παρ. ἤμπέδον, μέλλ. ἐμπεδώσω, ἄορ. ἤμπεδωσα καὶ ἐνεπέδωσα, παρ. ἐμπεδώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐμπεδώσας εἶχον. Ρημ. ἐμπέδωσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐμπεδος (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δηλῶ ἐκ τοῦ δηλός), τὸ δὲ ἐμπεδος ἐκ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ πέδον (=ἔδαφος). Τὸ ἐμπεδῶ ἀψάνεται ἔξωθεν. Συνώνυμα τῷ ἐμπεδῶ εἶναι τὰ: *κρατῶνω, στερεῶ (-ῶ), στηρίζω, κυρῶ (-ῶ), βεβαίῶ (-ῶ), πιστοῦμαι*.

Ἐμποδίζω (ἐμποδίζω), παρ. ἐνεποδίζον, μέλλ. ἐμποδῶ, μόνον. Παθ. ἐμποδίζομαι, παθ. ἄορ. ἐνεποδίσθην, παθ. μέλλ. ἐμποδίσθησομαι, παρ. ἐμπεπόδισμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς: *κωλύω, διακωλύω, ἀποκωλύω, εἴργω, ἀφίστημι, ἐμποδῶν ἴσταμαι, ἐμποδῶν εἰμι, ἐμποδῶν γίνομαι, ἀπερῶνω, ἀποτρέπω, ἐμποδοστατῶ, ἔχω, ἀπαγορεύω*. Ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζω λέγεται καί: *ἐμποδῶν εἰμι τινι, ἐμποδῶν γίνομαι τινι, ἐμπόδιος εἰμι τίνος, ἐμπόδιος γίνομαι τίνος, ἐμποδῶν ἴσταμαι*. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου ἐμποδίζομαι λέγεται: *ἐμποδῶν ποιοῦμαι τι* (=κάρνω τι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἐμπόδιον). Ρημ. ἐμπόδισμα, ἐμποδισμός, ἐμποδιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ τοῦ ποδίξω, τὸ δὲ ποδίξω ἐκ τοῦ πούς. Τὸ ἀπλοῦν ποδίξω (=δένω τοὺς πόδας, πεδικλώνω) εὐρηται μόνον εἰς τὸν παθ. παρκ. πεποδίσμαι, μετχ. πεποδιασμένος. Τὸ ποδίξω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: ἀναποδίξω, εἰσποδίξω συμποδίξω.

Ἑμ.πολλάω-ῶ (ἀγοράζω καὶ πολῶ, ἔμπορεύομαι), παρατ. ἡμπόλων, μέλλ. ἔμπολῆσω, ὄφρ. ἡμπόλησα καὶ ἐνεπόλησα, παρκ. ἡμπόληκα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἔμπορεύομαι, πολῶ, ὄνοῦμαι. Ρημ. ἔμπόλησις, ἔμπόλημα, ἔμπολητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἔμπολή (=ἐμπόρευμα, ὄνῃ, ἀγορασία) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ τιμῶ ἐκ τοῦ τιμή. Τὸ ἔμπολῶ αὐξάνεται ἔξωθεν.

Ἑμ.πορεύομαι (πορεύομαι ἐντός τινος, ταξιδεύω χίρην ἔμπορίου, εἶμαι ἔμπορος), ἀποθ. μετὰ μέσ. διαθ. μέσ. μέλλ. ἐμπορεύσομαι, μέσ. ὄφρ. ἐνεπορεύθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: **ἐμπορίαν ποιῶμαι** (παθ. ἐμπορία γίγγεται) ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων: **ἐμπολῶ, ἐργάζομαι, πορίζομαι, κερδαίνω**. Ρημ. ἐμπόρευμα, ἐμπορευτέος, ἐμπορευτικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἔμπορος (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς) τὸ δὲ ἔμπορος ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ πόρος, τὸ δὲ πόρος ἐκ τοῦ περῶ.

Ἐναντιόμαι-οὔμαι (ἐναντιώνομαι), ἀποθ. παθ. μετὰ ἐνεργ. ἀμεταβ. σημασ. παρατ. ἠναντιόμην, μέσ. μέλλ. ἐναντιώσομαι, παθ. ὄφρ. ὡς μέσ. ἠναντιώθην, παρκ. ἠναντιόμαι ἢ ἐνηντιόμαι, ὑπερσ. ἠναντιώμην. Ρημ. ἐναντίωσις, ἐναντιώμα, ἐναντιωτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐναντίος, τὸ δὲ ἐναντίος ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ αντίος. Τὸ ἐναντιόμαι αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν, πλὴν τοῦ παρκ. ὅστις διαφορεῖται. Ἀντὶ τοῦ ἐναντιόμαι λέγεται καὶ: **ἐναντίος εἰμί, καὶ ἐναντίως ἔχω**. Συνώνυμα τῷ ἐναντιόμαι εἶναι τὰ: **ἀνθίσταμαι ἐπίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀντιτείνω, ἀντικρούω, ἀντιλέγω**.

Ἐνεδρεύω (κάμνω καρτέρι), παρατ. ἐνήδρευον, μέλλ. ἐνεδρεύσω, ὄφρ. ἐνήδρευσα, παρκ. ἐνεδρεύσας ἔχω ἢ ἐνέδραν πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐνεδρεύσας εἶχον ἢ ἐνέδραν ἐπεποιήμην. Παθ. ἐνεδρεύομαι, παρατ. ἐνηδρευόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἐνεδρεύσομαι, μέσ. ὄφρ. ἐνηδρευσάμην, παθ. ὄφρ. ἐνηδρεύθην, παρκ. ἐνήδρευμαι, ὑπερσ. ἐνηδρευίμην. Ρημ. ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα, ἐνεδρευτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐνέδρα (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς), τὸ δὲ ἐνέδρα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ τοῦ ἔδρα (τὸ δὲ ἔδρα γίνεται ἐκ τοῦ ἔζομαι). Τὸ ἐνεδρεύω λέγεται καὶ περιφραστικῶς: **ἐνέδραν ποιῶμαι, ἐνέδραν καθίζω**. Συνώνυμα τῷ ἐνεδρεύω εἶναι τὰ: **τηρῶ, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, παραφυλάσσω, ἔλλοχῶ (ἄω)**.

Ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνέχυρον ποσά τινος), παρατ. ἠνεχύραζον, μέλλ. ἐνεχυράσω, ὄφρ. ἠνεχύρασα. Παθ. ἐνεχυράζομαι, παθ. ὄφρ. ἠνεχυράσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. ἐνεχυρασία, ἐνεχύρασμα, ἐνεχυρασμός, ἐνεχυραστός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐνέχυρον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀγο-

ράζω ἐκ τοῦ ἀγορά. (Θέμα ἀναλογικὸν ἐνεχυράδ- τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ἐνεχυράδ} + j + \omega = \text{ἐνεχυράζω}$), τὸ δὲ ἐνεχυρον γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ ἔχυρος (= ἀσφαλής). Ἀντὶ τοῦ ἐνεχυράζω λέγεται καὶ: ἐνεχυρα λαμβάνω, ἐνεχυρασίαν ποιοῦμαι, ὡς παθ. δὲ εἶναι καὶ τὸ: ἐνεχυρα κείται, ἐνεχυρα ἔχεται.

Ἐνθυμέομαι-οὔμαι (ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), ἀποθ. παθ. παρατ. ἐνεθυμούμην, μέσ. μέλλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθη, παρκ. ἐντεθύμηναι, ὑπερσ. ἐνετεθύμήμην. Ρημ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις, ἐνθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ θυμός, τὸ δὲ θυμός ἐκ τοῦ θύω. Συνώνυμα τῷ ἐνθυμοῦμαι εἶναι τὰ: ἐννοῶ, διανοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, νοῶ, κατέχω, ἐν νῷ ἔχω, ἐννοία γίγνεται μοι, ἐννοία ἐμπίπτει μοι, λαμβάνω ἐννοϊάν τινος. Τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον: προσενθυμοῦμαι.

Ἐννοέω-ῶ (σκέπτομαι), παρατ. ἐνενόουν, μέλλ. ἐννοήσω, ἢ ἐνθυμήσομαι, ἢ ἐννοία γενήσεται μοι, ἀόρ. ἐνενόησα, παρκ. ἐννενόηκα, ὑπερσ. ἐννενοήκειν. Μέσ. ἐννοοῦμαι, παρατ. ἐννεοοῦμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐννεοήθη, παρκ. ἐννενοήμηναι, ὑπερσ. ἐννενοήμην. Ρημ. ἐννόησις, ἐννοητής, ἐννόημα, ἐννοητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐννοος = ἐννοος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος ἐκ δὲ τοῦ ἐννοος γίνεται καὶ τὸ ἐννοία. Συνώνυμα τῷ ἐννοῶ εἶναι τὰ: ἐνθυμοῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, κατέχω, νοῶ ἐν νῷ ἔχω, ἐννοία γίγνεται μοι, ἐννοία ἐμπίπτει μοι, λαμβάνω ἐννοϊάν τινος, ἔχω ἐννοϊαν (= ἔχω ἰδέαν), ἐννοϊαν ἐμποῶ τινι (= φρόνημα ἐμπνέω τινί, κάμνω τινά ἐννοεῖν).

Ἐνοχλέω-ῶ (προξενῶ ἐνόχλησιν εἰς τινα, προξενῶ βιάρος εἰς τινα), παρατ. ἠνώχλουν, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, παρκ. ἠνώχληκα, ὑπερσ. ἠνωχλήκειν. Παθ. ἐνοχλοῖμαι, παρατ. ἠνωχλούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἐνοχλήσομαι, παθ. μέλλ. ἐνοχληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνωχλήθη, παρκ. ἠνώχλημαι, ὑπερσ. ἠνωχλήμην. Ρημ. ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἀνενόχλητος, ἐνοχλητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ ἐκ τοῦ ποιητ. ῥήματος ὀχλέω-ῶ, τὸ δὲ ὀχλῶ ἐκ τοῦ ὀχλος. Τὸ ἐνοχλῶ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐσῶθεν συγχορόνως καὶ ἔξωθεν Ἀντὶ τοῦ ἐνοχλῶ λέγεται καὶ ὀχληρός εἰμί τινι, δι' ὀχλου ἔστι μοί τι ὀχλον παρέχω τινί, πράγματα παρέχω τινί. Τὸ ἐνοχλῶ ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διενοχλῶ, παρενοχλῶ, προσενοχλῶ.

Ἐντέλλομαι (δίδω ἐντολήν, παραγγέλλω), ἀποθεμ. μέσ. παρατ. ἐντελλόμην, μέσ. μέλλ. ἐντελοῦμαι ἢ παραγγεῶ, μέσ. ἀόρ. ἐντειλάμην, ὑποτ. ἐντείλωμαι, εὐκτ. ἐντειλαίμην, προστ. ἐντειλαί, παρκ. ἐντείτασμα, ὑπερσ. ἐντειτάμην. Ρημ. ἐντολεύς, ἐντολή, ἐνταλίμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐν καὶ τέλλομαι. Τὸ δὲ τέλλομαι γίνεται ἐκ τοῦ θέματος τέλ- τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{τέλ} + j + \text{ομαι}$ τὸ j ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ $\lambda = \text{τέλ-λ-ομαι}$. Τὸ δὲ ε τοῦ θέματος τέλ- ἐγράφη εἰς α εἰς τὸν παρακείμενον, εἰς δὲ τὰ σηματικὰ εἰς ο. Συνώνυμα τῷ ἐντέλλομαι εἶναι τὰ: παραγγέλλω, κελεύω, ἐπιπέλλω, ἐπισκῆπτω, διατάσσω, παρεγγῶ. Τὸ ἐντέλλομαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον: προσεντέλλομαι.

Ἔξεστι (εἶναι ἐπιτετραμμένον), ἀπρόσωπ. ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξεῖη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρσ. ἐξεῖναι, μετοχ. ἐξόν, παρσ. ἐξῆν, μέλλ. ἐξέσται, εὐκτ. ἐξέσοιτο, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: Ρημ. ἐξουσία.

Σημ. Τὸ ἐξεστι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐκ καὶ τοῦ ἐστί. Ἔξεστι (=εἶναι ἐπιτετραμμένον, εἶναι συγκεχωρημένον), πάρεστι (=εἶναι δυνατόν, εἶναι ἐπιτετραμμένον), ἐνεστι (=εἶναι δυνατόν). Ὡς ἐνεργ. μεταβ. εἶναι αἱ περιφράσεις: ἐξουσίαν δίδωμι τινί, ἐξουσίαν ποιῶ τινί, ἐξουσίαν παρασκευάζω τινί. Ὡς παθ. δὲ τὰ: ἐξουσίαν λαμβάνω, ἐξουσία δίδοται μοι ὑπό τινος.

Ἐξετάζω (ἐξετάζω), παρσ. ἐξήταζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ συνηρ. ἐξετώ, -ῶς, -ῶ, ἄορ. ἐξήτασα, παρσ. ἐξήτακα, ὑπερσ. ἐξητάκειν. Παθ. ἐξετάζομαι, παρσ. ἐξητάζομην, παθ. μέλλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐξητάσθην, παρσ. ἐξήτασμα, ὑπερσ. ἐξητίσθην. Ρημ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής, ἀνεξέταστος, ἐξεταστῆν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐκ καὶ ἐτάζω τὸ δὲ ἐτάζω γίνεται ἐκ τοῦ ἐτός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς. (θέμα ἀναλογικόν ἐξεταδ+ι+ω=ἐξετάζω, τὸ δὲ ἐτός εἶναι ρηματικόν τοῦ εἰμί. Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καί: ἐξέτασιν ποιῶμαι (ὅπερ λέγεται καὶ εἰμί. Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καί: ἐξετάσιν ποιῶμαι καὶ παθ. ἐξέτασις ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως) καὶ ἐπεξετάσιν ποιῶμαι καὶ παθ. ἐξέτασις γίγνεται καὶ ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξέτασις γίγνεται: τὸ δὲ: ἐξέτασιν ποιῶ ποιῶ νὰ γίνῃ ἐξέτασις. Τὸ μέσον αὐτοπ. λέγεται ἀναλελυμένως ἐξετάζω ἐμαυτόν. Συνώνυμα τῷ ἐξετάζω εἶναι τὰ: ἐρευνῶ, ἀνερωτῶ, ἀναζητῶ, πολεμουργοῦμαι, πυνθάνομαι, ἀκριβῶ (-όω), ἀνακρίνω, δοκιμασίαν ποιῶμαι, δοκιμασίαν λαμβάνω, δοκιμάζω. Τὸ ἐξετάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντεξετάζω, διεξετάζω, παρεξετάζω, προσεξετάζω, συνεξετάζω.

Ἔοικα (ὁμο-άζω, φαίνομαι) ἰδὲ εἶκω.

Ἔορτάζω (ἔχω ἑορτήν, ἑορτάζω), παρσ. ἐώρταζον, μέλλ. ἑορτήν τελῶ καὶ ἑορτάσω, ἄορ. ἐώρτασα, παρσ. ἑορτήν τετέλεκα, ὑπερσ. ἑορτήν ἑτετέλεκεν. Παθ. ἑορτάζομαι, παρσ. ἑορταζόμην, παθ. ἄορ. ἑορτάσθην, τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικῶς. Ρημ. ἐόρτασις, ἑορταστής, ἐόρτασμα, ἑορτασμός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἑορτή ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ ἐορταδ+ι+ω=ἑορτάζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς. Τὸ ἑορτάζω αὐθάνεται ἔσθθεν. Ἀντὶ τοῦ ἑορτάζω λέγεται καί: ἑορτήν ἄγω, ἑορτήν τελῶ, ἑορτήν ποιῶ καὶ ὡς παθ. ἑορτή ἐστί, ἑορτή γίγνεται.

Ἐπαινέω-ῶ, παρσ. ἐπῆνουν, μέλλ. ἐπαινέσω, ἄορ. ἐπῆνεσα, παρσ. ἐπῆνεκα, ὑπερσ. ἐπῆνέκειν. Παθ. ἐπαινοῦμαι, παρσ. ἐπηνούμην, μέσ. μέλλ. ἐπαινέσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπηνεσάμην, παθ. μέλλ. ἐπαινεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπηνέθην, παρσ. ἀπῆνημαι, ὑπερσ. ἐπηνήμην καὶ ἐπηνημένος ἦν. Ρημ. ἐπαινέτης, ἐπαινέσις, ἐπαινετήν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπαινος, τὸ δὲ ἐπαινος εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπι καὶ αἶνος, ὁ χαρακτήρ ἐ εκτείνεται μόνον εἰς τὸν παθ. παρακείμενον. Τὸ μέσον λέγεται ἀναλελυμένως: ἐπαινώ ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐπαινώ λέγεται καί: ἐπαινέτης εἰμί τινος ἐπαινον λέγω τινός, ἐπαινον ποιῶμαι τινός ἢ περὶ τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπαινοῦμαι λέγεται καί: ἐπαί-

νου τυγχάνω πρὸς τινος, ἐπαίνου ἀξιοῦμαι πρὸς τινος, ἐπαίνου ἔχω πρὸς τινος. Συνώνυμα τῷ ἐπαίνῳ εἶναι τὰ: ἐγκωμιάζω εὐφημῶ, εὐλογῶ, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω ἄδω, ὕμνω, ὑμνοῦδω.

Ἐπανορθόω-ῶ (ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν, διορθῶ), παρ.τ. ἐπληρώθουν, μέλλ. ἐπανορθώσω, ἄορ. ἐπληρώθουσα, παρ.κ. ἐπανορθώσας ἔχω, ὕπερσ. ἐπανορθώσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἐπανορθοῦμαι, παρ.τ. ἐπληρωθούμην, μέσ. μέλλ. ἐπανορθώσομαι, παθ. ἄορ. ἐπληρωθώθην, παρ.κ. ἐπληρωθώθην, ὕπερσ. ἐπληρωθώθην. Ρημ. ἐπανορθώσις, ἐπανορθώματα, ἐπανορθωτής, ἐπανορθωτός, ἐπανορθωτέος, ἐπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ ὀρθῶ (-ῶω) τὸ δὲ ὀρθῶ γίνεται ἐκ τοῦ ὀρθός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δηλῶ ἐκ τοῦ δηλός. Τὸ ἐπανορθῶ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προθέσεως ἀπὸ καὶ μετ' αὐτήν. Τὸ ἐπανορθῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως σὺν: *συνεπανορθῶ*.

Ἐπειέγω (μεταβ. = πιέζω, βιάζω, στενοχωρῶ, ἐπιταχύνω) ἀμεταβ. = απεύδω, βιάζομαι), παρ.τ. ἠπειγον, μέλλ. ἐπειίξω, ἄορ. ἠπειῖα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἐπειγόμεαι, παρ.τ. ἠπειγόμεην, μέσ. μέλλ. ἐπειξομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠπειχθην, παρ.κ. ἠπειγμαι, ὕπερσ. ἠπειγμην. Ρημ. ἐπειεῖς, ἐπειεῖτης, ἐπειεῖς, ἐπειεῖτον, ἠπειγμένος (= ἐν σπουδῇ).

Σημ. Θέμα ἐπει- καὶ τῇ προσλήφει τοῦ προσφύματος j καὶ διὰ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ = *επειίγω*. Τὸ *επειίγω* αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν. Συνώνυμα τῷ μὲν μεταβ. *επειίγω* εἶναι τὰ: *ἀναγκάζω, ἐπαναγκάζω, πιέζω, βιάζομαι*, τῷ δὲ ἀμεταβ. εἶναι τὰ: *βιάζομαι, σπεύδω, σπουδάζω, ταχύνω, ἐπιταχύνω*. Τὸ *επειίγω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως κατὰ: *κατεπειίγω*. Τὸ *κατεπειίγω* ἀπαντᾷ καὶ ἀπόρροπον: *κατεπειίγει* (= εἶναι ἀνάγκη).

Ἐπηρεάζω (ἀπειλῶ, ὕβριζω, προσηλυτιζῶ, παρενοχλῶ, βλάπτω, παρεμβάλλω ἐμπόδιον), παρ.τ. ἐπηρεάζον, ἄορ. ἐπηρεάσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. ἐπηρεάζομαι, παρ.τ. ἐπηρεαζόμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστός, ἀνεπηρεαστός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἐπήρεια* (= περιφρόνησις, ὕβρις, προσηλυτισμός, ἐνέργεια βλάβερῶ), τὸ δὲ *ἐπήρεια* ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ *ἄρεια* (= κατάρα, ἀπειλή, λοιδορία). κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς), (θέμα ἀναλογικὸν *ἐπηρεάδ-* σὺν τῇ προσλήφει τοῦ προσφύματος j *ἐπηρεάδ+ j+ω=ἐπηρεάζω*. Συνώνυμα τῷ *ἐπηρεάζω* εἶναι τὰ: *ἀπειλῶ, κατηγορῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι, ὕβριζω, βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω*.

Ἐπιβουλεύω, ἰδὲ *βουλεύω*.

Ἐπειδημέω-ῶ (διατρίβω ἐν τῇ πατρίδι· ἐπὶ ξένων (= ἔρχομαι εἰς πόλιν τινα, μένω ἐν τινι τόπῳ· ἐπὶ νόσων (= ἐπιχωριάζω, ἐπιπολάζω, ἐπικρατῶ), παρ.τ. ἐπεδήμουν, μέλλ. ἐπιδημήσω, ἄορ. ἐπεδήμησα, παρ.κ. ἐπιδημήμην, ὕπερσ. ἐπεδημήμην. Ρημ. ἐπιδήμησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπίδημος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος· ἐκ τοῦ ἐπίδημος γίνεται τὸ: ἐπίδημία. Συνώνυμα τῷ ἐπίδημῳ εἶναι τὰ: ἐνδήμῳ, διατρέϊβω μένω (οἶκος) διαμένω (οἶκος). Τὸ ἐπίδημῳ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως εἰς: εἰσεπίδημῳ.

Ἐπιθυμέω-ῶ, παρσι. ἐπεθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἄορ. ἐπεθύμησα, παρσι. ἐπιτεθύμησα, ὑπερσ. ἐπετεθύμησιν. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. μόνον τὸ ἀπαρσι. ἐπιθυμεῖσθαι καὶ ἡ μετοχ. ἐπιθυμούμενα. Ρημ. ἐπιθύμησις, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμητικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ τοῦ θυμός, τὸ δὲ θυμός ἐκ τοῦ θύω. Ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶ λέγεται καὶ ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐν ἐπιθυμίᾳ εἰμί τινος εἰς ἐπιθυμίαν τινός ἔρχομαι, ἐπιθυμία χρώμαι. Τὰ δὲ ποιῶ τινα ἐπιθυμεῖν, ἐπιθυμίαν ἐμποῶ τινι ἐπιθυμίαν ἐμβάλλω τινί, ἐπιθυμίαν ἐργάζομαι τινι, ἐπιθυμίας παρέχω τινί, εἶναι ἰσοδύναμα. Συνώνυμα τῷ ἐπιθυμῳ εἶναι τὰ: βούλομαι, θέλω, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ποθέω, ἐπιποθέω, ἐρῶ(-άω), γλίχομαι. Τὸ ἐπιθυμοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἀντεπιθυμοῦμαι.

Ἐπικουρέω-ῶ (βοηθῶ, ὠφελῶ), παρσι. ἐπεκούρουν, μέλλ. ἐπικουρήσω, ἄορ. ἐπεκούρησα, παρσι. ἐπικουρήσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπικουρήσας εἶχον. Παθ. παρσι. ἐπικουρήμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. ἐπικούρησις, ἐπικούρημα, δυσεπικούρητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπίκουρος (=βοηθός, σύμμαχος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος τὸ δὲ ἐπίκουρος (ἐκ τοῦ ὁποῖον γίνεται καὶ τὸ ἐπικουρία) εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ κούρος (=νέος, παλληκάρσι). Ἀντὶ τοῦ ἐπικουρῶ λέγεται καὶ: ἐπικουρίαν ποιοῦ(-νέος, παλληκάρσι). Συνώνυμα τῷ ἐπικουρῶ εἶναι τὰ: ἀμύνω, βοηθῶ, ἀρῆγω, τιμωρῶ, συμβάλλομαι συναγωνίζομαι, λυσιτελῶ, ὠφελῶ, ὀνίνημι. Τὸ ἐπικουρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντεπικουρῶ, συνεπικουρῶ.

Ἐπιμελέομαι καὶ **ἐπιμελέομαι-οῦμαι** (εἶμαι ἐπιμελής, φροντίζω περὶ τινος), ἀποθ. μέσ. μετ' ἄνεργ. διαθέσεως, παρσι. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην, μέσ. μέλλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. μέλλ. ἐπιμελήθησομαι, παθ. ἄορ. ἐπεμελήθην, παρσι. ἐπιμελέμην, ὑπερσ. ἐπεμεμελήμην. Ρημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελήτης, ἐπιμελήτρια, ἐπιμελητέον.

Σημ. Τὸ μὲν ἐπιμελόμαι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ τοῦ θέματος μέλ-μελ-ε (τοῦ μέλει—ἔστι μοι φροντίς), τὸ δὲ ἐπιμελοῦμαι γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιμελής (ἐξ οὗ καὶ ἐπιμέλεια), τὸ δὲ ἐπιμελής ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ μέλει. Ἀντὶ τοῦ ἐπιμελόμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι λέγεται καὶ: ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινός, ἐπιμέλειαν ἔχω περὶ τι, ἐπιμέλειά τινός ἐστι, ἐπιμελεία ἐστὶ περὶ τινος, ἐπιμελές μοί ἐστὶ τινος. Συνώνυμα τῷ ἐπιμελόμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι εἶναι τὰ: κηδομαι φροντίζω, θεραπεύω, περιέπω, μεριμνῶ, προνοῶ, τημελῶ, μέλει μοί τινος. Τὸ ἐπιμελόμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντεπιμελόμαι ἢ ἀντεπιμελοῦμαι, συνεπιμελόμαι ἢ συνεπιμελοῦμαι.

Ἐπιτορκέω-ῶ (εἶμαι ἐπιτόρκος, ὀρκίζομαι ψευδῶς, παραβαίνω τὸν ὄρκον), παρσι. ἐπιτόρκουν, μέλλ. ἐπιτορκήσω, ἄορ. ἐπιτόρρησα, παρσι. ἐπιτόρρηκα, ὑπερσ. ἐπιτορκήκειν ἢ ἐπιτορκηκῶς ἦν. Παθ. μέλλ.

ἐπιорκηθῆσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : **ἐπιόρκος γίγνομαι.**

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιόρκος, τὸ δὲ ἐπιόρκος ἐκ τῆς προθέσεως ἐπί καὶ ὄρκος (=ἐπιόρκος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος· ἐκ τοῦ ἐπιόρκος γίνεται καὶ τὸ ἐπιορκία. Συνώνυμα τῷ ἐπιορκῶ εἶναι τὰ : ἐπιορκῶ εἰμι ἐπιόρκος γίγνομαι, ψευδορκῶ. Τὸ ἐπιορκῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν προθέσεως : ἐνεπιορκῶ.

Ἐπιπολλάζω (εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὑπάρχω, ἐπιπλέω), παρσι. ἐπεπόλαζον, μέλλ. ἐπιπολλάσω, ἄορ. ἐπεπόλασα, παρκ. ἐπιπολλάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιπολλάσας εἶχον. Ρημ. ἐπιπόλασις, ἐπιπολασμός, ἐπιπολαστικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιπολή (=ἐπιφάνεια) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς, (θεμα ἀναλογικὸν ἐπιπολαδ- καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=ἐπιπολαδ+j+ο=ἐπιπολλάζω. Συνώνυμα τῷ ἐπιπολλάζω εἶναι τὸ : ἐπιπλέω.

Ἐπισιτιζομαι (προμηθεύομαι τροφάς, λαμβάνω ἐφόδια) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμεταβ. σημ. παρσι. ἐπεσιτιζομένη, μέσ. μέλλ. ἐπισιτιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπεσιτισάμην, παρκ. προμηθῆς σιτίων γέγονα, ὑπερσ. προμηθῆς σιτίων ἐνεγόνειν. Ρημ. ἐπισίσις, ἐπισίσιμα, ἐπισιτισμός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐπί καὶ σίτος ἐκ θέματος ἐπι-σιτιδ- (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς) τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=ἐπισιτιδ+j+ομαι=ἐπισιτιζομαι. Τὸ ἐπισιτιζομαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς : προμηθεῖαν ἐπιτηδεῖον ποιῶμαι, προμηθῆς σιτίων γίγνομαι προμηθῆς σιτίων εἰμί.

Ἐπίσταμαι (γνωρίζω καλῶς), ἀποθ. καθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ἐπίστασαι, ἐπίσταται κλπ. ὑποθ. ἐπίστομαι, ἐπίστη, ἐπίστηται κλπ. εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίστατο κλπ. προσθ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω κλπ. ἀπαρσι. ἐπίσασθαι, μετοχ. ἐπιστάμενος, -μένη, -μενον, παρσι. ἠπιστάμην, ἠπίστω, ἠπίστατο κλπ. μέσ. μέλλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠπιστήθην, παρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἔγνωκειν. Ρημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός, ἐπιστητέον.

Σημ. Θέμα στα- καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἐπί=ἐπίσταμαι· τὸ ῥῆμα καίτερον σύνθετον ἀξάνεται ἔξωθεν. Ὁ ἐνεστ. τοῦ ἐπίσταμαι κλίνεται ἐν τῇ ὀριστικῇ κατὰ τὸ ἴσταμαι, ἐν δὲ τῇ ὑποθ. καὶ εὐκτ. κατὰ τὰ βαρόντα. Ἐν τῷ β' ἐνικ. προσώπῳ τοῦ παρσι. καὶ τοῦ ἐνεστ. τῆς προστακτικῆς τὸ σ τῆς καταλήξεως σο ἀποβάλλεται καὶ τὸ α+ο συναιρεῖται εἰς ω. Συνώνυμα τῷ ἐπίσταμαι εἶναι τὰ : οἶδα, γινώσκω γνωρίζω αισθάνομαι, ἐπαῖω. Τὸ ἐπίσταμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἐξεπίσταμαι, προεπίσταμαι, προσεπίσταμαι, συνεπίσταμαι.

Ἐπιστατέω-ῶ (εἶμαι ἐπιστάτης), παρσι. ἐπεσταίου, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἄορ. ἐπεστατήσα, παρκ. ἐπιστάτης γέγονα, ὑπερσ. ἐπιστάτης ἐνεγόνειν. Ρημ. ἐπιστατητέον (=δεῖ ἐπιστατεῖν).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιστάτης (καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐπίστημι) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος· ἐκ δὲ τοῦ ἐπιστάτης γίνεται καὶ τὸ ἐπιστασία. Τὸ ἐπιστατέω λέγεται καὶ περιφραστικῶς : ἐπιστάτης εἰμί.

Ἐπιστομίζω (στουπώνω τὸ στόμα τινός, ἀποστομῶνω, κάμνω ἑνὰ νὰ σιωπήσῃ), παρατ. ἐπεστομίζον, μέλλ. ἐπιστομῶ, ἀόρ. ἐπεστομίσα, παρκ. ἐπιστομίσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιστομίσας εἶχον. Παθ. ἐπιστομίζομαι, παθ. ἀόρ. ἐπεστομίσθην, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἐπιστόμισμα, ἐπιστομισμός, ἐπιστομιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ στόμα ἐκ θέματος ἐπιστομῖδ+ἵ+ω=ἐπιστομίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς. Συνώνυμα τῷ ἐπιστομίζω εἶναι τὰ: *φιμῶ(-όω) σιγάω πραῦνω, σιωπήν ποιῶ σιωπήν ποιοῦμαι* καὶ ὡς παθ. *σιωπῶμαι σιωπή ἐστι, σιωπή γίνεται*.

Ἐπιτηδεύω (πράττω τι μετὰ περιοκέψεως, προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ), παρατ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, παρκ. ἐπιτετήδευκα, ὑπερσ. ἐπετετηδεύκειν. Παθ. ἐπιτηδεύομαι, παρκ. ἐπιτετήδευμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδευτής, ἐπιτηδευτέον.

Σημ. Τὸ ἐπιτηδεύω γίνεται ἐκ τοῦ ἐπίτηδες κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς· τὸ δὲ ἐπίτηδες ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ τοῦ τῆδε προσθήκῃ τοῦ νεωτεριστικοῦ σ (κατ' ἀναλογίαν τῶν *χθές, αἰές, τῆτες*, καθ' ἃ καὶ οὔκαδες) ἐκ δὲ τοῦ ἐπίτηδες γίνεται τὸ ἐπιτήδειος. Συνώνυμα τῷ ἐπιτηδεύω εἶναι τὰ: *ἀσκῶ, ἐπιχειρῶ, ἐργάζομαι, πειρῶμαι*.

Ἐπιτροπεύω (εἶμαι ἐπίτροπος), παρατ. ἐπετρόπευον, μέλλ. ἐπιτροπεύσω, ἀόρ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐπετροπεύθην, παρκ. ἐπιτετρόπευμαι. Ρημ. ἐπιτροπεΐα, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπίτροπος (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς), τὸ δὲ ἐπίτροπος ἐκ τοῦ ἐπιτρέπω. Ὡς μεταβ. δὲ κατὰ περίφρασιν λέγεται: *ἐπίτροπον καθίστημι τινι, ἐπίτροπον καταλείπω τινός*. Ἐπιτροπεΐα καὶ ἐπιτρόπευσις=ἡ τῶν ὄρφανῶν ἐπιμέλεια· ἐπιτροπή δέ=καὶ ἡ τῶν ὄρφανῶν ἐπιμέλεια καὶ τὸ τοὺς ἀμφισβητοῦντας ἐπιτρέψαι τινὶ διακρίναι περὶ ὧν ἡ ἀμφισβήτησις.

Ἐπιχειρέω-ῶ (ἀρχίζω τι, κάμνω ἐπιχείρησιν), παρατ. ἐπεχείρουν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχείρησα, παρκ. ἐπιεχειρήκα, ὑπερσ. ἐπεεχειρήκειν. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (προσβάλλομαι), παρατ. ἐπεχειροῦμην, παθ. ἀόρ. ἐπεχειρήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *προσβάλλομαι, προσπίπτω*. Ρημ. ἐπιχείρησις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ χεῖρ. Ἐντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ λέγεται καί: *ἐπιχείρησιν ποιοῦμαι, ἐπιχειρητής εἶμι*. Συνώνυμα τῷ ἐπιχειρῶ εἶναι τὰ: *ἐγχειρῶ, ἄπτομαι, ἐπιβάλλομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιλαμβάνομαι*.

Ἐπομαι (ἀκολουθῶ) ἀποθ. μέσ. μετὰ ἐνεργ. διαθ. παρατ. εἰπόμεν, μέσ. μέλλ. ἐφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσπόμεν, ὑποτ. σύνθετος ἐπίσπομαι, εὐκτ. ἐπισπόμεν, προστ. ἐπίσπου, ἀπαρ. ἐπισπέσθαι, μειοχ. ἐπισπόμενος, παρκ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἠκολούθηκειν. Ρημ. ὀπαδός, ὄπλον.

Σημ. Θέμα *σε-* και *σπ* ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. κατὰ συγκοπὴν τοῦ *ε-*. Ὁ παρατ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ θέμ. *σεπ-* λαμβάνει συλλαβικ. αὔξησιν *ἐσπόμην* τὸ *σ* μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται καὶ τὰ *εε* συναϊροῦνται εἰς *ει*. Ὁ παρτ. λαμβάνει τὸ πνεῦμα τοῦ ἔνεστ. ὅπερ προήλθεν ἐκ τοῦ *σ*. Συνώνυμα τῶ *ἐπομαι* εἶναι τὰ: *ἀκολουθῶ, ἔχομαι τινος, στοιχῶ, ὁμολογῶ, σύμφημι, πείθομαι, ὑπακούω*. Τὸ *ἐπομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐφέπομαι, παρέπομαι, συνέπομαι, συνεφέπομαι, συμπαρέπομαι*.

Ἔπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, φροντίζω) ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, εὐρίσκειται πάντοτε σύνθετον περιέπω (=διευθύνω, μεταχειρίζομαι τινα), παρατ. περιείπον, μέλλ. περιέψω, ἀόρ. β' περιέσπον, ὑποτ. περιέσω, εὐκτ. περισπομι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. περιέπομαι, παρατ. περιειπόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. περιείψομαι, παθ. ἀόρ. περιείφθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ προσφέρομαι.

Σημ. Θέμα *σεπ- επ-* τοῦ *σ* τραπέντος εἰς δασείαν καὶ κατ' ἀποκοπὴν τοῦ *ε-σπ-*. Ὁ παρατ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ θέματος *σεπ-ἐσεπ-ον-εεπον-* εἶπον καὶ διετήρησε καὶ τὸ δασύ πνεῦμα τοῦ ἔνεστ. Συνώνυμα τῶ μὲν *περιέπω* εἶναι τὰ: *περιστοιχίζω, ἔπομαι, χρωμαι, θεραπέω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, τιμῶ* τῶ δὲ *περιέπομαι* τὸ: *προσφέρωμαι*. Τὸ *ἐπω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθέσεων: *διέπω* (=ἐλισσάτω, διοικῶ διευθύνω) καὶ *ἀμφιέπω* (=καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι), *μεθέπω, περιέπω*.

Ἐρω-ῶ (ἔχω ἔρωτα, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγαπῶ), παρατ. ἤρων, μέλλ. ἔρωτα ἔξω, καὶ παθ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἔρασθήσομαι παθ. ἀόρ. ὡς ἔνεργ. ἤράσθην, παρκ. ἔρωτα ἔσχηρα, ὑπερσ. ἔρωτα ἐσχηκεν. Παθ. ἔρωμαι, παρκ. ἤρασμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. ἐραστής, (θηλ. ἐράστρια), ἐρατῶ, ἐρατῆ, ἐρασμός, ἐράσιμος, ἐραστός, ἀξίεραστός, πολυέραστός.

Σημ. Θέμα *ἐρασ-* διὰ τοὺς χρόνους τοὺς ἔχοντας ρηματικῶς καταλήξεις ἀρχομένης ἀπὸ *μ, τ, θ,* καὶ *ερα-* πρὸ φωνηέντος. Ὁ χαρακτήρ α φιλόσοπται πανταχοῦ βραχύς. Ἄντι τοῦ *ἐρῶ* λέγεται καὶ: *ἐραστής εἰμι τινος, ἔρωτα ἔχω, ἔρωσ ἔχει μὲ τινος, ἔρωσ ἐμπίπτει τινί*. Συνώνυμα τῶ *ἐρῶ* εἶναι τὰ: *ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, βούλομαι, θέλω, ἐφίεμαι ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐπιποθῶ, ποιῶ τινα ἐρᾶν ἔρωτα ἐμποιῶ τινι, ἔρωτα ἐνεργάζομαι τινι*. Τὸ *ἐρωμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντερωμαι ἀνερῶμαι*.

Ἐργάζομαι (ἐργάζομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, παρατ. εἰργάζομην καὶ ἠργάζομην, μέσ. μέλλ. ἐργάσομαι, μέσ. ἀόρ. εἰργασάμην καὶ ἠργασάμην, παθ. μέλλ. ἐργασθήσομαι, παθ. ἀόρ. εἰργάσθην καὶ ἠργάσθην, παρκ. εἰργασμοὶ καὶ ἠργασμοί, ὑπερσ. εἰργασσῆμι καὶ ἠργασσῆμι ἢ εἰργασμένος καὶ ἠργασμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. εἰργασμένος ἢ ἠργασμένος ἔσομαι. Ρημ. ἐργάτης, (θηλ. ἐργάτις, γεν. -ιδος), ἐργασία, ἐργαστής, ἢ ἐργαστήρ, ἐργαστήριον, ἐργάνη, ἐργαλεῖον, ὄργανον, ἐργάσιμος, ἐργαστός, ἐργασίος, ἐργασεῖω.

Σημ. Τὸ ῥημα γίνεται ἐκ τοῦ *ἐργον*, ὅπερ εἶχεν ἐν ἀρχῇ τὸ κάλι *F* καὶ διὰ τοῦτο αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ *ει*. Ἄντι τοῦ *ἐργάζομαι* λέγεται καὶ: *ἐργάτης εἰμι ἐνεργός εἰμι*. Συνώνυμα τῶ *ἐργάζομαι* εἶναι τὰ: *δρῶ, δραίνω, ποιῶ, πράττω ἔρδω, πραγματεύομαι, ἔξω*. Τὸ *ἐργάζομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπεργάζομαι, διεργάζομαι, κατ-*

παρ.τ. ἡρμηνεύομην, παρ.ακ. ἡρμήνευμαι, τὰ λοιπὰ ποιητικά καὶ μεταγ. Ρημ. ἐρμηνεία, ἐρμηήνευσις, ἐρμηίνευμα, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός, διερμηνευτής, ἐρμηνευτέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐρμηνεύς, τὸ δὲ ἐρμηνεύς ἐκ τοῦ Ἐρμῆς. Συνώνυμα τῷ ἐρμηνεύω εἶναι τὰ: ἐρμηνεύς εἶμι, ἐρμηνεύς γίγνομαι, ἐξηγοῦμαι, μεταφράζω, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, ἀναπτύσσω. Τὸ ἐρμηνεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀφερμηνεύω, διερμηνεύω, μεθερμηνεύω.

"Ἐρπω ἢ ἐρπύζω (σύρομαι μετὰ τὴν κοιλίαν, βαδίζω ἀργά, πορεύομαι), παρ.ατ. εἶρπον, μέλλ. ἔρψω ἢ ἐρπύσω, ἀόρ. εἶρπυσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἔρψις, ἔρψης, γεν. ἔρψητος (=εἶδος λειχήνος), ἐρπητόν, ἐρπητισμός, ἐρπητιστής ἢ ἐρπητιστήρ.

Σημ. Θέμα σερπ- τὸ σ ἐτραπῆ εἰς δασείαν =ἐρπ-ω. Τὸ ἐρπω καὶ ἐρπύζω ἀξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ εἰ, διότι εἶχον τὸ πάλαι ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος σ. Συνώνυμα τῷ ἐρπω εἶναι τὰ: βαδίζω, περιπατῶ, ἐρχομαι, πορεύομαι, σύρομαι. Τὸ ἐρπω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐξέρπω (=ἐξέρχομαι), καθέρπει (=κατέρχεται).

"Ἐρρω (περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχίδην), μόνον ὁ ἐνεστώς μετὰ σημασίας παρακειμ. τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά (ποιητ. παρ.τ. ἡρρον, μέλλ. ἔρρησω, ἀόρ. ἡρρησα, παρ.κ. ἡρρηκα, ὑπερσ. ἡρρήκειν), ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀπόλλυμαι, φθείρομαι, πλανῶμαι.

Σημ. Θέμα Fερσ- τὸ ἐν ἀρχῇ F ἀποβάλλεται ἔρσ- καὶ τὸ σ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ ρ =ἐρρ-ω. Ἡ προστακτικὴ ἔρρε (=κρημνίσου, πῆγαινε στὸ ἀνάθεμα τὸ ἔρρε =ᾶ: ὑπάγη στὸν κόρακα, ἔρρε εἰς κόρακας (=πῆγαινε στὸ διάβολο) ἐκφράζει συνήθως κατάραν, ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφὴν.

'Ἐρυθραίνομαι (γίνομαι ἐρυθρός, κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς), ἀποθ. παιθ. μόνον ὁ ἐνεστώς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς: ἐρυθριῶ (-άω), φοινίσσομαι, ἐρυθρός γίγνομαι.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐρυθρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαίνω ἐκ τοῦ μέλας. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἐρυθραίνω (=καθιστῶ τι ἐρυθρόν, κοκκινίζω τι, βάφω κόκκινον) ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

'Ἐρυθριάω-ῶ (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς), ἀόρ. ἡρυθρίασα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται πρὸς φραστικῶς διὰ τοῦ: ἐρυθρός γίγνομαι. Ρημ. ἐρυθρίασις.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐρυθρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὀφθαλμῶ ἐκ τοῦ ὀφθαλμός. Συνώνυμα τῷ ἐρυθριῶ εἶναι τὰ: ἐρυθραίνομαι, φοινίσσομαι, ἐρυθρός γίγνομαι.

'Ἐρύκω (ἀναχαίτιζω, κωλύω, ἀπομακρύνω), παρ.ατ. ἡρυκον, μέλλ. ἐρύξω, ἀόρ. ἡρύξα καὶ β' ἡρύκακον· οἱ χρόνοι οἕτοι εἶναι ποιητ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς ἀπονιᾶ τὸ ἀπορέμφ. τοῦ ἐνεστ. ἐρύκειν καὶ ὁ σύνθ. ἐνεστ. ἀπερύκω καὶ ὁ ἀόρ. ἀπῆρύξα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων κωλύω, ἐμποδίζω, εἶργω, ἐμποδῶν εἶμι, ἐμποδῶν γίγνομαι, ἀποτρέπω, ἐμποδῶν ἴσταμαι.

Σημ. Θέμα ἐρύκ-

Ἔρχομαι (ἀποθ.) ὁ ἐνεστώσ μόνον καθ' ὀριστικὴν εὐρίσκεται ἀπλῆν κατὰ δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ εἶμι, ὑποτ. ἴω, ἴης, ἴη, κλπ. εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην, ἴοις, ἴοι προστ. ἴθι, ἴτω, ἀπαρέμφ. ἴεμαι, μετ. ἰών, παρατ. ἦειν καὶ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἀόρ. ἴθω, ἀπαρέμφ. ἴεμαι, μετ. ἰών, παρατ. ἦειν καὶ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἀόρ. ἴθω, παρκ. ἐλήλυθα ἢ ἦκω, ὑπερσ. ἐληλύθειν ἢ ἦκειν καὶ ἐληλυθώς ἢ. Ρημ. ὁδός, ὁ οἶμος, ἐπῆλυς, νέηλυς, ἰσθμός, εἰσιτήριον, προσί- τός, ἀπροσίτος, προσήλυτος, ἐλεύθερος.

Σημ. Τὸ ὄημα ἔρχομαι ἔχει θέματα ἀσθ. ἔρχ-ι- καὶ ἰσχ. εἰ- ἐλευθ- καὶ ἀσθεν. ἐλυθ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλθ-. Τὸ ἔρχομαι ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ, αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀπαρφ. καὶ μετοχ. ἀπαντῶσι σύνθετοι: Ὑποτ. προσέρχομαι, εὐκτ. ἐξέρχοιτο, ἀπαρέμφ. ὑπέρχεσθαι μετοχ. περι- ερχόμενος, ὑπερχόμενος, παρερχόμενος. Τὸ εἶμι ἐν τῇ ὀριστικῇ ἔχει πάντοτε σημασίαν μέλλοντος, ἢ δὲ εὐκτικῇ, ἀπαρέμφ. καὶ μετοχῇ ἔχουσιν ἄλλοτε μὲν μέλλοντος, ἄλλοτε δὲ ἐνεστώτος σημασίαν. Ὁ παρατ. ἤρχομην, ἀπαντᾷ σπανίως σύνθετος ὑπερχόμεθα, προῦρχοντο, προσήρχοντο, ἀναπλη- ροῦνται δὲ διὰ τοῦ παρατ. ἦειν καὶ ἦα. Ὁ παρακ. ἔλαβεν ἀττικὸν ἀναδι- π्लाσιασμὸν, ὁ δὲ ὑπερσ. δὲν ἔλαβεν αὐξῆσιν μετὰ τὸν ἀναδιπλασιασμὸν, διότι ἄρχεται ἀπὸ ε. Ὁ μέλλ. ἐλεύσομαι εἶναι ποιητ. καὶ μεταγ. Συνώνυμα τῷ ἔρ- χομαι εἶναι τὰ: ἀφικνοῦμαι, παραγίγνομαι, φθάνω, φοιτῶ, βαδίζω βαι- χομαι, ὀδεύω, στοίχω, πορεύομαι, ὀδὸν ποιοῦμαι. Τὸ ἔρχομαι ἀπαντᾷ καὶ σύν- θετον μετὰ προθέσεων: εἰσέρχομαι, ἀνέρχομαι, ἀντιδιεξέρχομαι, διέρχομαι, διεξέρχομαι, διεισέρχομαι. ἐξέρχομαι (λέγεται καί: ἐξοδὸν ποιοῦμαι) ἐπι- εσέρχομαι, ἐπιεξέρχομαι, ἐπέρχομαι, κατέρχομαι, (λέγεται καί: ἀνάθοδον ποιοῦμαι) μετέρχομαι, παρέρχομαι, περιέρχομαι, προδιέρχομαι, προεισέρ- χομαι προέρχομαι, προσέρχομαι, (λέγεται καί: πρόσοδον ποιοῦμαι), συν- έρχομαι, συνεισέρχομαι, συνεξέρχομαι, ὑπέρχομαι, ὑπεξέρχομαι.

Ἐρωτά-ω (ἐρωτῶ), παρατ. ἠρώτων, μέλλ. ἐρωτήσω, καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. συνηθέστατα ἐρήσομαι, ἀόρ. ἠρώτησα, συνηθ. ἀόρ. β' μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠρόμην, ὑπ. ἔρωμαι, εὐκτ. ἐροίμην, προστ. ἐροῦ, ἀπαρέμφ. ἐρέσθαι, μετοχ. ἐρόμενος, παρκ. ἠρώτηκα καὶ ἐρώτησιν πε- ποίημα, ὑπερσ. ἠρωτήκειν καὶ ἐρώτησιν ἐπεποιήμην. Παθ. ἐρωτῶμαι, παρατ. ἠρωτιώμην, παθ. μέλλ. ἐρωτηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠρωτιήθη, παρκ. ἠρώτημαι, ὑπερσ. ἠρωτήμην. Ρημ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτικός, ἐ- ρωτηματικός, ἐρωτημικός, ἐρωτητέον.

Σημ. Θέμα ἐρ- καὶ τῇ προσλήπει τοῦ προσφύματος ε- ἐρ-ε- καὶ θέμα ἐρωτα-. Ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶ λέγεται καὶ ἐρώτησιν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ ἐρ- ωτῶ εἶναι τὸ πυνθάνομαι. Τὸ ἐρωτῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντερωτῶ, ἀντερωτώ, διερωτῶ, ἐπερωτῶ, ἐπανερωτῶ, προσερωτῶ.

Ἔσθίω (τρώγω), παρατ. ἤσθιον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. β' ἔφαγον, παρκ. ἐδήδοκα, ὑπερσ. ἐδηδόκειν. Παθ. μόνον ἢ μετοχ. τοῦ παρκ. ἐδηδασμένος. Ρημ. ἐδεστίς, ἔδεσμα, ἐδοδί, ἐδώδιμος, ὀδούς, νῆστ-ς, (νή-εσθίω), ἔδει τός, ἐδεστέον, ἄριστον.

Σημ. Τὸ ὄημα ἐσθίω ἔχει θέματα: ἐδ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύμα- τος ε-ἐδε καὶ φαγ- ὁ παρκ. καὶ ὁ ὑπερσ. λαμβάνουσιν ἀττικὸν ἀναδιπλα- σιασμὸν καὶ σχηματίζονται ἐκ τοῦ θέματος ἐδε- ὅπου τὸ ε τρέπεται εἰς ο, ὅπου ε εἰς τὸν παθ. παρακ. φιλάσεται καὶ μετὰ τὸ ε λαμβάνει καὶ σ κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ δμώμο-σ-ται καὶ γεγέλα-σ-ται. Τὸ ὀηματικὸν ἐδ-ωδ-ἢ ἀναλογία πρὸς τὸ δμώμο-σ-ται καὶ γεγέλα-σ-ται. Τὸ ὀηματικὸν ἐδ-ωδ-ἢ γίνεταί διὰ ἀναδιπλασιασμοῦ, ὡς τὸ ἀγ-ωγή. Συνώνυμα τῷ ἐσθίω εἶναι τὰ:

Εὐάγγ. Παπαναστασίου—Λεξικὸν ἀνωμάτων ὀημάτων

γενόμεαι, σιτοῦμαι, βιβρώσκω, τρώγω, σίτου ἄπτομαι, σίτον αἰροῦμαι. Τὸ ἐσθίω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπεσθίω, ἐνεσθίω, κατεσθίω, συνεσθίω, ὑπερεσθίω.

Ἔστι-ἴω-ῶ (φιλεύω, φιλοξενῶ, πανηγυρίζω, ἐορτάζω διὰ συμποσίου), παρατ. εἰστίων, μέλλ. ἐστίασω, ἄορ. εἰστίασα, παρκ. εἰστίακα, ὑπερσ. εἰστιάκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐσιώμαι, παρατ. εἰσιώμην, μέσ. μέλλ. ἐσιώσομαι, παθ. μέλλ. ἐστιαθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. σπαν. εἰστιάθην, παρκ. εἰστίαμαι, ὑπερσ. εἰστιάμην. Ρημ. ἐστίασις, ἐστίαμα, ἐστιατήρ, ἐστιατήριον, ἐσιάτωρ, ἐστιατόριον, ἐστιατέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐστία. Τὸ ἐστιῶ, ἀξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ *ει*, διότι ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος τὸ πάλι εἶχε *F*, ὅπερ μεταξὺ φωνηέντων ἐνρσιζόμενον ἀποβάλλεται καὶ τὰ εἰ συναροῦνται εἰς *ει*. Ὁ θεμ. χαρακτήρ *a* πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων δὲν ἐκτείνεται εἰς *η* ἄλλ' εἰς *a* μακρὸν, διότι πρὸ τοῦ *a* ὑπάρχει *i*. Συνώνυμα τῷ ἐστιῶ εἶναι τὰ: εὐχῶ, δειπνίζω, δαίνυμι ξενίζω, φιλῶ(-έω), εὐφραίνω. Τὸ ἐστιῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντεφεστιῶ συνεστιῶ.

Ἐτοιμ-άζω, παρατ. ἠτοιμάζον, μέλλ. ἐτοιμάσω, τὰ δὲ ἄλλα ὄντα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου **παρασκευάζω** ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ: ἔχω τι ἔτοιμον, ἄορ. παρεσκεύασα ἢ ἐτοιμόν τι ἔσχον ἢ ἠτοιμάσα, παρκ. παρεσκεύασα ἢ ἐτοιμόν τι ἔσχικα ἢ ἠτοιμάκα, ὑπερσ. παρεσκευεύκειν ἢ ἐτοιμόν τι ἐσχίκειν, ἢ ἠτοιμάκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, παρατ. ἠτοιμαζόμην, μέσ. μέλλ. ἐτοιμάσομαι, μέσ. ἄορ. ἠτοιμασάμην, παρακ. ἠτοιμασμαι, ὑπερσ. ἠτοιμάσμην. Ρημ. ἐτοιμασία, ἐτοιμαστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐτοιμος ἐκ θέματος ἐτοιμαδ- (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάω ἐκ τοῦ λιθάς) τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ἐτοιμαδ} + j + \omega = \text{ἐτοιμάζω}$: Ἀντὶ τοῦ μέσου ἐτοιμάζομαι λέγεται καὶ: ἐτοιμος ἔχω, ἐτοιμός εἰμι, παρασκευάζω ἑμαυτὸν ἔτοιμον. Συνώνυμα τῷ ἐτοιμάζω εἶναι τὰ: παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθην. Τὸ ἐτοιμάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: προετοιμάζω.

Ἐὐδαιμονέ-ῶ (εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), παρατ. ἠδαιμόνον, μέλλ. εὐδαιμονήσω, ἄορ. ἠδαιμόνησα, παρκ. εὐδαίμων γέγονα, ὑπερσ. εὐδαίμων ἐγεγόνειν. Ρημ. εὐδαιμόνημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐδαίμων ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ εὐδαιμονία τὸ δὲ εὐδαίμων ἐκ τοῦ εὐ καὶ δαίμων. Τὸ εὐδαιμονῶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Συνώνυμα τῷ εὐδαιμονῶ, εἶναι τὰ: εὐδαίμων εἰμί, εἰς εὐδαιμονίαν καθίσταμαι, εὐ πράττω, καλῶς πράττω. εὐπραγῶ εὐτυχῶ, εὐημερῶ, εὐθηνῶ (-έω). Τὸ εὐδαιμονῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐνευδαιμονῶ συνευδαιμονῶ.

Ἐὐδαιμονίζω (μεταβ. θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, εὐτυχῇ, μακαρίζω, καλοτυχίζω), παρατ. ἠδαιμονίζον, μέλλ. εὐδαιμονιῶ, ἄορ. ἠδαιμονίσα, παρακ. εὐδαιμονίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐδαιμονίσας εἶχον. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Ρημ. εὐδαιμόνημα, εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέος, εὐδαιμονιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐδαίμων κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπῖς ἐκ θέμ. ἀναλογικῶ $\text{εὐδαιμονιδ} + j + \omega = \text{εὐδαιμονίζω}$. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: εὐδαιμονίζω ἑμαυτόν. Συνώνυμα τῷ

εὐδαιμονίζω εἶναι τὰ: μακαρίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ, εὐλογῶ διὰ στόματος ἔχω, ἄδω, ὑμῶ, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω.

Εὐδοκιμέω-ῶ (ἀμεταβ. ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, φήμην, ἐπαινοῦμαι), παρατ. ἠυδοκίμουν, μέλλ. εὐδοκίμησω, ἀόρ. ἠυδοκίμησα, παρακ. ἠυδοκίμηκα, ὑπερσ. ἠυδοκίμηκειν. Ρημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐδόκιμος (τὸ δὲ εὐδόκιμος ἐκ τοῦ εὐδοκέω-ῶ) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ εὐδοκιμῶ λέγεται καί: εὐδόκιμὸς εἰμι, εὐδόκιμος γίνομαι. Τὸ ἀμεταβ. εὐδοκιμῶ ἔχει ὡς μεταβ. τὸ: εὐδόκιμον ποιῶ τινα. Συνώνυμα τῷ εὐδοκιμῶ εἶναι τὰ: εὐδοξός εἰμι, εὐδοξῶ, ἐπαινοῦμαι, ὑπερέχω, διαπρέπω. Τὸ εὐδοκιμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: ὑπερευδοκιμῶ.

Εὐδοξέω-ῶ (ἔχω καλὴν δόξαν, εἶμαι εἰδοξός, εὐδοκιμῶ). παρατ. ἠυδόξουν, μέλλ. εὐδόξήσω, ἀόρ. ἠυδόξησα, παρακ. εὐδόξοι γέγονα, ὑπερσ. εὐδόξος ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐδόξος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ εὐδόξος ἐκ τοῦ εὐ καὶ δόξα. Ἀντὶ τοῦ εὐδόξω λέγεται καί: εὐδόξος εἰμι. Συνώνυμα τῷ εὐδόξω εἶναι τὰ: εὐδοκιμῶ, εὐδόκιμος εἰμι, εὐδόκιμος γίνομαι, ἐπαινοῦμαι, ὑπερέχω, διαπρέπω.

Εὐδῶ (κοιμῶμαι) συνήθως σύνθετον **καθεύδω**, οὐδέτ. παρατ. ἠύδον, καὶ σύνθετον ἐκάθειυδον καὶ καθηῦδον, μέλλ. καθειυδήσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀόρ. κατέδαρθον (καὶ μεταγ. καθηῦδησα), παρακ. καταδεδάρθηκα καὶ μεταγεν. καθειυδηκα, ὑπερσ. κατεδεδαρθήκειν. Ρημ. καθειυδητέον.

Σημ. Θέμα *σευδ-* καὶ τῇ τροπῇ τοῦ σ εἰς δασείαν—εὐδ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφίματος ε=*εὐδ-*ε. Τὸ *καθεύδω* διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν ἢτοι αὐξάνεται ἢ ἐν ἀρχῇ τῆς προθέσεως ἢ μετὰ τὴν πρόθεσιν. Συνώνυμα τῷ *καθεύδω* εἶναι τὰ: *καταδαρθάω*, *κοιμῶμαι*, *ὑπνώτω*.

Εὐεργετέω-ῶ (κάννω εὐεργεσίαν), παρατ. εὐεργέτουιν καὶ εὐηργέτουιν, μέλλ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργετησα, παρακ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν καὶ εὐηργετήκειν. Παθ. εὐεργετούμαι, παρατ. εὐ ἔπασγον, παθ. μέλλ. εὐ πείσομαι, παθ. ἀόρ. εὐεργετήθην, παρακ. εὐεργετήμαι ἢ εὐηργετήμαι, ὑπερσ. εὐηργετήμην. Ρημ. εὐεργετήμα, εὐεργετήτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐεργέτης (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος) ἐκ δὲ τοῦ εὐεργέτης γίνεται τὸ: *εὐεργεσία*, *εὐεργετικός*. Τὸ εὐεργετῶ διαφορεῖται ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, ἐνῷ τὰ ἐκ τοῦ εὐεργετῶν ἀναπληροῦνται αὐξάνονται ἔσθθεν, ἂν μετὰ τὸ εὐ ἔχῃσι βραχὺ φωνῆεν, ἂν δὲ παρασύνητα αὐξάνονται, ἂν δὲ σύμφωνον, αὐξάνονται ἔσθθεν. Τὸ εὐεργετῶ λέγεται καί: *εὐεργέτης εἰμί* (καὶ ὡς παθ. *εὐεργεσία ἐστὶ ἢ εὐεργετήμά ἐστι*), *εὐ δρῶ*, *εὐ ποιῶ*, παθ. δὲ τούτων εἶναι τὸ: *εὐ πάσχω*.

Εὐθυμέομαι-οὔμαι (εἶμαι εὐθυμός) ἀποθετ. παρατ. ἠῦθυμούμην, μέλλ. εὐθυμήσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. εὐθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐθυμός (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος), τὸ δὲ εὐθυμός ἐκ τοῦ εὐ καὶ θυμός, τὸ δὲ θυμός ἐκ τοῦ θύω, ἐκ δὲ τοῦ εὐθυμός γίνεται τὸ: *εὐθυμία*. Ὡς μεταβ. εἶναι κατὰ περι-

φρασι τὸ: εὐθυμίας παρέχω τινί καὶ ὡς μέσον τὸ: εὐθυμίας ἐμπίμπλαμαι. Τὸ ενεργ. εὐθυμῶ (ἀμεταβ. εἶμαι εὐθυμος καὶ μετβ. κάμνω τινὰ εὐθυμον, καθιστῶ τινὰ φαιδρόν) εἶναι ποιητικόν καὶ μεταγεν. Συνώνυμα τῷ εὐθυμοῦμαι εἶναι τὰ: εὐθυμίας ἐμπίμπλαμαι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, ἥδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω, ἀρέσκομαι, στέργω ἔντροφῶ, ἠδομένῳ μοι ἐστὶ.

Εὐλαθέομαι-οὔμαι (φοβοῦμαι, φυλάττομαι, σέβομαι, λατρεῦω) ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθ. παρατ. ἠυλαβοῦμην, μέσ. μέλλ. εὐλαβήσομαι, παθ. ἀόφ. ὡς μέσ. ἠυλαβήθη, παρατ. ἠυλάβημαι, ὑπερσ. ἠυλαβήμην. Ρημ. εὐλαβητός, εὐλαβητέον, διευλαβητέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος ἐκ τοῦ εὐλαβής, τὸ δὲ εὐλαβής ἐκ τοῦ ἐπιρρημάτος εὐ καὶ λαμβάνω καὶ ἐκ τοῦ εὐλαβής γίνεται καὶ τὸ εὐλάβεια. Ἐντὶ τοῦ εὐλαβοῦμαι λέγεται καὶ: εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβής εἰμι καὶ εὐλαβῶς διάκειμαι πρὸς τι. Τὸ εὐλαβοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διευλαβοῦμαι ἐξευλαβοῦμαι, προευλαβοῦμαι.

Εὐλόγέω-ῶ (λέγω καλοὺς λόγους, ἐπαινῶ τινα, ἐγκωμιάζω), παρατ. ἠυλόγουν, μέλλ. ἐγκωμιάσομαι καὶ εὐλογήσω, ἀόφ. ἠυλόγησα, παρακ. εὐλογήσας ἔχω, ὑπερσ. εὐλογήσας εἶχον. Παθ. εὐλογοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. εὐλογήσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. εὐλογητός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ εὐλόγος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος ἐξ οὗ καὶ εὐλογία, τὸ δὲ εὐλόγος ἐκ τοῦ εὐ καὶ λέγω. Τὸ εὐ λέγω τινὰ ἔχει ὡς παθ. τὸ εὐ ἀκούω ὑπό τιος. Συνώνυμα τῷ εὐλόγῳ εἶναι τὰ: ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, εὐφημῶ, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἀγο, ὕμνω, ὕμνωδῶ.

Εὐνοέω-ῶ (εἶμαι εὖνους εἰς τινα), παρατ. ἠυνοῦν, μέλλ. εὐνοήσω, ἀόφ. ἠυνόησα. Παθ. εὐνοοῦμαι (= ἀπολαύω εὖνίας). Ρημ. εὐνόησις, εὐνόημα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ εὖνους, ἐξ οὗ καὶ εὖνοια. Ἐντὶ τοῦ εὖνωσ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται καὶ περιφρασί: εὖνους εἰμί τινι, εὖνοϊαν παρέχομαί τινι ἔννοϊαν ἔχω τινί, εὖνοϊκῶς ἔχω, εὖνοϊκῶς διάκειμαι, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: εὖνοια ὑπάρχει μοι παρά τιος, εὖνοϊαν λαμβάνω, ἔχω τινὰ εὖνοϊον ἐμοί, κτῶμαι εὖνοϊαν ἐκ τιος.

Εὐρίσκω παρατ. ἠυρίσκοϋ, ἢ εὐρίσκον, μέλλ. εὐρήσω, ἀόφ. β' ἠυροϋ, ἢ εὐροϋν, ὑποκατ. εὐρω, ἐκτ. εὐρομι, προστ. εὐρέ, ἀπαρ. εὐρεῖν, μετχ. εὐρών, οὔσα, ὄν, παρκ. ἠυρήσα, ἢ εὐρησα, ὑπερσ. ἠυρήσειν ἢ εὐρηκῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. εὐρίσκομαι (= ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω τινός), παρατ. ἠυρισκόμην, καὶ εὐρισκόμην μεσ. μέλλ. εὐρήσομαι, μέσ. ἀόφ. β' ἠυρόμην καὶ εὐρόμην, παρκ. ἠυρημαι καὶ εὐρημαι, ὑπερσ. ἠυρήμην μέλλ. παθ. εὐρεθήσομαι, παθ. ἀόφ. ἠυρέθη καὶ εὐρέθη. Ρημ. εὐρετής, εὐρεσις, εὐρημα, εὐρετός, εὐρετέον.

Σημ. Θέμα εὐρ- καὶ προσλήψει τῶν προσφηνάτων ισκ· καὶ ε: εὐρ-ισκ-καὶ εὐρ-ε-. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ ε ἔκτεινεται εἰς ἡ πανταχοῦ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων πλὴν τοῦ παθ. μέλλ. εὐρεθήσομαι καὶ παθ. ἀόφ. ἠυρέθη. Ἐντὶ τοῦ εὐρίσκω λέγεται καὶ: εὐρημα ποιοῦμαι (= κέρδος νομίζω), εὐρημα ἔχω, εὐρετής γίγνομαι τινος. Τὸ εὐρίσκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω ἐφευρίσκω προ-εξευρίσκω συνευρίσκω.

Εὐτακτέω-ὦ (ἄμειβ. εἶμαι εὐτακτος) μόνον ὁ ἔνεστός (τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων: Εὐτακτός εἰμι), παρτ. εὐτακτος ἦν, μέλλ. εὐτακτος ἔσομαι, ἀόρ. εὐτακτος ἔγενόμην, παρκ. εὐτακτος γέγονα, ὑπερσ. εὐτακτος ἔγεγόνειν. Ρημ. εὐτάκτημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐτακτος (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος) ἐκ δὲ τοῦ εὐτακτος γίνεται καὶ τὸ εὐταξία. Συνώνυμα τῷ εὐτακτῶ εἶναι τὰ: *πειθαρχῶ, εὐτακτός εἰμι*, μεταβ. δὲ *εὐτακτόν τινα ποιῶ*.

Εὐτρεπίζω (παρασκευάζω, διευθετῶ, συγγυρίζω, ἐπισκευάζω (τείχη), παρτ. ἠτρεπέζον, μέλλ. εὐτρεπιῶ, ἀόρ. ἠτρεπέισα, παρκ. εὐτρεπίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐτρεπίσας εἶχον. Μέσ. εὐτρεπίζομαι, παρτ. ἠτρεπιζόμεν, μέσ. ἀόρ. ἠτρεπισάμην, παρκ. ἠτρεπίσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐτρεπής (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς), τὸ δὲ εὐτρεπής ἐκ τοῦ εὐ καὶ τρέπω. Συνώνυμα τῷ εὐτρεπίζω εἶναι τὰ: *εὐτρεπής εἰμι, εὐτρεπῶς ἔχω ἀρτύω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐπισκευάζω*. Τὸ εὐτρεπίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *κατευτρεπίζω*.

Εὐτύχεω-ὦ (εἶμαι εὐτυχής), παρτ. ἠτύχουν, μέλλ. εὐτυχίσω, ἢ εὐτυχής ἔσομαι, ἀόρ. ἠτύχησα, παρκ. ἠτύχηκα, ὑπερσ. ἠτύχηκειν καὶ παθ. παρκ. ἠτύχημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. εὐτύχημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐτυχής, τὸ δὲ εὐτυχής ἐκ τοῦ εὐ καὶ τύχη, ἐκ δὲ τοῦ εὐτυχής τό: *εὐτυχία*. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ λέγεται καὶ *εὐτυχής εἰμι* καὶ *εὐτυχία χρωῖμαι*. Συνώνυμα τῷ εὐτυχῶ εἶναι τὰ: *εὐδαιμονίᾳ εἰμι εἰς εὐδαιμονίαν καθίσταμαι εὐ πράττω, καλῶς πράττω, εὐδαιμονῶ, εὐπραγῶ, εὐημερῶ, εὐθηνῶ*. Τὸ εὐτυχῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *διευτυχῶ*. ὁ παρτ. ἠτύχουν ἀπαντᾷ καὶ εὐτύχουν, ὁ ἀόρ. ἠτύχησα καὶ εὐτύχησα, ὁ παρκ. ἠτύχηκα καὶ εὐτύχηκα.

Εὐφραίνω (χαροποιῶ, καλοκαρδίζω, τέρπω, εὐφροσύνην παρέχω), παρτ. ἠφραίνον, μέλλ. εὐφρανῶ καὶ εὐφροσύνην παρέξω, ἀόρ. ἠφρανα, παρκ. εὐφροσύνην παρέσχηκα, ὑπερσ. εὐφροσύνην παρεσχίκειν. Μέσ. εὐφραίνομαι, παρτ. ἠφραινόμην, μέσ. μέλλ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠφρανθήν, παρκ. περιχαρῆς γέγονα ἢ εὐθυμίας ἐμπέπλησμαι, ὑπερσ. περιχαρῆς ἔγεγόνειν ἢ εὐθυμίας ἐνεπεπλήσμην. Ρημ. εὐφραντός, εὐφραντέος, εὐφραντικός, εὐφραντήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐφρον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαίνω ἐκ τοῦ μέλας (ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ εὐφρον+ι+ω=εὐφραίνω), τὸ δὲ εὐφρον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρήν. Συνώνυμα τῷ μὲν εὐφραίνω εἶναι τὰ: *εὐφροσύνην παρέχω τινί, ἠδονὴν παρέχω τινί, θέλω, κηλῶ, χαίρω, τέρπω*. τῷ δὲ εὐφραίνομαι τὰ: *εὐθυμοῦμαι, τέρπομαι, ἀρέσκομαι, γέγηθα, ἀγάλλομαι*.

Εὐχόμαι (ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. διαθέσ.), παρτ. ἠχόμην, μέσ. μέλλ. εὐξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠξάμην, παθ. παρκ. ἠχῆμαι, ὑπερσ. ἠχῆμην.

Ρημ. εὐκτός, ἀπεικτέος, πολὺεικτος, εὐκτέον (καὶ ἐκ τοῦ εὐκτός (εὐκταῖος, εὐκταῖον).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐχῆ. Ἀντὶ τοῦ εὐχομαι λέγεται καί: εὐχὰς ποιῶμαι εὐχὴν ποιῶμαι, εὐχῆ χρῶμαι ὡς παθ. δὲ τὸ εὐχὰ εἰσιν εὐχὰί γίνονται. Τὸ εὐχομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπεύχομαι, ἐπεύχομαι, κατεύχομαι, προσεύχομαι, συνεύχομαι, συνεπεύχομαι.

Εὐωχέω-ῶ (φιλεύω, ξενίζω), παρτ. εὐώχουν, μέλλ. εὐωχίσω, ἀόρ. εὐώχησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. εὐωχοῦμαι (εὐφραίνομαι τρώγων), παρτ. εὐωχοῦμην, μέσ. μέλλ. εὐωχήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. εὐωχήθην, παρκ. εὐώχημαι, ὑπερσ. εὐωχήμην. Ρημ. εὐώχησις, εὐωχητής, εὐωχητήριον, εὐωχητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ εὐ καὶ τοῦ ποιητικοῦ ὄχη (=τροφή) καὶ ἐκ τούτου τὸ ἀχρηστον εὐχος ἐξ οὗ τὸ εὐωχία. Παθ. τοῦ εὐωχῶ εἶναι τό: εὐωχία γίνεται. Συνώνυμα τῷ μὲν εὐωχῶ εἶναι τὰ: ἐστιῶ, δειπνίζω, ξενίζω, εὐφραίνω, φιλῶ, τῷ δὲ εὐωχοῦμαι τὰ: ἐσθίω, ἀριστῶ, ἀριστοποιῶμαι, εὐφραίνομαι, δειπνῶ.

Ἐφείμαι (ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι), παρτ. ἐφείμην, (τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων), μέλλ. ἐπιθυμήσω ἢ βουλήσομαι, ἀόρ. ἐπεθύμησα ἢ ἐβουλήθην καὶ ἠβουλήθην, παρκ. ἐπιτεθύμηκα ἢ βεβούλημαι ἢ ἐφείμαι, ὑπερσ. ἐπετεθυμήκειν ἢ ἐβεβουλήμην. Ρημ. ἔφρασις, ἐφροτός, ἐφροτικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπι προθέσεως καὶ τοῦ ἔμαι καὶ εἶναι μέσης διαθέσεως. Συνώνυμα τῷ ἐφείμαι εἶναι τὰ: βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, θέλω, ποθῶ, ἐπιποθῶ, γλίχομαι.

Ἐφοδεύω (περιπολῶ, ἐπισκέπτομαι τοὺς φρουρούς ὅπως ἴδω, ἂν φυλάττωσιν ἀγρύπτως, περιέρομαι ὡς περίπολος), παρτ. ἐφώδευον, μέλλ. ἐφοδεύσω, (τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως *περίπολος εἰμι*), ἀόρ. περίπολος ἐγενόμην, παρκ. περίπολος γέγονα, ὑπερσ. περίπολος ἐεγένονεν. Παθ. ἐφοδεύεται (=γίνεται ἢ περιπολία). Ρημ. ἐφοδεία, ἐφοδευτής, ἐφοδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐφοδος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς τὸ δὲ ἐφοδος ἐκ τῆς προθέσεως ἐπι καὶ ὁδός. Συνώνυμα τῷ ἐφοδεύω εἶναι τό: περιπολῶ.

Ἐφοδιάζω (ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ ταξείδιον, παρέχω, προμηθεύω τὰ ἐφόδια), παρτ. ἐφοδιάζον, μέλλ. ἐφοδιάσω, ἀόρ. ἐφοδιάσα, μέσ. ἀόρ. ἐφοδιασάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ρημ. ἐφοδιασμός, ἐφοδιαστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐφόδια (=τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀναγκαῖα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀγοράζω ἐκ τοῦ ἀγορά. Συνώνυμα τῷ ἐφοδιάζω, εἶναι τὰ: ἐφόδια παρασκευάζω τινί, ἐφόδια δίδωμι. Ὡς ἀμεταβ. δέ: ἐφόδιον ἔχω) προμηθεῖσθαι προμήθειαν ἔχω τινός, προμήθειαν ποιῶμαι τινος, πορίζω.

Ἐφορεύω (ἐπιβλέπω, εἶμαι ἔφορος) μόνον ὁ ἐνεστὸς ἀπαντᾷ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐφορῶ(-άω) ἢ ἐπιβλέπω.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἔφορος (κατ’ ἀναλογία ἐπὶ τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ ὄρω. Ἐκ δὲ τοῦ ἔφορος γίνεται τὸ : ἐφορεῖον (τὸ μέρος ἐνθα συνήρχοντο ἐν Σπάρτῃ οἱ ἔφοροι).

“Εχω, παρ. εἶχον, μέλλ. ἔξω καὶ σχήσω, ἄορ. β’ ἔσχον, ὑποτ. σχῶ, εὐκτ. σχοίην ὅταν εἶναι ἀπλή, ὅταν δὲ εἶναι σύνθετος ἀπόσχοι-
μι-οις-οι κλπ. προστ. σχές, σχέτω, ἀπαρ. σχεῖν, μετοχ. σχών, παρακ-
μι-σχηα. Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, παρ. εἰχόμεν, μέσ. μέλλ. ἔσομαι καὶ
σχήσομαι, μέσ. ἄορ. β’ καὶ ὡς παθ. ἔσχόμεν, παθ. μέλλ. σχεθήσομαι,
παθ. ἄορ. ἐσθήην, παρ. ἐσχημαι, ὑπερσ. ἐσχήμην. Ρημ. ἔξις, σχέ-
σις, σχήμα, σχολή, ἀνακωχή, διακωχή, παροχή, μετοχος, ὑπεροχή, μέ-
θεξις, κάθεξις, σχεδόν, ἐξῆς, ἀνεκτός, καθεκτός, ὄχευς, ὄχος, ὄχη,
ὄχε-
τός, ὄχετέος, ἐκτός, ἐκτέος, σχέτιλιος.

Σημ 1. Θέμα σχ- καὶ συγκοπῇ τοῦ ε=σχ καὶ μεταθέσει τοῦ ε=σχε
ὁ παρατατικός αὐξάνεται διὰ τοῦ εε, διότι τὸ θέμα εἶχε τὸ πάαι ἐν ἀρχῇ σ
ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι ἀποβάλλεται, διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασύ χ, ἐν δὲ τῷ
μέλλοντι μεταβάλλεται εἰς δασεῖαν ἐκλιπόντος τοῦ δευτέρου δασέος. Τὸ ἔχω
κεῖται ἀνετβ. ἐν τῇ φράσει : ἔχει δὴ (=στάσων τῶρα, κρατήσων τῶρα, ἡσύ-
χασον τῶρα). Τὸ ἔχω μετὰ μὲν αἰτιατικῆς εἶνε ἐνεργ. καὶ σημαίνει (=ἔχω
εἰς χεῖρας μου, κρατῶ) μετὰ ἐπιρρηματος δὲ εἶναι οὐδέτερον : εὐ ἔχω
(=καλῶς ἔχω). Ὅταν δὲ συντάσσεται μετ’ ἀπαρειαίτου σημαίνει : δύναμαι.
Αἱ δὲ φράσεις : ἀναγκαιῶς ἔχει (=ἀναγκαῖόν ἐστι), καλῶς ἔχει (=καλόν
ἐστι) καὶ τὸ παρέχει (=ἐπιτρέπεται) κεῖνται ἀπροσώπως. Τὰ δὲ : ἔχω αἰτία,
ὑπό τιος, ἔχω ἐγκλήματά τιος, ἔχω πράγματα εἶναι ὡς παθ. τοῦ αἰτι-
ῶμαι, ἐγκαλῶ καὶ πράγματα, παρέχω τινί. Τὸ παρέχω τινί εἰς τὸν δῆμον,
εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τὸ κοινόν, εἰς κρίσιν, εἰς ἀγοράν, λέγεται περὶ ὑπευ-
θύνου, ὅστις προσέχεται εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἀπολογία, τὸ δὲ παράγω
τινά εἰς τὸν δῆμον κλπ. λέγεται περὶ πρέσβων καὶ ἄλλων, οἵτινες ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ ἐμφανίζονται εἰς τὸν δῆμον. Τὸ ἔχω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ
προθέσεων : ἀνέχω, ἀντέχω, ἀντιπαρέχω, ἀπέχω διέχω, ἐξέχω, ἐπέχω
(ἄορ. β’ ἐπέσχον ὑποτ. ἐπίσχω, εὐκτ. ἐπίσχοιμι, προστ. ἐπίσχεις, ἀπαρ. ἐπι-
σχεῖν μετχ. ἐπίσχών) κατέχω, (προστ. ἄορ. β’ κατάσχεις, μετέχω, παρέχω,
προστ. ἄορ. β’ παράσχεις) (παρέχω τινί πράγματα=ἐνοχλῶ) ἔχει ὡς παθ.
τό : πράγματα ἔχω, περιέχω, προέχω προσέχω, (ἄορ. β’ προσέσχον, ὑποτ.
προέσχω, εὐκτ. πρόσχοιμι, προστ. πρόσχεις, ἀπαρ. προσχεῖν, μετχ. προσ-
σχών). Τὸ προσέχω λέγεται καί : προσέχω τὸν νοῦν, τὸν νοῦν ἔχω πρὸς τι
ἐπίστημι τὴν γνώμην, ἐπίστημι τὴν διάνοιαν, σκοπῶ, ὄρω, τηροῦμαι,
ἐπιμελοῦμαι συνέχω, ὑπερέχω, ὑπέχω (προστ. ἄορ. β’ ὑπέσχεις).

Σημ. 2. Τὸ ἡσυχίαν ἔχω (=ἡσυχάζω) διαφέρει τοῦ ἡσυχίαν ἄγω, διότι
τὸ μὲν ἡσυχίαν ἔχω λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ φύσει φιλησύχων, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν
ἡσυχάζοντων ἕνεκα περιστάσεώς τιος τὸ δὲ ἡσυχίαν ἄγω λέγεται ἐπὶ τῶν
φύσει φιλησύχων.

“Εψω (βοάζω, ψήνω, μαγειρεύω), παρ. ἤψον, μέσ. μέλλ. ὡς
ἐνεργ. ἐψήσομαι, ἄορ. ἤψησα, παρ. ἐψήσας ἔχω ἢ ἤψηκα ἢ ἔψη-
κα, ὑπερσ. ἐψήσας εἶχον. Παθ. ἔψομαι, παρ. ἤψόμεν, παθ. μέλλ. ἔψη-
θήσομαι, παθ. ἄορ. ἤψήθην, παρ. ἤψημαι ἢ ἔψημαι, ὑπερσ. ἤ-
ψήμην ἢ ἐψήμην. Ρημ. ἔψησις, ἔψημα, ὄψον, ἐψητής, ἐψητήρ, ἐψη-
τός, ἐψητός, ὀπίος.

Σημ. Θέμα ἐπ- καὶ προσλήψει τῶν προσφωμάτων σ καὶ ε=επ+σ=ἐψ-
καὶ ἐψε-. Τὸ δασύ πνεῦμα τοῦ θέματος δὲν ἐτηρήθη εἰς τὰ ῥηματικά : ὄψον

καὶ ὀπτός. Συνώνυμα τῷ ἔψω εἶναι τὰ: ζέω, βράσσω ἢ βράττω, βράζω ζέγγυμι, καχλάζω, παπλάζω ὀπτοῦμαι (-έομαι) ὀπτῶ (-άω), σκευάζω, μαγειρεύω, μάγειρός εἰμι. Ἐπὶ μὲν λαχάνων, κρεάτων κλπ. λέγεται τὸ ἔψω (=βράζω). ἐπὶ δὲ ἄλλων, πηλίνων ἀγγείων κλπ. τὸ ὀπτῶ (=ψήνω). Ἡ διαφορὰ αὕτη τηρεῖται καὶ μεταξὺ τῶν ῥηματικῶν: ἐψητός (=βραστός) ὀπτός (=ψητός).

Ζ

Ζίω-ῶ (ζήω-ῶ), ζῆς, ζῆ κλπ. (προστ. ζῆ, ζήτω, καὶ ζῆθι, ζήτη, παρὰ μεταγ.), παρτ. ἔζων, ἔζης, ἔζη κλπ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι (καὶ σπανίως ζήσομαι καὶ ζήσω), ἀόρ. β' ἐβίων, ἐβίως, ἐβίω κλπ. ὑποτ. βιώ, βιώς, βιώ κλπ. εὐκτ. βιώην, βιώης, βιώη κτλ. προστ. βιώθι, βιώτω κτλ. ἀπαρ. βιώναι, μετοχ. βιούς, βιοῦσα, βιόν (καὶ ἀόρ. α' ἔζησα), παρκ. βεβίωκα (καὶ ἔζηκα), ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Ρημ. ζωή, ζωός, ζφον, (ζώιον), βίος, βιοτή, βιωτός, βιωτικός, βιωτέος, βιωτέον.

Σημ. Θέμα ζη- καὶ βιο-. Τὸ ῥημα ζῶ εἶναι ἔλλειπτικόν. Τὸ ζῶ ὡς καὶ τὰ ῥήματα πεινῶ, διψῶ κνῶ (=ἔνω, τρίβω, τρώγω) σμῶ (=καθαρίζω, παστρεύω μὲ σαποῦνι, σφουγγαρίζω), ψῶ (=ψεύω, ἐγγίζω, τρίβω), χρῶ (=δίδω, παρέχω, χορηγῶ, προμηθεύω) καὶ χρῶμαι (=μεταχειρίζομαι), ἔχουσι θέματα εἰς η καὶ κλίνονται κατὰ τὸ τιμῶ καὶ τιμῶμαι, ἀλλὰ συναιροῦνται εἰς ἦ καὶ εἰς ἦ ἀντὶ εἰς ᾱ καὶ ᾶ. Συνώνυμα τῷ ζῶ εἶναι τὰ: βιώ (-άω), τὸν βίον ποιοῦμαι, βίος ἔστι μοι, βιοτεύω καὶ βιοτῆν ἔχω, διαιτῶμαι (-άομαι), διάγω, διατρίβω. Τὸ ζῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποζῶ, διαζῶ, καταζῶ, συζῶ.

Ζεύγνυμι ἢ ζευγνύω (ζεύγω, ἐνώνω διὰ τοῦ ζυγοῦ), παρτ. ἐζεύγγυνν, μέλλ. ζεύξω, ἀόρ. ἐξεύξα, παρκ. ζεύξας ἔχω, ὑπερσ. ζεύξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ζεύγγυμαι, παρτ. ἐζευγγύμην, μέσ. μέλλ. ζεύξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐζευξάμην, παθ. ἀόρ. β' ἐζύγγην, καὶ παθ. ἀόρ. α' ἐζεύχθην, παρακ. ἐζευγμαί, ὑπερσ. ἐζεύγγην. Ρημ. ζυγός, ζευξίς, ζεύγμα, ζεύγος, ζεύγη, ζευκτής, ζευκτήρ, (θηλ. ζεύκτειρα), ζευκτός.

Σημ. Θέμα ἀσθενές ζυγ- καὶ ἰσχυρόν ζευγ- καὶ προσλήρη τοῦ προσφύματος νυ=ζεύγ-νυ-μι καὶ ζευγ-νύ-ω. Συνώνυμα τῷ ζευγνυμι εἶναι τὰ: ζυγῶ (-άω), συνδέω, συνάπτω, συνάγω, συνίστημι, συναρμόζω, δεσμεύω, ἐνώ (-άω), συνείρω, συντίθημι. Τὸ ζευγνυμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναζεύγγυμι, διαζεύγγυμι, καταζεύγγυμι, συζεύγγυμι.

Ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ, παρτ. ἔζεον, μέλλ. ζέσω, ἀόρ. ἔξεσα, παθ. ἀόρ. ἐξέσθην, παρκ. ἔξεσμαι. Ρημ. ζέσις, ζήλος, ζεστός.

Σημ. Θέμα ζεσ- τὸ δὲ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων καὶ πρὸ ἄλλου σ εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται καὶ γίνεται συναίρεσις ὅπου μετὰ τὸν χαρακτήρα ε ἀκόλουθεῖ ε ἢ εἰ εἰς δὲ τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. τὸ ε δὲν ἐξετάθη, διότι ἡλοποιήθη τὸ διπλοῦν σ (μέλλ. ζεσ+σω=ζέσω, ἀόρ. ἐζεσ+σα=ἐξεσα). Συνώνυμα τῷ ζέω εἶναι τὰ: ἔψω, βράζω, βράσσω, ἐέννυμι καχλάζω, παπλάζω.

Ζηλώω-ῶ (ζηλεύω, μιμοῦμαι), παρτ. ἐζήλουν, μέλλ. ζηλώσω, ἀόρ. ἐζήλωσα, παρακ. ἐζήλωκα, ὑπερσ. ἐζηλώκειν. Παθ. ζηλοῦμαι. Ρημ. ζήλωσις, ζήλωμα, ζηλωτής, ζηλωτέος, ζηλότυπος, ζηλοτυπία.

Σημ. Τὸ ῥημα γίνεται ἐκ τοῦ ζήλος τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ζέω. Ἀντὶ τοῦ ζηλῶ λέγεται καὶ: ζηλωτής εἰμί τινος, ὡς πσθ. δὲ τὸ ζηλωτός εἰμι ὑπό τινος.

Σημ. Θέμα ζωσ- και προσλήφει τοῦ προσφύματος *νυ-ζωσ-νυ-μι=ζώννυμι* και *ζωννύω* και θέμα ζω- ἐξ οὗ σχηματίζεται ὁ παρκ. *ἐξωμαι* και τὸ ρημ. *ζῶμαι κτλ.* Συνώνυμα τῷ *ζώννυμι* εἶναι τὰ: *περιδέω, περιτίθην, περιβάλλω (ζώνην)*. Τὸ *ζώννυμι* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαζώννυμι, παραζώννυμι, περιζώννυμι ὑποζώννυμι.*

Ζωπυρέω-ῶ (ζωπογονῶ) ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς και μεταγ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολογ. ἀπαντιῶσιν ὁ παθ. και μέσ. ἐνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, παρκ. ἀνεζωπυρούμενη και παρκ. ἀνεζωπύρημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ζωπύρημα, ζωπύρησις, ἀναζωπύρησις, ζωπυρητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ζῶ-πυρον (=σπινθήρ, σπέρμα πυρός, ἄνθραξ ἀημεμένος δι' οὗ ἀνάπτει τὸ πῦρ)*. Συνώνυμα τῷ *ζωπυρῶ* εἶναι τὰ: *ἀνάπτω, ἐξάπτω, θαρρύνω, θαρσύνω, παραθαρρύνω διακελεύομαι, παρακελεύομαι, ἐπιρρῶννυμι.*

Η

Ἡβάσκω (ἔρχομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι ἔφηβος) μόνον κατ' ἐνεσιῶτα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: *εἰς ἡβην ὀρμῶμαι* ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων: *ἀνδροῦμαι, ἀκμάζω.*

Σημ. Τὸ *ἡβάσκω* εἶναι ἐναρктиκὸν τοῦ *ἡβάω-ῶ.*

Ἡβῶω-ῶ (εἶμαι ἐν τῇ ἡβικῇ ἡλικίᾳ, ἀκμαῖζω), παρκ. ἡβῶν, μέλλ. ἡβήσω, ἄορ. ἡβῆσα, παρκ. ἡβῆκα, ὑπερσ. ἡβήκειν. Ρημ. ἡβήτωρ, ἡβητής ἢ ἡβητήρ, ἡβητήριον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἡβη* (δωρικῶς *ἡβα* και *ἄβα*), ἐκ τοῦ ὁποῖου και τὸ ἐπίρρημα *ἡβηδόν* (=ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας και ἐπάνω). Συνώνυμα τῷ *ἡβῶ* εἶναι τὰ: *θάλλω, ἀνθῶ βλαστάνω, ἀκμάζω, νεάζω, ἀνδροῦμαι.* Τὸ *ἡβῶ* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνηβῶ ἔφηβῶ, παρηβῶ, προσηβῶ.* Ἀντὶ τοῦ *ἔφηβῶ* λέγεται και: *ἔφηβος γίγνομαι, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχομαι, εἰς ἡβην ὀρμῶμαι, εἰς τοὺς ἐφήβους εἰσέρχομαι, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγράφομαι, ἀντὶ δὲ τοῦ προσηβῶ λέγεται και πρόσηβος γίγνομαι (=προσεγγίζω εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου).*

Ἡγεμονεύω (εἶμαι ἡγεμών), παρκ. ἡγεμόνευον, μέλλ. ἡγεμών ἔσομαι, ἄορ. ἡγεμόνευσα, παρκ. ἡγεμών γέγονα, ὑπερσ. ἡγεμών ἐγγόνειν. Παθ. ἡγεμονεύομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἡγεμών* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύει ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. τὸ δὲ *ἡγεμών* ἐκ τοῦ *ἡγοῦμαι*. Ἀντὶ τοῦ *ἡγεμονεύω* λέγεται και: *ἡγεμών εἶμι, ἡγεμονία χρῶμαι, τὴν ἡγεμονίαν ἔχω, ἡ ἡγεμονία ἐστίν ἐμοῦ.* ὡς παθ. δέ: *ἡγεμονίας τυγχάνω.* Τὸ δέ: *τὴν ἡγεμονίαν λαμβάνω παρὰ τινος* σημαίνει (ἐπιτρέπομαι τὴν ἡγεμονίαν). Συνώνυμα τῷ *ἡγεμονεύω* εἶναι τὰ: *ταγεῦω, ἀρχῶ, βασιλεύω, ἀνάσσω, δυναστεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἡγοῦμαι, τυραννεύω, τυραννῶ, ταγός εἶμι.*

Ἡγέομαι-οὔμαι (προπορεύομαι, προηγοῦμαι, ὀδηγῶ, ἄρχω, νομίζω). ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἡγοῦμην, μέσ. μέλλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἄορ. ἡγήσάμην, παρακ. ἡγήμαι, ὑπερσ. ἡγήμην, παθ. ἄορ. ἡγήθην. Ρημ. ἡγεμών, ἡγέτης, ἡγητήρ, (θηλ. ἡγήτειρα), ἡγή-

τωρ, ἡγήσις, διήγησις, ἐξήγησις, ἡγήμα, διήγημα, ἡγεμονία, ἀδιήγητος, εὐδιήγητος, ἀπεριήγητος, ἡγητέον, τὰ ἡγημόσυνα, Ἀγιοίλαος, Ἀγιοίπολις, Ἄγις, Ἀγίας.

Σημ. Θέμα ἡγε-. Τὸ ἡγοῦμαι συντάσσεται α) μετὰ γενικῆς, β) μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτιατικῆς, γ) μετὰ δοτικῆς καὶ δ) μετὰ δοτικῆς καὶ αἰτιατικ. καὶ μετὰ μὲν γενικῆς σημαίνει (=ἄρχω, εἶμαι ἡγεμών) μετὰ δὲ ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτ. (=νομίζω, θεωρῶ πιστεύω), μετὰ δοτικῆς (=ὀδηγῶ) καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. (=δεικνύω εἰς τινά τι). Συνώνυμα τῶ ἡγοῦμαι εἶναι τὰ: ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νομίζω: νομίζω, δοκῶ, ὑπολαμβάνω, δοξάζω, φρονῶ. Αἱ δὲ φράσεις: ἡγοῦμαι τι περὶ πολλοῦ, περὶ βάνου, περὶ πλείονος, περὶ οὐδενός. θεωρῶ τι πολλοῦ λόγου ἄξιον κλπ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάλησιν: ἡγοῦμαι ἑμαυτόν. Τὸ ἡγοῦμαι ἅπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, εἰσηγοῦμαι, ἐφηγοῦμαι, ἐπεκδιηγοῦμαι, καθηγοῦμαι, προδιηγοῦμαι, προηγοῦμαι, ὑφηγοῦμαι.

Ἰδομαι (εὐχαριστοῦμαι, τέρομαι, εὐφραίνομαι), παθ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρ.τ. ἡδόμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἡσθήην, παρκ. περιχαρῆς γέγονα, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν. Ρημ. ἡδονή, ἡδομένως (ἐκ τῆς μετοχῆς ἡδόμενος (=ἀσμένως, εὐχαρίστως, μετὰ χαρᾶς)).

Σημ. Θέμα (σφασ-) =ἀδ- καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η =ἡδ-. Ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. ἡδω, ὅπερ εἶναι μεταγ. ἐλέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἡδονὴν παρέχω τινί, ἡδονὴν ἐμποιῶ τινι, εὐφραίνομαι, χαίρω, τέρομαι, ἀγάλλομαι δι' ἡδονῆς ἔχω, ἡδομένω μοί ἐστι. Τὸ ἡδομαι ἅπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐφήδομαι, συνήδομαι, ὑπερήδομαι.

Ἰδυπαθέω-ῶ (ζῶ ἡδονικῶς, τρυφήλως, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς), παρ.τ. ἡδυπάθουν, μέλλ. ἡδέως διάξω ἢ ἡδυπαθήσω, ἀόρ. ἡδυπαθήσα, παρκ. ἡδέως διήχα ἢ ἡδυπαθήσας ἔχω ἢ ἡδυπαθήκα, ὑπερσ. ἡδυπαθήσας εἶχον ἢ ἡδυπαθήκειν. Ρημ. ἡδυπάθημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἡδυπαθῆς ἐξ οὗ καὶ τό: ἡδυπάθεια. Συνώνυμα τῶ ἡδυπαθῶ εἶναι τὰ: τέρομαι, εὐφραίνομαι, εὐπαθῶ, ἐν εὐπαθείαις εἶμι, ἡδέως διάγω, ἡδέως διαγίνομαι, διαχέομαι, ψυχαγωγῶ, εὐφραίνομαι, τέρω ἑμαυτόν. Τὸ ἡδυπαθῶ ἅπαντῶ καὶ σύνθετον: καθηδυπαθῶ.

Ἰκω (ἔχω ἔλθει) ἑλλιπὲς ῥῆμα ἀναπληρούμενον ὡς ἐξῆς: ἐνεστ. ἔρχομαι, παρ.τ. ἦα ἢ ἦεν, μέλλ. εἶμι, ἀόρ. ἦκον ἢ ἦλθον ἢ ἀφικόμεην, παρκ. ἦκω ἢ ἑλήλυθα ἢ ἀφίγμαι, ὑπερσ. ἦκον ἢ ἑληλύθειν ἢ ἀφίγηην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ἦξω ἢ ἑληλυθῶς ἔσομαι.

Σημ. Θέμα ἦκ. Τὸ ῥῆμα ἦκω εἶναι ἐνεστώδες κατὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ παρακείμενος κατὰ τὴν σημασίαν, ὡς καὶ ὁ παρ.τ. ἦκον ἔχει σημασίαν ὑπερσ. ἢ ἀοριστοῦ, ὁ δὲ μέλλον ἦξω ἔχει σημασίαν μετ' ὀλιγ. μέλλοντος. Συνώνυμα τῶ ἦκω εἶναι τὰ: ἔρχομαι, ἀφικνοῦμαι, παραγίνομαι, φθάνω, φοιτῶ βαδίζω, βαίνω, ὀδεύω, στείχω, πορεύομαι, ὀδὸν ποιοῦμαι. Τὸ ἦκω ἅπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνήκω ἀφήκω, διήκω, ἐξήκω ἐπανήκω, καὶ καθήκω, παρήκω, περιήκω, προήκω, προκαθήκω, συνήκω, προσήκω. Τὸ καθήκει. τὸ ὁ τοῦτ' ἔλεγετα καὶ ἀναλελυμένως προσήκόν ἐστι εἶναι ἀπόσπαστον (=ἀρμόζει, πρέπει, ἀνήκει) καὶ εὐρίσκεται μόνον καθ' ὅριστ. ὅπου. ὅπου καὶ παρ.τ. προσήκόν ἐστι, προσήκον ἢ, προσήκον ἦν.

Ἡμέ (λέγω) εὐρίσκεται παρὰ Πλάτωνι ἐν διαλόγοις τοῦ παρατατικού τὸ ἦν δ' ἐγώ (=ἔφη), ἦ δ' ὅς (=ἔφη), ἦ δ' ἦ (=ἔφη).

Ἡσυχάζω (ἀμετβ. εἶμαι ἡσυχός· μετβ. κηιστιῶ τινα ἡσυχόν), παρτ. ἡσύχισον, μέλλ. ἡσυχίσω, ἀόρ. ἡσύχασα, παρκ. ἡσυχίαν ἔσχηκα, ὑπερσ. ἡσυχίαν ἔσχίκειν. Ρημ. ἡσυχαστής, ἡσυχαστήριον, ἡσυχαστικός.

Σημ. τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἡσυχος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἡσυχία (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ γυμνάζω ἐκ τοῦ γυμνός). Ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζω λέγεται καὶ κατὰ περιφρασιν: ἡσυχίαν ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω, ἐν ἡσυχίᾳ εἰμί. Τὸ ἡσυχίαν ἔχω (=ἡτυχάζω), λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ φύσει φιλησύχων. ἀλλὰ ἡσυχάζοντων ἕνεκα περιφράσεώς τινος· τὸ δὲ ἡσυχίαν ἄγω λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων ἐάν τις δὲν διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀμετβ. ἡσυχάζω εἶναι τὰ: ἀτρεμῶ, ἀτρεμίζω ἡρεμῶ (-εῶ) ἡρεμίζω, ἡρεμίζομαι, ἀτρέμους ἔχω· τῷ μετβ. ἡσυχάζω εἶναι τὰ: πρᾶννω, καθησυχάζω, καταστέλλω, κατευνάζω.

Ἡττώμαι-ῶμαι (εἶμαι κατώτερός τινος, νικῶμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τινος) ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθέσεως παρατ. ἠττώμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἠτήσομαι, παθ. μέλλ. ἠτηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠτήθη, παρακ. ἠτημαι, ὑπερσ. ἠτήμην. Ρημ. ἠτήτητος, ἠτήημα, ἠτητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἠττων κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ νικῶ ἐκ τοῦ νίκη. Τὸ ἠττώμαι ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ εἶμαι κατώτερός τινος εἶναι οὐδετέρας διαθέσεως, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ νικῶμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τινος, εἶναι παθ. διαθέσεως, ὅτε ὡς ενεργ. αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ νικῶ. Συνώνυμα τῷ ἠττώμαι εἶναι τὰ: ἐλαττοῦμαι, ἠττων εἰμί τινος, νικῶμαι. Τὸ ἠττώμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνθηττώμαι, σνηττώμαι.

Θαλασσοκρατέω-ῶ (εἶμαι θαλασσοκράτωρ, εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης), παρτ. ἐθαλασσοκράτου, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου: ναυκρατέω-ῶ ἢ περιφραστικῶς: θαλασσοκράτωρ εἰμί ἢ ναυκράτωρ εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θάλασσα καὶ κρατέω. Τὸ δὲ θαλασσοκρατία γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρηστοῦ θαλασσοκράτης. Συνώνυμα τῷ θαλασσοκρατέω εἶναι τὰ: ναυκρατέω, ναυκράτωρ εἰμί, ἀρχὸς τῆς θαλάσσης, ἀρχὸς κατὰ θάλασσαν, κύριός εἰμι τῆς κατὰ θάλατταν ἀρχῆς καὶ παθ. ἀρχομαι κατὰ θάλασσαν.

Θίλλω (ἀνθῶ, βλαστάνω, ἀκμάζω καὶ μεταφ. εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), παρτ. ἔθαλλον, μέλλ. θαλῶ καὶ θαλήσομαι, ἀόρ. ἀ' ἔθηλα καὶ β' ἔθαλον, παρκ. τέθηλα, ὑπερσ. ἐτεθήλειν. Ρημ. θαλλός, θαλερός.

Σημ. Θέμα θαλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=θαλ+j+ω καὶ τῆ ἀφομοίωσι τοῦ j πρὸς τὸ λ—θάλλω. Συνώνυμα τῷ θάλλω εἶναι τὰ: ἀνθῶ βλαστάνω, ἀκμάζω, νεάζω ἀνδροῦμαι, ἡβῶ, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ.

Θανατώω-ῶ (θανατώνω, φονεύω, καταδικάζω εἰς θάνατον), παρτ. ἐθανάτου, μέλλ. θανατώσω, ἀόρ. ἐθανάτωσα, παρκ. θανατώσας ἔχω, ὑπερσ. θανατώσας εἶχον. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. θανατώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθανάτηθην. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. θανάτωσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θάνατος. τὸ δὲ θάνατος ἐκ τοῦ θνήσκω. Ἐντὶ τοῦ θανάτου λέγεται καί: θανάτω ζημιῶ, καταγινώσκω τινὸς θάνατον, θανάτω κολάζω τινά. Ἐντὶ τοῦ θανατοῦμαι λέγεται καί: θανάτου τυγχάνω, θάνατος καταγινώσκειται τις. Συνώνυμα τῷ θανάτῳ εἶναι τὰ: τυγχάνω, ἀποκτείνω, φονεύω, ἀναιρῶ διαφθείρω, διεργάζομαι, διαχράομαι, σφάττω ἀποθνήσκω πίπτω (παθ.).

Θάπτω (θάπτω, ἐνταφιάζω), παρατ. ἔθαπτον, μέλλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα. παρκ. ταφᾶς πεποιήμαι, ἢ τέθαφα, ὑπερσ. ταφᾶς ἐπεποιήμην ἢ ἐτεθάφην. Παθ. θάπτομαι, παρατ. ἐθαπτόμην, παθ. μέλλ. β' ταφῆσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐτάφην (καὶ ἀόρ. α' ἐθάφην), παρακ. τέθαμμαι, (ἀπαρ. τεθάφθαι), ὑπερσ. ἐτεθάμμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τεθάφομαι. Ρημ. τάφος, ταφή, θαπτήριο, θαπτεόν, ἄθαπτος.

Σημ. Θέμα θαρ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος τ καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπουν π=θαπτ-. Ἐντὶ τοῦ θάπτω λέγεται καί: ταφᾶς ποιῶμαι. Τὸ δὲ ταφᾶς ποιῶ ἐνεργ. σημαίνει (=ἐπιτρέπω τὰς ταφᾶς) καὶ ἔχει ὡς παθ. τὰ: ταφῆς τυγχάνω. Συνώνυμα τῷ θάπτω εἶναι τὰ: κηδεύω, ἐνταφιάζω, κρύπτω, κατορύσσω, ἐγκατορύσσω. Τὸ θάπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: καταθάπτω, συγκαταθάπτω, συνθάπτω.

Θαρρέω-ῶ καὶ **θαρσέω-ῶ** (ἀμετάβ. ἔχω θάρρος, δὲν φοβοῦμαι), παρατ. ἐθάρρουν καὶ ἐθάρσουν, μέλλ. θαρρήσω καὶ θαρρήσω, ἀόρ. ἐθάρρησα καὶ ἐθάρρησα, παρακ. τεθάρρηκα καὶ τεθάρρηκα, ὑπερσ. ἐτεθαρρήκειν καὶ ἐτεθαρρήκειν. Ρημ. θάρρησις, θαρρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θάρρος καὶ θάρσος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐντὶ τοῦ θαρρῶ λέγεται καὶ θάρρος ἢ θάρσος λαμβάνω, θάρρος ἐγγίγνεται μοι, θάρρος ἐμπίπτει μοι, θάρρος λαμβάνει με, ὡς μεταβ. εἶναι τὰ: εἰς θάρρος καθίστημί τινα, θάρρος ἐμποιῶ τινι, θάρρος παρέχω τινί. Συνώνυμα τῷ θαρρῶ εἶναι τὰ: τολμῶ, ἀνέχομαι, φερω, ὑπομένω, καρτερῶ, τόλμην ἔχω, τόλμην παρέχω, τόλμη χεῶμαι, τολμηρός εἰμι, τολμητής εἰμι. Τὸ θαρρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναθαρρῶ ἀποθαρρῶ.

Θαρρύνω καὶ **θαρσύνω** (μετβ. δίδω εἰς τινα θάρρος, ἐνθαρρύνω), παρατ. ἐθάρρουν καὶ ἐθάρσουν, μέλλ. θάρρος παρέξω, ἀόρ. ἐθάρρυνα καὶ ἐθάρρυνα, παρακ. θάρρος παρέσχην, ὑπερσ. θάρρος παρσεχήκειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρήστου θαρσύς, ἔξ οὗ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ=θρασύς) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμύνω ἐκ τοῦ ἀμύνη. Συνώνυμα τῷ θαρρύνω εἶναι τὰ: θάρρος παρέχω, θάρρος ἐμποιῶ τινι, εἰς θάρρος καθίστημί τινα, ἐπιρρῶννύω, ἐπιρρῶννυμι, διακελεύομαι, παρακελεύομαι, παραινῶ. Τὸ θαρρύνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναθαρρύνω, ἀποθαρρύνω, παραθαρρύνω, τὸ δὲ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: παραθαρρύνω ἐμαντόν.

Θυμίζω (θαυμίζω, βλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ, τιμῶ, σέβομαι, ἀπορῶ, ἐκπλήττομαι), παρατ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. θαυμάσομαι, ἀόρ. ἐθαύμισα, παρακ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Παθ. θαυμίζομαι, παρατ. ἐθαυμάζομην, παθ. μέλλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ἐθαυμάσθην, παρακ. τεθαύμασμαι, ὑπερσ. ἐτεθαυμάσμην. Ρημ. θαυμασμός, θαυμαστής, θαυμαστικός, θαυμασιός, θαυμασιέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *θαῦμα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* θέμα ἀναλογικὸν *θαυμαδ-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{θαυμαδ} + j + \omega = \text{θαυμάζω}$. Συνώνυμα τοῦ *θαυμάζω* εἶναι τὰ: ἐν *θαύματι* εἰμι, ἐν *θαύματι* τίθεμαι, ἄγμαι, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβοῦμαι. Τὸ *θαυμάζω* ἀπαντῇ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποθαυμάζω, συνθαυμάζω.

Θεόρμαι-ῶμαι (παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω, κυτᾶζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ενεργ. σημασίας, παρατ. ἐθεώμην, μέσ. μέλλ. θεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθεασάμην, παθ. ἄορ. ἐθεάθην, παρακ. τεθέαμαι, ὑπερσ. ἐτεθειάμην. Ρημ. θέαμα, θαῦμα, θεατῆς, θέατρον, θεωρός, θεατός, ἀθεάτος, ἀξιόθεατος, θεατέον, διαθεατέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *θέα*. Ὁ χαρακτήρ α δεν ἐκτείνεται εἰς ἡ ἀλλ' εἰς α μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ε. Ἄντι τοῦ *θεῶμαι* λέγεται καὶ *θεατῆς γίγνομαι* τινος. Συνώνυμα τῷ *θεῶμαι* εἶναι τὰ: ὄρῶ, βλέπω, ἀθρέω, θεωρῶ. Τὸ *θεῶμαι* ἀπαντῇ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαθεῶμαι, ἐπαναθεῶμαι, καταθεῶμαι, παραθεῶμαι, συνθεῶμαι.

Θέλω ἰδὲ *ἐθέλω*.

Θεραπεύω (εἶμαι θεράπων, περιποιῶμαι, λατρεύω, ὑληρεῶ, ἱατρεύω), παρατ. ἐθεράπευον, μέλλ. θεραπεύσω, ἄορ. ἐθερούσευα, παρακ. τεθεράπευκα, ὑπερσ. ἐτεθεραπεύκειν. Παθ. θεραπεύομαι, παρατ. ἐθεραπευόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. θεραπεύσομαι, παθ. μέλλ. θεραπευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθεραπεύθην, παρακ. τεθεράπευμαι, ὑπερσ. ἐτεθεραπεύμην. Ρημ. θεραλεία, θεράπευσις, θεράπευμα, θεραπευτῆς, (θηλ. θεραπευτρίς γεν. -ίδος) ἢ θεραπευτήρ, θεραπευτήριον, θεραπευτός, θεραπευτέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ποιητικοῦ τύπου *θέραψ*, γεν. *θέραπος* (=θεράπων) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς· τὸ δὲ *θέραψ* γίνεται ἐκ τοῦ *θέρομαι* (-θερμαίνομαι). Τὸ μέσον λέγεται ἀναλελυμένως: *θεραπεύω ἐμυντόν*. Ἄντι τοῦ *θεραπεύω* λέγεται καί: ἐν *θεραπείᾳ* ἔγω τινά. *θεραπείαν* ποιῶμαι (παθ. *θεραπείας* τυγχάνω ὑπὸ τινος). Συνώνυμα τῷ *θεραπεύω* εἶναι τὰ: περιέπω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἰάομαι-ῶμαι, ἱατρεύω, ἀκοῦμαι (-έομαι), φιλοφρονῶμαι, σέβομαι, τιμῶ, διακονῶ ὑπουργῶ, λειτουργῶ (λητουργῶ). Τὸ *θεραπεύω* ἀπαντῇ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιθεραπεύω, ἐκθεραπεύω, ἐπιθεραπεύω, προθεραπεύω, ὑπερεκθεραπεύω.

Θερίζω (ἀμετ. διάγω τὸ θέρος· μετβ. θερίζω καρπούς), ἄορ. ἐθέρισα, παθ. τεθέρισμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀνακληροῦνται ἐκ τοῦ: τὸ *θέρος* διάγω (ἀμετβ.), *κόπτω*, *δρέπω* (μετβ.). Ρημ. θεριστής, (θηλ. θερίστρια), θέρισις, θερισμός, θεριστέος.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *θέρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς· (θέμα ἀναλογικὸν *θεριδ-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{θεριδ} + j + \omega = \text{θερίζω}$), τὸ δὲ *θέρος* γίνεται ἐκ τοῦ *θερομαι* (=θερμαίνομαι). Συνώνυμον τῷ μετβ. *θερίζω* εἶναι καὶ τὸ ποιητικὸν *ἀμῶ* (-άω). Τὸ *θερίζω* ἀπαντῇ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐκθερίζω, ἐνθερίζω.

Θερμαίνω (ξεσταίνω), παρατ. ἐθέρμαινον, μέλλ. θερμασίην παρῆξω ἢ θερμαινῶ, ἄορ. ἐθέρομην καὶ ἐθέρομηνά, παρακ. θερμασίην

παρέσχηκα, ὑπερσ. θερμασίαν παρέσχίκειν. Παθ. θερμαίνωμαι, παρτ. ἐθερμαίνωμαι, παθ. μέλλ. θέρμην ἔξω ἢ σχήσω, καὶ θερμανθήσμαι, παθ. ἄορ. ἐθερμάνωμαι, παρακ. θέρμην ἔσχηκα καὶ τεύεσμασμα, ὑπερσ. θέρμην ἔσχίκειν καὶ ἐθερμασίωμαι. Ρημ. θέρμανσις, θερμασία, θέρμασμα, θέρμαστρα (κοιν. θερμάστρα), θερμαντήρ, θερμαστοίς ἢ θερμαστίς, θερμαντός, θερμαντέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θερμός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαίνο ἐκ τοῦ μέλας (θέμα ἀναλογιζῶν θερμαν- τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{θερμαν} + j + \omega = \text{θερμαίνω}$) Ἄντι τοῦ θερμαίνω λέγεται καί: θερμασίαν παρέχω. Συνώνυμα τῷ θερμαίνω εἶναι τὰ: θάλπω, πυρῶ (= ὦω) φλογίζω, τῷ δὲ θερμαίνωμαι τὰ: πυροῦμαι, θέρμην ἔχω, πυρέσσω, κανματίζομαι. Τὸ θερμαίνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαθερμαίνωμαι, παρθερμαίνωμαι.

Θεσμ.οθετέω-ῶ (νομοθετῶ) καὶ ἄορ. ἐθεσμοθέτησα. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ νομοθετῶ ἢ περιφραστικῶς: νόμον τίθημι.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θεσμοθέτης κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εὐτυχῶ ἐκ τοῦ εὐτυχής, τὸ δὲ θεσμοθέτης ἐκ τοῦ θεσμός καὶ τίθημι. ἐκ τοῦ θεσμοθέτης γίνεται τὸ: θεσμοθετεῖον καὶ θεσμοθεσία.

Θεσμοφοριάζω (τελῶ, ἐφορτάζω τὰ θεσμοφόρια, ἅπερ ἦσαν ἐφορτὴ τῶν γυναικῶν) ἐν χορήσει μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρασεῶν θεσμοφόρια ἄγω, ἢ θεσμοφόρια τελῶ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θεσμοφόρια (τά). Τὰ θεσμοφόρια ἦσαν ἀρχαία ἐφορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ γυναικῶν πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος διαρκούσα τρεῖς ἡμέρας εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν νόμων (θεσμῶν) καὶ τῶν κανονισμῶν ἐξευγενισμένου βίου (ὑπὸ θεσμοφόρου Δήμητρος).

Θεωρέω-ῶ (εἶμαι θεωρός, θεατῆς θεάματος, παρατηρῶ, ἔξετάζω), παρτ. ἐθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, ἄορ. ἐθεώρησα, παρακ. θεωρήσχηκα, ὑπερσ. ἐθεωρήκειν. Παθ. θεωροῦμαι, παρτ. ἐθεωρούωμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. θεώρημα, θεώρησις, θεωρητής, θεωρητικός, θεωρητός, θεωρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ θεωρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ θεωρός τὸ: θεωρία, τὸ δὲ θεωρός γίνεται ἐκ τοῦ θεῶμαι. Τὸ μέσον ἀπαντᾷ ἀναλελυμένως: θεωρῶ ἐμαντὸν πρὸς τινα (= παραβάλλω, συγκρίνω). Συνώνυμα τῷ θεωρῶ εἶναι τὰ: ἀθρέω, θεῶμαι, παρατηρῶ, προσέχω εἰς τι. ἐξετάζω, σκοποῦμαι. Τὸ θεωρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: καταθεωρῶ, παραθεωρῶ, συνθεωρῶ.

Θεώ (τρέχω), θεῖς, θεῖ, παρτ. ἔθειον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεογ. μόνον θεύσομαι (τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου τρέχω), ἄορ. ἔδραμον, παρακ. δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμίκειν. Ρημ. Θεός, Θοός (= ταχύς), βοηθός.

Σημ. Θέμα θεF. τὸ F μεταξὺ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται πρὸ δὲ συμφώνου τρέπεται εἰς υ (ἴσθην θέμα θε- καὶ θευ-). Τὸ θέω συναίρειται ὅπου μετὰ τὸν χαρακτήρα ε ἀκολουθεῖ ε ἢ ει. Συνώνυμα τῷ θέω εἶναι τὰ: τρέχω, δρόμον ποιοῦμαι, δρόμω χεῶμαι, δρόμω χωρῶ. δρό-

μω ἵεμαι, τροχάζω, ἐλαύνω. Τὸ θέω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀναθέω, ἀντιθέω, ἀποθέω, διαθέω, ἐκθέω, ἐπεκθέω, καταθέω, μεταθέω, παραθέω, περιθέω, προθέω, προεκθέω, προσθέω, συνθέω, συγκαταθέω, συνδιαθέω, συμπαραθέω, ὑποθέω, ὑπερθέω.

Θήγω (ἀκονῶ, δῆξυνω, διεγείρω, ἐνθαρρύνω), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θήγομαι, παρακ. τέθηγμα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. θήξις, θηγάνη (=ἀκονή), θηκτός, ἄθηκτος.

Σημ. Θέμα *θάγ-* καὶ *θηγ-*. Συνώνυμα τῷ *θήγω* εἶναι τὰ : ἀκονῶ(-άω), δῆξυνω, δεργίζω, θαρρύνω, θαρρύνω, παρακελεύομαι, διακελεύομαι.

Θηρίω-ῶ (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρων, μέλλ. θηράσω, ἄορ. ἐθήρῃσασα, παρακ. τεθήρακα, ὑπερσ. ἐτεθηράκειν. Μέσ. καὶ παθ. θηρώμαι, παρατ. ἐθηρώμην, μέσ. μέλλ. θηράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθηρασάμην, παθ. μέλλ. θηραθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθηράθην, παρακ. τεθήραμαι, ὑπερσ. ἐτεθηράμην. Ρημ. θήραμα, θηρατής ἢ θηρατήρ, θηρατός, θηρατός, θήρατρον, θηρατέος, θηρατέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *θήρα* (=κυνήγιον ἀγρίων θηρίων). Ὁ χαρακτηριστὴρ *α* τοῦ *θηρῶ* πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων δὲν τρέπεται εἰς *η* ἄλλ' εἰς *α* μακρόν, διότι πρὸ τοῦ *α* ὑπάρχει *ρ*. Ἄντι τοῦ *θηρῶ* λέγεται καὶ : *θήραν ποιοῦμαι*. Τὸ δὲ *θήραν ποιδ* σημαίνει (=εἶμαι αἷτιος νὰ γίνῃ θήρα). Συνώνυμα τῷ *θηρῶ* εἶναι τὰ : *θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγῶ, διώκω, καταδιώκω, κυνηγετέω-ῶ, θήραν ποιοῦμαι*. Τὸ *θηρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἐπιθηρῶ, συνθηρῶ*.

Θηρεύω (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρευον, μέλλ. θηρεύσω, ἄορ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα, ὑπερσ. ἐτεθηρεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. θηρεύομαι, παρατ. ἐθηρεύομην, μέσ. μέλλ. θηρεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθηρευσάμην, παθ. ἄορ. ἐθηρεύθην, παρακ. τεθήρευμαι, ὑπερσ. ἐτεθηρεύμην. Ρημ. θήρευσις, θήρευμα, θηρευτής ἢ θηρευτήρ, θηρευτός, θηρευτέος, θηρευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *θήρα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεὺς* καὶ πρὸς τὸ *ἀγρεύω* ἐκ τοῦ *ἄγρα*. Ἄντι τοῦ *θηρεύω* λέγεται καὶ : *θήραν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *θηρεύω* (ιδεὲ *θηρῶ*). Τὸ *θηρεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *συνθηρεύω*.

Θιγγάνω (ψαύω, ἐγγίζω), παρατ. ἐθίγγανον, μέλλ. θίξω, μέσ. μέλλ. θίξομαι ὡς ἐνεργ., ἄορ. β' ἐθιγον, ὑποτ. θίγης, μετοχ. θιγών, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀπὸ τοῦ *ἄπτομαι* ἀναπληροῦνται. Ρημ. θίξις, θίγμα, ἄθικτος, εὐθικτος.

Σημ. Θέμα *θιγ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *αν* καὶ *ν* πρὸ τοῦ χαρακτηριστοῦ *θι-ν-γ-αν+ω* καὶ τῇ τροπῇ τοῦ *ν* εἰς *γ*=*θιγγάνω*. Συνώνυμα τῷ *θιγγάνω* εἶναι τὰ : *ἄπτομαι, ἔχομαι, συνέχομαι, ψαύω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἐπιβάλλομαι*.

Θλίβω (πιέζω, στενοχωρῶ), παρατ. ἐθλιβον, μέλλ. θλίψω, ἄορ. ἐθλιψα, παρακ. τέθλιψα, ὑπερσ. ἐτεθλίφειν. Παθ. θλίβομαι, παρατ. ἐθλιβόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. θλίψομαι, παθ. μέλλ. β' θλιβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐθλίφθην, παθ. ἄορ. β' ἐθλίβην, παρακ. τέθλιμμα, ὑπερσ. ἐτεθλίμμην. Ρημ. θλίψις

Σημ. Θέμα *θλίβ-*. Τὸ ὄημα *θλίβω* ἔχει τὸ *ι* πανταχοῦ μακρόν. Συνώνυμα τῷ *θλίβω* εἶναι τὰ: *πιέζω, συνωθῶ, λυπῶ, ἀνιῶ βλάπτω, ἀδικῶ, ἐνοχλῶ.*

Θνήσκω (ἀποθνήσκω, φονεύομαι ὑπό τινος), παρατ. ἔθνησκον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος ἀποθανοῦμαι, ἀόρ. β' ἀπέθανον, παρακ. (ἀπλοῦς) τεθνήκα.-αζ-ε καὶ τέθναμεν, τέθνατε, τεθνήασι καὶ τεθνήκασι, ὑποτ. τεθνήκω, ἐθιτ. τεθναίην, προστ. τέθναθι-τεθνάτω, ἀπαρ. τεθνήαται καὶ τεθνηκέναι, μετοχ. τεθνηκώς καὶ τεθνεώς καὶ τεθνεῶσα, τεθνηκός, ὑπερσ. ἐτεθνήκειν-εις-ει γ' ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνασαν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. τεθνήξω καὶ τεθνηκώς ἔσομαι. Ρημ. θάνατος, θνητός, ἀρτιθανής, ἡμι-θανής.

Σημ. Θέμα *θαν-* καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν *θνα-* *θνη-* καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *ισκ-* *-θνη-ισκ-* ἔνθα τὸ *ι* τοῦ προσφύματος *-ισκ-* ὑπογράφεται = *θνήσκ-ω*. Τὸ *θνήσκω* εἶναι παθ. διαθέσεως καὶ ὡς *-ισκ-* ὑπογράφεται = *θνήσκ-ω*. Τὸ *θνήσκω* εἶναι παθ. διαθέσεως καὶ ὡς *-ισκ-* ὑπογράφεται = *θνήσκ-ω*. Τὸ *θνήσκω* εἶναι παθ. διαθέσεως καὶ ὡς *-ισκ-* ὑπογράφεται = *θνήσκ-ω*. Συνώνυμα τῷ *θνήσκω* εἶναι τὰ: *τελευτῶ, ἐνεργ. αὐτοῦ εἶναι τὸ: κτείνω.* Συνώνυμα τῷ *θνήσκω* εἶναι τὰ: *τελευτῶ, τὸ ζῆν ἐκμετῶ, καταλῶ τὸν βίον, καταστρέφω τὸν βίον, τελευτῶ τὸν βίον, μεταλλάττω, τὸ χρεῶν ἀποτίννυμι, ἀπογίγνομαι, φονεύομαι, θανατοῦμαι, μεταλλάττω, τὸ χρεῶν ἀποτίννυμι, ἀπογίγνομαι, φονεύομαι, θανατοῦμαι.* Τὸ *θνήσκω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *συναποθνήσκω, προαποθνήσκω, ὑπεραποθνήσκω.*

Θορυβέω-ῶ (κάμνω θόρυβον), παρατ. ἔθθορύβουν, μέλλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἔθθορύβησα, παρακ. τεθθορύβηκα, ὑπερσ. ἐτεθθορυβήκειν. Παθ. θορυβοῦμαι, παρατ. ἔθθορυβούμην, παθ. μέλλ. θορυβηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔθθορυβήθην, παρακ. τεθθορύβημα, ὑπερσ. ἐτεθθορυβήμην καὶ τεθθορυβημένος ἦν. Ρημ. ἀθορύβητος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *θόρυβος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *θορυβῶ* λέγεται καί: *θόρυβος γίνεται, θόρυβός ἐστι, ἐν θορύβῳ εἰμί.* Συνώνυμα τῷ *θορυβῶ* εἶναι τὰ: *θροῶ, θροῦλῶ, ψεῖσθαι, ἐν θορύβῳ εἰμί, διασπείρω, διασπείρω, διαδίδωμι.* Τὸ *θορυβῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναθορυβῶ, ἐπιθορυβῶ* (=διὰ θορύβου ἐπιδοκιμάζω), *καταθορυβῶ.*

Θρασύνω (κάμνω θαρραλέον) καὶ μέσον *θρασύνομαι*, (γίνομαι θαρραλέος, αὐδάδης, προπετής) καὶ μέσ. ἀόρ. ἔθθρασυνάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφρασευτικῶς.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *θρασύς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀμύνω* ἐκ τοῦ *ἀμύνη*. Συνώνυμα τῷ *θρασύνω* εἶναι τὰ: *εἰς θάρσος καθίστημι, ἐπιθροῶ, θάρσος ἐμποῖω τινι, θάρσος παρέχω, θαρρύνω ἢ θαρσύνω, ἐπιθροῶ-νυμι, διακελεύομαι, παρακελεύομαι.* Τὸ *θρασύνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀποθρασύνω.*

Θράττω ἢ θράσσω (ταράττω) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. ἔθθραξα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *ταράττω ἢ ταράσσω, κυκᾶω.* Ρημ. τραχύς.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ταράσσω* ἢ *ταράττω* κατὰ συγκοπὴν τοῦ *α* καὶ τῇ τροπῇ τοῦ *τ* εἰς *θ*. Τὸ *θράσσω* ἔχει τὸ θεμετικὸν φωνῆεν *α* μακρόν. Συνώνυμα τῷ *θράσσω* εἶναι τὰ: *ταράσσω ἢ ταράττω, κυκᾶω (-άω), ἐνοχλῶ, θορυβῶ.*

Θραύω (συντριβώ, σπῶ), παρατ. ἔθραυον, μέλλ. θραύσω, ἀόρ. ἔθραυσα, παρακ. θραύσας ἔχω, ὑπερσ. θραύσας εἶχον. Παθ. θραύομαι, παρτ. ἐθραυόμην, παθ. μέλλ. θραυσθήσομαι, ἀόρ. ἐθραυσθήην, παρακ. τέθραυμαι καὶ τέθραυσμαι, ὑπερσ. ἐτεθραύσμην. Ρημ. θραύσις θραῦσμα, θραυστός, ἡμί-θραυστος, ἄθραυστος.

Σημ. Θέμα *θραυ-* καὶ *θραυσ-*. Συνώνυμα τῷ *θραύω* εἶναι τὰ: *κατάγγνυμι*, *θρύπτω*, *θλῶ* (-άω), *κλῶ* (-άω), *συντριβώ*, *ρήγγνυμι*. Τὸ *θραύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαθραύω*, *καταθραύω*, *παραθραύω*, *συνθραύω*.

Θροέω-ῶ (κάμνω θόρουβον, θροῦν, ψιθυρίζω, διαδίδω, θορυβῶ) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀείποτε σύνθετον. *διαθροέω-ῶ*, παρτ. διεθρόουν, μέλλ. διαθροήσω, ἢ διαθροήλῃσω, ἀόρ. διεθροήσα, παρκ. διαθροήσας ἔχω, ὑπερσ. διαθροήσας εἶχον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *θρόςος-θροῦς* (=θόρουβος, φῆμη) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ὡς παθ. τοῦ *θρῶ* εἶναι τὸ: *θροῦς* διέρχεται. Συνώνυμα τῷ *θροέω* εἶναι τὰ: *θορυβῶ*, *θρυλῶ* *ψιθυρίζω*, *διαφημίζω*, *διασπείρω*, *διαδίδωμι*.

Θρυλέω-ῶ (ψιθυρίζω, διαφημίζω τι, διαδίδω πανταχοῦ λόγον, φῆμην), παρατ. ἐθρυλουν, μέλλ. θρυλήσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρυλοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐθρυλήθην, παρακ. τεθρῦλμαι, ὑπερσ. ἐτεθρυλήμην. πάντα τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. θρῦλήμα, θρυλητός, πολυθρῦλητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *θρῦλος* (=θόρουβος, κραυγή, βοή) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Τὸ παθ. *θρυλοῦμαι* εὐρηται καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως διὰ: *διαθρυλοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *θρυλῶ* εἶναι τὰ: *διαθροῶ* (-έω), *ψιθυρίζω*, *διαφημίζω*, *διασπείρω*, *διαδίδωμι*.

Θρύπτω (συντριβώ, θραύω), μόνον ὁ ἔνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρύπτομαι (=συντριβομαι), μέσ. θρύπτομαι (=ζῶ τρυφήλως, κάμνω τσακίσματα, νάξια, ὑπερηφανεύομαι, καλλωπίζομαι), μέσ. παρατ. ἐθρυπτόμην, παρκ. τέθρυμμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. τρυφή, θρύψις, θρύμμα, θρυπτός, ἐνθρυπτος.

Σημ. Θέμα *θρυφ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος τ=θρυφ-τ- καὶ τῇ τροπῇ τοῦ φ εἰς π=θρύπτο. Συνώνυμα τῷ μὲν ἔνεργ. *θρύπτω* εἶναι τὰ: *θραύω*, *κατάγγνυμι*, *θλῶ* (-άω), *κλῶ* (-άω), *συντριβώ*, *ρήγγνυμι*. Τῷ δὲ μέσ. *θρύπτομαι* εἶναι τὰ: *ἀκκίζομαι*, *καλλωπίζομαι*, *ὑπερηφανός εἰμι*, *ὑπερηφανεύομαι*, *σεμνύνομαι*, *εναβρύνομαι*. Τὸ *θρύπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποθρύπτω*, *διαθρύπτω*.

Θυρόματι-οὔματι (ὀργίζομαι, θυμῶνω), ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, μέσ. μέλλ. θυμώσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐθυμώθην, παρκ. τεθύμωμαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. θυμός, θυμός, θυμῶμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *θυμός* καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ *θύω*. Συνώνυμα τῷ *θυμῶμαι* εἶναι τὰ: *χαλεπαίνω*, *χαλεπῶς ἔχω*, *προσοργίζομαι*, *ἐν ὀργῇ ἔχω*, *δι' ὀργῆς γίγνομαι*, *ἀκραχολῶ* (-έω), *ἀγανακτῶ*.

Θύω (θυσιάζω), παρτ. ἔθνον, μέλλ. θύσω, ἀόρ. ἔθυσσα, παρακ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτεθύκειν. Μέσ. θύομαι (=κάννω θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως ὑπὲρ ἑαυτοῦ) καὶ παθ. θύομαι (=θυσιάζομαι ὑπό τινος), παρατ. ἔθνόμεν, μέσ. μέλλ. θύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθυσάμην, παθ. μέλλ. τυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτύθην, παρακ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην. Ρημ. θυμός, θύσις, θυσία, θῦμα, θύτης, θυτήρ, θύμος (=θυμῶρι), ἄθυτος, θυτέον.

Σημ. Θέμα *θυ-* ὁ θεματικὸς χαρακτήρ *υ* εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ *μ, κ* καὶ *θ* ἀρχομένων ὀνηματικῶν καταλήξεων. Τὸ *θύω* (=θυσιάζω, ἐπιτελῶ θυσίαν ἢ ἑορτὴν διὰ θυσίων) λέγεται συνήθως ὑπὸ τοῦ ἱερέως, τὸ δὲ μέσον *θύομαι* λέγεται ἐπὶ τοῦ προσφέροντος θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως. Ἀντὶ τοῦ *θύω* λέγεται καί: *θυσίαν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *θύω* εἶναι τὰ: *σφατίζομαι, καθιερεύω βουθυτῶ, δλοκαντῶ (-έω), δλοκαντῶ (-όω)* (=προσφέρω θῦμα καιόμενον ὄλον), *καλλιερῶ (-έω)*. *ἐναγίζω, σφάττω, ἑορτάζω*. Τὸ *θύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποθύω, καταθύω, προθύω, συνθύω*.

Θωρακίζω (ἐνδύω, δπλίζω τινὰ μὲ θώρακα, ὄχυρῶ) καὶ ἀόρ. ἔθωρακισα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. παρτ. ἔθωρακίζομην, μέσ. ἀόρ. ἔθωρακισάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἔθωρακίσθην, παρτ. τεθωρακίσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. θωρακισμός, ἀθωρακιστος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *θώραξ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικόν *θωρακιδ+ι+ω=θωρακίζω*. Συνώνυμα τῷ ἐν *θωρακίζω* εἶναι τὰ: *θώρακά τινα ἐνδύω, θώρακα περιβάλλω τινά, δπλίζω, ὄχυρῶ, συσκενάζω σάττω*. Τῷ δὲ *θωρακίζομαι* τὰ: *θώρακα ἐνδύομαι, θώρακα περιβάλλομαι*.

I

ΐαομαι-ῶμαι (ιατρεύω, θεραπεύω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. μέσ. μέλλ. ἰάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἰασάμην, παθ. μέλλ. ἰαθήσομαι, παθ. ἀόρ. μετὰ παθητ. διαθέσεως ἰάθην, παρτ. ἴαμαι, ὑπερσ. ἴαμην. Ρημ. ἴασις, ἰασίμος, ἴαμα, ἰατρός, ἰατρεῖον, ἰατός, ἀνίατος, εἰάτος, δυσίατος.

Σημ. Θέμα *ια-* ὁ θεματικὸς χαρακτήρ *α* πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων δὲν ἐκτείνεται εἰς *η*, ἀλλ' εἰς *α* μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ ἔχει *ι*. Συνώνυμα τῷ *ἴαμαι* εἶναι τὰ: *ἀκούμαι, ἄκος ποιοῦμαι τινι, θεραπεύω, ἰατεύω, ὑγιάζω, ὑγιᾶ τινα καθίστημι*.

Ἰδιδιομαι-οῦμαι (ιδιοποιῶμαι, οικειοποιῶμαι), μέσ. ἀποθ. μέσ. ἀόρ. ἰδωσάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου: *οικειοποιῶμαι*, ἢ περιφραστικῶς *οικειώσιν ποιοῦμαι*. Ρημ. ἰδωσις, ἰδίωμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἴδιος. Τὸ *ἰδιοῦμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως *ἐκ*: *ἐξιδιοῦμαι*.

Ἰδρωτεύω (εἶμαι ἰδιώτης) μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *ἰδιώτης εἰμί*. Ρημ. ἰδωτεία.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *ιδιώτης*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*, τὸ δὲ *ιδιώτης* ἐκ τοῦ *ἴδιος*, ἐκ δὲ τοῦ *ιδιώτης* γίνεται τὸ: *ιδιωτικός*.

Ἰδρώ-ω (ἀμεταβ. ἰδρώνω), μέλλ. ἰδρώσω, ἄορ. ἰδρωσα, παροχ. ἰδρώσας ἔχω καὶ ἰδρωκα, ὑπερσ. ἰδρώσας εἶχον καὶ ἰδρώκειν. Ρημ. ἰδρωσις, ἰδρωμα, ἰδρωτήριον.

Σημ. Θέμα *ιδρω-*. Ὡς ἐνεργ. μεταβατικόν εἶναι τὸ: *ιδρωῖτα παρέχω τινί, ιδρωῖτα μηχανῶμαι, ιδρωτοποιῶ*. Ἀντὶ τοῦ *ιδρώ-ω* εὐρηται καὶ *ιδρώω-ω* ἐκ τοῦ ὀνομαστικοῦ θέματος *ιδρωσ-* τῇ προσλίψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ιδρωσ} + j + \omega = \text{ιδρώω} = \text{ιδρῶ}$. Τὸ *ιδρῶ* ὡς καὶ τὸ ἀντίθετον αὐτῷ *εργῶ* συναίρεται ἀνωμάλως εἰς *ω* καὶ *φ* ἀντὶ *ου* καὶ *οι*. Συνώνυμον τῷ *ιδρῶ* εἶναι τὸ: *ιδίω* (=ἰδρώνω).

Ἰδρώω (ιδρύω, ἀνεγείρω, κτίζω) ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἰδρυσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ιδρύομαι, μέσ. μέλλ. ιδρύσομαι, μέσ. ἄορ. ιδρυσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ιδρούθην (=ἰδρυσα ἑαυτὸν), παροχ. μέσ. καὶ παθ. ἰδρῦμαι, ὑπερσ. ιδρύμην. Ρημ. ἰδρυσίς, ιδρυτής, ἰδρυμα, ἰδρυτέον, ἀνίδρυτος.

Σημ. Θέμα *ιδρυ-* ὁ θεματικὸς χαρακτήρ *υ* εἶναι πανταχοῦ μακρός. Συνώνυμα τῷ *ιδρῶω* εἶναι τὰ: *κτίζω, δέμω, οἰκοδομῶ, θεμελιῶ* (-ῶω). Τὸ *ιδρῶω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *μεθιδρῶω*.

Ἰζω 1) ἀμειβ. ἢ οὐδ. =κάθημαι, 2) μεταβ. βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ) συνήθως παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς πεζολόγοις σύνθετον =*καθίζω*, παροχ. ἐκάθιζον, μέλλ. καθιῶ, ἄορ. ἐκάθισα, καὶ καθίσα, παροχ. καθίσας ἔχω ἢ κεκάθισκα, ὑπερσ. καθίσας εἶχον. Μέσ. καθίζομαι (ἀμειβ.), παροχ. ἐκαθίζομαι, μέσ. ὄορ. καθισάμην ἢ καθεδοῖμαι ἢ καθιοῖμαι (καὶ καθίσομαι μεταγ.), μέσ. ὄορ. ἐκαθισάμην ἢ εἰσάμην ἢ ἐσοσάμην ἢ ἐκαθίζομαι, παθ. ἄορ. μεταγ. ἐκαθιζήθην, παροχ. κάθημαι ἢ κεκάθισμαι, ὑπερσ. ἐκαθήμην ἢ καθήμην (ἢ ἐκεκαθίσμην μεταγ.). Ρημ. ἰζημα, καθίσεις.

Σημ. Θέμα *σεδ-* καὶ κατὰ συγχοπὴν *σε-* καὶ δι' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ *σι-σδ* τὸ *α'* *σ* τρέπεται εἰς *δασειαν* =*ισδ-* τὸ δὲ *σ* μετὰ τοῦ *δ* γίνεται *ξ* =*ἰξω*. Τὸ *καθίζω* αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται *ἕξωθεν*, ὁ δὲ ἐνεργ. ἄοριστος διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν: *ἐκάθισα* ἢ *καθίσα*. Τὸ *ἰξω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον πλὴν μετὰ τῆς *κατὰ* προθέσεως =*καθίζω* καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: *ἀνακαθίζω, διακαθίζω, ἐγκαθίζω, ἐνίζω, παρακαθίζω, προσίζω, προσκαθίζω, συγκαθίζω, συνίζω*.

Ἰημι (δίπτω), παροχ. ἴην, μέλλ. ἴσω, ἄορ. ἴκα, ἴκας, ἴκε, εἶτον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε, εἶσαν, ὑποτ. ὦ, ἦς, ἦ κλπ., εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη κλπ., προστ. ἕς ἔτω, ὅπαρ. εἶναι, μετοχ. εἶς, εἶσα, ἔν, παροχ. εἶκα ὑπερσ. εἶκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἴεμαι, παροχ. ἴεμην, μέσ. μέλλ. ἴσομαι, μέσ. ἄορ. ἴκάμην. εὐχρηστος μόνον κατὰ τὰ πρόσωπα β'. ἐν. ἴκω β'. πληθ. ἴκασθε καὶ γ'. πληθ. ἴκαντο, μέσ. ἄορ. β'. εἶμην, παθ. μελλ. ἐθήσομαι, παθ. ἄορ. εἶθην, παροχ. εἶμαι, ὑπερσ. εἶμην καὶ εἰμένος ἦν. Ρημ. (εὐρήσονται μόνον ἐκ τῶν μετὰ προθέσεων συνθέτων) ἄνεσις, ἄφρεσις, ἔφρεσις, σύνεσις, ἐφρέτης, ἐφετεῖον, ἀφετηρία, ἀφετός, μεθετέον, πορετέον. παρετέον κλπ.

Σημ. Θέμα *σε-* καὶ *ση-* καὶ μετὰ τοῦ ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ *σι-ση-* μὲν τὸ πρῶτον *σ* τρέπεται εἰς *δασειάν* καὶ τὸ ἕτερον *σ* εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται = *ἰ-η-μι ἴημι*. Τὸ β' ἐνικὸν πρὸς, τοῦ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἐν τῇ ὀριστικ. καὶ προστ. σχηματίζεται κατὰ τὰ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἐν τῇ ὀριστικ. καὶ προστ. σχηματίζεται. Ὁ παρακείμενος ἐνεργ. καὶ παθ. φωνῆς ὡς καὶ ὁ παθ. ἄορ. σχηματίζεται ὡς ἐξῆς ἐκ τοῦ θέματος *σε-* καὶ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ: *σε-σε-κα, σε-σε-μαι ε-σε-θην—εἶκα, εἶμαι, εἶθην*. Συνώνυμα τῷ *ἴημι* εἶναι τὰ: *βάλλω, ρίπτω*. Τὸ *ἴημι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνίημι, ἀφίημι, διτῆμι, διαφίημι, ἐρίημι, εἰσαφίημι, ἐξαφίημι, ἐπαφίημι, ἐπανίημι, καθίημι, συγκαθίημι, καθυφίημι, μεθίημι, παρεξίημι, παρήημι, προίημι, προσίημι, συνίημι, ὑφίημι*.

Ἰκετεύω (παρακλιτῶ ὡς ἰκέτης), παρ. ἰκέτευον, μέλλ. ἰκετεύσω, ἄορ. ἰκέτευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ ἐκ περιφράσεων. Ρημ. ἰκετεία, ἰκέτευσις, ἰκετευτός, ἰκετευτέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ἰκέτης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τὸ δὲ *ἰκέτης* γίνεται ἐκ τοῦ *ἰκνούμαι*, ἐκ δὲ τοῦ *ἰκέτης* γίνεται τὸ *ἰκεσία*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ *ἰκετεύω* εἶναι τὰ: *ἰκετεῖαν ποιοῦμαι, ἰκέτης τινὸς γίγνομαι, καὶ ἰσχυρότερον ἰκέτης προσπίπτω, ἀντιβολῶ, ἀντιάξω, λιπαρῶ ἐκλιπαρῶ, λιτανεύω, δέομαι, κελεύω*.

Ἰκνέομαι-οὔμαι (ἔρχομαι, φθάνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. ἀμειβ. ἀπλοῦν μόνον τὸ *ἰκνούμενος* (προσῆκων, ἀρμόζων), πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σύνθετοι: ἐνεστ. *ἀφικνούμαι* (ιδὲ ὄημα *ἀφικνούμαι*), παρ. *ἀφικνούμην*, μέσ. μέλλ. *ἀφίξομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἀφικόμεν* (προστ. ἀφικοῦ), παρ. *ἀφίγμαι* (προστακτ. ἀφίξο-ἀφίχθω), ὑπερσ. *ἀφίγμην*. Ρημ. *ἀφίξις, προίξ (=προ-ἰξ), ἰκέτης, ἰκανός, ἴχνος*.

Σημ. Θέμα *ἰκ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *νε—ἰκ-νε*. Συνώνυμα τῷ *ἰκνούμαι* εἶναι τὰ: *ἀφίξιν ποιοῦμαι, γίγνομαι, παραγίγνομαι, ἔρχομαι, φθάνω, καθήκω, ἤκω*. Τὸ *ἰκνούμαι* ἐκτός τῆς προθέσεως ἀπὸ ἀπαντῶν σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: *διῖκνούμαι, εἰσαφικνούμαι, ἐξικνούμαι, ἐφικνούμαι*.

Ἰλάσκομαι (ἐξιλώνω, κάμνω τινὰ εὖμενῃ, συμβιβάζομαι πρὸς τινά) ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. διαθέσεως, παρ. ἰλασόμεν, μέσ. μέλλ. ἰλάσομαι, μέσ. ἄορ. ἰλασάμην, παθ. μέλλ. ἰλασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἰλασθην, παρ. διήλλαγμα, ὑπερσ. διηλλάγμην. Ρημ. ἰλασμα, ἰλασμός, ἰλαστής, ἰλαστήριος, ἰλαστήριον, ἰλαστικός.

Σημ. Θέμα *ἰλα-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *σκ—ἰλα-σκ* ὁ θεματικός χαρακτήρ α εἶναι πανταχοῦ βραχύς. Συνώνυμα τῷ *ἰλάσκομαι* εἶναι τὰ: *ἰλεων ποιῶ τινά διαλλάττομαι καὶ διαλλάσσομαι, καταλύω, συνίτημι, διαλύομαι, ἰλεοῦμαι*. Τὸ *ἰλάσκομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀφιλάσκομαι, ἐξιλάσκομαι*.

Ἰππεύω (εἶμαι ἵππεύς, ἔφιππος), παρ. ἵππευον, μέλλ. ἵππεύσω, ἄορ. ἵππευσα, παρ. ἵππευκα, ὑπερσ. ἵππεύκειν. Ρημ. ἵππεία, ἵππευσις, ἵππευμα, ἵππευτήρ ἢ ἵππευτής.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ἵππεύς*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ἵππος*. Συνώνυμα τῷ *ἵππεύω* εἶναι τὰ: *ἵππασίαν ποιοῦμαι, ἵππάξομαι* (ἀποθ. μέσ.), *ἀναβάλλομαι ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐποχοῦμαι, ἵππον ἀνεβαίνω*. Τὸ *ἵππεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀφιππεύω (=ἀφίππομαι ἔφιππος), ἀνθιππεύω, παριππεύω*.

Ἴπποτροφέω-ῶ (τρέφω, φυλάττω ἢ διατηρῶ ἵππους) μόνον ὁ ἔνεστιώς και ὁ παρκ. Ἴπποτρόφῆκα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: Ἴππους τρέφω ἢ Ἴππους φυλάττω.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ Ἴπποτρόφος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος· τὸ δὲ Ἴπποτρόφος (ἐξ οὗ και Ἴπποτροφία) γίνεται ἐκ τοῦ Ἴππος και τρέφω. Τὸ Ἴπποτροφῶ αὐξάνεται και ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν.

Ἰστημι (στήνω), παρσι. ἴστην, μέλλ. στήσω, ἀόρ. α' ἔστησα, παρκ. στήσας ἔχω, ὕπερσ. στήσας εἶχον, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἐστήξω. Μέσ. και παθ. ἴσταμαι, παρσι. ἴστίμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. στήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐστησάμην, ἔνεργ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. και παθ. ἔσθην, παθ' μέλλ. σπυθῆσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσθίθην, ἔνεργ. παρκ. ὡς μέσ. και παθ. ἔσθην και ὕπερσ. εἰσθήκειν ἢ ἐσθήκειν. Ρημ. στάσις, σταθμός, στάθμη, στήθος, στήλη, σταυρός, ἴστος, ἰστίον, ἀνάστημα, διάστημα, ἐπιστάτης, στατήρ, στήμων, στατός, ἀστατος, ἀνάστατος, ἀνεπέστατος, ἀποκαϊστατος, δυσκαϊστατος, σταθερός, ἀσταθής, στατός.

Σημ. Θέμα ἀσθενὲς στα- και ἰσχυρὸν στη- και τῇ προσλήψει τοῦ ἔνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ —σι-στη-μι και τῇ τροπῇ τοῦ ἐν ἀρχῇ σ εἰς δασεϊαν —ἴστημι. (Ἡ κλίσις τοῦ παρκ. ἔσθηκα και τοῦ ὕπερσ. εἰσθήκειν ἔχει οὕτω: παρκ. ὅσιτ. ἔσθηκα, ἔσθηκας, ἔσθηκε—ἔσθηκατον και ἔστατον, —ἔσθηκαμεν και ἔσταμεν, ἔσθηκατε και ἔστατε, ἔσθηκασι και ἔστάσι(ν). Ὑποτ. ἔσθηκα και ἔσθηκῶς ὦ κλπ. ἐσθήκωμεν και ἐσθῶμεν, ἐσθήκωσι και ἐσθῶσι(ν). Εὐκτ. ὁμαλῶς: ἐσθήκοιμι κλπ. προστ. ἔσταθι. ἀπαρμφ. ἔσθηκῆναι και ἐσθάναι μετοχ. ἔσθηκῶς, ἔσθηκῦα ἔσθηκῶς και ἐσθῶς, ἐσθῶσα, ἐσθῶς. Ὑπερσ. εἰσθήκειν, -εις. -ει εἰσθήκειτον και ἔστατον, εἰσθηκείτην και ἐσθίτην. εἰσθήκειμεν και ἔσταμεν εἰσθήκειτε και ἔστατε, εἰσθήκεσαν και ἔστασαν). Συνώνυμα τῷ ἴσθημι εἶναι τὰ: ὀρθῶ, ἐγείρω, πῆγνυμι, σταθμῶ. ζυγοστατῶ, τρυτανεύω, ταλαντῶ (-έω), ταλαντίζω, ἰδρῶ, τάτω, καλύω. Τὸ ἴσθημι ἀπαντῶ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀφίσθημι, ἀνίσθημι, διίσθημι, ἐνίσθημι, ἐγκαθίσθημι, ἐξίσθημι, ἐξανίσθημι, ἐφίσθημι, καθίσθημι, μεθίσθημι, μετανίσθημι, προϊσθημι, προαφίσθημι, προσίσθημι, παρίσθημι, περιίσθημι, προεξανίσθημι, συνίσθημι, συνεφίσθημι, ὑφίσθημι, ὑπανίσθημι, ὑπεξίσθημι.

Ἰσχυρίζομαι (διἰσχυρίζομαι, ἐπιμένω, ἔχω εἰς τι τὰς ἐλπίδας μου, μεταχειρίζομαι πάσας τὰς δυνάμεις μου) ἀποθ. μέσ. μετὰ ἔνεργ. διαθ. παρσι. ἰσχυρίζομην, μέσ. μέλλ. ἰσχυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἰσχυρισάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐπιμένω, καρτερῶ. Παθ. μόνον κατὰ μετοχὴν ἰσχυριζόμενος. Ρημ. ἰσχυροῖστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἰσχυρός, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογ. ἰσχυριδ+ι+ομαι=ἰσχυρίζομαι), τὸ δὲ ἰσχυρός ἐκ τοῦ ἰσχύς. Τὸ ἔνεργητικὸν εὐχρηστικὸν εἶναι σύνθετον: σπυθῆσθημι (=ὁμοῦ ποιῶ ἰσχυρὸν, ὅπερ εὐρηται μόνον ἐν τῷ μέλλοντι σπυθῆσθημι). Συνώνυμα τῷ ἰσχυρίζομαι εἶναι τὰ: ἐπιμένω, καρτερῶ, βεβαιῶ, κυρῶ, ἐπικυρῶ, πιστοῦμαι (-όομαι). Τὸ ἰσχυρίζομαι ἀπαντῶ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντισχυρίζομαι, ἀπισχυρίζομαι διἰσχυρίζομαι ἐπισχυρίζομαι.

Ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύν), παρσι. ἴσχυον, μέλλ. ἰσχύσω, ἀόρ. ἴσχυσα, παρκ. ἴσχυκα, ὕπερσ. ἰσχύκειν. Ρημ. ἴσχυσις, ἰσχυρός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἰσχύς τὸ δὲ ἰσχύς γίνεται ἐκ τοῦ ἴς

γεν. *ἰνός* (= ἰσχύς, δύναμις). Τὸ *ἰσχύω* ἔχει πανταχοῦ τὸν θεραπευτικὸν χαρακτήρα *ν* μακρὸν. Συνώνυμον τῷ *ἰσχύω* εἶναι τὸ : *καρτερῶ*. Τὸ *ἰσχύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἐπισχύω*, *κατισχύω* *συνεπισχύω*.

Ἴσχω (ἔχω, κρατῶ), παρτ. ἰσχον, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *ἔχω*. Παιθ. καὶ μέσ. ἰσχομαι, παρτ. ἰσχύομην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου *ἔχομαι*.

Σημ. Θέμα *σεχ-* καὶ κατὰ συγκοπὴν *σχ-* καὶ μετ' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ *σι-σχ-ω* καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ ἐν ἀρχῇ *σ-* ἴσχω. Τὸ *ἰσχω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνίσχω* (ἀμεταβ. ἀνατέλλω), *ἀντίσχω*, *ἐπίσχω*, *μετίσχω*, *περίσχω*, *προίσχω*, *προσίσχω*.

Κ

Καθαίρω (καθαρίζω), παρτ. ἐκάθαιρω, μέλλ. καθαροῶ, ἄορ. ἐκάθηρα καὶ ἐκάθαρα, παρακ. καθαρὸν τι πεποιήκα καὶ κεκάθαρα, ἔπερσ. καθαρὸν τι ἐπεποιήκειν ἢ ἐκεκαθάριεν. Μέσ. καὶ παιθ. καθαίεσθαι, καθαρὸν τι ἐπεποιήκειν ἢ ἐκεκαθάριεν. Μέσ. μέλλ. καθαροῦμαι, ἄορ. ἐκαθηράομην, παρτ. ἐκαθαίρομην, μέσ. μέλλ. καθαρθήσομαι, παιθ. ἄορ. ἐκαθάριθην καὶ ἐκαθάριθην, παρτ. κεκάθαραμαι, ἔπερσ. ἐκεκαθάριμην. Ρημ. κάθασις, κάθασμα, καθαρισμός, καθαριστήρ, καθαριστής, καθαριστήριος, ἀκάθαρτος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *καθαρός* ἐκ θέματος *καθαρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *κ-* *καθαρ+κ+ω* *καθαίρω*. Συνώνυμα τῷ *καθαίρω* εἶναι τὰ : *καθαρόν τι ποιῶ*, *ἀποψῶ* (-άω), *ἀποσμήγω*, *καθαρίζω*, *ἀγγίζω*, *διασφυβαλίζω*, (ἐπὶ δημοτικῶν καρπῶν) *διηθῶ*, *διυλίζω* (ἐπὶ ὕγρων). Τὸ *αἰρῶ* (ἐπὶ ὀπορικῶν) *λεπίζω* (ἐπὶ ἰχθύων) *διηθῶ*, *διυλίζω* (ἐπὶ ὕγρων). Τὸ *καθαίρω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀποκαθαίρω*, *ἀνακαθαίρω*, *διακαθαίρω*, *ἐκκαθαίρω*.

Καθεζομαι ἰδὲ ῥῆμα *ἔζομαι*.

Καθεύδω ἰδὲ ῥῆμα *εὔδω*.

Κάθημαι (μένω καθεζόμενος), *κάθησαι*, *κάθηται*, (ἀποθετ. οὐδ.), ὑποκακ. καθῆται, καθώμεθα, καθῆσθε, καθῶνται, εἰντ. καθῆμην, καὶ καθῆσθε μόνον, προστ. (κάθησο, καθῆσθω), ἀπαρ. καθῆσθαι, μετ. καθήμενος, ἔπερσ. ἐκαθήμην καὶ καθῆμην, ἐκάθησο καὶ καθῆσο, ἐκάθητο καὶ καθῆτο καὶ καθῆστο, καθήμεθα, καθῆσθε, καθῆντο. Ρημ. ἦσυχος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα *κάθημαι* εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *κατὰ* καὶ τοῦ ποιητικοῦ ῥήματος. Τὸ *κάθημαι* κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώδες κατὰ δὲ τὴν σημασίαν παρακείμενος τοῦ *καθέζομαι*, ὡς καὶ ὁ παρατ. *ἐκαθήμην* καὶ *καθήμην* ἔχει σημασίαν ἔπερσ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *καθέζομαι* ἢ *καθίζομαι*, παρτ. *ἐκαθεζόμεν*, μέλλ. *καθεδοῦμαι* ἢ *καθιζήσομαι*, ἄορ. *ἐκαθισάμην* ἢ *εἰσάμην* ἢ *ἔσάμην*. Ὁ ἔπερσ. διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν ἀΐξιν : *ἐκαθήμην* καὶ *καθήμην*.

Καθίζω (ἀμετβ. οὐδ. = κάθημαι, μετβ. = βιάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ), παρτ. ἐκάθισον, μέλλ. καθιῶ, ἄορ. ἐκάθισα, ἢ καθίσα, παρακ. καθίσας ἔχω ἢ κεκάθικα, ἔπερσ. καθίσας εἶχον ἢ ἐκεκαθίκειν. Μέσ. καθίζομαι (ἀμετβ.) παρτ. ἐκαθιζόμεν, μέλλ. καθιζήσομαι ἢ καθεδοῦμαι καὶ καθίσομαι ἢ καθιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκαθισάμην ἢ εἰσάμην ἢ ἔσάμην,

παθ. ἄορ. ἐκαθίζθη, παρκ. κάθημαι ἢ κεκάθισμαι, ὑπερσ. ἐκαθήμην και καθήμεν ἢ ἐκεκαθίσμην. Ρημ. ἴζημα, καθίζησις.

Σημ. Θέμα *σεδ-* και κατά συγκοπὴν *σε* και δι' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ *σισεδ-* και τῆ τροπῆ τοῦ ἀρχικοῦ *σ* εἰς *σσειαν* = *ισδ-* και τῆ τροπῆ τοῦ *σ* μετὰ τοῦ *δ* εἰς *ξ* = *ιξ-* *ω*. Τὸ *καθίζω* αὔξεται και ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν· διαφορεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορίστῳ. Τὸ *καθίζω* ἀπαντᾷ σύνθετον και μετ' ἄλλων προθέσεων: ἀνακαθίζω, ἐγκαθίζω, ἐπικαθίζω, προσκαθίζω, παρακαθίζω, συγκαθίζω, συμπαρακαθίζω.

Καίνω (φονεύω) πάντοτε σύνθετον (πλὴν τῆς προστ. *καινόντων*), κατακαίνω, παρτ. κατέκαινον. μέλλ. κατακανῶ, ἄορ. β. κατέκαινον, παρακ. κατακέκονα, ὑπερσ. κατεκεκόνην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. κατακεκονῶς ἔσομαι.

Σημ. Θέμα *κεν-* και *καν-* και τῆ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *καν+**j**+ω* = *καίνω*. Τὸ *ε* τοῦ θέματος *κεν-* ἐν τῷ παρακειμένῳ τρέπεται εἰς *ο*. Ὡς παθ. τοῦ *καίνω* εἶναι τὰ: ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα τῷ *καίνω* εἶναι τὰ: θανατῶ κτείνω ἀποκτείνω, φονεύω, ἀναιρῶ διαφθεῖρω, σφάλλω.

Καιροφυλακτέω-ῶ (περιμένο τὸν προσήζοντα καιρὸν νὰ πρῶξω τι, παραμονεύω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς *καιροφύλαξ εἰμί*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *καιροφύλαξ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ *καιροφυλακτέω* λέγεται και: *καιρὸν φυλάττω*. Συνώνυμα τῷ *καιροφυλακτέω* εἶναι τὰ: τηρῶ, ἐπιτηρῶ παραφυλάττω, καιροσκοπῶ, караδοκῶ.

Καίω ἢ **κίω** (μετβ. καίω) παρτ. ἔκαιον, και ἔκαον, μέλλ. καύσω, ἄορ. ἔκαισα, παρακ. κέκαικα, ὑπερσ. ἐκεκαύκην. Παθ. *καίομαι* και *κάομαι*, παρτ. ἐκαόμην, παθ. μέλλ. καυθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκαύθη, παθ. ἄορ. β. ἐκαίην, παθ. μέλλ. β. καίσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκαυσάμην, παρακ. πέκαιμαι, ὑπερσ. ἐκεκαύμην. Ρημ. καῖμα, καῖσις, καύσων, καύστης, καυστήρ, ἢ καυτήρ, καυστήριον, καύστρα, κἄλον (=ξύλον πρὸς καῖσιν), καυστός, ἢ καυτός, ἄκαυστος, πολύκαυστος, πυρκαϊστος.

Σημ. Θέμα *καF-* και τῆ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *καF+**j**+ω* = *καίω* και ἐκ τοῦ θέματος *κα+ω* = *κάω*, ὅπερ δὲν συναρεῖ τὸν χαρακτήρα *α*. Συνώνυμα τῷ *καίω* εἶναι τὰ: αἶθω, ἐμπύρηνμι πυρπολῶ, φλέγω. Τὸ *καίω* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποκαίω, ἀντικαίω, ἐκκαίω ἐπικαίω, κατακαίω, προσκατακαίω προσκαίω, συγκαίω, συγκατακαίω.

Κακίζω (ὀνειδίζω, κατηγορῶ, λοιδορῶ), ἐκάκιζον, μέλλ. κακιῶ, ἄορ. ἐκάκισα, παρκ. κακίσας ἔχω, ἢ κακῶς εἰρηκία τινα, ὑπερσ. κακίσσας εἶχον, ἢ κακῶς εἰρήκειν τινά. Παθ. κακίζομαι και παθ. ἄορ. ἐκακίσθη. πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. κακισμός κακιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κακός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. Ἀντὶ τοῦ *κακίζω* λέγεται και: *κακῶς λέγω τινά*, και ἀντὶ τοῦ *κακίζομαι* λέγεται και: *κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος*. Συνώνυμα τῷ *κακίζω* εἶναι τὰ: κατηγορῶ, κακῶς ἀγορεύω, αἰτίαν ἐπάγω, δι' αἰτίας ἔχω, ἐν αἰτία ποιῶμαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, διαβάλλω, κακολογῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, συκοφαντῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, ψέγω.

Κακοδαίμωνέω-ῶ (κατέχομαι ἢ βασανίζομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, δαίμονίζομαι, μαίνομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. ἐκακοδαίμωνῆσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου **μαίνομαι**.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **κακοδαίμων** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ **κακοδαίμων** γίνεται καὶ τὸ **κακοδαίμονια**. Ὡς παθ. τοῦ **κακοδαίμων** εἶναι τὸ : **κακοδαίμονία ἐστί**.

Κακόω-ῶ (κίβνω κακόν, βλίπτω, κακομεταχειρίζομαι), παρτ. ἐκίκουν, μέλλ. κακώσω, ἀόρ. ἐκίκωσα, παρκ. βέβλαφα ἢ κακώσας ἔχω ἢ κεκίκακα, ὑπερσ. ἐβεβλάφειν ἢ κακώσας εἶχον. Παθ. κακοῦμαι, παρτ. ἐκακοῦμην, παθ. μέλλ. κακωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκακώθην, παρκ. κεκάζομαι, ὑπερσ. ἐκεκακώμην. Ρημ. κίκωσις, κακωτής θηλ. κακωτρία, κακωτικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **κακός** ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ **κακία**. Ἄντι τοῦ παθ. **κακοῦμαι** λέγεται καὶ : **κακὸν λαμβάνω ὑπὸ τινος**. Συνώνυμα τῷ **κακῶ** εἶναι τὰ : **βλάπτω, βλάβην παρέχομαι τινι, λυμáινομαι φθέρω, λωβῶμαι σίνομαι, ἐπηρεάζω, κακουρῶ, δῆω**.

Καλέω-ῶ (ὀνομάζω, προτρέπω, προσκαλῶ), παρτ. ἐκάλουν, μέλλ. συνηρ. καλῶ, (καὶ μεταγ. καλέσω), ἀόρ. ἐκάλεσα, παρκ. κέκληκα, ὑπερσ. ἐκεκλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. καλοῦμαι, παρτ. ἐκαλούμην, μέσ. μέλλ. καλοῦμαι, (μεταγ. καλέσομαι), μέσ. ἀόρ. ἐκαλεσάμην, παθ. μέλλ. κληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκλήθην, παρκ. κέκλημαι, ὑπερσ. ἐκεκλήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. κεκλήσομαι. Ρημ. κλήσις, κλητῆρ, κλήτωρ, ἔγκλημα, κλητός, κλητέος, κλητέον.

Σημ. Θέμα **καλ-** καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος **ε=καλ-ε-** καὶ τῇ μεταθέσει καὶ ἐκτάσει **=κλα-** καὶ **κλη-**. Ὁ παθ. παρακείμενος ἐν τῇ εὐκτιχῇ σχηματίζεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς : **κεκλήμην, κεκλήω, κεκλήμεθα**. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος : **καλῶ ἐμαυτὸν**. Συνώνυμα τῷ **καλῶ** εἶναι τὰ : **ὀνομάζω, προσαγορεύω, κελεύω, παρορμῶ, παρακαλῶ, παροτρύνω, προτρέπω, ἐγκελύομαι, παραινῶ, ρουθνεῶ, βοῶ, φωνῶ (-έω), κλητεύω**. Τὸ **καλῶ** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : **ἀνακαλῶ, ἀντι-εργαλῶ, ἀντιπροκαλῶ, ἀποκαλῶ (=ἐπινομάζω), ἐργαλῶ (=κατηγορῶ, καταγγέλλω τινά εἰς τὸ δικαστήριον), εἰσκαλῶ, ἐκκαλῶ, ἐπικαλῶ, κατακαλῶ, μετακαλῶ, παρακαλῶ, προκαλῶ, προσκαλῶ, προσπαρακαλῶ, συγκαλῶ**. Ἄντι τοῦ **παρακαλῶ** λέγεται καὶ : **παράκλησιν ποιοῦμαι**. Ἄντι τοῦ **ἐργαλῶ** λέγεται καὶ : **ἐγκλημα ποιοῦμαι πρὸς τινά** καὶ ἄντι τοῦ παθ. **ἐργαλοῦμαι** λέγεται καὶ : **ἐγκλήματα ἔχω ὑπὸ τινος**, ἄντι δὲ τοῦ **ἐπικαλοῦμαι** λέγεται καὶ : **ἐπίκλησιν ἔχω**.

Καλινδόμεαι-οὔμαι ἰδὲ ῥῆμα **κυλίνδω**.

Καλλιερέω-ῶ (θυσία μετὰ καλῶν οἰωνῶν, προσφέρω θυσίαν εὐπροσδεκτον), παρτ. ἐκαλλιέρων, μέλλ. καλλιερήσω, ἀόρ. ἐκαλλιέρησα, παρκ. κεκαλλιέρηκα, ὑπερσ. ἐεκαλλιερήκειν. Μέσ. καλλιερῶμαι, παρτ. ἐκαλλιερούμην, μέσ. ἀόρ. ἐκαλλιερησάμην, παθ. ἀόρ. ἐκαλλιερήθην, παρκ. κεκαλλιέρημαι, ὑπερσ. ἐεκαλλιερούμην. Ρημ. καλλιέρημα, ἀκαλλιέρητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **καλῶ-ἱερᾶ** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κρατῶ** ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ παθ. **ἐκαλλιερέιτο** λέγεται καὶ τὰ **ἱερὰ καλᾶ ἦν**, γίνεταί τὰ **ἱερὰ, ἐγένετο τὰ ἱερὰ** (ἄνευ τοῦ **καλᾶ**). Συνώνυμα τῷ **καλλιερῶ** εἶναι τὰ : **θύω, θυσίαν ποιοῦμαι, καθιερεύω, σφαγιάζομαι, βουθυτῶ δλοκαυτῶ, ἐναγίζω, σφάτιω, ἐορτάζω**.

Καλλωπίζω (στολίζω, κοσμῶ, κίμνω τὸ πρόσωπον ὄμοιον) μό-
νον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ.
καλλωπίζομαι, παρτ. ἐκαλλωπιζόμην, μέσ. ἄοφ. ἐκαλλωπιζάμην, παθ.
μέλλ. καλλωπισθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐκαλλωπίσθην, παρτ. κεκαλλώπι-
σμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλλωπίσμην. Ρημ. καλλώπισμα, καλλωπισμός, καλ-
λωπιστής (θηλ. καλλωπίστρια), καλλωπιστέος.

Σημ. Τὸ ὄμμα γίνεται ἐκ τοῦ καλός (θέμα καλλ-) καὶ ὤψ-ὠπός
(=πρόσωπον) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλο-
γικόν: καλλωπιδ+ι+ο=καλλωπίζω). Συνώνυμα τῷ καλλωπίζω εἶναι τὰ:
κοσμῶ, καλλύνω, σεμνύνω, ἀγάλλω, λαμπρύνω, φαιδρύνω, ὠραῖζω, τῷ δὲ
καλλωπίζομαι εἶναι τὰ: σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐπιδεικνύμαι.

Καλύπτω (σκεπάζω), παρτ. ἐκάλυπτον, μέλλ. καλύψω ἄοφ. ἐ-
κάλυψα, παρτ. καλύψας ἔχω καὶ κεκάλυφα, ὑπερσ. καλύψας εἶχον. Μέσ.
καὶ παθ. καλύπτομαι, παρτ. ἐκαλυπτόμην, μέσ. μέλλ. καλύφομαι, μέσ.
ἄοφ. ἐκαλυφάμην, παρτ. κεκάλυμμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐκεκαλύμμην, παθ.
μέλλ. καλυφθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐκαλύφθην. Ρημ. κάλυψις, κάλυμμα,
κάλυξ, καλύπτῃς ἢ καλυπτῆρ, καλύπτρα, καλύβη, καλυπτός, ἀκάλυπτος.

Σημ. Θέμα καλυβ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος τ-καλυβ-τ-ω καὶ
τῇ τροπῇ τοῦ χειλοφώνου χαρακτηρὸς β πρὸ τοῦ τ εἰς π=καλύπτω. Συν-
ώνυμα τῷ καλύπτω εἶναι τὰ: κρύπτω, σκεπάζω, σκέπην παρέχω, στεγάζω,
στέγω. Τὸ καλύπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποκαλύπτω,
ἐγκαλύπτω, ἐκκαλύπτω, ἐπικαλύπτω, κατακαλύπτω, διακαλύπτω, παρα-
καλύπτω, περικαλύπτω, προκαλύπτω, συγκαλύπτω.

Κάμνω (ἀμειβ. ἀποκίμνω, κοπιάζω, κουράζομαι, ἀσθενῶ), πρτ.
ἐκαμνον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. καμοῦμαι, ἄοφ β. ἔκαμον, παρακ-
κέκηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. Ρημ. κάματος, ἀκίματος, ἀκίμας, ἀκμή-
κητός, πολύμητος, ἀποκητέον, χειρόκιματος.

Σημ. Θέμα καμ- προσλήφει τοῦ προσφύματος ν=κάμ-ν καὶ μεταθέσει
καὶ ἐκτόσει -κα-κμη-. Συνώνυμα τῷ κάμνω εἶναι τὰ: ἀπαγορεύω, κοπιῶ,
ἀπαυδῶ, κοπιάζω, πονῶ, ἀγωνίζομαι, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ, νοσῶ, ἀσθενῶ,
ἀρροστώ. Τὸ κάμνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποκάμνω,
ἐγκάμνω, προκαμνω, προαποκάμνω.

Κάμπτω (λυγίζω, στρέφω, γυρίζω), παρτ. ἐκαμπτον, μέλλ. κάμ-
ψω, ἄοφ. ἔκαμψα, παρτ. κάμψας ἔχω, ὑπερσ. κάμψας εἶχον. Παθ. καὶ
μέσ. κάμπτομαι, παρτ. ἐκαμπτόμην, μέσ. μέλλ. κάμφομαι, παθ. μέλλ.
καμφθήσομαι, παθ. ἄοφ. καὶ ὡς μέσ. ἐκάμψθην, παρτ. κέκαμμαι, ὑπερσ.
ἐκεκάμμην. Ρημ. κάμψις, καμψή, καμπύλος, κάμψη, καμπτήρ, κάμπ-
τρα, καμπτός, ἀκαμπτος, (ἀκαμψία ἐκ τοῦ ἀκαμπτος).

Σημ. Θέμα κάμπ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος τ=κάμπ-τ-ω παρακ-
κέκαμπ-μαι=κέκαμμ-μαι, ἔνθα τὸ ἐν τῶν τοιῶν μ ἀποβάλλεται κέκαμμαι.
Ἄντι τοῦ κάμπτω λέγεται καὶ ἀμειβ. καμψῆν ποιοῦμαι (=ἐπανερόχομαι).
Συνώνυμα τῷ κάμπτω εἶναι τὰ: λυγίζω, στρέφω, ἀναστρέφω, μεταστρέφω,
ἀνελίσσω, κυρτώ (-ῶω), κλίνω. Τὸ κάμπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ
προθέσεων: ἀποκάμπτω (=ἀποκλίνω), ἀνακάμπτω ἀμειβ. (=ἐπανερόχομαι),
ἐπικάμπτω, κατακάμπτω, περικάμπτω, συγκαμπτω, ὑποκάμπτω.

Καρπύομαι οὔμαι (συλλέγω τοὺς καρπούς, ἀπολαύω τινός,
ὠφελούμαι), ἀποθ. μέσ. παρτ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλλ. καρπύοσομαι.

μέσ. ἄορ. ἐκαρλωσάμην, παρξ. κερκίρωμαι, ἕπερσ. ἐκεκαρλώμην.
Ρημ. κίρωσις, κίρωσις, καρποτός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ καρπός. Ἐντὶ τοῦ καρποῦμαι λέγεται καί: καρπὸν συγκομίζω καὶ ἐπικαρπίας λαμβάνω. Συνώνυμα τῷ καρποῦμαι εἶναι τὰ: τρυγῶ (-άω) δρέπω, καρπεῖω, καρπιζομαι, ἀπολαύω, ὠφέλοῦμαι, νέμομαι, δίνωμαι.

Καρτερέω-ῶ (ὑποφέρω, ὑπομένο, ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους), παρξ. ἐκαρτέρουσι, μέλλ. καρτερήσω, ἄορ. ἐκαρτέρησα, παρξ. καρτερικὸς γέγονα, ἕπερσ. καρτερικὸς ἐγεγόνειν. Ρημ. καρτέρησις καρτέρημα.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ καρτερός (=κρατερός) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ καρτερός γίνεται ἐκ τοῦ κράτος ἐκ τοῦ καρτερός γίνεται: καρτερία καὶ καρτερικὸς. Ἐντὶ τοῦ καρτερῶ λέγεται καί: καρτερικὸς εἰμι. Συνώνυμα τῷ καρτερῶ εἶναι τὰ: ὑπομένο, ἀνατλῶ (-άω) φέρω, ἀνέχομαι ἀντέχω. Τὸ καρτερῶ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διακαρτερῶ, ἐγκαρτερῶ, προσκαρτερῶ.

Καταναλίσκω. Ἰδὲ τὸ ῥήμα ἀναλίσκω.

Καταφρονέω-ῶ, παρξ. καταφρόνουσι, μέλλ. καταφρονήσω ἄορ. καταφρόνησα, παρξ. καταπεφρονήκα, ἕπερσ. καταπεφρονήκειν. Παθ. καταφρονοῦμαι, παρξ. καταφρονοῦμένη, παθ. μέλλ. καταφρονηθήσομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. καταφρονήσομαι, παθ. ἄορ. καταφρονήθη, παρξ. καταπεφρονήμαι, ἕπερσ. καταπεφρονήμην. Ρημ. καταφρόνημα, καταφρόνησις, καταφρονητής, καταφρονητός, δυσκαταφρόνητος, ἀκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος.

Σημ. Τὸ ῥήμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως κατὰ καὶ τοῦ φρονῶ, τὸ δὲ φρονῶ γίνεται ἐκ τοῦ φρήν γεν. φρενός. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκφέρεται ἀναλελημένος: καταφρονῶ ἔμμαντόν. Συνώνυμα τῷ καταφρονῶ εἶναι τὰ: ὀλιγορῶ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, παρ' οὐδὲν τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, λοιδορῶ, ἀτιμάζω, φανλίζω, ὑπερορῶ (-άω), περιορῶ.

Κατηγορέω-ῶ καὶ κατηγορεύω (Τὸ κατηγορῶ, μετὰ γεν. κατηγορῶ τινός=διηλῶ, λέγω ἐναντίον τινός, μετ' αἰτ. κατηγορῶ τινά=σημαίνω, δεικνύω, ἀποδεικνύω), παρξ. κατηγοροῦσι καὶ κατεῖπον, μέλλ. κατηγορήσω καὶ κατερῶ, ἄορ. κατηγορήσα καὶ κατεῖπον, παρξ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ἕπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, παρξ. κατηγορούμην, παθ. μέλλ. κατηγορηθήσομαι, παθ. ἄορ. κατηγορήθη, παρξ. κατηγορημαι, ἕπερσ. κατηγορήμην. Ρημ. κατηγορημα, κατηγορητέον, εὐκατηγόρητος, ἀκατηγόρητος.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ κατήγορος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος ἐκ δὲ τοῦ κατήγορος γίνεται τὸ: κατηγορία. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάλοισιν: κατηγορῶ ἔμμαντοῦ. Ἐντὶ τοῦ κατηγορῶ λέγεται καί: κατηγορημα ποιοῦμαι, κατηγορίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. κατηγορία γίγνεται. Συνώνυμα τῷ κατηγορῶ εἶναι τὰ: κακῶς λέγω, κακῶς ἀγορεύω, αἰτίαν ἐπάγω, δι' αἰτίας ἔχω, ἐν αἰτία ποιοῦμαι, κατηγορία χρώμαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, διαβάλλω, κακίζω, κακολογῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, λοιδορῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, φέγω κατηγορῶ. Τὸ κατηγορῶ, ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντικατηγορῶ προσκατηγορῶ συγκατηγορῶ.

Κεῖμαι εἶναι παθ. παροχ. τοῦ *τίθεμαι* καὶ οἱ χρόνοι τούτου ἐπι μὲν *παθητ. διαθέσεως* (εἶμαι τεθειμένος) εἶναι οἱ ἐξῆς: ἐνεστ. *τίθεμαι*, παρτ. *ἐπιθέμην*, μέλλ. *τεθήσομαι*, ἀόρ. *ἐτέθην*, παροχ. *κείμεαι*, *κείσαι*, κείτα κλπ. ὑποτ. *κείμενος*, *μένη*, *μενον*, ὦ, ἦς, ἦ κλπ. καὶ μονολεκτικῶς εἰς τὰ ἐξῆς πρόσωπα μόνον: *κίημα*, *κίησθε*, *κίωνται*. εὐκτ. *κείμενος*, *μένη*, *μενον*, εἶην, εἶης, εἶη κλπ. καὶ μονολεκτικῶς εἰς τὰ ἐξῆς πρόσωπα μόνον: *κείοιτο*, *κείοντο*, προστ. *κείσο*, *κείσθω* κλπ. ἄπαρ. *κείσθαι*, μετχ. *κείμενος*, *κείμενη*, *κείμενον*, ὑπερσ. *ἐκείμην* καὶ ἦν *κείμενος*. Ἐπι δὲ οὐδὲ *διαθέσεως* (=εἶμαι *κατάκοιτος*, *κοίτομαι*), οἱ χρόνοι τούτου εἶναι οἱ ἐξῆς: ἐνεστ. *κίμαι*, παρτ. *ἐκείμην*, μέλλ. *κείσομαι*. Ρημ. *κοίτη*, *κοιτίς*, *κοιτών*, *κειμήλιον*, *διακειτόν*, *θέσις*, *ὑπόθεσις*, *θέτης*, *ἀνάθημα*, *θετός*, *θετός*, *θετέον*.

Σημ. Θέμα *κει-* τοῦ ὁποῖου θέματος τὸ *ι* πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται: *κίηται* κλπ. Τὸ *κείμαι* ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῇ ὀριστ. καὶ προστ. πλὴν τοῦ ἄπαρ. ὅπερ τονίζεται, ὅπου καὶ τὸ ἄπλοῦν. Τὸ *κείμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνάκειμαι*, *ἀπόκειμαι*, *διάκειμαι*, *ἐγκείμαι*, *ἐπίκειμαι*, *ἐκκείμαι*, *εἰσκειμαι*, *ἐπανάκειμαι*, *κατάκειμαι*, *παράκειμαι*, *προσπέκειμαι*, *πρόκειμαι*, *πρόσκειμαι*, *σύνκειμαι*, *συνκατάκειμαι*, *ὑπέκειμαι*, *ὑπόκειμαι*, *ὑπέρκειμαι*.

Κείρω (κουρεύω, ἀποκόπτω, ἐρημώνω, καταστρέφω), παρτ. *ἐκείρον*, μέλλ. *κείρω*, ἀόρ. *ἐκείρα*, παροχ. *κείρας* ἔχω καὶ *κέκαρκα*, ὑπερ. *κείρας* εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. *κείρομαι*, παρτ. *ἐκείρομην*, μέσ. μέλλ. *κείρομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκείρομην*, παθ. ἀόρ. β. ὡς μέσ. *ἐκάσθην*, παροχ. *κέκαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκάρομην*. Ρημ. *κέσμα*, *κουρά*, *κουρεύς*, *κόρη*, *κορμός*, *ἀκαρής*, (ἐξ οὗ *ἀκαριαῖος*).

Σημ. Θέμα *κερσ-* (καὶ τροπή τοῦ *ε* εἰς *ο* = *κορσ-*) καὶ *κερ-* καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = κερ + j + ω = κέρρω = κείρω$. Συνώνυμα τῆ *κείρω* εἶναι τὰ: *περικόπτω*, *ἐρημῶ*, *ἀπόλλυμι*, *φθείρω*, *βλάπτω*, *λυμαίνωμαι*, *δῆω*. Τὸ *κείρω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως ἀπό: *ἀποκείρω*.

Κελεύω (1) διατάσσω, παραγγέλλω, 2) προτρέπω, συμβουλεύω, 3) παρακαλῶ), παρτ. *ἐκέλευον*, μέλλ. *κελεύσω*, ἀόρ. *ἐκέλευσα*, παροχ. *κέκελευκα*, ὑπερσ. *ἐκεκελεύειν*. Παθ. *κελεύομαι*, παρτ. *ἐκελευόμην*, παθ. μέλλ. *κελευσθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐκελεύσθην*, παροχ. παθ. *κεκέλευσμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκελεύσθην*. Ρημ. *κέλευσις*, *κέλευμα*, καὶ *κέλευσμα*, *κελευσιός*, *κελευστής*, *κέλευστός*, *ἀκέλευστός*, *ἐγκέλευστος*, *κελευστικός*, *κελευστέον*.

Σημ. Θέμα *κελευ-* καὶ *κελευσ-* πρὸ τῶν ρηματικῶν καταλήξεων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ *μ*, *τ*, *θ*. Συνώνυμα τῆ *κελεύω* εἶναι τὰ: 1) ἐπι μὲν τῆς σημασίας τοῦ *διατάσσω*, *παραγγέλλω* (ἐπι ἀνωτέρων καὶ ἀρχόντων) τὰ: *ἐντέλλομαι*, *ἐπιστέλλω*, *διατάσσω*, *παραγγέλλω*, *ἐγγυῶ*, 2) ἐπι δὲ τῆς σημασίας τοῦ: *προτρέπω*, *συμβουλεύω* (ἐπι ἴσων φίλων) τὰ: *συμβουλεύω*, *διάδασκα*, *γυθιετώ*, *παιριετώ*, *παρορμῶ*, *παρακαλῶ*, *προτρέπω*, *παροτρύνω*, *ἐγκελεύομαι*, 3) ἐπι δὲ τῆς σημασίας τοῦ: *παρακαλῶ* (ἐπι κατωτέρων) τὰ: *ἀντιβολῶ*, *ἀντιάζω*, *δέομαι*, *ἱκετεύω*, *λιπαρῶ*, *λιτανεύω*. Τὸ *κελεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐγκελεύω*, *ἐπικελεύω*, *συνκελεύω*. τὰ *διακελεύομαι*, καὶ *παρακελεύομαι* (=προτρέπω, παρακινῶ) εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρτ. *ἐκελευόμην*, μέσ. μέλλ. *κελεύσομαι*, μέσ. ἀόρ.

ἐκελευσάμην. Ἄντι τοῦ διακελεύομαι λέγεται καί: διακελευσῶ χρῶμαι. ἄντι τοῦ παρακελεύομαι λέγεται καί: παρακέλευσιν ποιῶμαι καὶ ὡς παθ' παρακέλευσις γίγνεται.

Κεράννυμι καὶ σπανίως **κεραννύω** (ἀναμειγνύω, ἀνακαιῶνω), παρτ. ἐκεράννυν ἢ ἐκεράννυον, μέλλ. κερᾶσω, ἄορ. ἐκέρασα, παρκ. κερᾶσας ἔχω ἢ κεκέρακα, ὑπερσ. κερᾶσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κερᾶννυμαι, παρτ. ἐκεραννύμην, παθ. μέλλ. κραθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκεράσθην καὶ ἐκράσθην, μέσ. μέλλ. κερᾶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκερασάμην, παρκ. κέρωμαι, ὑπερσ. ἐκεκράμην. Ρημ. κρᾶσις, σύγκρῳσις, κρατήρ, κρᾶμα, κεραστής, κεραστής, ἄκρατος, εὐκρατος, συγκρατέον.

Σημ. Θέμα *κερ-κερα-* καὶ *κερασ-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος *νυ-κερασ-νυ-μι=κεράννυμι*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἔνεργ. καὶ μέσ. μέλλοντα καὶ ἄορ. εἶναι βραχύ. Ὁ δὲ βραχὺς χαρακτήρ *α* τοῦ θέματος *κερα-* πρὸ τῶν ἀπο συμφώνων ἀρχομένων καταλήξεων ἐκτείνεται εἰς *α* μακρὸν ἄντι εἰς *η* διότι πρὸ τοῦ *α* ὑπάρχει *ο* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐνειρινόλ. καὶ ὑποβληκτα. Συνώνυμα τῷ *κεράννυμι* εἶναι τὰ: *μειγνυμι, συγγέω, ἐγγέω, οἰνοχέω, συνταράττω, φύρω, κυκᾶω, ἀναδεύω, ἀνακινῶ*. Τὸ *κεράννυμι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνακεράννυμι, ἐγκεράννυμι, ἐπεγκεράννυμι*.

Κερδαίνω (κερδίζω), παρτ. ἐκέρδαλον, μέλλ. κερδανῶ, (καὶ μεταγ. κερδήσω), καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. κερδήσομαι, ἐκέρδανα, (καὶ μεταγ. ἐκέρδησα), παρκ. κεκέρδηκα, (καὶ μεταγ. κεκέρδακα ἢ κεκέρδαγκα), ὑπερσ. ἐκεκερδήκειν. Ρημ. κερδαντήρ, κερδαντός, κερδαντέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *κέρδος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαινῶ* ἐκ τοῦ *μέλας* (θέμα ἀναλογικὸν *κερδαν-* προσλήπει τοῦ προσφύματος *ι=κερδαν+ι+ω=κερδαίνω*). Συνώνυμα τῷ *κερδαίνω* εἶναι τὰ: *πορίζομαι, ἱμπεροῦμαι, ἐργάζομαι, ἐμπολῶ*. Τὸ *κερδαίνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποκερδαίνω, κατακερδαίνω*.

Κηρύδομαι (ἐπιμελοῦμαι, προνοῶ, φροντίζω), παρτ. ἐκηδόμην, μέσ. μέλλ. κεκαδήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκηδεσάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. κήδος, κηδεμών.

Σημ. Θέμα *κηδ-*. Τὸ ἔνεργ. *κήδω* (=ἐμβάλλω τινὰ εἰς φροντίδα, θλίβω, λυπῶ) εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς. Συνώνυμα τῷ *κήδομαι* εἶναι τὰ: *ἐπιμελοῦμαι ἢ ἐπιμέλομαι, φροντίζω, μέλει μοι, προνοῶ*.

Κηρυκεύω (εἶμαι κήρυξ, διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ) μόνον ὁ ἔνεστος καὶ ὁ ἄορ. ἐκηρυκευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: *κηρύττω ἢ κήρυξ εἰμί*. Μέσ. ἐπικηρυκεύομαι (προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος περὶ τινος), παρτ. κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος περὶ τινος), παρτ. ἐπεκηρυκεύμην, μέσ. μέλλ. ἐπικηρυκεύομαι, μέσ. ἄορ. ἐπεκηρυκευσάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἠλλείπουσιν. Ρημ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία, κηρύκευσις, κηρύκευμα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *κήρυξ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Τὸ ὄημα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *προσκηρυκεύομαι, διακηρυκεύομαι*.

Κηρύττω ἢ κηρύσσω (εἶμαι κήρυξ, φωνάζω ὡς κήρυξ, προσηγορεύω, διατάττω), παρτ. ἐκήρυττον, μέλλ. κηρύξω, ἄορ. ἐκήρυξα, παρκ. κεκήρυχα ἢ κηρύξας ἔχω, ὑπερσ. ἐκεκηρύχην ἢ κηρύξας εἶχον. Παθ.

κηρύττομαι ἢ κηρύσσομαι, παρτ. ἐκηρυττόμην, παθ. μέλλ. κηρυχθήσομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. κηρύξομαι, παθ. ἄορ. ἐκηρύχθην, μέσ. ἄορ. ἐκηρυξάμην, παρκ. κηρύξομαι, ὑπερσ. ἐκεκηρύχμην. Ρημ. κήρυξις, κήρυγμα, κηρυγμός, κηρυκτής, ἀκήρυκτος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κήρυξ*. Θέμα *κήρυκ-* προσλήπει τοῦ προσφύματος $j=κ\eta\rho\upsilon\kappa+j+\omega=κ\eta\rho\acute{\upsilon}\tau\tau\omega$ ἢ *κηρύσσω*. Ἐντὶ τοῦ *κηρύττω* λέγεται καί: *κήρυγμα ποιῶμαι* καὶ παθ. *κήρυγμα γίνεται*. Τὸ *κηρύττω* ἔχει τὸ *υ* μακρόν. Τὸ *κηρύττω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: *ἀνακηρύττω*, *ἀποκηρύττω*, *διακηρύττω*, *ἐκκηρύττω*, *ἐπικηρύττω*, *κατακηρύττω*, *προκηρύττω*.

Καθαρίζω (χορεύω τὴν κιθάραν, ἢ ἐν γένει μουσικὸν ὄργανον), ἄορ. ἐκιδύρισα παρκ. κιθαρίσας ἔχω (καὶ μεταγ. κηκιδύρισα), ὑπερσ. κιθαρίσας εἶχον (καὶ μεταγ. ἐκεκιδύρισα), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *κιθαρίσει χρωμαί*. Ρημ. κιθαρίσις, κιθαρίσιμα, κιθαρισμός, κιθαριστής (θηλ. κιθαριστρίς, γεν. -ίδος ἢ κιθαρίστρια), κιθαριστός, κιθαριστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κίθαρις* γεν. -ιος (=κίθαρα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *κίθαριδ+j+\omega=κίθαρίζω*). Συνώνυμα τῷ *κίθαρίζω* εἶναι τὰ: *ψάλλω*, *ὑμνῶ*, *ὑμνωδῶ*, *ἐγκωμιάζω*, *παιανίζω*.

Κινδυνεύω (ἐπιχειρῶ, διατρέχω κίνδυνον, πλησιάζω κακὸν τι, πολεμῶ), παρτ. ἐκινδύνευον, μέλλ. κινδυνεύσω, ἄορ. ἐκινδύνευσα, προκ. κηκινδύνευσα, ὑπερσ. ἐκεκινδύνευκα. Παθ. κινδυνεύομαι. παρτ. ἐκινδυνεύομην, παθ. μέλλ. κινδυνευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκινδυνεύθην (μετοχή τὰ *κινδυνευθέντα*=τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), παρκ. κηκινδύνευμαι, ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κηκινδυνεύσομαι. Ρημ. κινδύνευμα, κινδυνευτής, κινδυνευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κίνδυνος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*, τὸ δὲ *κίνδυνος* ἐκ τοῦ *κινῶ*. Ἐντὶ τοῦ *κινδυνεύω* λέγεται καί: *κίνδυνον ποιῶμαι*, *ἐν κινδύνῳ εἰμί*, *ἔρχομαι εἰς κίνδυνον*, *εμβαίνομαι εἰς κίνδυνον*, *εἰς κινδύνους καθίσταμαι*, *αἴρομαι κίνδυνον*, *ὑποδύομαι κίνδυνον*, *ὑπομένω κίνδυνον*, *κίνδυνον ἀλαμβάνω*, *εἰς κίνδυνον ἔρχομαι*, *ἐν κινδύνῳ αἰωροῦμαι*. Τὸ *κινδυνεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: *ἀποκινδυνεύω*, *διακινδυνεύω*, *παρακινδυνεύω*, *προκινδυνεύω*, *συγκινδυνεύω*. Τὸ *διακινδυνεύομαι* (=πολεμῶ ἀμοιβαίως) εἶναι μέσ. ἀποθ. τὸ *διακεκινδυνευμένον φάρμακον* (=τὸ μετὰ κινδύνου πινόμενον θανατηφόρον).

Κινέω-ᾶ (θέτω εἰς κίνησιν, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω), παρτ. ἐκινέουν, μέλλ. κινήσω, ἄορ. ἐκίνησα, παρκ. κηκίνημα, ὑπερσ. ἐκεκίνηκα. Παθ. καὶ μέσ. κινεῖσθαι, παρτ. ἐκινεῖσθην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, παθ. μέλλ. καὶ ὡς μέσ. κινήθην, παρκ. κηκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκίνημην. Ρημ. κίνησις, κίνημα, κινήτης ἢ κινήτης, κινήτριος, κινήτος, ἀκίνητος, δυσκίνητος, κινήτεος.

Σημ. Θέμα *κι-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος $νε=κ\iota+νε+\omega=κ\iota\nu\acute{\omega}$. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς λέγεται καὶ ἀναλελυμένως: *κινῶ ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *κινῶ* εἶναι τὰ: *ταράττω*, *κνκῶ*, *φύρω*, *ἐρεθίζω*, *ἀναγκάζω*, *ὠθῶ*. Τὸ

κινῶ ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνακινῶ, διακινῶ, μετακινῶ, παρακινῶ, προκινῶ, συγκινῶ, ὑποκινῶ (ὅπερ κείται καὶ ἀμειβ. ἴσον τῷ μέσῳ (= ὀλίγον κινουμαι).

Κίχρημι (δανείζω), παρτ. ἐκίχρην, μέλλ. χρήσω, ἀόφ. ἔχρησα, παρτ. χρήσας ἔχω (καὶ μεταγ. κέχρηκα), ὑπερσ. χρήσας εἶχον. Μέσ. κίχρημαι ἢ κίχρωμαι (= δανείζομαι), ἀπαρφ. κίχρωσθαι, παρτ. ἐκίχρωμην, μέσ. μέλλ. κρήσομαι, μέσ. ἀόφ. ἐχρησάμην, παρτ. κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκέχρωμην. Ρημ. χρήσης (= ὁ δανειστής, σπανίως δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης, ὁ δεδανεισμένος).

Σημ. Θέμα χρα- καὶ μετ' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ κι-χρα- καὶ δι' ἐκτάσεως τοῦ α εἰς η=κίχρημι (κατὰ τὸ ἴστημι). Συνώνυμα τῷ κίχρημι εἶναι τὰ: δανείζω, δάνεισμα ποιουμαι. Ὁ παθ. παρτ. εὔρηται καὶ σύνθετος: διακέχρημαι, μετοχή διακεχρημένον (=κατὰ μέρος δεδανεισμένος).

Κλάζω (κάμνω κλαγγήν, κροτῶ, ἠχῶ, βοῶ, κραυγάζω, φωνάζω), παρτ. ἔκλαζον, μέλλ. κλάξω, ἀόφ. ἔκλαξα, ἀόφ. β. ἔκλαγον, παρτ. κέκλαγκα, καὶ β. κέκληγα μετὰ σημ. ἐνεστ., μετ' ὀλιγ. μέλλ. κελκάζομαι. Ρημ. κλαγγή (ἐπίρρημα ἐκ τοῦ κλαγγή κλαγγηδόν =μετὰ κλαγγῆς, θορόβου, βοῆς).

Σημ. Θέμα πεποιημένον κλάγγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=κλαγγ+j+ω=y+j+ζ=κλάγγ- ἀποβολῇ τοῦ γ=κλάζω. Τὸ δὲ κλαγγήν ποιῶ τῶν κυνῶν (=ποιῶ τοὺς κύνας κλάζειν). Συνώνυμα τῷ κλάζω εἶναι τὰ: κλαγγάνω, κραυγάζω, κράζω, βοῶ, φωνῶ (-έω), ἠχῶ, γεγωνίσκω.

Κλαίω καὶ **κλάω** (ἀμετάβ.=κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, μεταβ. κλαίω, θρηνῶ διὰ τινα), παρτ. ἔκλαιον ἢ ἔκλαιον, μέλλ. κλαίσω ἢ κλαίω, καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι, ἀόφ. ἔκλαισα παρτ. κλαύσας ἔχω, ὑπερσ. κλαύσας εἶχον. Μέσ. ἀόφ. ἐκλαυάμην, παθ. ἀόφ. ἐκλαύσθην, παθ. μέλλ. κλαυσθήσομαι, παρτ. κέκλαυμαι καὶ κέκλαυσομαι, ὑπερσ. ἐκεκλαύμην καὶ ἐκεκλαύσομην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κελκλαύσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κλαῦσμα, κλαυθμός, κλαυθμονή, κλαυστήρ, κλαυσίγελως, κλαυστιάω, κλαυτός ἢ κλαυστός.

Σημ. Θέμα κλαF- προσλήψει τοῦ προσφύματος j=κλαF+j+ω τῇ ἀποβολῇ τοῦ F=κλαίω καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=κλαF-ε-σω=κλαε-σω=κλαήσω. Ὁ δὲ ἐνεστώς κλάω ἐκ τοῦ θέματος κλα- ἀνευ προσφύματος =κλα-ω=κλάω. Τὸ μέσ. αὐτοπθ. ἐκφύρεται ἀναλελυμένος: ἀποφύρομαι, κλαίω ἑμαυτόν. Συνώνυμα τῷ κλαίω εἶναι τὰ: δακρύω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, κόπτοιμαι, οἰμώζω. Τὸ κλαίω ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως ἀπό: ἀποκλαίω.

Κλάω-ῶ (σπῶ, θραύω, τσακίζω), παρτ. ἔκλων, μέλλ. συντρίψω (καὶ μετγ. κλάσω), ἀόφ. ἔκλασα, παρτ. κλάσιν ἐμπεποίηκα ἢ συντέτριψα, ὑπερσ. κλάσιν ἐνεπελοίχην ἢ συνετετριφείην. Παθ. καὶ μέσ. κλάσομαι-ῶμαι, παρτ. ἐκλώμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. κλάσομαι, παθ. μέλλ. κλασθήσομαι, παθ. ἀόφ. ὡς μέσ. ἐκλάσθην, παρτ. κέκλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκλάσθην. Ρημ. κλάσις, κλών, κλάνος, κλήρος, κλήμα, κλάσμα, κλάστης ἢ κλαστήρ, κλασμός, κλαστός.

Κλείω και **κλήω** (κλείω), παρτ. ἐκλείον ἢ ἐκλήον, μέλλ. κλείσω ἢ κλήσω, ἀόρ. ἐκλείου ἢ ἐκλήου, παρκ. κέκλεικα ἢ κλείσας ἢ κλήσας ἔχω. ὕπερσ. ἐκεκλείκειν ἢ κλείσας ἢ κλήσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κλείομαι ἢ κλήομαι, παρτ. ἐκλείομαι ἢ ἐκλήομαι, παθ. μέλλ. κλεισθήσομαι ἢ κλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκλείσθην ἢ ἐκλήσθην, μέσ. μέλλ. κλεισθήσομαι ἢ κλησθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκλείσθην ἢ ἐκλήσθην, παρκ. κέκλειμαι ἢ κέκλημαι (καὶ μετγ. κέκλεισμαι), ὕπερσ. ἐκεκλείμην ἢ ἐκεκλήμην (καὶ μετγ. ἐκεκλείσμην), μετ' ὀλιγ. μέλλ. κεκλείσομαι. Ρημ. κλείσις ἢ κλήσις, κλείσμα, κλείς ἢ κλής, κλείθρον ἢ κλήθρον, κλειστός ἢ κληστός, ἀκλειστός ἢ ἀκληστός, κλειστός.

Σημ. Θέμα κλειF- καὶ κλαF- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = κλειF + j = ω$ καὶ ἀποβολῇ τοῦ F = κλείω καὶ κλαF + j + ω κλη + j + ω = κλήω. Τὸ κλείω προσλαμβάνει σ ἐν τῷ θεματι τοῦ παθ. μέλλ., παθ. ἀόρ., μεταγ. παθ. παρακ. καὶ ἐν τοῖς οἰματικοῖς κλειστός καὶ κλειστός. Τὸ μέσ. αὐτοῦ παθὸς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : κλείω ἢ κλήω ἐμαυτόν. Τὸ κλείω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποκλείω, ἐκκλείω, ἐγκλείω, ἐπικλείω, κατακλείω, περικλείω συγκλείω, (τὸ συγκλείω κεῖται καὶ ἀμεταβ. συγκλείσαντες ἐχώρησαν (= συσπειραθέντες).

Κλέπτω (κλέπτω), παρτ. ἔκλεπτον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι, καὶ σπανίως κλέψω, ἀόρ. ἔκλεψα, παρκ. κέκλοφα, ὕπερσ. ἐκέκλόφειν. Παθ. κλέπτομαι, παρτ. ἐκλεπτόμαι, παθ. μέλλ. α' κλεφθήσομαι, καὶ β' κλαπήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐκλεφθην, καὶ β' ἐκλάπην, παρκ. κέκλεμμαι, ὕπερσ. ἐκεκλέμην. Ρημ. κλέμμα, κλέπτῃς, (θηλ. κλέπτρια καὶ κλέπτῃς γεν. -ιδος), κλοπεύς, κλώψ (γεν. κλωπός), κλεπτός, κλεπτεόν.

Σημ. Θέμα κλειπ- καὶ κλαπ-. Συνώνυμα τῷ κλέπτω εἶναι τὰ : κλοπεύω, ληστεύω, σὺλῶ (-άω), κλέπτῃς εἰμί, λωποδύω. Τὸ κλέπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : διακλέπτω, ἐκκλέπτω, συγκλέπτω.

Κλήζω ἀπτικῶς καὶ κλειζώ (φημίζω, ἐγκωμιάζω, ὀνομάζω) παρτ. ἐκλήζον, μέλλ. κλήσω, ἀόρ. ἐκλήσα. Παθ. κλήζομαι, παρτ. ἐκλήζομαι, παρκ. κέκλησμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνώνυμων. Ρημ. κλείσμα, κλειστός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ κλέος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικὸν κλειδ + j + ω = κλειζώ = κλήζω. Συνώνυμα τῷ κλήζω εἶναι τὰ : δοξάζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, καλῶ, ὀνομάζω.

Κλίνω (γέρονω), παρτ. ἐκλίνον, μέλλ. κλινῶ, ἀόρ. ἐκλίνα, παρκ. κλίνας ἔχω (καὶ μετγ. κέκλικα), ὕπερσ. κλίνας εἶχον (καὶ μετγ. ἐκεκλίκειν). Μέσ. κλινόμαι, παρτ. ἐκλινόμαι, παθ. μέλλ. α' ὡς μέσ. κλιθήσομαι καὶ β' ὡς μέσ. κλινήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐκλίθην καὶ β' ὡς μέσ. ἐκλίην, μέσ. μέλλ. κλινούμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκλινάμην, παρκ. κέκλιμαι, ὕπερσ. ἐκεκλίμην. Ρημ. κλίμα, κλίμαξ, κλίνη, κλίσιον, κλίσις, κατάκλισις, κλιντήρ, κλιτύς, κλισία, κλιτός, κλιτέον.

Σημ. Θέμα κλι- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος v καὶ $j = κλι + j + ω = κλίω$. Τὸ κλίω εἶναι καὶ μετβ. καὶ ἀμετβ. Συνώνυμα τῷ κλίω εἶναι τὰ : γέρω, γέω, τέτραμαι. Τὸ κλίω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποκλίνω (ἀμετβ.), ἐγκλίνω (ἀμετβ.), ἐκκλίνω, ἐπικλίνω, κατακλίνω, παρακλίνω, παρακατακλίνω ἐγκατακλινόμαι.

Κλύζω (βρέχω, ποτίζω με ὕδωρ), παρτ. ἐκλυζον, μέλλ. κλύσω, ἄορ. ἐκλυσα, παρκ. κέκλυκα, ὑπερσ. ἐκεκλύκειν. Παθ. κλυζομαι, παθ. ἄορ. ἐκλύσθην, μέσ. ἄορ. ἐκλυσάμην, παρκ. κέκλυσαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, κλυστήρ, κλυστήριον, κλύδων.

Σημ. Θέμα κλυδ- προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = κλυδ + j + ω = κλύζω$. Τὸ κλύζω ἔχει τὸ *υ* πανταχοῦ βραχύ. Συνώνυμα τῷ κλύζω εἶναι τὰ: βρέχω, περιβρέχω, πλύνω, ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω, κυματῶ(-όω), κυμαίνο. Τὸ κλύζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐκκλύζω, ἐπικλύζω, κατακλύζω, περικλύζω, προσκλύζω.

Κλωπεύω (εἶμαι κλέπτῃς, κλέπτω), παρτ. ἐκλώπευον, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κλωπεΐα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ κλώψ γεν. κλωπός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τὸ δὲ κλώψ γίνεται ἐκ τοῦ κλέπτω. Συνώνυμα τῷ κλωπεύω εἶναι τὰ: κλέπτω, ληστεύω, κλέπτῃς εἰμί, λωποδουτῶ.

Κνήω-ῶ (ξύω), κνής, κνή κλπ., ἄορ. ἔκνησα. Παθ. κνώμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κνήσις, κνήσιμα, κνήσιμός, κνήστήρ, κνήστις γεν. -εως ἢ -ιος, κνήσιός.

Σημ. Θέμα κεν- κατὰ συγχοπὴν κν- καὶ κατὰ μετάθεσιν κνε- καὶ κατ' ἀνάπτυξιν εἰς καν- καὶ κατὰ μετάθεσιν κνα- καὶ τροπῇ τοῦ *α* εἰς *η* = κνη. Τὸ κνώ συναρεῖται εἰς *η* ἀντὶ εἰς *α*, ὅπως τὸ ζῶ, διψῶ, πεινῶ κλπ. Συνώνυμα τῷ κνώ εἶναι τὰ: κνίζω, ξέω, ξύω κνήθω ἐρεθίζω, παροξύνω, δάκνω, τρίβω.

Κνίζω (ξύω τσιμπῶ), παρτ. ἔκνιζον, μέλλ. κνίσω, ἄορ. ἔκνισα. Παθ. κνίζομαι, παθ. ἄορ. ἐκνίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κνίσιμα, κνίσιμα, κνισμός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ κνίδη (=τσουκνίδα) ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ κνιδ- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (κνιδ + j + ω = κνίζω). Συνώνυμα τῷ κνίζω εἶναι τὰ: κνώ (-ήω), ξέω, ξύω, κνήθω, ἐρεθίζω, παροξύνω, δάκνω, τρίβω. Τὸ κνίζω ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἄτικας ὡς σύνθετον: κατακνίζω καὶ ὑποκνίζομαι.

Κοιμίζω-ῶ (βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, καταπραΰνω), παρτ. ἐκοίμω, μέλλ. κοιμήσω, ἄορ. ἐκοίμησα, παρκ. κοιμήσας ἔχω (καὶ κεκοίμηκα), ὑπερσ. κοιμήσας εἶχον (καὶ ἐκεκοιμήκειν). Μέσ. κοιμῶμαι, παρτ. ἐκοιμώμην, μέσ. μέλλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλλ. κοιμηθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοιμησάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθην, παρκ. κεκοίμημα, ὑπερσ. ἐκεκοιμήμην. Ρημ. κοίμησις, κοίμησιμα, κοιμήτωρ, κοιμητής, κοιμητήριον.

Σημ. Θέμα κοι-. Συνώνυμα τῷ μὲν κοιμῶ εἶναι τό: κοιμίζω, τῷ δὲ κοιμῶμαι, τὰ: καθεύδω, καταδαρθάνω, ὑπνάπτω. Τὸ κοιμῶμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποκοιμῶμαι, ἐκκοιμῶμαι, ἐπικοιμῶμαι.

Κοιμίζω (ἀποκοιμίζω), μέλλ. κοιμῶ, ἄορ. ἐκοίμισα. Παθ. κοιμίζομαι, πάντα δὲ τ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κοίμισις, κοιμιστής, κοιμιστός.

Σημ. Θέμα κοιμιδ- τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = κοιμιδ + j + ω = κοιμίζω$. Συνώνυμα τῷ κοιμίζω εἶναι τὰ: κοιμῶ. Τὸ κοιμίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: κατακοιμίζω.

Κοινωνολογέομαι-οὔμαι (συσκέπτομαι μετά τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι), ἀποθ. μέσ. παρτ. ἐκοινωνολογούμην, μέσ. μέλλ. κοινωνολογήσομαι ἢ ἀνακοινώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοινωνολογησάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐκοινωνολογήθην, παρκ. κεκοινωνολόγημαι, ὑπερσ. ἐκεκοινωνολογήμην.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ κοινός καὶ λέγω. Συνώνυμα τῷ κοινωνο-
γοῦμαι εἶναι τὰ: ἀνακοινοῦμαι.

Κοινῶ-ῶ (κάμνω τι κοινόν, δημοσιεύω, μεταδίδω, ἀνακοινῶ), παρτ. ἐκοίνων, μέλλ. κοινώσω, ἀόρ. ἐκοίνωσα, παρκ. κοινώσας ἔχω, ὑπερσ. κοινώσας εἶχον. Μέσ. κοινοῦμαι [1] ἀνακοινῶ τι εἰς τινα, 2] εἶμαι μέτοχός τινος, μετέχω τινός, κοινωνῶ], παρτ. ἐκοινοῦμην, μέσ. μέλλ. κοινώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοινωσάμην, παθ. μέλλ. κοινωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκοινώθην, παρκ. κεκοίνωμαι, ὑπερσ. ἐκεκοινώμην. Ρημ. κοίνωσις, κοίνωμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ κοινός. Συνώνυμα τῷ μὲν κοινῶ εἶναι τὰ: δημοσιεύω, ἐκφέρω, τῷ δὲ μέσ. κοινοῦμαι τὰ: κοινωνολογοῦμαι καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μετέχω τινός εἶναι τὰ: κοινωνῶ μετέχω, συμμετέχω. Τὸ κοινῶ καὶ κοινοῦμαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ προθέσεως: ἀνακοινῶ, ἐπανακοινῶ, ἀνακοινοῦμαι, ἐπικοινοῦμαι.

Κοινωνέω-ῶ (ἔχω τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, μετέχω τινός μετὰ τινος ἄλλου), παρτ. ἐκοινωνῶν, μέλλ. κοινωνήσω, ἀόρ. ἐκοινώνησα, παρκ. κεκοινωνήκα, ὑπερσ. ἐκεκοινωνήκειν. Τῆς παθ. φωνῆς εὗρηται μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ παρκ: κεκοινωνημένα (= μεμειγμένα, ἡνωμένα). Ρημ. κοινωνήσις, κοινωνήμα, κοινωνητέον, ἀκοινώνητος, ἀξιοκοινωνήτος, δυσκοινωνήτος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ κοινωνῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ: κοινωνίαν ποιοῦμαι, κοινωνός εἰμι, κοινωνόνος γίγνομαι, ὡς μετρ. δὲ τὸ: κοινωνόν τινος τίθημί τινα, κοινωνόν τινος ποίω τινα. Τὸ μὲν κοινωνῶ τινος (= μετέχω τινός, ἔχω μέρος εἰς τι) τὸ δὲ κοινωνῶ τινί τινος (= μετέχω τινός μετὰ τινος ἄλλου) τὸ δὲ κοινωνῶ τινί (= μεταδίδω εἰς τινα). Συνώνυμα τῷ κοινωνῶ εἶναι τὰ: συμμετέχω, κοινοῦμαι. Τὸ κοινωνῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐπικοινωνῶ, κατακοινωνῶ, προσκοινωνῶ.

Κολάζω (περιορίζω, τιμωρῶ), παρτ. ἐκόλαζον, μέλλ. κολάσω, ἀόρ. ἐκόλασα, παρκ. κολάσας ἔχω, ὑπερσ. κολάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι, παρτ. ἐκολαζόμην, μέσ. μέλλ. κολάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκολασάμην, παθ. μέλλ. κολασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκολασθῆν, παρκ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκολάσμην ἢ κεκολασμένους ἦν. Ρημ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριον, κολαστικός, κολαστής ἢ κολαστήρ, κολασμός, κολαστέος, κολαστέον, ἀκόλαστος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ κόλος (=κολοβός) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς (ἐξ ἀναλογικοῦ θέματος κολαδ+j+ω=κολάζω. Συνώνυμα τῷ κολάζω εἶναι τὰ: τιμωροῦμαι, ζημιῶ, δίκας λαμβάνω, τῷ δὲ κολάζομαι τὰ: δίκην δίδωμι, δίκας δίδωμι, δίκην ὑπέχω, δίκην παρέχω, δίκην ἀποτίννυμι.

Κολακεύω (εἶμαι κόλαξ), παρτ. ἐκολάκευον, μέλλ. κολακεύσω, ἀόρ. ἐκολάκευσα, παρκ. κεκολάκευκα, ὑπερσ. ἐκεκολακεύκειν. Παθ.

κολακεύομαι (=δέχομαι κολακείας), παρτ. ἐκολακευόμην, παθ. ἄορ. ἐκολακευήην, παρκ. κεκολάκευμαι. Ρημ. κολακεία, κολάκευμα, κολακευτήσ, ἀκολάκευτος, κολακευτέος.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ κόλαξ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ἀντὶ τοῦ κολακεύω λέγεται καί: κολακειᾶν ποιῶμαι. Συνώνυμα τῷ κολακεύω εἶναι τὰ: θωπεύω, γοητεύω, ὑπέρχομαι, ὑποποιῶμαι, θεραπεύω. Τὸ κολακεύω ἀπινᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: προκολακεύω, ὑπερκολακεύω, διακολακεύομαι (=ἀμοιβαίως κολακεύω).

Κολούω (κολοβώνω, ἀποκόπτω, βραχύνω, κλαδεύω, καταρρίπτω, ταπεινώνω), παρτ. ἐκόλουον, μέλλ. κολούσω, ἄορ. ἐκόλουσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. κολούομαι, παθ. μέλλ. κολουθήτομαι, παθ. ἄορ. ἐκολούθην καὶ ἐκολούσθην, παρκ. κεκόλουμαι καὶ κεκόλουσμαι. Ρημ. κόλουσις, κόλουσμα, κολουστέος.

Σημ. Θέμα κολοF- ἐκ τοῦ κόλος=κολο+F+ω τὸ δὲ F ἐτράπη εἰς v =κολούω, ὁ παθ. ἄορ. καὶ παρακ. προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε σ εἰς τὸ θέμα ἀναλογικῶς πρὸς τὰ φωνηεντόληγτα γελάω καὶ κλάω. Συνώνυμα τῷ κολούω εἶναι τὰ: ἀκρωτηριάζω, κολοβῶ (-όω), περικόπτω, κλαδῶ (-όω), κλαδῶ (-άω), κλαδεύω, κωλύω, κλωνίζω.

Κοιμίζω (φέρω), παρτ. ἐκόμιζον, μέλλ. κοιμῶ, ἄορ. ἐκόμισα, παρκ. κεκοιμικα, ὑπερσ. ἐκεκομίκειν. Παθ. καὶ μέσ. κοιμίζομαι, παρτ. ἐκοιμίζομην, μέσ. μέλ. κοιμοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκομισάμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. κοιμισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐκομισθήην, παρκ. κεκόμισμαι, ὑπερσ. ἐκεκομίσμην. Ρημ. κοιμική, συγκοιμική, κόμισις, κοιμιστήρ, κοιμιστής, κόμιστρα, κοιμιστός, κοιμιστέος.

Σημ. Θέμα κοιμιδ- προσλήπει τοῦ προσφύματος j=κομιδ+j+ω=κοιμίζω. Τὸ μὲν μέσον κοιμίζομαι εἰς τι ἢ κοιμίζομαι ἐπί τινος (=κοιμίζω ἐμπατόν)=πορεύομαι, ἔρχομαι, τὸ δὲ κοιμίζομαι τι (=κοιμίζω τι δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω τι). Τὸ παθ. κοιμίζομαι (=φέρομαι). Συνώνυμα τῷ κοιμίζω εἶναι τὰ: ἄγω, φέρω. Τὸ κοιμίζω ἀπιντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποκοιμίζω, ἀνακοιμίζω, διακοιμίζω, εἰσκοιμίζω, ἐκκοιμίζω, κατακοιμίζω, μετακοιμίζω, παρακοιμίζω, περικοιμίζω, προσκοιμίζω, συγκοιμίζω, συμπαρακοιμίζω, ὑπεκκοιμίζω.

Κοιμπάζω (κανχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι), παρτ. ἐκόμπαζον, μέλλ. κοιμπάσω, ἄορ. ἐκόμπασα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ διὰ τῆς περιφράσεως κόμπω χρῶμαι. Ρημ. κόμπασμα, κοιμπασμός, κοιμπαστής.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ κόμπος (=κρότος, θόρυβος: μεταφορ. καύχησις, κομπωρημοσύνη) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς (θέμα ἀναλογικόν κομπαδ+j+ω=κοιμπάζω). Συνώνυμα τῷ κοιμπάζω εἶναι τὰ: κομπέω(-έω), ἀλαζονεύομαι, κόμπω χρῶμαι, μεγαλανῶ (-έω), ἐπαίρομαι, γανριῶ (-άω), νεανιεύομαι, ὑπερήφανός εἰμι, ὑπερηφάνως ἔχω μέγα φρονῶ.

Κοιμψεύομαι (πράττω ἢ ὀμιλῶ τι κοιμψῶς) ἀποθετ. μέσ. παρτ. ἐκοιμψεύομην, μέλλ. κοιμψεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοιμψεύσάμην, παρκ. κεκοιμψευμαι, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενεστέρως. Ρημ. κοιμψεία, κόμψευμα, κοιμψευτός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κομψὸς κατ' ἀναλογίαν* πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Τὸ δὲ ἔνεργ. *κομψεύω* εἶναι ποιητικόν.

Κονιάω-ῶ (ἀσβεστώνω), ἀόρ. ἐκονίασα καὶ παθ. παρκ. κεκονίαμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κονιάσις, κονίαμα, κονιατής, κονιατός (=ἀσβεστωμένος).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κονία* (=κόνις, σκόνη, ἄσβεστος). Συνώνυμα τῷ *κονιάω* εἶναι τὰ: *ἀλείφω, χρίω, ἐπιχρίω, τιτανῶ (-ῶ)*.

Κόπτω (κιτυῶ, τέμνω, κρούω), παρτ. ἔκοπτον, μέλλ. κόψω, ἀόρ. ἔκοψα. παρκ. κέκοφα καὶ β. ἔκεκοπα, καὶ ὑπερσ. α. ἔκεκόφειν, καὶ β. ἔκεκόπειν. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, παρτ. ἔκοπτόμην, μέσ. μέλλ. κόψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοψάμην, παθ. μέλλ. β. κολήσομαι, παθ. ἀόρ. β. ἐκόλην, παρκ. κέκομμαι, ὑπερ. ἔκεκόμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κέκοψομαι. Ρημ. κόμμα, κόπος, κοπή, κοπεύς, κοπετός, κόπανον, κοπίς, κομμός (=θροῖνος), κοπτός, κοπέον.

Σημ. Θέμα *κοπ-* προσλήγει τοῦ προσφύματος $\tau = κοπ + \tau + \omega = κόπτω$. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: *κόπτω ἑμᾶντόν* (=ἐνοχλῶ, καταπονῶ). Τὸ παθ. *κόπτομαι* (=φθείρομαι, κατατρώχομαι, ταλαιπωροῦμαι). Τὸ μέσον *κόπτομαι* (=στερονοκτιποῦμαι, κιτυῶ τὸ στήθος, θοιγῶ). Συνώνυμα τῷ *κόπτω* εἶναι τὰ: *κρούω, βάλλω, παίω, πατάσσω, πλήττω, τύπτω, τέμνω*. Τὸ *κόπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποκόπτω, ἀνακόπτω, ἀντικόπτω, διακόπτω, ἐκκόπτω, κατακόπτω, περικόπτω, προκόπτω, συνεκκόπτω συγκόπτω*.

Κορέννυμι (χορταίνω), μέλλ. κορέσω, ἀόρ. ἐκόρεσα, παθ. ἀόρ. ἐκορέσθη, παρκ. κέκορεσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: *πίμπλημι ἢ πληρῶ*. Ρημ. κόρος, ἀψίκορος, ἀκόρεστος, ἀκορεστιά.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κόρος* (καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ *κείρω*) ἐκ θέματος *κόρεσ-* ἀναλογικῶς πρὸς τὸ *σβέννυμι* προσλήγει τοῦ προσφύματος $\nuν = κορεσ + \nu + \mu = κορέννυμι$. Ἀντὶ τοῦ *κορέννυμι* λέγεται καί: *κόρον ἔχω*. Συνώνυμα τῷ *κορέννυμι* εἶναι τὰ: *πίμπλημι, πληρῶ*.

Κοσμέω-ῶ (βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, στολίζω), παρτ. ἐκόσμου, μέλλ. κοσμήσω, ἀόρ. ἐκόσμησα, παρκ. κέκοσμηκα, ὑπερσ. ἔκεκοσμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. κοσμοῦμαι, παρτ. ἐκοσμοῦμην, μέσ. μέλλ. κοσμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοσμησάμην, παθ. μέλλ. κοσμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκοσμήθην (καὶ ὡς μέσ. ἐνίοτε), παρκ. κέκοσμημαι, ὑπερσ. ἔκεκοσμήμην. Ρημ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμητήρ ἢ κοσμητής, κοσμητῶρ, κοσμητός, κοσμητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κόσμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἐκ τοῦ *κόσμος* ἐγένετο καὶ τὸ ῥῆμα *κομμάω-ῶ* (*κοσμάω = κομμάω-ῶ* τῇ ἀφομοίωσει τοῦ σ πρὸς τὸ μ). Ρηματικά δὲ τοῦ *κομμάω* εἶναι τὰ: *κόμμωσις, κόμμωμα, κομμωτής*, (θῆλ. κομμάτρια), *κομμωτήριον κομμωτικός, κομμωτικὴ* (τέχνη). Τὸ μέσον λέγεται καὶ ἀναλελυμένος: *κοσμῶ ἑμᾶντόν*. Ἀντὶ τοῦ *κοσμῶ* λέγεται καί: *κόσμος εἰμί τι, ἔστι μοί τι ἐν κόσμῳ, διατάττω, καλλωπίζω, καλλῶν, ὠραίζω, ἀγλαίζω* τοῦ δὲ μέσου *κοσμοῦμαι* τὸ: *κοσμῶ ἑμᾶντόν*. Τὸ *κοσμῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διακοσμῶ, ἐπικοσμῶ, κατακοσμῶ, συνεπικοσμῶ*.

Κοτταβίζω (παίζω τὸν κότταβον, ἤτο δὲ εἶδος παιδιᾶς), παρτ. ἐκοττάβιζον, μέλλ. κοτταβῶ, ἄορ. ἐκοττάβισα, παρκ. κοτταβίσας ἔχω, ὑπερσ. κοτταβίσας εἶχον. Ρημ. κοττάβισις, κοτταβισμός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κότταβος* (σικελική τις παιδιὰ), τὸ δὲ *κότταβος* ἐκ τοῦ *κόπτω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*. (Θέμα ἀναλογικὸν *κοτταβιδ*+*j*+*ω*=*κοτταβίζω*. Τὸ *κοτταβίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀποκοτταβίζω*.)

Κουφίζω (ἀμετβ. εἶμαι κοῦφος, ἐλαφρός, μετβ. ἐλαφρόνω, κáινω τι ἐλαφρόν), παρτ. ἐκούφιζον, μέλλ. κουφῶ, ἄορ. ἐκούφισα, παρκ. κουφίσας ἔχω, ὑπερσ. κουφίσας εἶχον. Παθ. κουφίζομαι, παθ. ἄορ. ἐκουφίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. κούφισις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστής ἢ κουφιστήρ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κοῦφος* ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ *κουφιδ*+*j*+*ω*=*κουφίζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*. Ἐντὶ τοῦ ἀμετβ. *κουφίζω* λέγεται καί: *κοῦφός εἰμι*, *κοῦφος γίγνομαι*, καὶ τοῦ μετβ. *κοῦφόν τι ποιῶ*, *ἐλαφρόν τι ποιῶ*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελειμμένος: *ἀνακουφίζω ἑμαυτόν*. Τὸ *κουφίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνακουφίζω*, *ἐπικουφίζω*.

Κραζώω (ἐπὶ κραζίων: ἐκβállω κραῖ, ἐκβállω κραυγὴν, κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ), παρτ. ἐκραζον, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀνὶ ἐνεργ. κερράζομαι, ἄορ. ἐκράξα καὶ παρὰ τοῖς ἐβδομηκοντα ἐκκράξα, ἄορ. β. ἔκραγον, παρκ. (μετὰ σημ. ἐνεστώτος) κέρραγα, ὑπερσ. ἐκεκράγειν. Ρημ. κέρραγμα, κερραγμός, κερράκτης, κρράκτης, κραυγή.

Σημ. Θέματα *κρα-* *κραγ-* *κραυγ-* *κραγ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j*=*κρα*+*j*+*ω*=*κράζω*. Τὸ θεματικὸν φωνήεν *a* εἶναι πανταχοῦ μακρόν. Συνώνυμα τῷ *κράζω* εἶναι τὰ: *κραυγὴν ποιῶ*, *κραυγῇ χρωῖμαι*, *βοῶ*, *κραυγάζω*, *κλάζω*, *κλαγγάνω*, *γεγωνῶ* (-έω), *γεγωνίσκω*, *ὀλολύζω*. Τὸ *κράζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνακράζω*, *ἐγκράζω*.

Κρατέω-ῶ (εἶμαι κρείττων τινός, ἔχω τὸ κράτος, ἐξουσιάζω, ἄρχω, φέρω), παρτ. ἐκράτουν, μέλλ. κρατήσω, ἄορ. ἐκράτησα, παρκ. κερράτηκα, ὑπερσ. ἐκεκρατήκειν. Παθ. κρατοῦμαι, παρτ. ἐκρατούμην, παθ. μέλλ. κρατηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκρατήθην, παρκ. κερράτημαι, ὑπερσ. ἐκεκρατήμην ἢ κερρατημένος ἦν. Ρημ. κρᾶτήσις, κρᾶτήμα, κρᾶτήτης, ἐπικρατητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κράτος*. Θέμα *κρατεσ-*=*κρατεσ-ω*=*κρατέ-ω*=*κρατῶ*. Συνώνυμα τῷ *κρατῶ* εἶναι τὰ: *ταγέω*, *ἄρχω*, *ἀνάσσω*, *βασιλεύω*, *δυναστεύω*, *δεσπόζω*, *ἡγεμονεύω*, *ἡγοῦμαι*, *τυραννέω*, *τυραννῶ*, *ταγός εἰμι*, *ὑπερέχω*, *περιγίγνομαι*, *ἔχω*, *φέρω*, *βαστάζω*. Τὸ *κρατῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐπικρατῶ*, *κατακρατῶ*.

Κρατιστεύω (εἶμαι κρᾶτιστος, ἰκανώτατος) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἐκραιστέυσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ διὰ τῆς περιφράσεως: κρᾶτιστός εἰμι.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κρᾶτιστος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Συνώνυμα τῷ *κρατιστεύω* εἶναι τὰ: *ἀριστεύω*, *ὑπέροχος εἰμι*, *κρᾶτιστός εἰμι*.

Κραυγάζω (ἐκβállω κραυγὴν, κραυγὴν ποιῶ, φωνάζω) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἐκραύγασα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν

περιφράσεων: *κραυγὴν ποιῶ* ἢ *κραυγῇ χρῶμαι*. Ρημ. κραυγασμός, κραυγαστής (ἠηλ. κραυγίστρια).

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *κραυγῆ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικόν *κραυγαδ*=*j*+*ω*=*κραυγάω*). Συνώνυμα τῷ *κραυγάω* εἶναι τὰ: *κράζω*, *κραυγὴν ποιῶ*, *κραυγῇ χρῶμαι*. *βοῶ*, *κλάζω*, *κλαγγάνω*, *γεγωνῶ*, *γεγωνίσκω*, *ὀλολύζω*.

Κρέμαμαι (εἶμαι κρεμασμένος) λαμβάνεται συνήθως ὡς παρακείμενος τοῦ κρεμάννυμαι ἔνεστ. κρεμάννυμαι, παρτ. ἐκρεμαννύμην, μέσ. μέλλ. κρεμάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην, παθ. μέλλ. κρεμασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκρεμάσθην, παρκ. κρέμαμαι (κλίνεται κατὰ τὸ *ἴσταμαι*), ὑπερσ. ἐκρεμάμην. Ρημ. κρημνός.

Σημ. Θέμα *κρεμα-* καὶ ἀναλογικόν *κρεμασ-* (πρὸς τὸ *ζῶσ-νυμι*=*ζών-νυμι*). Τὸ *κρέμαμαι* λαμβάνεται ὡς παρακ. τοῦ *κρεμάννυμαι* καὶ ἀπαντῆ μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ καὶ τῇ μετοχῇ: *κρεμάμενος*. Ἐν τῷ ὑπερσ. *ἐκρεμάμην*, *ἐκρέμω*, *ἐκρέματο* καὶ ἐν τῷ β' ἐν. πρ.σ. τῆς προστ. τοῦ *κρέμαμαι* τὸ σ τῆς καταλήξεως -σο ἀποβάλλεται. Παρὰ τοῖς ποιηταῖς τοῦ *κρέμαμαι* ἢ ὑποτακτ. *κρέμωμαι* ἢ εὐκτ. *κρεμαίμην*, *κρέμαιο* *κρέμαιο*. Τὸ *κρέμαμαι* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον: *ἐπικρέμαμαι* καὶ *κατακρέμαμαι*.

Κρεμάννυμι καὶ *κρεμαννύω* (κρεμῶ, ἀναριῶ), παρτ. ἐκρεμάννυμι καὶ ἐκρεμάννυον, μέλλ. κρεμάσο ἢ κρεμῶ, ἄορ. ἐκρέμασα, παρκ. κρεμάσας ἔχω, ὑπερσ. κρεμάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κρεμάννυμαι, παρτ. ἐκρεμαννύμην, παθ. μέλλ. κρεμασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκρεμάσθην, μέσ. μέλλ. κρεμάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην, παρκ. κρέμαμαι (καὶ μεταγ. κεκρέμασμαι), ὑπερσ. ἐκρεμάμην (καὶ μεταγ. ἐκεκρεμάσμην). Ρημ. κρέμασις, κρέμασμα, κρεμασμός, κρεμαστήρ.

Σημ. Θέμα *κρεμα-* καὶ *κρεμασ-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *νυ*=*κρεμασ-νυ-μι*=*κρεμάννυμι*. ἔνεργ. ἄορ. *ἐκρέμασα*=*ἐκρέμασα* δι' ἀπλοποιήσεως τῶν δύο σ. Συνώνυμα τῷ *κρεμάννυμι* εἶναι τὰ: *ἀρτῶ* (-άω), *αἰωρῶ* (-έω), *προσάπτω*, *περιάπτω*, *ἄγγω*, *ἀπάγγω*. Τὸ *κρεμάννυμι* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνακρεμάννυμι*, *ἀποκρεμάννυμι*, *ἐπικρεμάννυμι*.

Κρημνίζω μόνον ὁ ἔνεστὸς καὶ ὁ ἄορ. ἐκρήμισα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. κρημνίζομαι, παθ. ἄορ. ἐκρημνίσθην, παρκ. κερήμισμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ρημ. κρημνισίς, κρήμισμα, κρημνισμός, κρημνιστός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *κρημνός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίζ* (ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ: *κρημνιδ*+*j*+*ω*=*κρημνίζω*). Συνώνυμα τῷ *κρημνίζω* εἶναι τὰ: *καθαιρῶ*, *καταβάλλω*, *καταλύω*, *κατὰ κρημνῶν ῥίπτω τινὰ* (παθ. *κατὰ κρημνῶν ῥίπτομαι*) καὶ μέσον *κατὰ κρημνῶν ἄλλομαι*. Τὸ *κρημνίζω* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: *κατακρημνίζω*.

Κρίνω (διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω), παρτ. ἐκρίνον, μέλλ. κρινῶ, ἄορ. ἐκρίνα, παρκ. κέκρικα, ὑπερσ. ἐκεκρίκειν. Παθ. καὶ μέσ. κρῖνομαι, παρτ. ἐκρινόμην, παθ. μέλλ. κριθήσομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. κρῖνοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκρινάμην, παθ. ἄορ. ἐκρίθην, παρκ. κέκριμαι, ὑπερσ. ἐκεκρίμην. Ρημ. κρίσις, κριτής, κριτήριον, κριτικός, κριτός, ἄκριτος, κριτέον.

Σημ. Θέμα *κρί-* και προσλήψει τῶν προσφωμάτων *ν* και *j*=*κρί+ν+j* $\rightarrow$ *κρίν-νω=κρίνω*. Ἐκ τοῦ θέματος *κρί-* σχηματίζεται ὁ παθ. μέλλ. και ἄορ. και ὁ ενεργ. και παθ. παρκ. και ὑπερσ. Τὸ μέσ. αὐτοαθές ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: *ἀνακρίνω ἑμαυτόν*. Τὸ *κρίνω* λέγεται και: *κρίσιν ποιῶ τινι* (=δικάζω τινά), *κρίσιν ἐνίσταμαι* (=δίκην παρισκενάζω), *εἰς κρίσιν καθίστημι τινά* (=εἰσάγω τινά εἰς δίκην), *εἰς κρίσιν ἄγω τινά*, *προσκαλοῦμαι εἰς δίκην*, *εἰς κρίσιν καθίσταμαι*, *τὰς κρίσεις ποιούμαι περὶ τινος*, *κρίσιν ἔχω τοιαύτην* (=λαμβάνω ἔκβασιν) Ἐντὶ τοῦ παθ. *κρίνομαι* λέγεται και: *κρίσεως τυγχάνω*. Τὸ *κρίνω* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνακρίνω*, *ἀποκρίνω*, *διακρίνω*, *ἐκκρίνω*, *ἐπιδιακρίνω*, *ἐγκρίνω*, *κατακρίνω*, *προκρίνω*, *συγκρίνω*. Τὸ *ἀποκρίνω* (=ἀποχωρίζω) παθ. *ἀποκρίνομαι* (=ἀποχωρίζομαι). Τὸ δὲ μέσ. *ἀποκρίνομαι* (=ἀπαντῶ, δίδω ἀπάντησιν, ἀποκρίσιν).

Κρούω (κτυπῶ), παρτ. ἔκρουον, μέλλ. κρούσω, ἄορ. ἔκρουσα, παρκ. κέκρουκα, ὑπερσ. ἐκεκρούκειν. Παθ. και μέσ. κρούομαι, παρτ. ἐκρουόμην, μέσ. μέλλ. κρούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρουσάμην, παθ. μέλλ. κρουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκρούσθην, παρκ. κέκρουσμαι και κέκρουμαι, ὑπερσ. ἐκεκρούσμην. Ρημ. κρούσις, κρούμα ἢ κρούσμα, κρουσμός, κρουστός, κρουστέον.

Σημ. Θέμα *κρουσ-*=*κρουσ+ω* και ἀποβολῇ τοῦ *σ* μεταξὺ φωνηέντων =*κρούω*. Τὸ μέσ. αὐτοαθές λέγεται και ἀναλελυμένος: *ἐκκρούω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *κρούω* εἶναι τὰ: *κόπτω*, *βάλλω*, *παίω*, *πατάσσω*, *πλήττω*, *τύπτω*, *τέμνω*. Τὸ *κρούω* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνακρούω*, (*ἀνακρούομαι πρύμναν*=ὀπισθοδρομῶ διὰ τῆς πρύμνης), *ἀντικρούω*, *ἀποκρούω*, *διακρούω*, *ἐκκρούω*, *ἐπικρούω*, *κατακρούω*, *παρακρούω*, *προσκρούω*, *συγκρούω*, *ὑποκρούω*.

Κρύπτω (κρύφτω), παρτ. ἔκρυπτον, μέλλ. κρύψω, ἄορ. ἔκρυψα, παρκ. κρύψας ἔχω (και μεταγ. κέκρυφα), ὑπερσ. κρυψας εἶχον (και μεταγ. ἐκεκρύψαι). Παθ. και μέσ. κρύπτομαι, παρτ. ἐκρυπτόμην, μέσ. μέλλ. κρύψομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρυψάμην, παθ. μέλλ. α. κρυφθήσομαι, και β. κρυβήσομαι, παθ. ἄορ. α. ἐκρύφθην και β. ἐκρύβην, παρακ. κέκρυμμαι, ὑπερσ. ἐκεκρύμμην και κεκρυμμένος ἦν. Ρημ. κρύψις, κρυφός, κρύφα, κρύβδην, κρυπτός, κρυπτίδα, κρυπτέον.

Σημ. Θέμα *κρυφ-* ἢ *κρυβ-* προσλήψει τοῦ προσφωματος *τ*=*κρυφ+τ* $\rightarrow$ *κρυβ+τ+ω=κρύπτω*. Συνώνυμα τῷ *κρύπτω* εἶναι τὰ: *καλύπτω*, *σκεπάζω*, *σκέπην παρέχω*, *στεγάζω*, *στέγω*, *κατορύσσω*, *ἐγκατορύσσω*, *σιωπῶ*, *σιγῶ*. Τὸ *κρύπτω* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποκρύπτω*, *ἐγκρύπτω*, *ἐκκρύπτω*, *κατακρύπτω*, *συγκρύπτω*, *ὑποκρύπτω*. Τὸ *κρύπτω* ἔχει τὸ θεματικὸν φωνῆεν *υ* βραχύ.

Κτίζομαι-ὤμαι (ἀποιτῶ) ἀποθ. μέσ. παρτ. ἐκτόμην, μέσ. μέλλ. κτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην, παθ. μέλλ. κτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκτηθήην, παρκ. κέκτημαι και ἐκτημαι, ὑποτ. κεκτημένος και ἐκτημένος ὦ, ἦς, ἢ κλπ. και μονολεκ. μόνον κεκιῆτοι, κεκιῆθε. Εἰκτ. κεκτημένος εἶην, εἶης, εἶη κλπ. και μονολεκτ. μόνον κεκιῆμην, κεκιῆτο, κεκιῆμεθα. πρ. στ. κέκησο, ἀπορμφ. κεκιῆσθαι, ὑλις. ἐκεκίμην και κεκτημένος ἢ ἐκτημένος ἦν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κεκτήσομαι και ἐκτησομαι. Ρημ. κτήσις, κτήμα, κτήτωρ, κτητός κτητέος, κτητέον.

Σημ. Θέμα *κτα-* ὁ παρακείμενος ἀναδιπλασιάζεται ἀνωμόλως. Ἐντὶ τοῦ *κτώμαι* τι λέγεται και: *κτησίην τινος ποιούμαι* και ὡς παθ. *κτητός*

εἶμι καὶ ἔχω τὴν κτῆσιν. Τὸ κτῶμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνικτῶμαι, ἐπικτῶμαι, κατακτῶμαι, προσκτῶμαι, συγκτῶμαι, συγκατακτῶμαι.

Ἐτείνω καὶ **ἀποκτείνω** καὶ **ἀποκτίννυμι** (φονεύω), παρτ. ἔκτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτίννυον, μέλλ. κτενῶ καὶ ἀποκτενῶ, ἀόφ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, παρκ. ἀπέκτεινα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν καὶ ἀπεκτονῶς ἦν. Παθ. μόνον ὁ παρτ. ἔκτεινόμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπο τοῦ: **ἀποθνήσκω ὑπό τινος**. ὄφρ λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ **ἀποκτείνω**. Ρημ. κτόνος (καὶ σύνθετα: ἀνδροκτόνος, πατρόκτονος, παιροκτόνος, μηροκτόνος, μητροκτόνος).

Σημ. Θέμα κτεν- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = κτεν + j + ω = κτείνω$ καὶ θέμα κτιν- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $ny = κτίννυμι$. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: **κτείνω ἑμαυτὸν** καὶ **ἀποκτείνω ἑμαυτὸν**. Συνώνυμα τῷ κτείνω εἶναι τὰ: **θανατῶ, κατακαίνω, φονεύω, ἀναιρῶ, διαφθείρω, σφάττω**. Τὸ **ἀποκτείνω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθέσεων: **προσαποκτείνω, ἀνταποκτείνω**.

Ἐκτίζω (κτίζω), παρτ. ἔκκισον, μέλλ. κτίσω, ἀόφ. ἔκτισα, παρκακ. κτίσας ἔχω (καὶ ἔκτισα καὶ μεταγ. κέκτισα), ὑπερσ. κτίσας εἶχον. Παθ. κτίζομαι, παρτ. ἔκκισόμην, παθ. μέλλ. κτισθήσομαι, παθ. ἀόφ. ἔκτισθην, παρκ. ἔκτισμαι, ὑπερσ. ἐκτίσμην. Ρημ. κτίσις κτίσμα, κτίστης, κτίστωρ, κτιστός, κτιστέον, νεόκτιστος.

Σημ. Θέμα κτιδ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = κτιδ + j + ω = κτίζω$. Τὸ θέματιζὸν φωνῆεν i εἶναι βραχύ. Συνώνυμα τῷ κτίζω εἶναι τὰ: **ἰδρῶ, δέμω, οἰκοδομῶ**. Τὸ **κτίζω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **συγκτίζω**.

Ἐκυβερνῶ-ῶ (διευθύνω διὰ τοῦ οἰακος ναῦν, τιμονίζω, διοικῶ), παρτ. ἐκυβέρωνον, μέλλ. κυβερνήσω, ἀόφ. ἐκαβέρησα, παρκ. κυβερνήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβερνήσας εἶχον. Παθ. κυβερνώμαι, παρτ. ἐκυβερνώμην, τὰ δὲ ἄλλα μεταγ. Ρημ. κυβερνήσις, κυβερνήτης, κυβερνητήρ (θηλ. κυβερνήτειρα), κυβερνητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **κύμβη** (=λέμβος) κατ' ἀποβολὴν τοῦ $\mu = \text{θέμα κυβ- καὶ ῥιζης ερ- ἐκ τοῦ ἐρέσω} = \text{κυβ-ερ-νάω} = \text{κυβερνῶ}$. Συνώνυμα τῷ κυβερνῶ εἶναι τὰ: **οἰακίζω, οἰακοστροφῶ, πηδαλιουχῶ, διοικῶ**. Τὸ **κυβερνῶ** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **διακυβερνῶ, συνδιακυβερνῶ**.

Ἐκυβιστῶ-ῶ (κάμνω κυβιστήματα, κάμνω τοῦμπα, περιπατῶ μετὰ τὰς χεῖρας ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω), παρτ. ἐκυβίστων, μέλλ. κυβιστήσω, ἀόφ. ἐκυβίστησα, παρκ. κυβιστήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβιστήσας εἶχον. Ρημ. κυβιστήσις, κυβιστήμα, κυβιστήρ, κυβιστίνα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **κύβη** (=κεφαλή), τὸ δὲ **κύβη** γίνεται ἐκ τοῦ **κύπτω**.

Ἐκυκλώω-ῶ (περικυκλώνω) ποιητικὸν καὶ μεταγεν. Παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς πεζοῖ. ἀπαντᾷ τὸ μέσ. καὶ παθ. **κυκλοῦμαι**, παρτ. ἐκυκλούμην, μέσ. μέλλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἀόφ. ἐκυκλωσάμην, παθ. μέλλ. κυκλώθησομαι, παθ. ἀόφ. ἐκυκλώθην, παρκ. κεικλώμαι, ὑπερσ. ἐκεκυκλώμην. Ρημ. κύκλωσις, κύκλωσις, κυκλωτός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ κύκλος. Συνώνυμα τῷ κυκλῶ εἶναι τὰ : περιστοιχίζω, περικλείω, περιστρέφω, περιτειχίζω, γυρῶ (-όω).

Κυλίνδω καὶ **κυλινδέω-ῶ** (κυλίω, κινῶ, περιστρέφω), παρ. ἐκύλινδον καὶ ἐκυλίνδουν, μέλλ. κυλινδήσω, ἀόρ. ἐκυλίνδησα καὶ ἐκύλισα, παρ. κυλίσας ἔχω, ὑπερσ. κυλίσας εἶχον. Μέσ. κυλίνδομαι ἢ κυλινδοῦμαι ἢ καλινδοῦμαι, παρ. ἐκαλινδοῦμην, μέσ. μέλλ. κυλίσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκυλίσαιμην παθ. μέλλ. κυλισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκυλίσθην, (καὶ μεταγ. ἐκυλινδήθην), παρ. κεκύλισμαι, ὑπερσ. ἐκεκυλίσμην. Ρημ. κυλίνδησις, κυλίσαιρα, κολίνδησις, κύλινδρος, κύλισις, κύλισμα, κύλιστος.

Σημ. Θέματα *κυλινδ-* *κυλινδ-ε-* καὶ *καλινδ-ε-*. Συνώνυμα τῷ *κυλίνδω* εἶναι τὰ : *κυλίω*, *κινῶ*, *περιστρέφω*. Τὸ *κυλίνδω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἐπικυλίνδω*, *κατακυλίνδομαι*, *προκυλινδοῦμαι*, *ἐκκυλίνδομαι*.

Κυνηγέω-ῶ παρ. ἐκυνήγουν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. κυνηγέτης (θηλ. κυνηγέτις, γεν. -ιδος) κυνηγέσιον, κυνηγετικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κυνηγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *κυνηγός* ἐκ τοῦ *κύνων* καὶ *ἄγρω*. Συνώνυμα τῷ *κυνηγῶ* εἶναι τὰ : *κυνηγεῖν*, *θηρῶ*, *θηρρεύω*, *ἀγρεύω*, *σαρηνεύω*.

Κύπτω (σκήπτω), παρ. ἔκυπτον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. κύψομαι, (καὶ μεταγ. κύψω), ἀόρ. ἔκυψα, παρ. κέκυψα, ὑπερσ. ἐκεκύφειν. Ρημ. κύβη, κύφος (τὸ), κυφός, κύφωσις, κύφωμα, κυφὼν ἢ κύφων.

Σημ. Θέμα *κυβ-* προσλήψει τοῦ προσφύματος *τ=κυβ-τ-ω* καὶ τροπῇ τοῦ β ἰς π=*κύπτο*. Τὸ θεματικὸν φωνῆν *υ* εἶναι μοζοόν. Συνώνυμα τῷ *κύπτω* εἶναι τὰ : *νεύω*, *ἐπινεύω*, *κατανεύω*, *κάτω νεύω*, *κάμπτω*. Τὸ *κύπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνακύπτω*, *ἐπανακύπτω*, *ἐπικύπτω*, *ἐγκύπτω*, *παρακύπτω*, *προκύπτω*, *προσκύπτω*, *συγκύπτω*, *ὑπερκύπτω*, *ὑποκύπτω*.

Κυριεύω (εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν, καταλαμβάνω), παρ. ἐκυρίεον, μέλλ. κυριεύσω, ἀόρ. ἐκυρίευσα, παρ. κυριεύσας ἔχω (καὶ μεταγ. κεκυρίευκα), ὑπερσ. κυριεύσας εἶχον (καὶ μεταγ. ἐκεκυριεύκειν). Παθ. (κυριεύομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐκυριεύθην μεταγ.), παρὰ τοῖς ἀπαικτοῖς πεζολόγοις τὸ παθ. τοῦ *κυριεύω* ἀναπληροῦται διὰ τοῦ *ἀλίσκομαι*. Ρημ. κυριεύσις, κυριεύμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *κύριος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*, τὸ δὲ *κύριος* γίνεται ἐκ τοῦ *κῦρος*. Συνώνυμα τῷ *κυριεύω* εἶναι τὰ : *εἰμί κύριός τις*, *κύριος γίγνομαι τις*, *δεσποτῶ*, *δεσπόζω*, *ἄρχω*, *κρατῶ*, *αἰρῶ*, *χειροῦμαι*, *καταστρέφωμαι*, *ὑποχείριον ποιοῦμαι*.

Κωλύω (ἐμποδιζῶ), παρ. ἐκώλυον, μέλλ. κωλύσω, ἀόρ. ἐκώλυσα, παρ. κεκώλυκα, ὑπερσ. ἐκεκωλύκειν. Παθ. κωλύομαι, παρ. ἐκωλύμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. κωλύσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκωλύθην, παρ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκωλύμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κεκωλύσομαι. Ρημ. κώλυμα, κωλύμη, κώλυσις, κωλυτής, κωλυτήρ, κωλυτός, κωλυτέον.

Σημ. Θέμα *κωλυ-*. Τὸ *κωλύω* ἔχει πανταχοῦ τὸ θεματικὸν φωνῆν *υ* μακρόν. Συνώνυμα τῷ *κωλύω* εἶναι τὰ : *κωλυτής γίγνομαι τις*, *κώλυμά εἰμι*, *κώλυμα ἔχω*, *παρέχω τινά κωλυτήν τινι*, *ἐμποδοστανῶ*, *ἐμποδιζῶ*.

εἶργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω, κολούω. Τὸ κωλύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποκωλύω, διακωλύω, ἐπικωλύω, κατακωλύω.

Κωμάζω (περιέρχομαι ἐν εὐθυμίᾳ χορεύων καὶ ᾄδων, εὐθυμῶ, ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ) ἀμειβ. παρτ. ἐκώμαζον, μέλλ. κωμάσω καὶ κωμάσομαι, ἄορ. ἐκώμασα, παρκ. κεκώμακα, ὑπερσ. ἐκεκωμάκειν. Ρημ. κωμασία, κωμαστική.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ κῶμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθᾶς (θέμα ἀναλογικὸν κωμαδ+j+ω=κωμάζω). Τὸ θεματικὸν φωνήεν α τοῦ κωμάζω εἶναι βραχύ. Ἐντὶ τοῦ κωμάζω λέγεται καί: κῶμον ἄγω, κῶμον τελῶ. Τὸ κωμάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐπικωμάζω, ἐπεισοκωμάζω.

Δ

Λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω τινός, ἐνάγω εἰς δίκην), παρτ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. λήξομαι, ἄορ. β. ἔλαχον, παρκ. εἴλαχα, ὑπερσ. εἰλήχειν. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἄορ. ἐλήχθην, παρκ. εἰλήγημι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιοφράσεως *λήξις γίνονται*. Ρημ. λήξις, λάχος, λαχμός, (καὶ μετγ. λοχός), ληκίεος, ληκίεον.

Σημ. Θέμα ἰσχυρὸν ληχ- καὶ ἀσθενές λαχ- καὶ προσλήφει τῶν προσφωμάτων -αν καὶ -ν- πρὸ τοῦ χορακτιῆρος =λα-ν-χ-αν-ω, ὅπερ ν τρέπεται εἰς γ=λαγχάνω ὁ παρακ. τοῦ λαγχάνω ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει. Ἐπί δικαστικῆς ἐννοίας λέγεται καί: τὴν λῆξιν ποιοῦμαι, παθ. λῆξις γίνονται. Τὸ δέ: λαγχάνω δίκην τινί (=κατηγορῶ τινά εἰς τὸ δικαστήριον). Τὸ λαγχάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιλαγχάνω (=ἐγείρω δίκην ἐναντίον γενομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀντιλαλῶ), ἀπολαγχάνω (=ὀποτηγχανῶ τοῦ κλήρου), διαλαγχάνω (=διαμοιράζω τι διὰ κλήρου), ἐπιλαγχάνω (=κατόπιον ἄλλου λαγχάνω), μεταλαγχάνω (=μετέχω, λαμβάνω μέρος ἐκ τινός διὰ κλήρου), συλλαγχάνω, προσλαγχάνω.

Λακωνίζω (μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας κατὰ τὰ ἦθη), παρτ. ἐλακωνίζον, μέλλ. λακωνιῶ, ἄορ. ἐλακώνισα, παρκ. λακωνίσας ἔχω, ὑπερσ. λακωνίσας εἶχον. Ρημ. λακωνισμός, λακωνιστική.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ Λάκων κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐρίζω ἐκ τοῦ ἔρις (θέμα ἀναλογικόν=λακωνιδ+j+ω=λακωνίζω).

Λαλέω-ῶ (λέγω, ὀμιλῶ, φλυαρῶ), παρτ. ἐλάλουν, μέλλ. λαλήσω, ἄορ. ἐλάλησα, παρκ. λελάληκα, ὑπερσ. ἐλελαλήκειν. Ρημ. λάλησις, λάλημα, λαλητός, λαλητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λάλος (=πολυλόγος, φλύαρος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Συνώνυμα τῷ λαλῶ εἶναι τὰ: λέγω, φράζω, ἀγορεύω, φημί, ἤμι, δημηγορῶ, διηγοῦμαι, διαλέγομαι, φθέγγομαι, ἐκκλησιάζω, παροησιάζομαι, φωνῶ, ἀδολεσχῶ. Τὸ λαλεῖν διαφέρει τοῦ λέγειν τὸ μὲν λαλεῖν ἐπὶ τοῦ φλυαρεῖν, τὸ δὲ λέγειν ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν. Τὸ λαλῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαλαλῶ, ἐκλαλῶ.

Λαμβάνω (λαμβάνω), παρτ. ἐλάμβανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι, ἄορ. β. ἔλαβον. παρκ. εἴληφα, ὑπερσ. εἰλήφειν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. εἰληφώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. λαμβάνομαι, παρτ. ἐλαμβανόμεν, παθ. μέλλ. ληφθήσομαι, μέσ. ἄορ. β. ἔλβομην, παθ. ἄορ. ἐλήφθην, παρκ. εἴλημημι, ὑπερσ. εἰλήμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. εἰλημμένος

ἔσομαι. Ρημ. λσβή, ἀντιλαβή, λῆψις, ἀνάληψις, ἀπόληψις, ἀντίληψις, ἐπίληψις, κατίληψις, μετάληψις, πρόσληψις, σύλληψις, ὑπόληψις, λαβίς, λήπτῃς ἢ ληπτῆρ, ἀντιλήπτωρ, ληπιός, ληπτέος, ληπιέον.

Σημ. 1. Θέμα ἰσχυρόν ληβ- και ἀσθενές λαβ- προσλήψει τοῦ προσφύματος ν πρό τοῦ χαρακτήρος λα ν-β- και τροπή τοῦ ν εἰς μ=λαμβ- και προσλήψει τοῦ προσφύματος αν=λαμβ-άν-ω=λαμβάνω. Ὁ παρ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει. Ἐντὶ τοῦ λαμβάνω λέγεται και: λαβῆν παρέχω, λῆψίν τινος πράττω. Τὸ μέσον αὐτοπαθές ἐκφέρεται ἀναλελυμένο: ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν. Συνώνυμα τῷ λαμβάνω εἶναι τό: δέχομαι. Τὸ λαμβάνω τίθεται πολλάκις ἀντὶ τῶν: ὠνοῦμαι, δανείζομαι, μισθοῦμαι. Το λαμβάνω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προ-θέσεων: ἀναλαμβάνω ἀπολαμβάνω, ἀνταπολαμβάνω, ἀντιλαμβάνω (ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνω λέγεται και: ἀντιλαβῆν ἔχω), ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνομαι λέγεται και: (ἀντίληψίς τινος γίννεται) και ἀντὶ τοῦ λαμβάνομαι λέγεται και: (λήψις τινος γίννεται), διαλαμβάνω, ἐπιλαμβάνω (ἠντὶ τοῦ ἐπιλαμβάνομαι λέγεται και: ἐπίληψιν ποιοῦμαι), ἐκλαμβάνω, ἐγκαταλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω, ἐναπολαμβάνω, καταλαμβάνω, μεταλαμβάνω (ἀντὶ τοῦ μεταλαμβάνω λέγεται και: μεταλήψει χρωμαί), παραλαμβάνω περιλαμβάνω, προλαμβάνω, προκαταλαμβάνω, προσλαμβάνω, προσαπολαμβάνω, προσεπιλαμβάνω, συλλάμβάνω (ἀντὶ τοῦ συλλάμβάνω λέγεται και: σύλληψιν ποιοῦμαι, σύλληψιν κατασκευάζω), συγκαταλαμβάνω, συνεπιλαμβάνω, ὑπολαμβάνω.

Σημ. 2. Τὸ δίκην λαμβάνω παρά τινος (=κολάζω τινά) ἰσοδυναμεῖ τῷ: δίκην ἐπιτίθημί τινι. Καὶ ὡ; παθ. τούτων εἶναι τά: δίκην δίδωμί τινι και: δίκης τυγχάνω ὑπό τινος (=κολάζομαι ὑπό τινος).

Λαμπρύνω (κίμνω τι λαμπρόν), παρτ. ἐλάμπρυνον, μέλλ. λαμπρυνῶ ἢ λαμπρόν τι ποιήσω, ἀόρ. ἐλάμπρυνα ἢ λαμπρόν τι ἐποίησα, παρ. λαμπρόν τι πεποίηκα, ὑπερσ. λαμπρόν τι ἐπεποιήκειν. Μέσ. και παθ. λαμπρύνομαι, παρτ. ἐλαμπρυνόμην, μέσ. μέλλ. λαμπρὸς γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. λαμπρὸς ἐγενόμην, παθ. μέλλ. κοσμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκοσμήθην, παρ. λαμπρὸς γεγένημαι ἢ ἐλελίμπρυσμαι, ὑπερσ. λαμπρὸς ἐγεγενήμην ἢ ἐλελαμπρύομην. Ρημ. λάμπρυσμα, λαμπρυντήρ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λαμπρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμύνω ἐκ τοῦ ἀμύνη. (Θέμα ἀναλογικὸν λαμπρυν-). Ἐντὶ τοῦ λαμπρύνω λέγεται και: λαμπρόν τι ποιῶ και παθ. λαμπρὸς γίννομαι. Συνώνυμα τῷ λαμπρύνω εἶναι τά: κοσμῶ, ἀγάλλω, καλλύνω, καλλωπίζω, σεμνύνω, τιμῶ, παιδρύνω, ὠραίζω.

Λάμπω (ἐκβάλλω λάμπην, ἀκτινοβολῶ, διαπρέπω), παρτ. ἔλαμπον, μέλλ. λάμψω, ἀόρ. ἔλαμψα, παρ. λάμψας ἔχω (και β. ἔλεμψα), ὑπερσ. λάμψις εἶχον. Παθ. λάμπομαι, μέσ. μέλλ. λάμψομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνονύμων. Ρημ. λάμψις, λαμπάς, λαμπτήρ, λαμπρός, Λάμπρος.

Σημ. Θέμα λαμπ-. Συνώνυμα τῷ λάμπω εἶναι τά: σελαγίζω, φωτίζω, φέγγω, φαίνω, ἀκτινοβολῶ, σελαγῶ, μαρμαίρω. Τὸ λάμπω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προ-θέσεων: ἀναλάμπω, ἀντιλάμπω, διαλάμπω, ἐκλάμπω, ἐπιλάμπω, καταλάμπω, προσλάμπω, ὑπολάμπω.

Λανθίνω (μένω ἄγνωστος, διαφεύγω τὴν προσοχήν), παρτ. ἐλάνθιανον, μέλλ. λήσω, ἀόρ. ἔλθιθον, παρ. ἐλέθισα, ὑπερσ. ἐελέθισθην. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (λησιμονῶ), παρτ. ἐπελανθανόμην, μέσ. μέλλ. ἐπιλήσομαι, ἀόρ. β. ἐπελαθόμην, παρ. ἐπιλήσομαι, ὑπερσ. ἐπελελήθην.

Ρημ. λήθη. επιλήσιμων, ἐπιλησιμοσύνη, λάθρα, λάθος, ἄληστος, ἀλάθης, ἀνεπίληστος, εὐεπίληστος, βιβλιολάθας.

Σημ. Θέμα ἰσχυρὸν ληθ- καὶ ἀσθενὲς λαθ- προσλήψει τοῦ προσφύματος ν πρὸ τοῦ χαρακτηῆρος =λα-ν-θ- καὶ τοῦ προσφύματος αν- =λαν-θ- αν- =λανθάνω. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: λανθάνω ἔμμαντόν. Ἐνὰ τοῦ μέσου ἐπιλανθάνομαι τινος λέγεται καὶ κατὰ περιφρασιν: λήθην ἔχω τινός, λήθη λαμβάνει μέ τινος, λήθη ἐγγίγνεται μοί τινος. Τὰ δὲ πρῶτον τινα, ἐπιλανθάνεσθαι τινος, λήθην ἐμποιῶ τινί τινος, καὶ εἰς λήθην τινός ἐμβάλλω τινὰ εἶναι ἰσοδύναμα. Ὁ ἔνεργ. ἔνεστώς λέγεται σταν ω; καὶ λήθω. Τὸ λανθάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: διαλανθάνω, παραλανθάνω, τὸ δὲ μέσ. αἰεί ποτε: ἐπιλανθάνομαι καὶ ἐκλανθάνομαι.

1) Λέγω (συλλέγω, συνάγω, ἐκλέγω, λογαριάζω, μετροῶ) πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων (σύν-, ἐκ-, διά-, κατά-, ἐπί-, ἀπό-, πρό-, παρεκ-, ἐγκατα-, προεκ-, παρασυν-). Συλλέγω, παρτ. συνέλεγον, μέλλ. συλλέξω, ἀόρ. συνέλεξα, παρκ. συνείλοχα, ὑπερσ. συνειλόχην. Μέσ. καὶ Παθ. συλλέγομαι, παρτ. συνελεγόμην, μέσ. μέλλ. συλλέξομαι, μέσ. ἀόρ. συνελεξιμίην, παθ. μέλλ. α'. συλλεχθήσομαι καὶ β'. συλλεγήσομαι, παθ. ἀόρ. α' (καὶ ὡς μέσ.) συνελέχθην, παθ. ἀόρ. β'. συνελέγην, παρκ. συνείλεγμα, ὑπερσ. συνειλέγμην ἢ συνειληγμένος ἦν. Ρημ. συλλογή, ἐκλογή, σύλλογος, κατάλογος, λέχος, λεχώ, λόχος, λογάς γεν. -άδος, ἐκλογεύς, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, ἐκλεκτός, ἐκλεκτέον.

Σημ. Θέμα λεγ- τὸ ε ἐν τῷ ἔνεργ. παρακ. τρέπεται εἰς ο, ὁ δὲ χαρακτηρ γ τρέπεται εἰς χ. Οἱ παρκακίμ. ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ ει-. Ἐντὶ τοῦ συλλέγω λέγεται καί: συλλογὴν ποιοῦμαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκλέγω: ἐκλογὴν ποιοῦμαι.

2) Λέγω (ὀμιλῶ, λέγω), παρτ. ἔλεγον, μέλλ. λέξω καὶ ἐρῶ, εὐκτ. ἐροῖην, ἀόρ. α'. ἔλεξα, ἀόρ. β'. εἶπον, ἀόρ. α'. εἶπα, εἶπας κλπ. παρκ. εἶρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν. Παθ. λέγομαι, παρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλλ. ρηθήσομαι, καὶ σπανίως λεχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐροθήην καὶ σπανίως ἐλέχθην, παρκ. εἶρημαι καὶ σπανίως λέεγμαι, ὑπερσ. εἰρήμην καὶ εἰρημένος ἦν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. εἰρήσομαι καὶ σπανίως λελέξομαι. Ρημ. λόγος, λέξις, ρῆσις, ρῆμα, ρήτωρ, ρητός, ρητέος, λεκτός, λεκτέος, λεκτέον.

Σημ. 1. Θέματα 1) λεγ- 2) ερ- (τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε-ερ- ε- ἐκ τοῦ ὁποίου σχηματίζεται ὁ μέλλ. ερ-ε-σω=ἔρω-ἔρῶ), 3) ερ- ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ παρκ. εἶρηκα ἔρηκα=εἶρηκα), 4) ερ- (ρηθήσομαι, ἐροθήην) καὶ 5) ερ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ερ- ἐκ τοῦ ὁποίου μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ ἀνέξεως ὁ ἀόρ. β' ε+ερ+ερ-ον (=εερον=εἶπον). Ὁ παρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει ἐκ δὲ τοῦ ἀόρ. ερ- προσήλθεν ὁ ἀόρ. α' εἶπα. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς λέγεται καὶ ἀναλελυμένος: λέγω ἔμμαντόν. Ἐντὶ τοῦ λέγω λέγεται καί: λόγον ποιοῦμαι, λόγον προσφέρω τινί καὶ παθ. λόγος γίγνεται ὑπὸ τινος. Τὸ δὲ λόγον ποιῶ τινι (=ἐπιτρέπω τινὶ λέγειν). Συνώνυμα τῷ λέγω εἶνα τὰ: φημί, ἡμί, φράζω, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διηγόμαι, διαλέγομαι, φθέγγομαι, ἐκκλησιάζω, παρρησιάζομαι, φωνῶ, ἀδολεσχῶ, λαλῶ. Τὸ λέγω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιλέγω, ἀμφιλέγω, ἐπιλέγω, καταλέγω, προλέγω.

Σημ. 2. Ὡς Παθ. τοῦ εὖ λέγω (=εὐλογῶ, ἐπαινῶ) καὶ τοῦ κακῶς λέγω (=κακολογῶ εἶναι τό: εὖ ἀκούω ὑπὸ τινος=ἐπαινοῦμαι ὑπὸ τινος), καὶ κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος (=κακολογοῦμαι ὑπὸ τινος).

Σημ. 3. Κλίσις τοῦ ἄορ. β' εἶπον, εἶπες, εἶπε κλπ. ἕπον, εἶπες, εἶπε κλπ. ἕπη κλπ. Εὔκτ. εἵπομι, εἵποις, εἵποι κλπ. Προστ. εἶπε, εἶπίτω κλπ. (σύνθετον *κάτεπε*), ἀπαρεμφ. εἵπειν, μετοχ. εἵπόν, εἵπουσα, εἵπον.

Λεηλατέω-ῶ (λαφυραγωγῶ, διαρπαζῶ, ληστεύω, ἐρημόνω), παρτ. ἐλεηλάτουν, μέλλ. ληλατήσω, ἄορ. ἐλεηλάτησα, παροκ. ιεηλατήσας ἔχω ἢ λείαν πελοίημαι, ὑπερσ. ληλατήσας εἶχον ἢ λείαν επεποίημην. Παθ. ληλατοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐλεηλατήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρήστου *ληλάτης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *ληλάτης* ἐκ τοῦ *λείαν-ελαύνω* καὶ ἐκ τοῦ *ληλάτης* γίνεται τὸ *ληλασία*. Ἀντὶ τοῦ *ληλατῶ* λέγεται καί: *λείαν ποιοῦμαι* καὶ *λείαν ἄγω*. Συνώνυμα τῷ *ληλατῶ* εἶναι τὰ: *λῆξομαι*, *ληστεύω*, *ἐρημῶ*, *βλάπτω*, *δενδροκοπῶ*, *δενδροτομῶ*, *δηῶ*, *κακῶ(-ῶω)*, *κακορυγῶ*, *λυμαινομαι*, *λωβῶμαι*, *φθειρῶ*, *σίνομαι*.

Λείπω (ἀρήνω), παρτ. ἔλειπον, μέλλ. λείψω, ἄορ. β' ἔλιπον, παροκ. β' ἔλειπα, ὑπερσ. β' ἐλελοίπειν καὶ λειλοιπῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. λείπομαι, παρτ. ἐλειπόμην, μέσ. μέλλ. λειψομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. λειψήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐλιπόμην, παθ. ἄορ. α' ἐλεψθην, παροκ. ἐλειμμαι, ὑπερσ. ἐλελείμμην, μετ' ὄλιγ. μέλλ. λειλίψομι. Ρῆμ. ἔλλειψι, ἀπόλειψι, ἔκλειψι, ἐπιλειψι, λείμμα, ἔλλειμμα, διάλειμμα, λείψανον, λοιπός, ὑλόλοιπος, ἀδιάλειπτος, ἐνέκλειπτος, ἀνεξάλειπτος, λειπτέον.

Σημ. 1. Θέμα ἰσχυρὸν *λειπ-* καὶ ἀσθενὲς *λιπ-*. Ὁ παροκ. *ἔλειπα* τρέπει τὸ *ει* εἰς *οι* καὶ δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα. Συνώνυμα τῷ *λείπω* εἶναι τὸ: *λιμπάνω*. Τὸ *λείπω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπολείπω*, *διαλείπω*, *ἐλλείπω*, *ἐκλείπω*, *ἐγκαταλείπω*, *ἐπιλείπω*, *καταλείπω*, *παραλείπω*, *παρακαταλείπω*, *περιλείπω*, *προλείπω*, *συγκαταλείπω*, *ὑπολείπω*.

Σημ. 2. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ *λείπω* σχηματίζονται συνήθως ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θεματος *λιπ*—*ἐλλιπής* *λιπόθυμος*, *λιπόνεος*, *λιποτάκτης*, *λιπόσαρκος*, *λιποτάξιον*, *λιπόψυχος*, *λιπομάρτυς*, *λιπόθριξ*, *σπανίως* δὲ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ: *λειψόθριξ*, *λειψυδρία*, *λειψυδρέω-ῶ*, *λειψανδρία*, *λειψιφαγής*, *λειψοέλινον*, *λειψίφωσ*.

Λειτουργέω-ῶ καὶ Ἀιτικῶς **λητουργέω-ῶ**, 1) ἐκτελῶ δημόσια καθήκοντα, εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος, ὑπηρετῶ τὸν λαὸν ἢ τὴν πολιτείαν, 2) ἐν Ἀθήναις ἐκτελῶ δαπανηρὰς δημοσίας ὑπηρεσίας δι' ἰδίων μου χρημάτων, 3) (ἐκκλησιαστικῶς) ἐπιτελῶ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, ἰερουργῶ, παρτ. ἐλει(η)τούργουν, μέλλ. λει(η)τούργησω, ἄορ. ἐλει(η)τούργησα, παροκ. λει(η)τούργησα, ὑπερσ. ἐλελει(η)τούργηκειν. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἢ μετοχὴ τοῦ παροκ. τὰ λει(η)τούργημένα (=αἱ τελεσθεῖσαι δημόσιαι ὑπηρεσίαι). Ρῆμ. λειτούργημα, λειτούργητέον, ἀλειτούργητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λει(η)ουργός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *λειτουργός* ἐκ τοῦ *λητοεργός* (=δημιουργός) καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ *λαός*=*λαῖτος*=*λήμιτος* (=δημόσιος) καὶ *ἐργῶ*, *ἐργάζομαι*.

Λευκώω-ῶ (κρίνω τι λευκόν, ἀσπριζῶ), ἄορ. ἐλευκῶσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ τῶν περιφράσεων. Μέ-

σον λευκοῦμαι, παρτ. ἐλευκούμην, παρκ. λελεύκωμα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. λεύκωσις, λεύκωμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λευκός. Ἀντὶ τοῦ λευκῶ λέγεται καί: ποιῶ τι λευκὸν καὶ παθ. λευκός εἰμι, λευκός γίγνομαι καὶ μέσ. ποιῶ ἔμαυτὸν λευκόν. Συνώνυμα τῷ λευκῶ εἶναι τὰ: λαμπρύνω, λευκαίνω, καλύνω, ἀγάλλω.

Λεύω (λιθοβολῶ), παρτ. κατέλευον καὶ ἄορ. κατέλευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ ἐκ τῶν περιφράσεων. Παθ. μέλλ. καταλευθήσομαι, παθ. ἄορ. κατελεύσθην. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. κατάλευσις, λευσμός, λευστήρ, λευστός, λιθό-λευστος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λεύς (=λίθος) Ἀττ. *lāas* = *lās* (=λίθος). θέμα *λεF* = *λεF-ῶ* = *λεύω*. Τὸ *λεύω* ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως *κατά*. Τὸ *λεύω* πρὸ τῶν ἀπὸ μ. τ. θ. ἀρχομένων καταλήξεων προσλαμβάνει ἐν τῷ θέματι σ. Συνώνυμα τῷ *λεύω* εἶναι τὰ: βάλλω τινα *λίθοις*, καταπειρῶ (-όω), λιθάζω, λιθοβολῶ.

Λήγω (τελειώνω), παρτ. ἔληγον, μέλλ. λήξω, ἄορ. ἔληξα, παρσ. λήξας ἔχω, ὑπερσ. λήξας εἶχον. Ρημ. λῆξις, κατάληξις, ἀληκτος, ἀκατάληκτος.

Σημ. Θέμα *ληγ-*. Συνώνυμα τῷ *λήγω* εἶναι τὰ: παύομαι, τέλος ἔχω.

Λήζομαι (ληστεύω, λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ) ἀποθ. μέσον. παρτ. ἐλήζομην, μέσ. μέλλ. λήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐληζάμην, παθ. ἄορ. ἐλήσθην, παρσ. λέλησμαι, ὑπερσ. ἐλελήσμην. Ρημ. ληστής (θηλ. λιγστρίς-ίδος), ληστήρ (θηλ. λήστειρα), ληστήριον (=συμμορία ληστῶν).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ὀνόμ. *ληίς-ίδος* (=λεία, λάφυρον), θέμα *ληιδ* καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος *j* = *ληιδ* + *j* + *ομαι* = *ληίζομαι* = *λήζομαι*. Ἀντὶ τοῦ *λήζομαι* λέγεται καί: ληστείας ποιοῦμαι, ληστής εἰμι. Συνώνυμα τῷ *λήζομαι* εἶναι τὰ: λείαν ποιοῦμαι, λείαν ἄγω, ληστεύω, λεηλατῶ, ἐρημῶ, βλάπτω, δηῶ, λυμαίνομαι φθείρω.

Ληρέω-ῶ (=φλυαρῶ), παρτ. ἐλήρουν, ἄορ. ἐλήρησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. λήρημα, λήρησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λήρος* (=φλυαρία) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ *ληρῶ* λέγεται καί: ληρός εἰμι, ληρώδης εἰμι, λήρους λέγω. Τὸ δὲ *λήρος* πάντα δοκεῖ εἶναι καὶ ληρήματά ἐστι (= ἄδενδός εἶναι ἄξια). Συνώνυμα τῷ *ληρῶ* εἶναι τὰ: ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, λαλῶ, φληναφῶ (-άω καὶ -έω). Τὸ *ληρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποληρῶ, παραληρῶ.

Ληστεύω (ληστεύω), παρτ. ἐλήστευον. Παθ. ληστεύομαι, παρσ. ἐληστεύομην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. λησιεία.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ληστής* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ἀντὶ τοῦ *ληστεύω* λέγεται καί: ληστείας ποιοῦμαι, ληστής εἰμι. Συνώνυμα τῷ *ληστεύω* εἶναι τὰ: λήζομαι, κλέπτω, κλωπεύω, σὺλῶ, λωποδυνῶ.

Λιμοκτονέω-ῶ (ἀποκτείνω, φρονεύω τινά διὰ λιμοῦ) μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεστ. καὶ ὁ παθ. ἔνεστ. **λιμοκτονοῦμαι** ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἀπτικοῖς πεζολόγοις, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. λιμοκτόνησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μεταγ. λιμοκτόνος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ: λιμός καὶ κτείνω, ἐκ δὲ τοῦ: λιμοκτόνος γίνεται καὶ τὸ λιμοκτονία. Ἀντὶ τοῦ λιμοκτονῶ λέγεται καὶ: λιμῶ ἀποκτείνω τινά, λιμῶ, ἐκπολιορκῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. λιμοκτονοῦμαι λέγεται καὶ: λιμῶ ἀποθνήσκω, λιμῶ τελευτῶ, λιμῶ ἀπόλλυμαι, λιμῶ παρατείνομαι.

Λιμώττω (ἔχω λιμόν, πείναν), παρτ. ἐλίμωτιον, μέλλ. λιμῶξω, ἄορ. ἐλίμωξα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λιμός (=πιῖνα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὑπνώττω ἐκ τοῦ ὑπνος (ἐκ θέματος λιμῶξ- τῆ προσλήψεϊ τοῦ προσφύματος j=λιμῶξ+j+ω=λιμῶττω ἢ λιμῶσσω). Ἀντὶ τοῦ λιμώττω λέγεται καὶ: λιμῶ παρατείνομαι, λιμῶ πιέζομαι, λιμός πιέζει με, λιμός ἔχει με (ὡς μεταβ. δέ: λιμόν ἐμποιοῦ τινε), καὶ ὡς παθ. λιμός ἐστι. λιμός γίνεται.

Λιπαρέω-ῶ (παρακαλῶ ἐπιμόνως, καθικετεύω), παρτ. ἐλιπάροον, μέλλ. λιπαρήσω καὶ Παθ. λιπαροῦμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. λιπάρησις, λιπαρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λιπαρὸς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ λιπαρὸς γίνεται ἐκ τοῦ λίπος. Συνώνημα τῷ λιπαρῶ εἶναι τὰ: ἱκετεύω, προσπίπτω, ἀντιβολῶ ἀντιάζω, δέομαι, κελεύω, λιταρεύω. Τὸ λιπαρῶ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐκλιπαρῶ, προσλιπαρῶ.

Λογιζομαι (λογαριάζω, μετρῶ, συλλογίζομαι, σκέπτομαι) ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., παρτ. ἐλογιζόμεν, μέλλ. λογιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐλογισάμην, παθ. μέλλ. λογισθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλογίσθην, παθ. παρακ. λελόγισμαι, ὑπερσ. ἐλελογισμην. Ρημ. λογισμός, συλλογισμός, ἀλόγιστος, λογιστής, λογιστήριον, λογιστικός, λογιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ λόγος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐκ θέμ. ἀναλογικοῦ λογιδ+j+ομαι=λογίζομαι). Ἀντὶ τοῦ λογίζομαι λέγεται καὶ: λογισμόν ἔχω λογισμῶ χρωῶμαι, οἰσμός ἐμπίπτει μοι ὡς παθ. διαλογισμός γίνεται. Συνώνημα τῷ λογίζομαι εἶναι τὰ: ἐπιμὲν τῆς σημ. τοῦ μετρῶ τὰ: ἀριθμῶ, καταριθμῶ, ἀπαριθμῶ, μετρῶ, ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ σκέπτομαι τὰ: σκοποῦμαι, βουλευόμεμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐννοῶ. Τὸ λογίζομαι ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναλογίζομαι, ἀντιλογίζομαι, ἀπολογίζομαι, διαλογίζομαι, ἐγκαταλογίζομαι, ἐκλογίζομαι, ἐπιλογίζομαι καταλογίζομαι, παραλογίζομαι, προσλογίζομαι, ὑπολογίζομαι, συλλογίζομαι.

Λοιδορέω-ῶ (κακολογῶ, ὑβρίζω), παρτ. ἐλοιδόροον, μέλλ. λοιδορήσω, ἄορ. ἐλοιδόρησα, παρτ. λελοιδόρηκα, ὑπερσ. ἐλελοιδορήκειν. Παθ. καὶ μέσ. λοιδοροῦμαι, παρτ. ἐλοιδοροῦμην, μέσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλοιδορησάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐλοιδορήθην, παρτ. λελοιδόρημαι, ὑπερσ. ἐλελοιδορήμην. Ρημ. λοιδόρησις, λοιδόρημα, λοιδορησμός, λοιδορητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λοιδορος* (=κακολόγος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἐκ τοῦ *λοιδορος* γίνεται καὶ τὸ: *λοιδορία*. Το μέσ. ἀλληλοταθῆ: ἐκφέρεται περιφραστικῶς: *λοιδοροῦσιν ἀλλήλους*. Ἐντὶ τοῦ *λοιδορῶ* ἢ τοῦ μέσου *λοιδοροῦμαι* λέγεται καί: *λοιδορίαν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *λοιδορῶ* εἶναι τὰ: *βλασφημῶ, κατηγορῶ, κακολογῶ, κακίζω, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, ὑβρίζω, μέμφομαι, ψέγω, προσηλακίζω*. Τὸ *λοιδοροῦμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *διαλοιδοροῦμαι*.

Λούω (λούζω), παρτ. ἔλουον, μέλλ. λούσω, ἄορ. ἔλουσα, παρκ. λούσας ἔχω, ὑπερσ. λούσας εἶχον. Μέσ. λούομαι, παρτ. ἐλουόμην, μέσ. μέλλ. λούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλουσάμην, παθ. μέλλ. λουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλούσθην, παρκ. ἐλούομαι (καὶ μεταγ. λελουομαι), ὑπερσ. ἐλελούμην, (καὶ μεταγ. ἐλελούσμην). Ρημ. λούσις, λουτρόν, λουτήρ, λουτρῶν, λούσις.

Σημ. Θέμα *λοF-* (*λοF+*ω τροπή τοῦ *F* εἰς *v=λούω*). Οἱ τύποι τοῦ ενεργ. ἐνεστ. ὄριστ. *λοῦμεν, λοῦτε, λοῦσι*, προστ. *λοῦ*, καὶ παρτ. *ἐλοῦμεν*, καὶ οἱ τύποι τοῦ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρ. ὄριστ. *λοῦμαι, λοῦται, λοῦνται*, προστ. *λούσθω, ἀπαρσφ. λοῦσθαι*, μετοχ. *λούμενος*, παρτ. *ἐλούμην, ἐλοῦντο*, προήλθον ἐκ τῆς συναίρεσεως τοῦ ριζικοῦ *ο* (τοῦ θέματος *λοF-λου*) μετὰ τῶν ἐπομένων θεματικῶν φωνηέντων *ε* ἢ *ο* μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *v* πρὸ φωνηέντος (*λόFομεν=λό-ομεν=λοῦμεν* *λόFετε=λό-ετε=λοῦτε*).

Λυμαίνομαι (βλάπτω, καταστρέφω) ἀποθ. μετὰ ενεργ. δια-θέσ., παρτ. ἐλυμαινόμην, μέσ. μέλλ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐλυμνήμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλυμανθήην, παρκ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. λελύμασμαι, ὑπερσ. ἐλελυμάσμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. λελυμασμένως ἔσομαι. Ρημ. λύμανσις, λυμαντήρ, λυμάντωρ, λυμαντής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λύμη* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνω* ἐκ τοῦ *μέλας* (ἐκ τοῦ θέματος ἀναλογ. *λυμαν-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j=λυμαν+j+ομαι=λυμαίνομαι*. Ὡ: παθ. εἶναι τὸ: *λύμη γίνεται*. Συνώνυμα τῷ *λυμαίνομαι* εἶναι τὰ: *βλάπτω, φθείρω, λωβῶμαι, λεηλατῶ, δηῶ, κακῶ (-ῶ), κακουργῶ, ἐπηρεάζω*. Τὸ *λυμαίνομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαλυμαίνομαι, καταλυμαίνομαι*. Παρὰ τοῖς μεταγενετέροις εὑρεται καὶ τὸ ενεργ. *λυμαίνω*.

Λυπέω-ω (προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, πειράζω), παρτ. ἐλύπουν, μέλλ. λυπήσω, ἄορ. ἐλύπησα, παρκ. λελύπηκα, ὑπερσ. ἐλελυτήκειν. Μέσ. λυποῦμαι, παρτ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλλ. λυπήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐλυπήθην, παρκ. λελύπημαι, ὑπερσ. ἐλελυπήμην. Ρημ. λυπήρος, λυπητέος, λύπημα, ἀλυπήτως.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λύπη* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἐντὶ τοῦ *λυπῶ* λέγεται καί: *λύπην παρέχω τινί, λύπην ἐμποιοῦ τινί*, καὶ ἐντὶ τοῦ μέσου *λυποῦμαι* λέγεται καί: *λυπηρῶς φέρω* καὶ ἀναλελ-μένως: *λυπῶ ἐμαντόν*. Συνώνυμα τῷ *λυπῶ* εἶναι τὰ: *ἀνιῶ, ἐνοχλῶ, θλίβω, βλάπτω, πιέζω*, τῷ δὲ *λυποῦμαι* εἶναι τὰ: *ἀνιῶμαι, ἄχθομαι, ἀθνυῶ, θλίβομαι, ἀσχάλλω, ἀλγῶ*. Τὸ *λυπῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιπαρλυπῶ, παραλυπῶ, προλυποῦμαι, συλλυποῦμαι*.

Λυσιτελέω-ω (εἶμαι ὠφέλιμος, ὠφελῶ), παρτ. ἐλυσιτέλουμι, μέλλ. λυσιτελήσω, ἄορ. ἐλυσιτέλησα, παρκ. ὠφέληκα ἢ λυσιτελήσας ἔχω, ὑπερσ. ὠφελήκειν ἢ λυσιτελήσας εἶχον. Ρημ. λυσιτελούντως (ἐκ τῆς μετοχῆς (=ὠφελίμως, ζηρησίμως).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λυσιτελής*, ἐξ οὗ καὶ *λυσιτέλεια*. Τὸ δὲ *λυσιτελής* ἐκ τοῦ *λύω* καὶ *τέλος*. Συνώνυμα τῷ *λυσιτελῶ* εἶναι τὰ: *ἄφελῶ*, *ὀνίνημι*, *ἀρήγω*, *ἀμύνω*, *βοηθῶ*, *συμβάλλομαι*, *ἐπικουρῶ*.

Λύω (λύνω, ἐλευθερόνω, διαλύω, ἀφανίζω, ποραβαίνω), παρτ. ἔλυον, μέλλ. λύσω, ἄορ. ἔλυσα, παρτ. λέλυκα, ὑπερσ. ἐλελύκειν. Παθ. καὶ μέσ. λυομαι, παρτ. ἐλυόμην, μέσ. μέλλ. λυσομαι, παθ. μέλλ. λυθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔλυσάμην, παθ. ἄορ. ἐλύθην, παρτ. λελυμαι, ὑπερσ. ἐλελύμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. λελύσομαι. Ρημ. λύσις, λύτρον, λύτης, λυτήρ, καιά-λυμαι, λυτός, λυτέος, λυτέον.

Σημ. Θέμα *λυ-*. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ *υ* εἶναι πανταχοῦ μακρὸς πλὴν πρὸ τῶν ἀπὸ *σ* ἢ *μ* ἀρχομένων κτιστήσεων. Ἐντὶ τοῦ μέσου *λύομαι* λέγεται καί: *λύσιν εὐρίσκομαι* τινος· καὶ ἐντὶ τοῦ παθ. *λύομαι* λέγεται καί: *λύσις ἐστὶ* τινος. Τὸ *λύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσων: *ἀναλύω*, *ἀπολύω*, *διαλύω*, *ἐκλύω*, *ἐπιλύω*, *καταλύω*, *παράλύω*, *προκαταλύω*, *συγκαταλύω*, *ὑπολύω*.

Λωβίζομαι-ῶμαι (βλάπτω, κακοποιῶ, κακομεταχειρίζομαι, διαφθείρω, ἀτιμάζω) ἀποθ. μέσ. μετὰ ἔνεργ. διαθ. παρτ. ἐλωβόμην, μέσ. μέλλ. λωβήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλωβησάμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλωβήθην, παρτ. ὡς παθ. λελώβημαι, ὑπερσ. ἐλελωβήμην. Ρημ. λώβησις, λώβημα, λωβητής ἢ λωβητήρ, λωβήτωρ, λωβητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λώβη* (=βλάβη, ὕβρις). Ἐντὶ τοῦ *λωβῶμαι* λέγεται καί: *λώβη εἰμί* τινος καὶ παθ. *λώβη* γίνεται. Παρὰ τοῖς μεταγ. εὐρηται καὶ ὁ ἔνεργ. τύπος: *λωβάω-ῶ*. Συνώνυμα τῷ *λωβῶμαι* εἶναι τὰ: *λυμαίνομαι*, *βλάπτω*, *φθείρω*, *ἐπηρεάζω*, *κακῶ*, *κακουργῶ*, *δηῶ*, *ληλατῶ*.

Λωποδυτέω-ῶ (εἶμαι λωποδύτης, κλέπτῃς), παρτ. ἐλωποδύτου, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *λωποδύτης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός· ἐκ δὲ τοῦ *λωποδύτης* γίνεται τὸ: *λωποδυσία*, τὸ δὲ *λωποδύτης* γίνεται ἐκ τοῦ *λωπος* (=μάτιον) καὶ τοῦ *δύομαι*. Συνώνυμα τῷ *λωποδυτέω* εἶναι τὰ: *κλέπτω*, *ἐκκλέπτω*, *κλοπεύω*, *ληστεύω*, *συλῶ*, *τοιχωρυγῶ*, *ὑπεξαίρω*, *νοσφίζομαι*.

Μ

Μαίνω (κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω τινά), παρτ. ἔμαινον, μέλλ. μανῶ, ἄορ. ἔμηνα, παρτ. μεμίνηκα, ὑπερσ. ἐμεμανήκειν. Μέσ. μαινομαι (=εἶμι μανιώδης, κυριεύομαι ὑπὸ μανίας, τρελλαίνομαι), παρτ. ἐμαινόμην, μέσ. μέλλ. μανοῦμαι, παθ. μέλλ. β' μανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηνάμην, παθ. ἄορ. β' ὡς μέσ. ἐμίνην, παρτ. ἔνεργ. ὡς μέσ. μεμίνηκα, παθ. παρτ. μεμίνηκα, ὑπερσ. ἐμεμανήμην. Ρημ. μανία, μάντις, μανιεῖον, μανιάς, μῆνις.

Σημ. Θέμα *μαν-* προσλήρηται τοῦ προσφύματος *j=μαν+j+ω=μαίνω*. Συνώνυμα τῷ μὲν *μαίνω* εἶναι τὰ: *ποιῶ* τινά *μαίνεσθαι*, *ἐξίστημι* τοῦ *λογισμοῦ*, *ἐξίστημι* τοῦ *φρονεῖν*, *διαστρέφω*. *μωραίνω* τῷ δὲ *μαίνομαι* τί: *παραφρονῶ*, *διαστρέφω* τὰς *φρένας*, *δαιμονῶ(-άω)*, *μελαγχολῶ(-άω)* *ἐξίσταμαι* τῶν *λογισμῶν*, *ἐξίσταμαι* τοῦ *φρονεῖν*.

Μακαρίζω (καλοτυχίζω, θεωρῶ ἢ ὀνομάζω τινὰ εὐτυχῆ), παρσι. ἐμακάριζον, μέλλ. μακαριῶ, ἀόρ. ἐμακάρισα, παρσι. μακαρίσας ἔχω, ὑπερσ. μακαρίσας εἶχον. Παθ. μακαρίζομαι, παρσι. ἐμακαρίζομην, παθ. μέλλ. μακαρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμακαρίσθην, παρσι. μακάρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμακαρίσμην. Ρημ. μακαρισμός, μακαριστός, ἀξιομακάριστος, μακαριστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μάκαρ (γεν. -αρος) (=εὐδαίμων, εὐτυχῆς) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ μακαριδ- τῆ προσλήψεϊ τοῦ προσφύματος j=μακαριδ+j+ω=μακαρίζω). Τὸ μέσον αὐτοπ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: μακαρίζω ἐμαυτόν. Συνώνυμα τῷ μακαρίζω εἶναι τὰ: εὐδαιμονίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Μακρολογέω-ῶ (πολυλογῶ) μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: ἐνεργ. μακρὸν λόγον ἀποτείνω καὶ παθ. μακρολογία γίγνεται. Ρημ. μακρολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μακρολόγος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Συνώνυμα τῷ μακρολογῶ εἶναι τὰ: ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, λαλῶ, ληρῶ.

Μανθάνω (μανθάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω), παρσι. ἐμάνθανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἀόρ. β' ἐμαθον, παρσι. μεμιάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν. Παθ. μανθάνομαι, παρσι. μεμιάθημαι. Ρημ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, μαθητός, μαθητέον.

Σημ. Θέμ. μαθ- καὶ προσλήψει τῶν προσφύματων αν καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος ν μα-ν-θ-άν-ω=μανθάνω, καὶ τοῦ προσφύματος ε=μαθ-ε-Ἄντι τοῦ μανθάνω λέγεται καὶ: τὴν μάθησιν ποιῶμαι. Τὸ μανθάνω λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ διδάσκω. Συνώνυμα τῷ μανθάνω εἶναι τὰ: αἰσθάνομαι, γινώσκω, συνίημι, συμβάλλομαι, ἐπαῖω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Τὸ μανθάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπομανθάνω, ἐκμανθάνω, ἐπιμανθάνω, καταμανθάνω, μεταμανθάνω, προμανθάνω, συμμανθάνω.

Μαντεύομαι (προφητεύω, συμβουλευόμεαι τὸ μαντεῖον, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) ἀποθ. μέσον, παρσι. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαντεύσασθην, παθ. ἀόρ. ἐμαντεύθην, παρσι. μετὰ παθ. διαθ. μεμάντευμαι, ὑπερσ. ἐμεμαντεύμην. Ρημ. μαντεία, μάντευμα, μαντευτής, μαντευτός, μαντευτικός, μαντευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μάντις κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεὺς, τὸ δὲ μάντις γίνεται ἐκ τοῦ μαινόμεαι. Τὸ ἐνεργ. μαντεύω εἴρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. Συνώνυμα τῷ μαντεύομαι εἶναι τὰ: προφητεύω, χρῶ(-ήω), χρησιμοδοτῶ, χρηστηριάζομαι, μαντικῆ χρῶμαι, μαντεῖαις χρῶμαι. Τὸ μαντεύομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπομαντεύομαι, διαμαντεύομαι, καταμαντεύομαι, προμαντεύομαι.

Μαραίνω (σβήνω, ἀδυνατίζω, ἀφανίζω, καταστρέφω) παρσι. ἐμάραινον, μέλλ. μαρανῶ, ἀόρ. ἐμάραινα, παρσι. μαράνας ἔχω, ὑπερσ. μαράνας εἶχον. Παθ. μαραίνομαι, παρσι. ἐμαραινόμην, παθ. μέλλ. μαρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμαράνθην, παρσι. μεμάρασμαι ἢ μεμάρασμαι, ὑπερσ. ἐμεμαράσμην ἢ ἐμεμαράσμην. Ρημ. μάρανσις, μαρασμός.

Σημ. Θέμα μαραν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=μαραν+j+ω=μαραίνω. Ὁ ἀόρ. ἐκτείνει τὸ α βραχὺ εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι

πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ρ. Συνώνυμα τῶ μαραίνω εἶναι τὰ: σβέννυμι, ἀπόλ-
λυμι, ἀσθενέω-ῶ, ἐξασθενίζω, ἐκλύω, ξηραίνω. Τὸ μαραίνομαι ἀπαντᾷ καὶ
σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπομαραίνομαι, συναπομαραίνομαι.

Μαρτυρέω-ῶ (δίδω μαρτυρίαν, βεβαίῳ), παρσι. ἐμαρτύρουν,
μέλλ. μαρτυρήσω, ἀόρ. ἐμαρτύρησα, παρσι. μεμαρτύρηκα, ὑπερσ. ἐμε-
μαρτυρήκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι, παρσι. ἐμαρτυρούμην, μέσ. μέλλ.
ὡς παθ. μαρτυρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαρτυρησάμην, παθ. μέλλ. μαρτυ-
ρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμαρτυρήθην, παρσι. μεμαρτύρημαι, ὑπερσ.
ἐμεμαρτυρήμην. Ρημ. μαρτύρημα, μαρτύριον, μαρτυρικός, μαρτυρη-
τέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ μάρτυς (γεν. μάρτυρος) κατ' ἀναλογίαν
πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐντὶ τοῦ μαρτυρῶ λέγεται καὶ: μαρτυρίαν
παρέχομαι, μαρτυρίᾳ χρώμαι, μαρτυρίῳ χρώμαι. Τὸ δέ: μάρτυρας παρέ-
χομαι, μάρτυρας ἐπάγομαι, μάρτυρας παράγομαι (=παρουσιάζω, μεταχει-
ρίζομαι μάρτυρας ὑπὲρ ἑμαντοῦ). Συνώνυμα ἐπὶ μὲν μεταβ. σημ. εἶναι τὰ:
μηνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω, καταμαρτυρῶ, ἐπὶ δὲ ἀμεταβ. σημασ. τὰ:
ὁμολογῶ, ἐπιμαρτυρῶ. Τὸ μαρτυρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέ-
σεων: διαμαρτυρῶ, διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι, (μέσον: διαμαρτυρῶ ἑμαντόν),
ἐκμαρτυρῶ, ἐπιμαρτυρῶ, καταμαρτυρῶ, προσμαρτυρῶ προσδιαμαρτυρῶ,
συμμαρτυρῶ.

Μαρτύρομαι (ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ.
διαθέσ. παρσι. ἐμωρτυρούμην, μέσ. μέλλ. μαρτυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαρ-
τυρούμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: μάρτυρα
ποιοῦμαί τινα, εἰς ἐπιμαρτυρίαν καθίσταμαι, μάρτυρα ἐπικα-
λοῦμαι.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ μάρτυς. Τὸ ῥήμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον
μετὰ προθέσεων: ἀπομαρτύρομαι, διαμαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι.

Μαστιγῶω-ῶ (μαστιγῶνω, κτυπῶ τινα μὲ τὸ μαστίγιον), παρσι.
ἐμαστιγῶν, μέλλ. μαστιγῶσω, ἀόρ. ἐμαστιγῶσα, παρσι. μαστιγῶσας
ἔχω, ἢ πέπληγα τῇ μαστίγι, ὑπερσ. μαστιγῶσας εἶχον ἢ ἐπεπλήγειν
τῇ μαστίγι. Παθ. μαστιγοῦμαι, παρσι. ἐμαστιγούμην, μέσ. μέλλ. ὡς
παθ. μαστιγῶσομαι, παθ. μέλλ. μαστιγωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμαστιγώ-
θην, παρσι. μεμαστιγῶμαι, ὑπερσ. ἐμεμαστιγῶμην. Ρημ. μαστιγῶσις,
μαστιγωτέος.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ μαστιγῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κακῶ ἐκ
τοῦ κακός. Ἐντὶ τοῦ μαστιγῶ λέγεται καὶ: τῇ μαστίγι τύπτω τινα. Συνώ-
νυμα τῷ μαστιγῶ εἶναι τὰ: μαστίζω, πληγᾶς ἐντείνω, πληγᾶς ἐντερίβω,
πληγᾶς ἐμβάλλω, τῇ μαστίγι τύπτω τινα, κακῶς ποιῶ τινα, τύπτω, παῖω,
πατάσσω, πλήττω, δέρω, αἰκίζομαι.

Μάρτω ἢ μάρσσω (ξυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω), παρσι. ἔματ-
τον ἢ ἔμασσον, μέλλ. μάρσω, ἀόρ. ἔμαξα, παρσι. μάρσας ἔχω (καὶ μέ-
μαχα) ὑπερσ. μάρσας εἶχον (καὶ ἐμεμάχην). Παθ. καὶ μέσ. μάρτομαι ἢ
μαρσομαι, παρσι. ἐματιόμην ἢ ἐμασσόμην, μέσ. μέλλ. μάρσομαι, μέσ.
ἀόρ. ἐμαξάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐμάχθην καὶ β' ἐμάχην, παρσι. μέμα-
γμα, ὑπερσ. ἐμεμάχμην. Ρημ. μάγμα, μαγμός, μαγίς, μαγεύς, μάκτης
ἢ μακτῆρ, μάρσα, μάγειρος, μάκτρα, χειρό-μακτρον, ἐκμαγεῖον, μακτός
(καὶ τὸ δημῶδες μαγιά).

Σημ. Θέμα μαχ- τῆ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{μαχ} + j + \omega = \text{μάττω}$ ἢ *μάσσω*. Συνώνυμα τῷ *μάττω* εἶναι τὰ: *μαλάσσω* ἢ *μαλάττω*, *δέφω*, *χειραπατάω*, *φυρῶ(-άω)*, *φύρω*, *καθαίρω*, *ἀποψῶ(-ήω)*, *ἀποσμήχω*, *δμόρ-γνυμι*. Το *μάττω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀπομάττω*, *ἐκμάττω*.

Μάχομαι (συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, φιλονικῶ) ἀποθ. μέσ. μετὰ ἔνεργ. διαθέσεως, παρτ. ἐμαχόμεην, μέλλ. συνηρ. μαχοῦμαι (καὶ μαχήσομαι), μέσ. ἀόρ. ἐμαχεσάμην, παρακ. μεμάχημαι, ὑπερσ. ἐμεμαχήμην. Ρημ. μάχη, μαχητής, μάχιμος, μαχητός, περιμάχης, ἀμάχης, μαχητέον, μαχητικός.

Σημ. Θέμα μαχ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $e = \text{μαχ} - e -$. Ἐντὶ τοῦ *μάχομαι* λέγεται καὶ: *μάχην ποιοῦμαι*. (Τὸ δὲ: *μάχην ποιοῦ* = *γίνομαι αἰτίας μάχης*), καὶ *μάχας παρέχω* καὶ ὡς καθ. *μάχη γίνεται*, *μάχη ἐστί*. Συνώνυμα τῷ *μάχομαι* εἶναι τὰ: *πολεμῶ*, διὰ *μάχης ἔρχομαί τινα*, *μάχην ποιοῦμαι*. Το *μάχομαι* διαφέρει τοῦ: *πολεμῶ* ὅ,τι διαφέρει ὁ πόλεμος τῆς *μάχης*: *μάχη μὲν ἐστὶν ἢ ἐν πολέμοις ἐνέργεια*. *πόλεμος δὲ ὁ χρόνος καὶ ἢ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή* ('Αιμώνιος). Ὅ,τι διαφέρει τὸ: *πόλεμος* καὶ *μάχη* διαφέρει καὶ τὸ: *πόλεμος* καὶ *ἀγών*. Το *μάχομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναμάχομαι*, *ἀντιμάχομαι*, *ἀπομάχομαι*, *διαμάχομαι*, *περιμάχομαι*, *προμάχομαι*, *προσμάχομαι*, *συμμάχομαι*, *συνδιαμάχομαι*.

Μεγαληγορέω-ῶ (ὀμιλῶ ἀλαζονικῶς, καυχῶμαι, λέγω παρχειὰ λόγια), παρτ. ἐμεγαληγόρουσα, ἀόρ. ἐμεγαληγόρησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. μεγαληγορητέον.

Σημ. Το ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *μεγαληγῶρος* (= *μεγαληγορῆμων*, *καυχηματίας*) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ *μεγαληγῶρος* ἐκ τοῦ *μέγας* καὶ *ἀγορεύω*. ἐκ δὲ τοῦ *μεγαληγῶρος* γίνεται τὸ: *μεγαληγορία*. Συνώνυμα τῷ *μεγαληγορῶ* εἶναι τὰ: *μεγαλαυχῶ*, *κομπάζω*, *κομπῶ(-έω)*, *καυχῶμαι*, *σεμνύνομαι*, *ἀλαζονεύομαι*, *ἐπαίρομαι*, *μεγαλύνομαι*, *μέγα φρονῶ*.

Μεγαλύνω (κείμενω τινὰ μέγαν, ἰσχυρόν, ὑψώνω, μεγαλώνω, δοξάζω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ), παρτ. ἐμεγάλυνον, μέλλ. μεγαλυνῶ, ἀόρ. ἐμεγάλυνα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. *μεγαλύνομαι* (= *καυχῶμαι*, *ἐπαίρομαι*, *μεγαλοποιῶ ἔγκλημα*), παρακ. ἐμεγαλυνόμην, παθ. ἀόρ. ἐμεγαλύνθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Το ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *μέγας* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀμύνω* ἐκ τοῦ *ἀμύνη*. Το μέσον ἐκφέρεται καὶ κατ' ἀνάληψιν: *μεγαλύνω ἐμάντον*. Συνώνυμα τῷ μὲν *μεγαλύνω* εἶναι τὰ: *αὔξω*, *ἀνψῶ*, *ἐπαινῶ*, *ἐγκωμιάζω*, *εὐφημῶ(-έω)*. τῷ δὲ *μεγαλύνομαι* τὰ: *κομπάζω*, *κομπῶ*, *μεγαληγορῶ*, *ἀλαζονεύομαι*, *καυχῶμαι*, *ἐπαίρομαι*, *μεγαλαυχῶ*, *σεμνύνομαι*, *νεανιεύομαι*.

Μεθύσκω (μετβ. κείμενω τινὰ νὰ μεθύσῃ), παρτ. ἐμέθυσκον, μέλλ. μεθύσω, ἀόρ. ἐμέθυσα, παρακ. μεθύσεις ἔχω, ὑπερσ. μεθύσεις εἶχον. Μέσ. *μεθύσκομαι* καὶ συνηθέστατα *μεθύω* (ἀμετβ. = *εἶμαι μεθύσιμένος*), παρτ. ἐμεθυσκόμην, παθ. μέλλ. μεθύσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην, παρακ. μεμέθυσαι, ὑπερσ. ἐμεμεθύσθην. Ρημ. μεθύσις, μεθύσμα, μεθύσις, (θηλ. μεθύστρια), μεθύστός.

Σημ. Το ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ποιητ. *μέθυ* (τὸ γεν. *μέθυνος* (= *οἶνος*)) τῆ προσλήφει τοῦ προσφύματος $σκ = \text{μεθυ} + σκ + \omega = \text{μεθύσκω}$. Το ῥήμα φησὶ ἀντιτὸν θεματικὸν χαρακτῆρα v βραχὺν πανταχοῦ. Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ μ , τ.

θ, ἀρχομένων καταλήξωσιν προσλαμβάνει σ ἀναλογικῶς πρὸς τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχικός χαρακτήρ ἦτο σ. Συνώνυμα τῷ πέν μεταβ. μεθύσκω εἶναι τὰ: οἰνώ(-όω), τῷ δὲ ἀμειβ. μεθύσκομαι ἢ μεθύω τὰ: οἰνοῦμαι, κραιπαλῶ(-άω). βαπτίζομαι παροινῶ(-έω). Τὸ μεθύσκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: καταμεθύσκω.

Μείγνυμι καὶ μείγνύω καὶ μίσγω (ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω), παρτ. ἐμείγνυον καὶ ἐμισγον, μέλλ. μείξω, ἄορ. ἐμείξα, παρτ. μείξ-εις ἔχω (ἢ μέμειξα), ὑπερσ. μείξας εἶχον (ἢ ἐμειμείχην). Μέσ. καὶ παθ. μείγνυμι ἢ μίσγομαι, παρτ. ἐμειγνύμην, μέσ. μέλλ. μεξομαι, μέσ. ἄορ. ἐμειξάμην, παθ. μέλλ. ἀ' μειχθήσομαι καὶ β' μιγήσομαι, παθ. ἄορ. ἀ' ἐμειχθήην καὶ β' καὶ ὡς μέσ. ἐμίγην, παρτ. μέμειγμα, ὑπερσ. ἐμειμείγην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μεμείξομαι. Ρημ. μείξις, μείγμα, μιγῆς, μεικτός, ἀμεικτός, μείγδην, ἢ μείγδα, μεικτέον.

Σημ. Θέμα μίγ- ἢ μειγ- καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος νυ=μείγνυ-μι=μείγνυμι καὶ μείγνύω καὶ τοῦ προσφ. σκ=μίγ-σκ-ω=μι-σκω=μίσγω. Ἀντὶ τοῦ μείγνυμι λέγεται καὶ ἐπιμειξία χρωμαί πρὸς τινα καὶ παθ. ἐπιμειξία ἐστὶ πρὸς τινα. Συνώνυμα τῷ μείγνυμι εἶναι τὰ: κεράννυμι, κνκῶ(-άω), φύρω, ἀναδεύω, ἐγῶ(-όω), συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, συζεύρηνμι, συναρμῶζω, ταυτίζω. Τὸ μείγνυμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: ἀναμείγνυμι, ἐπιμείγνυμι, καταμείγνυμι, προσμείγνυμι, συμμείγνυμι, συγκαταμείγνυμι, συμπροσμείγνυμι ὑπομείγνυμι.^ε

Μειώ-ῶ (ἐλαττώνω, μετριάζω), παρτ. ἐμείουν, μέλλ. μειώσω, ἄορ. ἐμείωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. μειοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐμειώθην, παρτ. μεμείομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. μειώσις, μείωμα, μειωτός, μειωτέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ μειόν. Συνώνυμα τῷ μὲν μειῶ εἶναι τὰ: ἐλαττώ(-όω), μειόν τι ποιῶ, συντέμνω τῷ δὲ μειοῦμαι τὰ: ἐλαττοῦμαι, ἐλαττον ἔχω ὑπό τιος, ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι.

Μείρομαι (συμμερίζομαι, μετίζω, λαμβάνω τὸ ἀνήκον εἰς ἐμὲ μέρος) ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁ παρτ. ἐν τῷ γ' ἐν. προσώπ. εἴμαρται (=εἶναι πεπωμένον, ὀρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης) εἶδη. εἴμαρμένον εἶη, μετλ. εἴμαρμένος-η-ον, καὶ ὑπερσ. εἴμαρτο. Ρημ. μέρος, μοῖρα, μερίς, μόρος, μόρσιμος.

Σημ. Θέμα σμερ- (ἢ μερ- ἢ μορ) καὶ (κατὰ συγκοπὴν σμερ-) καὶ (κατὰ ἀνάπτωσιν τοῦ βοαγέος α=σμαρ-) καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=σμερ+j+ομαι=μέρομαι=μείρομαι. Ὁ παρτ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ θέματος σμαρ- (σε-σμαρ-ται=ἔσμαρται=ἔμμαρται=εἴμαρται. Ὁ ὑπερσ. δαδύνεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν παρτ. Συνώνυμα τῷ εἴμαρται εἶναι τὰ: πέπτρωται ἢ πεπτρωμένον ἐστί.

Μελαίνω (μεταβ. κάμνω τι μέλαν, μαῦρον, μαυρίζω, ἀμειβ. γίνουμαι μέλας, μαῦρος), παρτ. ἐμέλαινον, μέλλ. μελανῶ, ἄορ. ἐμέλαινα. Παθ. μελαίνομαι, παρτ. ἐμελαινόμην καὶ παθ. ἄορ. ἐμελάνθην, παρτ. μεμέλασμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς. Ρημ. μελάσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μέλας θέμα μελαν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=μελαν+j+ω=μελαίνω. Ἀντὶ τοῦ μελαίνω λέγεται καὶ: μέλας εἰμί. Συνώνυμα τῷ πέν μετβ. μελαίνω εἶναι τὰ: μέλαν τι ποιῶ, ἀμαυῶ(-όω) τῷ δὲ ἀμειβ. ὡς καὶ τῷ παθ. μέλας εἰμί, μέλας γίνουμαι.

Μέλει (=ἔσι μοι φροντίς, ὑπάρχει εἰς ἐμὲ φροντίς), καὶ ὕπληθ. μέλουσι, ὑποτ. μέλη, εὐκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρ. μέλειν, μετοχ. μέλον, παρτ. ἐμελε, μέλλ. μελήσει, εὐκτ. μελήσοι, ἀπαρ. μελήσειν, ἀόρ. ἐμέλησε, ὑποτ. μελήση, ἀπαρ. μελήσαι, παρακ. μεμέληκε, ἀπαρ. μεμεληκέναι, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ρημ. μέλησις, μέλημα, μελέτη, μελητέον, ἐπιμελής.

Σημ. Θέμα μελ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=μελ-ε. Τὸ ὄημα μέλει εἶναι ἀπρόσωπον ἢ τριτοπρόσωπον καὶ κλίνεται διὰ τῆς παραθέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν: μοί, σοί, αὐτῷ (οἱ) ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς (σφίσι), αἴτινες δοτικαὶ ὀνομάζονται *δοτικαὶ προσωπικαί*. (μέλει μοι = ὑπάρχει εἰς ἐμὲ φροντίς, φροντίζω). Τὸ μέλω σταν. λαμβάνεται καὶ ὡς προσωπικόν (*θυσία καὶ ἑορταὶ πᾶσι μέλουσι*). Συνώνυμα τῷ μέλει μοί: *τινος* εἶναι *τά: ἐντρέπομαι τινος, μεμελημένως ἔχω* τῷ δὲ μεταμέλει τό: *μεταμέλομαι*. Τὸ μέλει ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως μετὰ: *μεταμέλει μοι* (=μετανοῶ).

Μελετάω-ῶ (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἀσκοῦμαι), παρτ. ἐμελέτω, μέλλ. μελετήσω, (καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. μελετήσομαι παρὰ μεταγ.), ἀόρ. ἐμελέτησα, παρτ. μεμελέτηκα, ὑπερσ. ἐμεμελήτηκην. Παθ. μελετώμαι, παρτ. ἐμελετώμην, παρτ. μεμελέτημαι, ὑπερσ. ἐμεμελετώμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. μελέτησις, μελέτημα, μελετητήριον, μελετητός, μελετητέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ μελέτη ὅπερ ἐκ τοῦ μέλει. Ἀντὶ τοῦ μελετῶ λέγεται καὶ: *μελέτην ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ μελετῶ εἶναι *τά: μελέτην ποιοῦμαι, ἀσκησιν ποιοῦμαι, διὰ φροντίδος ἔχω, ἀσκοῦμαι, φροντίζω, ἐξεργάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, μεριμνῶ, θεραπεύω*. Τὸ μελετῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐκμελετῶ, ἐμμελετῶ, καταμελετῶ, προμελετῶ, συμμελετῶ*.

Μέλλω (σκοπεύω, ἔχω σκοπόν, βραδύνω), παρτ. ἤμελλον, καὶ ἤμελλον, μέλλ. μελλήσω, ἀόρ. ἐμέλλησα, παρτ. διαμέλλησιν πεποίημαι, ὑπερσ. διαμέλλησιν ἐπεποιήμην. Παθ. μέλλεται, εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρέμφ. διαμέλλεσθαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. μέλλησις, μέλλημα, μελλησμός, μελλητής, μελλητέον.

Σημ. Θέμα μελ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=μελ+j+ω=μέλλω καὶ μελλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=μελλ-ε-. Τὸ μέλλω ἐνίοτε ἀνίσταται καὶ χρονικῶς ἐν τῷ παρτ. (*ἤμελλον*) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἤθελλον ἐκ τοῦ εἶθελω. Συνώνυμα τῷ μέλλω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *βραδύνω* *χρονοτριβῶ* εἶναι *τά: διαμέλλω, διαμέλλησιν ποιοῦμαι, βραδύνω, διατρέβω, χρονίζω, διατριβῆν ποιοῦμαι, χρονοτριβῶ, ὕστερῶ*. Τὸ μέλλω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιμέλλω, διαμέλλω*.

Μέρφομαι (ἐπιτιμῶ, μαλῶνω, κατηγορῶ) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. παρτ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλλ. μέμφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμεμφάμην. Παθ. μέλλ. μεμφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμέμφθην, παρτ. μέμψην πεποίημαι, ὑπερσ. μέμψην ἐπεποιήμην. Ρημ. μομφή, μέμψις, μεμπίτος, ἄμεμπτος, μεμπίτος, μεμπίτεον.

Σημ. Θέμα μεμφ-. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *μέμφομαι ἑμαυτὸν καὶ καταμέμφομαι ἑμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ μέμφομαι λέγεται καὶ: *μομφῆν ἔχω τινί, κατάμεμψιν ἔχω τινί, κατάμεμψιν ποιοῦμαι*

τινι καὶ παθ. κατ'ἀμεμψίς τινός ἐστι, μέμψεως τυγχάνω ὑπό τινος. Συνώνυμα τῷ μὲν μέμφομαι τινι εἶναι τὰ: ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, καθάπτομαι, ἐπιλαμβάνομαι· τῷ δὲ μέμφομαι τινι εἶναι τὰ: κατηγορῶ, καταγορεύω, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κακίζω, ψέγω, λοιδορῶ. Τὸ μέμφομαι ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαμέμφομαι, καταμέμφομαι.

Μένω (οὐδ. μένω, περιμένο, εὐχαριστοῦμαι), παρτ. ἔμενον, μέλλ. μενῶ, ἀόφ. ἔμεινα, παρτ. μεμένηκα, καὶ β'. μέ-ονα ὑπερσ. ἔμεμενήκειν, καὶ β'. ἔμεμόνειν. Ρημ. μόνος, ἔμμονή, μένος, μενετός, μενετέος, μενετέον.

Σημ. Θέμα *μεν-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος *ε=μεν-ε-*. Ἄντι τοῦ μένω λέγεται καί: *μονὴν ποιῶμαι* καὶ παθ. *ἐπιμονὴ γίγνεται*. Τὸ μένω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναμένο, διαμένο, ἐμμένο, ἐπιμένο, ἐπικαταμένο, καταμένο, παραμένο, περιμένο, προσμένο, συμμένο, συμπαραμένο, ὑπομένο.

Μερίζω (διαίρω, χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιρῶ), παρτ. ἐμέριζον, μέλλ. μεριῶ, ἀόφ. ἐμέρισα, παρτ. μεμέρικα, ὑπερσ. ἔμεμερίκειν. Μέσ. καὶ παθ. μερίζομαι, παρτ. ἐμερίζομην, μέσ. μέλλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἀόφ. ἐμερισάμην, παθ. μέλλ. μερισθήσομαι, παθ. ἀόφ. ἐμερισθην, παρτ. μεμέρισμαι, ὑπερσ. ἔπεμερίσμην. Ρημ. μερίσις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής (θηλ. μερίστρια), μεριστός, ἀμεριστος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ μέρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. (Θέμα ἀναλογικὸν *μεριδ+ι+ω=μερίζω*). Συνώνυμα τῷ μερίζω εἶναι τὰ: *νέμω, διανέμω, διαδίδωμι, διακληρῶ(=ώω)*.

Μεταμέλει (ἔστι μοι μεταμέλεια, μετανοῶ) ἰδὲ ὄημα μέλει ἄντι τοῦ μεταμέλει λέγεται καί: *μεταμελείας λαμβάνω, μεταμελέσῃ ἐστι* ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ: *ἐμπίπλημί τινι μεταμελείας*.

Μεταμέλομαι (μετανοῶ) ἀποθετ. μέσ. παρτ. μετεμελόμην, μέσ. μέλλ. μεταμελήσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ μεταμέλει καὶ τῶν συνωνύμων αὐτῷ ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. μετάμελος, μεταμέλεια, μεταμελητός, ἀμεταμέλητος.

Σημ. Θέμα *μελ-*. Ἄντι τοῦ μεταμέλομαι λέγεται καί: *μεταμελείας λαμβάνω, μετάμελός ἐστί μοι* καὶ ὡς μεταβ. *ποιῶ τινι μεταμέλεσθαι, ἐμπίπλημί τινι μεταμελείας*. Συνώνυμα τῷ μεταμέλομαι εἶναι τὰ: *μεταμέλει, μετάμελός ἐστί μοι, μεταμελείας λαμβάνω, μεταγινώσκω, μεταβουλεύομαι, μετανοῶ*.

Μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι), παρτ. μετεχειρίζον, μέλλ. μεταχειριῶ, ἀόφ. μετεχειρίσασα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῆς μέσης φωνῆς. Μέσ. μεταχειρίζομαι, παρτ. μετεχειρίζομην, μέσ. μέλλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἀόφ. μετεχειρισάμην, παθ. μέλλ. μεταχειρισθήσομαι, παθ. ἀόφ. μετεχειρισθην, παρτ. μεταχειρισμαι, ὑπερσ. μετεχειρίσμην. Ρημ. μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειριστος, εὐμεταχειριστος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *μετὰ χεῖρας ἔχω* (ἐκ θέματος ἀναλογ. *χειριδ+ι+ω=μεταχειρίζω*). Τὸ μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι κατὰ τὴν σημασίαν οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι. Συνώνυμα τῷ μεταχειρίζω εἶναι τὸ: *χερῶμαι*.

Μετεωρίζω (ὕψωνω, ἀνοβιβίζω, κρατῶ ὑψηλά), παρτ. ἐμετεώριζον, μέλλ. μετεωριῶ, ἄορ. ἐμειεώρισα, παρκ. μετεωρίσας ἔχω, ὑπερσ. μετεωρίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. μετεωρίζομαι (ὕψομαι, αἰωροῦμαι, ἐπαίρομαι), παρτ. ἐμειεωριζόμην, παθ. ἄορ. ἐμειεωρίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. μετεωρίσις, μετεώρισμα, μετεωρισμός, μετεωριστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μετέωρος (ποιητ. μετήωρος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογ. μετεωριδ+ι+ω=μετεωρίζω, τὸ δὲ μετέωρος γίνεται ἐκ τῆς μετὰ καὶ αἶρω. Τὸ μεσον ἐκφέρεται καὶ ἀναληφθέντος: μετεωρίζω ἐμαυτόν. Συνώνυμα τῷ μὲν μετεωρίζω εἶναι τὰ: ἐγείρω, αἶρω, εἰς ὕψος αἶρω, ἀνίστημι, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνυψῶ, τῷ δὲ μετεωρίζομαι εἶναι τὰ: ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ, μέγα φρονῶ.

Μετρέω ὦ (μετρῶ ποσὸν συνεχῆς), παρτ. ἐμέτρον, μέλλ. μετρήσω, ἄορ. ἐμέτρησα, παρακ. μεμέτρηκα, ὑπερσ. ἐμεμετρήκειν. Μέσ. καὶ παθ. μετροῦμαι, παρτ. ἐμετρούμην, μέσ. μέλλ. μετρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμετρησάμην, παθ. μέλλ. μετρηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμετρήθην, παρακ. μεμέτρημα, ὑπερσ. ἐμεμετρήμην. Ρημ. μέτρησις, μέτρημα, μετρητής, μετρητήριον, μετρητός, μετρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μέτρον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Συνώνυμα τῷ μετρῶ εἶναι τὰ: ἀριθμῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ, δοκιμασίαν ποιοῦμαι. Τὸ μετρῶ διαφέρει τοῦ ἀριθμῶ, τὸ μὲν μετρῶ λέγεται ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμῶ ἐπὶ διακεκομμένον ποσοῦ. Τὸ μετρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναμετρῶ, ἀπομετρῶ, διαμετρῶ, ἐκμετρῶ, καταμετρῶ, προσμετρῶ, συμμετρῶ.

Μηχανίζομαι-ῶμαι (τεχνικῶς κατασκευάζω τι, ἐπινοῶ, μηχανεύομαι, σοφίζομαι) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαιθέσ. παρτ. ἐμηχανώμην, μέσ. μέλλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηχανησάμην, παρκ. μεσκαὶ παθ. μεμηχανήμαι, παθ. ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην. Ρημ. μηχανήσις, μηχανήμα, μηχανητής, μηχανητός, μηχανητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μηχανή, τὸ δὲ μηχανή ἐκ τοῦ μήχος (=μέσον, τρόπος θεραπείας). Ὁ ἐνεργ. τύπος μηχανάω-ῶ εἶναι ποιητ. Συνώνυμα τῷ μηχανῶμαι εἶναι τὰ: ἐπινοῶ, τεχνῶμαι, τεχνάζομαι, εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, χαλκεύω, τεκταίνομαι. Τὸ μηχανῶμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιμηχανῶμαι, διαμηχανῶμαι, ἐπιμηχανῶμαι, προσμηχανῶμαι, συμμηχανῶμαι.

Μιαίνω (μολύνω), παρτ. ἐμίανον, μέλλ. μιανῶ, ἄορ. ἐμίανα, παρκ. μίανας ἔλω (ἢ μεμιάγκα), ὑπερσ. μίανας εἶχον. Παθ. μιαίνομαι, παρτ. ἐμιανόμην, μέσ. ἄορ. ἐμιανάμην, παθ. μέλλ. μιανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμιάνθην, παρκ. μεμιάσμα καὶ μεμιάμμα, ὑπερσ. ἐμεμιάσμην. Ρημ. μίανσις, μίασμα, μιασμός, μιάντης, μιαντός, ἀμιάντος, μιωρός.

Σημ. Θέμα μιαν- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος j=μιαν+ι+ω=μιαίνω. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. (ἐμιαν-σ-α=ἐμιαννα=ἐμίανα) ἔκτειναι τὸ βραχὺ α τοῦ θέματος εἰς α μακρόν μετὰ τὴν ἀιλοποίησην τοῦ διπλοῦ ν, διότι πρὸ τοῦ α ὑπάγοιεν ι. Συνώνυμα τῷ μιαίνω εἶναι τὰ: ἐυπαίνω, μολύνω, χραίνω, βεβηλῶ(-ῶ). Τὸ μιαίνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως κατὰ: καταμιαίνω.

Μίγνυμι ἰδὲ ῥῆμα μίγνυμι.

Μιρέομαι-οὔμαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. παρτ. ἐμμούμην, μέσ. μέλλ. μιμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμμησάμην, παθ. μέλλ. μιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμιμήθην, παρκ. μεμίμημαι, ὑπερσ. ἐμεμιμήμην. Ρημ. μίμησις, μίμημα, μιμητής, μιμητικός, μιμηλός, μιμητός, ἀμίμητος, μιμητέος, μιμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μίμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *μιμοῦμαι* λέγεται καί: *μιμητής εἰμι, μιμητής γίγνομαι τινος*. Συνώνυμα τῷ *μιμοῦμαι* εἶναι τὰ: *ζηλω(-όω)*. Τὸ *μιμοῦμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπομιμοῦμαι, ἐκμιμοῦμαι, συμμιμοῦμαι*.

Μιμνήσκω (ἐνθυμίζω), παρτ. ἐμίμνησκόν, μέλ. μνήσω, ἀόρ. ἐμνησα, παρκ. μνειάν ἢ ὑπόμνησιν πεποιήμαί (τιν), ὑπερ. μνειάν ἢ ὑπόμνησιν ἐπεποιήμην. Μέσ. μιμνήσκομαι, παρτ. ἐμιμνησάμην, μέσ. μέλλ. μνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμνησάμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμνήσθην, παρκ. μνειάν ἐσχικα ἢ μνειάν πεποιήμαί τινος καὶ μείνημαι (ὅστις εἶναι συνήθως ἐνεστώσ (ὑποτ. μεμνώμαι, μεμνήται, μεμνώμεθα. Εἰδ.τ. μεμνήμην, μεμνήῃο, μεμνήτο. μεμνήσθε, προστ. μείνησο), ὑπερσ. μνειάν ἐσχίκειν ἢ μνειάν ἐπεποιήμην τινός προστ. μείνησο), ὑπερσ. μνειάν ἐσχίκειν ἢ μνειάν ἐπεποιήμην τινός καὶ ἐμεμνήμην (ὅστις συνήθως εἶναι παρτ.), μετ' ὀλίγον μέλλ. μεμνήσομαι. Ρημ. μνειία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις, μνήμη, μνήμα, μνήμων, μνηστήρ, μνήστωρ, μνήστρον, μνηστός, ἀείμνηστος, μνηστέος.

Σημ. Θέμα *μεν-* καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀνάπτειν τοῦ βραχέος α καὶ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν *μν-μν-μνα-μνη-* καὶ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμός= *μνη-* καὶ προσλήρησι τοῦ προσφύματος *ισκ-μimνη-ίσκω-μimνήσκω*. Τὸ ἐνεργ. *μimνήσκω* εἶναι ποιητ. παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναμimνήσκω, ὑπομimνήσκω*. Τὸ δὲ μέσον *μimνήσκομαι* ἀπαντᾷ καὶ ἀτόλῃν καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ *ὑπομimνήσκω* λέγεται καί: *μνειάν ποιοῦμαί τινι, ὑπόμνησιν ποιοῦμαί τινι*. Τὸ μέσον εὐρίθεται καὶ ἀναλελημένως: *ὑπομimνήσκω ἐμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *μimνήσκομαι* λέγεται καί: *μνειάν ἔχω τινός, μνειάν ποιοῦμαί τινος*, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: *μνειίας τυγχάνω ὑπό τινος, μνειίας ἀξιοῦμαι ὑπό τινος, μνημονεύομαι*. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. εἶναι τὸ: *ὑποβάλλω*, τῷ δὲ μέσῳ τὰ: *μémνημαι, διὰ μνήμης ἔχω, διὰ μνήμης φέρω, μνημονεύω, ἀναφέρω, ἀναφέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἐννοῶ*.

Μισέω-ᾶ (μισῶ, ἔχω μῖσος πρὸς τινα), παρτ. ἐμίσειν, μέλλ. μισήσω, ἀόρ. ἐμίσησα, παρκ. μεμίσηκα, ὑπερσ. ἐμεμισήκειν. Παθ. μισοῦμαι, παρτ. ἐμισούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. μισήσομαι, παθ. μέλλ. μισηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμισήθην, παρκ. μεμίσημαι, ὑπερσ. ἐμεμισήμην. Ρημ. μίσημα, μισητής, μισηθρον ἢ μισητρον, μισητός, μισητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μῖσος* καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος*. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελημένως: *μισῶ ἐμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ *μισῶ* λέγεται καί: *μῖσος ἔχω τινός καὶ παθ. μῖσος ἔχω πρὸς τινος καὶ μῖση γίγνεται*. Τὸ δὲ ποιῶ *τινα μισεῖν, μῖση παρέχω* καὶ *μῖσος ἐμποιῶ* εἶναι ἰσοδύναμα. Συνώνυμα τῷ *μισῶ* εἶναι τὰ: *μισάττομαι, ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθῶς διάκειμαι πρὸς τινα, ἀηδῶς ἔχω τινί, ἀηδῶς διάκειμαι πρὸς τινα, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, ἐχθραίρω, ἐχθραίνω*.

Μισθαρνέω-ᾶ (λαμβάνω μισθόν, μισθοφορῶ, ὑπηρετῶ ἐπί μισθῷ), παρτ. ἐμισθάρονουν, μέλλ. μισθοφορήσω, ἀόρ. ἐμισθάρνησα,

παρζ. μεμισθάρονηκα, ὑπερσ. ἐμεμισθαρήκειν. Ρημ. μισθαρητικός, μισθαρινικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μισθάρονης* (=μισθωτὸς ἐργάτης) ἢ τοῦ *μισθαρονος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *μισθάρονης* γίνεται ἐκ τοῦ *μισθός* καὶ *ἄρηνμαι*. Ἀντὶ τοῦ *μισθαρονῶ* λέγεται καί: *μισθὸν ἄρηνμαι*. Συνώνυμα τῷ *μισθαρονῶ* εἶναι τὰ: *μισθὸν ἄρηνμαι*, *μισθοφορῶ*, *μισθοῦμαι*.

Μισθοδοτέω-ῶ (δίδωμι μισθόν), παρτ. ἐμισθοδοτοῦν, μέλλ. μισθοδοτήσω, ἄορ. ἐμισθοδοτήσα, παρζ. μισθοδοτήσας ἔχω, ὑπερσ. μισθοδοτήσας εἶχον. Παθ. *μισθοδοτοῦμαι* καὶ *μισθὸν λαμβάνω*, παρζ. ἐμισθοδοτούμην καὶ μισθὸν ἐλάμβανον, παθ. μέλλ. μισθοδοτήσομαι καὶ μισθὸν λήψομαι, παθ. ἄορ. ἐμισθοδοτήθην καὶ μισθὸν ἔλοβον, παρζ. μεμισθοδοτήμαι καὶ μισθὸν εἴληφα, ὑπερσ. ἐμεμισθοδοτήμην καὶ μισθὸν εἴληφην.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μισθοδότης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *μισθοδότης* γίνεται ἐκ τοῦ *μισθός* καὶ *δίδωμι*, ἐκ τοῦ *μισθοδότης* γίνεται τὸ: *μισθοδοσία*. Ἀντὶ τοῦ *μισθοδοτῶ* λέγεται καί: *μισθὸν δίδωμι*, *μισθὸν τελῶ*.

Μισθοφορέω-ῶ (εἶμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν), παρτ. ἐμισθοφορέον, μέλλ. μισθοφορήσω, ἄορ. ἐμισθοφορήσα, παρζ. μισθοφορήσας ἔχω ἢ μισθὸν εἴληφα, ἢ μισθὸν ἐνήνοχα, ὑπερσ. μισθοφορήσας εἶχον ἢ μισθὸν εἴληφην ἢ μισθὸν ἐνηνόχην. Παθ. μισθοφοροῦμαι (ἐνοικιάζομαι, δίδωμαι ἐπὶ μισθῷ) καὶ παθ. ἄορ. ἐμισθοδοτήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ παιθητικοῦ, *μισθοῦμαι*. Ρημ. μισθοφορητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μισθοφόρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *μισθοφόρος* γίνεται ἐκ τοῦ *μισθός* καὶ *φέρω*, ἐκ δὲ τοῦ *μισθοφόρος* γίνεται καὶ τὸ: *μισθοφορία*, *μισθοφορά*, *μισθοφορικός*. Ἀντὶ τοῦ *μισθοφορῶ* λέγεται καί: *μισθὸν φέρω*, *μισθὸν λαμβάνω*, *μισθὸν ἄρηνμαι*. Συνώνυμα τῷ *μισθοφορῶ* εἶναι τὰ: *μισθαρονῶ*, *μισθοῦμαι* (μέσ.).

Μισθῶω-ῶ (δίδωμι ἐπὶ μισθῷ, μισθώνω), παρτ. ἐμίθωνν, μέλλ. μισθώσω, ἄορ. ἐμίθωσα, παρζ. μεμίθωκα, ὑπερσ. ἐμεμισθώκειν ἢ μεμισθώωξ ἦν. Παθ. καὶ μέσ. μισθοῦμαι (λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ), παρτ. ἐμισθούμην, μέσ. μέλλ. μισθώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμισθώσάμην, παθ. μέλλ. μισθωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμισθώθην, παρζ. μεμίθωμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθώμην. Ρημ. μίσθωσις, μίσθωμα, μισθωτής (θηλ. μισθώτρια). μισθωτήριον, μισθωτὸς, ἀμισθωτος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μισθός*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *μισθῶ ἐμαντόν*. Συνώνυμα τῷ *μισθοῦμαι* εἶναι τὰ: *μισθαρονῶ*, *μισθοφορῶ*.

Μνημονεύω (ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), παρτ. ἐμνημόνευον, μέλλ. μνημονεύσω, ἄορ. ἐμνημόνευσα, παρζ. ἐμνημόνευκα (καὶ μεμνημόνευκα μεταγ.), ὑπερσ. ἐμνημονεύκειν. Παθ. μνημονεύομαι (=μένω ἐν ἐν τῇ μνήμῃ), παρτ. ἐμνημονεύομην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. μνημονεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμνημονεύσάμην, παθ. μέλλ. μνημονευθήσομαι, παθ.

ἀόρ. ἐμνημονεύθην, παρκ. ἐμνημόνευμαι, ὑπερσ. ἐμνημονεύμην. Ρημ. μνημόνευμα, μνημόνευσις, μνημονευτός, ἀξιωμανημόνευτος, μνημονευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μνήμων κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τὸ δὲ μνήμων ἐκ τοῦ μινῆσκομαι. Ἄντι τοῦ μνημονεύω λέγεται καί: μνειάν ποιοῦμαι, μνήμην ποιοῦμαι, μνειάν ἔχω τινός, καὶ παθ. ἐν μνήμη παράκειταί τι. Συνώνυμα τῶ μνημονεύω εἶναι τὰ: μινῆσκομαι, μέμνημαι, διὰ μνήμης ἔχω τινός, διὰ μνήμης φέρω, ἀναφέρω, ἐννοῶ. Τὸ μνημονεύω ἀναντιῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπομνημονεύω, διαμνημονεύω, συνδιαμνημονεύω.

Μνησικακέω-ῶ (ἐνθυμοῦμαι τι κακόν, ὃ ἔπαθον, φυλάττω πᾶσις, εἶμαι μνησίκακος), μέλλ. μνησικακήσω, ἀόρ. ἐμνησικάκησα, παρκ. μνησικακήσας ἔχω, ὑπερ. μνησικακήσας εἶχον. Ρημ. μνησικάκημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μνησίκακος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ μνησίκακος γίνεται τὸ: μνησικακία, τὸ δὲ μνησίκακος ἐκ τοῦ: μινῆσκομαι κακόν.

Μνηστεύω (ἐπὶ ἀνδρός: ἀρραβωνίζω, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον· καὶ μεταφ. ζητῶ νὰ κατορθώσω τι), παρτ. ἐμνήστευον, μέλλ. μνηστεύσω, ἀόρ. ἐμνήστευσα, παρκ. μνηστεύσας ἔχω (καὶ μεταγ. μεμνήστευκα), ὑπερσ. μνηστεύσας εἶχον (καὶ μετγ. ἐμεμνήστευκειν). Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναικός=ἀρραβωνίζομαι), παρτ. ἐμνηστεύομην, μέσ. ἀόρ. ἐμνηστευσάμην, παρακ. μεμνήστευμαι, ὑπερσ. ἐμεμνήστευμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀρμόζομαι ἢ ἐγγυῶμαι. Ρημ. μνηστεία, μνήστευσις, μνήστευμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μνηστής ἢ μνηστήρ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῶ μνηστεύω εἶναι τὰ: ἐγγυῶ (-άω), κατεγγυῶ, παρεγγυῶ, ἀρμόζω.

Μοχθέω-ῶ (κοπιᾶζω), παρατ. ἐμόχθουν, μέλλ. μοχθήσω, ἀόρ. ἐμόχθησα, παρακ. μεμόχθηκα, ὑπερσ. ἐμεμοχθήκειν. Ρημ. μόχθημα, μοχθητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μόχθος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ μόχθος ἐκ τοῦ ποιητ. ῥημ. μογέω. Συνώνυμα τῶ μοχθῶ εἶναι τὰ: κάμνω, πονῶ, ταλαιπωρῶ, κοπιῶ(-άω), ἀγωνίζομαι.

Μυέω-ῶ (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, κατηχῶ, διδάσκω), παρτ. ἐμύουν, μέλλ. μυήσω, ἀόρ. ἐμύησα, παρκ. μυήσας ἔχω (καὶ μεμύηκα), ὑπερσ. μυήσας εἶχον (καὶ ἐμεμύηκειν). Παθ. μυοῦμαι, παρτ. ἐμυούμην, παθ. μέλλ. μυηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμυήθην, παρκ. μεμύηκα, ὑπερσ. ἐμεμύημην. Ρημ. μύησις, μύημα, μυητής, ἀμύητος.

Σημ. Θέμα μυ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=μυ+έ+ω=μυῶ. Συνώνυμα τῶ μυῶ εἶναι τὰ: διδάσκω, κατηχῶ.

Μυθολογέω-ῶ (λέγω μύθους, μυθώδεις διηγήσεις, ἐπινοῶ), παρτ. ἐμυθολόγουν, μέλλ. μυθολογήσω, καὶ μύθους ἐρῶ, ἀόρ. ἐμυθολόγησα, παρκ. μεμυθολόγηκα, ὑπερσ. ἐμεμυθολογήκειν. Παθ. μυθολογοῦμαι, παρτ. ἐμυθολογούμην, παθ. μέλλ. μυθολογηθήσομαι, παθ.

ἄορ. ἐμυθολογήθην, παρτ. μεμυθολόγημαι, ὑπερσ. ἐμεμυθολογήμην. Ρημ. μυθολόγημα, μυθολογήτεον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μυθολόγος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, ἐκ δὲ τοῦ *μυθολόγος* γίνεται τὸ : *μυθολογία*. Ἐντὶ τοῦ *μυθολογῶ* λέγεται καί : *μύθους λέγω*.

Μυσάττομαι (σικχαίνομαι, ἀποστρέφομαι) ἀποθ. παθ. μετ. ἐνεργ. διαθ. παρτ. ἐμυσαιτόμην, π.θ. μέλλ. ὡς μέσ. μυσαιθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμυσάθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. μύσαγμα, μυσαιθήης, μυσαιχνός, μυσαιχτέον.

Σημ. Θέμα *μυσαι-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{μυσαι} + j + \text{ο-}$ *μαι* = *μυσάττομαι*. Συνώνυμα τῷ *μυσάττομαι* εἶναι τὰ : *μισῶ*, *ἀπεχθάνομαι*, *ἀπεχθῶς διάκειμαι πρὸς τινα*, *ἀηδῶς ἔχω τινί*, *ἀηδῶς διάκειμαι πρὸς τινα*, *βδελύττομαι*, *ἀποστρέφομαι*, *ἐχθραίνω*, *ἀηδιάζομαι*.

Μύω (κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ στόμα), παρτ. ἔμυον, μέλλ. μύσω, ἄορ. ἔμυσα, παρτ. μέμυκα, ὑπερσ. ἐμεμυκειν. Ρημ. μύς, μυῖα, μύθος, μυζός, μύστης, μυστήρια, μυστικός, μύωψ, μυωπία.

Σημ. Θέμα *μν-*. Τὸ *μύω* ἔχει τὸ *ν* βραχὺ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ. Τὸ *μύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *καταμύω*, *συνμύω*.

Μωραίνω (εἶμαι μωρός), παρτ. ἐμώραινον, μέλλ. μωρανῶ, ἄορ. ἐμώρωνα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : *μῶρός εἰμι*. Παθ. μωραίνομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμωράνθην, παρτακ. μεμώραμμαι ἢ μεμώρημαι, ὑπερσ. ἐμεμωράμην ἢ ἐμεμωρήμην. Ρημ. μωράνσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *μῶρος* ἢ *μωρός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνω* ἐκ τοῦ *μέλας* (θέμα *μωραν* + $j + \omega = \text{μωραίνω}$). Ἐντὶ τοῦ *μωραίνω* λέγεται καί : *μῶρός εἰμι*, ἐπὶ δὲ πραγμάτων *μωρία τί ἐστι*.

N

Ναυαγέω-ῶ (γίνομαι ναυαγός, καταβοτσακίζομαι, ἀποτυγχάνω, περιπίπτω εἰς δυστυχίαν), ἄορ. ἐνανάγησα, παρτακ. νενανάγηκα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : *ναυαγία χρῶμαι* καὶ *ναυαγία συμπίπτει* ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ναυαγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *ναυαγός* ἐκ τοῦ *ναῦς* καὶ *ἄγνυμι*, ἐκ τοῦ *ναυαγός* γίνονται καὶ τὰ : *ναυαγία* καὶ *ναυάριον*. Συνώνυμα τῷ *ναυαγῶ* εἶναι τὰ : *ἀποτυγχάνω*, *δυστυχῶ*, *σφάλλομαι*, *διαμαρτάνω*.

Ναυαρχέω-ῶ (εἶμαι ναύαρχος, διοικῶ στόλον), παρτ. ἐναυάρχουν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως *ναύαρχός εἰμι*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ναύαρχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *ναύαρχος* ἐκ τοῦ *ναῦς* καὶ *ἄρχω*, ἐκ δὲ τοῦ *ναύαρχος* γίνεται τὸ : *ναυαρχία*.

Ναυκρατέω-ῶ (εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης, εἶμαι θαλασσοκράτωρ διὰ τῶν νεῶν), μόνον ὁ μέλλ. ναυκρατήσομαι καὶ ὁ παθ. ἐνεσιτῶς *ναυκρατοῦμαι* (θαλασσοκρατοῦμαι, ἡτιῶμαι κατὰ θάλασσαν). τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων καὶ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ναυκράτης ἢ ναυκράτωρ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος ἐκ δὲ τοῦ ναυκράτης γίνεται τὸ : ναυκρατία, τὸ δὲ ναυκράτης ἐκ τοῦ ναῦς καὶ κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ναυκρατῶ λέγεται καί : θαλασσοκρατῶ, ναυκράτωρ εἰμί, θαλασσοκράτωρ εἰμί, ἄρχω τῆς θαλάσσης, ἄρχω κατὰ θάλατταν καὶ παθ. ἄρχομαι κατὰ θάλατταν.

Ναυμαχέω-ῶ (κίμνω ναυμαχίαν), παρτ. ἐναυμάχουν, μέλλ. ναυμαχήσω, ἀόρ. ἐναυμάχησα, παρκ. νεναυμάχηκα, ὑπερσ. ἐνεναυμαχήκειν. Τοῦ δὲ παθ. μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐναυμαχήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. ναυμάχημα, ναυμαχησεῖο, ναυμαχηέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ μεταγ. ναυμάχος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ναυμάχος ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι. ἐκ τοῦ ναυμάχος γίνεται καὶ τὸ : ναυμαχία. Ἀντὶ τοῦ ναυμαχῶ λέγεται καί : ναυμαχίαν ποιῶμαι, ναυμαχίαν ποιῶ. (=εἶμαι αἰτίος ναυμαχίας) καὶ παθ. ναυμαχία γίγνεται. Τὸ ῥῆμα ναυμαχῶ ἀπαιτῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : διαναυμαχῶ, καταναυμαχῶ, συνναυμαχῶ, συγκατάναυμαχῶ. Ἀντὶ τοῦ καταναυμαχῶ τινὰ λέγεται καί : κρατῶ τινὰ ναυμαχίαν καὶ παθ. κρατοῦμαι ναυμαχίαν.

Ναυπηγέω-ῶ (κατασκευάζω ναῦν, εἶμαι ναυπηγός) μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεσιώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : ναῦς ποιῶ. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν ναῦν), παρσ. ἐναυπηγούμην, μέσ. μέλλ. ναυπηγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐναυπηγηράμην, παθ. μέλλ. ναυπηγηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐναυπηγήθην, παρκ. νεναυπήγημαι, ὑπερσ. ἐνεναυπηγήμην. Ρημ. ναυπήγησις, ναυπηγήσιμος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ναυπηγός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ναυπηγός ἐκ τοῦ : ναῦς καὶ πήγνυμι. Ἐκ τοῦ ναυπηγός γίνονται τὰ : ναυπηγία, ναυπήγιον, ἢ ναυπηγεῖον, ναυπηγικός. Ἀντὶ τοῦ ναυπηγοῦμαι λέγεται καί : ναῦς ποιῶμαι. Τὸ ναυπηγοῦμαι ἀπαιτῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀντιναυπηγοῦμαι.

Νεανιεύομαι (εἶμαι νεανίας, φέρομαι νεανικῶς, ἀλαζονικῶς, κομπάζω) ἀποθ. μέσ. μέλλ. νεανιεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεανιευοίμην, παθ. ἀόρ. ἐνεανιεύθην, παρκ. νενανιεύμαι. Ρημ. νεανίευμα.

Σημ. τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ νεανίας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῷ νεανιεύομαι εἶναι τὰ : νεανισκεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.

Νεανισκεύομαι (εἶμαι ἐν τῇ νεότητί μου, ἀνίχω εἰς τὴν τάξιν τῶν νέων, εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίσκος) μόνον ὁ ἐνεσιώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφρ. ἴσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. νεανίσκειμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ νεανίσκος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῷ νεανισκεύομαι εἶναι τὰ : νεανιεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.

Νέμω (μοιρίζω, βόσχω), παρτ. ἐνεμον, μέλλ. νεμῶ, ἀόρ. ἐνεμα, παρκ. νενέμηκα, ὑπερσ. ἐνενεμήκειν. Παθ. καὶ μέσ. νέμομαι, παρσ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλλ. νεμοῦμαι (καὶ μεταγ. νεμήσομαι), μέσ. ἀόρ. ἐνεμήμην, παθ. μέλλ. νεμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνεμήθην, παρκ.

νενέμημαι, ὑπερσ. ἐνενεμήμην. Ρημ. νέμησις ἢ νέμεσις, νομή, διανομή, νόμος, νομός, νομάς, νομεύς, νεμέτωρ, νεμητής, νεμητός, διανεμητέος.

Σημ. Θέμα *νεμ-* και προλήπει τοῦ προσφύματος *ε νεμ+ε-*. Τὸ μέσον αὐταπαθῆς ἐκφέρεται ἀναλελυμένον, *προσνέμω ἐμαντόν, διανέμω ἐμαντόν*. Συνώνυμα τῷ *νέμω* ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ *μοιράζω* εἶναι. τὰ : *διαδίδωμι, παρέχω, μερίζω, διαμερίζω*, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ *βόσκω* τὰ : *αἰπολῶ, βοσκῶ, βοσκόω, νομεύω, ποιμαίνω*. Τῷ δὲ μέσ. *νέμομαι* τὰ : *καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὠφελούμαι, δρέπω, τρυγῶ, μετέχω*. Τὸ *νέμω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀπονέμω, διανέμω, ἐπινέμω, κατανέμω, προσνέμω, συννέμω*.

Νεύω (γνέφω, κάμνω νεῦμα), παρτ. ἔνευον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι, ἀόρ. ἔνευσα, παρκ. νένευκα, ὑπερσ. ἐνενεύκειν. Ρημ. νεῦσις, νεῦμα, νευστάζω (θαμιστικόν), νυστάζω.

Σημ. Θέμα *νευ-* ἐκ τοῦ ῥήματος *νευστάζω* προῆλθε τὸ ῥήμα *νυστάζω* κατὰ συστολήν τοῦ *εν* εἰς *υ*. Τὸ ῥήμα *νεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνανεύω, ἀπονεύω, διανεύω, ἐπινεύω, ἐκνεύω, κατανεύω, προνεύω, συγκατανεύω*.

Νέω, νεῖς, νεῖ κλπ. (ἀμετβ. πλέω, κολυμβῶ), παρτ. ἔνεον, ἔνεις, ἔνει κλπ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι, ἀόρ. ἔνευσα, παρακ. νένευκα, ὑπερσ. ἐνενεύκειν. Ρημ. νῆσος, νεῦσις, νεύσις ἢ νευστήρ, νευστός, νευστέον.

Σημ. Θέμα *νεF-* και ὡ ἡ κατάληξις *-νεF+*, τὸ *F* μεταξύ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται—*νέω*, πρὸ συμφώνου δὲ τρέπεται εἰς *υ*. Τὸ ῥήμα *νέω* εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν συναιρεῖται εἰς ἐκίνα μόνον τὰ πρόσσωπα, εἰς τὰ ὅποια μετὰ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα ε ἄκολουθεῖ ε ἢ *ει*. Συνώνυμα τῷ *νέω* εἶναι τὰ : *πλέω, νήχομαι*. Τὸ *νέω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *διανέω, εἰσνέω, ἐκνέω, προσνέω*.

Νεωτερίζω (ἐπιχειρῶ τι νέον, κάμνω νεωτερισμούς, καινοτομῶ, εἰσάγω μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ πολίτευμα· μεταβ. = διεγείρω στάσιν, στασιάζω, ταράττω τὴν κοινὴν ἡσυχίαν), παρτ. ἐνεωτέριζον, μέλλ. νεωτεριῶ, ἀόρ. ἐνεωτέρισα, παρκ. νεωτερίσας ἔχω, ὑπερσ. νεωτερίσας εἶχον. Παθ. ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παρτ. ἐνεωτερίζομην, ὁ παθ. ἀόρ. ἐνεωτερίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. νεωτέρισις, νεωτέρισμα, νεωτεριστής, νεωτερισμός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *νεώτερος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμ. ἀναλογ. *νεωτεριδ+j+ω=νεωτερίζω*). Ἀντὶ τοῦ *νεωτερίζω* λέγεται καὶ : *νεώτερόν τι ποιῶ, νεώτερόν τι δρω, νεώτερα πράττω, νεωτεροποιός εἰμι*. Τὸ *νεωτερίζειν εἰς τινα* (=κακῶς ποιεῖν τινα, ἀδικεῖν τινα).

Νίζω (νίπτω, καθαρίζω), παρτ. ἐνίζον, μέλλ. νίψω, ἀόρ. ἐνίψα, παρκ. νίψας ἔχω, ὑπερσ. νίψας εἶχον. Μέσ. νίζομαι, παρτ. ἐνιζόμην, μέσ. μέλλ. νίψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνιψάμην, παθ. ἀόρ. ἐνιψθην, παρακ. νένιμμαι. Ρημ. νίψις, νιπτήρ, νιπτρον, χέρνιψ, δυσέκνιπτος.

Σημ. Θέμα *νιβ-* ἢ *νιγ-* και προσλήπει τοῦ προσφύματος *j=νιβ+j+ω* (ἢ *νιγ+j+ω*)=*νίζω*. Τὸ μὲν *νίζομαι* λέγεται ἐπὶ τῶν πλυνόντων μονομ. ῥος τοῦ σώματος, τὸ δὲ *λούομαι* κεῖται ἐπὶ λουτροῦ γενικοῦ τοῦ σώματος. Τὸ *νίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀπονίζω, ἐκνίζω, κατανίζω*.

Νικίω-ῶ (νικῶ), παρτ. ἐνίκων, μέλλ. νικήσω, ἄορ. ἐνίκησα, παρτ. νενίκηκα, ὑπερσ. ἐνενίκηκειν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. νενικηκῶς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, παθ. ἄορ. ἐνικήθην, παρτ. νενίκημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου: *ἠττώμαι* ἢ περιφραστικῶς: *νίκη γίγνεται*. Ρημ. νίκησις, νίκημα, νικητής, νικητῶρ ἢ νικητῆρ, ἀνίκητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νίκη*. Συνώνυμα τῷ μὲν *νικῶ* εἶναι τὰ: *ὑπερέχω*, *κρατῶ*, *περιγίνομαι*, *καταγωνίζομαι*, *καταπαλαίω*, *νίκην αἶρομαι*, *νίκην ἀπεργάζομαι* τινι, *ποιῶ* τινα *νικᾶν*, τῷ δὲ παθ. *νικῶμαι* τὰ: *ἠττώμαι*, *νίκη γίγνεται*, *ἐλαττοῦμαι*, *ἦττων εἰμί* τινος. Οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται συνηθέστερον τὸ *ἠττώμαι* ὡς παθ. τοῦ *νικῶ*. Τὸ *νικῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *κατανικῶ*, *συννικῶ*, *προνικῶ*.

Νίφω (χιονίζω) πάντοτε ἀπρόσωπον ἐνεστ. νίφει, παρτ. ἔνιφε, μέλλ. νίψει, ἄορ. ἔνιψε, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: *χιὼν γίγνεται*. Παθ. νίφομαι, παθ. ἄορ. ἐνίφθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: *νιφάσι βάλλομαι ἢ ὑπὸ χιόνος καλύπτομαι*. Ρημ. *νιφάς*, νιφετός, νιφετόδης, ἀγάννιφος, νιφόβλητος.

Σημ. Θέμα *νιφ-*. Τὸ ῥῆμα *νίφω* εἶναι πάντοτε ἀπρόσωπον ἢ τρίτοπρόσωπον καὶ ὡς ὑποκειμ. εἶναι ὁ Θεὸς ἢ ὁ Ζεὺς. Συνώνυμα τῷ *νίφω* εἶναι τὰ: *χιονίζω*, *χιονοβολῶ(-έω)*. Τὸ *νίφω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐπινίφω*, *ὑπονίφω*.

Νοέω-ῶ (ἐνοῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), παρτ. ἐνόουν, μέλλ. νοήσω, ἄορ. ἐνόησα, παρτ. νενόηκα, ὑπερσ. ἐνενοήκειν. Παθ. καὶ μέσ. νοοῦμαι, παρτ. ἐνοοῦμην, μέσ. μέλλ. νοήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνοησίμην, παθ. μέλλ. νοηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐνοήθην, παρτ. νενόημαι, ὑπερσ. ἐνενοήμην. Ρημ. νόησις, νοήμων, νόημα, νοητός, ἀνόητος, δυσνόητος, ἀπρονόητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νόος-νοῦς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Συνώνυμα τῷ *νοῶ* εἶναι τὰ: *ἐννοῶ*, *ἐν νῶ ἔχω*, *ἐννοία γίγνεται* μοι, *ἐννοία ἐμπισττει* μοι, *ἐνθυμοῦμαι*, *λογίζομαι*, *σκοπῶ*, *σκοποῦμαι*, *κατέχω*, *λαμβάνω ἐννοίαν* τινος. Τὸ *νοῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπονοοῦμαι*, ἀποθ. μέσ. (=χάνω τὸν νοῦν μου), *διανοοῦμαι*, ἀποθ. μέσ. (=σκέπτομαι), *ἐπινοῶ*, *εἰсноῶ*, *κατανοῶ*, *μετανοῶ*, *παρανοῶ*, *προνοῶ*, *συννοῶ*, *ὑπονοῶ*.

Νομίζω (πιστεύω, κατὰ νόμον δορίζω), παρτ. ἐνόμιζον, μέλλ. νομιῶ, ἄορ. ἐνόμισα, παρτ. νενόμισα, ὑπερσ. ἐνενομίζειν. Παθ. *νομίζομαι*, παρτ. ἐνομιζόμην, παθ. μέλλ. *νομισθήσομαι*, καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *νομιοῦμαι*, παθ. ἄορ. ἐνομίσθην, παρτ. νενόμισμαι, ὑπερσ. ἐνενομίσμην. Ρημ. νόμισις, νόμισμα, νομιστός, νομιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νόμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*. (Θέμα ἀναλογ. *νομιδ-+j+ω=νομίζω*. Τὸ δὲ *νόμος* γίνεται ἐκ τοῦ *νέμω*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *νομίζω ἐμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *νομίζω* εἶναι τὰ: *ἠγοῦμαι*, *οἶομαι*, *ὑπολαμβάνω*, *δοκῶ*, *δοξάζω* φρονῶ.

Νομοθετέω-ῶ (νομοθετῶ, τίθημι νόμους, εἶμαι νομοθέτης), παρτ. ἐνομοθέτειν, μέλλ. νομοθετήσω, ἄορ. ἐνομοθέτησα, παρτ. νενομοθέτηκα, ὑπερσ. ἐνενομοθετήκειν. Μέσ. καὶ παθ. νομοθετοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐνομοθετησίμην, παθ. ἄορ. ἐνομοθετήθην, παρτ. νενομο-

θέτημα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων. Ρημ. νομοθέτης, νομοθέτημα, ἀνομοθέτητος, νομοθετητός, νομοθετητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νομοθέτης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, ἐκ δὲ τοῦ *νομοθέτης* γίνεται τὸ *νομοθεσία*. Ἀντὶ τοῦ *νομοθετῶ* λέγεται καί: *νόμον τίθῃμι*, καὶ ἀντὶ τοῦ μέσου *νομοθετοῦμαι* λέγεται καί: *νόμος τίθεται*. Παρ. *ἐτίθετο*, μέλλ. *τεθήσεται*, παθ. *ἄορ. ἐτέθη* (*ἐνν. νόμος*), καὶ κατὰ παρακ. *νόμος κείται, οἱ κείμενοι νόμοι*. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διανομοθετῶ, ἐπινομοθετῶ, καταναμοθετῶ, συννομοθετῶ*.

Νοσέω-ῶ (ἀσθενῶ), παρτ. ἐνόσουν, μέλλ. νοσήσω, ἄορ. ἐνόσησα, παρκ. νενόσηκα, ὑπερ. ἐνενοσήκειν. Ρημ. νόσημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νόσος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος* ὡς ἐνεργ. μεταβ. τοῦ *νοσῶ* λαμβάνεται τὸ *νόσον* ποιῶ καὶ ὡς ἀμετρ. : *εἰς νόσον ἐμπίπτω*. Συνώνυμα τῇ *νοσῶ* εἶναι τὰ: *ἀρρωστῶ, ἀσθενῶ, κάμνω*.

Νοστήω-ῶ (ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα), παρτ. ἐνόστουν, μέλλ. νοστήσω, ἄορ. ἐνόστησα, παρκ. νοστήσας ἔχω, ὑπερ. νοστήσας εἶχον. Ρημ. ἀπονόστισις, περινόστισις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νόστος* (ἐπάνοδος, ἐπιστροφή εἰς τὴν πατρίδα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *νόστος* γίνεται ἐκ τοῦ *νόμαι*. Τὸ *νοσῶ* εὐρίσκειται σύνθετον, *ἀπονοσῶ, ὑπονοσῶ, περινοσῶ*, καὶ συνώνυμα τῇ μὲν *ἀπονοσῶ* καὶ *ὑπονοσῶ* εἶναι τὰ: *ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι*, τῇ δὲ *περινοσῶ* τὸ: *περιέρχομαι*.

Νουθετέω ῶ (συμβουλεύω), παρτ. ἐνουθέτουν, μέλλ. νουθετήσω, ἄορ. ἐνουθέτησα, παρκ. νουθετήσας ἔχω, ὑπερ. νουθετήσας εἶχον. Παθ. νουθετοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐνουθετήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *νουθέτησις γίνεται*. Ρημ. νουθέτησις, νουθέτημα, νουθετητής, ἀνουθέτητος, νουθετητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νοῦς* καὶ *τίθῃμι*. Τὸ παθ. λέγεται καί: *νουθέτησις γίνεται*. Συνώνυμα τῇ *νουθετῶ* εἶναι τὰ: *παραινῶ, συμβουλεύω, διδάσκω, ὑφηγοῦμαι, ὑποτίθεμαι, ὑποβάλλω*.

Νυκτερεύω (διέρχομαι τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ, κάμνω νυκτέρον πρῶτον τι ἐν καιρῷ νυκτός), παρτ. ἐνυκτέρευον, μέλλ. νυκτερεύσω, ἄορ. ἐνυκτέρευσα, παρκ. νυκτερεύσας ἔχω, ὑπερ. νυκτερεύσας εἶχον. Ρημ. νυκτερεία, νυκτερευμα, νυκτερευτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *νύκτερος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Συνώνυμα τῇ *νυκτερεύω* εἶναι τὰ: *παννυχίζω, διαπαννυχίζω*. Τὸ *νυκτερεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως διὰ: *διανυκτερεύω* (=διέρχομαι τὴν νύκτα, ξενουχίζω).

Ξεναγέω-ῶ (α' εἶμαι ξεναγωγός, ὀδηγῶ φίλους ἐκ ξένης χώρας, φιλοξενῶ β' στρατολογῶ ξένους, μισθωτοὺς, μισθοφόρους στρατιώτας, εἶμαι ἀρχηγός μισθοφορικῶν στρατῶν), παρτ. ἐξεναγουν, μέλλ. ξεναγῶς ἔσομαι, ἄορ. ξεναγὸς ἐγενόμην (καὶ μεταγ. ἐξενάγησα), παρκ.

Ξεναγὸς γέγονα, ὑπερσ. Ξεναγὸς ἐγεγόνειν. Παθ. Ξεναγοῦμαι, παθ. ἄορ. ἔξεναγήθην, παρκ. ἔξεναγήμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. Ξενάγησις, Ξεναγέτης.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ Ξεναγὸς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ Ξεναγὸς γίνεται ἐκ τοῦ ξένος καὶ ἄγω^ς. Ἄντι τοῦ Ξεναγῶ λέγεται καί: Ξεναγὸς εἰμι. Συνώνυμα τῷ Ξεναγῶ εἶναι τὰ: 1) ἐπι καταγράφω, ἠγοῦμαι· 2) ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ: φιλοξενῶ τὰ: Ξενίζω, Ξενοῦμαι.

Ξενίζω (α' μεταβ. = 1) ὑποδέχομαι ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, φιλοξενῶ· 2) προσξενῶ ἔκκληξιν· β) ἀμειβ. εἶμαι ξένος, Ξενικῶς διαλέγομαι), παρτ. ἔξενίζον, μέλλ. Ξενίσεις ποιήσομαι, ἄορ. ἔξενισα, παρκ. Ξενίσεις πεποιήμαι, ὑπερσ. Ξενίσεις ἐπεποιήμην. Παθ. Ξενίζομαι καὶ παθ. ἄορ. ἔξενίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται πειρασματικῶς διὰ τοῦ Ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ρημ. Ξενίσις, Ξενισμός, Ξενισμα, Ξενιστής (θηλ. Ξενιστρια), Ξενιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ξένος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικόν: Ξενιδ+ι+ω=Ξενίζω). Ἄντι τοῦ Ξενίζω λέγεται καί: Ξενίσεις ποιῶμαι. Ἄντι δε τοῦ: Ξενίζομαι ὑπὸ τινος λέγεται καί: Ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα τῷ Ξενίζω εἶναι: 1) ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ φιλοξενῶ τὰ: Ξενοῦμαι, φιλοξενῶ, Ξεναγῶ·) ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ προσξενῶ ἔκκληξιν τὰ: ἐκπλήττω, ἐκταράττω, συνταράττω, διαταράττω, ἐκφοβῶ, ἐκδειματῶ(-όω).

Ξενοῦμαι-οῦμαι ἀποθ. (ἐπὶ μὲν ἐνεργ. σημ. = ὑποδέχομαι ξένον τινά, περιποιῶμαι ξένον τινά, φιλοξενῶ τινά, κάμνω τινά φίλον. Ἐπὶ δὲ παθ. σημασι. = φιλοξενοῦμαι ὑπὸ τινος), παρτ. ἔξενούμην, μέσ. μέλλ. Ξ-νώσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἔξενώθην, παρακ. ἔξένωμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου Ξενίζω. Ρημ. Ξένωσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ ἐνεργ. Ξενῶ-ω (=κάμνω τινά φίλον, φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι) εἶναι ποιητικόν. Συνώνυμα τῷ Ξενοῦμαι εἶναι τὰ: Ξενίζω, Ξεναγῶ, φίλος, φιλοξενῶ. Τοῦ ποιητικοῦ Ξενῶ παρὰ τοῖς μεταγ. εὐρίσκειται τὸ σύνθετον: ἀποξενῶ. Τὸ Ξενοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποξενοῦμαι, ἐπιξενοῦμαι.

Ξέω (σκαλίζω, ξύω, ξύνω), παρτ. ἔξεον, ἄορ. ἔξεσα, παθ. ἄορ. ἔξέσθην, παρκ. ἔξεσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. Ξέσις, Ξέσμα, Ξεσμός, Ξεστήρ, Ξέστρον, Ξέστος, ἄξεστος, ἀκαιάξεστος.

Σημ. Θέμα Ξεσ- καὶ ω κατάληξις = Ξεσ-ω καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ σ (=ξέω). Τὸ ῥῆμα Ξέω συναρθεῖται ἐν τῷ ἐνεσιῶτι καὶ παρσ. ὅταν μετὰ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα ε ἔπηται ε ἢ ει. Εἰς τὸν ἄορ. ἔξεσα τὸ σ δὲν ἀποβάλλεται διότι προῆλθεν ἐξ ἄλλοποιήσεως δύο σ (ἐξεσ-σα). Τὸ Ξέω λέγεται κυρίως ἐπὶ ξύλων λεινομένων διὰ τοῦ ξέστρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λίθων. Συνώνυμα τῷ ἐπὶ ξύλων λεινομένων διὰ τοῦ ξέστρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λίθων. Συνώνυμα τῷ Ξέω εἶναι τὰ: γλύφω, ξύω, τρίβω, κνῶ (=κνήω), κνίζω, ἐρεθίζω, παροξέω. Τὸ Ξέω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναξέω, ἀποξέω, καταξέω.

Ξηραίνω (κάμνω τι Ξηρόν), παρτ. ἐξήραινον, μέλλ. Ξηραίνω, ἄορ. ἐξήρανα, παρκ. Ξηράνας ἔχω, ὑπερσ. Ξηράνας εἶχον. Παθ. Ξη-

οραίνομαι, παρτ. ἐξηρανόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ξηρανοῦμαι, παθ. μέλλ. ξηρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐξηράνθην, παρκ. ἐξήρασμαι ἢ ἐξήραμμαι, ὑπερσ. ἐξηράσμην ἢ ἐξηράμμην. Ρημ. ξήρασις, ξηρασία, ξηρασμός, ξηραντικός, ξηραντέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ξηρὸς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαίνο ἐκ τοῦ μέλας (θέμ. ἀναλογ. ξηραν+|+ω=ξηραίνω). Συνώνυμα τῷ μὲν ενεργ. ξηραίνω εἶναι τὰ : ψύχω, ἀναψύχω, διαψύχω, ἀδρύνω, τῷ δὲ ξηραίνομαι τὰ : μαραίνομαι, ἀποσβέννυμαι, ἐκλείπω, αὔαινομαι, ἀναψύχομαι. Τὸ ξηραίνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποξηραίνω, καταξηραίνω.

Ξυλίζομαι (συλλέγω ξύλα) ἀποθ. μέσ. ἀόρ. ἐξυλισάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : συλλέγω ξύλα. Ρημ. ξυλισμός, ξυλιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ξύλον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. (Θέμα ἀναλογ. ξυλιδ+|+ομαι=ξυλίζομαι. Συνώνυμα τῷ ξυλίζομαι εἶναι τὸ μεταγ. ξυλεύομαι.

Ξύω (ξύνω), παρτ. ἔξυον, ἀόρ. ἔξυσα, μέσ. ἀόρ. ἐξυσάμην, παθ. ἀόρ. ἐξύσθην, παρκ. ἐξυσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ξυήλη, ξύσις, ξύσμα, ξυσμός, ξύστρα, ξυστήρ ἢ ξύστις, ξυρός, ξύλον, ξυστός.

Σημ. Θέμα ξυσ- καὶ προσλήφει τῆς καταλήξεως ω=ξυσ-ω καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ σ=ξύω. Συνώνυμα τῷ ξύω εἶναι τὰ : ξέω, κνώ, κνίζω, ἐρεθίζω, παροξύνω. Τὸ ξύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἀναξύω.

Ὀγκόω-ω (ὄγκωνω, φουσκώνω, μεταφορ. μεγαλύνω, τιμῶ), μέλλ. ὄγκώσω, ἀόρ. ὄγκωσα. Μέσ. καὶ Παθ. ὄγκοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὄγκώσομαι, μέσ. ἀόρ. ὄγκωσάμην, παθ. ἀόρ. ὄγκώθην, παρκ. ὄγκωμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. ὄγκωσις, ὄγκωμα, ὄγκωτός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄγκος. Ἀντὶ τοῦ ὄγκω λέγεται καὶ : ὄγκον ἐμπύμπλημι καὶ παθ. ὄγκος γίγνεται. Συνώνυμα τῷ μὲν ὄγκω εἶναι τὰ : φυσῶ(-άω), ἐξοιδαίνω, ἐμπνέω, ἐμπνευματῶ(-όω), ἐπαίρω, κομπάζω, κολπῶ(-όω), τῷ δὲ ὄγκοῦμαι τὰ : οἰδαίνω, οἰδῶ(-άω), οἰδῶ(-έω), αὐξάνω, φυσῶμαι, φυσιοῦμαι, κολποῦμαι, ἐπαίρομαι, ὄγκος γίγνεται.

Ὀδεύω (περιπατῶ, πορεύομαι), παρτ. ὄδευον, μέλλ. ὄδεύσω, καὶ ἐν ὀδῷ ἔσομαι, ἀόρ. ὄδευσα, παρκ. ἐν ὀδῷ γέγονα, ὑπερσ. ἐν ὀδῷ ἐγεγονειν. Ρημ. ὀδεία, ὄδευμα, ὀδευτής, ὀδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀδὸς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἱππεύω ἐκ τοῦ ἱππέυς. Ἀντὶ τοῦ ὀδένω λέγεται καὶ : ἐν ὀδῷ εἶμι, ἔρχομαι ὀδόν, ὀδῶ βαδίζω. Συνώνυμα τῷ ὀδεύω εἶναι τὰ : βαίνο, βαδίζω, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὀδοιπορῶ, στείχω.

Ὀδοιπορέω-ω (ὀδεύω, πορεύομαι, περιπατῶ), παρτ. ὀδοιπόρου, μέλλ. ὀδοιπορήσω, ἀόρ. ὀδοιπόρησα, παρκ. ὀδοιπόρημα, ὑπερσ. ὀδοιπορήκειν. Ρημ. ὀδοιπορητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀδοιπόρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ τοῦ ὀδοιπόρος γίνεται καὶ τὸ : ὀδοιπορία. Ἀντὶ τοῦ

ὀδοιπορῶ λέγεται καί: ὀδοιπορίαν ποιούμεαι. Συνώνυμα τῷ ὀδοιπορῶ εἶναι τὰ: ἐν ὁδῷ εἰμι, ἔρχομαι ὁδόν, ὁδῷ βαδίζω, βαίνω, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὀδεύω.

Ὀδοποιέω-ῶ (κατασκευάζω, κάμνω ὁδόν), παρτ. ὀδοποιούν, μέλλ. ὀδοποιήσω ἢ ὁδόν ποιήσομαι, ἀόρ. ὀδοποίησα, παρακ. ὀδοποίημα ἢ ὁδόν πεποίημαι, ὑπερσ. ὀδοποιήκειν ἢ ὁδόν ἐπεποιήμην. Μέσ. καὶ παθ. ὀδοποιούμεαι (διευκολύνομαι, κατασκευάζω τὴν ὁδόν, αὐξάνω, προοδεύω), παρακ. ὀδοποίημαι, ὑπερσ. ὀδοποιήμην ἢ ὀδοποίημένος ἦν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὀδοποίησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀδοποιῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ ὀδοποιῶς γίνεται καὶ τό: ὀδοποιῶ. Ἀντὶ τοῦ ὀδοποιῶ λέγεται καί: ὁδόν ποιούμεαι. Συνώνυμα τῷ μέσῳ ὀδοποιούμεαι εἶναι τὰ: προκόπτω, εὐδοκίμῶ, ἐπιδίδωμι, προέρχομαι, προάγω, χωρῶ προχωρῶ.

Ὀδύρομαι (θρηνῶ, κλαίω, πενθῶ) ἀποθ. μέσ. παρ. ὠδυρόμην, μέσ. μέλλ. ὠδυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὠδυράμην, παθ. ἀόρ. ὠδυροθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: παρακ. ὀλοφυρμῶ κέχρημαι, ὑπερσ. ὀλοφυρμῶ ἐκεχερήμην. Ρημ. ὠδυρός, ὠδυρα, ὠδυρτής, ὠδυρτός, ὠδυριέον.

Σημ. Θέμα ὄδυρ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος j=ὄδυρ+j+ομαι=ὄδυρομαι. τὸ ἐν ρ ἐκπίπτει καὶ τὸ ν βραχὺ ἐκτείνεται εἰς ν μακρὸν =ὄδυρομαι. Συνώνυμα τῷ ὄδυρομαι εἶναι τὰ: ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω, γοῶ(-άω), πενθῶ, θρηνῶ, κλαίω, δακρῶ, λυποῦμαι. Τὸ ὄδυρομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνοδύρομαι, ἀποδύρομαι, διοδύρομαι, κατοδύρομαι.

Ὄζω (ἔχω ὁσμήν, μυρίζω, εἶτε ἐπὶ εὐωδίας εἶτε ἐπὶ δυσωδίας), παρ. ὠζον μέλλ. ὠζήσω, καὶ ὠζέσω, ἀόρ. ὠζισα, παρκ. β' μετὰ σημ. ἔνεστ. ὠζοδα, ὑπερσ. μετὰ σημασ. παρατ. ὠδώδην παρακ. α' ὠζηκα, ὑπερσ. ὠζήκειν. Ρημ. ὠζωδῆ, ὄσμη, εὐώδης, δυσώδης.

Σημ. Θέμα ὄδ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος j=ὄδ+j+ω=ὄζω. Ἀντὶ τοῦ ὄζω λέγεται καί: ὁσμήν ἀποπνέω, εὐώδης εἰμί, δυσώδης εἰμί.

Οἶγω ἰδὲ ῥῆμα ἀνοίγω.

Οἶδα (γνωρίζω, ἠξέυρω), παρκ. μετὰ σημασ. ἔνεστ. οἶδα, οἶδα, οἶδε, ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσσι(ν), ἴποτ. εἶδῶ, εἶδης, εἶδη, κλπ. εὐκτ. εἶδειν, εἶδεις, εἶδειν κλπ. προστ. ἴθι, ἴστω κλπ. ἀπαρμφ. εἶδέναι, μετοχ. εἶδώς, νῖα, ὄς, ὑπερσ. μετὰ σημασ. παρατ. ἦδη καὶ ἦδειν, ἦδησα, καὶ ἦδαισα καὶ ἦδεις, ἦδει καὶ ἦδειν ἦδειτον, ἢ ἦστον, ἦδέτιν ἢ ἦστην, ἦδειμεν ἢ ἦσμεν. ἦδειτε ἢ ἦστε, ἦδεςαν ἢ ἦσαν μέλλ. εἶσομαι, καὶ σπαν. εἶδήσω, ἀόρ. ἔγνω, παρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἔγνώκειν. Ρημ. εἶδησις, εἶδήμην, εἶδος, (εἶδότης, ἐπίρρ.), ἴστωρ, ἱστορία, ἴστέον.

Σημ. Θέμα ἀσθ. *Fiδ-* καὶ ἰσχυρ. *Feιδ-* καὶ τροπῇ τοῦ *ει* εἰς: *οἶ=οἶδ-α=οἶδα* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος ε=*εἶδ-ε-*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *οἶδα ἐμαντόν* καὶ *πρόοιδα ἐμαντόν*. Συνώνυμα τῷ *οἶδα* εἶναι τὰ: *γινώσκω*, *ἐπίσταμαι*, *γνωρίζω*, *αἰσθάνομαι*, *ἐπαῖω*, *καταμανθάνω*. Τὸ *οἶδα* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *δίοιδα*, *πρόοιδα*, *πρόσοιδα*.

κάτοιδα, σύνοιδα. Τὸ οἶδα διαφέρει τοῦ *σύνοιδα*: οἶδα = γνωρίζω τι ἐξ ἀποῆς ἢ ἐκ πληροφορίας ἄλλων· *σύνοιδα* = γνωρίζω τι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. Τὸ οἶδα ὅταν εἶναι σύνθετον ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῇ ὀριστ. καὶ προστακ. τοῦ ἐνεστώτος, ἐὰν ἐπιτρέπη ἡ λήγουσα.

Οἰδέω-ῶ (πρήσκομαι, φουσκώνω) παρτ. ἀνφῶδουν, ἀόρ. ὤδησα, καὶ ἀνφῶδησα, παρκ. ὤδηκα. Ρημ. οἶδησις, οἶδημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ οἶδος (=πρήξιμον) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Συνώνυμα τῷ οἶδῶ εἶναι τα: οἰδαίνω, οἰδάνω. οἰδῶ(-άω), ὀγκοῦμαι, αἴρωμαι, φυσῶμαι.

Οἰκέω-ῶ (μετβ. = κατοικῶ, κυβερνῶ, ἀμετβ. ἐπὶ πόλεως = κυβερνῶμαι, διοικῶμαι), παρτ. ὤκουν. μέλλ. οἰκήσω, ἀόρ. ὤκησα, παρκ. ὤκηκα, ὑπερσ. ὤκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, παρτ. ὤκούμην, μεσ. μελλ. ὡς παθ. οἰκήσομαι, παθ. ἀορ. ὤκήθην, παρκ. ὤκημαι, ὑπερσ. ὤκήμην. Ρημ. οἴκησις, οἴκημα, οἰκῆσις, οἰκητής, ἢ οἰκητήρ, οἰκητηριον, οἰκητός, ἀοίκητος, δυσοίκητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ οἶκος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ τοῦ οἶκος γίνεται καὶ τὸ οἰκία καὶ τὸ οἰκέτης. Ἀντὶ τοῦ οἰκῶ λέγεται καί: οἴκησιν ποιοῦμαι καὶ μετβ. οἴκησιν παρέχω, οἴκησιν νέμω, *συνοικῆσιν ποιοῦμαι* καὶ παθ. ἐξοικῆσις γίγνεται. Συνώνυμα τῷ μὲν οἰκῶ (=κατοικῶ) εἶναι τὰ: διαιτῶμαι, ἐνδιαιτῶμαι, διατρίβω, τὰς διατριβὰς ποιοῦμαι, τὰς οἰκῆσεις ποιοῦμαι τῷ δὲ οἰκῶ (=κυβερνῶ) εἶναι τὰ: ἀρχομαι, διαχειρίζω, διαχειρίζομαι, οἰκονομῶ. Τὸ οἰκῶ καὶ τὸ κατοικῶ οὐδὲν διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ οἰκῶ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποικῶ, διοικῶ, ἐγκατοικῶ, ἐνοικῶ, ἐξοικῶ, ἐποικῶ, κατοικῶ, μετοικῶ, παροικῶ, περιρικῶ, προσοικῶ, προσξυνοικῶ, συνοικῶ.

Οἰκίζω (μετβ. — κίζω οἰκίαν, θεμελιώνω ἐπὶ ἀνθρώπων = βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς οἶκον ἢ χώραν τινά), παρτ. ὤκιζον, μέλλ. οἰκῶ, ἀόρ. ὤκισα, παρκ. ὤκισα ἢ οἰκίσας ἔχω, ὑπερσ. ὤκισεν ἢ οἰκίσσας εἶχον. Παθ. καὶ μεσ. οἰκίζομαι, παρτ. ὤκισόμην, μεσ. μέλλ. οἰκισώμαι, μεσ. ἀορ. ὤκισάμην, παθ. μέλλ. οἰκισθήσομαι, παθ. ἀορ. ὤκισθην, παρκ. ὤκισμαι, ὑπερσ. ὤκισμην. Ρημ. οἰκίσις, οἰκισμός, οἰκιστής ἢ οἰκιστήρ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ οἶκος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλλίξω ἐκ τοῦ ἐλλίξις (θέμα ἀναλογικῶν οἰκιδ+j+ω=οἰκίξω). Ἀντὶ τοῦ οἰκίξω λέγεται καί: οἰκιστήν τινα ποιοῦμαι, οἰκιστὴς γίγνομαι, οἰκιστὴς εἰμι. Τὸ οἰκίξω διαφέρει τοῦ οἰκῶ (=κατοικῶ) καὶ οἰκίζω (=βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ). Τὸ οἰκίξω ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποικίξω, διοικίξω, ἐνοικίξω, ἐξοικίξω, κατοικίξω, μετοικίξω, παρακατοικίξω, συνοικίξω, συγκατοικίξω.

Οἰκοδομέω ῶ (κίζω οἶκον), παρτ. ὤκοδόμουν, μέλλ. οἰκοδομήσω, ἀόρ. ὤκοδόμησα, παρκ. ὤκοδόμηκα, ὑπερσ. ὤκοδομήκειν. Παθ. καὶ μεσ. οἰκοδομοῦμαι, παρτ. ὤκοδομοῦμην, μεσ. ἀορ. ὤκοδομήσασθαι, παθ. μέλλ. οἰκοδομηθήσομαι, παθ. ἀορ. ὤκοδομήθην, παρκ. ὤκοδομημαι, ὑπερσ. ὤκοδομήμην καὶ ὤκοδομημένους ἦν. Ρημ. οἰκοδομήσις, οἰκοδομήμα, οἰκοδομητός, οἰκοδομητικός, οἰκοδομητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ οἰκοδόμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ οἰκοδόμος ἐκ τοῦ οἶκος καὶ δέμω, ἐκ τοῦ οἰκοδόμος γίνεται τό: οἰκοδομία καὶ οἰκοδομικός. Ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ λέγεται καί:

οικοδομία γίγνεται. Συνώνυμα τῷ *οικοδομῶ* εἶναι τὰ : *ἰδρύω, δέμω, κτίζω, θεμελιῶ(-όω)*. Τὸ *οικοδομῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνοικοδομῶ, ἀποικοδομῶ, διοικοδομῶ, ἐνοικοδομῶ, ἐποικοδομῶ, ἐγκατοικοδομῶ, ἐξοικοδομῶ, κατοικοδομῶ, παροικοδομῶ, περιοικοδομῶ, προοικοδομῶ, ὑποικοδομῶ*.

Οἰκονομέω-ῶ (διοικῶ, κυβερνῶ τὸν οἶκον), παρτ. *ῶκονόμουν*, μέλλ. *οἰκονομήσω*, ἀόρ. *ῶκονόμησα*, παρκ. *ῶκονόμηκα*, ὑπερσ. *ῶκονομήκειν*. Ρημ. *οἰκονόμημα, οἰκονομητός, οἰκονομητέον*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *οἰκονόμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κράτῳ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *οἰκονόμος* ἐκ τοῦ *οἶκος* καὶ *νόμος* ἐκ δὲ τοῦ *οἰκονόμος* γίνεται τὸ : *οἰκονομία* καὶ *οἰκονομικός*. Συνώνυμα τῷ *οἰκονομῶ* εἶναι τὰ : *οἰκῶ, ἄρχω, διαχειρίζω, διαχειρίζομαι*.

Οἰκουρέω-ῶ (μένω κατ' οἶκον, διατελῶ ἄγρυπνος, φυλάττω τὸν οἶκον), παρτ. *οἰκουῖρον*, μέλλ. *οἰκουρήσω*, ἀόρ. *οἰκουρήσα*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : *οἰκουρός* εἶμι. Ρημ. *οἰκουρήμα*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *οἰκουρός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κράτῳ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *οἰκουρός* ἐκ τοῦ *οἶκος* καὶ *ούρος* (=φύλαξ), ἐκ τοῦ *οἰκουρός* γίνεται καὶ : *οἰκουρία, οἰκουρότης, οἰκουρικός*. Τὸ *οἰκουρῶ* μένει ἀναυξητόν.

Οἰκτίρω (-ὑσπλαγχνίζομαι, ἐλεῶ, συμπαθῶ, ἔχω οἶκτον πρὸς τινα), παρ. *ῶκτιρον*, μέλλ. *οἰκτιρῶ*, (καὶ μετγ. *οἰκτιρήσω*), ἀόρ. *ῶκτιρα* (καὶ μετγ. *ῶκτιρήσα*), παρκ. *οἰκτίρας ἔχω*, ὑπερσ. *οἰκτίρας εἶχον*. Παθ. *οἰκτιρόμαι*, παρτ. *ῶκτιρόμην*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : *οἶκτον τυγχάνω ὑπό τινος*. Ρημ. *οἰκτίρησις, οἰκτιρισμός, οἰκτιρίμων* (*οἰκτιρμοσύνη*).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *οἶκτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἰμείρω* (=ποθῶ) ἐκ τοῦ *ἡμέρος* (ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ *οἰκτιρ+ι+ω=οἰκτιρω=οἰκτίρω*). Ἐντὶ τοῦ *οἰκτίρω* λέγεται καὶ : *δι' οἶκτον ἔχω τινά*, παθ. *οἶκτον τυγχάνω ὑπό τινος*. Συνώνυμα τῷ *οἰκτίρω* εἶναι τὰ : *ἐλεῶ, οἰκτίζω, οἰκτιρῶ(-έω), λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι*. Τὸ *οἰκτίρω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *κατοικτίρω*.

Οἰκτιζῶ (*οἰκτίρω, λυποῦμαι* τινα, αἰσθάνομαι οἶκτον πρὸς τινα), παρτ. *ῶκτιζον*, μέλλ. *οἰκτιῶ*, ἀόρ. *ῶκτισα*, παρκ. *οἰκτίσας ἔχω*, ὑπερσ. *οἰκτίσας εἶχον*. Μέσ. *οἰκτιζομαι*, παρτ. *ῶκτιζόμην*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ διὰ περιφράσεων : Ρημ. *οἰκτισίμα, οἰκτισμός, ἀνοικτίσις*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *οἶκτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ *οἰκτιδ+ι+ω=οἰκτιζω*). Συνώνυμα τῷ *οἰκτιζω* εἶναι τὰ : *δι' οἶκτον ἔχω τινά* (παθ. *οἶκτον τυγχάνω ὑπό τινος*), *οἰκτιρῶ, ἐλεῶ, λυποῦμαι, σπλαγχνίζομαι*. Τὸ *οἰκτιζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *ἀντοικτιζω, συνοικτιζω*.

Οἰμώζω (θρηγῶ, ὀδύρομαι, φωνάζω οἶμοι) παθ. αἰτολαθ. παρτ. *ῶμωζον*, μέσ. μέλλ. *ὡς ἐνεργ. οἰμώξομαι*, ἀόρ. *ῶμωξα*, παρκ. *οἰμώξας ἔχω*, ὑπερσ. *οἰμώξας εἶχον*. Παθ. ἀόρ. μετγ. *οἰμωγθῆεις* (=θρηνηθεις), παρκ. μετγ. *οἰμωγμένος*. Ρημ. *οἰμωγή, οἰμωγμα, οἰμωγμός, οἰμωκτός*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος οἶμοι (=ἀλλοίμονον) ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ οἶμωγ- (πρὸς τὸ κρώζω· θέμα κρωγ+ι+ω=κρώζω, οἶμωγ+ι+ω=οἶμώζω). Συνώνυμα τῷ οἶμώζω εἶναι τὰ: ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, γοῶ(-άω), πενθῶ, θρηνῶ, κλαίω, δακρύω, λυπούμαι. Τὸ οἶμώζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνοιμώζω, ἀποιμώζω.

Οἶνοχοέω-ῶ (ἐγγέω, χύνω οἶνον εἰς τὸ ποτήριον πρὸς πόσιν, κερνῶ κρασί), παρτ. ὠνοχόουν καὶ ἐφονοχόουν καὶ ἐνέχεον, μέλλ. οἶνοχοήσω, ἄορ. ἐνέχεα ἢ ὠνοχόησα ἢ ἐφονοχόησα, παρκ. ἐγγέας ἔχω, ὑπερσ. ἐγγέας εἶχον. Ρημ. οἶνοχόημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ οἶνοχός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός, τὸ δὲ οἶνοχός ἐκ τοῦ οἶνος καὶ χέω. Τὸ οἶνοχῶ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγ. ἢ αὐξάνεται κανονικῶς ἔξωθεν ἢ λαμβάνει ἀμφοτέρως τὰς αὐξήσεις. Συνώνυμα τῷ οἶνοχῶ εἶναι τὰ: οἶνοχοεύω, ἐγγέω, κερνάννυμι, κερνῶ(-άω).

Οἶομαι καὶ **οἶμαι** (νομίζω, ὑποθέτω, στοχάζομαι, φαντάζομαι), οἶει, οἶεται, κλπ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρτ. ὠόμην καὶ ὠόμην, ὠου, ὠετο κλπ., μέσ. μέλλ. οἶήσομαι, παθ. μέλλ. οἶηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὠήθηην, παρκ. νενόμικα ἢ ὑλείληφα, ὑπερσ. ἐνενομίσκειν ἢ ὑπείληφειν. Ρημ. οἶησις, οἶημα, (ἔξ οὗ οἶηματίας), οἶητής, οἶητός, οἶητέον.

Σημ. Θέμα οἶ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=οι-ε-. Τὸ β' ἐνὶ ζὼν πρόσφων τοῦ ἐνεστ. ἐν τῇ ὀριστικῇ εἶναι πάντοτε οἶει διὰ τοῦ ει. Συνώνυμα τῷ οἶομαι εἶναι τὰ: νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, ἠγοῦμαι, δοξάζω, φρονῶ. Τὸ οἶομαι καὶ οἶμαι οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσιν εἰμὴ ὅτι τὸ οἶμαι κεῖται σινηθέστερον ἢ τὸ οἶομαι εἰς τὰς παρενθέσεις. Τὸ οἶομαι διαφέρει τοῦ ἠγοῦμαι. Τὸ μὲν οἶομαι (=ἔχω τὴν ἐμᾶντοῦ γνώμην, κατ' ἐμᾶντόν νομίζω, φαντάζομαι, τὸ λέγω μετὰ τὸ κεφάλι μου), τὸ δὲ ἠγοῦμαι (=ἰχνηλατῶ, ἀνερευνῶ, προπορεύομαι, ὀδηγῶ, νομίζω). Τὸ οἶομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντοἶομαι, συνοἶομαι.

Οἶχομαι (ἔχω ἀναχωρήσει, ἔχω φύγει) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως ἐνεστὸς μετὰ σημασ. παρακ. ἐνεστ. ἀπέρχομαι, παρτ. ὠόμην, ἀπῆα ἢ ἀπῆειν, μέλλ. οἶχήσομαι ἢ ἀπειμι, ἄορ. ἀπῆλθον ἢ ὠόμην, παρκ. οἶχημαι ἢ ἀπελήλυθα ἢ ὠχημαι, ὑπερσ. ὠχίμην ἢ ἀπεληλύθειν. Ρημ. οἶχητέον.

Σημ. Θέμα οἶχ- καὶ οἶχ-ε- (τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε). Συνώνυμα τῷ οἶχομαι εἶναι τὰ: ἀπέρχομαι, φεύγω, ἀποδιδράσκει.

Οἰωνίζομαι (λαμβάνω οἰωνούς ἐκ τῆς πῆσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν πτηνῶν, μαντεύομαι ἐξ οἰωνῶν, προμαντεύω, προλέγω) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρτ. οἰωνίζομην, μέσ. μέλλ. οἰωνιοῦμαι, μέσ. ἄορ. οἰωνισάμην, παρκ. οἰωνοῖς κέχημαι, ὑπερσ. οἰωνοῖς ἐκκηχίμην. Ρημ. οἰώνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής, (θηλ. οἰωνίστρια), οἰωνιστήρ, οἰωνιστήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ οἰωνός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικόν οἰωνιδ+ι+ομαι=οἰωνίζομαι). Τὸ οἰωνίζομαι μένει ἀναξήτων. Τὸ οἰωνίζομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποιοινίζομαι, μετοιοινίζομαι.

Ὀκέλλω (μετβ. ἐπὶ ναντῶν=ρίπτω τὸ πλοῖον εἰς ξηράν, ἀμετβ. ἐπὶ τοῦ πλοίου=πίπτω εἰς τὴν ξηράν, πέφτω ἔξω), παρτ. ὄκελλον, ἄορ. ὄκειλα.

Σημ. Θέμα *οκελ-* καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{οκελ} + j + \omega = \text{οκέλλω}$. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐξοκέλλω*, *ἐποκέλλω*.

Ὀκνέω-ῶ (ἀμετβ. βαρύνομαι, φοβοῦμαι, βραδύνω, διστάζω) παρτ. ὄκνουν, μέλλ. ὄκνήσω, ἄορ. ὄκνησα, παρκ. ὄκνήσας ἔχω, ὑπερσ. ὄκνήσας εἶχον. Ρημ. ὄκνητέον, ἀποκνητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὄκνος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἐντὶ τοῦ *ὄκνω* λέγεται καὶ: *μεστός εἰμι ὄκνου*, *ὄκνος ἔστι μοι ποιεῖν τι* ὡς μεταβ. δὲ τοῦ *ὄκνω* λέγεται καὶ: *ὄκνον παρέχω τινι*, *ὄκνον φέρω τινί*, *ὄκνον ἐκτίθημί τινι*, ὡς παθ. δὲ εἶναι: *ὄκνος ἐγγίγνεται*. Συνώνυμα τῷ *ὄκνω* εἶναι τὰ: *δέδοικα*, *φοβοῦμαι*, *ἐν φόβῳ εἰμι*, *ὄρθωδῶ* (-έω), *δειμαίνω*, *πήσσω*, *βραδύνω*, *μέλλω*. Τὸ *ὄκνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποκνώ*, *κατοκνώ*.

Ὀλιγαρχέομαι-οὔμαι (ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ., παθ. ἄορ. ὀλιγαρχήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῶν περιφράσεων: *κατ' ὀλιγαρχίαν πολιτεύω*, *ὀλιγαρχίαν ἔχω*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὀλίγαρχος* ἢ *ὀλιγόρχης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *ὀλίγαρχος* ἐκ τοῦ *ὀλίγος* καὶ *ἄρχειν* ἐκ δὲ τοῦ *ὀλίγαρχος* γίνεται τὸ: *ὀλιγαρχία* καὶ *ὀλιγαρχικός*. Ὁ ἐνεργ. τύπος *ὀλιγαρχέω-ῶ* (=εἶμαι μέλος ὀλιγαρχίας) ἀπαντᾷ παρὰ Ἀριστοτέλει (Πολιτ. 4.15, 13).

Ὀλιγορέω-ῶ (ἀμελῶ, ὀλίγον φροντίζω), παρτ. ὀλιγόρουν, μέλλ. ὀλιγορήσω, ἄορ. ὀλιγόρησα, παρκ. ὀλιγορήσας ἔχω, ὑπερσ. ὀλιγορήσας εἶχον. Παθ. ὀλιγοροῦμαι, παθ. ἄορ. ὀλιγορήθην, παρκ. ὀλιγορήμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. ὀλιγόρημα, ὀλιγόρησις, ὀλιγορητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὀλίγωρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος* τὸ δὲ *ὀλίγωρος* ἐκ τοῦ *ὀλίγος* καὶ *ῥω* (=φροντίζω) ἐκ δὲ τοῦ *ὀλίγωρος* γίνεται καὶ τὸ *ὀλιγορία*. Ἐντὶ τοῦ *ὀλιγορῶ* λέγεται καὶ: *ὀλιγόρως ἔχω πρὸς τι*, *ὀλιγόρως διάκειμαι πρὸς τι*, *ἐν ὀλιγορία ποιοῦμαι τι*, *εἰς ὀλιγορίαν τρέπομαι τινος*. Συνώνυμα τῷ *ὀλιγορῶ* εἶναι τὰ: *ἀμελῶ*, *οὐ φροντίζω*, *οὐκ ἐπιμελοῦμαι*, *ἐραθυμῶ*, *ἐραστονέω*. Τὸ *ὀλιγορῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *κατολιγορῶ*, *παρολιγορῶ*.

Ὀλισθαίνω καὶ **ὀλισθαίνω** (γλιστρῶ), παρτ. ὀλίσθαινον καὶ ὀλίσθαινον, μέλλ. ὀλισθήσω, ἄορ. ἀ' ὀλίσθησα, καὶ β' ὀλίσθον, παρκ. ὀλίσθηκα, ὑπερσ. ὀλισθήκειν. Ρημ. ὀλίσθησις, ὀλίσθημα, ὀλισθος, ὀλισθητός, ἐδολίσθητον, ὀλισθητικός.

Σημ. Θέμα *ολισθ-* προσλήψει τοῦ προσφύματος $an = \text{ολισθαν-ω}$ καὶ τοῦ προσφύματος $j = \text{ολισθαν} + j + \omega = \text{ολισθαίνω}$. Συνώνυμα τῷ *ολισθαίνω* εἶναι τὰ: *διαδύομαι*, *ὑπεκφεύγω*, *ὑπεξέρχομαι*, *ὑπεκχωρῶ*, *ἐκνεύω*. Τὸ *ολισθαίνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπολισθαίνω*, *διολισθαίνω*.

Ὀλλυμι καὶ σπαν. **ὀλλύω** (ἀφανίζω, καταστρέφω, φονεύω) ἄπλοῦν ποιητικὸν παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις μόνον σύνθετον ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω, παρτ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυνον, μέλλ. ἀπολώ, ἄορ. ἀπόλεσα, παρακ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλώλεκιν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ἀπο-

λωλεκῶς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, παρατ. ἀπωλλόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἄορ. β' ὡς παθ. ἀπολόμην, παθ. μέλλ. ἀπολεσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀπολέσθην, παρακ. β' ἔνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα, ὑπερσ. ἀπωλώλειν. Ρημ. ἀπώλεια, ὄλεθρος, ὀλετήρ (θηλ. ὀλετεῖρα), πανώλης, ἐξώλης, προώλης.

Σημ. Θέμα *ὀλ-* προσλήψει τοῦ προσφύματος *νυ ὀλ-νυ-μι=ὄλλυμι* καὶ τοῦ προσφύματος *ε=ὀλ-ε-*, Ὁ παρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι τὸ ἄτικόν ἀναδιπλασιασμόν, ὃ δὲ ὑπερσ. καὶ αὔξησιν. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ἀπόλλυμι ἔμαντόν. Ἐντὶ τοῦ ἀπόλλυμι λέγεται γαί: ὄλεθρον φέρω τινί. Συνώνυμα τῷ ὄλλυμι εἶναι τὰ: διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, λυμαίνομαι, λωβῶμαι, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, διεργάζομαι, καταστρέφω. Τὸ ἀπόλλυμι διαφέρει τοῦ διαφθείρω· τὸ μὲν ἀπόλλυμι (=ἀφανίζω παντελῶς), τὸ δὲ διαφθείρω (=ἀλλοιώνω, μεταβάλλω τι ἐπὶ τὸ χεῖρον).

Ὀλοκαυτέω-ῶ (προσφέρω ἔμπυρον θυσίαν, ὀλόκαυτον θῦμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, κάμνω ὀλοκαύτωμα, θυσιάζω), παρατ. ὀλοκαύτου, μέλλ. ὀλοκαυτήσω ἢ θύσω, ἄορ. ὀλοκαύτησα, παρακ. τέθυκα, ὑπερσ. ἔτεθύκειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὀλόκαυτος* (=ὃ καίς ὄλος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *ὀλόκαυτος* ἐκ τοῦ *ὄλος* καὶ *καίωμαι*. Συνώνυμα τῷ ὀλοκαυτῶ εἶναι τὰ: θύω, καθιερεύω, ὀλοκαυτῶ(-ῶ), ὀλοκαυτίξω, σφαγιάζομαι, βουθντῶ.

Ὀλολύζω (φωνιάζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης, ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως τοὺς θεοὺς ἐν δεήσεσι ἢ εὐχαριστίας), παρατ. ὠλόλυζον, μέλλ. ὀλολύξομαι καὶ ὀλολύξω ἢ ὀλολυγῆ χρήσομαι, ἄορ. ὠλόλυξα, παρακ. ὀλολυγῆ κέχηρημαι, ὑπερσ. ὀλολυγῆ ἔεχερήμην. Ρημ. ὀλολυγή, ὀλολυγόν, ὀλόλυμος, ὀλολυγμός.

Σημ. Θέμα *ὀλ-* καὶ δι' ἀναδιπλώσεως τοῦ θέματος =*ὀλολ-* σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κράζω* (θέμα *κραγ+ι+ο=κράζω*) ἐκ θέματος ἀναλογικοῦ *ὀλολυγ+ι+ο=ὀλολύξω*, ὅπερ ἔχει τὸ *υ* μακρόν. Τὸ *ὀλολύξω* λέγεται κυρίως ἐπὶ γυναικῶν. Ἐντὶ τοῦ *ὀλολύξω* λέγεται καὶ: *ὀλολυγῆ χρωμαί*. Συνώνυμα τῷ *ὀλολύξω* εἶναι τὰ: *κράζω*, *κραυγῆ χρωμαί*, *κραυγῆ ποιῶ*, *βοῶ*, *κραυγάζω*, *κλάζω*, *κλαγγάνω*, *γεγονέω*, *γεγονίσκω*. Τὸ *ὀλολύξω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ἰσυνολολύξω.

Ὀλοφύρομαι (θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ. ὠλοφυρόμην, μέσ. μέλλ. ὀλοφυροῦμαι, μέσ. ἄορ. ὠλοφυροίμην, παθ. ἄορ. ὡς ἔνεργ. ὠλοφύρθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς. Ρημ. ὀλόφυρσις, ὀλοφυρμός, ὀλοφυρτέος.

Σημ. Θέμα *ὀλοφυρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *ι=ὀλοφυρ+ι+ομαι=ὀλοφύρομαι=ὀλοφύρομαι*. Ἐντὶ τοῦ *ὀλοφύρομαι* λέγεται καὶ: *ὀλοφύρσιν ποιοῦμαι*, *ὀλοφυρμῶ χρωμαί*, πρὸς ὀλοφύρμον τρέπομαι. Συνώνυμα τῷ ὀλοφύρομαι εἶναι τὰ: *ὀδύρομαι*, *οἰμῶζω*, *ροῶ(-άω)*, *πενθῶ*, *θρηνώ*, *κλαίω*, *δακρύω*, *λυποῦμαι*. Τὸ *ὀλοφύρομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνολοφύρομαι*, *ἀπολοφύρομαι*, *κατολοφύρομαι*, *προσολοφύρομαι*.

Ὀμιλέω-ῶ (συναναστρέφομαι, πλησιάζω, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι), παρατ. ὠμίλων, μέλλ. ὀμιλήσω, ἄορ. ὀμίλησα, παρακ. ὠμίληκα, ὑπερσ. ὠμίληκειν. Ρημ. ὀμίλημα, ὀμιλία, ὀμιλητής (θηλ. ὀμιλήτρια), ὀμιλητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄμιλος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ ὄμιλος γίνεται καί : ὀμιλία. Ἀντί τοῦ ὀμιλῶ λέγεται καί : ὀμιλία χρωμαί, ὀμιλίαν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ ὀμιλῶ εἶναι : σύνειμι, συγγίγνομαι, συνδιατρίβω, πλησιάζω, χρωμαί, συμμείγνυμι.

Ὅμνυμι καὶ ὀμνύω (ὀρκίζομαι, κάμνω ὄρκον). παρτ. ὄμνυν ὀμνυον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ὀμοῦμαι (καὶ μετγ. ὀμόσω), ἀόρ. ὀμοῖσα, παρτ. ὀμώμοκα, ὑπερσ. ὀμωμόκειν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ὀμομοφῶ ἔσομαι. Παθ. καὶ Μεσ. ὀμνυμαι, παρτ. ὀμνύμην, μέσ. ἀόρ. ὀμώμην, παθ. μέλλ. ὀμοσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὀμώθην καὶ ὀμώσθην, παρτ. ὀμώμομαι ἢ ὀμώμοσμαι καὶ μετοχὴ ὀμομοσμένος. Ρημ. ὄρκος, συνωότης, ἀντωμοσία, συνωμοσία, ἀνώμοτος, ἑνωμότοτος.

Σημ. Θέμα ὀμ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *νυ=ὀμ-νυ-μι=ὀμνυ-* (ἐκ τοῦ θέματος *ὀμ-νυ-* σχηματίζεται. ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ.) καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *ο=ὀμ-ο-* ἐκ τοῦ ὁποίου σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, ὁ δὲ ο δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων. Ὁ ἄρχ. καὶ ὁ ὑπερσ. λαμβάνουσι τὸ Ἄτικόν ἀναδιπλασιασμόν, ὁ δὲ ὑπερσ. καὶ ἔξαισι. Συνώνυμα τῷ ὀμνυμι εἶναι τὰ : *πίστεις δίδωμι τινι, δεξιὰς δίδωμι τινι, πίστεις ποιοῦμαι τινι, (παθ. πίστεις λαμβάνω παρά τινος, δεξιὰς λαμβάνω παρά τινος), ὀρκίζομαι, ὄρκον ποιοῦμαι, ὄρκον δίδωμι τινι, ὀρκίζομαι, ὀρκωμοτῶ(-έω)*. Τὸ ὀμνυμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀπόμνυμι, ἀπόμνυμι, διόμνυμι, ἐπόμενυμι, ἐξόμενυμι, κατόμνυμι, προόμενυμι, προσόμενυμι, συνόμενυμι, συνεπόμενυμι, ὑπόμενυμι*.

Ὁμοιόω-ῶ (κάμνω ὀμοιον, ἐξομοιώνω, προσομοιάζω), παρτ. ὀμοιοῦν, μέλλ. ὀμοίωσα, ἀόρ. ὀμοίωσα, παρτ. ὀμοιώσας ἔχω, ὑπερσ. ὀμοιώσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ὀμοιοῦμαι, παρτ. ὀμοιοῦμην, μέσ. μέλλ. ὀμοιώτομαι, παθ. μέλλ. ὀμοιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ὀμοιωθήην, παρτ. ὀμοίωμαι, ὑπερσ. ὀμοιώμην. Ρημ. ὀμοίωσις, ὀμοίωμα, ὀμοιωτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄμοιος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δηλῶ ἐκ τοῦ δήλος. Τὸ μέσον λέγεται καὶ ἀναλελυμένως : ὀμοιῶ ἑμαυτόν. Ἀντί τοῦ ὀμοιῶ λέγεται καί : ὀμοιόν τινι ποιῶ, ὄμοιος γίγνομαι τινι, ὀμοιός εἰμι τινι. Τὸ ὀμοιῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνομοιῶ, ἀφομοιῶ, ἑομοιῶ, προσομοιῶ*.

Ὁμολογέω-ῶ (λέγω τὰ ἴδια μὲ ἄλλον, συμφωνῶ, παραδέχομαι), παρτ. ὀμολόγουν, μέλλ. ὀμολογήσω, ἀόρ. ὀμολόγησα, παρτ. ὀμολόγηκα, ὑπερσ. ὀμολογήκειν. Παθ. καὶ μέσ. ὀμολογοῦμαι, παρτ. ὀμολογοῦμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ὀμολογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὀμολογήσθην, παθ. ἀόρ. ὀμολογήθην, παρτ. ὀμολογήσθαι, ὑπερσ. ὀμολογήσθαι καὶ ὀμολογημένος ἦν. Ρημ. ὀμολόγησις, ὀμολόγημα, ὀμολογητής, ὀμολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀμολόγος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ὀμολόγος ἐκ τοῦ ὀμῶ καὶ λέγω ἐκ δὲ τοῦ ὀμολόγος γίνεται τὸ : ὀμολογία. Ἀντί τοῦ ὀμολογῶ λέγεται καί : ὀμολογίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. ὀμολογία γίγνεται). Συνώνυμα τῷ ὀμολογῶ εἶναι τὰ : *σύμφημι, ἁμῶς ἀκούω, συμφωνῶ, συντίθεμαί τινι*. Τὸ ὀμολογῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *διομολογῶ, ἐξομολογῶ, καθομολογῶ, προσομολογῶ, συνομολογῶ, ἀνομολογοῦμαι*.

Ὄμοιοτάτω-ῶ (ἀμετρ. συμφωνῶ τινα, εἶμαι σύμφωνος, ἔχω ὀμόνοιαν), παρτ. ὀμονόουν, μέλλ. ὀμονοήσω, ἀόρ. ὀμονόησα, παρακ. ὀμονοήσας ἔχω ἢ εἰς ὀμόνοιαν καθέστηκα, ὑπερσ. ὀμονοήσας εἶχον ἢ εἰς ὀμόνοιαν καθεστήκειν. Ρημ. ὀμονοητικός, ὀμονοητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀμόνοος-ὀμόνοους κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ ὀμόνοους γίνεται τὸ : ὀμόνοια. Ἐντὶ τοῦ ὀμονοῦ λέγεται καί : εἰς ὀμόνοιαν καθίσταμαι, ἔστι μοι ὀμόνοια πρὸς τινα, ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ : ὀμόνοιαν ἐμβάλλω τινί, εἰς ὀμόνοιαν καθίστημί τινα. Συνώνυμα τῷ ὀμονοῦ εἶναι τὰ : ὀμογνωμονῶ, σύμφημι, συμφωνῶ, συνάδω, ὀμολογῶ, ὀμοδοξῶ, ὀμοφρονῶ.

Ὄνειδίζω (ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ, ὑβρίζω, χλευάζω, ψέγω, κατηγορῶ), παρτ. ὀνειδίζον, μέλλ. ὀνειδιῶ, ἀόρ. ὀνειδίσα, παρκ. ὀνειδίκα, ὑπερσ. ὀνειδίκειν. Παθ. ὀνειδίζομαι, παρτ. ὀνειδίζομαι, μέσ. μέλλ. μετὰ π.τ. διαθ. ὀνειδιούμαι, παθ. ἀόρ. ὀνειδίσθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς. Ρημ. ὀνειδισίς, ὀνειδίσις, ὀνειδισμός, ὀνειδιστῆρ ἢ ὀνειδιστής, ὀνειδιστός, ὀνειδιστέος, ἐπονειδιστός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀνειδος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικὸν ὀνειδ+ι+ω=ὀνειδίζω). Ἐντὶ τοῦ ὀνειδίζω λέγεται καί : ὀνειδος φέρω τινί, εἰς ὀνειδος τίθημί τινα, ὀνειδος περιάπτω τινί, εἰς ὀνειδη καθίστημί τινα (ὡς παθ. δὲ ὀνειδος γίγνεται μοι, ὀνειδει ἐνέχομαι, ὀνειδει συνέχομαι, ὀνειδη ἔχω, ὀνειδη ἴσχω). Συνώνυμα τῷ ὀνειδίζω εἶναι τὰ : κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, αἰτιῶμαι, διαβάλλω, κακίζω, κακολογῶ, μέμφομαι, σνοκοφαντῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, ψέγω.

Ὄνίνημι (ὠφελῶ) μόνον τὸ γ' ἐνικὸν ὀνίνησιν, ἀπαρ. ὀνίναί ναι, μετοχ. θηλ. ὀνιῖνασα, παρτ. ὠφέλουν, μέλλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὠνήσα, παρκ. ὠφελήκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Μέσ. ὀνίναμαι (ὠφελούμαι), παρτ. ὠνιῖναμαι, μέσ. μέλλ. ὀνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὠνίμην (στερεῖται ὑποτακ. προστ. καὶ μετοχῆς), εὔκτ. ὄναίμην, ἀπαρ. ὄνασθαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσος ὠνήθην (=ὠφελήθην), παρκ. ὠφελήμαι (καὶ μετγ. ὠνήμαι), ὑπερσ. ὠφελήμην (καὶ μετγ. ὠνήμην). Ρημ. ὄνησις, ὄνησιμος, ὄνήτωρ, ὄνητός, ἀνόνητος, ὄνητέος.

Σημ. Θέμα ἀσθενές *ὄνα* καὶ *ὄνη* καὶ δι' ἐνεστωτικῶ ἀναδιπλασιασμοῦ μετὰ τὸ ο (δηλ. ἐν μέσῳ τοῦ θέματος) = *ὄ-νι-νη-μι*. Ὁ μέσος ἐνεστώσος καὶ μέσ. ἀόρ. β' ἐν τῇ εὐκτικῇ τονίζονται κατὰ τὰ εἰς ω βαρύνοντα. Ἐντὶ τοῦ ὀνίνημι λέγεται καί : ὄνησιν ἔχω τινός. Συνώνυμα τῷ ὀνίνημι εἶναι τὰ : ὠφελῶ, λυσitelῶ, συμβάλλομαι, συμφέρω, ἀνύτω, ἀμύνω, ἀρήγῶ, βοηθῶ ἐπικουρῶ, τιμωρῶ.

Ὄνομαζω (ὀνομάζω, φωνάζω, καλῶ τινα κατ' ὄνομα), παρτ. ὀνομάζον, μέλλ. ὀνομάσω, ἀόρ. ὀνόμασα, παρακ. ὀνόμακα, ὑπερσ. ὀνομάκειν. Παθ. ὀνομάζομαι, παρτ. ὀνομαζομαι, παθ. ὀνομασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὀνομάσθην, παρακ. ὀνόμασμαι, ὑπερσ. ὀνομασμήν. Ρημ. ὀνομασία, ὀνόμασις, ὀνόμασμα, ὀνομαστῆρ ἢ ὀνομαστής, ὀνομαστός, ὀνομαστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀνομάζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς (θέμα ἀναλογικὸν ὀνομαδ+ι+ω=ὀνομάζω). Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελημμένος : ὀνομάζω ἑμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ ὀνομάζω λέγεται καί :

ὄνομα τίθημί τι. Ἄντι δὲ τοῦ ὀνομάζομαι λέγεται καί : ὀνομά ἐστιν ἐμοί, ἀκούω, ὄνομα ἔχω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα τῷ ὀνομάζω εἶναι τὰ : καλῶ, προσαγορεύω, βοῶ, λέγω φωνῶ. Τὸ ὀνομάζω ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : διονομάζω, ἐπονομάζω, κατονομάζω.

Ὁξύνω (κάμνω τι ὀξύ, καὶ μεταφ. ἐξερεθίζω, παροργίζω), ἀπαντῆ μόνον σύνθετον **παροξύνω**, παρσι. παρῶξυνον, μέλλ. παροξύνω, ἄορ. παρῶξυνα, παρακ. παροξύννας ἔχω (καὶ μετγ. ὠξύγκα), ὑπερσ. παροξύννας εἶχον (καὶ μετγ. ὠξύγκειν. Μέσ. καὶ παθ. παροξύννομαι, παρσι. παρῶξυνόμην, παθ. μέλλ. παροξύνθησομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. παρῶξυνθήην, παρακ. παρῶξυνμμαι (καὶ μετγ. παρῶξυνμαι), ὑπερσ. παρῶξυμίην (καὶ μετγ. παρῶξυμίην). Ρημ. παροξυσμός, παροξυντής, ὀξυντήρ, ὀξυντίον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀξύς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμύνω ἐκ τοῦ ἀμύνη (ῥῆμα ἀναλογικὸν δξυν-). Συνώνυμα τῷ ὀξύνω ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας (=κάμνω τι ὀξύ) εἶναι τὰ : θήγω, ἀκονῶ, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας (=ἐξερεθίζω, παροργίζω) εἶναι τὰ : ἐρεθίζω, διεγείρω, ὀργίζω, θαρσύνω, ὀρμῶ (μετβ.).

Ὀπισθοφυλακέω-ῶ (εἶμαι ὀπισθοφύλαξ, ἀποτελῶ τὴν ὀπισθοφυλακίην, φυλάττω τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατοῦ), παρσι. ὀπισθοφυλάκουν, ἄορ. ὀπισθοφυλάκησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ : **ὀπισθοφύλαξ εἰμί**.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀπισθοφύλαξ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ δὲ τοῦ ὀπισθοφύλαξ γίνεται καὶ ὀπισθοφυλακία.

Ὀπλίζω (δίδω εἰς τινα ὄπλα, ἐξοπλίζω), παρσι. ὀπλιζον, μέλλ. ὀπλιῶ, (μετγ. ὀπλίσω), ἄορ. ὀπλισα, παρακ. ὀπλικά (καὶ ὄπλα δέδωκά τι), ὑπερσ. ὀπλίκειν (καὶ ὄπλα ἐδεδόκειν τινί). Μέσ. ὀπλιζομαι, παρσι. ὀπλιζόμην, μέλλ. ὀπλιόμμαι (καὶ μετγ. ὀπλίσομαι), ἄορ. ὀπλισάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ὀπλίσθηην, παρακ. ὀπλισμαι, ὑπερσ. ὀπλισμην. Ρημ. ὀπλισις, ὀπλισμα, ὀπλισμός, ὀπλιστής, ὀπλιστίον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄπλον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς ῥῆμα ἀναλογικὸν ὀπλιδ+ι+ω=ὀπλίζω). Ἄντι τοῦ ὀπλίζω λέγεται καί : ὄπλα δίδωμί τι· ἄντι δὲ τοῦ ὀπλιζομαι λέγεται καί : ἐν ὄπλοις εἰμί, ὄπλα ἔχω, ὄπλα τίθεμαι. Συνώνυμα τῷ ὀπλίζω εἶναι τὰ : θωρακίζω, ὀχυρῶ, συσκευάζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω. Τὸ ὀπλίζω ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀφοπλίζω, ἐξοπλίζω, καθοπλίζω.

Ὀπλιτεύω (εἶμαι ὀπλίτης, ὑπηρετῶ ὡς ὀπλίτης), μέλλ. ὀπλιτεύσω, ἄορ. ὀπλίτευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : **ὀπλίτης εἰμί**. Ρημ. ὀπλιτεία.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀπλίτης κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἱππεύω ἐκ τοῦ ἱππέυς. Τὸ δὲ ὀπλίτης γίνεται ἐκ τοῦ ὄπλον, ἐκ δὲ τοῦ ὀπλίτης γίνεται τὸ ὀπλιτικός. Ἄντι τοῦ ὀπλιτεύω λέγεται καί : ὀπλίτης εἰμί.

Ὀπλοφορέω-ῶ (φέρω ὄπλα, εἶμαι ὀπλισμένος) καὶ μέλλ. ὀπλοφορήσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ : **ἐν ὄπλοις εἰμί**.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀπλοφόρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ὀπλοφόρος γίνεται ἐκ τοῦ ὄπλα καὶ φέρω, ἐκ δὲ τοῦ ὀπλοφόρος γίνεται τὸ : ὀπλοφορία. Ἄντι τοῦ ὀπλοφορῶ λέγεται καί : ἐν ὄπλοις εἰμί. Τὸ δὲ ὄπλα φέρω ἐπὶ τινα σημαίνει : (=πόλεμον ἐπιφέρω τινί).

Ὀπτίω-ῶ (ψηφω (ἐπὶ ἄρτου, κρέατος, πηλίνων ἀγγείων) ἐπὶ ἰχθύων = τηγανίζω)· μεταφ. βασανίζω), μέλλ. ὀπτήσω, ἀόρ. ὀπτήσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. ὀπτῶμαι, μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. ὀπτήσομαι, παθ. ἀόρ. ὀπτήθην, παρκ. ὀπτημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὀπτησις, ὀπτανεύς, ὀπτητήριον, ὀπτητήρ, (θηλ. ὀπτήτειρα), ὀπτάνιον ἢ ὀπτανεῖον, ὀπτός, ὀπτητός, ὀπτητέον,

Σημ. Θέμα *οπτα-*. Τὸ *οπτῶ* διαφέρει τοῦ *ἔψω*. Τὸ μὲν *οπτῶ* λέγεται ἐπὶ κρέατος, ἄρτου καὶ πηλίνων ἀγγείων διὰ πρὸς ψηνομένων, τὸ δὲ *ἔψω* = (βράζω λάχανα, κρεῖας κλπ.). Συνώνυμα τῷ *οπτῶ* εἶναι τὰ: *σκευάζω, μαγειρεύω, βράζω, ζέω*.

Ὀρίω-ῶ (βλέπω), παοτ. *ἑώρων*, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ὄρωμαι, ἀόρ. β' εἶδον, ὑπ. ἴδω, εὐκτ. ἴδοιμι κλπ. προστ. ἰδὲ ἢ ἴδε, ἀπαρ. ἰδεῖν, μειοχ. ἰδῶν, -οῦσα, -όν, παρκ. *ἑώρακα* (καὶ μετγ. *ἑώρακα*) καὶ β' ὄπωπα, ὑπερσ. *ἑωράκειν* (καὶ *ἑορακῶς ἦν*). Παθ. καὶ Μέσ. ὀρώμαι, παρτ. *ἑωρώμην*, παθ. μέλλ. ὀφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὄφθην, παρκα. *ἑώραμαι* καὶ σπανίως ὄμμαι, ὄψαι, ὄπται, μέσ. ἀόρ. β' εἰδόμην, ὑποτ. ἴδομαι, κλπ. εὐκτ. ἰδοίμην κλπ. προστ. ἰδοῦ, ἀπαρσμ. ἰδέσθαι, μετ. ἰδόμενος (μετγ. παθ. ἀόρ. ἑωράθην, παθ. μέλλ. ὀραθήσομαι). Ρημ. ὄψις, ὀπή, ὄμμα, ὄρασις, ὄραμα, ὀφθαλμός, ὄφτις, ὀπήρ, ὀπτός, ὀπτέον, ὄρα = φυλακή, ὄρατός, ὄρατος, ἀόρατος, ὄρατέος.

Σημ. Θέματα *Fora-* (= ὄρα-) *οπ-* καὶ *φιδ-* ὁ παρτα. λαμβάνει συλλαβικήν αὔξησιν *η* (*ἡ-ῶρων*) καὶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *F* γίνεται ἀντιμετάθεσις τοῦ χρόνου τῶν φωνηέντων (*ἡ-ῶρων* = *ἑῶρων*). Ὁ ἀόρ. β' *εἶδον* λαμβάνει συλλαβικήν αὔξησιν (*εφιδ-ον* = *εἶδον*). Τὸ β' ἐνικὸν ποσόσωπον τοῦ ἀορ. β' ἐν τῇ προστακτ. εἶναι: *ἰδὲ ἢ ἴδε*. Ὁ παρακ. εἶναι *ἑώρακα* (*εFora-κα* = *ἑώρακα*) καὶ μετγ. *ἑώρακα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν παρτα. Ὁ β' παρακ. ὄπωπα λαμβάνει ἀτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ μέσον ἐκφύρεται καὶ ἀνατελικμένως: *ὄρῶ ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *ὄρῶ* εἶναι τὰ: *βλέπω, θεῶμαι, ἀθρῶ, θεωρῶ*. Τὸ *ὄρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀφορῶ, διορῶ, εἰσορῶ ἑνορῶ, ἐφορῶ, καθορῶ, περιορῶ, προορῶ, προσορῶ, παρ-ορῶ, προσκαθορῶ, συνορῶ, συνδιορῶ, ὑπερορῶ, ὑφορῶ*.

Ὀργίζω (παροργίζω, θυμῶνω τινά, κάμνω τινά νὰ ὀργισθῆ), παρτ. ὄργιζον, μέλλ. ἔξοργιῶ, ἀόρ. ὄργισα, παρκ. ὄργην ἐμπεποίηκα, ὑπερσ. ὄργην ἐνεπεποιήκειν. Μέσ. ὄργίζομαι, παρτα. ὄργιζόμην, μέσ. μέλλ. ὄργιούμαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ὄργισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὄργισθην, παρκα. ὄργισμαι, ὑπερσ. ὄργισμην. Ρημ. ὄργιστός, ὄργιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὄργη* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *οργιδ-+j+ω* = *οργίζω*). Ὡς παθ. τοῦ *οργίζω* εἶναι τὸ: *οργῆς τυγχάνω ὑπὸ τινος*. Ἀντὶ τοῦ *οργίζω* λέγεται καὶ: *εἰς ὄργην καθίστημί τινά, ὄργην ἐμποιῶ τινι*· ἀντὶ δὲ τοῦ *οργίζομαι* λέγεται καὶ: *ὄργην ἔχω ἐπὶ τινά, δι' ὄργῆς ἔχω τινά, ἐν ὄργῃ ἔχω τινά, ὄργην ποιούμαι τινι, ἐν ὄργῃ ποιούμαι τινά, ὄργίως ἔχω τινί, ὄργῃ χρώμαι εἰς τινά*. Συνώνυμα τῷ μὲν *οργίζω* εἶναι τὰ: *ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, ὄρμῶ* (μετβ.), τῷ δὲ *οργίζομαι* τὰ: *χαλεπαίνω, θυμοῦμαι, ἀγανακτῶ, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, δυσχεραίνω, σχετικῶ, ἀκροχολῶ(-εω)*. Τὸ *οργίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐξοργίζω, συνοργίζομαι*.

Ὀρέγω (ἀπλώνω τὰς χεῖρας), παρτ. ὄρεγον, μέλλ. ὀρέξω, ἄορ. ὄρεξα, παρκ. ὀρόρεξα (καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετάκα), ὑπερσ. ὄρωρέχειν (καὶ τὸς χεῖρας ἐξετετάκειν. Μέσ. ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ), παρτ. ὄρεγόμεν, μέσ. μέλλ. ὀρέξομαι, μέσ. ἄορ. ὀρεξάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὄρεχθήην, παρκ. ὄρεγμαί καὶ ὀρόρεγμαί, ὑπερσ. ὄρεγμην καὶ ὄρωρεγμην. Ρημ. ὄρεξις, ὄρεγμα, ὄργυιά, ὄρεκτός, ὄρεκτέος.

Σημ. Θεμ. ἔεγ- καὶ προσλήπει τοῦ προθέματος ο=ὄρεγ-. Συνώνυμα τῶ μὲν ὄρέγω εἶναι τὰ : *τείνω, ἐκτείνω, ἀπλῶ(-όω), ἐραπλῶ, προΐσχω*, τῶ δὲ ὀρέγομαι εἶναι τὰ : *ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐπιποθῶ, θέλω, βούλομαι*. Τὸ ὄρέγω στερεῖται παθητικῆς διαθέσεως. Τὸ ὀρέγομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *ἐπορέγομαι*.

Ὀρθόω-ῶ (ζάμνω τι ὀρθόν, σηκώνω τι ὀρθόν, ἀνορθώνω), παρτ. ὄρθουν, μέλλ. ὀρθώσω, ἄορ. ὄρθωσα παρακ. ὄρθωκα ὑπερσ. ὄρθώκειν. Παθ. καὶ μέσ. ὀρθοῦμαι, παρτ. ὄρθοῦμην, παθ. ἄορ. ὄρθώθην, παρκ. ὄρθομαι, ὑπερσ. ὄρθώμην. Ρημ. ὄρθωσις, διόρθωσις. ἑπανόρθωσις, διόρθωμα, κατόρθωσις, ἑπανόρθωμα, ὀρθωτῆς ἢ ὀρθωτήρ, ὀδιόρθωτος, ἑπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ὄρθός*. Ἀντὶ τοῦ *ὄρθῶ* λέγεται καὶ : *ὄρθὸν τίθημι τι, ὄρθὸν ἀνίστημι τινα, ἔχω τι ὄρθόν, ὄρθός ἵσταμαι*. Συνώνυμα τῶ *ὄρθῶ* εἶναι τὰ : *ἐγείρω, ἀνίστημι, ἰδρύω, διασφῶ, διαφυλάττω*. Τὸ *ὄρθῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνορθῶ, ἀπορθῶ, ἐξορθῶ, κατορθῶ, διορθῶ, ἑπανορθῶ*. Τὸ *ἑπανορθῶ* αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσθην καὶ ἔξωθεν.

Ὀρίζω (βάλλω, θέτω ὄρια, διαχωρίζω), παρτ. ὄριζον, μέλλ. ὀριῶ, ἄορ. ὄρισα, παρκ. ὄρικα, ὑπερσ. ὀρίζειν. Μέσ. καὶ παθ. ὀρίζομαι, παρτ. ὀρίζομην, μέσ. μέλλ. ὀριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὀρισάμην, παθ. μέλλ. ὀρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὀρίσθην, παρκ. ὄρισμαι, ὑπερσ. ὀρισμην καὶ ὀρισμένος ἦν. Ρημ. ὄρισις, ὄρισμα, ὀρισμός, ὀριστῆς, ὀριστός, ἑξοριστός, ὀριστέον, διοριστέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ὄρος* (=σύνορον) κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *οριδ+j+ω=ὀρίζω*). Συνώνυμα τῶ *ὀρίζω* εἶναι τὰ : *διαχωρίζω, διαστέλλω, διακρίνω, τεκμαιρομαι, διαγιγνώσκω, δοκιᾶ μοι*. Τὸ *ὀρίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀφορίζω, διορίζω, ἐξορίζω, καθορίζω, προσορίζω, περσορίζω*.

Ὀρμάω-ῶ (μεταβ. βάλλω τι, θέτω τι εἰς κίνησιν, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐξερεθίζω (ἀμετβ.=σπεύδω), παρτ. ὄρμων, μέλλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὄρμησα, παρκ. ὄρμησα, ὑπερσ. ὄρμήκειν. Μέσ. ὀρμῶμαι, παρτ. ὄρμῶμην, μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, μέσ. ἄορ. ὄρμησάμην, παθ. μέλλ. ὀρμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὄρμήθην, παρκ. ὄρμημαι, ὑπερσ. ὄρμημην. Ρημ. ὄρμησις, ὄρμησις, ὄρμησις, ὄρμησις, ὄρμησις, ὄρμησις, ὄρμησις.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ὄρμη*. Τὸ ἐντρογ. *ὄρμῶ* καὶ *συνεξορμῶ* πολλάκις ἰσοδυναμοῦσι τῶ *ὄρμῶμαι*. Ἀντὶ τοῦ *ὄρμῶ* λέγεται καὶ : *ἐν ὄρμῃ εἶμι, ὄρμη ἐμπίπτει τινί* (παθ. *ὄρμη γίγνεται*). Συνώνυμα τῶ *ὄρμῶ* ἐπὶ μὲν μεταβ. σημασίας εἶναι τὰ : *ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, δτερύνω, παροξύνω, παρακαλεῖσθαι* ἐπὶ δὲ ἀμετβ. σημασίας τὰ : *σπεύδω, βιάζομαι, ἐπειροῦμαι*. Τὸ *ὄρμῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀφορμῶ, ἐξορμῶ, ἐφορμῶ, παρορμῶ, συνορμῶ, συνεξορμῶ*.

Ὀρμέω-ῶ (ἀμετρ. εἶμαι ἐν ὄρμῳ ἠγχυροβολημένος, ἀραγμένος, ἀράζω), παρτ. ὄρμουν, μέλλ. ὀρμήσω, ἀόρ. ὄρμησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως: ἐν ὄρμῳ εἰμί. Παθ. ὀρμῆσθαι καὶ ὀρμούμενος. Ρημ. ἐφορμή, ἐφόρησις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄρμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Τὸ ὄρμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνθορμῶ, ἐφορμῶ, ἐξορμῶ, περιορμῶ.

Ὀρμίζω (μεταβ. φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὄρμον, εἰς τὸν λιμένα), παρτ. ὄρμιζον, μέλλ. ὀρμιῶ, ἀόρ. ὄρμισα, παρκ. ὀρμίσας ἔχω, ὑπερσ. ὀρμίσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ὀρμιζομαι (εἰσέροχομαι καὶ ἀράζω εἰς τὸν λιμένα), παρτ. ὄρμιζόμην, μέσ. μέλλ. ὀρμιούμαι, μέσ. ἰορ. ὄρμισάμην, παθ. μέλλ. ὀρμισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὄρμισθην, παρκ. ὄρμισμαι, ὑπερσ. ὄρμισμην. Ρημ. ὄρμισις, ὄρμισμα, ὀρμιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄρμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἔθεμα ἀναλογικὸν ὀρμιδ+j+ω=ὀρμίζω. Συνώνυμα τῷ ὀρμιζομαι εἶναι τὰ: καταίρω, κατάγομαι, ἴσχω, προσίσχω, κατίσχω, κατέχω. Τὸ ὀρμίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐξορμίζω, μεθορμίζω, παρορμίζω, περιορμίζω, προορμίζω, συνορμίζω.

Ὀρρωδέω-ῶ (φοβοῦμαι, δειλιάζω), παρατ. ὄρρωδουν, μέλλ. ὄρρωδήσω, ἀόρ. ὄρρωδήσα, παρκ. πεφόβημαι ἢ ἐν ὄρρωδίᾳ γέγονα, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην ἢ ἐν ὄρρωδίᾳ ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄρρος (=ὄρροπύγιον, πυγή, γλουτός) καὶ δέος. Ἐντὶ τοῦ ὄρρωδῶ λέγεται καὶ: ἐν ὄρρωδίᾳ εἰμί, ἐν ὄρρωδίᾳ ἔχω, ἐν φόβῳ εἰμί. Συνώνυμα τῷ ὄρρωδῶ εἶναι τὰ: φοβοῦμαι, δειμαίνω, δέδοικα-πιήσω, ὀκνῶ, τρέω.

Ὀρύττω ἢ ὀρύσσω (σκάπτω, ἀνοίγω χιάνδακα), παρτ. ὄρρῦτον, μέλλ. ὀρρῦξω, ἀόρ. ὄρρῦξα καὶ β' ὄρρῦγον, παρκ. ὄρρῦρχα καὶ ὄρρῦξας ἔχω, ὑπερσ. ὄρρῦρχειν καὶ ὄρρῦξας εἶχον. Παθ. ὄρρῦττομαι καὶ ὄρρῦσσομαι, παρτ. ὄρρῦττόμην, παθ. μέλλ. α' ὄρρῦθήσομαι καὶ β' ὄρρῦγῆσομαι, παθ. ἀόρ. α' ὄρρῦθην καὶ β' ὄρρῦγην, μέσ. ἀόρ. ὄρρῦξάμην, παρκ. ὄρρῦρχμαι, ὑπερσ. ὄρρῦρχμην καὶ ὄρρῦρχμένος ἦν. Ρημ. ὄρρῦξις, ὄρρῦγή, ὄρρῦχή (σύνθ. διωρρῦχή), διωρρῦξ, ὄρρῦγμα, ὄρρῦκτης, ὄρρῦκτῆρ, ὄρρῦκτωρ, ὄρρῦκτός, ὄρρῦκτέον, τοιχωρρῦχος, τοιχωρρῦχία, τυμβωρρῦχος.

Σημ. Ἔθεμα ὄρρῦχ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=ὄρρῦχ+j+ω=ὄρρῦττω ἢ ὄρρῦσσω. Ὁ παρακείμεν. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι ἀτιτικὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὃ δὲ ὑπερσ. καὶ αἰξήσιν χρονικὴν. Συνώνυμα τῷ ὄρρῦττω εἶναι τὰ: σκάπτω, ἄγω τάφρον, ἐλαίνω τάφρον, φρεωρρῦχῶ, φρεατορρῦχῶ, φρεωρρῦκτῶ. Τὸ ὄρρῦττω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνορρῦττω, διορρῦττω, ἐξορρῦττω, κατορρῦττω, παρορρῦττω.

Ὀρχέομαι-οὔμαι (χορεύω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρτ. ὄρχοῦμην, μέσ. μέλλ. ὄρχησάμην, παρκ. κεχόρευκα ἢ χορευτῆς γέγονα, ὑπερσ. ἐκεχορεύκειν ἢ χορευτῆς ἐγεγόνειν. Ρημ. ὄρχησις, ὄρχηστὺς γεν. -ύος, ὄρχηστής ἢ ὄρχηστήρ (θηλ. ὄρχηστρίς γεν. -ίδος, ὄρχηστρία), ὄρχηστρα, ὄρχηστὸς, ὄρχηδόν.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄρχος (=στοίχος, σειρά κλημάτων ἢ καρποφόρον δένδρον) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐντὶ τοῦ

ἀρχοῦμαι λέγεται καί : χορευτής εἰμι. Συνώνυμα τῷ ἀρχοῦμαι εἶναι τὰ : χορεύω, σκιρτῶ, πηδῶ, ἄλλομαι, ἀσκολιάζω.

Ὀστρακίζω (ἐξορίζω δι' ὄστρακον, ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω), ἄορ. ἐξωστρακίσμα, παθ. ἄορ. ὄστρακισθην, παθ. παρκ. ὄστρακισμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὄστρακισμός, ἐξοστρακισμός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄστρακον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικὸν ὄστρακιδ+ι+ω=ὄστρακίζω). Συνώνυμα τῷ ὄστρακίζω εἶναι τὰ : ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω, ὑπερορίζω, φυγαδεύω, φυγῆ καθυποβάλλω.

Ὀσφραίνομαι (μυρίζομαι, αἰσθάνομαι ὁσμῆν), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημασίας· παρὰ τοῖς Ἄτικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστώς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς (μεταγενέστεροι χρόνοι εἶναι παρτ. ὄσφραίνομην, μέσ. ὄσφρησσομαι, μέσ. ἄορ. ἀ' ὄσφρηνάμην καὶ β' ὄσφρόμην, παθ. μέλλ. ὄσφρανσομαι, παθ. ἄορ. ὄσφρανθην, παρκ. ὄσφρημαι, ὑπερσ. ὄσφρήμην). Ρημ. ὄσφρησις, ὄσφρασις, ὄσφραντής, ὄσφραντήρ, ὄσφραντήριον, ὄσφραντός ἢ ὄσφρητος.

Σημ. Θέμα ὄσφρ- καὶ προσλήψει τῶν προσφηνάτων αν- ι καὶ ε=ὄσφραν- καὶ ὄσφρε- (ὄσφρ+αν+ι+ομαι=ὄσφραίνομαι). Ἐντὶ τοῦ ὄσφραίνομαι λέγεται καί : ὄσφρησιν ἔχω, ὁσμῆν αἰσθάνομαι.

Ὀφείλω (χρεωστῶ), παρτ. ὄφειλον, μέλλ. ὄφειλῶ, ἄορ. ἀ' ὄφειλῆσα καὶ β' ὄφελον, παρκ. ὄφείλῃκα ὑπερσ. ὄφειλῆκιν. Παθ. ὄφείλομαι, παρτ. ὄφειλόμην, παθ. ἄορ. ὄφειλήθην, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐλλείπουσιν. Ρημ. ὄφειλή, ὄφειλημα, ὄφειλείτης, (θηλ. ὄφειλέτις γεν. τίδος).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὄφελος· θέμα ὄφελ- καὶ προσλήψει τῶν προσφηνάτων ν καὶ ε=(ὄφελ+ν+ω=ὄφελ-λω ἀποβάλλεται τὸ ἐν λ καὶ τὸ ε ἐκτείνεται εἰς εἰ=ὄφείλω καὶ ὄφειλ-ε. Συνώνυμα τῷ ὄφείλω εἶναι τὰ : ὄφλισκάνω. Τὸ ὄφείλω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἐνοφείλω, προοφείλω, προσοφείλω.

Ὀφθαλμίζω-ῶ (πάσχω ὀφθαλμίαν), ἄορ. ὀφθαλμίασα, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ πάσχω τοὺς ὀφθαλμούς. Ρημ. ὀφθαλμιάσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀφθαλμία (=νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, νόσημα), τὸ δὲ ὀφθαλμία ἐκ τοῦ ὀφθαλμός. Τὸ ὀφθαλμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως : ἐποφθαλμιῶ (=προσηλάνω τὸ βλέμμα μου ἐπ' αὐτὸν εἰς τι, ἔχω εἰς τὸ μάτι, ἐπιθνήμω). Συνώνυμα τῷ ἐποφθαλμιῶ εἶναι τὰ : ἐπιθνήμω, ποθῶ, ἐπιποθῶ, θέλω, βούλομαι, ὀρέγομαι.

Ὀφλισκάνω (ὀφείλω, χρεωστῶ, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου καταδικασθέντος εἰς πληρωμὴν προστίμου, καταδικάζομαι ἐν τινὶ δίκῃ, χάνω δίκην) παρτ. ὀφλίσκανον, μέλλ. ὀφλήσω, ἄορ. β' ὄφλον, ὑποτ. ὄφλω, εὐκτ. ὄφλοισι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρεμφ. ὀφλεῖν, μετχ. ὀφλών), παρκ. ὀφλήκα, ὑπερσ. ὀφλήκιν καὶ ὀφληκῶς ἦν. Παθ. ἐκ δὲ τῆς παθ. ὀφλησθῆς ἀπαντᾷ μόνον ἢ μετοχ. τοῦ παρκ. ὀφλημένος. Ρημ. ὀφλησις, ὀφλημα, ὀφλητής.

Σημ. Θέμα ὄφλ- τῆ προσλήφει τῶν προσφισμάτων *ισκ- αν- ε-ὄφλ+ισκ+αν-*, ὄφλ-ε-. Συνώνυμον τῷ ὄφλισκάνω εἶναι τὸ ὄφειλω. Τὸ ὄφλισκάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *προσοφλισκάνω*. Το ὄφειλω διαφέρει τοῦ ὄφλισκάνω· τὸ μὲν ὄφειλω σημαίνει ἀπλῶς (=χρεωστῶ), τὸ δὲ ὄφλισκάνω (=χρεωστῶ τῷ δημοσίῳ ἐκ καταδίκης).

Ὀχετεύω (φέρω δι' ὀχετοῦ), παρσι. ὀχέτευον, μέλλ. ὀχετεύσω, ἄορ. ὀχέτευσα. Μέσ. ὀχετεύομαι, παρσι. ὀχετέυομην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ὀχετεύσομαι, μέσ. ἄορ. ὀχετευσάμην, παθ. παρσι. ὀχέτευμαι. Ρημ. ὀχέτευμα.

Σημ. Τὸ ὄχημα γίνεται ἐκ τοῦ ὀχετός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἰππεύω* ἐκ τοῦ *ἰππεύς*, τὸ δὲ ὀχετός γίνεται ἐκ τοῦ ὀχῶ(-έω).

Ὀχέω-ῶ (φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχήματος, βασιάζω), παρσι. ὄχουμι, μέλλ. ὀχήσω, ἄορ. ὄχησα. Μέσ. καὶ παθ. ὀχοῖμαι (=φέρωμαι ἐπὶ ὀχήματος), παρσι. ὀχοῖμην, μέλλ. ὀχήσομαι, μέσ. ἄορ. ὀχησάμην, παθ. ἄορ. ὀχήθημι. Ρημ. ὄχημα, ὄχησις, ὀχετός.

Σημ. Τὸ ὄχημα γίνεται ἐκ τοῦ ὄχος (=ὄχημα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Τὸ ὀχοῖμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐποχοῖμαι παροχοῖμαι*.

Ὀψίζω (κάμνω τι ἀργά, ὄψε ἀργὰ προσέρχομαι), μέλλ. ὀψίσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν: *ὄψε τι ποιῶ, ὄψε ἀφικνοῦμαι, ὄψε προσέρχομαι*. Μέσ. ὀψίζομαι (=ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι, διαμενω ἀργὰ τὴν νύκτα ἐν ταῖς ὁδοῖς), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. κατὰ μετοχὴν ὀψισθεὶς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ὄχημα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος ὄψε κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν ὄψιδ+ι+ω=ὄψίζω). Ἀντὶ τοῦ ὄψίζω λέγεται καὶ: *ὄψε ἀφικνοῦμαι, ὄψε προσέρχομαι*. Συνώνυμα τῷ ὄψίζω εἶναι τὰ: *βραδύνω, μέλλω, χρονίζω, ὑστερῶ, χρονοτριβῶ*.

Ὀψοποιέομαι-οὔμαι (παρασκευάζω ὄψα προσφάγια, μαγεύω ρεύματα) ἀποθ. μέσ. μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *ὄψα παρασκευάζω*. Ρημ. ὄψοποίημα, ὄψοποίησις, ὄψοποιητικός.

Σημ. Τὸ ὄχημα γίνεται ἐκ τοῦ ὄψοποιός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, ἐκ δὲ τοῦ ὄψοποιός γίνεται καὶ τό: *ὄψοποιᾶ* καὶ ὄψοποιικός.

Ὀψωνέω-ῶ (ἀγοράζω ὄψα, προσφάγια) μόνον ὁ ἐνεστώς τὸ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *ὠνοῦμαι τὰ ἐπιτήδεια, τὰ σιτία*.

Σημ. Τὸ ὄχημα γίνεται ἐκ τοῦ ὄψωνης (=ὁ ἀγοράζων τρόφιμα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*.

ΠΙ

Παιανίζω (ᾄδω παιᾶνα, ἐπινίκιον ὕμνον), παρσι. ἐπαιάνιζον, μέλλ. παιανίσω, (ἢ παιᾶνα ὕμνήσω, παιᾶνα ἴσομαι), ἄορ. ἐπαιάνισα, παρσι. παιᾶνα ὕμνηκα, ὑπερσ. παιᾶνα ὕμνήκειν. Παθ. καὶ μέσ. παιανίζομαι, παρσι. πεπαιάνισμαι, ὑπερσ. ἐπεπαιανίσμην. Ρημ. παιανισμός, παιανιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ παιάν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. (Θέμα ἀναλογικὸν παιανιδ+j+ω=παιανίζω. Ἀντὶ τοῦ παιανίζω λέγεται καί: παιᾶνα ᾄδω, τὸν παιᾶνα ὕμνῶ, παιᾶνα ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ παιανίζω εἶναι τὰ: παιωνίζω ὕμνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ὕμνωδῶ.

Ἡτιδαγωγέω-ῶ (ἀνατρέφω παῖδα), παρτ. ἐπαιδαγώγουν, μέλλ. παιδαγωγήσω, ἀόρ. ἐπαιδαγώγησα. Παθ. παιδαγωγοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. παιδαγωγήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπαιδαγωγήθην, παρτ. πεπαιδαγώγημαι. Ρημ. παιδαγώγημα, παιδαγώγησις, παιδαγωγητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ παιδαγωγός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ παθ. παιδαγωγοῦμαι λέγεται καί: παιδαγωγίας τυγχάνω. Τὸ παιδαγωγοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: διαπαιδαγοῦμαι.

Ἡτιδεύω (διδάσκω, ἀνατρέφω), παρτ. ἐπαιδεύουν, μέλλ. παιδεύσω, ἀόρ. ἐπαιδεύσα, παρτ. πεπαιδευκα, ὑπερσ. ἐπεπαιδεύκειν. Παθ. καὶ μέσ. παιδεύομαι, παρτ. ἐπαιδευόμην, παθ. μέλλ. παιδευθήσομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. παιδεύσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπαιδευθήην, παρτ. πεπαιδευμαι, ὑπερσ. ἐπεπαιδευίην, μέσ. ἀόρ. ἐπαιδευσάμην. Ρημ. παιδεύμα, παιδεύσις, παιδεία, παιδευτής, παιδευτήρ, παιδευτός, παιδευτέος, παιδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ παῖς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ἀντὶ τοῦ παιδεύω λέγεται καί: διδάσκω, τρέφω, ἐκτρέφω, ἀνατρέφω παῖδα. Ἀντὶ τοῦ παθ. παιδεύομαι λέγεται καί: παιδείας τυγχάνω καὶ ἀντὶ τοῦ μέσον παιδεύομαι λέγεται καί: παιδεία χρωῖμαι, παιδεύειαν μεταχειρίζομαι. Τὸ παιδεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαπαιδεύω, προπαιδεύω, συμπαιδεύω.

Ἡαίζω παρτ. ἐπαιζον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. παίσομαι καὶ δωρ. παιζοῦμαι (καὶ παίζομαι καὶ παίζω), ἀόρ. ἐπαισα καὶ μετγ. ἐπαιξα, παρτ. παιδιᾶν πεποιήμαι (καὶ μετγ. πέλαικα ἢ πέπαιχα), ὑπερσ. παιδιᾶν ἐπεποιήμην. Παθ. παίζομαι, παρτ. ἐπαιζόμην, παθ. ἀόρ. ἐπαιχθήην, παρτ. πέπαιγμα καὶ πέπαισμα. Ρημ. παιδί, παίγνιον, παίγμα, παίκτης (θηλ. πέκτειρα), συμπαιστής, συμπαιστῶρ καὶ συμπαικτῶρ, παικτός, παικτέον, παιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ παῖς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. (Θέμα παιδ+j+ω=παίζω), Ἀντὶ τοῦ παίζω λέγεται καί: παιδιᾶν ποιοῦμαι καὶ παιδιᾶ χρωῖμαι. Τὸ παίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: αντιπαίζω, διαπαίζω, προσπαίζω, συμπαίζω.

Ἡαίω (μετβ κτυπῶ, πληγόνω), παρτ. ἐπαιον, μέλλ. παίσω (καὶ παιήσω), ἀόρ. ἐπαισα, παρτ. πέπαικα (καὶ μετγ. πεπαίχηκα), ὑπερσ. ἐπεπαικίκειν (καὶ μετγ. ἐπεπαικίχην). Παθ. καὶ μέσ. παίομαι, παρτ. ἐπαιόμην, μέσ. μέλλ. μετγ. παιήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαισάμην, παθ. ἀόρ. ἐπαίσθην, παρτ. πέπταισμοι, ὑπερσ. ἐπεπαισίμην. Ρημ. ἀνάπαιστος.

Σημ. Θέμα παF- προσλήφει τοῦ προσφύματος j=παF+j+ω=παίω, Συνώνυμα τῷ παίω εἶναι τὰ: τόπτω, πατάσσω, πληττώ, πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς ἐντεινῶ, πληγὰς ἐντρίβω· παθητ. τοῦ: πληγὰς δίδωμι εἶναι τὸ πληγὰς λαμβάνω. Τὸ παίω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: παραπαίω, ὑπερπαίω.

Παλαίω (παλαίβω), παρτ. ἐπάλαιον, μέλλ. παλαίσω, ἄορ. ἐπάλαισα, τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουνσι. Ρημ. παλαιστής, πάλαισμα, παλαίστρα, παλαιστός, δυσπάλαιστος, παλαιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἀπὸ τὸ πάλη (θέμα παλα+ι+ω=παλαίω. Τὸ παλαίω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: καταπαλαίω, προσπαλαίω.

Πάλλω (κινῶ, σείω), παρτ. ἔπαλλον, ἄορ. β' ἐπῆλα. Παθ. πάλλομαι, παρτ. ἐπαλλόμεν, μέσ. ἄορ. ἐπηλάμην, παθ. ἄορ. ἐπάλην, παρκ. πέπαλμαι, ὑπερσ. ἐπεπάλην. Ρημ. πάλισς, πάλημ, πάλημα, πάλμός, παλτός.

Σημ. Θέμα παλ- τῆ προσλήφει τοῦ προσφύματος j=παλ+ι+ω=πάλλω.

Πάομαι-ῶμαι (κτῶμαι, ἀποκτῶ) ἀποθ. μέσ. μέλλ. πάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπασάμην, παρκ. πέπαμαι, ὑπερσ. ἐπεπάμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπάσομαι. Ρημ. πᾶμα (κτῆμα), πατήρ, πάμων, πολυπάμων, βουπάμων, παμοῦχος.

Σημ. Θέμα πα-. Συνώνυμα τῷ πᾶμαι εἶναι τὰ: κτῶμαι, ἔχω, κατέχω.

Παραινῶ (συμβουλεύω) ἰδὲ αἰνέω-ῶ.

Παραιτέομαι-οῦμαι (παρακαλῶ, ζητῶ τι παρὰ τινος) ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., παρτ. παρητούμην, μέσ. μέλλ. παραιτήσομαι, μέσ. ἄορ. παρητησάμην, παθ. μέλλ. παραιτηθήσομαι, παθ. ἄορ. παρητήθην, παρκ. παρήτημαι, ὑπερσ. παρητήμην. Ρημ. παραίτησις, παραιτητής, παραιτητός, ἀπαραίτητος, παραιτητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως παρὰ καὶ αἰτέομαι-οῦμαι. Ὡς παθ. εἶναι τὸ: παραιτήσις γίνεται.

Παρακαλῶ (ἰδὲ καλέω-ῶ).

Παρακελεύομαι (παραινω, παραγγέλλω, ἐντέλλομαι). Ἰδὲ κελεύω.

Παραμυθέομαι-οῦμαι (παρηγορῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ. μετβ., παρτ. παρεμυθούμην, μέσ. μέλλ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἄορ. παρεμυθισάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων καὶ τῶν συνωνύμων. Ρημ. παραμύθημα, παραμυθητής, εὐπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, παραμυθητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρηστοῦ παραμύθος ἐκ τῆς προθέσεως παρὰ καὶ μῦθος. Ἄντι τοῦ παραμυθεῖν λέγεται καί: παραμύθιον ποιῶμαι, παραμύθια τίθημί τι, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὰ: παραμύθιον ἔχω, παραμύθια ἔστι μοί τι. Συνώνυμα τῷ παραμυθεῖν εἶναι τὰ: παρηγορῶ, παρακαλῶ, θαρρύνω, θαρσύνω, παραθαρρύνω, διακελεύομαι, παρακελεύομαι, ἐπιρρῶννμι, κουφίζω.

Παρανομέω-ῶ (κίμνω τι παράνομον), παρτ. παρενόμην, μέλλ. παράνομος ἔσομαι καὶ παρανομήσω, ἄορ. παρενόμησα, παρακ. παρανενόμηκα, ὑπερσ. παρενομήσειν. Παθ. παρανομήμαι, παρτ. παρενομούμην, παθ. μέλλ. παρανομηθήσομαι, παθ. ἄορ. παρενομή-

θην, παρακ. παρανενομήμαι, ύπερσ. παρενενομήμην. Ρημ. παρανόμησις, παρανόμημα.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ παράνομος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, ἀντί δὲ τοῦ παρανομῶ λέγεται καὶ τὸ : *παρανομός εἰμι. παράνομος γίγνομαι, παράνομόν τι δοῶ, παράνομα δοῶ, παρανομίας ἐμπίπλωμαι, ὡς μετβ. δὲ ἀντί τοῦ : (=ποιῶ ἄλλους νά παρανομῶσι) λέγεται : παρανόμους ποιῶ, παρανομίαν ἀνατίθημί τι.* Τὸ παρανομῶ παρὰ μεταγενεστέροις ἀξάνεται καὶ διὰ τοῦ η π. χ. *παρηγόμων.* Συνώνυμα τῷ παρανομῶ εἶναι τὰ : *καταχρῶμαι, παρασπονδῶ, ἐπιιορκῶ, παραβαίνω.*

Παρασκευάζω (ἐτοιμάζω), παρτ. παρεσκευάζον, μέλλ. παρασκευάσω, ἄορ. παρεσκευάσα, παρκ. παρεσκευάκα, ύπερσ. παρεσκευάκειν. Παθ. καὶ μέσ. παρασκευάζομαι, παραι. παρεσκευαζόμην, μέσ. μέλ. παρασκευάσομαι, μέσ. ἄορ. παρεσκευασάμην, παρκ. παρεσκευάσμαι, ύπερσ. παρεσκευάσμην καὶ παρεσκευασμένος ἦν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. παρεσκευασμένος ἔσομαι, παθ. μέλλ. παρασκευασθήσομαι, παθ. ἄορ. παρεσκευασθήην καὶ σπανίως μέσος (παρασκευάσα ἑμαυτόν). Ρημ. παρασκευαστής, παρασκευάσμα, παρασκευαστικός, παρασκευαστός, παρασκευαστέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ παρασκευή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λίθας (θέμα ἀναλογικὸν παρασκευαδ+|+ω=παρασκευάζω) Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος : *παρασκευάζω ἑμαυτόν.* Ἀντί τοῦ παρασκευάζω λέγεται καὶ : *παρασκευαστής εἰμί τινος, ὡς μέσ. δέ : ἐν παρασκευῇ εἰμί, ὡς παθ. δέ : παρασκευῇ γίγνεται, παρασκευαστός εἰμι ὑπὸ τινος.* Συνώνυμα τῷ παρασκευάζω εἶναι τὰ : *ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι.* Τὸ παρασκευάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀντιπαρασκευάζω, προπαρασκευάζω, συμπαρασκευάζω.*

Παρασπονδέω-ῶ (παραβαίνω τὰς σπονδὰς ἢ συνθήκας), παραι. παρεσπόνδουν, μέλλ. παρασπονδήσω, ἄορ. παρεσπόνδησα, παρκ. παρεσπόνδηκα, ύπερσ. παρεσπονδήκειν. Ρημ. παρασπόνδησις, παρασπόνδημα, παρασπονδητής.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ παράσπονδος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος τὸ δὲ παράσπονδος ἐκ τῆς παρὰ καὶ σπονδός. Ἀντί τοῦ παρασπονδῶ λέγεται καὶ : *παρασπονδόν τι ποιῶ, τὰς σπονδὰς παρὰ τοὺς ὄρκους λύω, παρὰ τὰς σπονδὰς ποιῶ, ὡς παθ. δέ : παράσπονδόν τι πάσχω, παρὰ τὰς σπονδὰς πάσχω, ὡς μεταβ. δέ : ἔχω τινά παράσπονδον.* Συνώνυμα τῷ παρασπονδῶ εἶναι τὰ : *ἐπιιορκῶ, παρανομῶ, καταχρῶμαι.*

Παροινέω-ῶ (ἄμειβ. ἀτακτῶ διὰ μέθην, ὕβριζω· μετβ. φέρομαι πρὸς τινὰ βιαίως καὶ ἀτρεπῶς ὡς μεθύων, κακομεταχειρίζομαί τινα ἐκ μεθης), παρτ. ἐπαρῶνουν, μέλλ. παροίνος ἔσομαι καὶ παροινήσω, ἄορ. ἐπαρῶνησα, παρακ. πεπαρῶνηκα, ύπερσ. ἐπεπαρῶνήκειν. Παθ. παροινῶμαι (ὕβριζομαι ὑπὸ τινος μεθύσιμῶν), παθ. ἄορ. παροινήθην, παρκ. πεπαρῶνημαι. Ρημ. παροίνησις, παροίνημα.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ πάροινος (=μέθυσος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντί τοῦ παροινῶ λέγεται καὶ : *πάροινός εἰμι.* Τὸ παροινῶ ἀξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως ἔσθθεν καὶ ἔξθθεν

Παροξύνω ἰδὲ δξύνω.

Παρησιαζομαι (ὁμιλῶ μετὰ παρησίας, θάρρους, ἐλευθεροστομίας) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρτ. ἐπαρησιαζόμεν, μέσ. μέλλ. παρησιαζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαρησιαζάμην, παρακ. ἐπὶ ἐνεργ. σμ. πεπαρησιασμαι, ὑπερσ. ἐπεπαρησιασμένην. Ρημ. παρησιαστής, ἀπαρησιαστός.

Σμ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ παρησία (=ἡ περὶ τὸ λαλεῖν ἐλευθερία, ἐλευθεροστομία) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζομαι ἐκ τοῦ λιθάς (ἀναλογιζὸν θέμα παρησιαδ+ι+ομαι=παρησιαζομαι). Ἡ μετοχ. τοῦ παρακτὰ πεπαρησιασμένα (=τὰ μετὰ ἐλευθεροστομίας εἰρημένα) ἔχει καὶ παθημασίαν. Ἀντὶ τοῦ παρησιαζομαι λέγεται καί: παρησίας ἐμπίπλαμαι, παρησιάν ἔχω, μετὰ παρησίας τοὺς λόγους ποιῶμαι, μεστός παρησίας γίγνομαι, παρησία χρωμαί: ὡς παθ. δέ: παρησία ἐστί: ὡς μετβ. παρησιάν δίδωμί τι.

Πάσχω, αὐτοπαθές: παρτ. ἔπασχον, μέσ. μέλλ. πείσομαι, ἀόρ. β' ἔλαιθον, παρκ. β' πέπονθι, ὑπερσ. ἐπεπόνθειν καὶ πεπονθώς ἦν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπονθώς ἔσομαι. Ρημ. πάθος, πῆμα, πένθος, πάθη (ἦ), πάθησις, πημονή, παθητός.

Σμ. Θέμα παθ- καὶ πενθ- (παθ- τῆ προσλήψει τοῦ προσφύματος σκ=παθ+σκ+ω=πάσχω). Ὁ μέλλ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ θέματος πενθ-σομαι=πεντ-σομαι=πενσ-σομαι=πενσομαι=πείσομαι, καὶ ὁ παρακ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ θέματος πενθ- τροπῆ τοῦ εἰς ο. Τὸ εὐ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι) καὶ τὸ κακῶς πάσχω (=βλάπτομαι, κακοποιῶμαι) εἶναι ὡς παθ. τοῦ ἐνεργ. εὐ ποιῶ ἢ εὐ δρω (=εὐεργετῶ) καὶ τοῦ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω). Τὸ πάσχω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιπάσχω, προπάσχω, προσπάσχω.

Πατάσσω (κτυπῶ μετὰ πατάγου), παρτ. ἐπάτασσον, μέλλ. πατάξω, ἀόρ. ἐπάταξα. Παθ. πατάσομαι, παθ. μέλλ. παταχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπατάχθην, παρκ. πεπάταγμα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: τύπτω, παίω, πλήττω.

Σμ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πάταγος (=κρότος). Θέμα παταγ- προσλήψει τοῦ προσφύματος j=παταγ+ι+ω=πατάσσω. Συνώνυμα τῷ πατάσσω εἶναι τὰ: παίω, τύπτω, πλήττω.

Πατέω-ῶ (καταπατῶ, παραβαίνο, παρ'ιβιάζω, βαδίζω, διέρχομαι), παρτ. ἐπάτιον, μέλλ. πατήσω, ἀόρ. ἐπάτησα, παρακ. πεπάτημα, ὑπερσ. ἐπεπατήκειν. Παθ. πατοῦμαι, παθ. μέλλ. πατηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπατήθην, παρκ. πεπάτημα. Ρημ. πάτησις, πάτημα, πατητής, πατητήριον.

Σμ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πάτος (=πεπατημένη ὁδός) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Τὸ πατῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: καταπατῶ, περιπατῶ, συμπατῶ. Ἀντὶ τοῦ περιπατῶ λέγεται καί: περιπάτους ποιῶμαι.

Παύω (μετβ. κάμνω τινα νὰ παύσῃ, ἐμποδίζω, σταματῶ), παρτ. ἔπαυον, μέλλ. παύσω, ἀόρ. ἔπαυσα, παρκ. πέπανα, ὑπερσ. ἐπεπαύκειν. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, παρτ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. παύσομαι, παθ. μέλλ. παυσθήσομαι (καὶ παυθήσομαι μετγ.), μέσ. ἀόρ. ἐπαυσάμην, παθ. ἀόρ. ἐπαύσθην (καὶ μεταγ. ἐπαύθην), παρκ. πέπαν-

μα, ὑπερσ. ἐπεπαύμην, Ρημ. παύλω, ἀνάπαυλα, παύσις, ἀνάπαυσις, παύσωλή, παυστήρ, ἀναπαυτήριο, ἀπαυστος, παυστέον.

Σημ. Θέμα *παυ-*. Ἀντί τοῦ μέσ. *παύομαι* λέγεται καί: *παύλαν ἔχω τινός*. Ἀντί δὲ τοῦ *παύομαι* λέγεται καί: *παυλά ἐστί τις*. Συνώνυμα τῷ ἀμετβ. *παύω* εἶναι τὰ: *παύομαι, λήγω*. Τὸ *παύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναπαύω, ἀποπαύω διαπαύω, καταπαύω*.

Παχύνω (μετβ. κίμνω τινὰ παχύν), παρτ. ἐπάχυνον, μέλλ. παχυνῶ, ἀόρ. ἐπάχυνα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπλήρουνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι (γίνομαι παχύς), παρτ. ἐπαχυνόμην, παθ. ἀόρ. ἐπαχύνθην, παρτ. πεπάχυσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπλήρουνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς. Ρημ. πάχυνσις, παχυσμός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *παχύς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀμύνω* ἐκ τοῦ *ἀμύνη* (θέμα ἀναλογικόν *παχυν+|+ω=παχύννω=παχύνω*). Συνώνυμα τῷ *παχύνω* εἶναι τὰ: *πιαίνω, λιπαίνω, παχύν τινα ποιῶ*. τῷ δὲ *παχύνομαι* εἶναι τὰ: *πιαίνομαι, παχύς γίνομαι, πίων γίνομαι*.

Πείθω, παρτ. ἐπειθον, μέλλ. πείσω, ἀόρ. ἔπεισα, παρτ. πέπεικα, ὑπερσ. ἐπεπεικην. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, παρτ. μέσ. ἐπειθήμην, μέσ. μέλλ. πείσομαι, παθ. μέλλ. πεισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐπεισθην, μέσ. ἀόρ. β' ἐπιθήμην, παρτ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπεισμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπεισμένος ἔσομαι, παρτ. β' ἔνεργ. ὡς ἐπεισθήμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπεισμένος ἔσομαι, παρτ. β' ἔνεργ. ὡς μέσ. πέποιθα (=ἔχω πεποιθήσιν), ὑπερσ. ἐπεποιθήην. Ρημ. πειθός, πίστις, πιθανός, πιστός, εὐπιστος, πειστέον, πεποιθότος.

Σημ. Θέμα *ισγ. πειθ-* καὶ ἀσθ. *πειθ-*. Ὁ α' παρακείμενος εἶναι μεταβατικός *πέπεικα=ἔχω πείσει τινά*, ὁ δὲ β' ἀμετβ. *πέποιθα=ἔχω πεποιθήσιν*. Τὸ μέσον *πείσομαι* λέγεται καὶ ἀναλελυμένως: *πείθω ἐμαυτόν*. Ἀντί τοῦ *πείθω* λέγεται καί: *πειθῶ ἐμποιῶ τι, πειθῶ ποιῶ, πειθοῖ χροῶμαι*. Τὸ *πείθω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναπειθῶ, μεταπειθῶ, παραπειθῶ, συναναπειθῶ, συμπειθῶ*.

Πεινῶ-ῶ, (*πεινῆς, πεινῆ* κλπ. (ἔχω πείναν), παρτ. ἐπεινώ, ἐπεινής, ἐπεινή κτλ., μέλλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινήσα, παρτ. πεπεινήκα, ὑπερσ. ἐπεπεινήκεν. Ρημ. πειναλῆος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *πείνα* τὸ δὲ πείνα (ἔχω πείναν), παρτ. ἐπεινώ, ἐπεινής, ἐπεινή κτλ., μέλλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινήσα, παρτ. πεπεινήκα, ὑπερσ. ἐπεπεινήκεν. Ρημ. πειναλῆος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *πείνα* τὸ δὲ πείνα (ἔχω πείναν), παρτ. ἐπεινώ, ἐπεινής, ἐπεινή κτλ., μέλλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινήσα, παρτ. πεπεινήκα, ὑπερσ. ἐπεπεινήκεν. Ρημ. πειναλῆος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *πείρα*. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων δὲν ἐκτείνεται εἰς η, ἀλλ' εἰς α

μακρόν, διότι πρό τοῦ α ὑπάρχει ρ. Ἄντι τοῦ μέσου : *πειρῶμαι* λέγεται καὶ *πεῖραν λαμβάνω τινός, πείραν ποιῶμαι, ἐν πείρα γίγνομαι τινός*. Ἄντι δὲ τοῦ παθ. *πειρῶμαι* λέγεται καί : *πείραν δίδωμι*. Τὸ *πειρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀναπειρῶ, ἀποπειρῶ, διαπειρῶ, καταπειρῶ*.

Πελάζω (πλησιάζω), παρτ. ἐπέλαζον, μέλλ. πελάσω, ἄορ. ἐπέλασα, παρακ. πελάσας ἔχω, ὑπερσ. πελάσας εἶχον. Παθ. παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπελάσθην ἢ ἐπλάσθην καὶ ἐπλάθην, μέσ. ἄορ. β' ἐπλήμην, παοκ. πέπλημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πέλασις, πελάτης (θηλ. πελάτις, γεν. πελάτιδος).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πέλας* (=πλησίον) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *πελαδ+ζ+ω=πελάζω*). Συνώνυμα τῷ μὲν μετβ. *πελάζω* εἶναι τὰ : *προσάγω, παρίστημι, προστίθμι*. τῷ δὲ ἀμετβ. εἶναι τὰ : *προσέρχομαι, ἐγγίζω, προσεγγίζω, συμμείγνυμι, συναπτω, πλησιάζω*. Τὸ *πελάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *προσπελάζω*.

Πέμπω (στέλλω), παρατ. ἔπεμπον, μέλλ. πέμπω, ἄορ. ἔπεμψα, παρακ. πέπομφι, ὑπερσ. ἐπεπόμφει. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι, παρτ. ἐπεπόμην, μέσ. μέλλ. πεμφθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπεμφίμην, παθ. ἄορ. ἐπέμφθην, παοκ. πέπεμμαι, πέπεμψαι, πέπεμπται, πεπέμμεθα, πέπεμφθε, πεπεμμένοι εἰσί(ν), ὑπερσ. ἐπεπέμμην, ἐπέπεμψο, ἐπέπεμπτο, κλπ. Ρημ. πομπή, πέμψις, πομπός, πομπεύς, πεμπτός, πεμπτός, πεμπτέον.

Σημ. Θέμα *πεμπ-*. Ἐν τῷ ἔνεργ. παρακ. τὸ ε τρέπεται εἰς ο. Ἐν τῷ παθ. παοκ. τὸ ἐν ἐκ τῶν τριῶν μ ἀποβάλλεται *πε-πεμπ-μαι=πέ-πεμ-μαι=πέπεμμαι*. Ἄντι τοῦ *πέμπω* λέγεται καί : *πέμψιν ποιῶμαι, καὶ πομπὰς ποιῶμαι* (ἐπὶ θρησκοετικῆς πομπῆς). Συνώνυμα τῷ *πέμπω* εἶναι τὰ : *στέλλω*. Τὸ *πέμπω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀναπέμπω, ἀποπέμπω, διαπέμπω, εἰσπέμπω, ἐκπέμπω, ἐπιπέμπω, καταπέμπω, μεταπέμπω, παραπέμπω, περιπέμπω, προπέμπω, προσπέμπω, προσεκπέμπω, προεπισπέμπω, συνεκπέμπω, συμπέμπω, συμπροπέμπω, ὑποπέμπω*.

Πενθέω-ῶ (ἔχω πένθος), παρατ. ἐπένθουν, μέλλ. πενήθω, ἄορ. ἐπένθησα, παρακ. πεπένθηκα, ὑπερσ. ἐπεπενθήκειν. Παθ. πενθούμαι (μόνον). Ρημ. πένθησις, πένθημα, πενήθμων, πενήθηθι, πενήθητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πένθος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, (θέμα *πενθεσ+ω* ἀποβολῆ τοῦ *σ* *πενθε+ω=πενθῶ*). Τὸ δὲ *πένθος* γίνεται ἐκ τοῦ *πάσχω*, ἐκ τοῦ *πένθος* γίνονται καὶ τὰ : *πενθηρός, πενθερός, πένθιμος*. Ἄντι τοῦ *πενθῶ* λέγεται καί : *ἐν πένθει εἰμί, ἐν πένθεισι ἔχομαι, πένθος ἐστί τι, πενήθικως ἔχω*. Συνώνυμα τῷ *πενθῶ* εἶναι τὰ : *δύρομαι, ὀλοφύρομαι, οἰμῶξω, θρηνώ, κλαίω, γοῶ λυποῦμαι, δακρύω*. Τὸ *πενθῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *συμπενθῶ*.

Πένομαι (εἶμαι πένης, πτωχός, στεροῦμαι) ἀποθ. οὐδέτ, παρτ. ἐπενόμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφραστικῶς. Ρημ. πόνος, πείνα, πένης (θηλ. πένησσα), πενέστις.

Σημ. Θέμα *πεν-*. Ἄντι τοῦ *πένομαι* λέγεται καί : *πένης εἰμί ἐν πενία εἰμί, πενία πιέζομαι*, ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὰ : *πενήτά τινα ἀποφαίνω, πενήτά τινα ποιῶ*. Συνώνυμα τῷ *πένομαι* εἶναι τὰ : *ἀπορῶ, ἐνδέομαι, δυστυχῶ*. Τὸ *πένομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *συμπένομαι*.

Πέπρωται (εἶναι πεπρωμένον) ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ γ' ἐνικὸν πρόσωπον χρόνου παρκ. μετὰ σημ. ἐνεστώτος τοῦ ἀχρηστοῦ ὀήματος **πόρω**, ὑπερσ. **ἐπέπρωτο**, μετὰ σημασ. παρατ. Ἐντὶ τοῦ **πέπρωται** λέγεται καί: **πεπρωμένον ἐστί**, ἄντὶ τοῦ **ἐπέπρωτο** καί: **πεπρωμένον ἦν**, μέλλ. **πεπρωμένον ἔσται** τοῦ ἀχρηστοῦ **πόρω**, ἄορ. β' **ἔπορον**, ἀπαρφ. **πορεῖν**.

Σημ. Θέμα **πορ-** καὶ κατὰ μετάθεσιν, ἔκτασιν καὶ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ **πε-πορ-ται**=**πέπρωται**. Συνώνυμον τῷ **πέπρωται** εἶναι τὸ: **εἵμαρται** (ἰδὲ **μείρομαι**).

Περαίνω (τελειώνω, φέρω τι εἰς πέρας), παρατ. **ἐπέρανον**, μέλλ. **περανῶ**, ἄορ. **ἐπέρανα**, παρακ. **πεπέρακα** ἢ **ἐπιτετέλεκα** ἢ **περάνας ἔχω**, ὑπερσ. **περάνας εἶχον** ἢ **ἐπετετελέκειν**. Παθ. καὶ μέσ. **περαίνομαι**, παρτ. **ἐπεραίνομην**, μέσ. μέλλ. **περανοῦμαι**, μέσ. ἄορ. **ἐπερανόμην**, παθ. μέλλ. **περανθήσομαι**, παθ. ἄορ. **ἐπερανθήην**, παθ. παρακ. **πεπέρασμαι**, προστ. **πεπεράνθω**, ἀπαρ. **πεπεράνθαι**, ὑπερσ. **ἐπεπεράσμην**. Ρημ. **συμπέρασμα**, **συμπερασμός**, **ἀπέραντος**, **διαπεραντέον**.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ **πέρας** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **μελαίνω** ἐκ τοῦ **μέλας** (θέμα ἀναλογικὸν **περαν+ι+π=περαίνω**). Τὸ α τοῦ ἐνεργ. ἄορ. εἶναι μακρόν, διότι προήλθεν ἐξ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως (**ἐπεραν-σα**=**ἐπέρανα**=**ἐπέρανα**) δὲν ἐστράφη δὲ εἰς η, διότι πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ρ. Ἐντὶ τοῦ **περαίνομαι** λέγεται καί: **πέρας ἔχω**, **πέρας λαμβάνω**, **ἔστι πέρας τινός**. Συνώνυμα τῷ **περαίνω** εἶναι τὰ: **τελῶ**, **ἐκτελῶ**, **συντελῶ**, **ἐπιτελῶ**, **ἀνύω** ἢ **ἀνύτω**, **ἔξεργάζομαι**, **τελειῶ**, **περατῶ(-όω)**, **ἐκκληρῶ**. **διαπράττομαι**. Τὸ **περαίνω** ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **διαπεραίνω**, **διεκπεραίνω**, **ἐκπεραίνω**, **συνπεραίνω**, **συνδιαπεραίνω**.

Περαϊώ-ω (μετρ. φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μεταφέρω, διαβιβάζω), παρτ. **ἐπεραιούην**, μέλλ. **περαιώσω**, ἄορ. **ἐπεραιώσσω**, παρακ. **περαιώσας ἔχω**, ὑπερσ. **περαιώσας εἶχον**. Μέσ. **περαιούμαι** (ἄμετρ. **διαπλέω**, **διβιβάζομαι**, **περῶ ἀπέναντι**), παρατ. **ἐπεραιούμην**, μέσ. μέλλ. **περαιώσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐπεραιώσάμην**, παθ. μέλλ. **περαιωθήσομαι**, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. **ἐπεραιώθην**, παρακ. **πεπεραιώμαι**, ὑπερσ. **ἐπεπεραιώμην**. Ρημ. **περαιώσις**, **διεκπεραιώσις**, **διεκπεραιωτής**.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ **περαῖος**. Ἐντὶ τοῦ **περαιούμαι** λέγεται καί: **ἐν τῷ πέραν γίγνομαι**. Συνώνυμα τῷ **περαιούμαι** εἶναι τὰ: **διαπλέω**, **περῶ**, **διαπορεύομαι**, **διαβαίνω**, **διοδεύω**. Τὸ **περαιῶ** ἀπαντῶ καὶ σύνθετον: **διαπεραιῶ**.

Περῶ-ω (μετρ. διαβιβάζω, διατριπῶ, τριπῶ πέρα πέρα: ἄμετρ. διέρχομαι, νοίν. **περῶ**), παρτ. **ἐπέρων**, μέλλ. **περάσω**, ἄορ. **ἐπέρασα**, ἀπαρ. **πεπέρακα**, ὑπερσ. **ἐπεπεράκειν**. Ρημ. **πέρασις**, **πέραμα**, **περατής**, **περατός**.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος **πέρα**. Συνώνυμα τῷ μὲν μετρ. **περῶ** εἶναι τὰ: **διαπορεύω**, **διακομίζω**, **βιαβιβάζω**, **περαιῶ** τῷ δὲ ἄμετρ. εἶναι τὰ: **περαιούμαι**, **διέρχομαι**, **διαπορεύομαι**, **διοδεύω**, **διαπλέω**, **διαβαίνω**. Τὸ **περῶ** ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **διαπερῶ**, **διεκπερῶ**, **ἐκπερῶ**, **συνεκπερῶ**.

Περικτεύω ἢ περισσεύω (εἶμα περιτός, ἀρχετός, ὑπεράριθμος, πλεονάζω), παρτ. **ἐπερίκτευν** ἢ **ἐπερίσσευν**, μέλλ. **περικτεύ-**

σω, ἄορ. ἐπερίττευσα, παρκ. περιττός γέγονα, ὑπερσ. περιττός ἐγεγόνειν. Ρημ. περισσεία, περισσεύεις, περισσεύειμι.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ περιττός ἢ περισσός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῷ περιττεύω εἶναι τὰ: περιττός εἰμι, περιγίγνομαι, περιέειμι, πλεονάζω.

Ἡετάννυμι καὶ **πεταννώω** σύνθετον πάντοτε ἀναπετάννυμι, (ἐκτείνω, ἀνοίγω, ἀπλώνω), παρσι. ἀνεπετάννυν, μέλλ. πετάσω καὶ πετώ, ἄορ. ἀνεπέτασα, παρκ. ἀναπετάσας ἔχω καὶ πεπέτακα, ὑπερσ. πετάσας εἶχον καὶ ἐπεπετάκειν. Παθ. ἀνοπετάννυμαι, παρσι. ἀνεπεταννίμην, παθ. ἄορ. ἀνεπετάσθην, παρκ. ἀναπέπταμαι καὶ ἀναπεπέτασμαι, ὑπερσ. ἀνεπεπτάμην καὶ ἀνεπεπετάσμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πέτασις, πέτασος, πέτασμα, πετασμός, πέταλος, πέταλον, πεταστός.

Σημ. Θέμα πετα- καὶ κατὰ συγκοπὴν πτα- καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος νυ εἰς τὸ (κατὰ τὸ ζωσ-νυμι) ἀναλογικὸν θέμα πετασ-+νυ+μι=πετάννυμι. Συνώνυμα τῷ πετάννυμι εἶναι τὰ: ἐκτείνω, ἀνοίγω, ἀνοίγνυμι δρέγω ἀπλώ(-όω), ἀναπτύσσω, ἀνελιττώ. Τὸ πετάννυμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλον προθέσεων: ἐπιπετάννυμι, καταπετάννυμι, περιπετάννυμι, προπετάννυμι.

Ἡέτομαι (πετώ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρσι. ἐπετόμην μέσ. μέλλ. πτήσομαι (καὶ πετήσομαι), μέσ. ἄορ. α' ἐπιτόμην καὶ μέσ. ἄορ. β' ἐπιτόμην, ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς μέσ. ἔπτην, ὑποτακτ. πτώ, ἐκτιπταίνην, προστ. πτήθι, ἀπαρφ. πτήναι, μετχ. πιάς, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπετάσθην, παρκ. πελότῃμαι (δορ. πελόταμαι) καὶ ὄρημμαι, ὑπερσ. ὄρημήμην. Ρημ. πτήσις, πτήμα, πτηνός (ἢ Ἄτι. πετεινός), πτηνός, πτερόν, πτίλον, πτέρυξ, ἀπτήν, εὐλειτής, κλινολετής.

Σημ. Θέμα πετ- καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν πτε- πτη- καὶ κατὰ συγκοπὴν =πτ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=πτε-. Συνώνυμα τῷ πέτομαι εἶναι τὰ: ἔπταμαι, πετώ, πετάζω, ὄρωμαι, ἐκθρόσκω. Τὸ πέτομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναπέτομαι, ἀποπέτομαι, διαπέτομαι, ἐκπέτομαι, ἐπιπέτομαι, προπέτομαι.

Ἡετρόω-ῶ (λιθοβολῶ) μόνον ὁ παθ. ἄορ. σύνθετος κατεπετρόωθην (=ἐφρονεώθην πέτροις, λίθοις) τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως: βάλλω τινὰ λίθοις ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πέτρομα

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ πέτρος (=λίθος). Συνώνυμα τῷ πετρόω εἶναι τὰ: καταλεύω, λέω, λιθοβολῶ, λιθάζω.

Ἡήγγυμι καὶ **πηγγύω** (ἐμπήγω, καρφώνω, πῆξω, παγώνω), παρσι. ἐπήγγυν ἢ ἐπήγγυον, μέλλ. πῆξω, ἄορ. ἐπηξά, παρκ. πέπηγα ἢ πῆξας ἔχω, ἐπεπήγειν ἢ πῆξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. πῆγγυμαι, παρσι. ἐπηγγύμην, μέσ. μέλλ. πῆξομαι, μέσ. ἄορ. ἐπηξάμην, παθ. μέλλ. β' παγήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπήχθην καὶ β' ἐπάγην, παρκ. πέπηγμα καὶ ἐνεργ. παρκ. β' ὡς μέσ. πέπηγα, ὑπερσ. ἐπεπήγμην καὶ β' ἐπεπήγειν. Ρημ. πῆξις, πῆγμα, πηγός, παγίς, πάσσαλος, πάγος, πάχος, παγίς, πηκτός.

Σημ. Θέμα ἀσθ. παγ- και ισχυρ. πηγ- και προσλήγει τοῦ προσφύματος νυ=πηγ-νυ-μι=πήγγνμι. Συνώνυμα τῷ πήγγνμι εἶναι τὰ : συνίστημι, στερεῶ, στηρίζω, προσηλῶ(-όω), καθηλῶ. Τὸ πήγγνμι ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων : ἀναπήγγνμι, ἀποπήγγνμι, διαπήγγνμι, ἐκπήγγνμι, ἐπιπήγγνμι, καταπήγγνμι, παραπήγγνμι, παρακαταπήγγνμι, περιπήγγνμι, προσηγγνμι, συμπήγγνμι.

Ἰηθίζω-ῶ (πηδῶ, πάλλω), παρτ. ἐπήδων, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. πηδήσομαι (και πηδήσω μεταγ.), ἀόρ. ἐπήδησα, παρακ. πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν και πεπηδηκὸς ἦν. Ρημ. πήδησις, πηδημα, πηδητής, πηδητικός.

Σημ. Θέμα πηδα-. Συνώνυμα τῷ πηδῶ εἶναι τὰ : ἄλλομαι, σκιρτῶ(-άω) ἀσכולιάζω. Τὸ πηδῶ ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων : ἀναπηδῶ, ἀποπηδῶ, διαπηδῶ, εἰσπηδῶ, ἐκπηδῶ, ἐπισηδῶ, καταπηδῶ, μεταπηδῶ παραπηδῶ, προσηπηδῶ, ὑπερπηδῶ.

Ἰιέζω (σφίγγω, στενοχωρῶ, θλίβω τι μετὰ τὰς χεῖρας), παρτ. ἐπίεζον, μέλλ. πίεσω, ἀόρ. ἐπίεσα, παρακ. πίεσας ἔχω, ὑπερσ. πίεσας εἶχον. Παθ. πιέσομαι, παρτ. ἐπιεζόμεν, παθ. μέλλ. πιεσθήσομαι, παθ. εἶχον. Παθ. πιέσομαι, παρτ. ἐπιεζόμεν, παθ. μέλλ. πιεσθήσομαι, παθ. εἶχον. Παθ. ἐπιεσθην, παρτ. πεπίεσμαι, ὑπερσ. ἐπεπιεσμεν. Ρημ. πίεσις, πίεσμα, πιεσμός, πιεστήρ ἢ πιεστής, πιεστήριον, πίεστρον, πιεστός, πιεστός.

Σημ. Θέμα πιεδ- και προσλήγει τοῦ προσφύματος j=πιεδ+j+ω=πιέζω. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : πιέζω ἑμαυτόν. Συνώνυμα τῷ πιέζω εἶναι τὰ : θλίβω, συνωθῶ, λυπῶ, ἀνιῶ, βλάπτω, ἐνοχλῶ, ἀδικῶ. Τὸ πιέζω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων : καταπιέζω, συμπιέζω.

Ἰιέμπλημι (γεμίζω, πληρῶ), παρτ. ἐλίμπλην, μέλλ. πλήσω, ἀόρ. ἐπλήσα, παρακ. πέπληκα, ὑπερσ. ἐπεπλήκα. Παθ. και μέσ. πίμπλαμαι, παρτ. ἐπιμπλάμην, μέσ. μέλλ. πλήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλήσάμην, μέσ. ἀόρ. β' ἐπλήμην, παθ. μέλλ. πλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. και ὡς μέσ. ἐπλήσθην, παρτ. πέπλησμαι, ὑπερσ. ἐπεπλήσμεν, μετ' ὄλιγ. μέλλ. πεπλήσομαι. Ρημ. πληθίς, πληθύς, πλήρης, πλήσμα, πλησιονή, πλήμην, πλημιυρῖς, πλήσιμη, πλέως, πλοῦτος, πλέθρον, ἄπληστος, ἐμπλήστος, ἄπλετος.

Σημ. Θέμα ἀσθ. πλα- και πλε- και ισχ. πλη- και πληθ- και μετά ἐνεστοιχικῶ ἀναδιπλασιασμοῦ και τῇ παρενθέσει χάριν εὐφωνίας τοῦ μ=πί+μ+πλημι=πίμπλημι. Ὁ παθ. μέλλ. , ὁ παθ. ἀόρ. και παρακ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ θέματος πληθ- (πληθ-θήσομαι=πλησθήσομαι, ἐπλάθ-θην=ἐπλήσθην, πε-πληθ-μαι=πέπλησμαι). Ὁ ἐνεστω. και παρτ. ἐνεργ. και μέσ. φωνήσων ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει : ἐμπίμπλημι, ἐνεπίμπλην, ἐπιμπλάμαι, ἐνεπιμπλάμην. Ἀντὶ τοῦ πίμπλαμαι λέγεται και : πλέως γίγνομαι, ἐμπλέως γίγνομαι, ἔχω τι πλέον. Συνώνυμα τῷ πίμπλημι εἶναι τὰ : πληρῶ, γεμίζω, γέμω, πλήθω. Τὸ πίμπλημι ἀπαντᾷ σύνθετον πλην τῆς προθέσεως ἐν και μετ' ἄλλων προθέσεων : ἀναπίμπλημι, ἀποπίμπλημι, ἐκπίμπλημι, συγκαταπίμπλημι.

Ἰιέμπρωμι ἢ **πιμπρῶμι** (καίω) συνήθως σύνθετον μετά τῆς ἐν προθέσεως ἐμπίμπρωμι, παρτ. ἐνεπίμπρην, μέλλ. ἐμπρῶσω, ἀόρ. ἐνέπρωσα, παρτ. ἐμπρῶσας ἔχω και ἐμπέμπρωκα, ὑπερσ. ἐμπρῶσας εἶχον και ἐνεπεμπρῶκειν. Παθ. ἐμπίμπρωμαι, παρτ. ἐνεπιμπρῶ-

μην, μέσ. μέλλ. ἐμπρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεπρήσομην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ἐμπροσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐνεπρήσθην, παρακ. ἐμπέπρησμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην. Ρημ. πρῆσις, ἐμπροσής, πρῆσμα, ἐμπροσμός, ἐμπροστής, πρῆστής.

Σημ. Θέμα ἄσθ. *πρα-* καὶ *ισχ. πρη-* καὶ *πρηθ-* ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ θέματος *πρη-* προσλήφει ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμόν καὶ τῇ παρενθέσει ἐνὸς *μ* χάριν εὐφωνίας (*πί-μ-πρη-μι=πίμπρημι*). Τὸ *πίμπρημι* καὶ *πίμπρημι* κλίνονται κατὰ τὸ *ίστημι*. Ὁ παθ. μέλλ., παθ. ἄορ. καὶ παθ. παρακ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ θέματος *πρηθ* (παθ. μέλλ. *πρηθθήσομαι=πρησθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπρήθ-θην=ἐπρησθην*, παρακ. *πέπρηθ-μαι=πέπρησμαι*). Συνώνυμα τῷ *πίμπρημι* εἶναι τὰ: *καίω*, *κατακαίω*, *αἴθω*, *φλέγω*, *πυρπολῶ(-έω)*. Τὸ *πίμπρημι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *παραπίμπρημι*, *περιπίμπρημι*.

Πίνω, παρτ. ἔπινον, μέλλ. πίομαι, ἄορ. β' ἔπιον, ὑλοτακ. πίω· εὐδιτ. πίομι, προστ. πῖθι πῖτω ἢ πῖε, πῖτω, ἀπαρεμφ. πιεῖν, μετοχ. πῖόν, παρακ. πέπωκα, ὑπερσ. ἐπεπόκειν. Παθ. πίνομαι, παρατ. ἐπινόμην, παθ. μέλλ. ποθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπόθην, παρακ. πέπομαι, ὑπερσ. ἐπεπόμην. Ρημ. πόσις, πόσις, ἄμποις, ποτόν, πότης, συμπότης, πῶμα, ἔκπομα, ποτήριον, ποιός, ἄποτος, ποταμός, ποτέος, ποτέον, (ἀττ. οἰνοπότης, ὕδροπότης, αἱματοπότης).

Σημ. 1. Θέμα *πι-* καὶ *πο-* (θέμα *πι-* καὶ προσλήφει τῶν προσφώνιμων *ν* καὶ *ι* *πι+ν+ι+ω=πίνω* καὶ τῇ ἀπλοποιήσει τῶν *νν=πίνω*, ὅπου τὸ *ι* εἶναι μακρόν ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως. Τὸ *πίνω* ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαπίνω*, *ἐκπίνω*, *ἐμπίνω*, *ἐπιπίνω*, *καταπίνω*, *προπίνω*, *συμπίνω*, *ὑπερπίνω*, *ὑποπίνω*.

Σημ. 2. Ὁ μέλλον *πίομαι* στερεεῖται χρονικῶς χαρακτηριστῆρος. Ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ τὰ *ὑδροπότης*, *αἱματοπότης* σχηματίζονται ἐκ τοῦ θέματος *πο-κατ'* ἔκτασιν τοῦ *ο* εἰς *ω*.

Πιπράσκω (πώλω) εὐχρηστος ὁ ἐνεστώσ παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀναπληροῦνται οἱ χρόνοι τοῦ *πιπράσκω* ὑπὸ τοῦ *πώλω* ἢ *ἀποδίδομαι*: ἐνεστ. πώλω ἢ ἀποδίδομαι, παρτ. ἐπώλων ἢ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω ἢ ἀποδώσομαι, ἄορ. ἀπεδόμην, παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακώς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, παρατ. ἐπιπρασκόμην, παθ. μέλλ. πρᾶθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπράθην, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ὡς παθ. πεπράσομαι. Ρημ. πρᾶσις, πρᾶτήρ, πρᾶτής (θηλ. πρᾶτρια), πρᾶτήριον, πρᾶτός, ἄπρᾶτος, πρᾶτέος.

Σημ. Θέμα *περα-* καὶ κατὰ συγκοπὴν *πρα-* προσλήφει τοῦ προσφώνιματος *σκ-* καὶ τοῦ ἐνεστωτικῶ ἀναδιπλασιασμοῦ = *πι-πρά-σκω=πιπράσκω*. Ἀντὶ τοῦ *πιπράσκω* λέγεται καὶ: *πρᾶσιν ποιοῦμαι*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *πέπρακα ἐμαντός*.

Πίπτω (πέφτω), παρτ. ἔπιπτον, δωρικ. μέλλ. πεσοῦμαι, ἄορ. β' ἔπεσον (καὶ μεταγ. ἄορ. α' ἔπεσα), παρακ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν καὶ πεπτωκώς ἦν. Ρημ. πτώμα, πτώσις, πτώτός, ἄπτωτος, μετάπτωτος, ἀμετάπτωτος, ἄπτώς.

Σημ. 1. Θέμα *πετ-* καὶ κατὰ συγκοπὴν *πτ-* (καὶ δι' ἐνεστωτικῶ ἀναδιπλασιασμοῦ *πί-πτ-ω=πίπτω*) καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν *πε-πη-* καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ *η* εἰς *ω=πτω-* ὁ ἄορ. β' ἔχει τὸν χρονικὸν χαρακτηριστῆρα

τοῦ α' ἄορ. καὶ τὰς καταλήξεις τοῦ β' καὶ ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ θέματος πετ- (ἐ-πετ-σ-ον=ἐπεσον=ἔπεσον). Τὸ ι τοῦ πίπτω εἶναι μακρόν. Τὸ πίπτω (ἐ-πάντῃ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναπίπτο, διαπίπτο, ἐκπίπτο, ἐμπίπτο, ἐπιπίπτο, ἐπεισιπίπτο, καταπίπτο, μεταπίπτο, παραπίπτο, περ-επίπτο, προπίπτο, προσπίπτο, συμπίπτο, συνεισιπίπτο, ὑποπίπτο).

Σημ. 2. Τὸ πίπτο εἶναι ὡς παθ. τοῦ βάλλω, τὸ ἐμπίπτο τοῦ ἐμβάλλω, τὸ ἐκπίπτο τοῦ ἐκβάλλω, τὸ καταπίπτο τοῦ καταβάλλω, τὸ μεταπίπτο τοῦ μεταβάλλω, τὸ περιπίπτο τοῦ περιβάλλω. Τὰ εἰς -πέτης εἶναι τριτόκλιτα ὀξύτονα, ὅταν ἔχωσι β' συνθετικὸν τὸ πίπτο: γονυπέτης, προπετής· πρωτόκλιτα δὲ παροξύτονα ὅταν ἔχωσι β' συνθετικὸν τὸ πέτομαι: ὠκυπέτης, ἄκυπέτης.

Πλανῶ-ῶ (ἀποπλανῶ, ἔξαπατῶ), παρτ. ἐπλάνων, μέλλ. πλανήσω, ἄορ. ἐπλάνησα, παρκ. πεπλάνηκα, ὑπερσ. ἐπεπλάνηκειν. Μέσ. καὶ παθ. πλανῶμαι, παρτ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, παθ. μέλλ. πλανηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπλανήθην, παρκ. πεπλάνημαι, ὑπερσ. ἐπεπλάνημην. Ρημ. πλάνησις, πλάνημα, πλανήτης (θηλ. ἢ πλανήτις), πλανητός, πλανητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πλάνος ἢ πλάνη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ τιμῶ ἐκ τοῦ τιμῆ. Ἄντι τοῦ πλανῶ λέγεται καί: πλάνησιν παρέχω. Ἄντι δὲ τοῦ μέσου πλανῶμαι λέγεται καί: πλάνην ἴσχω, πλάνης εἰμί, πλάνης γίγνομαι, πεπλανμένως ἔχω περὶ τι. Συνώνυμα τῷ μὲν πλανῶ εἶναι τὰ: ἀπατῶ, παράγω, δελεάζω, δολῶ(-ῶ), γελῶ, φενακίζω, τῷ δὲ πλανῶμαι τὸ: ἀλῶμαι(-άομαι). Τὸ πλανῶ ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποπλανῶ περιπλανῶ.

Πλάττω καὶ **πλάσσω** (πλάθω, μορφώνω, πλάττω ψεῦδη), παρτ. ἐπλάττον, μέλλ. πλάσω, ἄορ. ἔπλασα, παρκ. πέπλακα, ὑπερσ. ἐπεπλάκειν. Παθ. καὶ μέσ. πλάττομαι, παρτ. ἐπλάττομην, μέσ. μέλλ. πλάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπλάσομην, παθ. μέλλ. πλαστήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπλάσθην, παρκ. πέπλασμαι, ὑπερσ. ἐπεπλάσομην. Ρημ. πλάσις, πλάσθημα, πλάστις (θηλ. πλάστειρα), πλατύς, πλάτος, πλάτη, πλαστικός, πλαστός, πλαστέον, εὐπλαστον, πλαστήριον.

Σημ. Θέμα πλαθ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος j=πλαθ+j+ω=πλάττω καὶ πλάσσω. Τὸ πλάττω ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀναπλάττω, διαπλάττω, μεταπλάττω, περιπλάττω, συμπλάττω.

Πλέω (πλέω, συνθέτω, συναρμόζω, τεχνάζομαι δόλους), παρτ. ἐπλεκον, μέλλ. πλέξω, ἄορ. ἔπλεξα, παρκ. πέπλεχα καὶ πλέξας ἔχω, ὑπερσ. ἐπεπλέκειν καὶ πλέξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, παρτ. ἐπλεκόμην, παθ. μέλλ. α' πλεχθήσομαι καὶ β' πλακθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπλέχθην, παθ. ἄορ. β' καὶ ὡς μέσ. ἐπλάκην, μέσ. μέλλ. πλέξομαι, μέσ. ἄορ. α' ἐπλέξιμην, παρκ. πέπλεγμαι, ὑπερσ. ἐπεπλέγμην. Ρημ. πλέξις, πλοκή, πλέγμα, πλοκεύς, πλεκτάνη, πλόκος, πλόκαμος, πλόκανον, πλεκτός.

Σημ. Θέμα πλεκ-. Τὸ ε ἐν μὲν τῷ παθ. μέλλ. β' καὶ παθ. ἄορ. β' τρέπεται εἰς α ἐν δὲ τοῖς ὀρηματικοῖς εἰς ο. Τὸ πλέω ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιδιαπλέω, διαπλέω, ἐμπλέω, περιπλέω, συμπλέω.

Πλέω, πλεῖς, πλεῖ κλπ. (πλέω). παρτ. ἔπλεον, ἔπλεϊς, ἔπλει κλπ., μέσ. μέλλ. πλεύσομαι καὶ δωρ. πλευσοῦμαι, ἄορ. ἔπλευσα, παρκ.

πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύειν. Παθ. μέλλ. πλευσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλεύσθη, παρκ. πέπλευσαι, τὰ δὲ ἄλλα τῆς παθ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: **πλοῦς γίγνεται**. Ρημ. πλεῦσις, πλεύστης, πλόος=πλοῦς, πλοῖον, πλόιμος καὶ πλόιμος, πλωτήρ, πλευστός, πλωτός, ἄπλευστος, πλευστήρον.

Σημ. Θέμα **πλεF**. Τὸ F εὐρισκόμενον πρὸ συμφώνου γίνεται **υ**, μεταξὺ δὲ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται καὶ τότε ὁ χαρακτήρ **ε** τοῦ θέματος **πλε-** συναίρεται μόνον ὅταν ἀκολουθῇ **η** ἢ **ει** εἰς **ει**. Ἄντι τοῦ **πλέω** λέγεται καί: **πλοῦν ποιοῦμαι**, **πλῶ χρῶμαι** καὶ **παθ. πλοῦς γίγνεται**. Συνώνυμα τῷ **πλέω** εἶναι τὰ: **νέω νήχομαι**, **κολυμβῶ**, **ἐπιπολάζω**. Τὸ **πλέω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἀναπλέω**, **ἀντεπλέω**, **ἀντεπιπλέω**, **ἀντιπλέω**, **ἀποπλέω**, **διαπλέω**, **εἰσπλέω**, **ἐκπλέω**, **ἐπεισπλέω**, **ἐπαναπλέω**, **ἐπεκπλέω**, **ἐπιπλέω**, **καταπλέω**, **παραπλέω**, **περιπλέω**, **προαναπλέω**, **προπλέω**, **προσπλέω**, **συμπλέω**, **συνεισπλέω**, **σενεκπλέω**. Ἄντι τοῦ **ἐκπλέω** λέγεται καί: **ἐκπλουν ποιοῦμαι** καὶ ἄντι τοῦ **ἐπιπλέω** τό: **ἐπίπλουν ποιοῦμαι** καὶ ἄντι τοῦ **ἐπεκπλέω** τό: **ἐπέκπλουν ποιοῦμαι**.

Ἰλιγῆθω (ἕμετβ. εἶμαι πλήρης, γεμίτος ἐπὶ ποταμῶν, ἔξεογκοῦμαι, πλημμυρῶ, μετβ. πληρῶ, γεμίζω), ποιητικὸν παρὰ δὲ τοῖς Ἄιτικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ἢ μετοχὴ τοῦ ἔνεστι. **πλήθουσα** (ἀγορά, σελήνη) καὶ ὁ παρκ. β' πέπληθα, ὑπερσ. ἐπεπλήθειν, τὰ δὲ ἄλλα ἐπὶ μὲν ἀμετβ. σημασι. ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: **πλήρης εἰμί**, ἐπὶ δὲ τῆς μετβ. σημασίας ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **πίμπλημι**, **πληρῶ**, **γέμω**, **γεμίζω**. Ρημ. πληθός, πληθύς, πληθώρα.

Σημ. Θέμα **πληθ-** ὁ παρκ. β' **πέπληθα** ἔχει σημασίαν ἔνεστῶτος, ὁ δὲ ὑπερσ. **ἐπεπλήθειν** παρατατιβοῦ.

Ἰλιτημμελέω-ῶ (κίμνω σφάλμα μουσικὸν ἢ παραφωνίαν, μετβ. σφάλλομαι, πλανῶμαι, κίμνω σφάλμα, λάθος, πταῖσμα, πταῖω) παρκ. ἐπλημμέλουν, μέλλ. πλημμελήσω, ἀόρ. ἐπλημμέλησα, παρακ. πεπλημμέληκα, ὑπερσ. ἐπεπλημμέληκειν. Παθ. πλημμελοῦμαι, παθ. παρκ. πεπλημμέλημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πλημμέλεισις, πλημμέλημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **πλημμελής** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κρατῶ** ἐκ τοῦ **κράτος**, τὸ δὲ **πλημμελής** ἐκ τοῦ **πλήν** καὶ **μέλος**, ἐκ δὲ τοῦ **πλημμελής** γίνεται καὶ τό: **πλημμέλεια**, (**πταῖσμα** ᾠδικόν, ἀμάρτημα, **πταῖσμα**).

Ἰλιτηρόω-ῶ (γεμίζω), παρακ. ἐπλήρουν, μέλλ. πληρώσω, ἀόρ. ἐπλήρωσα, παρακ. πεπλήρωκα καὶ πληρώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπεπλήρωζεν καὶ πληρώσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, παρακ. ἐπληροῦμαι, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. πληρώσομαι, παθ. μέλλ. πληρωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπληρώσθην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐπληρώθην, παρακ. πεπλήρωμαι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην. Ρημ. πλήρωσις, πλήρωμα, πληρωτής, ἀπλήρωτος, πληρωτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **πλήρης** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **δηλῶ** ἐκ τοῦ **δῆλος**. Ἄντι τοῦ παθ. **πληροῦμαι** λέγεται καί: **πληρώσεως τυγχάνω**, **πλήρωσιν λαμβάνω**. Συνώνυμα τῷ **πληρῶ** εἶναι τὰ: **πίμπλημι**, **γεμίζω**, **πλήθω**. Τὸ **πληρῶ** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἀναπληρῶ**, **ἀπο-**

πληρῶ, ἀνταναπληρῶ, ἀντιπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἐξαναπληρῶ, προσαναπληρῶ, προσπληρῶ, συμπληρῶ, ὑπερπληρῶ.

Ἑλήττω ἢ **πλήσσω** (κτυπῶ, πληγῶνω) (παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀείπιτε σύνθετον ἢ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ περιφράσεων: *παίω, τύπτω, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐντρίβω*). παρ. ἐπληκτιον ἢ ἐπλησσον ἢ ἐπαιον ἢ ἔτυπον, μέλλ. *πλήξω* ἢ παίσω ἢ τυπήσω, ἀόρ. ἐπλήξα ἢ ἔπαισα ἢ ἐπάταξα, ἢ *πληγὰς ἐνέβαλον, παρ. β' (μετ' ἐνεργ. σημ.) πέπληγα* καὶ *πληγὰς δέδωκα, ὑπερσ. ἐπεπλήγειν*. Παθ. *τύπτομαι, πέπληγα* (καὶ μέσ.), *πλήττομαι*, παρ. ἐτυπτόμην καὶ παθ. καὶ μέσ. *ἐπληττόμην* καὶ *ἐπλησσόμην*, (μέσ. μέλλ. *πλήξομαι* μετρ.), παθ. μέλλ. β' *πληγήσομαι* (καὶ μέσ. μέλλ. ἐν συνθέσει *ἐκπλαγήσομαι*), (μέσ. ἀόρ. α' *ἐπληξάμην* μετρ.), παθ. ἀόρ. β' *ἐπλήγην* καὶ ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐν συνθέσει *κατεπλάγην, ἐξεπλάγην*, (παθ. ἀόρ. α' *ἐπλήχθην* μετρ.), παθ. παρ. *πέπληγμα*, (καὶ μέσ. καὶ παθ. ἐν συνθέσει *καταπέπληγμα*), ὑπερσ. μέσ. *ἐπεπλήγμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. πεπλήξομαι*. Ρημ. *πληγῆ, πλήξις, πλήγμα, πληγμός, πλήκτης, πληκτῆρ, πλήκτρον, καταπλήξ, παρ.πλήξ, ἄπληκτος, ἀπόπληκτος, ἔμπληκτος, ἀνεπίπληκτος, καταπληκτέον*.

Σημ. Θέμα *πλαγ-* καὶ κατ' ἑκτασιν *πληγ-* καὶ σὺν τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{πληγ} + j + \omega = \text{πλήττω}$ ἢ *πλήσσω*. Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *πλήττω* ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τὰ συνώνυμα ἢ αἱ περιφράσεις: *ἐν παίω, πατάσσω, τύπτω, δέρω, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐντρίβω*. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπλοῦ παθ. *πλήττομαι* εἶναι ἐν χρῆσει τὸ: *τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω ὑπό τινος*. Ἀντὶ τοῦ *ἐκπλήττω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἐκπληξίν ποιῶ, ἐκπληξίν παρέχω, ἐκπληξίν ἔχω, ἐκπληξίν ἀπεργάζομαι, εἰς ἐκπληξίν καθίστημι* τινά, ὡς παθ. δέ: *ἐκπληξίς ἐστὶ, ἐκπληξίς γίγνεται, ἐκπληξίς ἐμπίπτει*, ὡς μέσ. δέ: *ἐν ἐκπλήξει εἰμί*. Ὁ ἐνεστώς *πλήττομαι* ἐν συνθέσει μετὰ μὲν τῆς προθέσεως *ἐπί* εἶναι παθ. διαθέσεως, μετὰ δὲ τῆς ἐκ μέσης διαθέσεως.

Ἑλουτέω-ῶ (εἶμαι πλούσιος), παρ. ἐπλούτουν, μέλλ. πλούτῶ, ἀόρ. ἐπλούτησα, παρ. πεπλούτηκα, ὑπερσ. ἐπεπλούτηκειν. Ρημ. πλουτήτεον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πλούτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *πλουτέω* λέγεται καὶ: *πλούσιός εἰμι, πλούτων ἔχω*.

Ἑλουτίζω (μετρ. κάμνω ἄλλον πλούσιον), παρ. ἐπλούτιζον, μέλλ. πλουτιῶ, ἀόρ. ἐπλούμισα, παρ. πεπλούτικα, ὑπερσ. ἐπεπλουτίκειν. Παθ. καὶ μέσ. πλουτιζομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται τῆς μὲν παθ. διαθ. ἐκ τοῦ: *πλούσιος γίνομαι*, τῆς δὲ μέσης ἐκ τοῦ: *πλουτίζω ἑμαυτόν*. Ρημ. πλουτισμός, πλουτιστήρ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πλούτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικῶν *πλουτιδ + j + ω = πλουτίζω*). Τὸ *πλουτίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *καταπλουτίζω*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: *πλουτίζω ἑμαυτόν*.

Ἑλύνω (ὡς καὶ νῦν πλύνω, καθαρίζω), παρ. ἐπλυνον, μέλλ. πλυνῶ, ἀόρ. ἔπλυνα, παρ. πέπλυκα καὶ πλύναις ἔχω, ὑπερσ. ἐπεπλύ-

κείν και πλύνας εἶχον. Παθ. και μέσ. πλύνομαι, παρτ. ἐπλυνόμην, μέσ. μέλλ. και ὡς παθ. πλυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλυνάμην, παθ. μέλλ. πλυθήσομαι και πλυνθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλύθην και ἐπλύνθην, παρτ. πέπλυμαι, ὑπερσ. ἐπεπλύμην. Ρημ. πλύσις, πλύμα, πλυνός, πλυνεύς, πλύντης (θηλ. πλύντρια ἢ πλυντρίς), πλυντήρ, πλυντήριο, πλυντρον, πλυτός, ἔκπλυτος, ἀνέκπλυτος.

Σημ. Θέμα πλυν- σὺν τῇ προσλήξει τοῦ προσφύματος j=πλυν+j+ω=πλυνν-ω=πλύνω. Ὁ ἀόριστος ἐπλυννα ἔχει τὸ θεμ. φων. υ μακρόν ἐξ ἀναπληρ. ἐκτάσεως ἐπλυν+σα=ἐπλυννα=ἐπλυννα. Τὸ πλύνω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, καταπλύνω.

Πνέω (φυσῶ), πνεῖς, πνεῖ κλπ., παρτ. ἔπνεον, ἔπνεις, ἔπνει κλπ., μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. πνεύσομαι και δωρ. πνευσοῦμαι, ἀόρ. ἔπνευσσ, παρτ. πέπνευκα, ὑπερσ. ἐπεπνεύκειν. Παθ. πνέομαι, παρτ. ἐπνεόμην, παθ. μέλλ. πνευσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπνεύσθην, παρτ. πέπνευσμαι, ὑπερσ. ἐπεπνεύσμην. Ρημ. πνεῦσις, πνοή, πνεῦμα, πνεύμων, πνεύστης, ἔμπνευστός.

Σημ. Θέμα πνεF-. Τὸ F πρὸ συμφώνου μὲν τρέπεται εἰς υ, μετὰξὺ δὲ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται. Ὅθεν θέματα τοῦ πνέω εἶναι : πνε- και πνευ-. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ ε τοῦ πνέω συναρτεῖται εἰς εἰ, ὅταν ἀκολουθῇ ε ἢ εἰ. Συνώνυμα τῷ πνέω εἶναι τὰ : φυσῶ(-άω), ἄημι. Τὸ πνέω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀναπνέω, ἐκπνέω, ἐμπνέω, ἐξαπνέω, ἐπιπνέω, συμπνέω, ὑπεκπνέω, και τὸ παθ. διαπνέομαι.

Πνίγω (σφίγγω τὸν λαμόν, στραγγαλίζω, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι), παρτ. ἔπνιγον, μέλλ. πνίξω, και μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. πνίξομαι (και δωρ. πνιξοῦμαι), ἀόρ. ἔπνιξα, παρτ. πνίξας ἔχω, ὑπερσ. πνίξας εἶχον. Παθ. και μέσ. πνίγομαι, παρτ. ἐπνιγόμην, παθ. μέλλ. β' πνιγήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐπνίχθην και β' ἐπνίγην, παρτ. πέπνιγμα, ὑπερσ. ἐπεπνίγημην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπνίξομαι. Ρημ. πνίξις, πνίγμα, πνιγεύς, πνικτήρ, πνιγμονή, πνίγος, πνικτός (πνιγηρός ἐκ τοῦ πνίγος).

Σημ. Θέμα πνιγ-. Τὸ φωνῆεν ε τοῦ θέματος εἶναι μακρόν, ἐν δὲ τῷ παθ. ἀόρ. β' βραχύ. Συνώνυμα τῷ πνίγω εἶναι τὰ : ἀγχω, ἀγχονῶ(-άω), θλίβω, κρεμάννυμι, αἰωρῶ. Τὸ πνίγω ἀπαντᾷ και σύνθετον : ἀποπνίγω.

Ποδίζω (δένω τοὺς πόδας) Ἴδὲ ἐμποδίζω.

Ποθέω-ῶ (ἐπιθυμῶ), παρτ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω και μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ποθήσομαι και ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα και σπαισίως ἐπόθεσα, παρτ. ποθήσας ἔχω (και πεπόθηκα μετγ.), ὑπερσ. ποθήσας εἶχον (και ἐπεποθήκειν μετγ.). Παθ. ποθοῦμαι, παρτ. ἐποθοῦμην, παθ. ἀόρ. ἐποθήθην και ἰεποθέσθην, παρτ. πεπόθημαι, ὑπερσ. ἐπεποθήμην. Ρημ. πόθησις, πόθημα, ποθήτωρ, ποθητός, περιπόθητος, ἐπιπόθητος, τριπόθητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πόθος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ ποθῶ λέγεται και : πόθον ἔχω, πόθος ἔχει με, πόθος λαμβάνει με, ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὰ : ποῶ τινα ποθεῖν, πόθον ἐνεργ. γάρχομαι τινί, πόθον ἐμφύω τινί, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ : πόθος ἐγγίγνεται τινί τινος. Συνώνυμα τῷ ποθῶ εἶναι τὰ : βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, θέλω, γλίχομαι. Τὸ ποθῶ ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἐπιποθῶ, προσποθῶ.

Ποιέω-ῶ (ἐργάζομαι, κάμνω τι, κατασκευάζω). παρτ. ἐποίησα, μέλλ. ποιήσω, ἀόρ. ἐποίησα, παρκ. πεποίηκα, ὑπερσ. ἐπεποίηκειν. Παθ. ποιουῖμαι, παρτ. ἐποιούμην, παθ. μέλλ. ποιηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐποιήθη, παρκ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην, μέσ. μέλλ. ποιήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐποιησάμην. Ρημ. ποιήμα, ποιήσις, ποιητής (θηλ. ποιήτρια). ποιητός, ποιητέος, ποιητέον.

Σημ. Θέμα ποιε-. Τὸ μέσον αὐτοπαθές ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: ποιῶ ἑμαυτόν. Ὡς παθητ. τοῦ ποιῶ καὶ τοῦ μέσον ποιουῖμαι λαμβάνεται συνήθως τό: γίγνομαι ἀνάστατον ποιῶ τὴν πόλιν, παθ. ἢ πόλις γίγνεται ἀνάστατος ὑπ' ἐμοῦ. Τὸ ἐνεργ. συναπτόμενον μετ' ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν σημαίνουσαν: εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ τι, ἢ εἰσαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν σημαίνουσαν: εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ γέ-ἐπιτρέπω, διαπράττω νὰ γίνῃ τι: γέλωτα ποιῶ (=εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ γέλωτος), εἰρήνην ποιῶ (=εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ εἰρήνη), μάχην ποιῶ (=εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ μάχη), πόλεμον ποιῶ (=εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ πόλεμος). Τὸ μέσον ποιουῖμαι συναπτόμενον μετ' ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὰ ἀντίστοιχα εἰς τὰ ὀνόματα ἐνεργητικά ἢ μέσα ῥήματα ἀρχὴν ποιουῖμαι (=ἄρχομαι), μάχην ποιουῖμαι (=μάχομαι), πόλεμον ποιουῖμαι (=πολεμῶ), λόγον ποιουῖμαι (=λέγω), διδασκαλίαν ποιουῖμαι (=διδάσκω), ἄριστον ποιουῖμαι (=ἀριστοποιοῖμαι), ταφάς ποιουῖμαι (=θάπτω), ὄδον ποιουῖμαι (=ἔρχομαι), παῖδας ποιουῖμαι (=παιδοποιῶμαι). Τὸ εὐ ποιῶ (=εὐεργετῶ) καὶ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω) ἔχουσιν ὡς παθητ. Τὸ εὐ πάσχω ὑπὸ τινος (=εὐεργετοῦμαι ὑπὸ τινος), κακῶς πάσχω ὑπὸ τινος (=βλάπτομαι ὑπὸ τινος). Τὸ ποιῶ διαφέρει τοῦ πράττω κατὰ τὴν σημασίαν, διότι τὸ μὲν πράττω σημαίνει (=ἐργάζομαι, εἶμαι, εὐρίσκομαι ἤδη ἐν τῷ ἔργῳ), τὸ δὲ ποιῶ σημαίνει (=προσπαθῶ νὰ γίνῃ τι). Αἰ μετὰ τῆς ἐν τῷ ἔργῳ καὶ τοῦ ποιουῖμαι φράσεις παρὰ τοῖς πεζοῖς, περὶ πολλοῦ ποιουῖμαι τι (=θεωρῶ τὴ σπουδαίον, ἐκτιμῶ τι πολὺ, φροντίζω πολὺ περὶ τινος), περὶ πλείονος ποιουῖμαι τι (=θεωρῶ τὴ σπουδαιότερον, προτιμῶ, περὶ πλείονος ποιουῖμαι τι (=θεωρῶ τὴ σπουδαιότατον, φροντίζω τὰ μέγιστα περὶ τινος), περὶ ὀλίγου ποιουῖμαι τι (=ὀλίγον θεωρῶ, ἐκτιμῶ τι, ὀλίγον φροντίζω περὶ τινος), περὶ ἐλάχιστου ποιουῖμαι τι, περὶ ἐλαχίστου ποιουῖμαι τι καὶ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως: δι' οὐδενός ποιουῖμαι (=θεωρῶ διὰ τίποτε). Συνώνυμα τῷ ποιῶ εἶναι τὰ: δρῶ, ἐργάζομαι, πράττω, ἔρδω, ἐξέτω, πραγματεύομαι, κατασκευάζω. Τὸ ποιῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνιποιῶ, εἰσποιῶ, ἐκποιῶ, ἐμποιῶ, μεταποιῶ, προποιῶ, προσποιῶ.

Ποικίλλω (μετβ.=κάμνω τι ποικίλον, κεντῶ τι, ζωγραφῶ, ποικίλλω· ἀμετβ.=μεταβάλλομαι ποικίλως, ὁμιλῶ, λέγω τι διὰ ποικίλων καὶ πλαγίων φράσεων), παρατ. ἐποίκιλλον, μέλλ. ποικίλω, ἀόρ. ἐποίκιλα, παρακ. ποικίλις ἔχω καὶ πεποίκιλα, ὑπερσ. ποικίλις εἶχον καὶ ἐπεποικίλιεν. Παθ. ποικίλλομαι, παρακ. πεποίκιλμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀνακληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ποίκιλμα, ποικιλμός, ποικιλτής, ποικιλέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ποικίλος. Θέμα ποικιλ- προσλήπει τοῦ προσφώνητος j=ποικιλ+j+ω=ποικίλλω. Συνώνυμα τῷ μὲν μετβ. ποικίλλω εἶναι τὰ: γράφω, ζωγραφῶ· τῷ δὲ ἀμετβ. ποικίλλω τὰ: μεταβάλλω, αἰολῶ (-έω), μηχανῶμαι, σοφίζομαι, σοφιστεύω, πικίλως ἔχω, ποικίλος εἰμί. Τὸ ποικίλλω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαποικίλλω, καταποικίλλω.

Ποιμαίνω (ἀμετβ.=εἶμαι ποιμήν· μετβ.=βόσκω ποιμήνην, φρυλάττω, περιποιῖμαι), παρτ. ἐποίμαινον, μέλλ. ποιμανῶ, ἀόρ. ἐποί-

μανα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς : ποιμὴν εἰμι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. ποιμαίνομαι (βόσκομαι, πλανῶμαι ἀνὰ τὰς βόσκας), παθ. ἄορ. ἐποιμάνθη, παρκ. πεποιάσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : βόσκομαι. Ρημ. ποιμάνοις, ποιμαντῆρ, ποιμαντέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ποιμὴν. θέμα ποιμαν- προσλήγει τοῦ προσφύματος j=ποιμαν+j+ω=ποιμαίνο. Συνώνυμα τῷ ποιμαίνο εἶναι τὰ : νέμω, βόσκω, ἀιπολῶ(-έω), βουκουλῶ(-έω), νομεῖω.

Πολεμέω-ῶ (κίμνω πόλεμον), παρτ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολέμῃσω, ἄορ. ἐπολέμησα, παρακ. πεπολέμηκα, ὑπερσ. ἐπεπολεμήκειν. Παθ. πολεμοῦμαι, παρατ. ἐπολεμούμην, μέσ. ἄορ. ἐπολεμησάμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. πολεμήσομαι, παθ. μέλλ. πολεμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπολεμήθην, παρκ. πεπολέμημαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμήμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπολεμήσομαι. Ρημ. δυσπολέμητος, πολεμητέος, πολεμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πόλεμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ πολεμῶ λέγεται καί : πόλεμον ποιοῦμαι, πόλεμον τίθεμαι, αἶρομαι πόλεμον, πόλεμον ἐκφέρω πρὸς τινα. Τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ (=ἐγείρω πόλεμον ἐνεργῶ νὰ γίνῃ πόλεμος) : τὸ δὲ : καθίστημι τινα ἐν πολέμῳ (=κίμνω τινα νὰ πολεμῇ). Συνώνυμα τῷ πολεμῶ εἶναι τὰ : μάχομαι. Τὸ πολεμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποπολεμῶ, ἀντιπολεμῶ, διαπολεμῶ, καταπολεμῶ, προπολεμῶ, προσπολεμῶ, συμπολεμῶ, συγκαταπολεμῶ.

Πολεμῶ-ῶ (κίμνω τινα πόλεμον) μόνον σύνθετον εὐχρηστικόν, ἐκπολεμῶ, ἄορ. ἐξεπολέμωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : ποιῶ τινα πολέμιον. Μέσ. πολεμοῦμαι (=πολέμιος γίγνομαι), μέσ. μέλλ. πολεμώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπολεμώσομην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπολεμώθην, παρακ. πεπολέμωμαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμώμην.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πόλεμος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δηλῶ ἐκ τοῦ δηλός. Τὸ πολεμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ προθέσεως καὶ μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως : προσπολεμῶ.

Πολιορκέω-ῶ (περικυκλώνω, περικλείω διὰ στρατευμάτων πόλιν τινα), παρτ. ἐπολιόρκοι, μέλλ. πολιορκήσω, ἄορ. ἐπολιόρκησα, παρακ. πεπολιόρκηκα, ὑπερσ. ἐπεπολιόρκήκειν. Παθ. πολιορκοῦμαι, παρατ. ἐπολιόρκούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. πολιορκήσομαι, παθ. μέλλ. πολιορκηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπολιόρκηθην, παρακ. πεπολιόρκημαι, ὑπερσ. ἐπεπολιόρκημην. Ρημ. πολιορκησις, πολιορκητής, ἀπολιόρκητος, δυσπολιόρκητος, πολιορκητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πόλις καὶ ἔρκος (ἐκ τῶν ὁποίων γίνεται τὸ ἄχρηστον πολιορκος ἐξ οὗ τὸ : πολιορκία) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ παθ. πολιορκοῦμαι λέγεται καί : εἰς πολιορκίαν καθίσταμαι, πολιορκίαν ὑπομένω. Τὸ πολιορκῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἐκπολιόρκῶ, συμπολιόρκῶ.

Πολιτεύω (1)=εἶμαι πολίτης, κυβερνῶ, διοικῶ, 2]=κίμνω τινα πολιτῆν, 3]=ἔω ὡς πολίτης ἐλεύθερος), παρτ. ἐπολίτευον, μέλλ. πολιτεύσω, ἄορ. ἐπολίτευσα. Μέσ. καὶ παθ. πολιτεύομαι, παρτ. ἐπολι-

τεύομην, μέσ. μέλλ. πολιτεύσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπολιτεύθην, μέσ. ἄορ. ἐπολιτευοσάμην, παρκ. μέσ. καὶ παθ. πεπολιτευμαι, ὑπερσ. ἐπεπολιτεύμην καὶ πεπολιτευμένος ἦν. Ρημ. πολιτεία, πολιτεύμα, πολιτευτής, πολιτευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πολίτης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἐντὶ τοῦ *πολιτεύω* καὶ *πολιτεύομαι* λέγεται καί: *πράττω τὰ πολιτικά* καὶ *πράττω τὰ τῆς πόλεως*. Ὡς ἀποθεματικά δὲ εἶναι τὰ: *ἀντιπολιτεύομαι*, *διαπολιτεύομαι*, *καταπολιτεύομαι*. Τὸ *πολιτεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐμπολιτεύω*, *συμπολιτεύω*.

Πονέω-ῶ (ἀμετβ. = *κοιιάζω*, ἀγωνίζομαι, ἐργάζομαι· μετβ. = ἐργάζομαι μετὰ κόπων, κάμνω τι μετὰ κόπου), παρτ. ἐπόνουν μέλλ. πονήσω καίπονεσώ, ἄορ. ἐπόνησα, παρκ. πεπόνηκα, ὑπερσ. ἐποπνήκειν. Μέσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, παρτ. ἐπονοῦμην, μέσ. μέλλ. πονήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπονησάμην, παθ. μέλλ. πονηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπονήθην, παρκ. πεπόνημα, ὑπερσ. ἐπεπονήμην. Ρημ. πόνησις, πόνημα. πονητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πόνος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἐντὶ τοῦ ἀμεταβάτου *πονῶ* λέγεται καί: *πόνον ἔχω*, *πόνος ἔστι μοι*, *ἐν πόνῳ εἰμί*. Ἐντὶ δὲ τοῦ μεταβ. λέγεται καί: *πόνον παρέχω τινί*. Συνώνυμα τῷ *πονῶ* εἶναι τὰ: *ἀγωνίζομαι*, *κάμνω*, *μοχθῶ*, *ταλαιπωρῶ*. *κοπιῶ*(-ῶ), *κοιιάζω*, *μογέω*. Τὸ *πονῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαπονῶ*, *ἐκπονῶ*, *ἐπιπονῶ*, *προπονῶ*, *προσεπιπονῶ*, *συμπωνῶ*, *συνδιαπονῶ*, *ὑπερπονῶ*.

Πονηρεύομαι 1) εἶμαι κακός, ἐνεργῶ κακῶς, φέρομαι πανούργως, 2) εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος), ἀποθ. μέσον· παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς σύνθετος *συμπονηρεύομαι* καὶ ὁ παρκ. *πεπονήρευμαι*, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπλήρουνται περιφραστικῶς: Ρημ. *πονήρευμα*, *ἀπονήρευτος*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πονηρός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*, τὸ δὲ *πονηρός* ἐκ τοῦ *πόνος*. Ἐντὶ τοῦ *πονηρεύομαι* λέγεται καί: *πονηρός εἰμι*, *πονηρὰ ἔργα ἐργάζομαι*. Τὰ δὲ *πονηρῶς ἔχω*, *πονηρῶς διάκειμαι*, *εἰς πονηρίαν τρέπομαι* (= χειροτερεύω) εἶναι ἀντίθετα τοῦ εὖ ἔχω.

Πορεύω (διαβιβάζω τι, κάμνω τινὰ νὰ ὀδοιπορῇ), παρτ. ἐπόρευον, μέλλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα, παρκ. πορεύσας ἔχω, ὑπερσ. πορεύσας εἶχον. Μέσ. πορεύομαι (περιπαιῶ), παρτ. ἐπορευόμην, μέσ. μέλλ. πορεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπορευοσάμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπορευθῆην, παρκα. πεπόρευμαι, ὑπερσ. ἐπεπορευόμην. Ρημ. πορεία, πόρευσις, πόρευμα, πορευτός, δυσπόρευτος, πορευτέος, πορευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πόρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Συνώνυμα τῷ μὲν *πορεύω* εἶναι τὰ: *διακομιζω*, *διαβιβάζω*, *παράγω*, *περαιῶ*, *διήμι*, τῷ δὲ *πορεύομαι* εἶναι τὰ: *περιπαιῶ*, *περιπάτους ποιοῦμαι*, *βαδίζω*, *ἔρχομαι*, *βαίνω*, *ὀδεύω*, *ὀδοιπορῶ*. Τὸ *πορεύομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποπορεύομαι*, *ἀντιπορεύομαι*, *διαπορεύομαι*, *εἰσπορεύομαι*, *ἐκπορεύομαι*, *μεταπορεύομαι*, *περιπορεύομαι*, *προπορεύομαι*, *συμπορεύομαι*.

Πορθέω-ῶ (ληλατῶ, ἐρημώνω, καταστρέφω), παρ. ἐπόρθου, μέλλ. πορθήσω, ἄορ. ἐπόρθησα, παρακ. πεπόρθηκα, ὑπερσ. ἐπεπορθήκειν. Παθ. πορθοῦμαι. παρ. ἐπορθοῦμην, παθ. ἄορ. ἐπορθήθην, παρακ. πεπόρθημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πόρθησις, πόρθημα, πορθητής, πορθήτωρ, ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμα πορθ- (ἐκ τοῦ πορθ-) καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε= πορθε-. Συνώνυμα τῷ πορθῶ εἶναι τὰ: δηῶ(-όω), ἐρημῶ(-όω), ληλατῶ, ἀπόλλυμι, ἄγω καὶ φέρω, καταστρέφω. Τὸ πορθῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διαπορθῶ, ἐκπορθῶ.

Πορίζω (προμηθεύω, δίδω, παρέχω), παρ. ἐπόριζον, μέλλ. ποριῶ, ἄορ. ἐπόρισα, παρ. πεπόρικα, ὑπερσ. ἐπεπορίκειν. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, παρ. ἐπορίζομην, μέσ. μέλλ. ποριοῦμαι, παθ. μέλλ. πορισθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπορισάμην, παθ. ἄορ. ἐπορίσθην, παρακ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην καὶ πεπορισμένος ἦν. Ρημ. πόρισμα, πορισμός, ποριστής, ποριστός, ποριστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πόρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς. (Θέμα ἀναλογικῶν ποριδ+j+ω=πορίζω). Ἀντὶ τοῦ πορίζω λέγεται καὶ: ποριστής εἰμί τινος, ποριστής γίνομαι τινος. Συνώνυμα τῷ μέν πορίζω εἶναι τὰ: προμηθεῖσθαι, προμήθειαν ποιοῦμαι τινος, ἐφοδιάζω, τῷ δὲ πορίζομαι τὰ: κτώμαι, ἐργάζομαι, κερδαίνο, τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συνάγω, συμπεραίνο. Τὸ πορίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐκπορίζω, προσπορίζω, συνεκπορίζω, συμπορίζω.

Πραγματεύομαι (ἀσχολοῦμαι εἰς ἐργασίαν, καταγίνομαι εἰς τι, ἀγωνίζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημασίας παρ. ἐπραγματεύομην, μέσ. μέλλ. πραγματεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπραγματεύομην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, παρ. πεπραγματεύμαι, ὑπερσ. ἐπεπραγματεύμην. Ρημ. πραγματεία, πραγματεύμα, πραγματευτής, πραγματευτέος, πραγματευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πράγμα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ στρατεύομαι ἐκ τοῦ στρατός.

Πράττω ἢ **πράττω** (κάννω), παρ. ἐπραττον, μέλλ. πράξω, ἄορ. ἐπραξα παρ. μεταβ. πέπραγα καὶ β' ἄμειβ. πέπραγα, ὑπερσ. ἐπεπράξειν καὶ β' ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, παρ. ἐπραττόμην, μέσ. μέλλ. πράξομαι, παθ. μέλλ.πραθῆσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπραξάμην, παθ. ἄορ. ἐπραξήθην, παρ. πέπραγμα, ὑπερσ. ἐπεπράγμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. πεπραξομαι καὶ πεπραγμένος εἶσομαι. Ρημ. πράξις, πράγμα, πράκτωρ, πρακτής, πρακτός, ἄπρακτος, εὐπρακτος, πρακτέος, πρακτέον.

Σημ. Θέμα πραγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j=πραγ+j+ω=πράττω ἢ πράττω. Τὸ πράττω ἔχει τὸ θεματικὸν φωνῆν α φύσει μακρόν. Τὸ πράττω ἐκφερόμενον μετὰ τῶν ἐπιρρημάτων εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄμεινον, χεῖρον κλπ. εὖ πράττω (=εὖτυχῶ), καλῶς πράττω (=εὖτυχῶ), κακῶς πράττω (=δυστυχῶ κλπ.) εἶναι διαθέσεως οὐδετέρας. Τὸ εὖ πράττω διαφέρει τοῦ εὖτυχῶ, διότι τὸ μὲν εὖ πράττω σημαίνει (=εὖτυχῶ ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑποκειμένου), τὸ δὲ εὖτυχῶ σημαίνει (=εὖτυχῶ ἐκ τῆς τύχης). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ: κακῶς πράττω καὶ δυστυχῶ. Συνώνυμα τῷ πράττω εἶναι τὰ: ποιῶ, δοῶ, ἐργάζομαι. Τὸ πράττω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναπράττω, ἀντιπράττω, διαπράττω, εἰσπράττω, ἐκπράττω, καταπράττω, συναναπράττω, συνεισπράττω, συμπράττω.

Πραῦνω (μετβ. = καταπραῦνω, ἡμερώνω), παρτ. ἐπραῦνον, μέλλ. πραῦνῶ, ἀόρ. ἐπραῖνα, παρκ. πρᾶον πεποίηκα ἢ καθέστηκα ἢ προσύνας ἔχω, ὑπερσ. πρᾶον ἐπεποίηκειν ἢ καθεστήκειν ἢ πραῖνας εἶχον. Παθ. πραῦνομαι, παρτ. ἐπραῖνόμην, παθ. μέλλ. πραῖνθήσομαι παθ. ἀόρ. ἐπραῖνθην, παρκ. πεπραῖσμαι, ὑπερσ. ἐπεπραῖσμην. Ρημ. πρᾶνναις, πραῖντής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πραῦς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμύνω ἐκ τοῦ ἀμύνη. Ἄντι τοῦ μετβ. *πραῦνω* λέγεται καί: *πρᾶον ποιῶ, πρᾶον καθίστημι, πρᾶον παρασκευάζω*, ὡς ἀμετβ. δέ: *πρᾶός εἰμι, πρᾶός γίνομαι, πρᾶότητι χρωῶμαι, πρᾶώς ἔχω πρὸς τι*. Συνώνυμα τῷ *πραῦνω* εἶναι τὰ: *πρᾶότητι χρωῶμαι, ἀνίημι, ἡμερῶ, ἔξημερῶ, μαλάσσω ἢ μαλάττω, σιγάω, ἡμεροποιῶ*. Τὸ *πραῦνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *καταπραῦνω*.

Πρέπω (διαπρέπω, διακρίνομαι, ἐξέχω, ἀρμόζω), παρτ. ἔπρεπον, μέλλ. πρέψω, ἀόρ. ἔπρεψα, παρκ. πρέψας ἔχω, ὑπερσ. πρέψας εἶχον. Τὸ *πρέπω* ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως κατὰ τὸ γ' ἐνικὸν πρόσωπον ἔνεστ. πρέπει (ἀξίζει, ἀρμόζει) ἢ *πρέπον ἐστί*, παρτ. ἔπρεπε ἢ πρέπον ἦν, μέλλ. πρέψει ἢ πρέπον ἔσται, ἀόρ. ἔπρεψε, παρκ. πρέπον γέγονε, ὑπερσ. πρέπον ἐγεγόνει. Ρημ. εὐπρεπής, ἀπρεπής, μεγαλοπρεπής, πρεπιός, πρεπώδης, πρεπόντως.

Σημ. Θέμα *πρεπ-*. Συνώνυμα τῷ *πρέπω* εἶναι τὰ: *διαλάμπω, ἀριστεύω, ὑπέροχος εἰμι, ἀρμόττω ἢ ἀρμόζω, εἶοικα*. καὶ ἀπροσώπως *ἀρμόττει ἢ ἀρμόζει, προσήκει, εἶοικε, συνάδει, συμφωνεῖ*.

Πρεσβεύω (1) = εἶμαι πρεσβύτερος, πρωτεύω, 2) = στέλλομαι πρεσβευτής, ἄρχω, κυβερνῶ, τιμῶ), παρτ. ἐπρέσβειον, μέλλ. πρεσβεύσω, ἀόρ. ἐπρέσβευσα, παρτ. πεπρέσβευκα, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (= διαπραγματεύομαι διὰ πρέσβειων, σβέβωμαι) καὶ παθ. πρεσβεύομαι (= τιμῶμαι καὶ πέμπομαι πρεσβευτής), παρτ. ἐπρεσβευόμην, μέσ. μέλλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπρεσβευσάμην, παρκ. πεπρέσβευμαι, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύμην. Ρημ. πρεσβεία, πρέσβεις, πρέσβευμα, πρεσβευτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πρέσβυς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἄντι τοῦ μέσου *πρεσβεύομαι* λέγεται καί: *πρέσβεις πέμπο, πρεσβείας πέμπο, πρεσβείαν ἀποστέλλω*, περὶ δὲ τῶν πρέσβειων λέγεται: *πρέσβεις ἔρχονται, πρεσβεία ἔρχεται*. Ἄντι τοῦ παθ. *πρεσβεύομαι* λέγεται καί: *πρέσβεις γίνονται*. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀποπρεσβεύω, παραπρεσβεύω, συμπρεσβεύω, ἀντιπρεσβεύομαι* (ἀποθ) *πρεσβεύομαι* (ἀποθ).

Προηγορέω-ῶ (εἶμαι προήγορος, συνήγορός τινος ἐν δικαστηρίῳ, συνηγορῶ ὑπὲρ τινος), μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ παρτ. προηγόρου, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *προήγορός εἰμι*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *προήγορος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, ἐκ τοῦ *προήγορος* γίνεται τό: *προηγορία*, τὸ δὲ *προήγορος* γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως *πρὸ* καὶ *ἀγορά*.

Προθυμέομαι-οὔμαι (εἶμαι πρόθυμος) ἀποθετ. παθ. παρτ. προθυμήσομαι, μέσ. μέλλ. προθυμήσομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. προθυμήθησομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. προθυμήθην, παρκ. πρόθυμος γέγονα, ὑπερσ. πρόθυμος ἐγεγόνειν. Ρημ. προθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *πρόθυμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἄντι τοῦ *προθυμοῦμαι* λέγεται καί: *πρόθυμός εἰμι πρὸς τι, ἐπί τι, εἰς τι, πρόθυμον ἐμάντων παρέχομαι, προθυμίαν παρέχομαι, προθυμίαν ἔχω, προθύμως ἔχω*, ὡς παθ. δὲ τὸ: *προθυμία γίνεταί*. Τὸ *προθυμοῦμαι* ἀναντιῶ καὶ σύνθετον: *συμπροθυμοῦμαι*.

Προξενέω-ῶ (εἶμαι πρόξενος, ἐνεργῶ ὡς ἀνιπρόσωπος φίλι- κῆς πόλεως, γίγνομαι αἰτίος τινος, συνιστῶ), παρτ. προξένουν, μέλλ. προξενήσω καὶ πρόξενος ἔσομαι, ἀόρ. προξένησα, παρκ. πρόξενος γέγονα, ὑπερσ. πρόξενος ἐγεγόνειν. Ρημ. προξένησις, προξενητής (θηλ. προξενήτρια).

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *πρόξενος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἄντι τοῦ *προξενῶ* λέγεται καί: *πρόξενός εἰμι καὶ πρόξενον ποιοῦμαι τινα*. Συνώνυμα τῷ *προξενῶ* εἶναι τὰ: *περιποιῶ, ἐμποιῶ, παρέχω, προφυλάττω, προστατεύω*.

Προοιμιάζομαι (κίμνω προοίμιον, εἰσαγωγὴν, πρόλογον, προλογίζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρτ. ἐπροοιμαζόμην, μέλλ. προοιμιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπροοιμασιάμην, παρκ. πεπροοιμιάσμαι, ὑπερσ. ἐπεπροοιμασιάμην. Ρημ. προοιμιαστέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *προοίμιον* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς*. (θέμα ἀναλογικὸν *προοιμαδ*+*j*+*ω*=*προοιμιάζομαι*), τὸ δὲ *προοίμιον* ἐκ τῆς προθέσεως *πρό* καὶ *οἶμος* (=ὁδός), τὸ δὲ *οἶμος* γίνεται ἐκ τοῦ *εἶμι*. Συνώνυμα τῷ *προοιμιάζομαι* εἶναι τὰ: *ἄρχομαι, προκατέρχομαι*. Τὸ *προοιμιάζομαι* αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξῴθεν.

Προπηλακίζω (ἐπιχρίω, ὀπίτω κατὰ τινος πηλόν, πασαλείφω, ὀπίτω τινά εἰς τὸν πηλόν· μεταφ. ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐξευτελιζῶ), παρτα. προπηλακίζον, μέλλ. προπηλακίω, ἀόρ. προπηλακίσαι, παρκ. προπηλακίσας ἔχω, ὑπερσ. προπηλακίσας εἶχον. Παθ. προπηλακίζομαι, παρτ. προπηλακίζομαι, παθ. μέλλ. προπηλακισθήσομαι, παθ. ἀόρ. προπηλακισθῆναι, παρκ. προπηλακισθῆμαι, ὑπερσ. προπηλακισθῆναι. Ρημ. προπηλακισμός, προπηλακιστικός.

Σημ. Τὸ ῥήμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *πρό* καὶ τοῦ *πηλακίζω*, τὸ δὲ *πηλακίζω* γίνεται ἐκ τοῦ *πῆλαξ*, γεν. -*ακος* (=κοπρόσπιος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *προπηλακιδ*+*j*+*ω*=*προπηλακίζω*), τὸ δὲ *πῆλαξ* γίνεται ἐκ τοῦ *πηλός*. Συνώνυμα τῷ *προπηλακίζω* εἶναι τὰ: *ὑβρίζω, ἀτιμάζω, ὀνειδίζω, καταφρονῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι*.

Προσδοκίω-ῶ (ἀμετβ. =περιμένω, ἐλπίζω), παρτ. προσεδόκων, μέλλ. προσδοκήσω, ἀόρ. προσεδόκησα, παρκ. προσδοκήσας ἔχω, ὑπερσ. προσδοκήσας εἶχον. Παθ. προσδοκῶμαι, παρτ. προσδοκῶμαι, παθ. ἀόρ. προσδοκήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνώνυμων καὶ περιφραστικῶς. Ρημ. προσδόκημα, προσδοκητός, ἀπροσδοκητός, προσδοκητέος.

Σημ. Θέμα *προσδοκ-*. Ἄντι τοῦ ἀμετβ. *προσδοκῶ* λέγεται καί: *προσδοκίαν ἔχω καὶ ὡς παθ. δὲ εἶναι: προσδοκία ἐστὶ, προσδοκίμος εἰμι, ὡς μετβ. εἶναι: προσδοκίαν παρέχω τινί, προσδοκίαν ἐμβάλλω τινί, προσδοκίαν ἐμποιῶ τινι*. Συνώνυμα τῷ *προσδοκῶ* εἶναι τὰ: *προσδέχομαι, ἀπεκδέχομαι, ἐλπίζω, πιστεύω, παραδοκῶ(-έω)*.

Προσεδρεύω (νική=κάθημαι πλησίον τινός, παραμονεύω, κατασκοπεύω), παρτ. προσήδρευον, μέλλ. προσεδρεύσω, άόρ. προσήδρευσα, παρκ. προσεδρεύσας έχω, ύπερσ. προσεδρεύσας είχον. Ρημ. προσεδρεεία, προσεδρευτικός.

Σημ. Τό όρημα γίνεται έκ του πρόεδρος κατ' αναλογίαν προς τό βασιλεύω έκ του βασιλεύς. Τό δέ πρόεδρος έκ της προθέσεως προς και έδρα, τό δέ έδρα έκ του έζομαι, έκ δέ του πρόεδρος γίνεται τό : προσεδρεία.

Προσθήκει ιδέ ήκω.

Προσηλώ-ώ (καρφώνω τι εις τι, στερεώνω), και παιθ. παρκ. προσήλωμαι, τά δέ άλλα αναπληρούνται έκ των συνωνύμων. Ρημ. προσήλωσις.

Σημ. Τό όρημα είναι σύνθετον έκ της προθέσεως προς και ήλώ(-ώω). τό δέ ήλώ γίνεται έκ του ήλος (=καρφίον). Συνώνυμα τή προσηλώ είναι καθήλω(-ώω), πήγγνυμι, έμπήγγνυμι, καταπήγγνυμι, στερεώ, γομφώ(-ώω).

Προσκυνέω-ώ (προσκυνάω), παρτ. προσεκύνονν, μέλλ. προσκυνήσω, άόρ. προσεκύνησα, παρκ. προσκυνήσας έχω και προσκεκύνηκα, ύπερσ. προσκυνήσας είχον. Παιθ. μόνον προσκυνοίμαι, τά δέ άλλα αναπληρούνται έκ των συνωνύμων. Ρημ. προσκύνησις, προσκύνημα, προσκυνητής, προσκυνητήριον, προσκυνητός, προσκυνητέος.

Σημ. Τό όρημα είναι σύνθετον έκ της προθέσεως προς και κυνέω-ώ (=φιλώ), τό δέ κυνώ γίνεται έκ του θέματος κυ- τή προσλήψει του προσφύματος νε=κυ-νέ-ω=κυνώ. Συνώνυμα τή προσκυνώ είναι τά : λατρεύω, θραπεύω, τιμώ, σέβομαι, χαιρετίζω.

Προφασίζομαι (προβάλλω πρόφασιν, δικαιολογοίμαι ψευδώς) άποθετ. μέσ. μετ. ένεργ. διαθ., παρτ. προφασισζόμην μέσ μέλλ. προφασιοίμαι, μέσ. άόρ. προφασισσίμην, παιθ. άόρ. μετά παιθ' διαθ. προφασισίσθην, τά δέ άλλα αναπληρούνται έκ των συνωνύμων ή περιφραστικώς. Ρημ. άπροφάσιςτος, προφασιστικός, προφασιστέον.

Σημ. Τό όρημα γίνεται έκ του πρόφασις κατ' αναλογίαν προς τό έλπίζω έκ του έλπίζ (θέμα αναλογικόν προφασι +j+ομαι=προφασίζομαι). τό δέ πρόφασις γίνεται έκ του πρόφημι. Αντί του προφασίζομαι λέγεται και : πρόφασιν έχω, πρόφασις έστι μοι, πρόφασιν ποιούμαι, πρόφασιν λαμβάνω, ως μετβ. δέ : πρόφασιν έχω τινί (=παρέχω). Συνώνυμα τή προφασίζομαι είναι τά : σκήπτομαι, προϊσχομαι, προβάλλομαι, αίτιολογοίμαι, αίτιώμαι.

Πρωτεύω (άμεταβ. είμαι πρώτος, προέχω), παρτ. έπρώτευον, μέλλ. πρωτεύσω, άόρ. έπρώτευσα, παρκ. πρώτος γέγονα, ύπερσ. πρώτος έγεγόνειν. Ρημ. πρωτεία.

Σημ. Τό όρημα γίνεται έκ του πρώτος κατ' αναλογίαν προς τό βασιλεύω έκ του βασιλεύς, έκ του πρώτος γίνεται τό : πρωτεϊόν. Αντί του πρωτεύω λέγεται και : τά πρώτα φέρω, πρώτος είμι τινων, πρώτος γίγνομαι, τό πρωτεϊόν έχω. Συνώνυμα τή πρωτεύω είναι τά : άριστεύω, έξέχω, ύπερέχω, ύπέροχος είμι.

Πταίω (προσκόπτω, σκονιάπτω, σφάλλομαι, άποιτυγχάνω, άτυχώ), παρτ. έπταιον, μέλλ. πταίσω, άόρ. έπταισα, παρκα. έπταικα, ύπερσ. έπταίειν. Παιθ. πταίομαι, παιθ. άόρ. έπταίσθην, παρκα. έπται-

σμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *πταῖσμα συμβαίνει μοι* ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. πταῖσμα πταίστης, πταιστός, ἀπταιστός.

Σημ. Θέμα *πταF-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{πταF} + j + \omega$, τὸ *j* μετατίθεται = *πται + F + \omega* καὶ *F* μετὰξὺ δύο φωνηέντων εὐρισκόμενον ἀποβάλλεται = *πταῖω*. Ἀντὶ τοῦ παθητ. *πταίομαι* λέγεται: *πταῖσμα συμβαίνει τινί, πταῖσμα λαμβάνει τινά*. Συνώνυμα τῷ *πταῖω* εἶναι τὰ: *ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, ἀτυχῶ, πλημμελῶ, σφάλλομαι αἰτίος εἰμι*. Τὸ *πταῖω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *προσπταῖω*.

Πτάρνωμαι (πταιρνίζομαι, κοιν. φταιρνίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. καὶ ἀόρ. β' ἑπταρον, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *πταρμός ἐπιγίγνεται μοι*. Ρημ. πταρμός.

Σημ. Θέμα *πταρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\nu = \text{πταρ} + \nu + \text{μαι} = \text{πτάρνωμαι}$.

Πτερῶω-ῶ (εφοδιάζω μὲ πτερά, δίδω πτερά, θαρρύνω μεταφ. διεγείρω. ἐξεγείρω), καὶ ἀόρ. ἐπτέρωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. πτεροῦμαι, παρτ. ἐπτερούμην, παθ. μέλλ. πτερωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπτερώθην, παρτ. ἐπτέρωμαι, ὑπερσ. ἐπτερώμην. Ρημ. πτέρωσις, πτέρωμα, πτερωτής, πτερωτός, ἀπτέρωτος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *πτερόν*. Συνώνυμα τῷ *πτερῶ* εἶναι τὰ: *θαρρύνω, παραθαρρύνω, διακελεύομαι, παρακελεύομαι, ἐπιρρώννυμι*. Τὸ *πτερῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: *ἀναπτερῶ*.

Πτήσσω (ἀμετβ. = ζαρώνω ὑπὸ φόβου, φοβοῦμαι, μεταβ. ἐκ φοβῶ, τρομάζω), παρτ. ἐπιτησσον, μέλλ. πτήξω, ἀόρ. α'. ἐπτήξα β'. ἔπιτακον, παρτ. ἔπιτηξα, ὑπερσ. ἐπτήχειν. Ρημ. πτήξις, πτώξ (λιγῶς ὡς δειλός), πτωχός.

Σημ. Θέμα *πτακ-* καὶ *πτηκ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j *πτηκ + j + \omega = \text{πτήσσω}*. Ἐκ τοῦ θέματος *πτηκ-* προέκυψε τὸ θέμα *πτωκ-*. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀμετβ. εἶναι τὰ: *συστέλλομαι, δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀρρωδῶ, τρέω* τῷ δὲ μετβ. εἶναι τὰ: *φοβῶ, φόβου ἐμποιῶ*. Τὸ *πτήσσω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ὑποπτήσσω*.

Πτύσσω (διπλώνω) ἀπλοῦν ποιητικὸν παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον μετὰ προθέσεως: *ἀναπτύσσω* (ξεδιπλώνω, ἀποκαλύπτω, φανερώνω), παρτ. ἀνέπτυσσον, μέλλ. ἀναπτύξω, ἀόρ. ἀνέπτυσξα, παρτ. ἀναπτύξεις ἔχω, ὑπερ. ἀναπτύξας εἶχον. Παθ. ἀναπτύσσομαι, παρτ. ἀνεπτυσσόμην, παθ. ἀόρ. ἀνεπτύχθην, παρτ. ἀνεπτύγμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἀνάπτυξις, πτυχί, πτυχίον, πτύξ, (γεν. πτυχός), πτύγμα, πτυχιός.

Σημ. Θέμα *πτυκ-* καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ *κ* πρὸς τὸ *χ* = *πτυχ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{πτυχ} + j + \omega = \text{πτύσσω}$. Συνώνυμα τῷ *ἀναπτύσσω* εἶναι τὰ: *ἐκτείνω, ἐνελίσσω ἢ ἀνελίττω, ἀναλύω, διασαφῶ*. Τὸ *πτύσσω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθέσεων: *διαπτύσσω, περιπτύσσω, προσπτύσσω*.

Πτύωω (φτύνω. μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης ἐκβράζω, ἐκβάλλω), παρτ. ἔπτυνον, μέλλ. πτύσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. πτύσομαι, ἀόρ. ἔπτυσσα, παρτ. πτύσας ἔχω, καὶ ἔπτυκα, ὑπερσ. πτύσας εἶχον. Παθ. πτύομαι, παρτ.

ἐπτύομην, παθ. μέλλ. πτυσθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπτύσθην και β' ἐπτύην παρακ. ἐπτυσμαι, ὑπερσ. ἐπτύομην. Ρημ. πτύσις, πτύσμα, πτυσμός, πτύαλον, κατάπυστος.

Σημ. Θέμα πτυ- και πτυσ- (πρὸ τῶν ἀπὸ σ, μ, τ και θ ἀρχομένων καταλήξεων). Τὸ πτύω ἔχει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα υ βραχύν. Τὸ πτύω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποπτύω, διαπτύω, καταπτύω.

Πυνθίνομαι (ἐρωτῶ νὰ μάθω, μανθάνω ἔξ ἀκοῆς, πληροφοροῦμαι) ἀποθ. μεσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρατ. ἐπυνθανόμην, μέσ. μέλλ. πεύσομαι, μεσ. ἄορ. ἐπυνθόμην, παρακ. λέπυσμα, ὑπερσ. ἐπεπύομην. Ρημ. πύσις, πεύσις, πύσμα ἢ πεύσμα, πυνθίην (γεν-ῆνος), πυνστής, πυνστός, πυστος, ἄπυστος, ἔκπυστος, πυνστέον.

Σημ. Θέμα ἰσχυρὸν πυνθ- και ἀσθεν. πυνθ- και προσλήφει τῶν προσφωμάτων αν- και πρὸ τοῦ χαρακτήρος ν=πυνθ+αν+ομαι=πυνθάνομαι. Ω: παθ. τοῦ πυνθάνομαι εἶναι τὰ: πύσις ἐστί, ἔκπυστος γίγνομαι. Τὸ πυνθάνομαι ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναπυνθάνομαι, διαπυνθάνομαι, προπυνθάνομαι.

Πωλέω-ῶ και ἀποθ. ἀποδίδομαι παρατ. ἐπόλουν, και ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω και ἀποδώσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπεδόμην και ἐπώλησα παρακ. λέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι, και πλάσομαι, παρατ. ἐπωλούμην, μεσ. μέλλ. ὡς παθ. πολήσομαι, μετ' ὀλιγ. μέλλ. πεπράσομαι, ποθ. ἄορ. ἐπωλήθην και ἐπράθην, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ρημ. πωλητής, πώλησις, πώλημα, πωλητήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ πώλης κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. (Θέματα πωλε-, δο-, πρα-). Συνώνυμα τῷ πωλῶ εἶναι τὰ: ἀποδίδομαι, διατίθεμαι, πιπράσκω. Τὸ πωλῶ ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποπωλῶ, διαπωλῶ, μεταπωλῶ, προπωλῶ.

P

Ραθυμέω-ῶ (ἀμετβ. εἶμαι ῥάθυμος, ἀμελής, ἀμελῶ), παρτ. ἔρραθύμουν, μέλλ. ραθυμήσω, ἄορ. ἔρραθύμησα, παρκ. ἔρραθύμηρα, ὑπερσ. ἔρραθυμήκειν, και παθ. παρακ. ἔρραθύμημαι. Ρημ. ῥαθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ῥάθυμος (=ἀμέριμος, ἀμελής, ὀκνηρός, νωθρός) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ ῥάθυμος γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος ῥά (=ῥάδιον) και τοῦ θυμός. Ἀντὶ τοῦ ῥαθυμῶ λέγεται και: ῥάθυμός εἰμι, ῥαθύμως ἔχω, ὡς μετβ. δὲ τοῦ ῥαθυμῶ εἶναι τὰ: ῥαθυμίαν ἐμβάλλω τινί, ῥαθυμίαν παρασκευάζω, ῥαθυμίαν ποιῶ, ῥαθυμίαν παρέχω, ῥαθυμίαν δίδωμι. Συνώνυμα τῷ ῥαθυμῶ εἶναι τὰ: ῥαθυμῶ, ἀμελῶ, ἀργῶ, ὀκνῶ, οὐ μέλει μοι, οὐκ ἐπιμελοῦμαι, ἀμελής στονεύω, ἀμελῶ, ἀργῶ, ὀκνῶ, οὐ μέλει μοι. Τὸ ῥαθυμῶ ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: εἰμι, οὐ φροντίζω μοι. Τὸ ῥαθυμῶ ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπαρραθυμῶ, καταρραθυμῶ, τὰ κατερραθυμημένα (=τὰ ἐκ ῥαθυμίας ἡμελημένα και ἀπολεσθέντα).

Ραπίζω (κιτυπῶ τινα διὰ τῆς ῥάβδου, μαστιγῶνω, δέρω, κιτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον), παρτ. ἔρραπίζον, μέλλ. ῥαπίσω, ἄορ. ἔρραπίσα, παθ. ἄορ. ἔρραπισθην, παρκ. ἔρραπισμαι ἢ ἔρραπισμαι, τὰ δὲ

ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ῥημ. ῥάπισμα, ῥαπισμός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ῥαπίς γεν. -ίδος (=ῥάβδος, ῥαβδίον) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπής (θέμα ἀναλογικόν ῥαπίδ+j+ω =ῥαπίσω. Συνώνυμα τῷ ῥαπίσω εἶναι τὰ: *μαστιγῶ(-όω)*, *τύπτω τινά τῇ μάστιγι*, *παίω κατὰ κόρρης*, *τύπτω ἐπὶ κόρρης*, *πατάσσω ἐπὶ κόρρης*, *κολαφίζω*, *κόνδυλον ἐντρίβω*.

Ῥάπτω (ῥάφτω, ῥάβω: μεταφ. ἐπινοῶ, μηχανῶμαι), παρ. ἔρραπτον, μέλλ. ῥάψω, ἄορ. ἔρραψα, καὶ β' ἔρραφον, παρκ. ἔρραφα (μεταγ. ἔρράφηκα), ὑπερσ. ἔρράφειν (μεταγ. ἔρραφήκειν). Παθ. ῥάπτομαι, παρτ. ἔρραπτόμην, μέσ. ἄορ. ἔρραψάμην, παθ. μέλλ. β' ῥαφήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἔρράφην, παρκ. ἔρραμμαι, ὑπερσ. ἔρράμμην. Ῥημ. ῥάψης ῥαφή, ῥάμμα, ῥαφίς, ῥαφεύς, ῥάπτης (θηλ. ῥάπτρια), ῥαπτός.

Σημ. Θέμα *ραφ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\tau=\xi\alpha\phi-\tau-\omega=\xi\acute{\alpha}\pi\tau\omega$. Συνώνυμα τῷ ῥάπτω εἶναι τὰ: *συντίθημι*, *συνδῶ(-έω)*, *συνάπτω*, *συναρμόττω*, *ἀκοῦμαι(-έομαι)*. Τὸ ῥάπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπορράπτω* *συρράπτω*.

Ῥάσσω (κιτυῶ, πλήττω, καταβάλλω, κατασυντρίβω), μέλλ. συρράξω (συν ράξω-συρράξω), ἄορ. ἔρραξα (καὶ σύνθετος μετὰ τῆς προθέσεως *σύν*) *συνέρραξα*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ράξομαι (σύνθετος *καταρράξομαι*), παθ. ἄορ. σύνθετος *κατερράχθην*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ῥάξις ῥάκος ῥάγδην, (βιαίως, σφοδρῶς), ῥακτός, ῥάκτρια (ἡ) (=ῥάβδος, δι' ἧς κιτυποῦσι τὰ ἐλαιόδενδρα).

Σημ. Θέμα *ραγ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j=\xi\alpha\gamma+j+\omega=\rho\acute{\alpha}\sigma\omega$. Συνώνυμα τῷ ῥάσσω εἶναι τὰ: *τύπτω*, *παίω*, *πλήττω*, *πατάσσω*, *ῥήγνυμι*.

Ῥαψωδέω-ῶ (εἶμαι ῥαψωδός, ἀπαγγέλλω τὰ ποιήματα ἄλλου), παρ. ἔρραψῶδον μέλλ. ῥαψωδήσω, ἄορ. ἔρραψῶδησα, παρκ. ἔρραψῶδηκα ἢ ραψωδήσας ἔχω, ὑπερσ. ἔρραψωδήκειν, ἢ ῥαψωδήσας εἶχον. Παθ. ῥαψωδοῦμαι, ὅλα τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ῥαψωδήμα.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ῥαψωδός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ ῥαψωδῶ λέγεται καὶ: *ῥαψωδός εἰμι*. Συνώνυμα τῷ ῥαψωδῶ εἶναι τὰ: *ἀπαγγέλλω*, *λαλῶ*, *ληρῶ*, *φλυαρῶ*.

Ῥέπω (κλίνω, γέρονω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ), παρ. ἔρρεπον, μέλλ. ῥέψω, ἢ ῥοπήν ἔξω ἢ σχήσω. ἄορ. ἔρρεψα, παρκ. ῥοπήν ἔσχηκα, ὑπερσ. ῥοπήν ἔσχηκειν. Ῥημ. ῥόπαλον, ῥόπτρον, ῥοπή, ἐπιρροπέης, ἰσόρροπος, ἀντίρροπος.

Σημ. Θέμα *ρεπ-*. Ἀντὶ τοῦ ῥέπω λέγεται καὶ *ῥοπήν ἔχω* καὶ παθ. *ροπή ἐστι* καὶ μεταβ. *ῥοπήν ἔχω*.

Ῥέω, (ἀμετ. ἐπὶ ὑγρῶν=τρέχω) *ρεῖς*, *ρεῖ* κλπ. (ρέω), παρ. ἔρρεον, ἔρρεις, ἔρρει κλπ., μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ῥυήσομαι καὶ (μεταγ. ρεύσομαι (Δωρικῶς ῥευσοῦμαι καὶ μεταγ. ῥεύσω), παθ. ἄορ. β' ὡς ἐνεργ. ἔρρῶν, ὑποτ. ῥυῶ κλπ. εὐκτ. ῥυείην κλπ., προστ. ῥήθη, ἀπαρ. ῥυῆναι, μετγ. ῥυεῖς -εῖσα -έν, καὶ ἄορ. ἄ. ἔρρευσα, παρκ. ἔρρῶνκα).

τά: βάλλω, ἴημι. Τὸ *ρίπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναρρίπτω, ἀπορρίπτω, διαρρίπτω, ἐκρίπτω, ἐπαναρρίπτω, ἐπιρρίπτω, ἐπικαταρρίπτω, καταρρίπτω.

Ροφέω-ῶ (ροφῶ, καταβροχθίζω), παρτ. ἔρροφουν, μέλλ. ῥοφήσω, καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. ῥοφήσομαι, ἄορ. ἔρροφησα. παρκ. ῥοφήσας ἔχω, ὑπερσ. ῥοφήσας εἶχον. καὶ παθ. ἄορ. ἀ' ἔρροφήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ῥόφησις, ῥόφημα, ῥοφῆτός.

Σημ. Θέμα *ροφ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\epsilon=ροφ+έ+ω=ροφῶ$. Συνώνυμα τῷ *ροφῶ* εἶναι τὰ: ἀναρίνω, ἐκρίνω, καταρίνω, ἐκμυζῶ, κενῶ(-ῶω). Τὸ *ροφῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀπορροφῶ, καταρροφῶ.

Ρυθμίζω (ζανονίζω), παρτ. ἔρρυθμιζον, μέλλ. ῥυθμίσω, καὶ ἄπτ. ῥυθμιῶ, ἄορ. ἔρρυθμισα, παρκ. ῥυθμίσας ἔχω, ὑπερσ. ῥυθμίσας εἶχον. Παθ. ρυθμιζομαι, παρ. ἔρρυθμιζόμην, παθ. ἄορ. ἔρρυθμίσθην, παρκ. ἔρρυθμισμα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ῥυθμιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ρυθμός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικόν *ρυθμίδ+j+ω=ρυθμίζω*). Συνώνυμα τῷ *ρυθμίζω* εἶναι τὰ: διατάσσω, διακοσμῶ, ἐντρεπίζω, συντίθημι, διατίθημι, διευθετῶ, παρασκευάζω, ἐν χώρᾳ τάττω, κατὰ χώραν τάττω. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐπιρρυθμίζω, μεταρρυθμίζω.

Ῥώννυμι ἢ **Ῥωννύω** (ἐνδυναμώνω), παρτ. ἔρρώννυ, μέλλ. ῥώσω, ἄορ. ἔρρωσα. παρκ. ῥώσας ἔχω, ὑπερσ. ῥώσας εἶχον. Παθ. ῥώννυμαι, παθ. μέλλ. ῥωσθήσομαι. παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἔρρωσθην, παρκ. ἔρρωμαι, ὑπερσ. ἔρρωμην. Ρημ. ῥώμη, ῥώσις, ἀνάρρωσις, ἄρρωστος: εἴρρωστος.

Σημ. Θέμα *ρωσ-* καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\nu=ῥῶσ+\nu+\mu\iota=ῥώννυμι$. Ἀντὶ τοῦ *ῥώννυμι* λέγεται καὶ: ῥώμην ἐμποιῶ, ῥώμην παρέχω, ῥώμην ἐμβάλλω καὶ ὡς ἀμετβ. ῥώμην ἔχω, ὡς παθητ. δὲ το *ῥώμη γίνεται τι*. Ὁ παρκ. ἔρρωμαι ἰσοδυναμεῖ καὶ πρὸς τὸν ἐνεστώτα $=\epsilon\iota\mu\alpha\iota$ *δυνατός, ὑγιαίνω*, προστακτ. *ἔρρωσο* (=ὑγίαινε, ἔχε ὑγίαν, χαιρε, μετοχ. παρακ. ἔρρωμένος =ρωμαλέος, ἰσχυρός, παραθετικά: ἔρρωμενέστερος, ἔρρωμενέστατος. Το *ῥώννυμι* ἀπαντᾷ κατ' σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐπιρῥώννυμι, ἀναρῥώννυμι.

Σ

Σαλπίζω (σαλιζῶ, ἦχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος), παρτ. ἐσάλπιζον, μέλλ. σαλπίνξω καὶ σαλπίσω καὶ ἄπτ. σαλπῶ, ἄορ. ἐσάλπιγξα καὶ μεταιγ. ἐσάλπισα, παρκ. σαλπίαςας ἔχω, ὑπερσ. σαλπίαςας εἶχον. Παθ. παρκ. σεσάλπιγχαται καὶ μεταιγ. σεσάλπισται, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. σάλπισμα, σαλπισμός, σαλπιαχτής ἢ σαλπιαχτής ἢ σαλπιστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σάλπιγξ* γεν. *-ιγγος* (θέμα *σαλπιγγ-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j=σαλπιγγ+j+ω=σαλπίζω$ καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ γ πρὸ τοῦ $\zeta=σαλπίζω$). Συνώνυμα τῷ *σαλπίζω* εἶναι τὰ: σημαίνω, σημαίνω τῇ σάλπιγγι, σημαίνω τῷ κέρατι.

Σατραπεύω (εἶμαι σατραπῆς τινός, διοικῶ τι ὡς σατραπῆς).

παρτ. ἑσατράπευον, μέλλ. σατραπεύσω ἢ σατράπης ἔσομαι, ἀόρ. σατράπης ἐγενόμην, παρκ. σατράπης γέγονα, ὑπερσ. σατράπης ἐγεγόνειν. Ρημ. σατραπεία.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς περσικῆς λέξεως *σατράπης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἀντὶ τοῦ *σατραπεύω* λέγεται καί: *σατράπης εἰμί*, ὡς μετβ. δὲ τό: *σατράπην ποιῶ, σατράπην καθίστημι, σατραπείαν δίδωμι*, καὶ παθ. *σατράπης καθίσταμαι ὑπὸ τινος*.

Σάττω ἢ **σάσσω** (γυμίζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω, ὀπλίζω, μαρώνω), παρτ. ἔσαιτον, μέλλ. σάξω, ἀόρ. ἔσαξα, παρκ. σάξας ἔχω, ὑπερσ. σάξα: εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. σάττομαι, μέσ. ἀόρ. ἔσαξάμην, παθ. ἀόρ. ἐσάχθην, παρ. σέσαγμαί, ὑπερσ. ἐσεσάμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. σεσαγμένος ἔσομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. σάγη ἢ σαγήνη, σάξις, σάγμα, σάγος, σάκος ἢ σάκκος, σάκτωρ, σακτός, ἄσακτος.

Σημ. Θέμα *σαγ-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j + \text{σαγ} + j + \omega = \text{σάττω}$ ἢ *σάσσω*. Συνώνυμα τῷ *σάττω* εἶναι τὰ: *ἐτοιμάζω, συσκευάζω, ὀπλίζω, πληρῶ, πίμπλημι, πατῶ, πιέζω*. Τὸ *σάττω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐπισάττω*.

Σαφηνίζω (κίμνω τι σαφές, ἐξηγῶ, ἐξηγνείω), παρτ. ἔσαφηνίζον, μέλλ. σαφηνιώ, ἀόρ. ἔσαφηνισα, παρκ. σαφῆς γέγονα, ὑπερσ. σαφῆς ἐγεγόνειν. Παθ. σαφηνίζομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περσικτικῶς ἢ ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. σαφηνισμός σαφηνιστής, σαφηνιστικός, σαφηνιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σαφηνῆς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *σαφηνιδ + j + \omega = σαφηνίζω*). Ἀντὶ τοῦ *σαφηνίζω* λέγεται καί: *ποιῶ τι σαφές καθίστημί τι σαφές* καὶ παθ. *σαφῆς φηνίζομαι*, ὡς ἀμετβ. *σαφῆς εἰμι*. Συνώνυμα τῷ *σαφηνίζω* εἶναι τὰ: *ἐξηγνέω, ἐξηγοῦμαι, διασαφῶ(-έω), ἀναπτύσσω, ἀποδίδωμι, συμβάλλωμαι*. Τὸ *σαφηνίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *διασαφηνίζω*.

Σθέννυμι καὶ **σθεννύω** (σβήνω. μεταφ. καθησυχάζω, καταπραΰνω), παρτ. ἑσθέννυν καὶ ἑσθέννυν, μέλλ. σβέσω, ἀόρ. ἔσβεσα, παρκ. σβέσας ἔχω, ὑπερσ. σβέσας εἶχον. Παθ. σθέννυμαι, παρτ. ἑσθεννύμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. σβήσομαι, παθ. μέλλ. σβεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. α'. ἐσβέσθην, ἀόρ. β'. ἐνεργ. ὡς παθ. ἔσβην, ὑποτ. σβῶ, σβῆς, σβῆ κλπ. εὐκτ. σβεῖην, σβεῖης, σβεῖη κλπ. προστ. σβῆθι, σβῆτω κλπ. ἀπαρ. σβῆναι, μετοχ. σβεῖς σβεῖσα, σβέν, παρκ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἔσβηκα, ὑπερσ. ἑσβήκειν. μέσ. ἀόρ. ἑσβεσάμην, καὶ παθ. παρκ. μεταγ. ἑσβεσμαι, ὑπερσ. ἑσβέσμην. Ρημ. σβέσις, σβεστήρ ἢ σβεστής, σβεστός, ἄσβεστος.

Σημ. Θέμα *σβεσ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\nu\sigma = \text{σβεσ} + \nu + \mu\iota = \text{σθέννυμι}$. Ὁ μέλλων *σβέσω* καὶ *σβήσομαι*, ὁ ἀόρ. *ἔσβεσα* καὶ παρκ. *ἑσβηκα* ἐσχηματίσθησαν ἐκ θέματος *σβε-* κατὰ τὰ φωνηεντόληκτα, ἀλλὰ τὸ θεματικὸν φωνῆεν ε δὲν ἐξετάθη εἰς ἡ ἔνεκα τῆς ἀπλοποιήσεως τῶν δύο σ. Συνώνυμα τῷ *σθέννυμι* εἶναι τὰ: *ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω*. Τὸ *σθέννυμι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποσθέννυμι, κατασθέννυμι*.

Σέβω (σέβομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς. συνήθως δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ μέσον *σέβομαι*, παρτ. ἐσεβόμην, παθ. μέλλ. β'. σεβήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσεψάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐσεφθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρήμ. σέβας, ἀσεβής, εὐσεβής, σεμνός, σεπτός.

Σημ. Θέμα *σεβ-*. Συνώνυμα τῷ *σέβω* καὶ *σέβομαι* εἶναι τὰ: *αἰδοῦμαι*, *τιμῶ*, *διὰ τιμῆς ἔχω*, *διὰ τιμῆς ἄγω*, *λατρεύω*.

Σείω (κλονῶ, ταράττω), παρτ. ἔσειον, μέλλ. σείσω, ἀόρ. ἔσεισα, παρτ. σείσας ἔχω, καὶ σέσεικα, ὑπερσ. σείσας εἶχον καὶ ἐσεσείκειν. Παθ. σείομαι, παρτ. ἐσειόμην, παθ. μέλλ. σεισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσειόθην, μέσ. μέλλ. κινήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσεισάμην παρτ. κενίημαι καὶ σέσεισμαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην καὶ ἐσεσείσμην. Ρήμ. σείσις, σείσιμα, σεισμός, σειστικός, σειστρον, σεισ-ἀχθεία, σειστός, διάσειστος.

Σημ. Θέμα *σεισ-* καὶ *σει-*. Συνώνυμα τῷ *σειῶ* εἶναι τὰ: *κινῶ*, *κραδαίνω*, *πάλλω*, *σαλεύω*, *ταράσσω*, *κλονῶ(-έω)*. Τὸ *σειῶ* ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνασειῶ*, *ἀποσειῶ*, *διασειῶ*, *ἐνσειῶ*, *κατασειῶ*, *προσειῶ* καὶ *προεπανασείομαι*.

Σεμνύνω (κίμνω σεμνόν, καλλοπίζω, λαμπρύνω), παρτ. ἐσεμνυνον, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. σεμνύνομαι (καμαρόνω), παρτ. ἐσεμνυνόμην, μέσ. μέλλ. σεμνυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσεμνυνάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σεμνός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀμύνω* ἐκ τοῦ *ἀμύνη*, τὸ δὲ *σεμνός* γίνεται ἐκ τοῦ *σέβω*. Ἀντὶ τοῦ *σεμνύνομαι* λέγεται καὶ: *σεμνός εἰμι*, *σεμνός γίγνομαι* καὶ ὡ; παθ. *σεμνόν τι περιτίθεται μοι*. Συνώνυμα τῷ μὲν *σεμνύνω* εἶναι τὰ: *κοσμῶ*, *καλλύνω*, *λαμπρύνω*, *μεγαλύνω*, τῷ δὲ *σεμνύνομαι* εἶναι τὰ: *μεγαλύνομαι*, *θρύπτομαι*, *βρονθύομαι*, *καλλύνομαι*, *ἄβρυνομαι*, *μέγα φρονῶ*, *ἀκκίζομαι*.

Σηκάζω (ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, εἰς τὴν μάνδραν, μανδρίζω) μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *ἐσηκασθην*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς καὶ ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σηκός* (=μάνδρα, μέρος περιφρακτοῦ) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικόν *σηκαδ+ι+ω=σηκάζω*). Συνώνυμα τῷ *σηκάζω* εἶναι τὰ: *ἐν σηκῷ κατακλείω*, *ἐν αὐλίῳ κατακλείω*, *συγκλείω*, *συνωθῶ*, *συνειλῶ(-έω)*, *συναλίζω* καὶ παθ. *αὐλίζομαι*.

Σημνίνω (δίδω σημεῖον, ἀναγγέλλω σφραγίζω), παρτ. ἐσήμναινον, μέλλ. σημανῶ, ἀόρ. ἐσήμνηνα καὶ ἐσήμνανα, παρτ. σημήνας ἔχω (καὶ σεσήμαγκα μεταγ.), ὑπερσ. σημήνας εἶχον (καὶ μετγ. ἐσεσημάγκειν. Παθ. καὶ μέσ. σημαίνομαι, παρτ. ἐσημαινόμην, παθ. μέλλ. σημάνθῃσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσημάνθην, παρτ. σεσήμασμαι, ὑπερσ. ἐσεσημάσμην, μέσ. μέλλ. σημανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσημνήαμην. Ρήμ. σήμανσις, σημασία, σημαία, σημαντιῶ, σημαντῶρ, σήμαντρον, σημεῖον, σημαντός, ἀσήμαντος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σημα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνω* ἐκ τοῦ *μέλας* (θέμα ἀναλογικόν *σημαν+ι+ω=σημαίνω*). Συνώνυμα τῷ *σημνίνω*

μαίνω είναι τὰ: δηλῶ, δείκνυμι, φαίνω, ἐμφαίνω, ἐκφαίνω, εἰκάζω, σαλπίζω, ἀναφαίνω, τεκμαίρομαι. Τὸ σημαίνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποσημαίνω, ἐνσημαίνω, ἐπισημαίνω, κατασημαίνω, παρασημαίνω, προσσημαίνω, ὑποσημαίνω, συσημαίνω (συν+σημαίνω).

Σήπω (μεταβ. ἐπιφέρω σῆψιν, σαπίζω) μέλλ. σήψω, ἀόρ. ἔσηψα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ *σῆψιν ποιῶ*. Παθ. σήπομαι, παρτ. ἐσηπόμην, παθ. μέλλ. β' σαπήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσάπην, παρκ. ἐνεργ. β' ὡς παθ. σέσηπα (= εἶμαι σάπιος) καὶ μεταγ. σέσημμαι, ὑπερσ. ἐσεσήπειν καὶ μεταγ. ἐσεσήμην. Ρημ. σῆψις, σηπεδών, σαθρός, σαπρός, σηπτός, ἄσηπιος, ἀσαπής.

Σημ. Θέμα ἀσθενές *σαπ-* καὶ ἰσχυρὸν *σηπ-*. Τὸ *σαπρός* διαφέρει τοῦ *σαθρός* διότι τὸ μὲν *σαπρός* λέγεται περὶ τῶν σεσηπτότων καὶ κακῆν ἀποφορᾶν ἀναδιδόντων (ἐδωδιμων, ξύλων κλπ.), τὸ δὲ *σαθρός* περὶ πεπαιτωμένων καὶ ἐφθαρμένων (ἐσθίτων, ἀγγείων κλπ.). Τὸ *σήπω* καὶ *σήπομαι* ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ προθέσεων: *κατασήπω*, *ἀποσήπομαι*, *κατασήπομαι*. Ὁ παρκ. *σέσηπα* δὲν δασύνει τὸν χαρακτηριστῆρα π.

Σιγάζω (μετβ. παραγγέλλω τινὰ νὰ σιγήσῃ, ἐπιβάλλω εἰς τινὰ σιγὴν) μόνον ὁ ἔνεστ. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς καὶ ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σιγῆ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *σιγαδ+γ+ω*=(σιγάζω). Συνώνυμα τῷ *σιγάζω* εἶναι τὰ: *σιωπῶ* (μεταβ.), *σιωπῆν ποιῶ*, *σιγῆν ποιοῦμαι*, *πραῦνω*, *μαλάσσω*, *ἡμερῶ(-όω)*, *τιθασσεύω*.

Σιγίω-ῶ (ἀμειβ. σιωπῶ), παρατ. εἰσίων, μέλλ. σιγήσω, ἀόρ. εἰσίγησα, παρακ. σεσίγηκα, ὑπερσ. ἐσεσιγήκειν. Παθ. σιγῶμαι, παρτ. εἰσιγώμην, παθ. μέλλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἀόρ. εἰσιγήθην, παρακ. σεσίγημαι, ὑπερσ. ἐσεσιγήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. σεσιγήσομαι.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σιγῆ*. Ἄντι τοῦ παθ. *σιγῶμαι* λέγεται καὶ: *σιγῆ γίνεται* ἢ *σιγῆ ἐστι*. Συνώνυμα τῷ *σιγῶ* εἶναι τὰ: *σιωπῶ*, *εὐφημῶ(-έω)*, *κρύπτω*. Τὸ *σιγῶ* διαφέρει τοῦ *σιωπῶ* διότι τὸ μὲν *σιγῶ* (=οὐφημῶ) δόλως ὁμιλῶ, τὸ δὲ *σιωπῶ* (=παύω νὰ ὁμιλῶ). Τὸ *σιγῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *κατασιγῶ*, *ὑποσιγῶ*.

Σιμῶ-ῶ (κάμνω τι σιμόν, ζαρώνω τὴν μύτην μου) μόνον ὁ ἔνεστὸς καὶ ὁ ἀόρ. εἰμίωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *σιμόν τι ποιῶ*. Ρημ. σίμωμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται κ τοῦ *σιμός*. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποσιμῶ*, *ἐπισιμῶ*.

Σίνομαι (βλάπτω, ἐπιφέρω βλάβην, κακοποιῶ, διαρπάζω, ληστεύω) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. εἰνόμην, μέσ. μέλλ. σινήσομαι, μέσ. ἀόρ. εἰνόμην, παρκ. σέσιμμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. σίνις, γεν. σίνιδος (=ὁ βλάπτων, κλέπτῃς), σίντης ἢ σίντωρ, ἀσίνης (=ἀβλαβής).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σίνος* (=βλάβη, φθορά, ὄλεθρος). Συνώνυμα τῷ *σίνομαι* εἶναι τὰ: *λῆζομαι*, *ληστεύω*, *ληλατῶ*, *βλάπτω*, *λυμαίνομαι*, *φθείρω*, *ἐρημῶ(-όω)*, *κακῶ(-όω)*.

Σιτέω-ῶ (τρέφω, σιτίζω), παρτ. εἰσίτουν, μέλλ. σιτήσω, ἀόρ. εἰσίτησα, παρκ. σεσίτηκα, ὑπερσ. ἐσεσιτήκειν. Μέσ. σιτοῦμαι (τρέγω,

τρόφομαι), ἐσιτούμην μέσ. μέλλ. σιτήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιτήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *σίτου ἄπιτομαι ἢ σίτον αἰροῦμαι* ἢ ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. σίτησις.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *σίτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός. Ἀντὶ τοῦ *σιτοῦμαι* λέγεται καί: *σίτου ἄπιτομαι, σίτον αἰροῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *σιτῶ* εἶναι τὸ: *σιτίζω*. Τὸ *σιτῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *συσσιτῶ, ἀποσυσσιτῶ, παρασιτῶ*.

Σιτηγέω-ῶ (φέρω σίτον, εἰσάγω σίτον), παρατ. ἐσιτήγουν, μέλλ. σιτηγήσω, ἄορ. ἐσιτήγησα, παρκ. σεσιτήγηκα, ὑπερσ. ἐσεσιτήγηκειν.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *σιτηγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός, τὸ δὲ *σιτηγός* ἐκ τοῦ *σίτος* καὶ ἄγω ἐκ τοῦ *σιτηγός* γίνεται τὸ: *σιτηγία* (=εἰσαγωγή σίτου).

Σιωπάω-ῶ (σιωπῶ, δὲν ὀμιλῶ), παρατ. ἐσιώπων, μέσ. μέλλ. σιωπήσομαι, καὶ μεταγ. σιωπήσω, ἄορ. ἐσιώπησα, παρακ. σεσιώπηκα, ὑπερσ. ἐσεσιωπήκειν. Παθ. σιωπῶμαι, παρτ. ἐσιωπώμην, παθ. μέλλ. σιωπηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιωπήθην, μέσ. ἄορ. ἐσιωπησάμην, παρκ. σεσιώπημαι, ὑπερσ. ἐσεσιωπήμην. Ρημ. σιώπησις, σιωπηλός, σιωπητικός, σιωπητέος, σιωπητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *σιωπή*. Ἀντὶ τοῦ *σιωπῶ* λέγεται καί: *σιωπῆ διάγω, σιωπὴν ποιῶμαι, σιωπῆ κάθημαι*, ὡς μετβ. *σιωπὴν ποιῶ* ὡς παθ. *σιωπῆ γίγνεται, σιωπῆ ἐστι*. Συνώνυμα τῷ *σιωπῶ* εἶναι τὰ: *σιγῶ, σιγάζω, κρύπτω*, περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τοῦ *σιωπῶ* καὶ *σιγῶ* ἰδὲ *σιγῶ*. Τὸ *σιωπῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποσιωπῶ, διασιωπῶ, κατασιωπῶ, παρασιωπῶ, ὑποσιωπῶ*.

Σκίπτω (σκάπτω), παρτ. ἔσκαπτον, μέλλ. σκάψω, ἄορ. ἔσκαψα, παρκ. ἔσκαφα, ὑπερσ. ἔσκάφειν. Παθ. σκίπτομαι, παρατ. ἔσκαπτόμην, παθ. μέλλ. β'. σκαφήσομαι, παθ. ἄορ. α'. ἐσκάφθην μετγ., παθ. ἄορ. β'. ἐσκάφην, παρκ. ἔσκαμμαι, μετοχ. τὰ *ἐσκαμμένα* (= τὸ χαντάκι, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ὄριον εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους), ὑπερσ. ἐσκόμμην. Ρημ. σκαφή, σκαπάνη, σκάφη, σκαφεύς, σκαπτήρ (θηλ. σκάπτειρα), σκαπτός, σκαλιτέος, σκάφος.

Σημ. Θέμα *σκαπ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $t=σκάπ+t+=σκάπτω$. Συνώνυμον τῷ *σκάπτω* εἶναι τὸ: *δρύττω ἢ δρύσσω*. Τὸ *σκάπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποσκάπτω, κατασκάπτω, συγκατασκάπτω*.

Σκαρδαμύσσω ἢ σκαρδαμύττω (ἀνοικοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς), παρτ. ἐσκαρδαμύσσον ἢ ἐσκαρδαμύντιον, μέλλ. σκαρδαμύξω, ἄορ. ἐσκαρδαμύξα, παρκ. σκαρδαμύξας ἔχω, ὑπερσ. σκαρδαμύξας εἶχον. Ρημ. σκαρδαμυκτής, σκαρδαμυκτί, ἀσκαρδαμυκτί, ἀσκαρδαμυκτός.

Σημ. Θέμα *σκαρδαμυκ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j=σκαρδαμυκ+j+=σκαρδαμύσσω$ ἢ *σκαρδαμύττω*. Συνώνυμον τῷ *σκαρδαμύσσω* εἶναι τὸ: *βλεφαρίζω*.

Σκεδάννυμι (σκορπίζω, διασκορπίζω), παρτ. ἐσκεδάννυν καὶ ἐσκεδάννυον, μέλλ. σκεδάσω καὶ Ἄττ. σκεδάω-ῶ, ᾶς, ῆ, κλπ. ἄορ. ἐσκεδάσα, παρκ. ἐσκεδάκα καὶ σκεδάσας ἔγω, ὑπερσ. ἐσκεδάκειν καὶ σκεδάσας

εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. σκεδάννυμαι, παρ.τ. ἔσκεδαννύμην. παθ. μέλλ. σκεδασθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἔσκεδάσθην, μέσ. ἄορ. ἔσκεδασάμην, παρ.κ. ἔσκεδασμαι, ὑπερσ. ἔσκεδάσμην. Ρημ. σκέδασις, σκεδαστῆς, σκεδαστός.

Σημ. Θέμα σκεδασ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\nu\upsilon = \sigmaκεδα\sigma + \nu\upsilon + \mu\iota = \sigmaκεδάννυμι$. Συνώνυμα τῷ σκεδάννυμι εἶναι τὰ : διασπείρω, διαρρίπτω, διαχέω, σκορπίζω, διασκορπίζω. Τὸ σκεδάννυμι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποσκεδάννυμι, διασκεδάννυμι, ἐπισκεδάννυμι, κατασκεδάννυμι.

Σκεπάζω (καλύπτω, σκεπάζω, προφυλάττω), παρ.τ. ἔσκεπαζον, μέλλ. σκεπάσω, ἄορ. ἔσκεπάσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ : **σκέπην παρέχω**. Παθ. σκεπαζομαι, παρ.τ. ἔσκεπαζόμην, παθ. ἄορ. ἔσκεπάσθην, παρ.κ. ἔσκεπάσομαι, ὑπερσ. ἔσκεπάσμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. σκέπασις, σκέπασμα, σκεπαστῆς, σκεπαστός, εὐσκέπαστος, σκεπαστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σκέπη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς (θέμα ἀναλογικόν σκεπαδ+ι+ω=σκεπάζω. Ἄντι τοῦ σκεπάζω λέγεται καὶ : σκέπην παρέχω. Συνώνυμα τῷ σκεπάζω εἶναι τὸ : καλύπτω, κρύπτω, στεγάζω, προφυλάττω.

Σκέπτομαι (ὁ ἐνεστώς καὶ παρ.τ. ἐν χρήσει παρὰ ποιητῆς καὶ μεταγεν.) καὶ ἀναπληροῦνται οὗτοι ὑπὸ τοῦ σκοπῶ (-έω) καὶ **σκοποῦμαι** ἢ περιφραστικῶς : διὰ τοῦ : **σκέψιν ποιοῦμαι**), παρ.τ. ἔσκόπων, καὶ ἔσκολούμην, μέσ. μέλλ. σκέψομαι, μέσ. ἄορ. ἔσκεψάμην, παρ.κ. μετ' ἐνεργ. καὶ παθ. διαθ. ἔσκεμμαι, ὑπερσ. ἔσκέμμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἔσκέψομαι. Ρημ. σκέψις, σκοπή, σκοπία, σκοπός, σκέμμα, σκόπελος, ἄσκεπτος, σκεπτέον.

Σημ. Θέμα σκεπ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\tau = \sigmaκεπ + \tau + \omicron\mu\alpha\iota = \sigmaκέπτομαι$. Ἄντι τοῦ σκέπτομαι λέγεται καὶ : σκέψιν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ σκέπτομαι εἶναι τὰ : βουλευομαι, σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι, φρονῶ, λογίζομαι. Τὸ σκέπτομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀνασκέπτομαι, διασκέπτομαι ἐπισκέπτομαι, ἐπανάσκέπτομαι, κατασκέπτομαι, περὶσκέπτομαι, προσκέπτομαι, συσκέπτομαι, συνδιασκέπτομαι, συνεπισκέπτομαι.

Σκευαγωγέω-ῶ (συσκευάζω τὰ διάφορα σκεύη καὶ μετακομίζω αὐτὰ) καὶ ἄορ. ἔσκευαγώγησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου : **σκευοφορῶ** ἢ περιφραστικῶς : **τὰ σκεύη φέρω** ἢ **σκευοφόρος εἰμί**. Ρημ. σκευαγώγημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σκευαγωγός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κράτῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐκ τοῦ σκευαγωγός γίνεται καὶ τὸ σκευαγωγία.

Σκευίζω (ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, καταριίζω, κατασκευάζω), παρ.τ. ἔσκευάζον, μέλλ. σκευάσω, ἄορ. ἔσκευάσα, παρ.κ. ἔσκευάσα, ὑπερσ. ἔσκευάσειν. Παθ. καὶ μέσ. σκευάζομαι, παρ.τ. ἔσκευαζόμην, μέσ. μέλλ. σκευάσομαι, μέσ. ἄορ. ἔσκευασάμην, παθ. μέλλ. σκευασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἔσκευασθήν, παρ.κ. ἔσκευάσομαι, ὑπερσ. ἔσκευάσμην καὶ ἔσκευασμένος ἦν. Ρημ. σκευάσις, σκευασία, σκευαστῆς, σκευαστός, σκευαστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σκευή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθᾶς (θέμα ἀναλογικὸν σκευαδ+ι+ω=σκευάζω). Συνώνυμα τῷ σκευάζω εἶναι τὰ: ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι. Τὸ σκευάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνασκευάζω, ἀποσκευάζω, διασκευάζω, ἐπισκευάζω, κατασκευάζω, μετασκευάζω, παρασκευάζω, συσκευάζω.

Σκευοφορέω-ῶ (εἶμαι σκευοφόρος, φέρω σκευή) καὶ μέλλ. σκευοφορήσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ὑπὸ τῶν συγώνυμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σκευοφόρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ σκευοφορῶ λέγεται καί: σκευή φέρω καὶ σκευοφόρος εἶμι. Συνώνυμον τῷ σκευοφορῶ εἶναι τὸ: σκευαγωγῶ.

Σκηνόω-ῶ (στρατοπεδεύω, διαμένω ἐν σκηνῇ, στήνω σκηνήν) παρ. ἐσκήνουν, μέλλ. σκηνώσω, ἄορ. ἐσκήνωσα, παρ. ἐσκήνωκα, ὑπερσ. ἐσκηνώκειν. Μέσ. σκηνοῦμαι, παρ. ἐσκηνοῦμην, μέσ. μέλλ. σκηνώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκηνώσάμην, παρ. ἐσκήνωμαι, ὑπερσ. ἐσκηνώμην. Ρημ. σκηνώσις, σκηνώμα, σκηνωτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σκῆνος (τὸ (=σκηνή)). Περί τῶν παρασκευαζόντων ἢ ἐτοιμαζόντων σκηνᾶς λέγεται καί: σκηνήν ποιῶ, σκηνήν κατασκευάζω. Τὸ σκηνῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποσκηνῶ, διασκηνῶ, κατασκηνῶ.

Σκήπτω (στηρίζω, πίπτω εἰς τι, παραγγέλλω) ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον ἐπισκήπτω, παρ. ἐπέσκηπτον, μέλλ. ἐπισκήψω, ἄορ. ἐπέσκηψα, παρ. ἐπισκήψας ἔχω ἢ ἐπέσκηψα, ὑπερσ. ἐπισκήψας εἶχον καὶ ἐπεσκήφειν. Μέσ. σκήπτομαι (=προφασίζομαι), παρ. ἐσκηπτόμην, μέσ. μέλλ. σκήψομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκηψάμην, παθ. ἄορ. ἐσκήφην, παρ. ἐσκημμαι, ὑπερσ. ἐσκήμμην. Ρημ. σκήψις, σκήπτρον, σκίμπος (=κλίνη, σκαμνί), σκηπτοῦχος, σκηπτός.

Σημ. Θέμα σκηπ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος τ=σκηπ+τ+ω=σκήπτω. Συνώνυμα τῷ μὲν σκήπτω εἶναι τὰ: στηρίζω, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, ἐντέλλομαι. τῷ δὲ σκήπτομαι εἶναι τὰ: προφασίζομαι, αἰτιολογεῖν, αἰτιῶμαι, προῖσχομαι, προβάλλομαι. Τὸ σκήπτω ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: ἀποσκήπτω, ἐνσκήπτω, ἐγκατασκήπτω, κατασκήπτω.

Σκοπέω-ῶ (παρατηρῶ, ἐξετάζω, σκέπτομαι) καὶ μέσ. ἀντι ἐνεργῶς σκοποῦμαι, παρ. ἐσκόπων καὶ ἐσκολοῦμην, μέσ. μέλλ. σκέψομαι καὶ μέλλ. σκολήσω, ἄορ. ἐσκόπησα καὶ μέσ. ἄορ. ἐσκεψάμην, παρ. ἐσκεμμαι, ὑπερσ. ἐσκέμμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ὡς παθ. ἐσκέψομαι. Ρημ. σκόλησις, σκέψις, σκέμμα, σκόλος, σκολή, σκολιά, σκόπελος, σκεπτός, σκεπτός, σκεπτός.

Σημ. Θέμα σκεπ- καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε=σκοπ+ε+ω=σκοπῶ. Τὸ σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι περὶ τὴν σημασίαν οὐδόλως διαφέρουσιν ἀλλήλων. Συνώνυμα τῷ σκοπῶ εἶναι τὰ: βουλεύομαι, φρονῶ, λογίζομαι, σκέψιν ποιῶμαι. Τὸ σκοπῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνασκοπῶ, ἀποσκοπῶ, διασκοπῶ, ἐπισκοπῶ, ἐνασκοπῶ, κατασκοπῶ, περισκοπῶ, προσκοπῶ, συσκοπῶ, συνδιασκοπῶ, συνεπισκοπῶ.

Σκώπτω (περιπαίζω, ἐμπαίζω, ἀστείζομαι), παρ. ἐσκωπτον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. σκώφομαι (καὶ μεταγ. σκώψω), ἄορ. ἐσκώψα, παρ. σκώψας ἔχω, ὑπερσ. σκώψας εἶχον. Παθ. σκώπτομαι, παρ. ἐσκωπτόμην, παθ. μέλλ. καταγελασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσκώφθην, παρ. ἐσκώμμαι, ὑπερσ. ἐσκώμμην. Ρημ. σκῶψις, σκῶμμα, σκῶπτης (θῆλ. σκῶπτρια), σκωπτικός, φιλοσκώμων, φιλοσκωμοσύνη.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σκῶψ γεν. σκωπός (=εἶδος μικρῶν γλαυκῶν, μπουφός) θέμα σκωπ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος τ=σκωπ +τ+ω=σκώπτω. Συνώνυμα τῷ σκώπτω εἶναι τὰ: λοιδορῶ, καταγελάω, χλευάζω, τωθάζω. Τὸ σκώπτω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διασκώπτω, επισκώπτω.

Σπανίζω (ἔχω σπάνιν, ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι), παρ. ἐσπάνιζον, μέλλ. σπανιῶ, ἄορ. ἐσπάνισα, παρ. σπάνιν ἐσχῆκά (τινος), ὑπερσ. σπάνιν ἐσχῆκειν (τινός). Μέσ. καὶ παθ. σπανίζομαι (κεῖται παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφεῦσιν ὡς ἐνεργητικῶς καὶ ἀναπληροῦνται οἱ λοιποὶ χρόνοι ὑπὸ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς, ἐν ἀποστεροῦμαι ἢ στερίζομαι, παρ. ἀπεστεροῦμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλλ. στερηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐστερήθην, παρ. ἐστερέομαι (καὶ μεταγ. ἐσπάνισμαι), ὑπερσ. ἐστερέομην (ἢ μεταγ. ἐσπανάισμην). Ρημ. σπανισμός, σπανιστός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σπάνις γεν. σπάνεως (=ἔλλειψις) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλλίξω ἐκ τοῦ ἐλλίξις (θέμα ἀναλογικὸν σπανιδ+ι+ω=σπανίζω). Ἀντὶ τοῦ σπανίζω λέγεται καὶ: σπάνιον ἔχω τινός, ἐν σπάνει ἐμί, σπάνει πιέζομαι ὡς μεταβ. δέ: ἐν σπάνει τινός καθίστημί τινα καὶ εἰμί, ὡς παθητ. σπάνις ἐστὶ τινος. Συνώνυμα τῷ σπανίζω εἶναι τὰ: χεῖζω, ἀπορῶ, δέω, δέομαι, ἐνδέομαι, ἀποστεροῦμαι, στερίζομαι.

Σπῖω-ῶ (ἔλκω, τραβῶ, σύρω, ἀποσπῶ), παρ. ἐσπων, μέλλ. σπῖσω, ἄορ. ἐσπασα, παρ. ἐσπακα, ἐσπῖκειν. Μέσ. καὶ παθ. σπῶμαι, παρ. ἐσπῶμην, μέσ. μέλλ. σπῖσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσπασάμην, παθ. μέλλ. σπασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσπῖσθην, παρ. ἐσπασμαι, ὑπερσ. ἐσπῖσμην. Ρημ. σπῖσις, σπῖσμα, σπασμός, σπῖθη, ἀνέσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, νευρόσπαστος.

Σημ. Θέμα σπασ=σπασ+ω=σπῶ-ῶ. Μέλλ. σπῖσ-ω=σπῖσω, ἄορ. ἐσπασ-σα=ἐσπασα, ἀπλοποιήσει τῶν δύο σ καὶ ἄνευ ἀνοσπληρωματικῆς ἐκτάσεως τοῦ α. Συνώνυμα τῷ σπῶ εἶναι τὸ ἔλκω. Τὸ σπῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνασπῶ, ἀποσπῶ, ἀντισπῶ, διασπῶ, ἐπισπῶ, κατασπῶ, παρασπῶ, περισπῶ, ὑποσπῶ.

Σπειρίζομαι-ῶμαι (τυλίσομαι σπειροειδῶς, γίγνομαι κουβίρι, συμμαζεύομαι, κουλουριάζομαι) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθ. εὐρίσκειται σύνθετον μετὰ τῆς σύν προθέσεως: συσπειρόμμαι, παρ. συσπειρόμην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. συσπειραθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. συσπειράθην, παρ. συσπειράμαι, ὑπερσ. συσπειράμην. Ρημ. σπειρίσις, σπείραμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σπείρα (=τύλιγμα, σπαστή). Παρὰ τοῖς μεταγενετέροις ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐνεργ. σπειρῶ (-ῶ) κατ' ἀόριστον μόνον ἐσπείρασα. Συνώνυμα τῷ σπειρίζομαι εἶναι τὰ: συστρέφομαι, συνελίσσομαι, συνειλοῦμαι. Τὸ α ἐν τῷ παρ. εἶναι μακρόν.

Σπείρω (σπέρνω), παρτ. ἔσπειρον, μέλλ. σπερῶ, ἀόρ. ἔσπειρα, παρακ. σπείρας ἔχω ἢ ἔσπαρκα, ὑπερσ. σπείρας εἶχον ἢ ἔσπάρκειν. Παθ. καὶ μέσ. σπείρομαι, παρτ. ἔσπειρόμην, μέσ. ἀόρ. ἔσπειράμην, παθ. μέλλ. α' σπαρθήσομαι καὶ β' σπαρήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔσπαρθην καὶ β' καὶ ὡς μέσ. ἔσπάρην, παρακ. ἔσπαρμαι, ὑπερσ. ἔσπάρμην. Ρημ. σπορά, σπέρμα, σπόρος, σπορεύς, σπορητός, σπαρτός, σπάρτος, σπαρτέον, σποράδιον.

Σημ. Θέμα σπερ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = σπερ + j + ω = σπείρω$. Τὸ θεματικὸν εἰς τρέπεται εἰς $o = σπορ-$ καὶ εἰς $a = σπαρ-$. Ἐντὶ τοῦ σπείρω λέγεται καὶ: σπέρματι χρώμαι εἰς τι. Τὸ σπείρω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διασπείρω, κατασπείρω.

Σπένδω (κάννω σπονδῆν), παρτ. ἔσπενδον, μέλλ. σπείσω, ἀόρ. ἔσπεισα, παρκ. σπείσας ἔχω καὶ μεταγ. ἔσπεικα, ὑπερσ. σπείσας εἶχον καὶ μετγ. ἔσπεικειν. Μέσ. σπένδομαι (κάννω συνθήκας διὰ σπονδῶν, κλειῶ εἰρήνην), παρατ. ἔσπενδόμην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔσπείσάμην, παθ. ἀόρ. ἔσπείσθην, παρκ. ἔσπεισμαι, ὑπερσ. ἔσπείσμην. Ρημ. σπονδή, ἄσπονδος, παράσπονδος, ἔσπονδος, ὑπόσπονδος, σπονδήτης, ἄσπειστος.

Σημ. Θέμα σπεν- Ἐντὶ τοῦ σπένδομαι λέγεται καὶ: σπονδὰς ποιῶμαι καὶ παθ. σπονδαὶ γίνονται. Τὸ δὲ σπονδὰς ποιῶ (=ἐπιτρέπω νὰ γίνωνται σπονδαί). Τὸ σπένδω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποσπένδω, κατασπένδω, συσπένδω καὶ ἐπισπένδομαι.

Σπεύδω (ἀμετβ. βιάζομαι, ἐπείγομαι, μειοβ. ἐπισπεύδω, ταχύνω), παρτ. ἔσπευδον, μέλλ. σπεύσω, ἀόρ. ἔσπευσα, παρακ. σπουδῆν ἔσχηκα ἢ σπουδῆν πεποιήμαι ἢ ἔσπευκα, ὑπερσ. σπουδῆν ἔσχηκειν ἢ σπουδῆν ἐπεποιήμην ἢ ἔσπεύκειν. Μέσ. σπεύδομαι, παρτ. ἔσπευδόμην, μέσ. μέλλ. σπεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔσπευσάμην, παρκ. ἔσπευσμαι, ὑπερσ. ἔσπεύσμην. Ρημ. σπουδή, σπευστός, σπευστέον.

Σημ. Θέμα σπενδ- καὶ τροπῇ τοῦ εἰς $o = σπουδ-$. Ἐντὶ τοῦ σπεύδω λέγεται καὶ: σπουδῆν ποιῶμαι, σπουδῆν ἔχω καὶ παθ. σπουδῆ γίνονται. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀμετβ. σπεύδω εἶναι τὰ: ἐπείγομαι, βιάζομαι, ὄρμῳ τῷ δὲ μεταβ. εἶναι τὰ: ἐρεθίζω, διεγείρω, κινῶ, ἀναγκάζω, ὠθῶ. Τὸ σπεύδω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποσπεύδω, ἀντισπεύδω, ἐπισπεύδω, κατασπεύδω.

Σπουδάζω (μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, σπουδαιολογῶ), παρτ. ἐσπούδαζον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι καὶ μεταγ. σπουδάσω, ἀόρ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι, παρτ. ἐσπουδαζόμην, παθ. μέλλ. σπουδασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσπουδάσθην, παρκ. ἐσπούδασμαι, ὑπερσ. ἐσπουδάσμην. Ρημ. σπουδασμα, σπουδαστής, σπουδαστήριον, σπουδαστός, σπουδαστέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σπουδῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθᾶς (θέμα ἀναλογικὸν σπουδαδ + j + ω = σπουδάζω. Ἐντὶ τοῦ σπουδάζω λέγεται καὶ: σπουδῆν ποιῶμαι, σπουδῆν ἔχω καὶ παθ. σπουδῆ γίνονται. Τὸ σπουδάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διασπουδάζω, συσπουδάζω.

Στασιάζω (ἀμετβ. κάννω στάσις, κάννω ἐμφύλιον πόλεμον,

ἐπαναστατῶ κατὰ τοῦ καθεστῶτος), παρτ. ἐστασιάζον, μέλλ. στασιάσω, ἀόρ. ἐστασίασα, παρκ. ἐστασίασα, ὑπερσ. ἐστασιάσειν. Παθ. πάντοτε σύνθετον: **καταστασιάζομαι** (καταβάλλομαι, νικῶμαι ὑπὸ τῶν στασιαστῶν ἢ τῶν ἀντιστασιωτῶν), παθ. ἀόρ. κατεστυσιάσθην, παρκ. κατεστασίασμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: **στάσει καταπίπτω ἢ ἡττῶμαι ἢ νικῶμαι**. Ρημ. στασιασμός, στασιαστής, ἀστασιαστος.

Σημ. Το ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *στάσις* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *στασι*αδ+*j*+*ω*=*στασιάζω*). Ἄντι τοῦ *στασιάζω* λέγεται καί: *στάσιν ἔχω*, *στάσεις ποιοῦμαι*, *ἐπανίσταμαι*, *κατεξανίσταμαι* ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβ. εἶναι τό: *ἐμβάλλω τινὰ εἰς στάσεις*, *στάσεις παρέχω*, *στάσεις ἐμποῶ*, *στάσιν ποιῶ*. Τὸ *στασιάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιστασιάζω*, *καταστασιάζω*, *συστασιάζω*.

Στέλλω (τάιτω, παρασκευάζω, πέμπω, ἐνδύω, περιορίζω), παρτ. ἔστειλλον, μέλλ. στείλω, ἀόρ. ἔστειλα, παρακ. ἔσταλκα, ὑπερσ. ἔστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι, παρατ. ἐστελλόμεν, μέσ. μέλλ. στελοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐστειλάμην, παθ. μέλλ. β' σταλήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐστάλην, παρκ. μέσ. ἔσταλμαι (ἐνδεδυμαι) καὶ παθ. παρακ. ἔσταλμαι, ὑπερσ. ἐστάλην. Ρημ. στολή, στήλη, στέλεχος, στόλος, ἀποστολος, ἀποστολεύς, σταλτέος.

Σημ. Θέμα *στέλ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j*=*στέλ*+*j*+*ω*=*στέλλω* καὶ τροπῇ τοῦ *ε*=*ο*=*στολ-* καὶ εἰς *α*=*σταλ-*. Τὸ *στέλλω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναστέλλω*, *ἀποστέλλω*, *διαστέλλω*, *ἐπιστέλλω*, *καταστέλλω*, *περιστέλλω*, *προστέλλω*, *προσαποστέλλω*, *συναποστέλλω*, *ὑποστέλλω*.

Στενάζω (στενάζω, ἀναστενάζω), παρτ. ἐστενάζον, μέλλ. στενάξω, ἀόρ. ἐστενάξα, παρκ. στενάξας ἔχω ἢ στεναγμούς εἶκα, ὑπερσ. στενάξας εἶχον ἢ στεναγμούς εἶκειν. Ρημ. στόνος, στοναχή, στέναγμα, στεναγμός, στενακτός, στενακτέον.

Σημ. Το ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *στένω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κράζω* (θέμα ἀναλογικὸν *στεναγ*+*j*+*ω*+*στενάζω*). Ἄντι τοῦ *στενάζω* λέγεται καί: *στένω*, *στεναγμούς ἔημι*. Συνώνυμα τῷ *στενάζω* ἐπὶ μὲν ἀμετρ. σημασίας εἶναι τὰ: *οἰμῶζω*, *ὀλολύζω*, *ὀλοφύρομαι* ἐπὶ δὲ μετρ. σημασίας τὰ: *κλαίω*, *θρηνώ*. Τὸ *στενάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναστενάζω*.

Στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀγαπῶ), παρτ. ἔστεργον, μέλλ. στέρξω, ἀόρ. ἔστερξα, παρκ. στέρξας ἔχω καὶ β' ἔστοργα, ὑπερσ. στέρξας εἶχον. Παθ. στέργομαι, παρτ. ἐστεργόμεν, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. στέροζομαι, παθ. ἀόρ. ἐστέροχθην, παρκ. ἔστεργμαι, ὑπερσ. ἐστέρογμην. Ρημ. στοργή, ἄστοργος, στέρξις, στερκτός, στερκτέον.

Σημ. Θέμα *στέργ-* τὸ *ε* τροπέται εἰς *ο* ἐν τῷ β' παρακειμένῳ. Συνώνυμα τῷ *στέργω* εἶναι τὰ: *ἀγαπῶ*, *φιλῶ*, *ἀρκοῦμαι*, *συναινῶ*, *χαίρω*,

Στερέω-ῶ (ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος) καὶ **στερίζω**, παρτ. ἐστέροφον, μέλλ. στερήσω, ἀόρ. ἐστέρησα, παρκ. ἐστέρηκα, ὑπερσ. ἐστερήσειν. Παθ. *στέρομαι*, *στερίζομαι* καὶ *στεροῦμαι*, παρτ. ἐστερόμην, καὶ ἐστερούμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλλ. στε-

ρηθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐστερήθην, παρκ. ἐστέρημα, ὑπερσ. ἐστερημην. Ρημ. στέρησις, στέρημα, ἀποστερητής, ἀποστερητέον.

Σημ. Θέμα *στερ-* και προσλήφει τῶν προσφωμάτων *ε* και *ισκ*=*στερ-ε* και *στερ-ισκ-*. 'Ο παθ. ἐνεστώς *στέρομαι* λαμβάνεται και ὡς *παραι.* (=εἶμαι ἐστερημένος). 'Αντί τοῦ *στερῶ* λέγεται και: *ἀποστέρησιν ποιῶμαι*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: *στερῶ ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *στεροῦμαι* εἶναι τὰ: *ἀπορῶ, δέομαι, ἐνδέομαι, χρῆζω*. Τὸ *στερῶ* συνήθως ἀπαντᾷ σύνθετον: *ἀποστερῶ*.

Στεφανώ-ω (στεφανώνω), παρκ. ἐστεφάνουν, μέλλ. στεφανώσω, ἄοφ. ἐστεφάνωσα, παρκ. ἐστεφάνωκα, ὑπερσ. ἐστεφανώκειν. Μέσ. και παθ. στεφανοῦμαι, παρκ. ἐστεφανούμην, μέσ. ἄοφ. ἐστεφανωσάμην, παθ. μέλλ. στεφανωθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐστεφανώθην, παρκ. ἐστεφάνομαι, ὑπερσ. ἐστεφανώμην. Ρημ. στεφάνωσις, στεφάνωμα, στεφανωτής, ἀστεφάνωτος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *στέφανος*. 'Αντί τοῦ *στεφανῶ* λέγεται και: *στεφάνω γεραίρω τινά, στέφανον δίδωμί τινι*. 'Αντί δὲ τοῦ παθ. *στεφανοῦμαι* λέγεται και: *στεφάνους λαμβάνω παρά τινος*. Συνώνυμον τῷ *στεφανῶ* εἶναι τὸ: *στέφω*.

Στέφω (στεφανώνω), παρκ. ἐστεφον, μέλλ. στέψω, ἄοφ. ἔστεψα. Παθ. στέφομαι, παρκ. ἐστεφόμεν, μέσ. μέλλ. στέψομαι, μέσ. ἄοφ. ἔστεψάμην, παθ. μέλλ. στεφθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐστέφθην, παρκ. ἔστεμμαι, ὑπερσ. ἐστέμμην. Ρημ. στέφανος, στεφάνη, στέμμα, στέφος.

Σημ. Θέμα *στεφ-*. 'Αντί τοῦ *στέφω* λέγεται και: *στεφάνω γεραίρω τινά, στέφανον δίδωμί τινι*. 'Αντί δὲ τοῦ παθ. *στέφομαι* λέγεται και: *στεφάνους λαμβάνω παρά τινος*. Συνώνυμον τῷ *στέφω* εἶναι τὸ: *στεφανῶ*. Τὸ *στέφομαι* ἀπαντᾷ και σύνθετον: *καταστέφομαι*.

Στοχίζομαι (σκολεῖω, σημαδεύω, εικάζω, συμπεραίνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρκ. ἐστοχαζόμεν, μέσ. μέλλ. στοχάσομαι, μέσ. ἄοφ. ἐστοχασάμην, παρκ. ἐστόχασμαι, ὑπερσ. ἐστοχάσμην. Ρημ. στόχασις, στόχασμα, στοχασμός, στοχαστής, στοχαστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *στόχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *στοχad+j+w=στοχάζω*). Συνώνυμα τῷ *στοχάζομαι* εἶναι τα: *ἐνσημαίνω, ἐπισημαίνω, διανοοῦμαι, μέλλω, ἐν διανοίᾳ εἶμι, ἐν νῷ ἔχω*.

Στρατεύω (ἐκστρατεύω), παρκ. ἐστράτευον, μέλλ. στρατεύσω, ἄοφ. ἐστράτευσα, παρκ. στρατεύσας ἔχω και ἐστράτευκα, ὑπερσ. στρατεύσας εἶχον και ἐστρατεύκειν. Μέσ. στρατεύομαι, παρκ. ἐστρατεύομην, μέσ. μέλλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἄοφ. ἐστρατευσάμην, παθ. ἄοφ. ἐστρατεύθην, παρκ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην. Ρημ. στρατεία, στρατεῖσις, στρατεύμα, ἀστράτευτος, στρατευτικός, ἐκστρατευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *στρατός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*, τὸ δὲ *στρατός* γίνεται ἐκ τοῦ *στρώννυμι*. 'Αντί τοῦ *στρατεύω* λέγεται και: *στρατεῖαν ποιῶμαι, ἐν στρατείᾳ εἶμι, ἐπὶ στρατείας εἶμι, στρατεῖαν ἀγῶ* ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: *στρατεία γίγνεται*. Τὸ *στρατεύω* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντεπιστρατεύω, ἀντιστρατεύω, ἐκστρατεύω, ἐπιστρατεύω, συνεπιστρατεύω, ουστρατεύω*. Τὸ *στρατεύω* και *στρατεύομαι* οὐδόλως διαφέρουσιν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν.

Στρατηγέω-ω (εἶμαι στρατηγός), παρτ. ἐστρατήγουν, μέλλ. στρατηγήσω, ἀόρ. ἐστρατήγησα, παρζ. ἐστρατήγηκα, ὑπερσ. ἐστρατηγήκειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἐστρατηγηκός ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, παρτ. ἐστρατηγούμην, παθ. ἀόρ. ἐστρατηγήθην, παρζ. ἐστρατήγημαι, ὑπερσ. ἐστρατηγήμην. Ρημ. στρατήγησις, στρατήγημα, ἀστρατήγητος, στρατηγητέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *στρατηγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. τὸ δὲ *στρατηγός* ἐκ τοῦ *στρατός* καὶ *ἄγω*. Ἄντι τοῦ *στρατηγῶ* λέγεται καί: *στρατηγός* εἰμι. Τὸ *στρατηγῶ* ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιστρατηγῶ*, *ὑποστρατηγῶ*, *συστρατηγῶ*.

Στρατοπεδεύω (μειβ. κáμνω στρατόπεδον, ἀμειβ. σκηνῶ που μετὰ στρατοῦ), παρτ. ἐστρατοπέδευον, μέλλ. στρατοπεδεύσω, ἀόρ. ἐστρατοπέδευσα, παρζ. στρατοπεδέυσας ἔχω καὶ ἐστρατοπέδευκα, ὑπερσ. στρατοπεδέυσας εἶχον καὶ ἐστρατοπεδεύκειν. Μέσ. στρατοπεδεύομαι, παρτ. ἐστρατοπεδευόμην μέσ. μέλλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρατοπεδευσάμην, παρζ. ἐστρατοπέδευμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμην. Ρημ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτής.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *στρατόπεδον* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἄντι τοῦ *στρατοπεδεύω* λέγεται καί: *στρατόπεδον ἐγκαθίστημι*, *στρατόπεδον συνίστημι*, *στρατόπεδον ποιοῦμαι*, *στρατόπεδον ἐγκαθίσταμαι*, *στρατόπεδον κατασκευάζομαι*, *στρατοπέδω χρῶμαι*. Τὸ ἀμειβ. *στρατοπεδεύω* καὶ *στρατοπεδεύομαι* οὐδολως περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ *στρατοπεδεύω* ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιστρατοπεδεύω*, *ἐνστρατοπεδεύω*, *καταστρατοπεδεύω*, *περιστρατοπεδεύω* καὶ τὸ μέσον: *ἀποστρατοπεδεύομαι*, *ἐκστρατοπεδεύομαι*, *μεταστρατοπεδεύομαι*, *οὐστρατοπεδεύομαι*.

Στρεβλώω-ω (βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, βασανίζω), παρτ. ἐστρέβλων, μέλλ. στρεβλώσω, ἀόρ. ἐστρέβλωσα, παρζ. στρεβλώσας ἔχω, ὑπερσ. στρεβλώσας εἶχον. Παθ. στρεβλοῦμαι, παρτ. ἐστρεβλούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστρεβλώθην, παρζ. ἐστρέβλωμαι, ὑπερσ. ἐστρεβλώμην. Ρημ. στρέβλωσις, στρέβλωμα, στρεβλωτής.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *στρεβλός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Συνώνυμα τῷ *στρεβλώω* εἶναι τὰ: *βασανίζω*, *αἰκίζομαι*, *διαστρέφω*, *παραστρέφω*, *κατατρέφω*, *ἐξαρθρῶ(-όω)*, *κακῶ(-όω)*. Τὸ *στρεβλώω* ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: *διαστρεβλώω*.

Στρέφω (στρέφω, γυρίζω), παρτ. ἐστρεφον, μέλλ. στρέψω, ἀόρ. ἐστρεψα, παρζ. στρέψας ἔχω καὶ ἐστροφα. ὑπερσ. στρέψας εἶχον καὶ ἐστρόφειν. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, παρτ. ἐστρεφόμεν, μέσ. μέλλ. στρέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρεψάμην, παθ. μέλλ. β' στραφήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐστρέφθην καὶ β' καὶ ὡς μέσ. ἐστράφην, παρζ. ἐστραμμαι, ὑπερσ. ἐστράμμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἐστραμμένος ἔσομαι. Ρημ. στροφή, στρέψις, στροφεύς, στρέμμα, στρόφιγξ, στρόβιλος, στρεβλός, στρέβλη, στρεπτήρ, στρεπτός, ἀναστρεπτέον.

Σημ. Θέμα *στρεφ-*, *στροφ-*, *στροφ-*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναίελευ-

μένως : στρέφω ἑμαυτόν. Τὸ ἐνεργ. στρέφω ἐνίστε ἰσοδυναμεῖ τῷ μέσῳ στρέφομαι. Τὸ στρέφω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀναστρέφω, ἀποστρέφω, ἀντιστρέφω, διαστρέφω, ἐπαναστρέφω, ἐπιστρέφω, καταστρέφω, μεταστρέφω, παραστρέφω, περιστρέφω, συστρέφω, ὑποστρέφω.

Στρώννυμι καὶ **στρωννύω** (στρώνω), παρτ. ἐστρώννυν, μέλλ. στρώσω καὶ στορέσω καὶ στορῶ, ἀόρ. ἐστόρεσα καὶ ἔστρωσα, παρακ. στορέσας ἔχω καὶ ἔστρωκα, ὑπερσ. στορέσας εἶχον καὶ ἐστρώκειν. Παθ. στρώννυμι καὶ στόρνυμι, παρτ. ἐστορνύμην, μέσ. μέλλ. στρώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρωσάμην ἢ ἐστορεσάμην, παθ. μέλλ. στρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστρώθην ἢ ἐστορέσθην, παρκ. ἔστρωμαι, ὑπερσ. ἐστρώμην. Ρημ. στρώσις, στρώμα, στρωμνή, στρωτός, ἄστροφος, στρατός, στρώτης, στρωτήρ, στέρον.

Σημ. Θέμα *στρ-*, *στρα-*, *σταρ-*, *στορ-*, *στω-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος *νν-* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ζώννυμι (θέμα *στω+ννυ+μι=στρώννυμι*). Τὸ *στρώννυμι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *καταστρώννυμι*, *ὑποστρώννυμι*.

Συκοφαντέω-ῶ (διαβάλλω, ὀδίουργῶ, εἶμαι συκοφάντης), παρτ. ἐσυκοφάντουν, μέλλ. συκοφαντήσω, ἀόρ. ἐσυκοφάντησα, παρακ. σεσυκοφάντηκα, ὑπερσ. ἐσεσυκοφαντήκειν. Παθ. συκοφαντοῦμαι, παρτ. ἐσυκοφαντούμην, παθ. ἀόρ. ἐσυκοφαντήθην, παρακ. σεσυκοφάντημαι, ὑπερσ. σεσυκοφαντημένος ἦν. Ρημ. συκοφάντησις, συκοφάντημα, συκοφαντητός, συκοφαντητός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *συκοφάντης* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *συκοφάντης* γίνεται ἐκ τοῦ *σῦκα* καὶ *φαίνω*. Ἐντὶ τοῦ *συκοφαντῶ* λέγεται καὶ : *συκοφάντης εἶμι* καὶ παθ. *συκοφαντία γίγνεται τι*. Συνώνυμα τῷ *συκοφαντῶ* εἶναι τὰ : *διαβάλλω*, *κατηγορῶ*, *καταγορεύω*, *ὀδίουργῶ*. Τὸ *συκοφαντῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἐπισυκοφαντῶ*, *συσυκοφαντῶ*.

Συλῶ-ῶ (ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα φονευθέντος ἐχθροῦ, ξεγυμνῶ φονευθέντα πολεμιστὴν, ἀφαιρῶ κρύφα), παρτ. ἐσύλων, μέλλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύλησα, παρακ. σεσύληκα, ὑπερσ. ἐσεσύληκειν. Παθ. συλῶμαι παρατ. ἐσυλώμην, μέσ. μέλλ. συλήσομαι, παθ. μέλλ. συληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσυλήθην, παρακ. σεσύλημαι, ἐσεσύλημην. Ρημ. σύλησις, σύλημα, συλητής ἢ συλήτωρ ἢ συλητήρ (θηλ. συλήτειρα), ἱερόσυλος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *σύλη* ἢ *σύλον* (τὸ δικαίωμα τοῦ καταλαμβάνειν τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον ξένου ἐμπόρου ὡς ἐνέχυρον πρὸς ἀποζημίωσιν γενομένης βλάβης ὑπ' ἐκείνου). Συνώνυμα τῷ *συλῶ* εἶναι τὰ : *κλέπτω*, *ἀπάξω*, *ἀφαιρῶ*, *ὑφαιρῶ*, *γυμνῶ* (-ῶ), *ληλητῶ*, *λωποδυτῶ*. Τὸ *συλῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀποσυλῶ*, *περισυλῶ*.

Συμμαχέω-ῶ (εἶμαι σύμμαχος), παρτ. συνεμάχουν, μέλλ. συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα, παρακ. σύμμαχος γέγονα ἢ σύμμαχος ποιήμαι, ὑπερσ. σύμμαχος ἐγεγόνειν ἢ σύμμαχος ἐπεποιήμην.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *σύμμαχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *σύμμαχος* γίνεται ἐκ τῆς προθέσεως *σύν* καὶ *μάχομαι*. Ἐντὶ τοῦ *συμμαχῶ* λέγεται καὶ : *συμμαχίαν ποιοῦμαι*, *σύμμαχον ἔχω τινα*, καὶ παθ. *συμμαχία γίγνεται*, *συμμαχία πράττεται*. Τὸ *συμμαχῶ* διαφέ-

ρει τοῦ *συμμάχομαι*: διότι τὸ μὲν *συμμαχῶ* σημαίνει = ἔχω συμμαχίαν πρὸς τινα, συνθήκην περὶ ἀμυντικοῦ καὶ ἐπιθετικοῦ πολέμου, τὸ δὲ *συμμάχομαι* = μάχομαι σὺν τινι.

Συναντάω-ῶ ἰδὲ ἀπαντάω-ῶ.

Συνασπιδῶω-ῶ (κρατῶ τὰς ἀσπίδας πλησίον ἀλλήλων, συνενώνω τὴν ἀσπίδα) μόνον ὁ ἔνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: *συμμάχομαι*, *συμβοηθῶ*, *συμπολεμῶ*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *σύν* καὶ τοῦ *ἀσπιδῶ*, τὸ δὲ *ἀσπιδῶ* γίνεται ἐκ τοῦ *ἀσπίς*.

Συρίττω (συρούζω), παρτ. ἐσύριττον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. συρίζομαι καὶ ἔνεργ. συρίζω, ἀόρ. ἐσύριξα, παρτ. συρίζας ἔχω, ὑπερσ. συρίζας εἶχον. Παθ. συρίττομαι, παρτ. ἐσυριτόμην, παθ. μέλλ. συριχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσυριχθῆν, παρτ. σεσύριγμαι, ὑπερσ. ἐσεσυρίγημην. Ρημ. συριγμός ἢ συρισμός, σύριγξις, σύριγμα ἢ σύρισμα, συρικτῆς ἢ συριστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σύριγξ* γεν. *σύριγγος*: θέμα *σύριγγ-* ἀποβολῇ τοῦ ἐνός *γ* καὶ προσλήψει τοῦ προφύματος *j=συριγ+j+ω=συρίττω*. Συνώνυμα τῷ *συρίττω* εἶναι τὰ: *ἀποδοκιμάζω*, *συριγμαῖς ἀποδοκιμάζω*. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐκσυρίττω*.

Σύρω (σέρονω, τραβῶ) παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς πεζολόγοις ἀείποτε σύνθετον: ἔνεστ. διασύρω (ψέγω), παρτ. διέσυρον μέλλ. διασυρῶ καὶ ἔλξω, ἀόρ. διέσυρα, παρτ. διασεσύρηκα καὶ εἴλκυκα, ὑπερσ. διεσεσυρήκειν καὶ εἴλκυκειν. Παθ. καὶ μέσ. διασύρομαι, παρτ. διεσυρόμην, μέσ. ἀόρ. διεσυράμην, παθ. μέλλ. β' διασυρήσομαι, παθ. ἀόρ. α' διεσύρθην καὶ β' διεσύρην, παρτ. διασέσυρμαι, ὑπερσ. διεσεσύρημην. Ρημ. σύσμα, συρμός, συρμή, σύρτις, συρτός, συμπερτός.

Σημ. Θέμα *συρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προφύματος *j=συρ+j+ω=σύρω=σύρω*. Συνώνυμα τῷ *σύρω* εἶναι τὰ: *ἐλκω σπῶ*, *ἐπισπῶμαι*. Τὸ *σύρω* ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: *ἀνασύρω*, *ἀποσύρω*, *ἐπισύρω*, *παρασύρω*, *περισύρω*, *ὑποσύρω*.

Σφαγιαζομαι (θυσιάζω) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἔνεργ. σημασίας καὶ σπανίως παθ., παρτ. ἐσφαγιαζόμην, μέσ. μέλλ. σφαγιαίσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφαγιασάμην, παθ. μέλλ. σφαγιασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσφαγιασθῆν, παρτ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην. Ρημ. σφαγιασμός, σφαγιαστήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σφάγιον* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *σφαγιαθ+j+ομαι=σφαγιαίσομαι*. Συνώνυμα τῷ *σφαγιαίσομαι* εἶναι τὰ: *θύω*, *καθιερεύω*, *βουθυτῶ*, *καλλιερῶ* (-έω), *σφάττω*, *ὀλοκαντῶ* (-όω), *ἐνανίζω*, *εορτάζω*.

Σφάζω (σφάζω ὡς καὶ νῦν) ἰδὲ *σφάττω*.

Σφάλλω (κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, παραπατήσῃ, ταράξω), παρατ. ἔσφαλλον, μέλλ. σφαλῶ, ἀόρ. ἔσφηλα καὶ Δορ. ἔσφαλα, παρτ. ἔσφαλα, ὑπερσ. ἐσφάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. σφάλλομαι, παρτ. ἔσφαλλόμην, μέσ. μέλλ. σφαλοῦμαι, παθ. μέλλ. β' καὶ ὡς μέσ. σφαλῆσομαι, παθ.

ἀόρ. β' καὶ ὡς μέσ. ἐσφάλην, παρκ. ἐσφαίμαι, ὑπερσ. ἐσφάλμην. Ρημ. σφάλμα, σφάλτης, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

Σημ. Θέμα σφαλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = σφά + j + \omega = σφάλλω$. Ἄντι τοῦ μέσου σφάλλομαι λέγεται καί: σφάλμα ποιῶ καὶ παθ. σφάλμα γίγνεται. Τὸ σφάλλω καὶ σφάλλομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνασφάλλω, ἀποσφάλλομαι, παρασφάλλομαι.

Σφάττω καὶ σπανίως **σφάζω** (σφάζω), παρτ. ἐσφαίτον, σπανίως ἐσφαζον, μέλλ. σφάξω καὶ σφαγᾶς ποιήσομαι, ἀόρ. ἐσφαξα, παρκ. ἐσφακα ἢ σφαγᾶς πεποίημαι, ὑπερσ. ἐσφαίκειν ἢ σφαγᾶς ἐπεποίημην. Παθ. καὶ μέσ. σφάττομαι καὶ σπαν. σφάζομαι, παρτ. ἐσφαττόμην καὶ ἐσφαζόμην, μέσ. μέλλ. σφάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφαξίμην, παθ. μέλλ. β' σφαγήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσφάγην καὶ α' ἐσφάχθην, μέσ. παρκ. ἐσφαγμαί, ὑπερσ. ἐσφάγμην. Ρημ. σφαγή, σφαγεύς, σφαγίς, σφάκτις, σφάκτρον, σφάσανον, σφάγιον, σφαγεῖον, σφῆξ.

Σημ. Θέμα σφακ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = σφά + j + \omega = σφάττω$. Τὸ μέσον σφάττομαι ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμένον: σφάττω ἐμαυτόν. Ἄντι τοῦ σφάττω λέγεται καί: σφαγᾶς ποιῶμαι, τὸ δὲ σφαγᾶς ποιῶ (γίνομαι αἰτίος σφαγῶν). σφαγᾶς ἐμποιῶ, εἰς σφαγᾶς ἐμβάλλω καὶ παθ. σφαγαί γίνονται. Συνώνυμα τῷ σφάττω εἶναι τὰ: θυσίαν ποιῶμαι, σφαγιαζομαι, βουθυτῶ, ὀλοκαυτῶ, καλλιερῶ, ἐναγίζω. Τὸ σφάττω καὶ σφάττομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ προθέσεων: ἀποσφάττω, ἀποσφάττομαι, ἐπισφάττω, ἐπισφάττομαι, παρασφάττω.

Σφενδονῶ-ῶ (ρίπτω τι διὰ σφενδόνης, σφενδονίζω), παρτ. ἐσφενδόνων, μέλλ. σφενδονήσω, ἀόρ. ἐσφενδόνησα, παρκ. σφενδονήσας ἔχω, ὑπερσ. σφενδονήσας εἶχον. Παθ. σφενδονῶμαι, παρτ. ἐσφενδονώμην, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγ. Ρημ. σφενδόνησις, σφενδόνημα, σφενδονήτης.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σφενδόνη. Τὸ σφενδονῶμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: διασφενδονῶμαι.

Σφετερίζω (κίμων ξένον τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιῶμαι), παρτ. ἐσφετερίζον, μέλλ. σφετεριῶ, ἀόρ. ἐσφετέρισα, παρκ. σφετερίσας ἔχω, ὑπερσ. σφετερίσας εἶχον. Μέσ. σφετερίζομαι, παρτ. ἐσφετερίζομην, μέσ. μέλλ. σφετεριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφετερισίμην, παρκ. ἐσφετέρισμαι, ὑπερσ. ἐσφετερισίμην. Ρημ. σφετερίσις, σφετερισμός, σφετεριστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τῆς κητικῆς ἀντωνυμίας σφέτερος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπῖς (θέμα ἀναλογικὸν σφετεριδ + j + ω = σφετερίζω). Συνώνυμα τῷ σφετερίζω εἶναι τὰ: ἰδιοῦμαι(-όμαι), οἰκειοῦμαι(-όμαι), νοσφίζομαι, ὑφαιροῦμαι.

Σχετλιάζω (ἀγανακτῶ, μεμψιμοιρῶ), παρτ. ἐσχετλιάζον, μέλλ. σχετλιάσω, ἀόρ. ἐσχετλίασα, παρκ. σχετλιάσας ἔχω, ὑπερσ. σχετλιάσας εἶχον. Ρημ. σχετλιασμός, σχετλιαστικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ σχέτλιος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάω ἐκ τοῦ λιθάς (θέμα ἀναλογικὸν σχετλιαδ + j + ω = σχετλιάζω). Συνώνυμα τῷ σχετλιάζω εἶναι τὰ: χαλεπαίνω, ὀργίζομαι, θυμοῦμαι, ἀγανακτῶ, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, δυσχεραίνω, ἀχροχολῶ.

Σχίζω (διαχωρίζω, διαιρῶ, κόπτω), παρτ. ἔσχιζον, μέλλ. σχίσω, ἄορ. ἔσχισα, παρκ. σχίσας ἔχω, ὑπερσ. σχίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. σχίζομαι, παρτ. ἐσχίζομην, παθ. μέλλ. σχισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐσχίσθην, παρκ. ἐσχισμαι, ὑπερσ. ἐσχίσμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἐσχισμένος ἔσομαι. Ρημ. σχίσας, σχίσμα, σχισμός, σχίζα, σχίδη, σχιστός, ἄσχιστος, ὀλόσχιστος.

Σημ. Θέμα *σχιδ-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος $j = \text{σχιδ} + j + \omega = \text{σχί-ζω}$. Συνώνυμα τῷ *σχίζω* εἶναι τὰ: *ἐγγνυμι, κόπτω, τέμνω, ἀνατέμνω, διατέμνω, διαιρῶ*. Τὸ *σχίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διασχίζω, κατασχίζω*.

Σχολάζω (ἀργῶ, εὐκαιρῶ, ἀσχολοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἐσχόλαζον, μέλλ. σχολήν ἄξω καὶ σχολάσω, ἄορ. ἐσχόλασα, παρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Ρημ. σχολάσις, σχολαστής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *σχολή* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *σχολαδ + j + ω = σχολάζω*). Ἀντὶ τοῦ *σχολάζω* λέγεται καὶ: *σχολήν ἔχω, ἔστι μοι σχολή, σχολήν ποιοῦμαι* καὶ παθ. *σχολή γίγνεται ἀπό τιος*. Συνώνυμον τῷ *σχολάζω* εἶναι τὸ: *ἀργῶ*. Τὸ *σχολάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *συσχολάζω*.

Σώζω (διαφυλάττω, διατηρῶ), παρατ. ἔσφζον, μέλλ. σώσω, ἄορ. ἔσωσα, παρκ. σέσωκα, ὑπερσ. ἐσεσώκειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. σεσωκῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. σῶζομαι, παρτ. ἐσφζομην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. σωθήσομαι, μέσ. μέλλ. σώσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐσώθην, μέσ. ἄορ. ἐσωσάμην, παρκ. σέσωμαι καὶ σέσωμαι, ὑπερσ. ἐσεσώμην καὶ ἐσεσώσομην. Ρημ. σῶμα, σωτήρ (θηλ. σώτειρα), σώστης, σῶστρον, σωστός καὶ σωτός, σωστέος καὶ σωτέος, διασωτέον.

Σημ. Θέμα *σω-* καὶ *σويد-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος $j = \text{σويد} + j + \omega = \text{σώζω} = \text{σῶζω}$. ἐκ τοῦ θέματος *σويد-* σχηματίζεται ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι καὶ τὰ ρηματικά ἐκ τοῦ θέματος *σω-*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: *σῶζω ἑμαυτόν*, τὸ δὲ παθητ. καὶ περιφραστικῶς *σωτηρίας τυγχάνω*. Συνώνυμα τῷ *σῶζω* εἶναι τὰ: *τηρῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ*. Τὸ *σῶζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνασῶζω, ἀποσῶζω, διασῶζω, ἐκσῶζω, περισῶζω, συνασῶζω, συνδιασῶζω, συννεσῶζω*.

Σωμασκέω·ῶ (ἄσκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμά μου), παρτ. ἤσκουν τὸ σῶμα ἢ ἐσωμάσκουν, μέλλ. σωμασκήσω, ἄορ. ἐσωμάσκησα, παρκ. ἤσκηκα τὸ σῶμα καὶ σεσωμάσκηκα, ὑπερσ. ἤσκηκειν τὸ σῶμα καὶ ἐσεσωμάσκηκειν. Ρημ. σωμασκήσις, σωμασκητής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρήστου *σωμασκός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *σωμασκῶ* λέγεται καὶ: *ἀσκῶ τὸ σῶμα, γυμνάζω τὸ σῶμα* καὶ παθητ. *τὸ σῶμα ἀσκειται* καὶ ὡς μεταβ. *σωμαστίαν ἐμπαιῶ τι*.

Σωφρονέω·ῶ (εἶμαι σόφρων, φρόνιμος), παρτ. ἐσωφρόνου, μέλλ. σωφρονήσω, ἄορ. ἐσωφρόνησα, παρκ. σεσωφρόνηκα, ὑπερσ. ἐσεσωφρόνηκειν. Παθ. παρκ. σεσωφρόνημαι κατὰ μετοχὴν *τὰ σεσωφρονημένα* (τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ρημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, σωφρονητέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *σώφρων* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *σώφρων* γίνεται ἐκ τοῦ *σῶς* καὶ *φρήν*. Ἐντὶ τοῦ *σωφρονῶ* λέγεται καί: *σώφρων εἰμί*.

Σωφρονίζω (κάμνω τινὰ σώφρονα), παρτ. ἐσωφρονίζον, μέλλ. σωφρονιῶ ἢ σωφρονιστῆς ἔσομαι, ἀόρ. ἐσωφρονίσα, παρκ. σωφρονιστῆς γέγονα ἢ σεσωφρόνικα, ὑπερσ. σωφρονιστῆς ἐγεγόνειν ἢ ἐσεσωφρονίκειν. Παθ. σώφρων γίγνομαι, παρκατ. σώφρων ἐγιγνόμεην, μέσ. μέλλ. σώφρων γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσωφρονίσθην, παρκατ. σεσωφρόνισμαι, ὑπερσ. ἐσεσωφρονίσμην. Ρημ. σωφρονίσις, σωφρόνισμα, σωφρονισμός, σωφρονιστῆς, σωφρονιστήριον, σωφρονιστήρ, ἀσωφρόνιστος, σωφρονιστὺς (γεν. -ύος).

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *σώφρων* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικὸν *σωφρονίδ+ι+ω=σωφρονίζω*). Ἐντὶ τοῦ *σωφρονίζω* λέγεται καί: *σωφρονιστῆς εἰμί* τινος, *σώφρονά* τινα ποιῶ καὶ ὡς παθ. *σώφρων γίγνομαι*.

Τ

Ταγεύω (ἀμειβ. εἶμαι ταγός, ἀρχηγός· μετβ. ἄρχω, δυναστεύω), παρκατ. ταγός ἦν ἢ ἐτάγευον, μέλλ. ταγός ἔσομαι ἢ ταγεύσω, ἀόρ. ἐτάγευσα, παρκ. ταγός γέγονα, ὑπερσ. ταγός ἐγεγόνειν. Παθ. ταγεύομαι (διοικοῦμαι ὑπὸ ταγοῦ), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπλήρουνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ταγεία.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ταγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἐντὶ τοῦ μετβ. *ταγεύω* λέγεται καί: *καθίστημί* τινα *ταγόν*, καὶ παθ. *ταγός καθίσταμαι*. Συνώνυμα τῷ *ταγεύω* εἶναι τὰ: *ἀρχω*, *ἀνάσσω*, *βασιλεύω*, *δυναστεύω*, *δεσπόζω*, *κρατῶ*, *ἡγεμονεύω*, *ἡγοῦμαι*, *τυρραννέω*, *τυραννῶ*, *ταγός εἰμι*.

Ταλαιπωρέω-ῶ (ἀμειβ. κακοπαθῶ, κακοπονῶ, ὑποφέρω, μετβ. κάμνω τινὰ ταλαίπωρον, καταπονῶ, βασανίζω, κουράζω), παρτ. ἐταλαιπώροον, μέλλ. (ἀμειβ.) ταλαίπωρος ἔσομαι (καὶ μετβ.) κακώσω, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, παρκ. τεταλαιπώρηκα, ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι παρτ. ἐταλαιπωρούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ταλαιπωρήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, παρκ. τεταλαιπώρημαι, ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήμην. Ρημ. ταλαιπώρησις, ταλαιπώρημα.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ταλαίπωρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, τὸ δὲ *ταλαίπωρος* ἐκ τοῦ *τλάω* καὶ *πέρα*. Ἐντὶ τοῦ *ταλαιπωρῶ* λέγεται καί: *ταλαίπωρός εἰμι*. Συνώνυμα τῷ *ταλαιπωρῶ* εἶναι τὰ: *βασανίζω*, *λυπῶ*. Τὸ *ταλαιπωρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐπιταλαιπωρῶ*, *προσταλαιπωρῶ*, *συνδιαταλαιπωρῶ*.

Ταμיעύω (εἶμαι ταμίας), παρτ. ἐταμיעύον, μέλλ. ταμיעύσω, ἀόρ. ἐταμיעύσα, παρκ. ταμίας γέγονα καὶ τεταμיעύκα, ὑπερσ. ταμίας ἐγεγόνειν καὶ ἐτεταμיעύκειν. Μέσ. ταμיעύομαι (μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν), παρτ. ἐταμיעυόμην, μέσ. μέλλ. ταμיעύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐταμיעυσάμην, παρκ. τεταμיעύμαι, ὑπερσ. ἐτεταμיעύμην. Ρημ. ταμεία, ταμיעυσις, ταμיעύμα, ταμיעῖον καὶ μεταγ. ταμיעῖον, ταμיעυτήριον, ταμיעυτικός, ἀταμיעυτός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ταμίας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς, τὸ δὲ ταμίας γίνεται ἐκ τοῦ τέμνω. Ἀντὶ τοῦ ταμειῶ λέγεται καί: ταμίας εἰμί καὶ μετρ. ταμίαν τινὰ καθίστημι, ταμίαν τινὰ ποιῶ. Συνώνυμον τῷ ταμειῶμαι εἶναι τὸ: φεῖδομαι.

Ταπεινώ-ω (χαμηλώνω, ταπεινώνω, ἐξευτελίζω, σμικρύνω), παρτ. ἐταπείνουν, μέλλ. ταπεινώσω, ἄορ. ἐταπείνωσα, παρακ. τεταπείνωκα, ὑπερσ. ἐτεταπεινώκειν. Παθ. ταπεινοῦμαι, παθ. μέλλ. ταπεινωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐταπεινώθην, παρκ. τεταπείνωμαι, ὑπερσ. ἐτεταπεινώμην. Ρημ. ταπείνωσις, ταπείνωμα, ταπεινωτικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ταπεινός. Ἀντὶ τοῦ ταπεινῶ λέγεται καί: εἰς ταπεινότητά τινα καθίστημι, ταπεινόν τινα καθίστημι, ταπεινόν τινα ποιῶ, ταπεινόν παρέχω. Συνώνυμα τῷ ταπεινῶ εἶναι τὰ: χαλῶ, καθίημι, ἐλαττώ(-όω).

Ταράττω ἢ **ταράσσω** (συγχύζω, ἀνακατώνω), παρτ. ἐτάρατον, μέλλ. ταράξω, ἄορ. ἐτάραξα, παρκ. τετάραχα καὶ ταραχὴν παρεσχίηκα ἢ τάραχον ἐξειργάσμαι, ὑπερσ. ἐτεταράχην καὶ ταραχὴν παρεσχίηκειν ἢ τάραχον ἐξειργάσμην. Μέσ. καὶ παθ. ταράττομαι, παρτ. ἐισταρτόμην, μέσ. μέλλ. ταράξομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθην, παρκ. τετάραγμαί, ὑπερσ. ἐτεταράχμην. Ρημ. ταραχή, τάραχος, τάραξις, τάραγμα, ταραγμός, ταρακτής, ταράκτωρ, τάρακτρον, ταρακτός, ἀτάρακτος.

Σημ. Θέμα *ταραχ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ταραχ} + j + \omega = \text{ταράττω}$ ἢ *ταράσσω*. Τὸ θεματικὸν φωνῆεν α τοῦ *ταράττω* εἶναι βραχύ. Ἀντὶ τοῦ *ταράττω* λέγεται καί: *ταραχὴν ποιῶ, ταραχὰς ἐμποιῶ, ταραχὴν παρέχω, τάραχον ἐξεργάζομαι, εἰς ταραχὴν καθίστημί τινα*, ὡς παθ. *τάραχος γίνεταί, ταραχὴ γίνεταί, ταραχὴ ἐμπίπτει*, ὡς μετρ. *ἐν ταραχῇ εἰμι*, καὶ ὡς μέσ. *εἰς ταραχὴν καθίσταμαι*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: *εἰς ταραχὴν καθίστημι ἐμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *ταράττω* εἶναι τὰ: *ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, κινῶ, κυκῶ*. Τὸ *ταράττω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναταράττω, διαταράττω, ἐκταράττω, συνταράττω*.

Τάττω ἢ **τίσσω** (βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, προσδιορίζω), παρτ. ἐταίτων, μέλλ. τάξω, ἄορ. ἔταξα, παρκ. τέταχα, ὑπερσ. ἐτετάχην. Μέσ. καὶ παθ. τάττομαι, παρτ. ἐταττόμην, μέσ. μέλλ. τάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐταξάμην, παθ. μέλλ. ταχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐτάχθην, παρκ. τέταγμαί, ὑπερσ. ἐτετάγμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τετάξομαι. Ρημ. ταγός, ταγή, τάξις, τάγμα, συντάκτης, τακτός, τακτέος.

Σημ. Θέμα *τακ-* (καὶ κατὰ μεταπτώσιν τοῦ κ εἰς γ) = *ταγ-* ἢ *ταχ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $j = \text{ταγ} + j + \omega = \text{τάττω}$ ἢ *τίσσω*. Τὸ θεματικὸν φωνῆεν α τοῦ *τάττω* εἶναι βραχύ. Ἀντὶ τοῦ *τάττω* λέγεται καί: *εἰς τάξιν τίθεμαί τι, τὴν τάξιν ποιῶ, εἰς τάξιν καθίσταμαι, τάξιν ποιῶμαι, ἔχω τι ἐν τάξει*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *τάττομαι* λέγεται καί: *τάττω ἐμαυτόν καὶ τάττω τι ἐμαυτῷ*. Τὸ *τάττω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποτάττω, ἀνασυντάττω, ἀντιτάττω, διατάττω, ἐπιτάττω, κατατάττω, μετατάττω, παρατάττω προτάττω, προστάττω, συντάττω, συνεκτάττω*.

Γαφρεύω (κάμνω, ἀνοίγω τάφρον, χάνδακα), παρτ. ἐτάφρευον, μέλλ. ταφρεύσω, ἄορ. ἐτάφρευσα, παρακ. τάφρον πεποίημαι, ὑπερσ. τάφρον ἐπεποίημην. Παθ. μόνον ὁ παρκ. τετάφρευμαι. Τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. ταφρεία, τάφρευσις, τάφρευμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τάφρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἀντὶ τοῦ *ταφρεύω* λέγεται καί: *τάφρον* ποιοῦμαι καὶ παθ. *τάφρος* γίγνεται. Τὸ *ταφρεύω* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποταφρεύω*, *περιταφρεύω*.

Ταχύνω (μετβ. τελειώνω ταχέως, ἀμετβ. σπεύδω, βιάζομαι), παρτ. ἐτάχυνον ἀόρ. ἐτάχυνα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν (ἀμεταβ.=*ταχύς εἰμι* καὶ μεταβ.=*ποιῶ τι ταχέως*). Ρημ. ἐπιτάχυνσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ταχύς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἀμύνω* ἐκ τοῦ *ἀμύνη* (θέμα ἀναλογικόν *ταχυν-*). Συνώνυμα τῷ *ταχύνω* εἶναι τὰ: *σπεύδω*, *ἐπιείγομαι*, *βιάζομαι*, *ὀρμῶ*. Τὸ *ταχύνω* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον *ἐπιταχύνω*. Ἀντὶ τοῦ *ταχύνω* λέγεται καί: *ταχύς εἰμι*.

Τεῖνω (ἐκτείνω, τεντώνω), παρτ. ἔτεινον, μέλλ. τενωῶ, ἀόρ. ἔτεινα, παρκ. τέτακα, ὑπερσ. ἐτετάκειν. Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι, παρτ. ἐτεινόμην, παθ. μέλλ. ταθήσομαι, μέσ. μέλλ. τενοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐτάθην, μέσ. ἀόρ. ἐτεινάμην, παρκ. τέτισμαι, ὑπερσ. ἐτετάμην. Ρημ. τάσις, ἔντασις, τόπος, ἀτενής, τένον, ἐκιάδην (=ἀπλωτά), ταιός, τατέος.

Σημ. Θέμα *τεν-* (καὶ *ταν-* ἢ *τα-*) καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *τεν+j+ω* = *τεῖνω*. Τὸ *τεῖνω* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνατείνω*, *ἀντιτείνω*, *ἀποτείνω*, *ἀντιπροτείνω*, *διατείνω*, *ἐκτείνω*, *ἐντείνω*, *ἐπιτείνω*, *κατατείνω*, *παρατείνω*, *περιτείνω*, *προσερτείνω*, *συντείνω*, *ὑπερτείνω*, *ὑποτείνω*.

Τειγίζω (κτίζω τεῖχος), παρτ. ἐτειγίζον, μέλλ. τειγιῶ, ἀόρ. ἐτειγισα, παρκ. τετειγισα, ὑπερσ. ἐτετειγίσειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τετειγικὸς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. τειγίζομαι παρτ. ἐτειγισόμην μέσ. μέλλ. τειχιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐτειγισάμην, παθ. μέλλ. τειχιοθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτειγίσθην, παρκ. τετειγισμαι, ὑπερσ. ἐτετειγίσμην. Ρημ. τείγισις, τείγισμα, τειγισμός, τειγιστής, ἀτειγιστος, τειγιστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τεῖχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογικόν *τειχιδ+j+ω* = *τειγίζω*). Τὸ θεματικόν φωνήεν *i* εἶναι βραχύ. Ἀντὶ τοῦ *τειγίζω* λέγεται καί: *τείχος* ποιοῦμαι, ἐν *τειγισμῷ* εἰμι, *τειγισμὸν* παρασκευάζομαι. Τὸ *τειγίζω* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνατειγίζω*, *ἀποτειγίζω*, *διατειγίζω*, *ἐκτειγίζω*, *ἐντειγίζω*, *ἐπιτειγίζω*, *περιτειγίζω*, *συντειγίζω*.

Τειχομαχέω-ῶ (μάχομαι κατὰ τείχους) καὶ παρτ. ἐτειχομάχουν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν: *προσβάλλω τῷ τείχει*, *προσβάλλω τῷ τειγίσματι*, *προσβάλλω τῷ ἐρύματι*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τειχομάχης* ἢ *τευχομάχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ὡς παθητ. τοῦ *τειχομαχῶ* εἶναι τὸ: *τειχομαχία* καθίσταται. Ἀντὶ τοῦ *τειχομαχῶ* λέγεται καί: *προσβάλλω τῷ τείχει*, *προσβάλλω τῷ τειγίσματι*, *προσβάλλω τῷ ἐρύματι*.

Τεκμαίρομαι (συμπεραίνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἕνεργ. διαθ. παρτ. ἐτεκμαίρομην, μέσ. μέλλ. τεκμαροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐτεκμηόμην, παρκ. τέκμαρσιν ἔσχηκα, ὑπερσ. τέκμαρσιν ἔσχήκειν. Ρημ. τέκμαρσις, τεκμαρτός, ἀτέκμαρτος, τεκμαρτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τέκμαρ* (=τέλος, ὄριον) καὶ προσλήψει

τοῦ προσφύματος $j = \text{τεκμαρ} + j + \text{ομαι} = \text{τεκμαίρομαι}$. Ἀντί τοῦ τεκμαίρομαι λέγεται καί: τέκμαρσιν ἔχω . Συνώνυμα τῷ τεκμαίρομαι εἶναι τὰ: εἰκάσω , συλλογίζομαι , σημαίνω . Τὸ τεκμαίρομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: συντεκμαίρομαι .

Τεκμηριόω-ῶ (ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίον) καὶ ὁ ἀόφ. ἐτεκμηρίωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν: τεκμηρίον ποιῶ ἢ $\text{τεκμηρίον παρέχομαι}$. Ρημ. τεκμηριώσις .

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τεκμηρίον . Ἀντί τοῦ τεκμηριῶ λέγεται καί: τεκμηρίον ποιῶ , $\text{τεκμηρίον παρέχομαι}$. Τὸ $\text{χρῶμαί τινι τεκμηριῶ}$ καὶ τεκμηρίον λαμβάνω διαφέρουσι τοῦ τεκμηριῶ , διότι τὸ μὲν εἶναι ὡς ἢ ἀρχή, τὸ δὲ ὡς τὸ τέλος.

Τελευτάω-ῶ (τελειῶνω, ἀποθνήσκω), παρ. ἐτελεύτων, μέλλ. τελευτήσω, ἀόφ. ἐτελεύτησα, παρ. τετελεύτηκα, ὑπερσ. ἐτετελεύτηκειν. Παθ. τελευτῶ ὑπό τινος (=φονεύομαι ὑπό τινος) μέσ. μέλλ. ὡς παθ. τελευτήσομαι , τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: τελευτῆς τυγχάνω . Ρημ. ἀτελεύτητος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τελευτή . Ἀντί τοῦ τελευτῶ λέγεται καί: τελευτῶ τὸν βίον , τελευτῶ τοῦ βίου , $\text{τελευτήν τοῦ βίου ποιοῦμαι}$, τέλος ἔχω , πέρας ἔχω . Συνώνυμα τῷ τελευτῶ εἶναι τὰ: 1) τελειῶ , περαίνω , ἀνύτω , περατῶ(-ῶω) , ἐξεργάζομαι , λήγω 2) ἀποθνήσκω . Τὸ τελευτῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἀποτελευτῶ .

Τελέω-ῶ (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρῶνω), παρ. ἐτέλουν, μέλλ. τελῶ, ἀόφ. ἐτέλεσα, παρ. τετέλεξα, ὑπερσ. ἐτετελέκειν. Παθ. τελοῦμαι , παρ. ἐτελούμην , παθ. μέλλ. τελεσθήσομαι , παθ. ἀόφ. ἐτελεσθῆν , μέσ. ἀόφ. ἐτελεσάμην , παρ. τετέλεσμαι , ὑπερσ. ἐτετελέσμην. Ρημ. τέλεισις, τελετή, τέλεσμα, τελεσμός, τελεστής, τελεστήριον, τελεστός, ἀτέλεστος, ἐπιτελεστέος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τέλος , θέμα $\text{τελεσ} = \text{τελοσ} + \omega$ ἀποβολῇ τοῦ $\sigma = \text{τελέω-ῶ}$. Ἐν τῷ ἀοριστῷ ἐτέλεσα τὸ σ δὲν ἀποβάλλεται, καίτοι εὐρίζεται μεταξύ δύο φωνηέντων, διότι προῆλθον ἐξ ἀπλοποιήσεως δύο σ ($\text{ἐτέλεσσα} = \text{ἐτέλεσα}$). Ἀντί τοῦ τελῶ λέγεται καί: $\text{τέλος ἐπιτίθημί τινι}$ καὶ παθ. τέλος λαμβάνω , τέλος ἔχω , $\text{ἐπιτελές γίνεταιί τι}$. Συνώνυμα τῷ τελῶ εἶναι τὰ: περαίνω , ἀνύω ἢ ἀνύτω , ἐξεργάζομαι , τελειῶ , περατῶ . Τὸ τελῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποτελῶ , διατελῶ , εἰστελῶ , ἐκτελῶ , ἐπιτελῶ , προτελῶ , προστελῶ , συντελῶ , συνδιατελῶ , ὑποτελῶ .

Τέμνω (κόπτω), παρ. ἔτεμνον, μέλλ. τεμῶ, ἀόφ. β' ἔτεμον, καὶ ποιητ. ἔταμον, παρ. τέμνηκα , ὑπερσ. ἔτεμνηκειν. Παθ. καὶ μέσ. τέμνομαι, παρ. ἐτεμνόμην , παθ. μέλλ. τιμηθήσομαι , μέσ. μέλλ. τεμοῦμαι , παθ. ἀόφ. ἐτμήθην , μέσ. ἀόφ. β' ἐτεμόμην , παρ. τέμνημαι , ὑπερσ. ἐτεμνήμην , μετ' ὀλίγ. μέλλ. τεμῆσομαι . Ρημ. τομή , τιμήσις , τέμαχος , τμήμα , τόμος , τομός , τομεύς , τέμενος , ταμίας , τιμητής , τιμητός , ἀτιμητος , τιμητέος .

Σημ. Θέμα τεμ- , τομ- , τεμ- , τεμ- , ταμ- , ταμ- . Τὸ ὄημα ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ προσλαμβάνει τὸ πρόσφρημα $\nu = \text{τέμ} + \nu + \omega = \text{τέμνω}$. Συνώνυμα τῷ τέμνω εἶναι τὰ: κατακόπτω , διαμερίζω , τεμαχίζω , κερματίζω , κατακερματίζω . Τὸ τέμνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποτέμνω , ἀνατέμνω , διατέμνω , ἐκτέμνω , ἐντέμνω , ἐπιτέμνω , κατατέμνω , παρατέμνω , περιτέμνω , συντέμνω , ὑποτέμνω .

Τέρπω (εὐφραίνω, εὐχαριστῶ), παρατ. ἔτερπον, μέλλ. τέρω, ἀόρ. ἔτερψα, παρκ. τέρωσιν παρέσχηκα, ὑπερσ. τέρωσιν παρεσχίκειν. Μέσ. τέρομαι, παρατ. ἔτερόμην, μέσ. μέλλ. τέρωμαι, μέσ. ἀόρ. ἀ' ἔτερομένην καὶ β' ἔταρόμην, παθ. μέλλ. τερωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀ' καὶ ὡς μέσ. ἔτερωθήην καὶ β' ἔτάρωην (καὶ ποιητ. ἀ' ἔτάρωθήην), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. τέρωσις, τερωτός, ἀτερωτής, τερωπότης, Τερωπιχόρη.

Σημ. Θέμα *τερπ-*, *τρεπ-* καὶ *τραπ-*. Ἀντὶ τοῦ *τέρπω* λέγεται καὶ: *τέρωσιν ποιῶ τινι, τέρωσιν παρέχω*. Συνώνυμα τῷ μὲν *τέρπω* εἶναι τὰ: *εὐφραίνω, θέλω, κηλῶ(-έω)*, τῷ δὲ *τέρπομαι* τὰ: *εὐφραίνομαι, ἡδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω, ἀρέσκομαι, εὐθθυμοῦμαι, στέργω, ἐντροφῶ, ἡδομένω μοί ἐστι*.

Τεχνάομαι-ῶμαι (μετὰ τέχνης κατασκευάζω τι, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ. παρτ. ἔτεχνόμην, μέσ. μέλλ. τεχνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔτεχνησόμην, παθ. ἀόρ. ἔτεχνήθηην, παρκ. τετέχνημαι, ὑπερσ. ἔτετεχνήμην. Ρημ. τέχνημα, ἀντιτέχνησις, τεχνήμων, τεχνήτωρ, τεχνητός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *τέχνη*. Συνώνυμα τῷ *τεχνῶμαι* εἶναι τὰ: *τεχνάζω, τεχνάζομαι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, χαλκεύω, τεκταίνομαι*.

Τήκω (λυώνω, φθείρω), παρατ. ἔτηκον, μέλλ. τήξω, ἀόρ. ἔτηξα, παρακ. τέτηκα καὶ τήξας ἔχω, ὑπερσ. ἔτετήκειν καὶ τήξας εἶχον. Παθ. τήκομαι. παρατ. ἔτηκόμην, μέσ. μέλλ. τήξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔτηξάμην, παθ. μέλλ. β' τακήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀ' ἐτήχθηην καὶ β' ἐτάκηην, παρακ. τέτηγμαί καὶ ἔνεργ. παρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. τέτηκα (=εἶμαι λυωμένος), ὑπερσ. ἔτετήγμην καὶ ἔνεργ. ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔτετήκειν= ἦμην λυωμένος. Ρημ. τήξις, τήγμα, τήγανον, τηκεδών, τηκτός, ἀτηκτος.

Σημ. Θέμα *τακ-*, *τηκ-*. Συνώνυμα τῷ *τήκω* εἶναι τὰ: *διαλύω, διήμι, φθείρω, μαραίνω*. Τὸ *τήκω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποτήκω, διατήκω, ἐκτήκω, κατατήκω, ἐντήκω, περιτήκω, συντήκω*.

Τηρέω-ῶ (παρατηρῶ, φυλάττω), παρτ. ἐτήρουν, μέλλ. τηρήσω, ἀόρ. ἐτήρησα, παρκ. τηρήσας ἔχω καὶ τετήρηκα ὑπερσ. τηρήσας εἶχον καὶ ἔτετηρήκειν. Παθ. τηροῦμαι, παρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. τηρήσομαι, παθ. μέλλ. τηρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτηρήθηην, παρακ. τετήρημαι, ὑπερσ. ἔτετηρήμην. Ρημ. τήρησις, τηρητής, τηρητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *τηρός* (=φύλαξ, φρουρός, ἐπιτηρητής) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Συνώνυμα τῷ *τηρῶ* εἶναι τὰ: *βλέπω, φυλάττω, παραφυλάττω, φρουρῶ, καιροφυλακτῶ(-έω), παραδοκῶ(-έω)*. Τὸ *τηρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διατηρῶ, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, συντηρῶ, συμπαρατηρῶ*.

Τιθασεύω (ἡμερώνω τὰ ἄγρια θηρία, καθιστῶ τινα ἡμερον) μόνον ὁ ἔνεστ. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν: *τιθασῶς ἔχω ἢ τιθασός εἰμι*. Παθ. τιθασεύομαι καὶ ὑπερσ. ἔτετιθασεύμην. τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. τιθασεία, τιθάσεισις, τιθασευτής, τιθασευτέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τιθασός* (=ἡμερος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνώνυμα τῷ *τιθασεύω* εἶναι τὰ: *ἡμερῶ* (-ῶ), *ἐξημερῶ*, *πραῦνω*.

Τίθημι (θέτω), παρτ. ἐτίθην, μέλλ. θήσω, ἄορ. ἔθηξα, παρακ. τέθεικα, ὑπερσ. ἐτεθείκειν. Μέσ. καὶ παθ. τίθεμαι, παρτ. ἐτιθέμην, μέλλ. θήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθέμην, παθ. μέλλ. τεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτέθην, μέσ. παρακ. τέθειμαι, παθ. παρκ. κείμει, μέσ. ὑπερσ. ἐτεθείκην, παθ. ὑπερσ. ἐκέμην. Ρημ. θέσις, θέμα, θῆμα, ἀνάθεμα, (ἐπάροστον, κατάρτα), ἀντίθημα (ἀφιέρωμα), πρόσθημα, θήκη, θεσμός, θέμις, θεμέλιον, θέτις, εὐθηνός, θετός, θετός, θετέον.

Σημ. Θέμα ἰσχυρόν *θη-* καὶ ἀσθενές *θε-* καὶ μετ' ἐνεστωτιστοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ *θί-θη-μι* = *τίθμι*. Τὸ δεύτερον ἐνικόν τοῦ ἐνεργ. ἐνεστώτος ἐν τῇ ὀριστικ. καὶ προστ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ ἐνεργ. παρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ συνηρομένα εἰς -εω (*τιθεῖς, τίθει, εἰθείς, εἰθεί*) ὁ παρκ. *τέθεικα* καὶ *τέθειμαι* εἶναι μέσος ὁ δὲ *κείμει* παθ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *τίθμι ἑμαυτόν, διατίθμι ἑμαυτόν*. ἐπὶ μὲν νομοθέτῳ λέγεται: *νόμον τίθμι* (=νομοθετῶ), ἐπὶ δὲ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πόλεως διὰ τοῦ νομοθέτου νόμους τιθεμένης λέγεται: *νόμον τίθεμαι* τὸ *τίθμι* ἀπαντὰ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνατίθμι, ἀποτίθμι, ἀντιτίθμι, διατίθμι, ἐντίθμι, ἐπιτίθμι, κατατίθμι, μετατίθμι, παρατίθμι, περιτίθμι, προτίθμι, προκατατίθμι, προστίθμι, συντίθμι, ὑπερίθμι, ὑποτίθμι*.

Τίκτω (γεννῶ), παρτ. ἔτικτον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. τέξομαι, ἄορ. β' ἔτεκον, παρκ. β' τέτοκα, ὑπερσ. ἐτετόκειν. Ρημ. τέκος, τόκος, τέκνον, τοκεύς, τέχνη, τοκετός.

Σημ. Θέμα *τεκ-* καὶ *τοκ-* καὶ κατὰ συγκοπὴν *τκ-* καὶ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασ. καὶ μεταθέσει τοῦ *τ-τί-κτ-ω* = *τίκτω*. Παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ μεταγεν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι: μέσ. μέλλ. β' *τεκοῦμαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἐτεκόμην*, καὶ α' *εἰτεξάμην*, παρκ. *τέτεγμαι*, ὑπερσ. *ἐτετέγμην*. Τὸ μὲν *τίκτω* λέγεται ἐπὶ μητρὸς, τὸ δὲ *γεννῶ* ἐπὶ πατρὸς. Τὸ *τίκτω* ἀπαντὰ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποτίκτω, ἐκτίκτω, ἐντίκτω, συναποτίκτω*.

Τίλλω (μαδῶ, ἐκριζώνω), παρτ. ἔτιλλον, μέλλ. τιλῶ, ἄορ. ἔτιλα, Μέσ. τίλλομαι, παρτ. ἐπιλλόμην, μέσ. μέλλ. τιλοῦμαι παθ. ἄορ. ἐτίλθην, παρκ. τέτιλμαι, ὑπερσ. ἐτετίλμην. Ρημ. τίλις, τίλημα, τιλιός, τιλτός, τιλτέος.

Σημ. Θέμα *τιλ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* = *τιλ+j+ω* = *τίλλω*. Συνώνυμα τῷ *τίλλω* εἶναι τὰ: *ψιλῶ* (-ῶ), *λαιῶ*, *μαδῶ* (-ῶ), *κόπτομαι*. Τὸ *τίλλω* ἀπαντὰ καὶ σύνθετον: *ἐκτίλλω*.

Τιμάω-ῶ παρτ. ἐτίμων, μέλλ. τιμήσω, ἄορ. ἐτίμησα, παρακ. τιμήμα, ὑπερσ. ἐτετιμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. τιμῶμαι, παρτ. ἐτιμώμην, μέσ. μέλλ. τιμήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐτιμησάμην, παθ. μέλλ. τιμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτιμήθην, παρκ. τετίμημαι, ὑπερσ. ἐτετιμήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τετιμήσομαι. Ρημ. τίμημα, τιμητής, τίμησις, τιμητικός, τιμητός, τιμητέος, τιμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τιμή*. Ἄντι τοῦ *τιμῶ* λέγεται καί: *ἐντιμόν τινα καθίστημι, ἐντίμως ἔχω τινά, ἄγω τινά ἐν τιμῇ, ἐντίμως ἄγω τινά, τιμὴν φέρω τινί, τιμὴν περιάπτω τινί*. Ἄντι δὲ τοῦ μέσου *τιμῶμαι* λέγεται καί: *τιμὴν φέρομαι* (=ἀπολαύω τιμῆς) καὶ παθ. *ἐντίμως ἔχω, τε-*

μῆς τυγχάνω, ἐν τιμῇ εἰμι. Τὸ τιμῶ ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποτιμῶ, ἀντιτιμῶ, διατιμῶ, ἐπιτιμῶ, προτιμῶ, προστιμῶ, προσαποτιμῶ, ὑποτιμῶ, ὑπερτιμῶ.

Ἑτιμωρέω-ῶ (βοηθῶ, κολάζω), παρτ. ἐτιμώροιν, μέλλ. τιμωρήσω, ἄοφ. ἐτιμώρησα, παρκ. τετιμώρηκα, ὑπερσ. ἐτετιμωρήκειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. τιμωροῦμαι, παρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, μέσ. ἄοφ. ἐτιμωρησάμην, παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐτιμωρήθην, παρκ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ρημ. τιμώρησις, τιμώρημα, τιμωρητῆρ ἢ τιμωρητής, τιμωρητός, τιμωρητέος, τιμωρητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ τιμωρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κράτῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ τιμωρός γίνεται ἐκ τοῦ τιμῆ καὶ ὄρα (φροντίς). Ἐντὶ τοῦ τιμωρῶ λέγεται καί: τιμωρίαν ποιοῦμαι τινι, ἀντι δὲ τοῦ μέσου τιμωροῦμαι λέγεται καί: τιμωρίαν ποιοῦμαι, τιμωρίαν λαμβάνω, τιμωρός γίνομαι τινος καὶ παθ. τιμωρίας τυγχάνω ὑπὸ τινος, δίκης τυγχάνω ὑπὸ τινος, τιμωρίαν ὑπέχω. Συνώνυμα τῷ τιμωρῶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ βοηθῶ εἶναι τὰ: ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, στέργω, ἐπικουρῶ ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ τιμωρῶ (κολάζω) εἶναι τὰ: ζημιῶ, κολάζω, δίκας λαμβάνω. Τὸ τιμωρῶ ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιτιμωρῶ, προτιμωρῶ.

Ἐτίω (πληρώνω), παρτ. ἔτινον. μέλλ. τίσω, ἄοφ. ἔτισα, παρακ. τέτικα, ὑπερσ. ἐτετίκειν. Μέσ. τίνομαι καὶ τίνυμαι (ἐκδικουμαι). παρτ. ἐτινόμην, μέσ. μέλλ. τίσομαι, μέσ. ἄοφ. ἐπισάμην, παθ. ἄοφ. ἐτίθην, παρκ. τέτισμαι, ὑπερσ. ἐτετίσιμην. Ρημ. τίσις, ἔκτισις, Τεῖσις, Τεισίας, Τεισαμενός, Τεῖσανδρος, ἔκτισμα, ἀποτιστέον καὶ ποινή (ἐκ τοῦ θέματος *τει*).

Σημ. Θέμα ὄσθεν. *τι-* καὶ ἰσχυρόν *τι-* καὶ *τει-*. Ἐντὶ τοῦ μέσου τίνομαι λέγεται καί: τιμωροῦμαι τινα, δίκην λαμβάνω παρὰ τινος, καὶ παθ. τὸ: δίκην δίδωμί τινι, δίκην λαμβάνω, δίκην ὑπέχω. Τὸ τίω ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποτίνω, ἐκτίνω, ἐναποτίνω, προσαποτίνω, συνεκτίνω.

Ἑτιρώω-ῶ (τριπῶ), ἄοφ. ἔτριψα, παθ. παρκ. τέτριψαι, ὑπερσ. ἐτετριψίμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνώνυμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. τριτός, ἄτριτος, ἀδιάρτητος.

Σημ. Θέμα *τερ-* καὶ κατὰ ἀνγκοπήν *τε-* = *τρα-* καὶ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ *τι-τρά-ω* = *τιτρώ*. Συνώνυμα τῷ *τιτρώ* εἶναι τὰ: *τιτραίνω*, *διακοντιζῶ*, *διελαύνω* τῷ ὄρατι, *διελαύνω* τῷ ξυστῶ, *τοιχωρυχῶ*, *διορθῶσω* τὸν τοίχον. Τὸ *τιτρώ* ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *κατατιτρώ*, *συντιτρώ*.

Ἑτιρώσκω (πληρώνω, τραυματίζω), παρτ. ἐτίρωσκον. μέλλ. τρώσω, ἄοφ. ἔτρωσα, παρκ. τρώσας ἔχω καὶ τέτρωκα, ὑπερσ. τρώσας εἶχ' ἢ καὶ ἐτετρώκειν. Παθ. πτρώσκομαι, παρτ. ἐτιρωσκόμην, παθ. μέλλ. τρωθήσομαι, παθ. ἄοφ. ἐτρώθην, παρακ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τετρώσομαι. Ρημ. τρώσις, τρώμη, τρώμα, ἔκτρωμα, τραῦμα, τρωτός, ἄτρωτος.

Σημ. Θέμα *τρω-* τῇ προσλήψει τοῦ προσφύματος *σκ* = *τρω-σκ-* καὶ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ = *τι-τρώ-σκ-ω* = *τιτρώσκω*. Συνώνυμα τῷ *τιτρώσκω*

εἶναι τὰ: τραυματίζω, ἐλκῶ(-όω). Τὸ τιτρώσκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: διατιτρώσκω, συντιτρώσκω.

Γλῶ-ῶ (ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, τολμῶ) ποιητικὸν καὶ μεταγ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἄορ. *ἐτλην* ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὀριστικῇ κλινόμενος κατὰ τὸ *ἔστιν*, ἀπαρέμφ. *ἀνατλήναι*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *ἀνέχομαι, ὑπομένω*. Ρημ. τλήμων, τλήσις, τλήτος, τόλμη, τάλαντον, τελαμών, Ἄτλας.

Σημ. Θέμα τλα-. Συνώνυμα τῷ τλῶ εἶναι τὰ: *ἀνέχομαι, ὑπομένω, καρτεροῦ, τολμῶ, φέρω*.

Τολμῶ-ῶ (ἔχω τόλμην, δὲν φοβοῦμαι), παρτ. ἐτόλμων, μέλλ. τολμήσω, ἄορ. ἐτόλμησα, παρζ. τετόλμηκα, ὑπερσ. ἐτετολμήσειν. Παθ. τολμῶμαι, παθ. ἄορ. ἐτολμήθην, παρζ. τετόλμημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. τόλμησις, τόλμημα, τολμητής, τολμητός, τολμητέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τόλμα ἢ τόλμη. Ἀντὶ τοῦ τολμῶ λέγεται καὶ: *τόλμην ἔχω, τόλμην παρέχομαι, τόλμην παρέχω, τόλμη χροῶμαι, τολμηρός εἰμι, τολμητής εἰμι*. Παθ. δὲ *τόλμα γίνεται*. Συνώνυμα τῷ τολμῶ εἶναι τὰ: *θαροῦ ἢ θαροῦ, ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, καρτεροῦ*. Τὸ τολμῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποτολμῶ, ἀντιτολμῶ, προτολμῶ.

Τοξεύω (ὀπίτω βέλος διὰ τοῦ τόξου, φονεύω διὰ τόξου ἢ βέλους), παρτ. ἐτόξευον, μέλλ. τοξεύσω, ἄορ. ἐτόξευσα, παρζ. τοξεύσας ἔχω, καὶ τετόξευκα, ὑπερσ. τοξεύσας εἶχον καὶ ἐτετοξεύσειν. Παθ. τοξεύομαι, παρτ. ἐτοξευόμην, μέσ. μέλλ. τοξεύσομαι, παθ. μέλλ. τοξευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτοξευθήην, παρζ. τετόξευμαι, ὑπερσ. ἐτετοξευθήην. Ρημ. τόξευσις, τοξεΐα, τόξευμα, τοξευτής, τοξευτός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τόξον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεῦς. Τὸ τοξεύω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀντιτοξεύω, διατοξεύω, ἐκτοξεύω, κατατοξεύω.

Τραγωδέω-ῶ (λέγω τι μετὰ τραγικοῦ πάθους, παριστίνω τραγωδίαν, τραγικὴν πράξιν, μεταφ. ἄδω, τραγοῦδῶ, διηγούμαι, μεγαλοποιῶ), παρτ. ἐτραγῶδουν, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ: τραγῶδός εἰμι. Παθ. τραγῶδοῦμαι καὶ παρζ. τετραγῶδημαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα μεταγ. καὶ ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *ἄδομαι*. Ρημ. τραγῶδημα, τραγῶδητής, τραγῶδητός.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τραγῶδός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. τὸ δὲ τραγῶδός ἐκ τοῦ τράγος καὶ ἄδω καὶ ἐκ τοῦ τραγῶδός γίνεται τὸ: *τραγῶδία*.

Τραυματίζω (πληγώνω), παρτ. ἐτραυματίζον, μέλλ. τραύσω, ἄορ. ἐτραυμάτισα, παρζ. τετραυμάτικα, ὑπερσ. ἐτετραυματίζειν. Παθ. τραυματίζομαι παρτ. ἐτραυματίζομην, παθ. μέλλ. τραυματισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτραυμάτισθην, παρζ. τετραυμάτισμαι, ὑπερσ. ἐτετραυματίσθην. Ρημ. τραυματισμός:

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τραῦμα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικόν τραυματιδ+ι+ω=τραυματίζω). Ἀντὶ τοῦ παθ. *τραυματίζομαι* λέγεται καὶ: *τραύματα ἔχω ὑπό τινος, τραύματα λαμβύαγγ. Παπαναστασίου—Λεξικὸν ἀνωμάτων ὀημάτων*

βάνω. Συνώνυμα τῷ τραυματίζω εἶναι τὰ : *τιτρώσκω, ἐλκῶ(-όω)*. Τὸ τραυματίζω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον : *κατατραυματίζω*.

Τραχύνω (μετβ' σκληρύνω, κάμνω τι τραχύ, σκληρόν, ἐξερεθίζω), παρτ. ἐτραχύνον, μέλλ. τραχυνῶ, ἀόρ. ἐτραχύνω, παρκ. τετραχύνκα ἢ τετραχύνγκα, ὑπερσ. ἐτετραχύνειν ἢ ἐτετραχύνκειν. Παθ. τραχύνομαι, παρτ. ἐτραχυνόμην, παθ. μέλλ. τραχυνθήσομαι. παθ. ἀόρ. ἐτραχύνθην, παρκ. τετραχύνσμαι ἢ τετραχύνσαι, ὑπερσ. ἐτετραχύνσμην. Ρημ. τραχύνσμαι, τραχυσμός, τραχυντικόν.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ τραχύς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμύνω ἐκ τοῦ ἀμύνω. Ἀντὶ τοῦ τραχύνω λέγεται καί : *τραχὺ ἀπεργάζομαι* τι, ὡς παθ. *τραχύς γίγνομαι, τραχέως ἔχω*. Συνώνυμα τῷ τραχύνω εἶναι τὰ : *παρεξύνω, ὀργίζω, σκληρύνω, σκληρῶ(-όω), ἐρεθίζω*.

Τρέμω (ἀμετβ. τρέμω ἐκ φόβον, φοβοῦμαι, τρομάζω), παρτ. ἔτρεμον, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν : *τρόμος ἔχει με ἢ τρόμος λαμβάνει με*. Ρημ. τρόμος, ἀτρόμητος.

Σημ. Θέμα τρεμ-. Ὡς μεταβ. τοῦ τρέμω εἶναι τὸ : *τρόμον παρέχω*, Συνώνυμα τῷ τρέμω εἶναι τὰ : *δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀρρωδῶ, φρίττω*. Τὸ τρέμω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον : *ὑποτρέμω*.

Τρέπω (στρέφω, γυρίζω, μεταβάλλω), παρτ. ἔτρεπον, μέλλ. τρέψω, ἀόρ. ἔτρεψα, παρκ. τέτροφα, ὑπερσ. ἐτετροόφειν. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, παρτ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλλ. τρέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτρεψάμην, (τινά), (=ἔτρεψα τινά εἰς φυγὴν), μέσ. ἀόρ. β' ἐτραπόμην (=ἔτρεψα ἑμαυτόν), παθ. μέλλ. β'. τραπήσομαι, παθ. ἀόρ. α'. ἐτροέφθην, παθ. ἀόρ. β'. ἐτροίπην, παρκ. τέτραμαι, ὑπερσ. ἐτετροάμην. Ρημ. τρόπος, τροπή, τροπαιον ἢ τροπαιον, τροπεύς, ἀνατροπεύς, τρεπίος, τρεπίον.

Σημ. Θέμα τρεπ- (καὶ τροπή τοῦ ε εἰς ο) τροπ- καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α : *τρπ-, τραπ-*. Ἀντὶ τοῦ τρέπω λέγεται καί : *τροπήν ποιοῦμαι, τροπήν τινος ποιῶ, ἀνατροπεύς τινος εἰμι*, ὡς μέσ. *τροπήν ἔχω* (ἐπὶ ἄστρον—τρέπομαι) καὶ παθ. *τροπή γίγνεται*. Τὸ τρέπω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνατρέπω, ἀποτρέπω, διατρέπω, ἐπιτρέπω, ἐκτρέπω, μετατρέπω, παρατρέπω, περιτρέπω, προτρέπω*.

Τρέφω (θρέφω) παρτ. ἔτρεφον, μέλλων θρέψω, ἀόρ. ἔθρεψα, παρκ. θρέψας ἔχω καὶ τέτροφα, ὑπερ. θρέψας εἶχον καὶ ἐτετροόφειν. Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι, παρτ. ἐτρεφόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. θρέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθρεψάμην, παθ. μέλλ. β'. τραφήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐθροέφθην, παθ. ἀόρ. β' ἐτροίφην, παρκ. τέθραμαι, ὑπερσ. ἐτεθροάμην. Ρημ. θρέψις, τροφή, θρέμμα, τροφός, τροφεύς, τροφεΐα, θρέπτω, θρεπίος.

Σημ. Θέμα θρεφ- καὶ τροπή τοῦ θ εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλόν τ δασύ φ) = *τρεφ-* καὶ *τροφ-* καὶ *τραφ-*. Ἀντὶ τοῦ μέσου τρέφομαι λέγεται καί : *τρέφος ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ τρέφω εἶναι τὰ : *σιτίζω, τιθηνέω, ψομίζω*. Τὸ τρέφω ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἀνατρέφω, διατρέφω, ἐκτρέφω, παρατρέφω, συντρέφω, συνεκτρέφω, συμπαρατρέφω*.

Τρέχω (τρέχω), παρτ. ἔτρεχον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεογ. δραμοῦμαι, ἀόρ. β'. ἔδραμον, παρακ. δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Παθ.

θέομαι, παρκ. δεδράμημαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς. Ρημ. τροχός, τροχός, τροχιά, δρόμος, δρομή, διαδρομή, ἐκδρομή, δρόμων, δρομιάς, δρομεύς, δρομητέον, τροχιάδην.

Σημ. Θέμα *τρέχ-* και *δραμ-*. Ἐντὶ τοῦ *τρέχω* λέγεται καί: *δρόμον ποιῶμαι*, *δρόμῳ χρῶμαι*, *δρόμῳ χωρῶ*, *δρόμῳ θέω*, *δρόμῳ ἴεμαι*, και παθ. *δρόμος γίγνεται*. Συνώνυμα τῷ *τρέχω* εἶναι τὰ: *θέω*, *τροχάζω*, *ελαύνω*. Ἐντὶ τοῦ συνθέτου *κατατρέχω* λέγεται καί: *καταδρομὴν ποιῶμαι* και παθ. *καταδρομὴ γίγνεται*. Τὸ *τρέχω* ἄπαντῶ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνατρέχω*, *ἀποτρέχω*, *διατρέχω*, *εἰστρέχω*, *ἐπιτρέχω*, *κατατρέχω*, *παρατρέχω*, *περιτρέχω*, *προτρέχω*, *προστρέχω*, *συντρέχω*, *ὑποτρέχω*.

Τρέω (τρέμω, φοβοῦμαι) μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα. πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ἄτρεστος.

Σημ. Θέμα *τρεσ-* = *τρεσ-ω* και τῇ ἀποβολῇ τοῦ *σ=τρέω*. ἐν τῷ ἄορίστω *ἔτρεσα* τὸ *σ* δὲν ἀποβάλλεται, διότι προέρχεται ἐκ τῆς ἀπλοποιήσεως δύο *σ* (*ἔτρεσ-σα=ἔτρεσα*). Συνώνυμα τῷ *τρέω* εἶναι τὰ: *δέδοικα*, *φοβοῦμαι*, *δρρωδῶ*, *ὀκνῶ*.

Τρίβω (φθειρώ), παρτ. ἔτριβον, μέλλ. *τρίψω*, ἄορ. ἔτριψα, παρκ. *τέτριφα*, ὑπερσ. ἔτετριφειν. Παθ. και μέσ. *τρίβομαι*, παρτ. *ἐτριβόμην*, μέσ. μέλλ. *τρίψομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐτριψάμην*, παθ. μέλλ. *ἀ΄. τριφθήσομαι* και *β΄. ἐτριφθῆν* και *β΄. ἐτριβῆν* παρκ. *τέτριμμα*, ὑπερσ. ἔτετριμίην. Ρημ. *τριβῆ*, *τρίψις*, *τριμμα*, *τριμμός*, *τρίβων*, *ἐντριβίς*, *ἀτριβίς*, *παιδοτριβίς*, *τριπτης*, *τριπτός*, *τριπτέος*.

Σημ. Θέμα ἄσθ. *τριβ-* και ἰσχυ. *τριβ-*. Ἐντὶ τοῦ συνθέτου *διατρίβω* λέγεται καί: *διατριβὴν ποιῶμαι* (=χρονοτριβῶ), *διατριβὴν ποιῶμαι περὶ τι* (=ἀσχολοῦμαι εἰς τι), παθ. *διατριβὴ γίγνεται*, ὡς μεταβ. δέ: *διατριβὴν ἐμποιῶ*, *διατριβὴν παρέχω*. Τὸ *τρίβω* ἄπαντῶ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποτρίβω*, *ἀποδιατρίβω*, *διατρίβω*, *ἐκτρίβω*, *ἐντρίβω*, *ἐνδιατρίβω*, *κατατρίβω*, *προστρίβω*, *συντρίβω*, *συνδιατρίβω*, *συνεπιτρίβω*.

Τριηραρχέω-ῶ (εἶμαι τριήραρχος, κυβερνήτης τριήρους, ἐξοπλίζω τριήρη ἰδίᾳ δαπάνῃ), παρτ. ἔτριηράρχουν, μέλλ. *τριηραρχήσω*, ἄορ. ἔτριηράρχησα, παρκ. *τετριηράρχηκα*, ὑπερσ. ἔτετριηραρχήκειν. Μέσ. *τριηραρχοῦμαι*, παρκ. *τετριηράρχημαι*, ὑπερσ. ἔτετριηραρχήμην. Ρημ. *τριηράρχημα*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τριηραρχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κράτῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, ἐντὶ τοῦ *τριηραρχῶ* λέγεται καί: *τριηραρχός εἰμι* και μεταβ. *τριηραρχον καθίστημί τινα*. Τὸ *τριηραρχῶ* ἄπαντῶ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐπιτριηραρχῶ*, *συντριηραρχῶ*.

Τροχάζω (τρέχω) και παρτ. ἔτροχάζον, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *τρέχω* ἢ *θέω*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τροχός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *λιθάζω* ἐκ τοῦ *λιθάς* (θέμα ἀναλογικὸν *τροχάδ+ι+ω=τροχάζω*).

Τρυγάω-ῶ (τρυγῶ, συλλέγω ὠρίμους καρποὺς και ἰδίᾳ σταφυλάς μεταφ. ἀπολαύω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. *τρυγήσις*, *τρυγήμα*, *τρυγητής* (θηλ. *τρυγήτρια*), ἢ *τρυγητήρ*, *τρυγητός* ἢ *τρυγητός* (ὁ καιρὸς τοῦ τρυγοῦ), *τρυγητέον*.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τρύγη* (=καρπὸς ὄριμος). Συνώνυμα τῷ *τρυγῶ* εἶναι τὰ: *δρέπω, καρποῦμαι, καρπεύω, καρπίζομαι, ἀπολαύω, ὠφελούμαι, νέμομαι, ὀνίναμαι*.

Τρυπίω-ῶ (τρυπῶ), μέλλ. τρυπήσω, παθ. παρκ. τετρυπήμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρῆμ. τρυπήσις, τρυπήμα, τρυπητής, τρύπανον, τρυπητός, τρυπητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τρῦπα*. Συνώνυμα τῷ *τρυπῶ* εἶναι τὰ: *τιτρώ, τετραίνω*. Τὸ *τρυπῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: *ὑποτρυπῶ*.

Τρυφάω-ῶ (ζῶ τρυφήλω, μαλθακῶ), παρτ. ἐτρυφών, μέλλ. τρυφήσω, καὶ ἐν τροφῇ ἔσομαι, ἄορ. ἐτρυφήσα, παρκ. τετρυφήκα, ὑπερσ. ἐτετρυφήκειν. Ρῆμ. τρυφητής, τρύφημα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τρυφή*, τὸ δὲ *τρυφή* ἐκ τοῦ *τρύω* (κατατρίβω). Ἀντὶ τοῦ *τρυφῶ* λέγεται καὶ: *ἐν τρυφῇ εἶμι, τρυφῇ χρῶμαι*. ὡς μεταβ. δὲ: *τρυφήν ποιῶ*. Συνώνυμα τῷ *τρυφῶ* εἶναι τὰ: *εὐπαθῶ, ἡδυπαθῶ, χλιδῶ(-άω), χλιδαίνομαι*. Τὸ *τρυφῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διατρυφῶ, ἐντρυφῶ*.

Τρυχώω-ῶ (φθειρώ, ἐνοχλῶ), μέλλ. τρυχώσω, ἄορ. ἐτρυχώσα καὶ παθ. τετρυχώμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρῆμ. τρύχωσις.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *τρῦχος* (ἱμάτιον ρακῶδες, ῥάκος) τὸ δὲ *τρῦχος* ἐκ τοῦ *τρύω*. Συνώνυμα τῷ *τρυχώω* εἶναι τὰ: *τρυχώω, φθειρώ, ἐνοχλῶ, κατατρίβω*. Τὸ *τρυχώω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐκτρυχώω*.

Τρύχω (κατατρύχω) καὶ παθ. τρύχομαι τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: *τρυχῶ καὶ φθειρώ*.

Σημ. Θέμα *τρυχ-*. Συνώνυμα τῷ *τρυχώω* εἶναι τὰ: *τρυχῶ, φθειρώ, ἐνοχλῶ, κατατρίβω*.

Τρώγω (ὄκασιζω, τρώγω ὀμά καὶ σκληρά), παρτ. ἔτρωγον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι, ἄορ. α'. ἔτρωξα καὶ β' ἔτραγον. Παθ. τρώγεται, παρκ. τέτρωγαί, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρῆμ. τρώξις, τρώκτης, τρώξ, τρώγημα, τρωγάλιον, τρώγος, τρωκτός.

Σημ. Θέμα *τρωγ-* καὶ *τραγ-*. Συνώνυμα τῷ *τρώγω* εἶναι τὰ: *γένομαι, ἐσθίω, βιβρώσκω*. Τὸ *τρώγω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως: *ὑποτρώγω*.

Τυγχίνω (τυγχίνω, συναπτῶ), παρτ. ἐτύγγανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι, ἄορ. β'. ἔτυχον, παρκ. τετύγηκα, ὑπερσ. ἐτετυγήκειν καὶ τετυχηκῶς ἦν. Ρῆμ. τύχη, τεύξις, τεύγμα, καὶ τευκτηύς, τευκτηῖρ, τευκτός.

Σημ. 1. Θέμα ἴσχυρ. *τυχ-* καὶ ἀσθεν. *τυχ-* καὶ προσλήψει τῶν προσφωμάτων *αν-* καὶ *ν* πρὸ τοῦ χαρακτηρισ = *τυ-ν-χ-αν* καὶ τροπή τοῦ *ν* εἰς *γ* = *τυγχάνω* καὶ προσλήψει τοῦ προσφωμάτιος = *τυχ-ε-*. Τὸ *τυγχάνω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποτυγχάνω, ἐντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, κατατυγχάνω, παρατυγχάνω, περιτυγχάνω, προστυγχάνω, συντυγχάνω*.

Σημ. 2. Τὸ *τυγχάνω* εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν περιφρασιν: *δίκην τυγχάνω*

ὑπό τινος (=κολάζομαι), τοῦ ὁποῖου ἐνεργ. εἶναι τό : *δίκην λαμβάνω παρὰ τινος, δίκην ἐπιτίθημί τινι* (=κολάζω).

Τύπτω (τυπῶ), παρ. εὐπτον, μέλλ. κτυπήσω καὶ παίσω, ἄορ. ἐπέταξα, καὶ ἔπαισα, καὶ πληγὰς ἔδωκα, παρ. κ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα, ὑπερ. ἐπεπλήγειν καὶ πληγὰς ἐδεδώκειν. Παθ. *τύπτομαι*, καὶ *πληγὰς λαμβάνω*, παρ. εὐπτόμην καὶ πληγὰς ἐλάμβανον, παθ. μέλλ. πληγήσομαι καὶ πληγὰς λήψομαι, παθ. ἄορ. ἐπλήγην καὶ πληγὰς ἔλαβον, παρ. κ. πέπληγμαι καὶ πληγὰς εἴληφα, ὑπερ. ἐπεπλήγην καὶ πληγὰς εἴληφην. Ρημ. τύπος, τύψις, τῦμμα τύπανον, τῦμ-πανον, τυπτέος, τυπτέον.

Σημ. 1. Θέμα τυπ- καὶ προσλήπει τῶν προσφωμάτων τ καὶ ε τυπ-τ- καὶ τυπτ-ε-. Ἄντι τοῦ τύπτω λέγεται καί : *πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς ἐντρίβω, πληγὴν παρέχω* καὶ παθ. *πληγὰς λαμβάνω ὑπό τινος*. Συνώνυμα τῷ τύπτω εἶναι τὰ : *παίω, πατάσσω, πλήττω*. Τὸ *τύπτω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετος μετὰ προθέσεως : *ἀντιτύπτω*.

Σημ. 2. Παρὰ μεταγεν. εὐρίσκονται καὶ οἱ ἑξῆς τύποι τοῦ τύπτω, μέλλ. *τύψω*, ἄορ. *ἐτυψα* καὶ *ἐτύπησα*, καὶ β' *ἐτυπον*, παρ. *τέτυφα* καὶ *τετόπηκα*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τυπτήσομαι* ἢ *τυπήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐτυψάμην*, παθ. ἄορ. *ἐτυπήθην* καὶ β' *ἐτύπην*, παρ. κ. *τέτυμμαι* καὶ *τετόπημαι*.

Τυραννεύω καὶ *τυραννέω-ω* (εἶμαι τύραννος, διοικῶ τυραννικῶς), παρ. εὐτυράννου μέλλ. τυραννήσω, ἄορ. εὐτυράννευσα καὶ εὐτυράνησα, παρ. κ. τετυράννευκα, ὑπερ. ἐτετυραννεύκειν. Παθ. *τυραννεύομαι* καὶ *τυραννοῦμαι*, παρ. εὐτυραννεύομην καὶ εὐτυραννούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τυραννήσομαι*, παθ. μέλλ. *τυραννηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *εὐτυραννήθην* καὶ *εὐτυραννεύθην*, παρ. κ. *τετυράνημαι*, ὑπερ. ἐτετυραννήμην. Ρημ. ἀτυράννευτος, ἀτυράννητος, τυραννητέον.

Σημ. Τὰ ῥήματα γίνονται ἐκ τοῦ *τύραννος* κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς* καὶ πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἄντι τοῦ *τυραννεύω* καὶ *τυραννῶ* λέγεται καὶ : *τύραννός εἰμι* ὡς μεταβ. δέ : *καθίστημι τινα τύραννον* καὶ ὡς μέσ. ἀναλελυμένος : *καθίστημι ἐμαντόν τύραννον*. Τὸ *τυραννεύω* καὶ *τυραννῶ* περὶ τὴν σημασίαν οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι. Συνώνυμα τῷ *τυραννεύω* καὶ *τυραννῶ* εἶναι τὰ : *ἄρχω, βασιλεύω, δυναστεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἡγεμονεῶ, ἡγοῦμαι*.

Τυφλώω-ω (μειβ. καθιστῶ τινα τυφλόν, τυφλώνω) παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς μόνον ὁ ἐνεστώς ἐν συνθέσει *ἐκτυφλῶ*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : *τυφλόν τινα ποιῶ*. Παθ. *τυφλοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐτυφλώθην*, παρ. κ. τετύφλωμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται καὶ περιφραστικῶς διὰ τῶν : *τυφλὸς γίνομαι, τυφλὸς εἰμι, τυφλῶς ἔχω*. Ρημ. τύφλωσις, τυφλωτικός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *τυφλός*, τὸ δὲ *τυφλὸς* γένηται ἐκ τοῦ *τύφω*. Ἄντι τοῦ *τυφλῶ* λέγεται καὶ ὡς ἀμειβ. *τυφλὸς εἰμι, τυφλὸς γίνομαι, τυφλῶς ἔχω*.

Τυφώω-ω (σχοτιζῶ, θαμβῶνω, τυφλώνω, ξεμωραίνω) παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. παρ. κ. τετύφωμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνονύμων. Ρημ. τύφωσις.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ *τύφος*. Συνώνυμα τῷ *τυφῶ* εἶναι τὰ : *κα-*

πνίξω, καπνῶ(-όω), καπνιῶ(-άω), θυμιῶ, καπνόν ἀναδίδωμι, καπνόν ἐκπέμπω, τύφω.

Τύφω (σκοτίζω, καπνίζω, κρύφα καίω), παρτ. ἔτυφον, ἄορ. ἔθυψα, παρκ. τέθυφα, παθ. μέλλ. τυφήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτύφην, παρκ. τέθυμμα. Ρημ. τύφος, τυφός, τυφόν, τυφλός.

Σημ. Θέμα τυφ-.

Υ

Υβρίζω (ἀμετρ. εἶμαι ὑβριστής, ἀδθάδης, μεταβ. ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς φέρομαι, προσβάλλω), παρτ. ὑβρίζον, μέλλ. ὑβριῶ, ἄορ. ὑβρισα, παρκ. ὑβρικα, ὑπερσ. ὑβρίκειν. Παθ. ὑβρίζομαι, παρτ. ὑβριζόμεν, μέσ. μέλλ. ὑβριούμαι, παθ. μέλλ. ὑβρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὑβρισθην, παρκ. ὑβρισμαι, ὑπερσ. ὑβρίσμην καὶ ὑβρισμένως ἦν. Ρημ. ὑβρισμα, ὑβρισμός, ὑβριστής, ὑβριστήρ, ὑβριστός, ὑβριστέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑβρις κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπῖς (θέμα ἀναλογικὸν ὑβριδ+j+ω=ὑβρίζω). Ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω λέγεται καὶ : *χεῶμαι ὑβρει πρὸς τινα, χεῶμαι τινι ὑβριστικῶς*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : *ὑβρίζω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ μεταβ. ὑβρίζω εἶναι τὰ : *προπηλακίζω, λοιδορῶ, ψέγω, μέμφομαι, ἐγκαλῶ, αἰτιῶμαι, κακολογῶ, κατηγορῶ, βλασφημῶ*. Τὸ ὑβρίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : *ἐξυβρίζω, ἐφυβρίζω*.

Υγιαίνω (οὐδ.=εἶμαι ὑγίης), παρτ. ὑγίαινον, μέλλ. ὑγιάνω, ἄορ. ὑγιάνα, παρκ. ὑγίης γέγονα, ὑπερσ. ὑγίης ἐγεγόνειν. Ρημ. ὑγιάσις, ὑγίασις, ὑγίασμα, ὑγιαντός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑγίης κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαινῶ ἐκ τοῦ μέλας (θέμα ἀναλογικὸν ὑγιαν+j+ω=υγιαίνω). Τὸ α τοῦ ὑγιάνα εἶναι μακρόν, διότι ἀντὶ νὰ ἐκταθῇ εἰς η ἐξετάθη εἰς α μακρόν, διότι πρὸ τοῦ α ὑπάρχει ι (ὑγιαν+σα=ὑγιαννα=ὑγιάνα). Ἡ προστακτικὴ τοῦ ἔνεστ. ὑγιάινε=ἔχε ὑγίαν, χαῖρε), ἦτο ἐν χρήσει ὡς προσφώνησις ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνω λέγεται καὶ : *υγίης εἶμι, υγιῶς ἔχω, υγεινῶς ἔχω, υγιεινῶς διάγω* καὶ μετρ. λέγεται καὶ : *υγίειαν ἐμποιῶ, υγιᾶ τινα ποιῶ, υγιαῶ*.

Υγραίνω (κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω, νοτίζω), μέλλ. ὑγρανῶ, καὶ παθ. ὑγραίνομαι, παθ. ἄορ. ὑγράνθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὑγρασις, ὑγρασία, ὑγρασμα, ὑγραντικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑγρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαινῶ ἐκ τοῦ μέλας (θέμα ἀναλογικὸν ὑγραν+j+ω=υγραίνω). Συνώνυμα τῷ ὑγραίνω εἶναι τὰ : *βρέχω, ποτίζω, δεύω, νοτίζω, τέγγω, ὕω*.

Υδρεύομαι (παίρνω ὕδωρ) ἀποθ. μέσ. Μόνον ὁ ἔνεστός καὶ μέσ. μέλλ. ὑδρεύομαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τῶν : *ὑδωρ λαμβάνω, ἐφ' ὑδωρ ἔρχομαι*. Ρημ. ὑδρεία, ὑδρευσις, ὑδρευτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὕδωρ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ : *ὑδρείαν παρέχω*. Τὸ ἔνεργ. ὑδρεύω εἶναι ποιητικόν.

Υδροφορέω-ῶ (ὑδωρ φέρω) μόνον ὁ ἔνεστός, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : *φέρω ὕδωρ*.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑδροφόρος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ ὑδροφορῶ λέγεται καί : ὑδωρ φέρω.

ῥ'λακτέω-ῶ (γαυγίζω, κραυγάζω ἐναντίον τινός) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : ὑλακῆ χρῶμαι. Ρημ. ὑλακτητής.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑλάκτης ἢ ὑλακτής κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ ὑλακτῶ λέγεται καί : ὑλακῆ χρῶμαι.

ῥ'μνέω-ῶ (ἐξμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ἕμνων). παρ. ἕμνον, μέλλ. ἕμνήσω, ἀόρ. ἕμνησα, παρακ. ἕμνηκα ὑπερσ. ἕμνήκειν. Παθ. ἕμνοῦμαι, παρ. ἕμνούμην, παθ. μέλλ. ἕμνηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἕμνήθη, παρακ. ἕμνημαι, ὑπερσ. ἕμνήμην. Ρημ. ἕμνησις, ἕμνητής, ἕμνητήρ (θηλ. ἕμνήτειρα), ἕμνητός, ἕμνητέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἕμνος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ ἕμνῶ λέγεται καί : ἕμνοις τιμῶ τινα, ἕμνοις γεραίρω. Ὡς μέσον δέ : παρέχομαι ἕμνος (=παρέχω ἐμαυτῷ ἕμνος δι' ἄλλων) ὡς παθ. δέ : ἕμνος ποιεῖται. Συνώνυμα τῷ ἕμνῶ εἶναι τὰ : ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, εὐφημῶ, εὐλογῶ, ἄδω, ἕμνῶ, μακαρίζω. Τὸ ἕμνοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἕμνοῦμαι.

ῥ'παντόω-ῶ. Ἰδὲ ἀπαντάω-ῶ.

ῥ'πεῖκω (ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), ἰδὲ εἶκω.

ῥ'πηρετέω-ῶ (ἐκτελῶ ἔργον κωπηλάτου, εἶμαι ὑπηρετής), παρ. ὑπηρετόν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρετήσα, παρακ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : χρῶμαι ὑπηρετή τινί ἢ ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὑπηρετήσις, ὑπηρετήμα, ὑπηρετήεον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑπηρετής κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος· τὸ δὲ ὑπηρετής γίνεται ἐκ τῆς ὑπό προθέσεως καὶ τοῦ ἐρέσσω. Ἄντι τοῦ ὑπηρετῶ λέγεται καί : ὑπηρετής εἰμί καὶ ὡς παθ. εἶναι τὸ : χρῶμαι τινὶ ὑπηρετή. Συνώνυμα τῷ ὑπηρετῶ εἶναι τὰ : δουλεύω, διακονῶ, θεραπεύω. Τὸ ὑπηρετῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεως : ἐξυπηρετῶ.

ῥ'πισχνέομαι-οὔμαι (ὑπόσχομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλλ. ὑποσχίσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ὑπεσχόμην, παρακ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχίμην. Ρημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. Θέμα *σεχ-* καὶ κατὰ μετάθεσιν *σχε-* καὶ κατὰ συγκοπὴν *σχ-* καὶ δι' ἐνεστωτικῶ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ τῆ προσλήψεϊ τοῦ προσφύματος *νε-αι-σχ-νε* = *ισχνε* = *ὑπ-ισχνε-ομαι* = *ὑπισχνέομαι*. Ἄντι τοῦ ὑπισχνέομαι λέγεται καί : τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ ὑπισχνέομαι εἶναι τὰ : ἐπαγγέλλομαι, διότι τὸ μὲν ὑπισχνέομαι σημαίνει (=δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναδέχομαι τι ἐκούσιως καὶ κατ' αἰτήσιν ἄλλου) τὸ δὲ ἐπαγγέλλομαι σημαίνει (=ὑπόσχομαι αὐθορμητῶς καὶ ἄνευ αἰτήσεως).

ῥ'πνώω-ῶ (μεταβ. (=ἀποκοιμίζω) ἀμεταβ. (=κοιμῶμαι), μέλλ. ὑπνώσω, ἀόρ. ὑπνώσα, παρακ. ὑπνώκα, μέσ. μέλλ. ὑπνώσομαι, παρ. ὑπνώμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὑπνώτεον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ὑπνος. Ἄντι τοῦ ἀμεταβ. ὑπνώ λέγεται καί : ὑπνον τυγχάνω, ὑπνος λαμβάνει με, ὑπνος ἔχει με, ὑπνος αἶρει με, ὑπνον αἶροῦμαι, εἰς ὑπνον περιπίπτω. Συνώνυμα τῷ ὑπνώ εἶναι τὰ : καθεύδω, καταδαρθάνω, ὑπνώτω.

Ἑπνώτω καὶ **ἕπνώσσω** (ἀμειβ. (=εἶμαι ἕπναλέος, νυστάζω, ἀρχίζω γὰρ κοιμῶμαι), παρατ. ἕπνωτιον, ἀόρ. ἕπνωσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ἕπνος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *πτώσσω* (=συστέλλομαι, ζαρόνω) ἐκ τοῦ *πτῶξ* γεν. *πτικός* (=ὁ μετὰ φόβου συστέλλομενος, δειλός). Συνώνυμα τῷ *ἕπνώτω* εἶναι τὰ : *ἕπνω*, *καθεύδω*, *καταδραθάνω*.

Ἑποκορίζομαι (ὁμιλῶ ὡς μικρὸν παιδίον, σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ κολάζω τι αἰσχροῦν), ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὑποκορίσις, ὑποκόρισμα, ὑποκορισμός, ὑποκοριστικός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *ὑπό* καὶ *κορίζομαι*, τὸ δὲ *κορίζομαι* γίνεται ἐκ τοῦ *κόρος* (=παῖς) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (ἀναλογικὸν θέμα *κοριδ+j+ω=κορίζομαι*). Συνώνυμα τῷ *ὑποκορίζομαι* εἶναι τὰ : *εὐφημῶ*, *ἐπαινώ*, *εὐλογῶ*, *κατηγορῶ*, *καταφρονῶ*. Τὸ *ὑποκορίζομαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *καθυποκορίζομαι*.

Ἑποκρίνομαι (ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, παριστάνω ἐπὶ σκηνῆς ὡς ὑποκριτής, προσποιῶμαι) ἀποθ. μέσ. παρατ. ὑπεκρινόμενην, μέσ. μέλλ. ὑποκρινοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, παθ. μέλλ. ὑποκριθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὑπεκρίθην, παρκ. ὑποκέκριμαι, ὑπερσ. ὑπεκεκρίμην. Ρημ. ὑπόκρισις, ὑποκριτής.

Σημ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *ὑπό* καὶ *κρίνομαι*. Ἴδὲ *κρίνω*.

Ἑποπτεύω (ἀμειβ. ὑποψίαν ἔχω, μειβ. θεωρῶ τινα ὑποπτον, προβλέπω, προαισθάνομαι), παρατ. ὑπόπτενον, μέλλ. ὑποπτεύσω, ἀόρ. ὑπόπτευσα, παρακ. ὑπόπτως ἔσχημι καὶ ὑπόπτευκα, ὑπερσ. ὑπόπτως ἔσχηκειν καὶ ὑποπτεύκειν. Παθ. ὑποπτεύομαι (*ὑπό τινος*) (=νομίζομαι, θεωροῦμαι ὑποπτος), παρατ. ὑποπτευόμενην, παθ. ἀόρ. ὑποπτεύθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὑποπτευτής, ὑποπτευτός, ὑποπτευτέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὑποπτος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἀντὶ τοῦ *ὑποπτεύω* λέγεται καὶ : *ἐν ὑποψίᾳ ποιῶμαι* τι (μεταβ.) καὶ (ἀμειβ.) *ὑπόπτως ἔχω*, *ἀπιστως ἔχω*. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὑποπτεύομαι ὑπό τινος* λέγεται καὶ : *ὑποπτός εἰμι*, *ὑποπτος γίγνομαι*, *ὑποπτος καθίσταμαι*, *ὑπόπτως διάκειμαι τινι*. Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται *ὑποψία ἐστίν εἰς τινα*, *ὑποψία ἐστί τινι*, *ὑποψίαν παρέχω τινί*. Συνώνυμα τῷ *ὑποπτεύω* εἶναι τὰ : *ἀπιστῶ*, *ὑπονοῶ*, *ὑποτοπεύω*, *ὑφορῶ*, *εἰκάζω*, *τοπάζω*, *ὑποτοπάζω*, *τεμαίρομαι*.

Ἑποτοπέω-ῶ (ὑποπτεύω), παρατ. ὑπόπτενον ἢ ὑπετόπουν, μέλλ. ὑποπτεύσω ἢ ὑποτοπήσω, ἀόρ. ὑπετόπησα, παρκ. ὑπόπτως ἔσχηκα ἢ ὑποτειότηκα, ὑπερσ. ὑπόπτως ἔσχηκειν ἢ ὑπετετοπήκειν. Μέσ. ὑποτοποῦμαι, παρατ. ὑπετοπούμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὑπετοπήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς. Ρημ. ὑποτόπημα, ὑποτοπητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *ὑπότοπος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Συνώνυμα τῷ *ὑποτοπῶ* εἶναι τὰ : *ὑποπτεύω*, *ἀπιστῶ*, *ὑπονοῶ*, *ὑποτοπεύω*, *ὑφορῶ*, *εἰκάζω*, *τοπάζω*, *ὑποτοπάζω*.

ῥπουργέω-ῶ (τινι καί τι) (= ὑπηρετῶ, βοηθῶ) καί ἀόρ. ὑπούργησα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ: *ὑπουργός εἰμί τινι*. Ρημ. ὑπούργησις, ὑπούργημα, ὑπουργητέον.

Σημ. Τὸ ῥημα γίνεται ἐκ τοῦ ὑπουργός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ ὑπουργῶ λέγεται καί: *ὑπουργός εἰμί τινι*. Συνώνυμα τῷ ὑπουργῶ εἶναι τὰ: *βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, λυσιτελῶ*.

ῥστερέω-ῶ (1) εἶμαι ὑστερος, βραδύτερός τινος· 2) βραδύτερον ἔρχομαι, μένω ὀπίσω· 3) μεταφ. ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος, στεροῦμαι), παρτ. ὑστέρου, μέλλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρησα, παρκ. ὑστέρημα, ὑπερσ. ὑστερήκειν. Ρημ. ὑστέρησις, ὑστέρημα, ὑστερητικός.

Σημ. Τὸ ῥημα γίνεται ἐκ τοῦ ὑστερος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἀντὶ τοῦ ὑστερῶ λέγεται καί: *ὑστερός τινος ἀφικνοῦμαι, ὑστερός τινος ἔρχομαι*. Συνώνυμα τῷ ὑστερῶ ἐπὶ μὲν τόπου εἶναι τὰ: *ὑστερίζω, ὑστερός εἰμί*· ἐπὶ δὲ χρόνον τὸ: *βραδύνω*· ἐπὶ δὲ μεταφορικῆς σημασίας τὰ: *δέομαι, ἐνδέομαι, ἐνδεῶς ἔχω, ἀπορῶ, χεῖρῶ, στεροῦμαι*.

ῥστερίζω (= ὑστερῶ), παρτ. ὑστέριζον, μέλλ. ὑστέριῶ, ἀόρ. ὑστέρισα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ ἐκ τοῦ ὑστερῶ.

Σημ. Τὸ ῥημα γίνεται ἐκ τοῦ ὑστερος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (θέμα ἀναλογικὸν ὑστεριδ+ι+ω=ὑστερίζω). Τὸ ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι κατὰ τὴν σημασίαν. Συνώνυμα τῷ ὑστερίζω ἰδὲ ὑστερῶ.

ῥφαίνω (ὑφαίνω, πλέκω, μηχανῶμαι), παρτ. ὑφανον, μέλλ. ὑφανῶ, ἀόρ. ὑφήνα καὶ ὑφανα, μετγ., παρκ. ὑφαγκα, ὑπερσ. ὑφάγειν, Παθ. καὶ μέσ. ὑφαίνομαι, παρτ. ὑφανόμην, μέσ. ἀόρ. ὑφηνάμην, παθ. μέλλ. ὑφανθήσμαι, παθ. ἀόρ. ὑφάνθη, παρκ. ὑφασμαι, ὑπερσ. ὑφάσμη. Ρημ. ὑφανσις, ὑφασμα, ὑμνος, ὑφάντης, ὑφαντός, ὑφαντέον.

Σημ. Τὸ ῥημα γίνεται ἐκ τοῦ ὑφή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μελαίνω ἐκ τοῦ μέλας (θέμα ἀναλογικὸν ὑφαν+ι+ω=ὑφαίνω). Συνώνυμα τῷ ὑφαίνω εἶναι τὰ: *πλέκω, παρασκευάζω, κατασκευάζω, ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, ἐφευρίσκω, συντάττω, συγγράφω*. Τὸ ὑφαίνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: *ἀνυφαίνω, ἐξυφαίνω, παρυφαίνω, προσυφαίνω, συνυφαίνω*.

ῥω (βρέχω), παρτ. ῥον, μέλλ. ῥσω, ἀόρ. ῥσα, παρκ. ῥσας ἔχω, ὑπερσ. ῥσας εἶχον. Παθ. ῥομαι, παρτ. ῥόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ῥσομαι, παθ. ἀόρ. ῥσθην, παρκ. ῥσμαι, ὑπερσ. ῥσμη. Ρημ. ῥσμα, ῥετός.

Σημ. Θέμα ῥ-. Τὸ ῥω διαφέρει τοῦ βρέχω διότι τὸ μὲν ῥω λέγεται ἐπὶ θεοῦ καὶ σημαίνει = *ποιῶ ῥετόν, εἶπιω βροχήν*, τὸ δὲ βρέχω = *ποιῶ τι ὑγρόν, ὑγραίνω, μουσκεύω*. Ἀντὶ τοῦ ῥω λέγεται καί: *ῥδατα ὁ θεὸς ποιεῖ, ῥδωρ γίνεταί, ῥδωρ ἐξ οὐρανοῦ γίνεταί, ῥετός γίνεταί, ὄμβρος γίνεταί*.

Φαιδρύνω (ζάμνω λιμπρόν, καθαρίζω, λιμπρύνω, χαροποιῶ, εὐφραίνω), παρτ. φαίδρυνον, μέλλ. φαίδρυνῶ καὶ φαιδρόν τι ποιήσω, ἀόρ. φαίδρυνα, παρκ. φαιδρύνας ἔχω ἢ φαιδρόν τι πεποίημα,

ὑπερσ. φαιδρύννας εἶχον ἢ φαιδρὸν τι ἐπεποιήκειν. Μέσ. φαιδρύνομαι, μέσ. ἄορ. ἐφαιδρυνάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθην (= ἐφαιδρύννα ἑμαυτόν), τὰ δὲ ἄλλσ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ: **φαιδρὸς γίγνομαι**. Ρημ. φαιδρῦμα ἢ φαιδρῦσμα, φαιδρυντής (θηλ. φαιδρύντρια).

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ **φαιδρὸς** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἀμύνω** ἐκ τοῦ **ἀμύνα**. Ἀντὶ τοῦ μέσ. **φαιδρύνομαι** λέγεται καί: **φαιδρὸς γίγνομαι**. Συνώνυμα τῷ **φαιδρύνω** ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ **κάμνω λαμπρὸν** εἶναι τὰ: **κοσμῶ, λαμπρύνω, καλλύνω, ἀγάλλω, καθαίρω, καλλωπίζω, ὠραίζω, σεμνύνω**· ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ **εὐφραίνω** εἶναι τὰ: **εὐφραίνω, θέλω, κηλῶ(-έω), τέρπω**.

Φαίνω (δεικνύω, φανερόνω, φέγγω), παρτ. ἔφαινον, μέλλ. φανῶ, ἄορ. ἔφηννα, παρτ. πέφαγκα, ὑπερσ. ἐπεφάγκειν. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, παρτ. ἐφαινόμην, μέσ. μέλλ. φανοῦμαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. φανήσομαι, παθ. ἄορ. ἀ' ἐφάνθην καὶ β' ὡς μέσ. ἐφάνην, μέσ. ἄορ. ἐφηννάμην, παρτ. πέφασμαι, γ' ἐν. πέφανται καὶ γ' πληθ. πεφασμένοι εἰσί, ἄπιο. πεφάνθαι, μετοχ. πεφασμένος, ὑπερσ. ἐπεφάσμην, παρτ. ἐνεργ. β' ὡς μέσ. ἐφήνα, ὑπερσ. β' ἐπεφήνειν. Ρημ. φάσις, φάσμα, φανός, ὑπερήφανος, διαφανής, συκοφάντης, ἄφαντος, φαιδρός, φῶς.

Σημ. Θέμα **φαν-** καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος **j=φαν+j+ω=φαίνω**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται καὶ περιφραστικῶς: **ἀποφαίνω ἑμαυτόν**. Λέγεται καί: **ἀπόφασιν ποιοῦμαι** (=ἀποφαίνομαι) καὶ παθ. **ἀπόφασίς ἐστί, ἀπόφασίς γίγνεται**. Συνώνυμα τῷ μὲν **φαίνω** εἶναι τὰ: **δείκνυμι ἢ δεικνύω, καταμηνύω, διασαφῶ, δηλῶ, δῆλον ποιῶ, ἀναπτύσσω** τῷ δὲ **φαίνομαι** εἶναι τὰ: **ἀνατέλλω, ἀνίσχω, νομίζομαι**. Τὸ **φαίνω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἀναφαίνω, ἀνταποφαίνω, ἀποφαίνω, διαφαίνω, ἐκφαίνω, καταφαίνω, προφαίνω, προσφαίνω, ὑποφαίνω**.

Φάσκω (λέγω, διῦσχυρίζομαι) ὑποτ. **φάσκω**, εὐκ. **φάσκοιμι**, προστ. **φάσκε**, ἀποφ. **φάσκειν** μετοχ. **φάσκων**, παρτ. **ἔφασκον**, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ **φημί** ἢ τῶν συνωνύμων. Ρημ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

Σημ. Θέμα **φα-** καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος **σκ=φά+σκ+ω=φάσκω**. Τὸ **φάσκω** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ἀποφάσκω** (=ἀρνοῦμαι) **καταφάσκω** (=συμφωνῶ, ὁμολογῶ, λέγω ναί). Συνώνυμα τῷ **φάσκω** εἶναι τὰ: **φημί, λέγω, ἀγορεύω, φράζω, φθέγγομαι, λαλῶ**.

Φεῖδομαι (λυποῦμαι νὰ δατανήσω, φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι τι μετὰ φειδοῦς, οἰκονομίας) ἀποθ. μέσ. μετὰ ἐνεργ. διαθέσεως, παρτ. ἐφειδόμην, μέσ. μέλλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφείσάμην, παρτ. φειδωλὸς γέγονα ἢ πέφεισμαι, ὑπερσ. φειδωλὸς ἔγεγόνειν ἢ ἐπεφείσμην. Ρημ. φειδώ, φειδωλός, ἀφειδής, φειστέον.

Σημ. Θέμα **φειδ-**. Ἀντὶ τοῦ **φείδομαι** λέγεται καί: **φειδωλὸς εἰμι** (καὶ ὡς παθ. **φειδῶ γίγνεται**), **φειδῶ λαμβάνω, φειδῶ ἔχω, φειδῶ ποιοῦμαι**. Συνώνυμα τῷ **φείδομαι** εἶναι τὰ: **ταμιεύομαι, σῶζω, ἀπέχομαι, ἀφίημι, ἀποφεύγω, διαφεύγω**. Τὸ **φείδομαι** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **ὑποφείδομαι**.

Φενακίζω (ἀπατῶ, ἐξαπατῶ), παρτ. ἐφενάκιζον, μέλλον. φενακίω, ἄορ. ἐφενάκισα, παρτ. πεφενάκικα, ὑπερσ. ἐπεφενάκιζειν. Παθ. φενακίζομαι, παρτ. ἐφενάκιζόμην, παθ. μέλ. φενακισθήσομαι, παθ.

ἄορ. ἐφενακίσθην, παρχ. πεφενάκισμαι, ὑπερσ. ἐπεφενακίσθην. Ρημ. φενάκισις, φενάκισμα, φενακισμός, φενακιστής.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ φενάκη (=πρόσθετος κόσμος, μεροῦκα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλλίξω ἐκ τοῦ ἐλλίξ (θέμα ἀναλογικὸν φενακιδ+ξ +ω=φενακίξω). Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: φενακίξω ἐμαυτὸν. Συνώνυμα τῷ φενακίξω εἶναι τὰ: ἐξαπατῶ, παρακρούομαι, ψεύδομαι.

Φέρω (βαστάζω, παράγω, ὀδηγῶ ὑποφέρω), παρατ. ἔφερον, μέλλ. οἴσω, ἄορ. α'. ἤνεγκα, ὑποτ. ἐνέγκω, εὐκτ. ἐνέγκαιμι, προστ. ἔνεγκον, ἀπαρφ. ἐνέγκαι, μετχ. ἐνέγκας), ἄορ. β'. ἤνεγκον, παρακ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνηνόχειν, Μεσ. καὶ παθ. φέρομαι, παρατ. ἐφερόμην, μέλλ. μέλλ. καὶ παθ. οἴσομαι, παθ. μέλλ. οἰσθήσομαι, καὶ ἐνεχθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤνεγκάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἤνέχθην (=ἤνεγκα ἐμαυτόν), παρχ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. ἐνηνέγμην. Ρημ. φόρος, φορέα, φερὴ (=προίξ), φόρτος, φόρημα, φορμός, φέρετρον, φαρέτρα, φορεύς, διφνεξις, διφνεκίς, οἶμος, οἰστόν, οἰστέον.

Σημ. Θέματα φερ-, οἰ-, ἐνεκ-. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι ἀτιτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν ἐν τῷ ἐνεργ. παρχ. τὸ ε τρέπεται εἰς ο. Συνώνυμα τῷ φέρω εἶναι τὰ: ἄγω, κομίζω, ἄγω καὶ φέρω (=ληληταῶ) Τὸ φέρω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναφέρω, ἀποφέρω, διαφέρω, εἰσφέρω, ἐκφέρω, καταφέρω, μεταφέρω, περιφέρω, προφέρω, προσφέρω, συμφέρω.

Φεύγω (φεύγω, διώκομαι), παρατ. ἔφευγον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. φεύξομαι, καὶ δωρ. φευξοῦμαι, ἄορ. β'. ἔφυγον, παρακ. β'. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν, καταπεφευγὸς ἦν. Ρημ. φυγή, φυγὰς, κατάφρευξις, ἀφρυκτος, φευκτός, φευκτέος, φευκτέον.

Σημ. 1. Θέμα ἰσχυρ. φευγ- καὶ ἀσθενὲς φυγ-. Ὁ παρακ. πέφευγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα. Ἀντὶ τοῦ φεύγω λέγεται καὶ: φυγὴν ποιῶμαι, εἰς φυγὴν καθίστημι, εἰς φυγὴν τρέπομαι, εἰς φυγὴν ὀρμῶ, ὡς μεταβ. δέ: ποιῶ τινα φεύγειν, ἀναγκάζω τινα φεύγειν, εἰς φυγὴν καθίστημί τινα ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: φυγὴ γίγνεται, φυγὴ ἐστὶν ὑπὸ τινος, φυγὴ καθίσταται. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ φεύγω (=κατηγοροῦμαι) ὁ φεύγων (=ὁ κατηγορούμενος) εἶναι παθ. τοῦ διώκω (κατηγορῶ). ὁ διώκων (ὁ κατήγορος). Συνώνυμα τῷ φεύγω εἶναι τὰ: ἀπέρχομαι, ἀποδιδράσκω. Τὸ φεύγω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναφεύγω, ἀποφεύγω, διαφεύγω, ἐκφεύγω, καταφεύγω, περιφεύγω, προκαταφεύγω, προσφεύγω, ὑπεκφεύγω, ὑποφεύγω.

Σημ. 2. ἀποφεύγω δίκην ἢ ἐκφεύγω δίκην (=ἀθροῦμαι) εἶναι ἀντίθετα τῷ ἀλίσκομαι (=ἠττώμαι, καταδικάζομαι).

Φημί (λέγω, διύσχυρίζομαι) φής, φησί (φατόν φατόν) φαιμέν, φατέ, φασί, ὑποτ. φῶ φῆς, κτλ. εὐκτ. φάϊν, φάϊς, κτλ. προστ. φαθί ἢ φαθί, φάτω, ἀπρξμ. φάναι, μετ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον, παρτ. ἔφην, ἔφησθα, καὶ ἔφης. ἔφη, ἔφατον, ἐφάτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν, μέλλ. φήσω, καὶ λέξω ἢ ἐρῶ, ἄορ. α'. ἔφισα, καὶ ἔλεξα καὶ β'. εἶπον, παρχ. εἶρηκα, ὑπερσ. ἐρήκειν. Μέσ. ἐνεστ. μετχ. φάμενος, καὶ παθ. παρχ. εἶν προστ. πεφάσθω (=ἔστω εἰρημένον), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. φάσις, φήμη, φωνή, προφήτης (θηλ. προφήτις), φατός, φατέος, φατέον.

Σημ. 1. Θέμα ἀσθεν. φα- και ισχ. φη-. Τὸ φημί συντιθέμενον μετὰ προθέσεως ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. και τῆς προστακτικῆς. πλὴν τοῦ β' ἐνικοῦ προσώπου τοῦ ἔνεστώτος τῆς ὀριστικῆς: *σύμφημι, συμφῆς*, προστ. *σύμφαθι, ἀπόφημι, ἀποφῆς*, προστ. *ἀπόφαθι*. Τὸ β' ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ παρτα. προσλαμβάνει και κατὰληξιν -θα- ἔφης και ἔφθηθα. Ἡ μετοχὴ τοῦ ἔνεστώτος ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ φάσκω: φάσκω, φάσκουσα, φάσκων, ἡ δὲ μετοχ. φάς, φᾶσα, φάν εἶναι ποιητικῆ.

Σημ. 2. Τὸ φημί ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ λέγω ἔχει μέλλ. *λέξω* ἢ *ἔρῶ*, ἀόρ. *ἔλεξα* ἢ *εἶπον* ἢ *ἔφην*, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ διύσχυρίζομαι ἢ *παραδέχομαι* ἔχει μέλλ. *φήσω* και ἀόρ. *ἔφησα*. Συνώνυμα τῷ φημί εἶναι τὰ: *ἡμί, φάσκω, λέγω, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διηγοῦμαι, φράζω, διαλέγομαι, φθέγγομαι, λαλῶ, παρορησιάζομαι, φωνῶ*. Τὸ φημί ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀπόφημι, ἀντίφημι, κατὰφημι, πρόφημι, σύμφημι*.

Φθίνω (φθάνω, προφθάνω), παρτα. ἔφθانون, μέλλ. φθιάσω και μέσ. ὡς ἔνεργ. φθήσομαι, ἀόρ. α'. ἔφθασα, και β'. ἔφθην, ὑποτακ. φρθῶ και ἀπαρεμ. φθῆναι, μετχ. φθιάς, παρκ. ἔφθακα και ἀφίγμαι, ὑπερσ. ἔφθαίνει, και ἀφίγμην. Ρημ. ἄφθαστος.

Σημ. 1. Θέμα ισχ. φθα- και ἀσθ. φθα- και προσλήπει τοῦ προσφύματος: ν=φθά+ν+ω=φθάνω. Ἐν τῷ ἀορ. ἔφθασα τὸ α τηρεῖται βραχυ. Συνώνυμα τῷ φθάνω εἶναι τὰ: *ἀφικνοῦμαι, γίγνομαι, ἔρχομαι, παραγίμαι, καθήκω, διήκω, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ, ἀποχρηῖ*. Τὸ φθάνω ἀπαντᾷ και σύνθετον: *προφθάνω, ὑποφθάνω*.

Σημ. 2. Τὸ φθάνω συντάσσεται μετὰ κατηγορηματικῆς μετοχῆς ὅτε τὸ μὲν ρῆμα ἐξημενεύεται *πρὸ ὀλίγου*, ἢ δὲ μετοχὴ διὰ ρήματος: *ἔφθην εἰπών=πρὸ ὀλίγου εἶπον*.

Σημ. 3. Τὸ *οὐκ ἂν φθάνοις λέγων*: σημαίνει =λέγε ταχέως οὐκ ἂν φθάνοιμι λέγων =θά εἶπω ἀμέσως.

Φθέγγομαι (ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθήσεως, παρτα. ἔφθεγγόμην, μέσ. μέλλ. φθέγγομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφθεγγάμην, παρακ. ἔφθεγμα, ὑπερσ. ἔφθέγμην. Ρημ. φθέγγεις, φθέγμα, ἀπόφθεγμα, φθόγγος, φθογγή, φθεγκτός, ἀφθεγκτος.

Σημ. Θέμα φθέγ- και προσλήπει τοῦ προσφύματος j=φθεγ+j+ομαι=φθέγγομαι. Συνώνυμα τῷ φθέγγομαι εἶναι τὰ: *φημί, φάσκω, φράζω, λέγω, ἀγορεύω, λαλῶ, φωνῶ, δημηγορῶ, διηγοῦμαι, διαλέγομαι, παρορησιάζομαι*. Τὸ φθέγγομαι ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἐπιφθέγγομαι, παραφθέγγομαι, προσφθέγγομαι, ὑποφθέγγομαι*.

Φθείρω (ἱφανίζω, καταστρέφω), παρτα. ἔφθειρον, μέλλ. φθερῶ, ἀόρ. ἔφθειρα, παρακ. ἔφθειρα, ὑπερσ. ἔφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι, παρτα. ἔφθειρόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθεροῖμαι, παθ. μέλλ. φθαρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔφθάρην, παρκ. ἔφθαρμαι, ὑπερσ. ἔφθάρμην. Ρημ. φθορά, φθόρος, φθάρμαι, φθορεύς, φθείρ, φθαρτός, ἀδιάφθατος.

Σημ. Θέμα φθερ- φθορ- φθαρ- και προσλήπει τοῦ προσφύματος j=φθερ+j+ω=φθείρω. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλειψμένως: *διαφθείρω ἑμαυτόν*. Τὸ παθ. φθείρομαι ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως *περὶ* εἶναι ἀποθετ. *περιφθείρομαι* (=περιέχομαι μίτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλων ἢ ἑμαυτοῦ). Ἀντὶ τοῦ φθείρω λέγεται και: *φθορὰν ἀπεργάζομαι, φθόρον ἐμποιοῦ* καθητ. δὲ: *φθορὰ γίγνεται, φθόρος γίγνεται, φθορὰ ἐστὶ*. Συνώνυμα τῷ φθείρω εἶναι τὰ: *ἀλλοίω, φθίνω, ἀφανίζω, ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω*. Τὸ φθείρω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαφθείρω, καταφθείρω, προδιαφθείρω*.

◀Φθίνω (ἀμετβ. = φθειρομαι, κατατήκομαι, μαραίνομαι· ἐπὶ δὲ χρόνου=λήγω· μετβ. = μαραίνω, καταστρέφω, κατατρώγω), παρτ. ἐφθινον, μέλλ. φθίσω, καὶ φθινήσω, ἀόρ. ἐφθισα ἢ ἐφθίνησα ἢ ἐφθινα, παρζ. ἐφθικα ἢ ἐφθίηκα. Μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθίσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀ' ἐφθισάμην, μέσ. ἀόρ. β' ἐφθίμην, παθ. ἀόρ. ἐφθίθην, παρζ. ἐφθιμαι, ὑπερσ. ἐφθίμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. φθίσις, φθινὰς (νόσος), φθίση, φθιτός, ἄφθιτος.

Σημ. Θέμα φθι- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος $\nu = \text{φθί} + \nu + \omega = \text{φθί-νω}$. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀμετβ. φθίνω εἶναι τὰ: *τήκομαι, ἀπόλλυμαι, φθείρομαι, διαλύομαι, μαραίνομαι*, (καὶ ἐπὶ χρόνου) *λήγω*, τῷ δὲ μετβ. τὰ: *τήκω, φθείρω, ἀσθενῶ(-όω), ξηραίνω, μαραίνω*. Ἡ μετοχή τοῦ ἀορ. β' *ἐφθίμην* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἀποφθιμένος*.

◀Φθονέω-ὦ (φθονῶ, ἔχω φθόνον, ζηλεύω), παρζ. ἐφθόνουν, μέλλ. φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα, παρζ. φθόνον ἐσχικα, ἢ φθόνω κέχρημαι, ὑπερσ. φθόνον ἐσχίκειν ἢ φθόνω ἐκεχρήμην. Παθ. φθονοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθονήσομαι, παθ. μέλλ. φθονηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφθονήθην, παρζ. ἐφθόνημα ἢ φθόνος γέγονε περὶ με, ὑπερσ. ἐφθονήμην ἢ φθόνος ἐγεγόνει (περὶ με). Ρημ. φθόνησις, φθονητός, φθονητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φθόνος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐντὶ τοῦ φθονῶ λέγεται καί: *φθόνον ἔχω, φθόνω χρῶμαι* ὡς παθ. δὲ: *φθόνος γίγνεται περὶ με, φθόνος γίγνεται μοι* ὡς μετβ. δὲ: *φθόνον ἐμποιοῦ τινι*. Τὸ φθονῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ὄποφθονῶ*.

◀Φιλέω-ὦ (ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω), παρζ. ἐφίλουν μέλλ. φιλήσω, ἀόρ. ἐφίλησα, παρζ. πεφίληκα, ὑπερσ. ἐπεφίληκειν. Παθ. φιλοῦμαι, παρζ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φιλήσομαι, παθ. μέλλ. φιληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφιλήθην, παρζ. πεφίλημα, ὑπερσ. ἐπεφιλήμην. Ρημ. φίλησις, φίλημα, φιλήμων, φιλητής, φιλήτωρ, φίλητρον, φίλητρον, φιλητός, φιλητέος, Φιλητᾶς.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φίλος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐντὶ τοῦ φιλω λέγεται καί: *οἰκειῶς διάκειμαι τινι, εὐνοϊκῶς διάκειμαι τινι, οἰκειῶς ἔχω τινί*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελημένως: *φιλω ἔμαιτον*. Συνώνυμα τῷ φιλω εἶναι τὰ: *ἀγαπῶ, στέργω, ἀσπάζομαι*. Τὸ φιλω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιφιλω, καταφιλω, ὑπερφιλω*.

◀Φιλονικέω-ὦ (ἐρίζω), παρζ. ἐφιλονίκουν, μέλλ. φιλονικήσω, ἀόρ. ἐφιλονίκησα, παρζ. πεφιλονίκηκα, ὑπερσ. ἐπεφιλονίκηκειν. Παθ. παρζ. πεφιλονίκημα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. φιλονίκημα, φιλονικητέον, ἀφιλονίκητος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φιλόδικος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἐντὶ τοῦ φιλονικῶ λέγεται καί: *φιλόδικός εἰμι, φιλονικίως ἔχω* ὡς μεταβ. δὲ: *φιλονικίας ἐμβάλλω* ὡς μέσ. δὲ: *εἰς φιλονικίας καθίσταμαι*· καὶ παθ. *φιλονικίαί γίγονται*. Συνώνυμα τῷ φιλονικῶ εἶναι τὰ: *ἐρίζω, ἀμφισβητῶ, διαπληκτίζομαι, ἀμφιλέγω, διχονοῶ, διαφωνῶ, λογομαχῶ*. Τὸ φιλονικῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *συμφιλονικῶ*.

Φιλοτιμέομαι-οὔμαι (εἶμαι φιλότιμος, ἀμιλλῶμαι), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. μέλλ. φιλοτιμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, παρκ. πεφιλοτίμημαι, ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην. Ρημ. φιλοτίμησις, φιλοτίμημα, φιλοτιμητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *φιλότιμος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *φιλοτιμούμαι* λέγεται καί: *φιλότιμός εἰμι, φιλοτίμως διάκειμαι, φιλοτιμίας εἶμι μεστός*, ὡς μεταβ. δέ: *φιλοτιμίαν ἐμβάλλω*. Τὸ δὲ *φιλοτιμίαν ἔχω* τινί (=δόξαν παρέχω τινί), *μέτεστί μοι φιλοτιμίας* (=μετέχω δόξης), *φιλοτιμίαν κτῶμαι* (=κτῶμαι δόξαν). Τὸ *φιλοτιμούμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετόν μετὰ προθέσεων: *ἀντιφιλοτιμούμαι, συμφιλοτιμούμαι*.

Φιλοφρονέομαι-οὔμαι (προσφέρομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαι τινα εὐγενῶς) ἀποθ. μέσ. παρτ. ἐφιλοφρονοῦμην, μέσ. μέλλ. φιλοφρονήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφιλοφρονησάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφιλοφρονήθην, παρκ. φιλόφρων γέγονα, ὑπερσ. φιλόφρων ἐγεγόνειν. Ρημ. φιλοφρόνησις, φιλοφρόνημα, φιλοφρονητικός, φιλοφρονητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *φιλόφρων* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *φιλοφρονοῦμαι* λέγεται καί: *φιλόφρων εἶμι, φιλοφρόνως ἔχω, φιλοφροσύνην ἐνδείκνυμαι*.

Φιλοψυχέω-ᾶ (εἶμαι φιλόψυχος, ἀγαπῶ, τὴν ζωὴν), παρτ. ἐφιλοψύχουν, μέλλ. φιλοψυχήσω, ἄορ. ἐφιλοψύχησα, παρκ. φιλοψυχία ἔσχηκέ (με, σε, αὐτόν κλπ.), ὑπερσ. φιλοψυχία ἔσχηκει (με, σε, αὐτόν κλπ.). Ρημ. φιλοψυχητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *φιλόψυχος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *φιλοψυχῶ* λέγεται καί: *φιλοψυχία ἔχει με*.

Φλέγω (μειβ. =καίω, φλογίζω, ἀμειβ. =καίει, φλογίζεται, λίμπει), μέλλ. φλέξω, ἄορ. ἐφλεξα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. φλέγομαι, παρτ. ἐφλεγόμην, παθ. μέλλ. β' φλεγήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐφλέχθην καὶ β' ἐφλέγην, παρκ. πέφλεγμαι, ὑπερσ. ἐπεφλέγμην. Ρημ. φλέξις, φλόξι, φλέγμα, φλεγμονή, ἀφλεκτος, εὐφλεκτος.

Σημ. Θέμα *φλεγ-*. Συνώνυμα τῷ *φλέγω* εἶναι τὰ: *καίω, πίμπρημι, αἶθω, πυρπολῶ, λάμπω, μαρμαίρω*. Τὸ *φλέγω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναφλέγω, ἐπιφλέγω, καταφλέγω*.

Φλναρέω-ᾶ (λέγω φλναρίας, μωρίας), παρτ. ἐφλναροῦν καὶ μέλλ. φλναρήσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. φλναρήμα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *φλναρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἀντὶ τοῦ *φλναρῶ* λέγεται καί: *φλναρία ἔχει με, φλναρίας μεταχειρίζομαι, εἰς φλναρίαν ἐμπίπτω*. Συνώνυμα τῷ *φλναρῶ* εἶναι τὰ: *λαλῶ, ληρῶ, φληναφῶ, ἀδολεσχῶ*.

Φοβέω-ᾶ (τρομάζω, φοβίζω), παρτ. ἐφόβουν, μέλλ. φοβήσω, ἄορ. ἐφόβησα, παρκ. φόβον ἐμπεποίηκά (τινί), ὑπερσ. φόβον ἐνεπεποίηκειν (τινί). Μέσ. φοβοῦμαι, παρτ. ἐφοβοῦμην, μέσ. μέλλ. φοβηθή-

σομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφοβήθην, παρκ. πεφόβημαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. Ρημ. ἐκφόβησις, φόβημα, φοβητής, φόβητρον, φοβητός, φοβητέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φόβος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος. Ἄντι τοῦ φοβῶ λέγεται καί: φόβον ἐμποιῶ τινί, φόβον ἐπιβάλλω, φόβον ἐμβάλλω τινί (οὗ παθ. εἶναι φόβος ἐμπίπτει τινί), φόβον παρέχω τινί, εἰς φόβον καθίστημί τινα. Ἄντι τοῦ φοβοῦμαι λέγεται καί: εἰς φόβον καθίσταμαι. Συνώνυμα τῷ φοβοῦμαι εἶναι τὰ: δέδοικα, ὄρω-δῶ, τρέω, δεδίττομαι ἢ δεδίσομαι. Τὸ φοβῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐκφοβῶ, καταφοβοῦμαι, συμφοβοῦμαι.

Φοιτῖω-ῶ (συχνάζω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπτως, ἐπισκέπτομαι), παρτ. ἐφοίτων, μέλλ. φοιτήσω, ἄορ. ἐφοίτησα, παρκ. πεφοίτηκα, ὑπερσ. ἐπεφοιτήκειν. Ρημ. φοίτησις, φοιτητής, (θηλ. φοιτήτρια), φοιτητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ποιητικῶ φῶτος (=σύχνασμα) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ τιμῶ ἐκ τοῦ τιμῆ. Συνώνυμα τῷ φοιτῶ εἶναι τὰ: θαμίζω, συχνάζω, συχνός εἰμι, συχνῶς ἔρχομαι. Τὸ φοιτῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀποφοιτῶ, διαφοιτῶ, εἰσφοιτῶ, προσφοιτῶ, συμφοιτῶ.

Φονεύω (σκοτώνω), παρτ. ἐφόνευον, μέλλ. φονεύσω ἢ φόνον ἐξεργάσομαι, ἄορ. ἐφόνευσα, παρκ. πεφόνευκα ἢ φόνον ἐξεργάσασμαι ἢ φονεὺς γέγονα, ὑπερσ. ἐπεφονεύκειν ἢ φόνον ἐξεργάσασμην ἢ φονεὺς ἐγγέγονεν. Παθ. φονεύομαι, παθ. ἄορ. ἐφονεύθην, παρκ. πεφόνευμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ θνήσκω. Ρημ. φόνευμα, φονευτής, φονευτήριον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φονεὺς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ἄντι τοῦ φονεύω λέγεται καί: φόνον ἐξεργάζομαι, φονεὺς εἰμί τινος ὡς παθ. δέ: φόνος γίνεταί, φόνος πρᾶττεται, θνήσκω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα τῷ φονεύω εἶναι τὰ: ἀποκτείνω, ἀναιρῶ, διαφθείρω, διεργάζομαι, καίνω, θανατῶ(όω), σφάττω, διαχρῶμαι.

Φορέω-ῶ (φέρω, φορῶ), παρτ. ἐφόρουν, μέλλ. φορήσω καὶ μεταγ. φορέσω, ἄορ. ἐφόρησα καὶ μεταγ. ἐφόρεσα, παρκ. πεφόρηκα, ὑπερσ. ἐπεφορήκειν. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι, παρτ. ἐφορούμην. μέσ. μέλλ. ὡς πιθ. φορήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφορησάμην, παθ. μέλλ. φορηθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐφορήθην, παρκ. πεφόρημαι, ὑπερσ. ἐπεφορήμην. Ρημ. φόρησις, φόρημα καὶ μεταγ. φόρεμα, φορητός, ἀφόρητος.

Σημ. Θέμα φορ- καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε φορ-ε- =φορε+ω-ῶ. Συνώνυμα τῷ φορῶ εἶναι τὰ: φέρω, ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, περιτίθεμαι, ἀμφιέννυμαι. Τὸ φορῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀναφορῶ, διαφορῶ, εἰσφορῶ, ἐκφορῶ, καταφορῶ, παραφορῶ, προσφορῶ, συμφορῶ, ὑπερφορῶ, ὑποφορῶ.

Φορίζω (δεικνύω, φανερώνω. λέγω), παραι. ἔφραζον, μέλλ. φράσω, ἄορ. ἔφρασα, παρκ. πέφρακα, ὑπερσ. ἐπεφράκειν. Παθ. φράζομαι (καὶ μέσ. φράζομαι (=σκέπτομαι, συλλογίζομαι, κρίνω, σχεδιάζω), παρτ. ἐφραζόμην, μέσ. μέλλ. φράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφράσθην, παρκ. πέφρασμαι, ὑπερσ. ἐπεφράσμην. Ρημ. φράσις, φράστις, φραστήρ, εὐφραδής, φράδμων, φραστός, ἀφραστός, φραστέον.

Σημ. Θέμα *φραδ-* και προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{φραδ} + j + \omega = \text{φράζω}$. Συνώνυμα τῷ *φράζω* εἶναι τὰ: *λέγω, φημί, ἡμί, φάσκω, φθέγγομαι, λαλῶ, φωνῶ, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διαλέγομαι, παροησιάζομαι, δείκνυμι, κελεύω*. Τὸ *φράζω* ἔχει τὸ θεματικὸν α βραχύ.

Φράττω ἢ **φράσσω** (κάμνω φραγμὸν, φράσσω), παρτ. ἔφρατον μέλλ. φράξω, ἀόρ. ἔφραξα, παρκ. α'. πέφραχα ἢ πέφρακα, ἢ φραγμὸν περιτέθεικα καὶ β' πέφραγα, ὑπερσ. ἐπεφράχην ἢ ἐπεφράκειν ἢ φραγμὸν περιτεθείκειν καὶ β' ἐπεφράγειν. Παθ. καὶ μέσ. φράττομαι ἢ φράσσομαι, παρτα. ἐφραττόμην, μέσ. φράξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφραξίμην, παθ. μέλλ. α' φραχθήσομαι καὶ β' φραγήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐφράχθην καὶ β' ἐφράγην, παρακ. πέφραγμα, ὑπερσ. ἐπεφράγμην. Ρημ. ἀπόφραξις, φράγμα, φραγμός, φράκτης, δούρακτον, φρακτός, ἀφρακτος, κατίφρακτος.

Σημ. Θέμα *φρακ-* ἢ *φραγ-* και προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{φρακ} + j + \omega = \text{φράττω}$ ἢ *φράσσω*. Ἀντὶ τοῦ *φράττω* λέγεται καὶ: *φραγμὸν περιτέθειμι, φραγμὸν περιβάλλω, θριγκῶ(-όω), χαρακῶ(-όω)*. Τὸ *φράττω* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιφράττω, ἀποφράττω, ἐκφράττω, περιφράττω, συμφράττω*. Ἀντὶ τοῦ *ἐμφράττω* λέγεται καὶ: *ἐμφραγμά τιος ποιοῦμαι*.

Φρίττω ἢ **φρίσσω** (ἀνατριχιάζω, τρομάζω, φοβοῦμαι), παρτα. ἔφριπτον ἢ ἔφρισσον, μέλλ. φρίξω ἢ φοθήσομαι, ἀόρ. ἔφριξα, παρκ. πέφρικα, ὑπερσ. ἐπεφρίκειν. Ρημ. φρίκη, φρίξ, φριξός, Φριξος, φρικτός.

Σημ. Θέμα *φρικ-* και προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{φρικ} + j + \omega = \text{φρίττω}$ ἢ *φρίσσω*. Τὸ *φρίττω* ἔχει τὸ θεματικὸν *ι* μακρόν. Ὡς παθ. τοῦ *φρίττω* εἶναι τὸ: *φρική ἐγγίγνεται τινι*. Συνώνυμα τῷ *φρίττω* εἶναι τὰ: *δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀκνῶ(-έω), τρέω, ὄρρωδῶ*.

Φρονέω-ῶ (σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, αἰσθάνομαι), παρτα. ἐφρόνονν, μέλλ. φρονήσω, ἀόρ. ἐφρόνησα, παρκ. πεφρόνηκα, ὑπερσ. ἐπεφρονήκειν. Παθ. ὑπερφρονοῦμαι μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ρημ. φρόνησις, φρόνημα, φρονητέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ θέματος (τοῦ *φρην-* γεν. *φρενός*) *φρεν-* τροπῆ τοῦ *ε* εἰς *ο* καὶ τῆ προσλήφει τοῦ προσφύματος $\epsilon = \text{φρον} + \epsilon + \omega = \text{φρονῶ}$. Συνώνυμα τῷ *φρονῶ* εἶναι τὰ: *σκέπτομαι, βουλεύομαι, σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι, λογίζομαι, σκέψιν ποιοῦμαι*. Τὸ *φρονῶ* ἀπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναφρονῶ, παραφρονῶ, ὑπερφρονῶ*.

Φροντίζω (φρονῶ, διανοῦμαι, ἔχω φροντίδα), παρτ. ἐφρόντιζον, μέλλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, παρακ. πεφρόντισα, ὑπερσ. ἐπεφροντίκειν. Παθ. φροντίζομαι (εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἢ μερίμνης), παρκ. πεφρόντισμαι, ὑπερσ. ἐπεφροντίσμην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ *φροντίς γίγνεται ὑπό τινος*. Ρημ. φρόντισμα, φροντισμός, φροντιστής, φροντιστήριον, ἀφρόντιστος, φροντιστέον.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *φροντίς* θέμα *φροντιδ-* τῆ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{φροντιδ} + j + \omega = \text{φροντίζω}$. Ἀντὶ τοῦ *φροντίζω* λέγεται καὶ: *ἔστι μοι φροντίς περὶ τινος, διὰ φροντίδος ἔχω, εἰσέρχεται μοι φροντίς περὶ τινος, φροντίδος μέτεστί μοι, ἐν φροντίδι εἰμί, φροντιστής εἰμί*.

φροντιστής γίγνομαι, ὡς μεταβ. φροντίδας ἐμβάλλω τινί, εἰς φροντίδα καθίστημι τινα. Συνώνυμα τῷ φροντίζω εἶναι τὰ : ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, μεριμνῶ, προνοῶ, κήδομαι. Τὸ φροντίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἐκφροντίζω.

Φρουρέω-ῶ (ἀμετβ. = εἶμαι φρουρός, φυλάττω ὡς φρουρός, μετβ. = ὑπερασπίζω), παρ. ἐφρουροῦν, μέλλ. φρουρήσω, ἄορ. ἐφρουρήσῃ, παρ. φυλακὰς πεφυλάξα, ὑπερσ. φυλακὰς ἐπεφυλάχειν. Παθ. φρουροῦμαι, παρ. ἐφρουρούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φρουρήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφρουρήθην, παρ. πεφρουρήμαι, ὑπερσ. ἐπεφρουρήμην. Ρημ. φρουρήσις, φρουρήμα, φρουρητήρ, φρουρητῶρ, φρουρητός, ἀφρουρητός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ φρουρός κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κράτος, τὸ δὲ φρουρός γίνεται ἐκ τῆς πρὸ καὶ ῥῶ. Ἐντὶ τοῦ φρουρῶ λέγεται καὶ : φυλακὰς φυλάττω. φυλακὰς καθίσταμαι, φυλακὴν ἔχω, φυλακὴν ποιῶμαι, φυλακὴν ἐγκαταλείπω. Τὸ φρουρῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἐμφρουρῶ.

Φρύγω (φρυγανίζω, ξηραίνω, καβουρδίζω), παρ. ἐφρυγον, μέλλ. φρύξω. ἄορ. ἐφρύξῃ. Παθ. φρύγμαι, παθ. ἄορ. ἀ' ἐφρύγθην καὶ β'. ἐφρύγην, παρ. τέφρυγμα, ὑπερσ. ἐπεφρύγμην. Ρημ. φρυγμός, φρύγανον, φρύγετρον, φρυκτός.

Σημ. Θέμα φρυγ-. Τὸ θεματικὸν φωνήεν ν εἶναι μακρόν. Συνώνυμα τῷ φρύγω εἶναι τὰ : ὀπτῶ(-άω), παροπτῶ, κατακαίω, ξηραίνω.

Φυγαδεύω (μετβ. = ἐκδιώκω, ἐξορίζω, ἀμετβ. = εἶμαι ἐξόριστος), παρ. ἐφυγάδευον, μέλλ. φυγαδεύσω, ἄορ. ἐφυγάδευσα, παρ. φυγάδα (τινα) πεποίησα, ὑπερσ. φυγάδα (τινα) ἐπεποίηκεν. Παθ. φυγαδεύομαι, παρ. ἐφυγαδεύομην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς διὰ τοῦ : φυγῆ ζημιοῦμαι. Ρημ. φυγάδευσις, φυγαδευτής, φυγαδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ φυγὰς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βασιλεύω ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ἐντὶ τοῦ μετβ. φυγαδεύω λέγεται καὶ : φυγάδα τινα ποιῶ, φυγὴν ἐπιβάλλω τινί, φυγὴν ἐπιτίθημί τινι, φυγῆ ζημιῶ τινι, φυγὴν καταγινώσκω τινός, ὡς παθ. δὲ τὸ φυγῆ ζημιοῦμαι.

Φυγγίνω (φεύγω), παρ. ἐφύγγανον, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

Σημ. Θέμα φυγ- μετὰ τοῦ προσφύματος αν- καὶ ἑτέρου ν πρὸ τοῦ γαρυκτιῆρος ὑπερ γίνεται γ=φυγγάνω. (φυγ+ν+αν+ω=φυγγάνω). Τὸ φυγγάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ἀποφυγγάνω, διαφυγγάνω, καταφυγγάνω.

Φυλάττω ἢ **φυλάσσω** (φυλάττω, προσέχω, ἀγωντῶ), παρ. ἐφύλαττον, μέλλ. φυλάξω, ἄορ. ἐφυλάξα, παρακ. πεφυλάξα, ὑπερσ. ἐπεφυλάχειν. Παθ. καὶ Μέσ. φυλάττομαι, παρ. ἐφυλαττόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φυλάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐφυλάξάμην, παθ. ἄορ. ἐφυλάχθην, παρακ. πεφυλάγμα, ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην. Ρημ. φυλακὴ, φυλάγμα, φυλάκτωρ, φυλάκτης ἢ φυλακτῆρ, φυλακτῆριον, φυλακτός, ἀφυλακτός, εὐφυλακτός, φυλακτέος.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φύλαξ θέμα φυλακ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος $j=φυλακ+j+\omega=φυλάττω$ ἢ φυλάσσω. Ἐντὶ τοῦ φυλάττω λέγεται καὶ: *φυλακὴν τινος ποιοῦμαι, διὰ φυλακῆς ἔχω τι, ἐν φυλακῇ ἔχω τι, ἔχω φυλακὴν τινος* καὶ ἄντι τοῦ φυλάττομαι λέγεται καὶ: *φυλακαὶ γίνονται*. Συνώνυμα τῷ φυλάττω εἶναι τὰ: *φρουρῶ*. Τὸ φυλάττω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιφυλάττω, διαφυλάττω, παραφυλάττω, προφυλάττω, συμφυλάττω*.

Φυράω-ῶ (ζυμώνω, ἀνακατώνω), μέλλ. φυράσω, ἄορ. ἐφύρασα, παθ. ἄορ. ἐφυράσθην, παρακ. πεφύραμαι. Ρημ. φύρασις, φύραμα, φυρατὴς, φυράδην, φύρδην.

Σημ. Θέμα *φυρα-*. Συνώνυμα τῷ *φυρῶ* εἶναι τὰ: *μείγνυμι, κεράννυμι, φύρω, κυκῶ(-άω)*.

Φύω (γεννῶ, παράγω, φυτρώνω, βλαστάνω), παρακ. ἔφυον, μέλλ. φύσω ἢ γεννήσω, ἄορ. ἔφυσα ἢ ἐγέννησα, παρακ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν. Μέσ. καὶ παθ. φύομαι, παρακ. ἐφύομην, μ'σ. μέλλ. ὡς παθ. φύομαι, ἄορ. β'. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔφυον (= ἐγεννήθην), ὑποτακτ. φύω, φύης, εὐκτ. φύοιμι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. φύναι, μετοχ. φύς, φῦσα, φύν, καὶ παθ. ἄορ. β' ἐφύην, παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα (εἶμαι ἐκ φύσεως, εἶμαι γεννημένος), ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ πεφυκῶς ἦν. Ρημ. φύσις, φῦμα, φυλή, φῦλον, φύλλον, φυτόν, φυτός, ἔμφυτος, σύμφυτος.

Σημ. Θέμα *φυ-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος $j=φυ+j+\omega=φύω$. Συνώνυμα τῷ *φύω* εἶναι τὰ: *γεννῶ, βλαστάνω, ἀναδίδωμι, προΐημι*. Τὸ *φύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναφύω, ἐκφύω, ἐμφύω, περιφύω, προσφύω, συμφύω*. Τὸ θεματικὸν φωνῆν *υ* εἶναι μακρόν.

Φωνέω-ῶ (φθέγγομαι, λαλῶ), παρτ. ἐφώνουν, μέλλ. φωνήσω, ἄορ. ἐφώνησα, παρακ. ἐφθηγμαι, ὑπερσ. ἐφθέγγην, καὶ παθ. ἄορ. ἐφωνήθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. Ρημ. φωνήσις, φωνήμα, φωνητής, φωνητήριος, φωνητός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φωνή, τὸ δὲ φωνή ἐκ τοῦ φημί. Μέσον ἀλληλοπαθές: *ἀμφωνοῦμεν ἀλλήλοις*. Συνώνυμα τῷ φωνῶ εἶναι τὰ: *φράζω, φημί, φάσκω, ἡμί, φθέγγομαι, λαλῶ, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διαλέγομαι, παρρησιάζομαι*. Τὸ φωνῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναφωνῶ, διαφωνῶ, παραφωνῶ, προσφωνῶ*.

Φωράω-ῶ (ζητῶ τὰ ἔχνη τοῦ φωρός (τοῦ κλέπτου), ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, κλέπτω, συλλαμβάνω κλέπτην, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀνακαλύπτω, φανερόνω), παρτ. ἐφώρων, μέλλ. φωράσω, ἄορ. ἐφώρασα, παρακ. πεφώρακα, ὑπερσ. ἐπεφωράκειν. Παθ. φωρῶμαι (ἀνακαλύπτομαι, φανερόνομαι), παρτ. ἐφωρόμην, παθ. μέλλ. φωραθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφωράθην, παρακ. πεφώραμαι, ὑπερσ. ἐπεφωράμην. Ρημ. φώρασις, φωρατός.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ φώρα (=ἔρευνα κατ' οἶκον, ἀνακάλυψις κεκρυμμένου). Συνώνυμα τῷ *φωρῶ* εἶναι τὰ: *ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἀνερευνῶ, δηλῶ, ἀνακαλύπτω, φαίνο, ἐμφαίνο, ἀναφαίνο*. Τὸ *φωρῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *καταφωρῶ*.

X

Χάζω (ὕποχωρῶ, ἐνδίδω, διατάζω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. *χάζομαι*, παρτ. ἐχάζομην, μέσ. μέλλ. χάζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχασάμην, καὶ β'. μετ' ἀναδιπλ. *κεκαδόμην* (ἀντὶ χεκαδόμην), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμα *χад-* (καὶ ἀρχαῖον *καδ-*) καὶ προσλήψει τοῦ προσφώνματος $j = \text{χад} + j + \omega = \text{χάζω}$. Συνώνυμα τῷ *χάζω* εἶναι τὰ: *ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, διατάζω, διασταγμὸν ἔχω, ἀμφιρῶσθ*. Τὸ *χάζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσφώντων: *ἀναχάζω, διαχάζω*.

Χαίρω (ἔχω χαρὰν), παρτ. ἔχαιρον, μέλλ. χαίρῃσω, παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ἐχάρην, παρκακ. γέγηθα ἢ περιχαρῆς γέγονα ἢ χαρὰν ἔσχηκα, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγγέγονειν ἢ χαρὰν ἔσχηκιν. Ρημ. χαροί, χάρις, χάρισμα, χαρτός, ἐπίχαρτος.

Σημ. Θέμα *χαε-* καὶ προσλήψει τῶν προσφώνματων *j* καὶ $e = \text{χαε} + j + \omega = \text{χαίρω}$ καὶ *χαιρ-ε*. Ὁ ἐνεστώς *χαίρομαι* εἶναι *δατισμὸς* (βαρβαρισμὸς) καλεῖται δὲ *δατισμὸς* ἀπὸ τοῦ Δάτιδος τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Δαρείου, ὅστις τὸ πρῶτον ἔκαμε χρῆσιν τοῦ μέσου τύπου. Τοῦ *χαίρω* ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν. καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι: μέλλ. *χαρῶ καὶ χαρήσομαι*, ἀόρ. *ἐχαιρήσα*, παρκακ. *κεχάρηκα*. Ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ: *χαρὰν ἐνεργάζομαι τινί* ὡς ἀμετβ. δὲ τὸ: *χαρὰν ἔχω*. Ἀντὶ τοῦ *χαίρω* λέγεται καὶ: *περιχαρῆς εἰμι*. Συνώνυμα τῷ *χαίρω* εἶναι τὰ: *ἠδομαι, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, εὐθυμοῦμαι, ἀρέσκομαι*. Τὸ *χαίρω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσφώντων: *ἐπιχαίρω, προχαίρω, συγχαίρω, ὑπερχαίρω*.

Χαλῖω-ῶ (χαλαρώνω), παρτ. ἐχάλιον, μέλλ. χαλάσω, ἀόρ. ἐχάλασα, παρκ. κεχάλακα, ὑπερσ. ἐκεχαλίαιεν. Παθ. χαλῶμαι, παρτ. ἐχάλωμην, μέσ. ἀόρ. ἐχάλασάμην, παθ. ἀόρ. ἐχάλισθην, παρκ. κεχίλασμαι, ὑπερσ. ἐκεχαλίαιμην. Ρημ. χίλασις, χάλασμα, χύλασμός, χύλαρός, χυλαστός.

Σημ. Θέμα *χαλα-*. Συνώνυμα τῷ *χαλῶ* εἶναι τὰ: *ἀνίημι, λύω, πρᾶνω, καταπρᾶνω, κατευνάζω, καταπαύω*. Τὸ *χαλῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *διαχαλῶ*.

Χαλεπαίνω (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), παρτ. ἐχαλέπαινον, μέλλ. χαλεπανῶ, ἀόρ. ἐχαλέπηνα, παρκ. ἠγανάκτησα ἢ χαλεπῶς ἔσχηκα ἢ χαλεπῶς ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἠγανακτῆκειν ἢ χαλεπῶς ἔσχηκιν ἢ χαλεπῶς ἐνηνόκειν. Μέσ. χαλεπαίνομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐχαλεπάνθην, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς:

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *χαλεπός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνο* ἐκ τοῦ *μέλας* (θέμα ἀναλογικὸν $\text{χαλεπαν} + j + \omega = \text{χαλεπαίνω}$). Ἀντὶ τοῦ *χαλεπαίνω* λέγεται καὶ: *χαλεπῶς ἔχω, χαλεπῶς διακίμαι πρὸς τινα, χαλεπῶς φέρω, χαλεπῶς διατίθεμαι*. Συνώνυμα τῷ *χαλεπαίνω* εἶναι τὰ: *ἀκροχολῶ, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμοῦμαι*.

Χαρίζομαι (λέγω ἢ πρῶτιον τι πρὸς χάριν τινός, εὐχαριστῶ, δωροῦμαι) ἀποθ. μέσ. παρτ. ἐχαρίζομην, μέσ. μέλλ. χαρισοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐχαρισάμην, (παθ. μέλλ. χαρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐχαρίσθην, μεταγ.), παρκ. καὶ ὡς παθ. κεχάρισμαι ἢ κεχαρισμένος εἰμί, ὑπερσ.

ἐκεχαρίσμην ἢ κεχαρισμένος ἦν, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κεχαρισμένος ἔσομαι. Ρημ. χάρισμα, χαρισμός, εὐχάριστος ἢ εὐχάριτος, ἀχάριστος, ἢ ἀχάριτος, χαριστήριος, χαριστήριον, χαριστήρια, χαριστέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ χάρις. Θέμα χαριτ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $j = \text{χαριτ} + j + \text{ομαι} = \text{χαρίζομαι}$. Ἄντι τοῦ χαρίζομαι λέγεται καί: *χάριν φέρω τινί, χάριν ἔχω τινί*. Τὸ χαρίζομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀντιχαρίζομαι, καταχαρίζομαι, προσεπιχαρίζομαι, προσχαρίζομαι*.

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω, στέκω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα) παρτ. ἔχασκον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. χανοῦμαι, ἀόφ. ἀ'. ἔχανα, καὶ β'. ἔχανον, παρκ. κέχηνα, ὑπερσ. ἐκεχήκειν. Ρημ. χάσιμη, χάσιμα, χάσιος, κανοῦν, χαῦνος, χήν, χεῖλος.

Σημ. Θέμα χην- χαν- καὶ χα- καὶ προσλήφει τοῦ προσφύματος $σκ = \text{χα} + \text{σκ} + \text{ω} = \text{χάσκω}$. Τὸ χάσκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ὑποχάσκω*.

Χειμάζω (διάγω που τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω), παρτ. ἐχειμάζον, μέλλ. χειμάσω, ἀόφ. ἐχείμασα, παρκ. χειμάσας ἔχω ἢ κεχείμακα, ὑπερσ. χειμάσας εἶχον ἢ ἐκεχειμάκειν. Παθ. χειμάζομαι (= βασιανίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρικυμίας), παρτ. ἐχειμαζόμεν, παθ. μέλλ. χειμασθήσομαι, παθ. ἀόφ. ἐχειμασθήην, παρκ. κεχείμασμαι, ὑπερσ. ἐκεχειμάσμην. Ρημ. χείμασις, χείμασία, χείμαστρον, χειμάδιον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ χεῖμα (= καιρὸς χειμερινός, χειμῶν) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ λιθάζω ἐκ τοῦ λιθάς. (Θέμα ἀναλογικὸν $\text{χειμαδ} + j + \text{ω} = \text{χειμάζω}$), τὸ δὲ χεῖμα γίνεται ἐκ τοῦ χέω. Τὸ χειμάζω ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσώπως: *χειμάζει* (ὑποκειμ. ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Ποσειδῶν) (= κάμνει χειμῶνα, τρικυμίας). Ἄντι τοῦ χειμάζομαι λέγεται καί: *χειμῶνι χρῶμαι*. Συνώνυμα τῷ χειμάζομαι εἶναι τό: *κλυδωνίζομαι*, Περί δὲ τοῦ χειμῶνος λέγεται: *χειμῶν ἐπιπίπτει*. Τὸ δὲ *χειμαδίῳ τινί χρῶμαι* σημαίνει (= διατρίβω τὸν χειμῶνα ἐν τόπῳ καταλλήλῳ διὰ τὴν παραχειμασίαν. Τὸ χειμάζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαχειμάζω, ἐγχειμάζω, παραχειμάζω*.

Χειρόομαι-οὔμαι (κάμνω τινά ὑποχείριον, ὑποτάσσω, νικῶ) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρτ. ἐχειρούμην, μέσ. μέλλ. χειρώσομαι, μέσ. ἀόφ. ἐχειρωσάμην, παθ. μέλλ. χειρωθήσομαι, ἀόφ. ἐχειρώθην, παρκ. κεχείρωμαι, μετ' ὀλιγ. μέλλ. κεχειρώσομαι. Ρημ. χείρωσις, χείρωμα, χειρωτός, εὐχειρωτός, δυσχειρωτός.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ χεῖρ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δηλοῦμαι ἐκ τοῦ δῆλος. Ἄντι τοῦ χειροῦμαι λέγεται καί: *ὑποχείριόν τινα ποιοῦμαι, ὑποχείριόν τινα ποιῶ τινι, ὑποχείριον ἔχω τινά, ὑποχείριον λαμβάνω*, ὡς παθ. *ὑποχείριός εἰμι, ὑποχείριος γίγνομαι*. Συνώνυμα τῷ μὲν μέσ. *χειροῦμαι* εἶναι τὰ: *αἰρῶ, καταστρέφομαι, δουλοῦμαι, παρίσταμαι, ὑποτάσσω, ὑπ' ἔμνατον ποιοῦμαι*, τῷ δὲ παθ. ὑπὸ τινι *γίγνομαι, ἀλίσκομαι, δουλοῦμαι*.

Χέω (χύνω) ἀείποτε σύνθετον, παρὰ τοῖς Ἄτιοκοῖς, παρτ. ἔχεον, μέλλ. συνηρ. χέω, χεῖς, χεῖ, κλπ. ἀόφ. ἔχεα καὶ μεταγ. ἔχευσα ἢ ἔχυσα, παρκ. κέχυκα, ὑπερσ. ἐκεχύκειν. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, παρτ. ἐχέομην, μέσ. μέλλ. χέομαι, μέσ. ἀόφ. ἐχεάμην, παθ. μέλλ. χυθήσομαι,

παθ. ἄορ. ἐχύθην, παρκ. κέχυμαι, ὑπερσ. ἐεχύμην. Ρημ. χοῖ, χοῖς
 χύσις, χυλός, χυμός, χυμα, χεῦμα, χεϊμών, χύτρα, χύθην, χυτός.

Σημ. Θέμα *χεF-* (*χεF+*ω. Τὸ *F* μεταξὺ δύο φωνηέντων εὐριστόμενον ἀποβάλλεται = *χέω*) καὶ *χευ-* καὶ συστολῇ προέκυψε τὸ θέμα *χv-*. Τὸ *χέω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *διαχέω, ἐκχέω, ἐγχέω, ἐπιχέω, καταχέω, προσχέω, περιχέω, συγχέω*. Ὁ θεματικός χαρακτήρ εἶναι τῷ ἀνεστ. τῆς ὀριστ. προστ. καὶ ἀπαρεμφ. καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ συναιρεῖται μόνον μετ' ἐπομένου εἴη εἰ εἰς εἰ.

Χορεύω (χορεύω.) παρτα. ἐχόρευον, μέλλ. χορεύσω, ἄορ. ἐχόρευσα, παρκ. κεχόρευκα, ὑπερσ. ἐεχορεύειν. Παθ. καὶ μέσ. χορεύομαι, παρτ. ἐχορευόμην, μέσ. μέλλ. χορεύσομαι μέσ. ἄορ. ἐχορευάμην, παθ. ἄορ. ἐχορεύθην, παρκα. κεχόρευμαι, ὑπερσ. ἐεχορευέμην. Ρημ. χόρευσις, χορεία, χόρευμα, χορευτής, (θηλ. χορεύτρια), χορευτός, ἀχόρευτος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *χορός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἐντὶ τοῦ *χορεύω* λέγεται καί: *χορεία, χεῶμαι, χορευτής εἰμι*, τὸ δὲ *χεῶμαι χορευταῖς* λέγεται περὶ χοροδιδασκάλου. Συνώνυμα τῷ *χορεύω* εἶναι τὰ: *ὄρχομαι, σκυρῶ, πηδῶ, ἄλλομαι*. Τὸ *χορεύω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *ἐπιχορεύω*.

Χορηγέω-ῶ (εἶμαι χορηγός, παρέχω τὰ ἔξοδα πρὸς παρσκευὴν χοροῦ), παρτα. ἐχορήγουν, μέλλ. χορηγήσω, ἄορ. ἐχορήγησα, παρκα. κεχορήγηκα, ὑπερσ. ἐεχορηγήειν. Μέσ. καὶ Παθ. χορηγοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐχορηγήθην, παρκ. κεχορήγημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς. Ρημ. χορηγητής, χορηγητής, χορήγημα, χορηγεῖον, αὐτοχορήγητος.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *χορηγός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Ἐντὶ τοῦ *χορηγῶ* (περὶ τοῦ χορηγοῦ) λέγεται *χορηγός καθίσταμαι*, περὶ δὲ τῆς πόλεως ἢ τῆς φυλῆς λέγεται: *χορηγὸν φέρειν, χορηγῶ τινι χεῶμαι*.

Χῶω. Ἴδὲ *χώννυμι*.

Χερίομαι-ῶμαι (μεταχειρίζομαι ἀποθ. μέσον, παρτ. ἐχρώμην, μέσ. μέλλ. χρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχερήσάμην, παθ. ἄορ. ἐχερήσθην, παρκ. κέχημαι, ὑπερσ. ἐεχερήμην. Ρημ. χηῖσις, χηῖμα, χηιστός, ἄχηιστος, εὐχηιστος, δύσχηιστος, χηιστέον.

Σημ. Θέμα *χη-*. Τὸ *χεῶμαι* συναιρεῖται εἰς *η* ἀντὶ εἰς *α*. Ὡς παθ. τοῦ *χεῶμαι* εἶναι τὸ: *ἐν χεῖρά εἰμι*. Συνώνυμα τῷ *χεῶμαι* εἶναι τὸ: *μεταχειρίζω ἢ μεταχειρίζομαι*. Τὸ *χεῶμαι* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀποχεῶμαι, διαχεῶμαι, ἐναποχεῶμαι, ἐπιχεῶμαι, καταχεῶμαι, προσχεῶμαι*.

Χρή (πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, ἢ *χεῶν* ἐστὶ ἀπροσπ. ὑποτ. χοῖ ἢ *χεῶν* ἢ, εὐκτική *χεῖρη* καὶ *χεῶν* εἶη, προστ. *χεῶν* ἔστω, ἀπαρ. *χοῖναι*, καὶ *χεῶν* εἶναι, μετοχὴ τὸ *χεῶν* (ἀκλίτος) (=τὸ περρωμένον, ὁ θάνατος), παρτα. ἐχοῖν καὶ *χοῖν*, μέλλ. *χοῖσει* ἢ *χοῖσται* (*χοῖ*-ἔσται), τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. *χεῖρα*.

Σημ. Τὸ *χεῖρη* (*χεῖρα*, ἀνάγκη) εἶναι κυρίως οὐσιαστικὸν ἀκλίτον, ὅπερ διὰ παραθέσεως καὶ συγχωνεύσεως τῶν τύπων τοῦ *εἰμί*, ὕστερον ἀπετέλεσε

τούς τόπους *ζή* καὶ ἔλαβε τὸν τύπον ὀήματος κατ' ἔλλειψιν τοῦ *εἶ*. Ἡ μετοχή τὸ *χρεών* προήλθεν ἐκ τοῦ *ζή-ὄν* κατὰ μετάθεσιν τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων. Συνώνυμα τῷ *ζή* εἶναι τὰ: *δεῖ*, *ἀρμόττει*, *προσῆκει*, *πρέπει*. Τὸ *ζή* ἄπαντὰ καὶ σύνθετον: ἔνεστ. *ἀπόζην*, ἄπαρεφ. *ἀποζήην*, μετ. *ἀποζών*, θηλ. *ἀποζώσα*, παρτ. *ἀπέζην*, μέλλ. *ἀποζήσει*, ἄορ. *ἀπέζησε*, εὐκτ. *ἀποζήσαι*, προστ. *ἀποζήσάτω*. Τὸ μὲν *ζή* τίθεται ἐπὶ καθήκοντος, τὸ δὲ *δεῖ* ἐπὶ ἐλλείψεως, τὰ δὲ: *ἀρμόττει*, *προσῆκει* καὶ *πρέπει* ἐπὶ ἀρμόζοντος.

Χρήζω (ἔχω ἀνάγκην) καὶ παρ. *ἐχορίζον*, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς: μέλλ. *χρεῖαν ἔξω* (τινός), ἄορ. *χρεῖαν ἔσχον* (τινός), παρ. *χρεῖαν ἔσχηκά* (τινός), ὑπερσ. *χρεῖαν ἔσχίκειν* (τινός).

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ *χρηή* (Ἀττ. *χρεῖα*) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*. (Θέμα ἀναλογικὸν *χρηιδ+ι+ω=χρήζω*). Ἄντι τοῦ *χρηζῶ* λέγεται καὶ: *χρεῖαν ἔχω τινός*, *εἶτι μοι χρεῖα*, *ἐν χρεῖα εἰμί τινος*, *ἐν χρεῖα γίγνομαι τινος*: τὸ δὲ *χρεῖαν ἔχω τινί* σημαίνει (=παρέχω ὀφείλειαν), τὸ δὲ *ἐν χρεῖα εἰμί* εἶναι ὡς παθ. τοῦ *χρῶμαι* (=ἐν χρήσει εἰμί). Συνώνυμον τῷ *χρήζω* εἶναι τὸ: *σπανίζω*.

Χρηματίζω (διαπραγματεύομαι, διαλέγομαι, συζητῶ), παρ. *ἐχορημάτιζον*, μέλλ. *χρηματιῶ*, ἄορ. *ἐχορημάτισα*, παρ. *κεχορημάτικα*, ὑπερσ. *ἐκεχορημάτιεν*. Μέσ. *χρηματίζομαι*, (συλλέγω δι' ἐμᾶντὸν *χρήματα*), *ἐχορηματιζόμεν*, μέσ. μέλλ. *χρηματιοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐχορηματισάμην*, παρ. *κεχορημάτισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεχορηματίσμην*. Ρημ. *χρημάτισις*, *χρηματισμός*, *χρηματιστής*, *χρηματιστέον*.

Σημ. Τὸ ὄημα γίνεται ἐκ τοῦ *ζήμα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς*. (Θέμα ἀναλογικὸν *ζηματιδ+ι+ω=ζηματίζω*). Ἄντι τοῦ *ζηματίζομαι* λέγεται καὶ: *ἀγρολογῶ*, *ζήματα συλλέγομαι*, *ζήματα ἐργάζομαι*, *ζηματισμὸν ἐμᾶντῷ ποιῶ*, *περὶ ζηματισμὸν εἰμι*, *ζηματιστής εἰμι*. Τὸ δὲ *πράττομαι ζήματα* σημαίνει (=εἰσπράττω *ζήματα* ὀφειλόμενα ἢ καὶ βιαίως καὶ παρανόμως), τὸ δὲ *ἔχω ζήματα* σημαίνει (=πλουτῶ).

Χρήω-ῶ (δίδω χρησμόν. χρησιμοδοτῶ), παρ. *ἐχρον*, μέλλ. *χρήσω*, ἄορ. *ἐχρησα*, παρ. *κέχρηκα*, ὑπερσ. *ἐκεχρήκειν*. Μέσ. *χρῶμαι* (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν), παρ. *ἐχρώμην*, μέσ. μέλλ. *χρήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐχρησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐχρήσθην*, παρ. *κέχρημαι*, ὑπερσ. *ἐκεχρήμην*. Ρημ. *χρησμός*, *χρηστήρ* ἢ *χρήστης*, *χρηστήριον*, *πυθόχρηστος*.

Σημ. Θέμα *χρη-*. Ὁ χαρακτήρ *η* συναιρεῖται μετὰ τοῦ θεματικοῦ φωνηέντος τοῦ ἔνεστ. καὶ παρ. *ο* καὶ *ε* *εἰς* *ω* καὶ *η*. Συνώνυμα τῷ *χρῶ* εἶναι τὰ: *χρησιμοδοτῶ*, *ἀναιρῶ*, *προλέγω* *ὀποκρίνομαι*, *προφητεύω*, τῷ δὲ *χρῶμαι* εἶναι τὸ: *μαντεύομαι*.

Χρηομαι-ῶμαι (μεταχειρίζομαι, ἰδὲ *χράομαι-ῶμαι*).

Χρίω (ἀλείφω μυρῶν), παρ. *ἐχρίον*, μέλλ. *χρίσω*, ἄορ. *ἐχρίσα*, παρ. *κέχρικα*, ὑπερσ. *ἐκεχρίκειν*. Μέσ. *χρίομαι*, παρ. *ἐχρίομην*, μέσ. μέλλ. *χρίσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐχρισάμην*, παθ. μέλλ. *χρισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐχρίσθην*, παρ. *κέχρικαι* καὶ μεταγ. *κέχρισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεχρίμην*, μεταγ. *ἐκεχρίσμην*. Ρημ. *χρίσις*, *χρίμα* καὶ *χρίσμα*, *χρίστης*, *χριστήριον*, *χριστός*, *χρίστος*, *χριστιανός*, *χριστέον*.

Σημ. Θέμα *χρισ-* και *ω* η κατάληξις *-χρισ-ω=χρίω*. Το *ι* του θέματος είναι πανταχοῦ μαζρόν. Συνώνυμα τῷ *χρίω* είναι τὰ : *ἀλείφω, ἐπαλείφω, ὑπαλείφω*. Το *χρίω* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων : *ἐγχρίω, ὑποχρίω*.

Χωλαίνω (ἀμετβ. =εἶμαι χολός), παρτ. ἐχόλαινον, μέλλ. χωλανῶ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ : *χολός εἰμι*. Ρημ. χόλανσις, χόλασμα.

Σημ. Το ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *χολός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *μελαίνω* ἐκ τοῦ *μέλας*. Ἀντὶ τοῦ *χωλαίνω* λέγεται και : *χολός εἰμι* ὡς μετβ. δὲ τὸ : *χολῶ (-όω), χολόν τινα ἀποδείκνυμι*. Συνώνυμα τῷ *χωλαίνω* είναι τὰ : *χολεύω, ὑποσκάζω*.

Χωλεύω (ἀμετβ. εἶμαι χολός) και μετβ. (=καθιστῶ τινὰ χολόν) και ἀόρ. ἐχόλευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως : *χολός εἰμι*. Παθ. χωλείομαι, παρκ. κεχόλευμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῶν περιφράσεων : *χολός γίγνομαι* ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. χολεία, χόλευμα.

Σημ. Το ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *χολός* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλεύω* ἐκ τοῦ *βασιλεύς*. Ἀντὶ τοῦ *χωλεύω* λέγεται και : *χολός εἰμι* ὡς μεταβ. δὲ : *χολῶ, χολόν τινα ἀποδείκνυμι*. Συνώνυμα τῷ *χωλεύω* είναι τὰ : *χωλαίνω, ὑποσκάζω*. Το *χωλεύω* ἀπαντᾷ και σύνθετον : *ἀποχωλεύω*.

Χώννυμι και **χωννύω** και **χῶ-ῶ** (σκειπάζω μὲ χῶμα), παρτ. ἔχουν, και ἔχώννυν και ἔχώννυον, μέλλ. χῶσω, ἀόρ. ἔχωσα, παρκ. κέχωκα, ὑπερσ. ἐκεχώκειν. Παθ. χώννυμαι, και χοῦμαι, παρτ. ἐχούμην, παθ. μέλλ. χωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐχῶσθην παρκ. κέχωσμαι, ὑπερσ. ἐκεχώσμην. Ρημ. χῶσις, χῶμα, χωστός, χωστέον.

Σημ. Θέμα *χωσ-* και προσλήπει τοῦ προσφύματος *νυ-* = *χωσ+νυ+μι* = *χώννυμι*. Συνώνυμα τῷ *χώννυμι* είναι τὰ : *φράττω, κλήω ἢ κλείω, ὄχυρῶ, καλύπτω, θάπτω*. Το *χώννυμι* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων : *ἀναχώννυμι, καταχώννυμι, προσχώννυμι, συγχώννυμι*.

Χωρέω-ῶ πορεύομαι, προχωρῶ, περιλαμβάνω), παρτ. ἐχόρουν, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι, και σπανίως χωρήσω, ἀόρ. ἐχόρησα, παρκ. κεχώρηκα, ὑπερσ. ἐκεχωρήκειν. Παθ. συγχωροῦμαι, παρτ. συνεχωρούμην, παθ. μέλλ. συγχωρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. συνεχωρήσθην, παρκ. συγκεχώρημαι ὑπερσ. σὺνεκεχωρήμην. Ρημ. χῶρησις, συγχώρησις ἀναχώρησις, ἀποχώρησις, ὑποχώρησις, χῶρημα, ἀναχωρητής, ἀναχωρητέον.

Σημ. Το ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ *χῶρος* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *κρατῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*. Το μέσον ἐκφέρεται ἀναλελημένως : *συγχωρῶ ἐμαυτόν*. (Τὰ *ἐγχωρεῖ* =εἶναι δυνατόν ἐνδέχεται, *συγχωρεῖ* =εἶναι δυνατόν, ἔξεστι και *προχωρεῖ* =ἐγχωρεῖ, εἶναι εὐκόλον) είναι ἀπόρροπα. Συνώνυμα τῷ *χωρῶ* είναι τὰ : *πορεύομαι, λήγω, βαδίζω*. Το *χωρῶ* ἀπαντᾷ και σύνθετον μετά προθέσεων : *ἀναχωρῶ, ἀποχωρῶ, διαχωρῶ, ἐγχωρῶ, ἐκχωρῶ, ἐπαναχωρῶ, ἐπιχωρῶ, καταχωρῶ, μεταχωρῶ, παραχωρῶ, προχωρῶ, προσχωρῶ, συγχωρῶ, συναχωρῶ, ὑποχωρῶ, ὑπεκχωρῶ*.

Χωρίζω (ἐξεχωρίζω, ἀτομακρύνω), παρτ. ἐχώριζον, μέλλ. χωρίσω και χωριῶ, ἀόρ. ἐχώρισα, παρκ. κεχώρισα, και χωρίσας ἔχω, ὑπερσ. ἐκεχωρίκειν και χωρίσας εἶχον. Παθ. και μέσ. χωρίζομαι, παρτ.

ἐχωριζόμενην, παθ. μέλλ. χωρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐχω-
ρίσθην, παρακ. κεχώρισμαι, ὑπερσ. ἐκεχωρίσθην. Ρημ. χώρισις, χώ-
ρισμα, χωρισμός, χωριστής, χωριστέον.

Σημ. Τὸ ῥήμα γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος *χωρίς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς
τὸ *ἐλπίζω* ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (θέμα ἀναλογ. *χωριδ+j+ω=χωρίζω*). Συνώνυμα
τῷ *χωρίζω* εἶναι τὰ: *διαίρω*, *διύστημι*, *διακρίνω*, *διορίζω*, *διαλύω*, *διαξενύ-*
γνυμι, *μερίζω*. Τὸ *χωρίζω* ἀπάντῃ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀναχωρίζω*,
ἀποχωρίζω, *διαχωρίζω*, *καταχωρίζω*.

Ψ

Ψ•άλλω (ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδὴν, καθαρίζω, ἴμνω), παρατ.
ἐψάλλον, μέλλ. ψαλῶ, ἀόρ. ἐψηλα καὶ ἐκκλ.—ἐψαλα, παρακ. ἐψαλκα,
ὑπερσ. ἐψάλκειν. Παθ. ψάλλομαι, παρατ. ἐψαλλόμενην, παρακ. ἐψαλμαι,
τῇ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ψάλσις, ψαλμός,
ψαλτήρ, ψάλτης ἢ ψαλτής, ψαλτήριον, ψαλτός.

Σημ. Θέμα *ψαλ-* καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος *j=ψαλ+j+ω=*
ψάλλω. Συνώνυμα τῷ *ψάλλω* εἶναι τὰ: *ἴμνω*, *ἴμνωδῶ*, *ἄδω*, *κιθαρίζω*,
ἐγκωμιάζω, *παιανίζω*.

Ψ•αύω (τριβῶ, ψηλαφῶ, ἐγγίζω), παρατ. ἔψαυον, μέλλ. ψαύσω,
ἀόρ. ἔψαυσα, παρακ. ἔψαυκα, ὑπερσ. ἔψαύκειν. Παθ. καὶ μέσ. ψαύομαι,
παθ. ἀόρ. ἐψαύσθην, παρακ. ἔψαυσμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ
τῶν συνωνύμων. Ρημ. ψαῦσις ψαῦσμα, ψαυστός, ἄψαυστος, ψαυστέον.

Σημ. Θέμα *ψαυ-* = *ψευ-*. Συνώνυμα τῷ *ψαύω* ἐπὶ μὲν μεταβ. σημασίας
εἶναι τὰ: *ἄπτομαι*, *ψήγω*, *ψηλαφῶ*, *ψῶ*, *θιγγάνω* ἐπὶ δὲ ἀμετβ. σημασίας
τὰ: *ἔχομαι*, *συνέχομαι*, *συνάπτω*.

Ψ•ζω-ῶ. Ἴδὲ *ψῆω*.

Ψ•έγω (κατηγορῶ), παρατ. ἔψεγον, μέλλ. ψέξω, ἀόρ. ἔψεξα,
παρακ. ψέξας ἔχω καὶ β'. ἔψογα, ὑπερσ. ψέξας εἶχον καὶ β'. ἐψόγειν.
Παθ. ψέγομαι, παρατ. ἐψεγόμενην, παθ. μέλλ. ψεχθήσομαι, παθ. ἀόρ.
ἐψέχθην καὶ β' ἐψέγην, παρακ. ἐψεγμα, ὑπερσ. ἐψέγημην. Ρημ. ψόγος,
ψέγμα, ψέκτης, ψεκτός, ψεκτέον.

Σημ. Θέμα *ψεγ-*. Ἀντὶ τοῦ *ψέγω* τινὰ λέγεται καὶ: *ψόγον ἐπιφέρω*
τινὶ, *ψόγον ποιῶ τινι* καὶ ὡς παθ. *ψόγος τινὸς γίγνεται ὑπὸ τινος*, *ψόγον*
τινὸς ὑπέγω. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναγελυμένος: *ψέγω ἐμαυτόν*.
Συνώνυμα τῷ *ψέγω* εἶναι τὰ: *αἰτιῶμαι*, *ἐπιτιμῶ*, *κατηγορῶ*, *καταγορεύω*,
μέμφομαι, *ὀνειδίζω*, *φαυλίζω*, *λοιδορῶ*. Τὸ *ψέγω* ἀπάντῃ καὶ σύνθετον:
διαψέγω.

Ψ•εύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ), παρατ.
ἔψευδον, μέλλ. ψεύσω, καὶ δωρ. ψευσῶ, ἀόρ. ἔψευσα, παρακ. ψεύσας
ἔχω, ὑπερσ. ψεύσας εἶχον. Μέσ. ψεύδομαι, (λέγω ψεύδη, πλανῶμαι),
παρατ. ἐψευδόμενην, μέσ. μέλλ. ψεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐψευσάμην, παθ. μέλλ.
ὡς μέσ. ψευσιθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐψευσθην, παρακ. ἔψευσαι,
ὑπερσ. ἐψεύσθην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ἐψευσιμένος ἔσομαι καὶ ἐψεύσομαι.
Ρημ. ψεῦδος, ψεῦσις, ψεῦμα ἢ ψεῦσμα, ψεύστης, (θηλ. ψεῦστις ἢ
ψεῦστρια), ψευδής, ἀδιάψευστος.

Σημ. Θέμα *ψευδ-*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *ψεύδομαι* λέγεται καὶ: *ψεύδει*
χρῶμαι, *ψεύδεται παράγω τινὰ*, *ψευδολογῶ*, *ἀπατῶ*. Ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐψευσάμην*
(=εἶπον ψεύδη), ὁ παθ. ἀόρ. *ἐψεύσθην* (=ἠπατήθην εἰς τι, ἠπατήθην

ἐπλανήθην), παρκ. μέσ. ἔψευσμαι (=ἔχω εἶπει ψεύδι) παθ. παρκ. ἔψευσμαι (=ἔχω ἀπατηθῆ). Τὸ ψεύδω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: διαψεύδω.

Ψ·ηφιζω (μὲ ψήφους λογαριάζω), παρ. ἐψηφίζον, μέλλ. ψηφίω, ἀόρ. ἐψηφίσα, παρκ. ἐψηφίκα, ὑπερσ. ἐψηφίκειν. Μέσ. καὶ Παθ. ψηφίζομαι, (διὰ τῆς ψήφου μου ἀποφασίζω, γνωμοδοτῶ), παρ. ἐψηφιστόμην, μέσ. μέλλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐψηφισάμην. παθ. μέλλ. ψηφισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐψηφίσθην, παρκ. ἐψηφίσμαι, ὑπερσ. ἐψηφίσμην, μετ' ὄλιγ. μέλλ. ἐψηφισμένος ἔσομαι. Ρημ. ἀποψήφισις, διαψήφισις, ψήφισμα, ψηφισμός, ψηφιστής, ψηφιστέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ψῆφος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω ἐκ τοῦ ἐλπίς (Θέμα ἀναλογικὸν ψηφιδ+ι+ω=ψηφίζω). Τὸ δὲ ψῆφος γίνεται ἐκ τοῦ ψῆω. Ἄντι τοῦ ἐπιψηφίζω λέγεται καί: δίδωμι τῷ δήμῳ τὴν ψῆφον, ψῆφον ἐμβάλλω περὶ τίνος, ψῆφον ἐπάγω, ἀντι δὲ τοῦ ψηφίζομαι λέγεται καί: τὴν ψῆφον φέρω, ψῆφον διαφέρω, ψήφισμα ποιοῦμαι, τὴν ψῆφον τίθεμαι, τὴν ψῆφον προστίθεμαί τινι. Τὸ ψηφίζω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ὀρθόθεσων: ἀναψηφίζω, ἐπιψηφίζω, προσψηφίζομαι. Συνώνυμα τῷ καταψηφίζομαι (καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου) εἶναι τὰ: καταγιγνώσκω καὶ καταδικαίω τίνος τι.

Σημ. 2. Περὶ τοῦ διώκοντός τινα λέγεται: ἄγω τινά ὑπὸ τῶν τῶν δικαστῶν ψῆφον· περὶ δὲ τοῦ φεύγοντος λέγεται: ἔρχομαι ὑπὸ τῶν τῶν δικαστῶν ψῆφον.

Ψ·ήχω (ψαύω, τρίβω, ξύω, ξυστορίζω), παρ. ἔψηχον, μέλλ. ψήξω, ἀόρ. ἔψηξα, παρκ. ψήξας ἔχω, ὑπερσ. ψήξας εἶχον. Παθ. ψήχομαι, παρ. ἐψηχόμην, μέσ. ἀόρ. ἐψηξάμην, παθ. ἀόρ. ἐψηχθην, παρκ. ἔψηγμαί, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ψῆξις, ψῆγμα, ψηκτῆρ, ψήκτρα, ψηκτός.

Σημ. Θέμα ψηχ-. Συνώνυμα τῷ ψήχω εἶναι τὰ: ψαύω, ψηλαφῶ, ἄπτομαι, ψῆω, τρίβω καὶ (ἐπὶ ἵππων) θεραπεύω τὸν ἵππον, σπλεγγίζω. Τὸ ψήχομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: καταψήχομαι.

Ψ·ήω-ῶ (ψηλαφῶ, τρίβω), ψῆς ψῆ, κλπ. παρ. ἔψων, μέλλ. ψήσω, ἀόρ. ἔψησα, παρκ. ψήσας ἔχω, ὑπερσ. ψήσας εἶχον. Μέσ. καὶ Παθ. ἀποψῶμαι (σπογγίζομαι), παρ. ἀπεψόμην, μέσ. μέλλ. ἀποψήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπεψόμην, παθ. ἀόρ. ἐψήσθην ἢ ἐψήχθην, παρκ. ἔψηγμαί ἢ ἔψησμαι, ἢ ἔψημαι, ὑπερσ. ἐψήγμην ἢ ἐψήσμην ἢ ἐψήμην. Ρημ. ψῆφος.

Σημ. Θέμα ψη-. Τὸ ψῆω ἔχει θέμα εἰς η καὶ συναιρεῖται κανονικῶς εἰς η καὶ η ὡς τὸ ζῶ, διψῶ, πεινῶ κλπ. Συνώνυμα τῷ ψῶ εἶναι τὰ: ψήχω, ἄπτομαι, ψαύω, ψηλαφῶ, τρίβω. Τὸ ψῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ὀρθόθεσων: ἀποψῶ, καταψῶ.

Ψ·ύχω (ἀερίζω, ψυχραίνω, στεγνώνω), παρ. ἔψυχον, μέλλ. ψύξω, ἀόρ. ἔψυξα, παρκ. ψύξας ἔχω καὶ μειγ. ἔψυκα, ὑπερσ. ψύξας εἶχον καὶ μειγ. ἐψύκειν. Παθ. ψύχομαι, παρ. ἐψυχόμην, παθ. μέλλ. ἀψυχθήσομαι καὶ β'. ψυγήσομαι, παθ. ἀόρ. α'. ἐψύχθην καὶ β'. ἐψύχην καὶ μειγ. ἐψύγην, παρκ. ἔψυγμαί, ὑπερσ. ἐψύγμην. Ρημ. ψυχή, ψύχος, ψύξις, ψύγμα, ψυκτῆρ, ψυκτός, ψυκτέος.

Σημ. Θέμα ψυχ-. Συνώνυμα τῷ ψύχω εἶναι τὰ: ξηραίνω, ψῆχος ἐμποιῶ. Τὸ ψύχω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ὀρθόθεσων: ἀναψύχω, ἀποψύχω, διαψύχω.

Ω

Ἔθινω (ἔχω ὄδινας πόνους τοκετοῦ, κοιλοπονώ, γεννώ), παρτ. ὄδινον, μέλλ. ὄδινω, ἄορ. ὄδινα, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ὀδῖς γεν. ὄδινος (=πόνος τοκετοῦ, ἐν γένει πόνος δυνατός)· ἀντί τοῦ ὀδίνω λέγεται καὶ ὀδῖς ἔχει με, ὀδῖνας ἔχω. Συνώνυμα τῷ ὀδίνω εἶναι τὰ: *τίκτω, γεννώ*.

Ἐθέω-ῶ (σπρώχνω, ἀπομακρύνω, ἐκδιώκω), παρατ. ἐπώθιον, μέλλ. ὄσω καὶ μετγ. ὠθήσω, ἄορ. ἔωσα, καὶ μετγ. ὠθησα, παρκ. μεταγ. ἐξέωκα, καὶ ἐκδεδίωχα, ὑπερσ. ἐξέωκειν καὶ ἔξεδεδιώχειν. Μέσ. καὶ Παθ. ὠθοῦμαι, παρατ. ἐωθούμην, μέσ. μέλλ. ὄσομαι, μέσ. ἄορ. ἐώσμην, παθ. μέλλ. ὠσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐώσθην καὶ μετγ. ὠθήθην, παρκ. ἔωσμαι, ὑπερσ. ἐώσμην. Ρημ. ὠθησις, ὠθημα, ἄπωσις, ὠσμός, ὠστός, ἄπωστός, ὠστέος, ἄπωστέος.

Σημ. Θέμα (Γωθ-)=ὠθ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος ε=ὠθ+ε+ω =ὠθῶ. Τὸ ὠθῶ λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ε, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος F. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς ἐκφέρεται ἀναελημένος: *προωθῶ ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ ὠθῶ εἶναι τὰ: *διώκω, ἐκδιώκω, ἀποκρούω*. Τὸ ὠθῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνωθῶ, ἀπωθῶ, διωθῶ, εἰσωθῶ, ἐξωθῶ, παρωθῶ, περιωθῶ, προωθῶ, συνωθῶ, ὑπωθῶ*.

Ἐνέομαι-αὔμα (ἀγοράζω, μισθώνω) ἄποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεων, παρτ. ἐνωούμην, μέσ. μέλλ. ὠνήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπριάμην, ὑποτ. πρίωμαι, πρίη πρίηται, εὐκτ. πριαίμην. πρίαιο, πρίαιτο, κλπ. προστ. πρίω, πρίασθω, ἀπαρ. πρίασθαι, μετοχ. ποιάμενος, παθ. ἄορ. ἐωνήθην, παρακ. ἐώνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην. Ρημ. ὠνή, ὠνησις, ὠνημα, ὠνητής, ὠνητός, ἀργυρώνητος, ὠνητέος.

Σημ. Θέμα (Fων)=ὠν καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος ε=ων+ε+ομαι =ὠνοῦμαι. Ἀντί τοῦ ὠνοῦμαι λέγεται καί: *ὠνῆ ποιούμαι, ὠνητής εἰμι, ὠ, παθητ. δὲ εἶναι τὸ: ὠνητός εἰμι, ὠνητός εἰμι*. Τὸ ὠνοῦμαι λαμβάνει συλλ. αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ε, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος F. Ὁ ἄορ. *ἐπριάμην* σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς μι ρήματα, ἀλλ' ἐν τῇ ὑποτακτικῇ καὶ εὐκτιχῇ κατὰ τὰ εἰς ω βαρύτερα. Συνώνυμα τῷ ὠνοῦμαι εἶναι τὰ: *ἀγοράζω, ὀφωνῶ (-έω), ὀφωνίζω*. Τὸ ὠνοῦμαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνωνοῦμαι, ἐξωνοῦμαι, προσωνοῦμαι, συνωνοῦμαι*.

Ἐφέλω-ῶ (βοηθῶ, ὠφελῶ), παρατ. ὠφέλουν, μέλλ. ὠφελῶ, ἄορ. ὠφέλησα, παρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφέληκειν. Παθ. ὠφελούμαι, παρτ. ὠφελούμην, μέσ. μέλλ. ὠς παθ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλλ. ὠφελήθην, παρκ. ὠφελήθην, παρακ. ὠφελήμαι, ὑπερσ. ὠφελήμην, μετ' ὀλιγ. μέλλ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ρημ. ὠφέλεια καὶ ὠφέλεια, ὠφέλησις, ὠφέλημα, ὠφελητέος, ὠφελητέον.

Σημ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀχρηστού *ὠφελῆ* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρατῶ ἐκ τοῦ κρατός. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναελημένος: *ὠφελῶ ἑμαυτόν*. Ἀντί τοῦ ὠφελῶ τινα λέγεται καί: *ὠφέλειαν παρέχω τινί, ὠφελός εἰμι τινι, ὠφελός τι ἢ οὐδὲν ὠφελός τινός ἐστιν, ὡς μέσον δὲ εἶναι: τὰς ὠφελείας ποιούμαι ἐκ τινος, ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ: ὠφέλεια ἐστὶ τινι, ὠφελός ἐστὶ τινι*. Συνώνυμα τῷ ὠφελῶ εἶναι τὰ: *λυσιτελῶ, ὀνίημι, ἀρήγω, ἀμύνω, τιμωρῶ (τινι), ἐπικουρῶ, συμβάλλομαι, τῷ δὲ ὠφελούμαι τὰ: ὀνίναμαι, καρποῦμαι, νέμομαι, ἀπολαύω*. Τὸ ὠφελῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνωφελῶ, ἐπωφελῶ, συνωφελῶ*.

Τ Ε Λ Ο Σ